PAVLOVIN KOIRAT

Tieteellinen tuomio
median ja byrokraattien
kostosta

Jukka Hankamäki

”Rikoitte median tärkeintä pääsääntöä:
antakaa kansalle sitä, mitä se haluaa.”

James Bond mediamoguli Elliot Carverille
elokuvassa *Huominen ei koskaan kuole*

Pavlovin koirat

Tieteellinen tuomio
median ja byrokraattien
kostosta

Jukka Hankamäki

Helsinki 2022

ISBN 978-952-68942-9-4 (PDF)

Publisher and author: Jukka Hankamäki, Ph.D., D.Soc.Sc.

Sisällysluettelo

Esipuhe

Tämä kirja on raportti 2000-luvun seismisimmästä mediatutkimuksesta ja sitä vastaan tekaistusta skandaalista. Kirjani on tarkoitettu puolustamaan filosofien, tieteilijöiden ja tutkimustoiminnan vapautta. Tässä teoksessa kerron mediatutkimukseni *Totuus kiihottaa* vastaanotosta mediassa, politiikassa ja hallinnossa. Kyseessä on reseptiotutkimus, joka täydentää mediatutkimustani osoittamalla, kuinka valtavirran tiedotusvälineet ja byrokraatit osoittivat kaikki väitteeni niiden väärinkäytöksistä oikeiksi tutkimustani koskevalla suhtautumisellaan. Teokseni on Suomen opetus- ja kulttuuriministeriön harjoittaman henkisen väkivallan vastainen.

Mikäli tässä kirjassa raportoimani tosiasiat herättävät lukijassa vastenmielisyyttä, pelkoa tai epäuskoisuutta, hänen ei pidä tulkita omia järkytyksiään seurauksiksi esityksestäni vaan seurauksiksi kirjani ja sen kirjoittajan epäoikeudenmukaisesta kohtelusta mediassa ja tiedehallinnossa. Kaikki tässä teoksessa sanottu on joka tapauksessa totta, ja asiat ovat tarkoin dokumentoidut, kuten aiemmassakin kirjassani. Joukossa on toki myös tulkitsevaa ja muistelmallista ainesta, jonka lähde olen itse.

Kenenkään ei pitäisi torjua mielestään tapaa, jolla media, viranomaisvalta ja niin sanottu tiedeyhteisö ovat pahoinpidelleet minua, vaikka tässä teoksessa kertomani tosiasiat voivatkin tuntua lukijoista sietämättömiltä. Julkaisen tämän teoksen puolustaakseni filosofien oikeutta esittää median ja politiikan arvostelua sekä tieteenä esiintyvän vihervasemmistolaisen yliopistotoiminnan kritiikkiä.

Samalla vastustan minuun järjestelmällisesti kohdistettua tiedepoliittista sortoa, kiristystä ja painostusta. Niiden pahimpina ilmaisuina olivat kirjaani *Totuus kiihottaa* vastaan suunnatut rahoituksen takaisinperintätoimet ja punavihreiden kiilusilmien minua vastaan kohdistamat perättömät syytökset, joiden kautta pyrittiin tärvelemään mainettani tieteentekijänä ja rikottiin sananvapauteen liittyvää mielipiteiden ja ilmaisun vapautta. Rikottiin myös viestien vastaanottajien oikeutta saada tietoja kaikkien kanavien kautta.

Tuomitsen median tavan levittää mediatutkimuksestani valheita, vääristelyjä ja muuta perätöntä informaatiota. Tuomitsen toimittajien yrityksen eristää minut yhteiskunnalliseen julkisuussaartoon ja akateemiseen toimintakieltoon. Tuomitsen opetus- ja kulttuuriministeriön harjoittaman taloudellisen kiristyksen ja tutkimustoimintani ahdistelun ja pidän niitä tieteellisten periaatteiden, ihmisoikeuksien ja perusoikeuksien vastaisina rikoksina. Tuomitsen kirjani sensuroimisen pitäen sitä sananvapauden vastaisena.

Mediatutkimukseni repiminen sosiaalisessa mediassa ja valtavirran uutismediassa tarjoaa varoittavan esimerkkitapauksen ”valveilla oloa” korostavasta *woke*-aktivismista sekä ”peruuttamista” ja ”mitätöimistä” tavoittelevasta *cancel*-liikehdinnästä. Näiden amerikkalaisesta rotukonfliktista ja postmodernista feminismistä syntyneiden hiljentämisen lajien kautta hyökkääjät yrittävät eristää maalituksensa kohteen ja laittaa omasta mielestään ”vääriä” tai ”ongelmallisia” mielipiteitä sanoneen ihmisen boikottiin. Tarkoitus on saada työnantajat noudattamaan vihervasemmistolaisten maineterroristien tahtoa ja rajoittamaan työntekijöiden poliittisia oikeuksia. Päämääränä on painostaa vainottu yksilö menettämään työpaikkansa ja aiheuttaa pysyvää vahinkoa hänen elämälleen, uralleen ja toimeentulolleen. Pohjimmiltaan kyse on kirjassani *Totuus kiihottaa* kritisoimastani tieteen ja politiikan *medioitumisesta:* toimittajien takertumisesta tieteilijöiden ja poliitikkojen takkiin kiinni ja yrityksestä painostaa molempia mediaa miellyttäviin mielipiteisiin.

Tässä kirjassa kuvaan, kuinka vihervasemmistolaiset verkkovandalistit onnistuivat pyrkimyksissään. Julkisuudessa korostamiensa tavoitteiden vastaisesti sabotoijat eivät hyökänneet ”rakenteita” vastaan vaan kääntyivät haukkumaan minua näkemyksistäni, joilla minä puolestani olin käynyt kritisoimaan totuutta ja tietoa vääristäviä rakenteita. *Cancel*-tapauksille tyypillisesti ei minua ja tutkimustani vastaan kohdistettuja moitteita perusteltu eikä selvitetty tieteellisesti, vaan syytöksistä itsestään tehtiin valtavirtamediassa uutisia, jotka alkoivat elää omaa elämäänsä epätotuuksistaan huolimatta.

Myös opetus- ja kulttuuriministeriö pyrki ohittamaan faktapohjaisen argumentoinnin, hyväksyi aktivistien valheellisuuden ja kannusti yksipuoliseen huuteluun. Vihervasemmistolaiset feministit lavastivat mediatutkimukseni ”naisvihamieliseksi” siksi, että kirjan kirjoittaja ei ole vihervasemmistolle ja feministeille kuuliainen ituhippihomo vaan perussuomalainen.

Ministeriö osoitti omalla ”tasa-arvon” ja ”yhdenvertaisuuden” vaatimisellaan mukiloivansa asioista kriittisesti ajattelevaa filosofia ja todisti siten, että valtiollinen tasa-arvopolitiikka on vihervasemmistolais-feminististä pieksentää, joka on jyrkässä ristiriidassa järjellisen ja arvoneutraalin filosofian kanssa. Tutkimustoiminnalta peräämillään agendoilla ja tieteen ulkoisilla tarkoitusperillä ministeriö osoitti oman matalamielisyytensä ja sen, että ministeriö on täytetty mitättömillä byrokraateilla, joiden ajattelukyky on soikean nollan arvoista ja jotka joutaisi paiskata historian roskatunkiolle.

Yhteiskuntatieteitä ja tiedepolitiikkaa leimaavan vihervasemmistolaisen kallistuman vuoksi ei tämän kirjan kirjoittamiseen ole myönnetty mitään taloudellisia resursseja, ja kustannusportaassa vallitsevan punavihreän valvonnan ja kieltojen vuoksi joudun julkaisemaan kirjani itse. Totuus ei tule taaskaan kovissa kansissa vaan tiskin alta. Kirjani on saatavissa verkosta ilmaiseksi, jotta kaikki halukkaat voisivat lukea sen.

Teokseni *Totuus kiihottaa* mediaraatelusta ja sensuroinnista on kulunut parisen vuotta aikaa. Mitä enemmän aikaa kuluu, sitä järkyttävämmiltä tapahtumat näyttävät etenkin, kun kysytään, millä ylemmyydellä puolikoulutetut toimittajat ja ministerinplantut kävivät asioita paremmin tuntevan tieteilijän kimppuun ja millä oikeutuksella he ryhtyivät ihmisarvoa ja persoonaa mitätöivään sensuuriin.

Onko sitten tässä kirjassani kyse toimittajien koston kostamisesta heille? – Ei ole. Teen tämän yksinomaan historiallisen totuuden vuoksi. Muutoin olisi viisasta jättää kommentoimatta valhemedian levittämiä valejuttuja mitenkään, sillä siten ne vain leviävät. Mutta samoista syistä tieteellisen tiedon tarve on nyt myös poikkeuksellisen vaatelias.

Mikäli kertomukseni on joidenkin mielestä uuvuttava, kehotan miettimään, kuinka uuvuttavaa on ollut elää kyseisen painostuksen kohteena. Tässä teoksessa arvioin itselleni ja tieteelle syntyneitä tuhoja. Paljastakoon tämä kirja totuuden valtamedian kunniattomuudesta ja tiedepolitiikan moraalittomuudesta, ja olkoon se muistomerkkinä ja rohkaisuna kaikille, jotka joutuvat taistelemaan samankaltaisten ongelmien parissa tässä kriittisen filosofian ja poliittisten ideologioiden välisessä informaatiosodassa. Tämäkin kirjani ilmentää näkemystäni, että paras ja ainoa tapa tehdä asiat hyvin on tehdä ne itse.

Helsingissä, Giordano Brunon muistopäivänä 17. helmikuuta 2022

JUKKA HANKAMÄKI

1. Mitä sanoin kirjassani *Totuus kiihottaa?*

Aloitan synopsiksella kirjani sisältöön. Tarkastelin keväällä 2020 julkaisemassani tutkimuksessa *Totuus kiihottaa* työni alaotsikon mukaisesti ”vasemmistopopulistisen valtamedian tieto- ja totuuskriisiä”.[1] Mediajulkisuus oli jakautunut yhtäältä valtavirtamediaan ja toisaalta vaihtoehtoiseen journalismiin, jota voidaan luonnehtia myös kansalaisjournalismiksi. Tutkimukseni lähtökohtana oli, että valtavirran uutismediat olivat asettuneet tukemaan lähinnä poliittisen vasemmiston ja liberaalin keskustaoikeiston tyypillisiä tarkoitusperiä, kun taas konservatiivisen ja kansallismielisen oikeiston näkemykset olivat päässeet julki etupäässä sosiaalisessa mediassa ja Internetissä toimivien uusmedioiden sivustoilla.

Viestintätutkimuksen piirissä jälkimmäisiä oli tullut tavaksi luonnehtia vaihtoehtoisiksi medioiksi tai jopa vastamedioiksi, jolloin ”vastustuksen” ominaisuus oli nähty nimenomaan maahanmuuttovastaisuudessa.[2] Tällaisten tutkimusten ennakko-oletuksena oli ollut, että maahanmuuton arvostelemisessa ja vastustamisessa on jotain moraalista pahaa, vaikka niin ei välttämättä ole, ja kansallisen suvereniteetin näkökulma oli sivuutettu tutkimuksissa lähes kokonaan. Resistenssin yhteiskuntadynaamisia syitä ei ollut haluttu ymmärtää, mikä oli tehnyt kyseisestä vahvoilla presuppositioilla ja moralistisella paatoksella varustetusta tutkimustoiminnasta selitysvoimatonta.[3] Selitysvoimatonta oli luonnollisesti myös tutkimusten kohteena ollut valtavirtamedia, joka oli kampanjoinut maahanmuuton puolesta ja vaiennut sen varjopuolista.

”Vaihtoehtoisuuden” tai ”vastustuksen” leima oli sikäli harhaanjohtava, että se antoi olettaa, ikään kuin valtavirtamedia *omistaisi* totuuden ja voisi pidättää todellisuudesta kertomisen omaan hallintaansa, eikä tiedonvälityksessä olekaan kyse toimittajien puhtain purjein julistamasta moniarvoisuudesta. Mikäli journalistiikan ja mediatutkimuksen tila olisi ongelmaton tai habermasilaisittain sanoen ”häiriötön”,[4] kaikenlaista viestintää

---

[1] Teokseni *Totuus kiihottaa – Filosofinen tutkimus vasemmistolaisen valtamedian tieto- ja totuuskriisistä* ilmestyi keväällä 2020 ajatuspaja Suomen Perustan julkaisemana. Valtavirran uutismedia hyökkäsi raivokkaasti mediatutkimustani vastaan pyrkien lavastamaan siitä ”naisvihamielisen” ja peittääkseen siten teokseni todellisen sisällön.

[2] Esimerkkitapauksena vaihtoehtomedioiden aiheettomasta ja yleistävästä syyllistämisestä voi mainita Gwenaëlle Bauvoisin ja Niko Pyrhösen kannanoton ”Vastamediat houkuttelevat lupauksella paljastaa vallanpitäjien valheet” verkkojulkaisussa *Ilmiö: Sosiologinen media kaikille* 1.4.2020 <https://ilmiomedia.fi/>. – Sitä ei myönnetty, että tuo lupaus on myös toteutunut.

[3] Maahanmuutto-ongelmasta median jakautumisen syynä katso teokseni *Totuus kiihottaa* lukuja 2.2 ”Vastamedian syntymisen poliittiset syyt”, 2.3 ”Kielen koveneminen on seuraus väestön jakautumisesta” ja 6.1 ”Viestintäkuilujen juurisyy: kansankokonaisuuksien pirstominen”.

[4] ”Häiriöttömän viestinnän” ihannetta on edustanut tunnetusti Jürgen Habermas teoksensa *Theorie des kommunikativen Handelns* osassa 2 *Zur Kritik der funktionalistischen Vernunft* (1981). Käsittelin ideaalisen

pidettäisiin todennäköisesti vain yhtenä vaihtoehtona muiden joukossa. Tässä mielessä jokainen media olisi vaihtoehtoinen media.

Kun kansalaisten *eriävät mielipiteet* maahanmuutosta on alettu kokea järjestelmäpolitiikan *häiriötekijöinä*, ei politiikan ja julkisen vallan legitimaatiota voida enää määritellä viestinnän pragmaattiseksi ”toimivuudeksi”. EU-vetoisesta järjestelmäpolitiikasta, enemmistöjen diktatuurista ja sitä tukevasta valtamediasta itsestään oli tullut häiriötekijä demokratiassa esitetyille maahanmuuttokriittisille mielipiteille.[5]

Näkemykseni taustalla vaikutti viestinnän *konsonanssimalli*, jonka mukaan valtavirtamedia tarjoaa vahvistavaa tukea vain osalle ihmisten käsityksistä, kunhan ne ovat samansuuntaisia toimittajien omien näkemysten kanssa.[6] Konsonanssimalliin liittyy myös *tulkintakehysmalli*, jonka mukaisesti valtamedia pyrkii luomaan tarkastelemiensa asioiden ympärille tietyn todellisuutta kaventavan näkökulman tai viitekehyksen. Kehystämisprosessin tulokset näkyvät esimerkiksi ympäristökysymysten käsittelyssä, kun valtavirtamedia on tuonut asioita esille valikoidusti ja pyrkinyt jättämään heikompiäänisessä vaihtoehtomediassa esitetyn informaation vaille huomiota. Erityisen kärkevästi valtamedian tukahduttamispolitiikka on kuitenkin tullut esille sen käsitellessä maahanmuuttoasioita.

Vaihtoehtomediat ovat nähdäkseni olemassa siksi, että valtavirtamediat eivät toimi, kuten niiden normaalisti pitäisi toimia. Valtavirtamedian viestimet kohtelevat kansallismielisiä ihmisiä epäoikeudenmukaisesti ja huonosti. Siten valtamedia on vastuussa omien tyhmyyksiensä tuloksista. Vaihtoehtoisen uutismedian julistaminen yksioikoisesti ”valhemediaksi” puolestaan kielii totuuden varjelusta, joka filosofian näkökulmasta on silmiinpistävän oireellista. Valtamedian toimittajat ovat alkaneet kutsua *intressejään* ja *tendenssejään* totuuksiksi, ja heille kaikki, mikä ei sovi heidän maailmankuvaansa, vaikuttaa olevan ”disinformaatiota” tai ”häirintää”. Yhdessä vihervasemmistolaisten tieteilijöiden ja poliitikkojen kanssa he varjelevat totuutta paavillisen universaalivaltion valheellisuudesta niin kuin munkit Umberto Econ romaanissa *Ruusun nimi*, jossa Aristoteleen kirja nauramisen filosofiasta katosi luostarin labyrinttiin.

Valtavirran toimittajien halua julistautua ”totuuden” lipunkantajaksi ja mediatutkijoiden asettumista heidän puolelleen pidin oudoksuttavana, sillä monet heistä julistivat olevansa postmoderneja ja liberaaleja relativismin kannattajia. Heidän asenteestaan näkyi kuitenkin valtavirtajournalismiin erottamattomasti liittyvä pyrkimys käyttää *valtaa* – ja luonnollisesti pelko vallan menettämisestä vaihtoehtoisen viestinnän hyväksi. Valehtelu ja ”muunneltu totuus” puolestaan ovat vallassa pysymisen vakiintuneita tunnusmerkkejä.[7]

Jo pelkästään sosiaalinen media oli vienyt valtavirtamedioilta niiden tajuntateollisen ja ihmismieliä manipuloivan mahdin. Samanaikaisesti vaihtoehtoisia uutismedioita oli syntynyt kuin sieniä sateen jälkeen. Median tila ei siis ollut muuttunut viestintätutkijoiden

---

viestintäihanteen epäonnistumista teokseni *Totuus kiihottaa* luvussa 3 ”Julkisuuden ja mediajulkisuuden suuri muutos” sekä luvussa 3.6 ”Idealisoitu kommunikaatio epäonnistuu”.

[5] Viestinnän klusteroitumisen taustalla vaikuttavasta poliittisesta kriisistä katso teokseni *Totuus kiihottaa* lukuja 3.7 ”Järjestelmäpolitiikan vararikko ja kansanvalta” ja 3.8 ”Totuus on harvoin demokraattista”.

[6] Konsonanssiteoriasta ks. sen kehittelijän Elisabeth Noelle-Neumannin (et al.) artikkelia “The ‘Event as Event’ and the ‘Event as New’ – The Significance of ‘Consonance’ for Media Effects Research” *European Journal of Communication* -lehdessä 1987:2(4) (pp. 391–414).

[7] Ristiriitaa toimittajien julistaman relativismin ja toisaalta totuuden objektiivisuusvaatimusten välillä käsittelin teokseni *Totuus kiihottaa* luvussa 1 ”Totuuden ja valheen muodoista ja eroista” ja luvussa 2.6 ”Jälkimodernin totuuskäsityksen ristiriitaisuus”. Valehtelua vallankäytön instrumenttina tarkastelin luvussa 2.5 ”Valehtelu on vallankäytön menetelmä”.

valittelusta poiketen ahtaammaksi, vaan tiedonvälitys oli uusmedioiden kautta avartunut huomattavasti, joten marinat valtamedioiden ahdingosta kielivät toimittajien poliittisen ja taloudellisen vallan menetyksestä.[8]

Myöskään väitetty epäluotettavuus ei ollut mitenkään yksiselitteisesti uusmedioiden ominaisuus. Mediatutkimuksissa ”valhemedioiksi” haukuttiin leimaavasti nimenomaan uuden oikeiston piirissä ilmestyviä verkkojulkaisuja, kun taas ”vastuullisina” pidettiin perinteisiä kapitalistien omistamia mutta vihervasemmistolaisen toimittajakunnan hallinnassa toimivia tiedotusvälineitä. Samalla kun syyttelijöiden yksi sormi osoitti toisiin, kolme muuta osoittivat syyttelijöihin itseensä, ja ”vastuullisuuden” pyyteet alkoivat näyttää agenda- ja tendenssijournalismin vaatimiselta.[9]

Todellisuudessa uusmediat olivat laajentaneet viestinnän vapautta parantamalla ihmisten mahdollisuuksia kertoa asioistaan suoraan, ilman median valikoivaa vaikutusta: antamalla yleisöille tilaisuuden valita. Vapauden kasvu ei ole johtanut muillakaan markkinoilla valheellisuuden kasvuun. Vaihtoehtojen runsaus ja vapaa kilpailu synnyttävät yleensä luonnollista kontrollia ja viestinnän itsesäätelyä, joka takaa totuuden tiellä pysymisen ja jonka takeeksi ei tarvita Julkisen sanan neuvoston tai Mediapoolin kaltaisia median itsesuojeluinstituutioita.[10]

Tässä mielessä perinteistä ”yleisöpalvelutehtävää” suorittavan valtamedian hätäily yhteiskunnallisen totuuden puolesta oli paljastavaa ja johti epäilemään, entäpä jos uusmedioita vastaan suunnatuissa moitteissa onkin kyse valtamedian omien valheiden, valta-aseman ja paljon myönteistä julkisuutta nauttineen poliittisen vihervasemmiston suojelusta. ”Yleisöpalvelutehtävä” oli vaihtunut totuuden tavoittelun sijasta ”yhteiskuntavastuun” vahtikoirana toimimiseksi. ”Vastuun” kääntöpuolelta taas löytyy usein jonkinlaista syyllistämistä tai syyllisyyden tunnustamista.

Olin kommentoinut valtavirtamedian uutisointia ja päivittäistä journalistiikkaa tieteen, filosofian ja median tutkimusblogissani[11] ja sen Uudessa Suomessa ilmestyneessä rinnakkaisblogissani[12] useiden vuosien ajan, ja havaintoni oli selvä: valtavirtamediaa leimaa punavihreä kallistuma.[13] Pelkät havainnot sinänsä eivät ole kummoisia tutkimustuloksia,

---

[8] Käsittelin median jakautumisen syitä teokseni *Totuus kiihottaa* luvussa 2 ”Miten median totuuskriisi syntyi?”

[9] ”Sananvastuusta” kirjoitti jakolinjoja lietsovasti muiden muassa Journalisti-lehti 19.5.2016 jutussaan ”Vastuullisen sanan puolella”, ja viittasin ilmiöön teokseni *Totuus kiihottaa* sivulla 71. Olen yleensäkin dokumentoinut, perustellut ja viitannut tässä kirjassa mediasta väittämäni asiat tarkoin jo tutkimuksessani *Totuus kiihottaa*, ja kaksinkertaisen viittaamisen välttämiseksi tyydyn nyt käsillä olevassa teoksessani ainoastaan referoimaan aiempaa tutkimustani. Mikäli jotakuta kiinnostavat tarkemmat perustelut, katsokoon edeltävää kirjaani.

[10] Arvostelin median ”itsekontrollia” varten perustamia instituutioita valtavirtamedian itsesuojelusta teokseni *Totuus kiihottaa* luvussa 13 ”Valtamedia: valtiovallan totuusvakuutus”.

[11] Katso Blogspotissa vuodesta 2006 julkaisemaani median, tieteen ja politiikan blogia verkko-osoitteessa <http://jukkahankamaki.blogspot.com/>. Olen julkaissut blogissani tähän mennessä yli 1700 verkkokolumnia.

[12] Osa blogikirjoituksistani ilmestyi Uuden Suomen puheenvuoropalstalla vuodesta 2010, kunnes lehden toimitus alkoi sensuroida kirjoituksiani pitäen niitä liian kivuliaina itselleen ja lehden harjoittamalle mielipiteiden muokkaukselle. Uuden Suomen blogini ilmestyi verkko-osoitteessa <https://puheenvuoro.uusisuomi.fi/author/hankamaki/>, ja osa kirjoituksista saattaa edelleen löytyä verkosta toimituksen harjoittamasta pois jynssäämisestä huolimatta.

[13] Esitin havainnollista näyttöä valtavirtamedian puolueellisuudesta teokseni *Totuus kiihottaa* luvussa 4 ”Valtamedian menetetty maine ja punavihreä kupla” ja luvussa 5 ”Sanomien totuus ja vastaanottajien totuus”, joissa kohteinani olivat etupäässä Yleisradion, Sanomien ja Alma Median viestimet.

mutta teoreettisella viitekehyksellä selitettyinä ne ovat sitä. Oli siis vastattava kysymykseen, *miksi* tämä usean eri tutkijan[14] toteama ilmiö oli syntynyt. Juuri tällä ”riittävän syyn ja perusteen periaatteella” (*principium reddendae rationis*) varustautuneena lähdin etsimään selityksiä medioiden maailmassa vallitsevalle vellonnalle.

Saatoin kutsua uusmedioiden harjoittamaa tiedonvälitystä tutkimuksessani *kansalaisjournalismiksi*, sillä tie yksilöiden kokeman todellisuuden välittymiseksi laajempaan tietoisuuteen oli lyhentynyt ja leventynyt, ja siten oli päästy kertomaan suoremmin arkitodellisuudesta. Aasian tsunamin 2004 jäljiltä pinnalle pulpahtaneet kännykkäkamerareportaasit olivat omine puutteineenkin luoneet aitouden vaikutelman, jolla oli ohitettu ja tehty tarpeettomaksi viestinnän välittävän portaan, eli valtavirtamedian, todistelua. Toinen supertapahtuma oli kymmenisen vuotta myöhempi pakolaiskriisi 2015. Sen kielteisistä vaikutuksista eurooppalaisten ihmisten elämään – esimerkiksi turvapaikanhakijoiden tekemistä raiskauksista ja kansalaisten sosiaaliturvan sekä opintotuen leikkauksista – oli kerrottu kansalaisten ylläpitämissä blogeissa ja muun vaihtoehtoisen median sivuilla avoimemmin ja rehellisemmin kuin valtamediassa, joka jätti asioita kertomatta yhteiskuntarauhan säilyttämiseksi ja kansalaisten tyynnyttelemiseksi ja tainnuttelemiseksi.[15]

Sama näkyi useassa muussakin yhteydessä, esimerkiksi Turun terrori-iskun 2017 jälkipuinnissa, jossa valtamedia asettui lieventelemään ja loiventelemaan maahanmuuton aiheuttamia turvallisuusriskejä ”sananvastuun” ja ”yhteiskuntavastuun” nimissä. Tuekseen toimittajat etsivät maahanmuuttoa ja monikulttuuri-ideologiaa puolustelevia tendenssitieteilijöitä.[16]

Tämän olin todennut teoksessani diskurssianalyysin ja osallistuvan havainnoinnin keinoin, liikkuessani valtavirtamedioiden, uusmedioiden ja sosiaalisen median jännitekentässä.[17] Uusmedioissa asioista on kerrottu realistisesti, reflektiivisesti ja rationaalisesti, kun taas perinteisestä valtavirtamediasta oli tullut idealistinen, emotionaalinen ja viihteellisyyden kautta myös populistinen.

---

[14] Aiheesta katso Marko Hamilon teosta *Punavihreä kupla* (2015), Ville Pitkäsen ja Jussi Westisen teosta *Samat huolet, eri näkökulmat* (2018), Esko Salmisen kirjaa *Viestinnällä vallankumoukseen* (2004), Martti Valkosen teosta *Viestinnän salat – Ideologia korvaa tiedon* (2003) sekä Jussi Westisen (et al.) artikkelia ”Koulutusalan yhteys viestinnän opiskelijoiden poliittiseen orientaatioon” (2016).

[15] Kirjani *Totuus kiihottaa* luvussa 6 ”Valtamedian retoriset vaikutuskeinot ja todistelutaakan kääntäminen” esitin laajan näytön siitä, kuinka puolueellisesti valtamedia oli kertonut yhteiskunnallisesti ongelmallisesta maahanmuutosta. Valtamedia muun muassa jätti kertomatta, että opintotuen leikkaukset ja eläkeläisten asumistuen leikkausaikeet johtuivat Suomeen 2015 laittomasti tunkeutuneiden turvapaikanhakijoiden valtiolle aiheuttamista kuluista.

Luvussa 7 ”Tieteen ja politiikan medioituminen” perustelin tarkoin, kuinka valtavirtamedia oli käyttänyt asiantuntijavaltaa toimittajien omien poliittisten tavoitteiden ajamiseen. Luvussa 8 ”Diskurssin oikeustieteellistyminen ja ihmisoikeuskultti” osoitin, millä tavoin myös oikeuslaitos on politisoitunut edustamaan poliittisen vihervasemmiston päämääriä.

[16] Yhtenä teokseni *Totuus kiihottaa* aineistona ja esimerkkitapauksena diskurssianalysoin Turun terrori-iskusta vuonna 2017 kertoneita valtavirtamedian uutisjuttuja (luvussa 7.2.3 ”Valtamedian narraava narraatio terrorisoi terrorismiuutisointia”).

[17] Tilitin käyttämiäni menetelmiä teokseni *Totuus kiihottaa* luvussa 2.1 ”Tutkimusmatkalla blogosfäärissä ja vaihtoehtomediassa”.

1.1. Valtamedian populistisuus

Valtavirtamedioissa ja viestintätutkimuksessa ”populismista” oli syytelty lähinnä oikeistolaisia uusmedioita. Funktionalistisesti ajatellen populismi merkitsee näkemystä, jonka mukaan mikä tahansa argumentti kelpaa, kunhan se tuo kannatusta. Nimenomaan näin asia ei ole konservatiivisissa ja kansallismielisissä medioissa ja poliittisissa ryhmittymissä, joilla on vankkoja perusarvoja, ja niistä pidetään kiinni melko ehdottomasti. Tässä valossa myöskään Perussuomalaiset ei ole populistinen puolue vaan kansallismielinen arvopuolue. Oikeistossakaan Perussuomalaiset ei ole ollut, vaan oikeassa ja oikeaan aikaan.

Kansallismielisyyden kasvu on perustunut muihin seikkoihin kuin puolueiden kannatushakuisiin vetotekijöihin. Se on perustunut spontaaneihin kansalaislähtöisiin työntötekijöihin. Oikeistolla on aitoa poliittista nostetta kansalaisyhteiskunnassa, jossa ihmisryhmien arvot, edut ja kulttuurit ovat ajautuneet ristiriitoihin. Sen sijaan vasemmiston kannatus on perustunut suureksi osaksi pelkkään idealismiin ja populismiin, jota valtavirtamedia on pyrkinyt pönkittämään puolueellisella viestinnällä, julkisuuden säätelyllä ja valikoivalla henkilökuvien piirtelyllä vihervasemmistolaisten poliitikkojen eduksi.[18]

Kansallismielisten nimittely ”oikeistopopulisteiksi” on ollut ympyrän neliöimistä, kun taas vihervasemmiston populistisuuden ovat paljastaneet puolueiden omat kannatuksen kosiskelun keinot. Kansallismielisten puolueiden huolta kansallisvaltioiden julkisesta taloudesta ja kansalaisten elinolosuhteista ei ole ymmärretty realismiksi, vaan sitä on ylenkatsottu mediassa, ja kyseisten puolueiden korjaavaa vaikutusta politiikan haaksirikkokurssiin ei ole havaittu eikä osattu tulkita oikein tutkimustoiminnassa.

Analyysini mukaan myös feminismillä on ollut oma roolinsa median alettua toimia vihervasemmiston asianajajana. Feminismillä ei ole ollut maassamme vuosikymmeniin mitään tehtävää sukupuolten tasa-arvon edistäjänä, vaan siitä on tehty vihervasemmiston identiteettipoliittinen veruke, jolla kalastellaan naisten kannatusta ja uskotellaan, että ’et voi olla nainen, jos et yhdy vihervasemmiston ja feministien alati jatkuvaan valitteluun naisten (muka)sorretusta asemasta’. Väite sukupuolisesta syrjinnästä on kääntynyt nurin, kun selvä enemmistö lukioiden ja yliopistojen opiskelijoista on naisia, ja lehti- ja kustannusporras on feministien ideologisessa valvonnassa.[19] Silloin kun feminismin kautta ja valtavirtamedian tuella ajetaan vihervasemmiston agendaan sisältyvää maahanmuuttoa, feminismi liittyy väestön uusintamisen tapoihin. Jos siis halutaan arvostella väestöjen vaihtoa, on kritisoitava feministien mediassa lietsomaa maahanmuuttoa ja ylirajaista pariutumista, sillä nämä asiat liittyvät olennaisesti yhteen.[20]

Toimittajakunnan ja kustantamojen naisistuminen on merkinnyt miehiä kiinnostavan kriittisen yhteiskunnallisen kirjallisuuden ja kriittisen journalismin joutumista väistymään

[18] Populismista katso teokseni *Totuus kiihottaa* lukua 9 ”Populistiset populismisyytökset”.

[19] Esitin median feministisestä puolueellisuudesta selvän näytön teokseni *Totuus kiihottaa* luvussa 11 ”Sukupuolierolla politikoiminen ja median jakautuminen”, jossa diskurssianalysoin parikymmentä Helsingin Sanomien ja Yleisradion feminismipainotteista juttua osoittaen ”Suostumus2018”-aloitteen ja ”Me too”-kampanjoinnin puolesta esitetyn journalismin räikeyden.

[20] Tutkimukseni *Totuus kiihottaa* luvussa 11.8 osoitin, mikä asema feminismillä on ollut maahanmuuton edistäjänä ja identiteettipoliittisena verukkeena, kun naisia on pyritty sitouttamaan poliittiseen vihervasemmistoon. Se ei ole ollut naisväen omankaan edun mukaista.

viihteellisyyden tieltä. Pelkkä performatiivisuus sekä sen mukainen narsismi ja huomiotalouden logiikka ovat saaneet valtavirran medioissa liikaa jalansijaa älyllisyyden kustannuksella. Sen tuloksena stripparit ja tanssikilpailut pyörittävät poliittista julkisuutta kuin roomalaisissa orgioissa, ja kaksinaismoralismi vallitsee feministien tavoitteleman mediaseksikkyyden ja toisaalta seksuaalisuuden puritaanisen pois juurimisen välillä.[21] Median maskoteille annetaan ilmaismainoksen kaltaista julkisuutta erityisesti TV-näkyvyytenä: kierrättämällä medialle mieluisia poliitikkoja viihdeohjelmissa, vaikka päänsä sisäpuolella kaikuu ääretön avaruus.

Merkillepantavaa on, että valtamedian tosi-TV itse valtavirtaisti populismin. Mitäpä muuta vasemmiston oidipaalisesti sättimä entinen Diili-juontaja Donald Trumpkaan on kuin valtavirtamedian oma tuote?[22] Sosiaalisen median harjoittama sensurointi huipentui Yhdysvaltain presidentin Twitter-tilin sulkemisessa hänen virkakautensa lopulla 2021.[23] Viestinnän rajoittamista rajoittamaan sopii edelleenkin John F. Kennedyn puheesta 26.2.1962 tunnettu toteamus: ”Kansakunta, joka pelkää antaa kansalaistensa punnita totuutta avoimilla markkinoilla, pelkää kansalaisiaan.”[24]

Sanovatpa poliitikot mitä tahansa, heidän viestiensä poistelu julkisuudesta antaa valheellisen kuvan siitä, *millaisia ajatuksia todellisuudessa esiintyy*. Sosiaalisen ja valtavirtamedian harjoittama suodatus ja valikointi loukkaavat laajassa mitassa sekä YK:n ihmisoikeuksien julistukseen että Euroopan ihmisoikeussopimukseen sisältyvää oikeutta julkaista ja vastaanottaa viestejä kaikkien kanavien kautta.

”Sensuuri” (*die Zensur*) – jolla on myös psykoanalyyttinen merkitys ”itsevastarinnan” muotona – herättää lisäksi kysymyksen: mitä vaarallista mielipiteiden avoimessa kertomisessa voi olla?[25] Erilaiset näkemykset ja viestit eivät ole yleensä tukahdutettuina vähemmän vaarallisia kuin julkilausuttuina. Sosiodynaamisesti ja historian perspektiivistä arvioiden sensuuri on johtanut usein kielletyn hedelmän houkutukseen ja torjutun aineksen voimistumiseen, mikä selittää myös kansallismielisten oppositioiden kasvua. Poliittisen korrektiuden varjeleminen on voimistanut vastarintaa. Samaan tapaan sananvapauden

---

[21] Naisten vallankäytöstä valtavirtaviestimissä ja kustantamoissa kirjoitin kirjani *Totuus kiihottaa* luvussa 11.9 ”Media-alan naisistuminen ja hysteria”. Toimittajakunnan omahyväisyydestä kirjoitin teokseni luvussa 10 ”Lifestyle-journalismi, egotrippailu ja narsismin esiintymislavat”.

[22] Arvostelin Donald Trumpin moittimista ”epä-älyllisyydestä”. Yksipuolisilla hyökkäyksillään toimittajat ja heitä tukevat tieteilijät olivat ajautuneet informaatiosodan osapuoliksi ja laiminlyöneet tulkitsevan näkökulman sekä vastaamisen keskeiseen ongelmaan: mistä yhteiskunnallisesta muutoksesta Trumpin nousu presidentiksi oikeastaan kertoi? Vastasin kysymykseen teokseni *Totuus kiihottaa* sivulla 388.

[23] Suomalainen media ja vihervasemmiston kellokkaat iloitsivat presidentti Trumpin Twitter-tilin jäädyttämisestä avoimesti. Suomen Tietotoimisto tviittasi 7.1.2021, että ”Twitter sulkee toistaiseksi presidentti Trumpin tilin ja uhkaa sulkea sen pysyvästi”. Helsingin Sanomat julisti 9.1.2021 iloiten, että ”Twitter sulki pysyvästi Trumpin henkilökohtaisen käyttäjätilin – Trump jatkoi twiittailua presidentin virallisella tilillä, julkaisut poistettiin heti”.

Orwellilainen sensuuri sai tosin suomalaiset poliitikot kalpenemaan – ehkä ymmärrettävistä syistä. Kansallismieliset tuomitsivat menettelyn täysin, mutta valtamedia antoi moraalin sädekehän liberaalina tunnetulle Alexander Stubbille, ja Iltalehti otsikoi 12.1.2021, että ”Alexander Stubb arvostelee Twitteriä Trumpin tilin pysyvästä jäädyttämisestä”. Twitterin uusi pääomistaja Elon Musk on lupaillut avaavansa Trumpin tilin.

[24] “*A nation that is afraid to let its people judge the truth and falsehood in an open market is a nation that is afraid of its people*.” John F. Kennedy Voice of America -nimisen median 20-vuotisjuhlapuheessa 26.2.1962 Washington D.C:ssä. Äänitiedostosta litteroitu sitaatti sivulta <https://www.americanrhetoric.com/speeches/jfkvoiceofamerica.htm>.

[25] ’Sensuurin’ merkityksestä psykoanalyyttisessa teoriassa katso Sigmund Freudin klassikkoteosta *Johdatus psykoanalyysiin* (1981 [1940], s. 258). Tarkastelin sensuurin tuhoisuutta tutkimuksessani sekä oikeudelliselta, filosofiselta, sosiologiselta, informaatiotieteelliseltä että psykologiselta kannalta.

käsitekin on eräänlainen itseristiriita antaessaan olettaa, että kontrolloitu ja normatiivisin rajoituksin varmistettu vapaus muka on vapautta.

Nykyaikaisen muotoilun tälle perimmältään nietzscheläiselle ajatukselle on tullut antaneeksi Noam Chomsky, joka kirjoitti, että ”[ä]lykäs tapa pitää ihmiset hiljaisina ja tottelevaisina on rajoittaa hyväksyttyjen mielipiteiden skaala, mutta sallia laaja keskustelu noiden sallittujen rajojen sisällä.”[26] Vasemmistoa sympatisoivana hän ilmeisesti tiesi, mistä puhui: kaksoissidoksesta ja sisäistetystä ristiriidasta.

1.2. Kaksinapaiset suhteet moninapaisessa maailmassa

Näkemykseni mukaan halkeama valtavirtamediaan ja vaihtoehtoiseen journalismiin kertoi yhteiskunnan perusrakenteeseen syntyneestä railosta, jonka syinä ovat Euroopan unionin liittovaltio- ja keskittämispolitiikka sekä väestöpoliittista eripuraa lietsonut maahanmuutto. Niiden puolesta puhuessaan valtavirtamedian toimittajat olivat syyllistyneet asioiden kaunisteluun, perusteettomaan valikointiin, suodattamiseen ja sensuuriin sekä suoranaiseen valehteluun.[27]

Puolustaessaan sosiaalietuusperäistä ja taloudellisesti haitallista maahanmuuttoa toimittajat, tieteilijät ja poliitikot olivat asioineet julkisen talouden aarreaitassa ja pyrkineet signaloimaan omaa hyveellisyyttään sekä tavoittelemaan moraalista karismaa veronmaksajien laskuun. Poseeraamisen motiivina oli halu esiintyä muita parempina ihmisinä. Kyse oli kaupan kaltaisesta vaihdosta, jonka tuloksena poliittinen, tieteellinen ja median eliitti maksoivat sosiaalisen pääoman arvonnousunsa julkisen talouden valuutalla, ruokkien vieraiden valtioiden kansalaisia omien kansalaistemme tappioksi.[28]

Maahanmuutosta johtuvien ongelmien ja epäoikeudenmukaisuuksien pullahdeltua esille valtavirtamedioiden toimittajat alkoivat valita myös käyttämänsä asiantuntijat ja muut kommentaattorit omien suosikkiensa joukosta puristellakseen heiltä haluamansa vastaukset. Poliitikoille media puolestaan loi joko myönteistä tai kielteistä julkisuutta tukeakseen tai tuhotakseen poliittisten toimijoiden uria.

Tämän havaittuaan tieteilijät ja poliitikot ovat alkaneet myötäillä tai mielistellä toimittajien toiveita sekä tiedotusvälineillä olevia toimituspoliittisia näkemyksiä. Tätä sosiaalisen korruption kaltaista vaihtokauppaa on sanottu politiikan tai tieteen *medioitumiseksi* aina sen mukaan, kummat siinä ovat mukana. Medioitumisteorian mukainen väite yhtäältä tieteellisen tai poliittisen *vallan* ja toisaalta julkisuuden välisen *sosiaalisen pääoman* välisistä vaihtosuhteista oli tutkimukseni eräs teoreettinen ja metodologinen lähtökohta.[29]

---

[26] “*The smart way to keep people passive and obedient is to strictly limit the spectrum of acceptable opinion, but allow very lively debate within that spectrum* [...]”. Noam Chomsky teoksessaan *The Common Good* (1998, s. 43).

[27] Käsittelin medioiden välisen railon repeytymistä ja levenemistä teokseni *Totuus kiihottaa* luvussa 2.4 ”Median halkeaminen”. Perustelut sosiaalietuusperäisen maahanmuuton tappiollisuudesta esitin kirjani sivulla 81.

[28] Analysoin asiaa teokseni *Totuus kiihottaa* sivulla 224 alaviitteessä 446 sosiaalisen vaihdon teorian näkökulmasta.

[29] Medioitumisesta katso esimerkiksi Jesper Strömbäckin artikkelia “Four phases of mediatization: An analysis of the mediatization of politics” *The International Journal of Press/Politic*s -lehdessä (vol. 13[3], 2008, s. 228–246).

Väitteeni oli, että tiedonmuodostuksen ja viestinnän ylätasolla tapahtunutta (A) *institutionalisoitunutta jakoa valtavirtamediaan ja vaihtoehtomediaan* ovat edeltäneet (B) *kansalaiskeskustelujen diskursiivinen jakautuminen sosiaalisessa mediassa* sekä (C) *kansalaisryhmien välisen eripuran kasvu yhteiskunnan perusrakenteessa*, eli väestössä.[30] Median jakautumisen juurisyy on Euroopan unionin ajama liittovaltiopolitiikka ja maahanmuutto, jonka vaikutuksesta väestöt ovat jakautuneet kansallisvaltioissa kahtia: yhtäältä (1) hyvinvoivaan EU-eliittiin, järjestelmäpolitiikan suosiota nauttivaan työväestöön ja asiantuntijatyövoimaan sekä toisaalta (2) EU:n kansainvälisyystendenssien syrjimään ja sivuuttamaan kantaväestöön, jolle järjestelmäpoliitikot ovat kääntäneet selkänsä.

Ajatustani jaosta, joka alkaa yhteiskunnan perusrakenteesta ja päätyy kansalaiskeskustelujen tasolta tiedonmuodostukseen ja -välityksen asti, voidaan pitää nopeasti arvioiden karkeistavana. Väitteen olivat kuitenkin esittäneet politiikan ja viestinnän tutkijat itse toistelemalla näkemystään, että Suomessa vallitsee asetelma ’Perussuomalaiset vastaan kaikki muut’. Lisäksi he olivat laajalla rintamalla toruneet, ettei pitäisi jakaa ihmisiä ”meihin” ja ”muihin”[31] – ei, vaikka tuo jako olisi yhteiskunnallinen ja itsestään vallitseva tosiasia eikä kenenkään ihmisen keinotekoinen keksintö tai luomus. Tutkijoina esiintyneiden aktivistien toistelema normittava eetos oli ollut mielestäni täysin alkeellista ja kliseemäistä. Samaan tapaan näkemys Perussuomalaisten ja hallituskelpoisina pidettyjen toisten puolueiden välisestä ”kaksipuoluejärjestelmästä” on perimmältään selitysvoimaton.

Väitin tutkimuksessani *Totuus kiihottaa*, että kyseinen jakautuminen kyllä vallitsee; tosin tämän todetessani en jäänyt minkäänlaiseen statistin rooliin. Osoitin tutkimuksessani, *miksi* yhteiskunnallinen todellisuus ja siitä kertominen ovat jakautuneet eri leireihin ja laadin *selityksen* myös sille, *miksi* politiikan tutkijat ja viestintätieteilijät ovat päätyneet näkemään asian kaksinapaisesti. Tutkimuksessani oli siltä osin kyse filosofisesta median, politiikan ja viestintätutkimuksen metatutkimuksesta, jonka taustakuvaksi heijastin teoreettisen näkemyksen yhteiskunnan kerrostuneisuudesta. – Tulkintoja, selityksiä ja syytekijöitä vallitseville faktoille siis.

1.3. Median jakautumisen taustalla kansallisvaltioiden mitätöinti

Valtavirran viestintähegemonia oli alkanut taata poliittisen eliitin toimintaehtoja ja ”vastuulliseksi” sanotun journalistiikan kautta myös yhteiskuntarauhaa. Vasemmistolainen kulttuurieliitti oli ”Internationaalia” hoilatessaan asettunut tukemaan poliittisen EU-eliitin globaaleja, universalistisia ja kansainväliseen kapitalismiin liittyviä etupyrkimyksiä ja toteuttanut siten populismiin liittyviä elitistisiä tunnusmerkkejä.[32]

---

[30] Esitin mediassa ja yhteiskunnassa tapahtuneen halkeamisen tasot teokseni *Totuus kiihottaa* sivulla 28.

[31] Populismin tutkijana Helsingin yliopistossa esiintyvä Emilia Palonen väitti Ilta-Sanomien 31.10.2017 kaiuttamana, että Perussuomalaiset asettuvat seuraavissa vaaleissa ”kaikkia vastaan”. Hyvänä huonona esimerkkinä vasemmistolaisesta propagandasta on Tiedonantaja-lehteä avustaneen Emilia Palosen ja feministi Tuija Saresman yhdessä kokoon niputtama ja irrallisista mielipidekirjoituksista koostuva pamflettikokoelma *Jätkät & jytkyt – Perussuomalaiset ja populismin retoriikka*, jonka julkaisi tiedekustantamona esiintyvä tamperelainen propagandalinko Vastapaino vuonna 2017. Teoksessa myös populismin käsite ja ilmiö oli esitetty täysin virheellisesti, ja oikean kuvan saa kirjani *Totuus kiihottaa* luvusta 9.1 ”Mitä on populismi?”.

[32] Teokseni *Totuus kiihottaa* sivulla 71 kirjoitin internationalismistaan innostuneen vasemmiston harhautumisesta tukemaan varakkaan porvariston ja kapitalistien globalistisia pyrkimyksiä.

Samanaikaisesti arvo- ja sosiaaliliberaaleina näyttäytyneet mediat olivat todellisuudessa vahvistaneet talousliberalismia. Sen tuella harjoitettu talousorgaanien vapaus oli johtanut ihmisten vapauden kaventumiseen Euroopassa. Koska arvo- ja sosiaaliliberalismi sekä talousliberalismi ovat yhteisestä sukunimestään huolimatta käytännössä usein vastakohtia, nimitin valtamedioiden edustamaa liberalismia ”huvitteluliberalismiksi”; se kun ylläpitää tunnelmasivistyksen kaltaista vapauden huvinäytelmää, jonka sisältönä on vain viihteellinen ”*feel free*”.[33]

Kansallisen edun puolustaminen taas oli hävitetty politiikasta lähes kokonaan. Se oli demonisoitu ”natsismiksi” tai ”fasismiksi” uskottelemalla jatkuvalla toisen maailmansodan aikaisen museorasismin toistamisella, että kansallismielisyys on imperialismia, vaikka niin ei tietenkään ole. Kansallismielisyys ei ole pyrkimystä maailmanvaltaan.[34] Sen sijaan EU:n perusarkkitehtinä pidetyn Richard Nikolaus von Coudenhove-Kalergin edustama monikulttuuri-ideologia ja maahanmuutto ovat johtaneet arvo-, etu- ja kulttuuriristiriitoihin, kun konfliktit ovat erilaisten diasporien myötä siirtyneet helposti hallittavasta muodosta valtioiden rajoilta keskelle kansalaisyhteiskuntia: maahanmuuttajien ja kantaväestöjen väliseksi taisteluksi työpaikoista, asunnoista, sosiaaliresursseista, koulutuspaikoista, poliittisesta vallasta ja oikeudesta omaan kieleen ja kulttuuriin.[35]

Monikulttuuri-ideologian, liittovaltiopolitiikan ja universalismin aiheuttamat ristiriidat eivät ole jääneet vain kansanryhmien välisiksi. Euroopan unionin muuttuminen EU-jäsenmaksuja kiskovaksi ja tulonsiirtoja toteuttavaksi verotusunioniksi on ajanut kokonaiset kansakunnat toisiaan vastaan, vaikka EU:n julkilausuttu tarkoitus oli aivan toinen. Euroalue on nyt eräänlainen Jurassic Park, jossa dinosaurukset hamuavat suuhunsa puiden lehviä komeetan lähestyessä taivaalla. Euroopan unioni puolestaan on Lemmenlaiva, joka lilluttelee kohti jäävuorta itäeurooppalaisen muzakin soidessa ja kreikkalaisen Sirtaki-tanssin jatkuessa kannella.

Kansallisvaltiot puolestaan ovat demokraattisesti ja luonnonoikeudellisesti syntyneitä kansakuntien etujärjestöjä, joiden rajat ylläpitävät rauhaa. Valtioiden rajat eristävät konfliktit poliittisesti hallittaviin muotoihin ja estävät niitä leviämästä yksilöiden välisiksi tragedioiksi keskelle kansalaisyhteiskuntia. Roikottamalla natsitrauman raatoa kansainvälisten TV-kanavien dokumenttiohjelmissa on pyritty peittämään se murheellinen tosiasia, että todellista talous- ja kulttuuri-imperialismia onkin nykyisin nimenomaan monikulttuuri-ideologia sekä siihen liittyvä internationalismi. Toisen maailmansodan voittaneiden valtioiden historiankirjoituksessa ja valtavirtamedian natsidokumenteissa ratsatetaan rasismin pahuudella ja toistellaan kylmään sotaan johtanutta kahtiajakoa, jotta yleisöt pysyisivät vastaanottavaisina EU:n lietsomalle maahanmuutolle, monikulttuuri-ideologialle

---

[33] Muistutin sosiaali- ja arvoliberalismin ja toisaalta talousliberalismin keskinäisestä ristiriitaisuudesta kirjani *Totuus kiihottaa* sivulla 104.

[34] Teokseni *Totuus kiihottaa* sivulla 154 korostin, että kansallismielisyys pyrkii vain kansallisen edun turvaamiseen, eikä kansallismielisyyden olemukseen sisälly *imperialismia*, vaikka vasemmistolaisessa valtamediassa ja propagandassa pyritään jatkuvasti antamaan sellainen kuva.

[35] Tarkastelin Euroopan unionin historiallisena arkkitehtinä pidetyn itävaltalais-japanilaisen kreivin ja vapaamuurarin Richard Nikolaus von Coudenhove-Kalergin idealismia kriittisesti teokseni *Totuus kiihottaa* sivulla 70. Väitteensä, että sotia ei esiintyisi, mikäli kansakunnat sekoitettaisiin keskenään, von Coudenhove-Kalergi esitti vuonna 1923 julkaistussa teoksessaan *Pan-Europa*.

Tosiasiassa konfliktit siirtyisivät silloin valtioiden rajoilta yksilöiden välisiksi, niin kuin on myöhemmin käynytkin. Merkkeinä siitä ovat *woke*-aktivistien toimeenpanemat mellakat, ”vihapuheen” lisääntyminen ja sitä koskeva voivottelu.

ja globaalille sekä universalistiselle julistukselle.

Tämän (tuttavallisesti sanottuna) *internatsismin*, eli pakolla kansainvälistämisen, selässä ratsastaen valtamediat ovat taivutelleet yleisöjään vastaanottavaisiksi maahanmuutolle ja monikulttuuriselle maailmankyläpainajaiselle, jossa eri maiden kansalaiset kohtaavat toisensa leipäjonoissa sekä kilpailussa työpaikoista, asunnoista ja sosiaaliturvasta. Todellista kolonialismia meidän aikanamme edustavat poliittisen vihervasemmiston ja liberaalin porvariston yhdessä harjoittama kansallisvaltioiden mitätöiminen, kansallisvaltioiden itsenäisyyden horjuttaminen, kulttuurimme liudentaminen universaaliin monikulttuuri-ideologiaan ja väestökoostumuksen muokkaus sekä manipulointi.

Suomalaiset pakotetaan kiskomaan rahansa takaisin EU:sta kuin rikkinäisestä pajatsosta.

Miten nämä yleiseurooppalaisen politiikan virtaukset sitten liittyvät tutkimukseni aiheeseen, mediaan ja julkisuuteen? Vastaus on, että suuri osa EU:n liittovaltiopolitiikasta on toimeenpantu valtavirtamedian markkinoimana ja julkisuudelta salassa. Emme vieläkään varmasti tiedä esimerkiksi sitä, millä tasolla ”Euroopan siirtolaisjärjestelynä” ja ”taakanjakoperiaatteena” tunnetusta yli 30 000 turvapaikanhakijan vastaanottamisesta Suomeen vuonna 2015 sovittiin, vai sovittiinko. Joka tapauksessa kyse oli laittomasta maahantulosta, turvapaikkahakemukset olisi pitänyt tutkia ensimmäisessä turvallisessa saapumismaassa, ja valtaosa tulijoista paljastui myöhemmin sotilaskarkureiksi,[36] jotka otettiin vastaan, vaikka sotilaskarkuruus ei ole kansainvälisten sopimusten mukaan peruste turvapaikan myöntämiselle.[37] Tällä sinänsä yksittäisellä esimerkillä olen halunnut osoittaa,

[36] Migri paljasti vasta vuonna 2019, että valtaosa vuosina 2015–2016 Suomeen tulleista ja lapsiksi tai nuoriksi väitetyistä turvapaikanhakijoista olikin irakilaisia tai syyrialaisia sotilaskarkureita, joiden joukossa oli sekä rivisotilaita, ammattiupseereita että poliiseja. Asiasta kertoi kolmisen vuotta myöhässä muiden muassa Ilta-Sanomat jutussaan ”Migri: Suuri osa irakilaisista turvapaikanhakijoista oli sotilaskarkureita – ’Niin upseereita kuin rivisotilaita’” 11.10.2019. Yleisradion Eero Mäntymaa puolestaan oli ehtinyt kaunistella asiaa 10.3.2018 julkaistussa Ylen jutussa ”Analyysi: Miksi 21 000 irakilaista haki turvapaikkaa juuri Suomesta? Tässä 6 syytä”. Turvapaikanhakijoiden sotilastaustasta ei tuossa yhteydessä puhuttu mitään.

[37] Yhdistyneiden kansakuntien pakolaisjärjestön UNCHR:n mukaan sotilaskarkuruus ei yksinään riitä perusteeksi turvapaikan saamiselle ja kansainvälisen suojelun myöntämiselle. Henkilölle ei voida määritellä

että Euroopan unionin kansalaisista etäännytetyssä päätöksenteossa rikotaan sekä EU:n omia että kansainvälisoikeudellisia säädöksiä ja sopimuksia, ja suuri osa asioiden käsittelystä, ratkaisujen teosta ja politiikasta tapahtuu kansalaisilta salassa.

Liittovaltioksi muotoutuva EU on rikkonut keskeiset periaatteensa myös siinä, että Maastrichtin kasvu- ja vakaussopimusta ei noudata enää yksikään valtio ja Euroopan keskuspankki on rikkonut peruskirjan *no bail out* -kohtaa ostamalla valtioiden joukkovelkakirjalainoja suoraan anneista. Niiden lisäksi on rikottu julistukset subsidiariteettiperiaatteesta, jonka mukaan päätökset pitäisi tehdä mahdollisimman lähellä kansalaisia. Sen sijaan kansallisvaltioiden parlamenteilta perätään rahoitusta vieraiden valtioiden laskujen maksamiseen Brysselistä sanellun tukipakettipolitiikan ja ilmastonsuojeluaneiden kautta.

Tilapäisiksi tarkoitettujen vakuusrahastojen, pysyvämpien mutta ehtyvien vakausvälineiden, ilmastopoliittisten sosiaalirahastojen ja koronarahastojen toistuminen uusilla nimillä tarkoittaa kansallisen budjettivallan mitätöimistä ja Suomen perustuslain yli kävelyä sekä siirtymistä yhteiseen fiskaaliunioniin ja sitä kautta liittovaltioon. Taksonomia-asetukseen liittyvällä metsiensuojeluvelvoitteella on rikottu perustuslaillista omaisuudensuojaa, loukattu omistajien oikeutta päättää varallisuutensa käytöstä ja uhattu sosialisoida kaksikymmentä prosenttia Suomen metsistä, jotka muodostavat teollisuutemme erään avainalan.[38]

Mediatutkimukseni kannalta olennaista on, että tämä kaikki on tapahtunut valtavirtamedian suostumuksella ja ilman mainittavaa kritiikkiä. Mediatutkimukseni tulos oli, että Euroopan unionin liittovaltiopolitiikka on luotu tiedolla mutta ei julkisuudella vaan salaisuuksilla, jotka ovat siirtäneet demokraattisen kontrollin ulottumattomissa olevaa *valtaa* liittovaltiopolitiikkaa harjoittavalle ja kansallista itsemääräämisoikeutta haavoittavalle EU-eliitille. Poliittiseen tai oikeudelliseen vastuuseen saattamisen kannalta kieroa on, että kansallisvaltioiden rapauttamiseen syylliset poliitikot ovat vaikeammin paikannettavissa, löydettävissä ja tavoitettavissa kuin heidän ”vihapuheesta” syyttämänsä ja rankaisemansa kansallismieliset ihmiset. Syyllisiä valtiollisen suvereniteetin ja itsemääräämisoikeuden (eli vapauden) menetyksiin ovat ne poliitikot, jotka meidät tähän EU-liemeen alun perin johtivat, mutta EU-byrokraatteina toimiessaan nuo entiset ministerit, pääministerit ja nykyajan feodaalisäätyläiset pystyvät pakenemaan haarniskoihinsa.

Todennäköisesti heidät joudutaan viimein kaivamaan esiin EU:n pomppulinnoistaan, teemapuistoistaan ja muista suojatyöpaikoistaan, joihin heidät on nimitetty demokraattisen prosessin ohi. Euroopan unioni palautettaneen takaisin pelkäksi vapaakauppaliitoksi siinä vaiheessa, kun euroalue repeää Italian tai Espanjan kokoisten valtiontalouksien alkaessa kaatua ja EKP:n lopettaessa niiden rahoittamisen kassaholviensa täytyttyä roskalainoilla. Inflaatio luo silloin kottikärryille kysyntää, ja kansat ovat jälleen kaduilla.

Romahdusten yllättävyys perustuu sitkeästi jatketuihin valheisiin, joita valtavirtamedia on pönkittänyt omalla defensiivisyydellään. Yhdysvalloista kopioidun liittovaltiopolitiikan kannattajat yrittävät peittää omat internatsistiset jälkensä esittämällä valtavirtamedian TV-kanavilla jatkuvia kansallismielisyyden vastaisia historiaohjelmia, joissa Hitler kumotaan joka päivä uudestaan ja todistetaan siten hänen nykyisestä vaikutusvallastaan, vaikka pu-

---

myöskään pakolaisen asemaa, mikäli ainoa syy karkaamiselle on taistelun pelko, sillä ammattisotilaan palvelukseen sisältyy lähtökohtaisesti maansa ja väestönsä puolustaminen sekä mahdollisuus joutua sotimaan. <https://www.unhcr.org/>.

[38] Kirjoitin ”kestävää kehitystä” varten perustetun taksonomia-asetuksen eurokommunistisesta olemuksesta blogikirjoituksessani ”EU ja vihervasemmisto sosialisoimassa Suomen metsät” 25.11.2021.

huja itse on ollut KGB:n arkistossa jo pitkään. Lähetyksen jatkuminen moralistisessa paatoksessa on internationalismin eli pakkokansainvälistämisen kurjuutta paljastavaa puolustuksellisuutta. Myöskään Amerikasta kopioitu monikulttuurimalli ei ole tuonut Eurooppaan onnea, vaan se on toistanut globalisaation ja kapitalismin nurjat puolet Atlantin tällä rannalla: taloudellisen eriarvoistumisen, pakottamisen kulttuuriseen yksiarvoisuuteen ja väestöjen vellonnasta johtuvat rotukonfliktit.

Euroopan unionin valuvikoja ei korjaa yhteinen vihollinen, toisin sanoen se, että Venäjä tätä kirjoittaessani alkoi käydä sotaa Ukrainaa vastaan. Venäjän viimeaikainen aggressiivisuus myös Kaukasian alueella voidaan nähdä defensiivisenä seurauksena EU:n laajenemisesta ja Venäjän ajamisesta nurkkaan. Syy Venäjän paternalismiin löytyy siis ainakin osittain EU:n ekspansiivisuudesta, joka on vahvistanut mielikuvaa Venäjän eristettynä olemisesta. Molempia osapuolia vaivaa tällöin *change blindness*, eli tilannesokeus, jonka vuoksi ne käyvät vääriä sotia ja tekevät sen asioista, joita ei oikeastaan ole.

Näin sanoessani en puolustele Venäjän toimia vähääkään, ja olen puhunut Suomen NATO-jäsenyyden puolesta 1990-luvun alusta asti. Turvallisuussyistä Suomi liittyi kuitenkin Euroopan unioniin, joka puolestaan olisi parhaimmillaan pelkkänä vapaakauppaliittona – ei liittovaltiona eikä työvoiman vapaata liikkuvuutta edistävänä Schengen-alueena.

Euroopan unionin liittovaltiollistuminen ja maahanmuuttopolitiikka ovat syypäitä kansallisvaltioiden mitätöimiseen, yhteiskuntiemme väestöpoliittisiin repeilyihin sekä aihetta koskevien diskurssien ja median jakautumisiin. Venäjän tavoin myös Unkari ajautui käytännölliseen itsevaltiuteen, sillä maa joutui kärsimään paljon EU:n ulkorajan pettämisestä johtuneesta maahanmuutosta ja pakolaisten sekä turvapaikanhakijoiden vastaanoton vaatimuksista. Syy kansallisia etuja suitsuttavien puolueiden ja johtajien suosioon Euroopassa piilee globalisaatioon liittyvässä maahanmuutossa ja monikulttuuri-ideologiassa, joilla on kävelty kansallisten etujen yli.

Analyysini taustalla oli teoreettinen näkemys yhteiskunnan kerrostuneisuudesta ja poliittisen EU-eliitin takaajana toimivasta valtavirtamediasta omine tieteen ja taiteen kellokkaineen. Onnistuin tutkimuksessani yhdistämään viestinnän tarkastelun luokkastrategisen muutoksen tarkasteluun, tosin gramscilaisesta hegemonianäkemyksestä täysin poikkeavalla tavalla. Poikkeaman aiheutti se, että todellisuudesta ei saa parempaa kuvaa kuin on malli. Olen siis yhtä vähän vastuussa tutkimusteni ikävistä johtopäätöksistä kuin Isaac Newton on vastuussa kappaleiden putoamisesta painovoimaisesti.

Vasemmiston samppanjasosialistit ja kaviaarikommunistit ovat hypänneet kapitalistisen eliitin veneeseen ja lillutelevat siellä maailmankansalaisen fiktiivisessä roolissaan edistääkseen ”koko maailman”, ”ympäristön” ja ”kehitysmaiden” etuja. He eivät ole tajunneet ajavansa harvalukuisten pääomapiirien ja suuryritysten etua noilla rajatonta utopiaa, sosialistista universalismia ja kansallismielisyyden vastaisuutta edustavilla toimillaan. Kansallista etua ei ole ajanut enää edes aiemmin isänmaallisena pidetty Kansallinen Kokoomus, josta on tullut EU-vetoisen talousliberalismin asianajaja, ja politiikan teon painopisteet ovat siirretyt maamme rajojen ulkopuolelle. Kansainvälisyyden tendenssi oli mennyt liian pitkälle sekä politiikassa että sen takuumieheksi asettuneessa mediassa.

Mediassa vellovasta totuusjahdista taas oli tullut jatkuvaa freudilaista lipsahdusta samalla, kun toimittajat olivat alkaneet piirrellä laajoja kaaria pakolaisten henkilökohtaisista elinoloista aina valtion väestö-, raja- ja ulkopolitiikkaa velvoittamaan. Tällaista yleistävää tuokiokuvien maalailua on mediatutkimuksissa kutsuttu ”kertomustaloudeksi”. Tuossa

käsitteessä yhdistyvät ”narraatioissa” piileskelevä narraaminen ja siihen liittyvä kansalaisten manipulointi, indoktrinointi, propaganda ja muu pehmitys. Kertomukset myös leviävät viraalisesti, ja niistä tulee meemejä, mutta niiden totuusarvo ei ole edes periaatteessa koeteltavissa saati oikeaksi tai vääräksi todistuva, sillä niissä kuvataan subjektiivisia kokemuksia. Esimerkeiksi käyvät vaikkapa Yleisradion 2019 julkaisemat jutut Suomesta Irakiin palautetusta turvapaikanhakijasta ”Alista”, jonka tarina paljastui myöhemmin huijaukseksi.[39]

Kirjassani *Totuus kiihottaa* osoitin valtavirtamedian valheellisuuden ja valuviat sekä niiden poliittiset syyt laajalla aineistolla ja filosofisen kritiikin välineillä. Arvioideni kohteena olivat erityisesti Helsingin Sanomien ja Yleisradion agenda- ja tendenssijournalismi, jolla pyrittiin edistämään maahanmuuttoa, sekä Uuden Suomen puheenvuoropalvelussa harjoitettu sensurointi, jolla tukahdutettiin maahanmuuttokritiikkiä.[40]

Motiivinani mediatutkimuksen kirjoittamiseen oli, että yhteiskuntaamme koskevasta tiedonmuodostuksesta ja päätöksenteosta oli tullut median harjoittaman tarinoinnin vanki. Filosofisesti ongelmallista tuossa viestintätutkijoiden ylistämässä ”narratiivisuudessa” on, että tarinat ovat yleensä subjektiivisia, eikä niillä ole koeteltavissa olevaa totuusarvoa, vaan ne ovat puhtaasti mielikuvituksen tuotteita.

1.4. Vertaisvartiointi ja vispilänkauppa tiedemediassa

Kaiken edellä sanotun lisäksi yksi syy, miksi tartuin kynään kirjoittaakseni teoksen *Totuus kiihottaa*, oli median, politiikan ja *tieteen* välinen sosiaalinen korruptio. Osoitin kirjassani, että toimittajat kääntyvät puolueellisesti ja yksipuolisesti aina vain tiettyjen ”asiantuntijoiksi” laakeroimiensa tahojen puoleen yliopistoissa ja kutsuvat heitä haastateltavikseen Yleisradioon, Helsingin Sanomiin, mainostelevisioon ja muihin valtamedioihin. Toimittajat tietävät saavansa tutkimuslaitoksissa toimivilta tovereiltaan haluamansa laisia arvioita ja otsikointikelpoisia typistyksiä, ja palkkioksi heille toimittajat antavat akateemisella uralla elintärkeäksi muodostunutta myönteistä julkisuutta.[41]

Media siis ohjaa sekä tiedettä että politiikkaa – ja politiikka varsin paljon myös tiedettä, jolloin vaihtokaupan välineenä ei ole pelkästään aineeton julkisuuspääoma vaan myös poliitikkojen jakelema tunnoton raha, jota ropisee opetus- ja kulttuuriministeriöstä sekä Suomen Akatemiasta poliittisesti sopiviksi arvioiduille ja valtamediassa kelvollisiksi punnituille tutkijoille. Riippuvuuden myötä tieteelliset totuudet ja totuus yhteiskunnassa vallitsevien näkemysten kirjosta ovat joutuneet kaltevalle pinnalle.

---

[39] Yleisradio joutui korjaamaan journalismiaan 24.4.2020 julkaisemassaan jutussa ”KRP epäilee ennennäkemätöntä turvapaikkahuijausta – Ulkoministeriö: Korvauksia ei makseta, irakilaismiehen kuolemaa ei koskaan vahvistettu” <https://yle.fi/uutiset/3-11320779>. Yleisradio oli julkaissut vuosina 2017–2018 toimittaja Eero Mäntymaan kirjoittaman juttusarjan ”Elämää Suomen jälkeen – Ylen juttusarja Bagdadista kertoo käännytettyjen kohtalosta” <https://yle.fi/uutiset/3-10069116>. Olin jo blogikirjoituksessani ”Ylen puolueellista journalismia” 13.2.2018 arvostellut ja epäillyt Mäntymaan kirjoittamia juttuja, joiden itkunaiheet paljastuivat sittemmin silkoiksi valheiksi. Mitään ”ennennäkemätöntä” siinä ei ollut.

[40] Kerron Uuden Suomen minua kohtaan harjoittamasta sensuroinnista teokseni *Totuus kiihottaa* luvussa 4.4 ”Uusi Suomi – ei vanhaa parempi”.

[41] Käsittelin median tuella tapahtunutta asiantuntijavallan yksipuolistumista teokseni *Totuus kiihottaa* luvuissa 3.3 ”Tiedonvälityksen avainasemassa asiantuntijajulkisuus” ja 3.4 ”Asiantuntijavalta ja elämismaailman kolonisaatio”.

Yhteiskuntatieteiden ja valtamedian vihervasemmistolainen kallistuma on pakottanut totuuden seinänrakoihin, ja juuri siitä oirehtii valtavirtatoimittajien defensiivinen halu huutaa ”faktajournalismin” perään, vaikka toisesta suupielestään he julistavat kannattavansa asioiden tulkinnanvaraisuutta, suhteellisuutta ja henkilökohtaisuutta. Tapa on tyypillinen postmoderneille relativisteille ja subjektivisteille.

Median tekeminen ja sen tutkiminen ovat aivan liian usein sekoittuneet toisiinsa toimittajien ja tieteilijöiden vaihdellessa roolejaan ja tukiessa toinen toisiaan sosiaalisten tutunkauppojen kautta. Tutkimustoimintaa ovat sekoittaneet lisäksi kaikenlaiset viestinnän konsultit kaupallisine intresseineen sekä vaikuttamiseen ja asenteiden muokkaukseen liittyvine tavoitteineen. Sosiaalisen median *cancel*- ja *woke*-aktivistit puolestaan ovat pelotelleet niin yritykset kuin yliopistotkin vihervasemmistolaisella maineterrorilla kontalleen: vakuuttelemaan edistävänsä maahanmuuttoa, monikulttuuri-ideologiaa ja feminismiä henkilöstön valinnoissaan sekä vannomaan omakulttuurisuuden, isänmaallisuuden ja kansallisen edun vastaisuutta. Esimerkkeinä siitä ovat median suurentamat Tiernapoika- ja Afrikan tähti -kohut.[42] Totuus on, että sellainen tila, jossa ajatuksiaan ei voi vapaasti esittää, ei ole turvallinen, vaan vaarallinen totuuden tavoittelulle.

On hyvä muistaa, että *median* sinänsä ei pitäisi kuulua *tieteen* maailmaan millään tavalla – ellei ajatella pelkästään tieteestä tiedottamista tai tieteellistä julkaisutoimintaa itseään, joka sekin oli kirjassani *Totuus kiihottaa* kriittisen arvioinnin kohteena. Tavoitteeni oli palauttaa *ajatuskuri* mediaan, viestintätutkimukseen ja akateemiseen julkaisutoimintaan, jota myös on leimannut punavihreä värivääristymä.

Samalla kun yleisöjen väitteet ja havainnot valtavirtajournalismin puolueellisuudesta ovat voimistuneet, yhä useammat tutkijat ja toimittajat ovat alkaneet puhua *sitoutuneen* journalismin puolesta. Eräs tutkija väitti hopeinen sädekehä päänsä päällä kimaltaen, että puolueettomuus on harhakuva. Hänen mukaansa journalistien avoin ”[…] puolen ottaminen ei sido journalistin käsiä vaan päinvastoin vapauttaa hänet käsittelemään vastustajien argumentteja ilman pelkoa siitä, että häntä syytettäisiin niiden allekirjoittamisesta”.[43] Toteamus oli kompleksinen avatessaan tien täyteen kakofoniaan, eikä ajatuskulun logiikka poikennut paljoa siitä, että ampuisi ihmisen ja sanoisi tehneensä sen vilpittömästi. Objektiivisuuteen ei enää edes *pyritä*, vaikka tavoitteena se olisi edelleen kannatettava.

Kaikki tietävät, että myös tieteelliset julkaisukäytänteet edustavat puhdasta vallankäyttöä. Esimerkiksi paljon palvottu vertaisarviointikäytäntö ei perustu *vertais*asemaan, vaan salusiinien ja rullakardiinien takana lymyillessään refereet ovat selkeässä *valta*-asemassa, josta he voivat kiistää tai myöntää julkaisustatuksia omien preferenssiensä ja idiosynkrasioidensa mukaan ja usein myös anonymiteettinsä suojelemina. He voivat siis halutessaan läimäyttää niin kovaa kuin tahtovat vailla itseensä kohdistuvia seurauksia – tai suosia

---

[42] Tavaratalo Stockmann poisti tempauksistaan Tiernapojat-kuvaelman erään kurditaustaisen tekemän valituksen vuoksi ja suuren mediakohun saattelemana joulukuussa 2017. Kirjoitin aiheesta blogissani otsikolla ”Keppimiehen kauppaketju sensuroi moraalipaniikissa tähtipojat” 29.12.2017. Helsingin yliopisto ja ylioppilaskunta puolestaan taivuteltiin ”kaiken rasismin” pois kitkemiseen, puhtoisuuden vaalintaan ja opettamaan opettajilleen ”oikeaa suhtautumista”, kun muuan tummaihoinen vaihto-opiskelija (tai sellaisena esiintyvä) oli valittanut Afrikan tähti -pelin hahmojen loukanneen itseään opiskelijatapahtumassa lokakuussa 2021.

Kirjoitin aiheesta blogissani ironisella otsikolla ”Yliopisto ei ole vieläkään täysin antikolonialistinen – Etnonationalistiset piilorakenteet romahdusvaarassa” 19.10.2021. Viimeksi mainittu kohu saattoi olla etevän parodiantekijän Keijo Kaarisateen provokaatio.

[43] Nuorehko tutkija Markus Ojala vasemmistolaisen Politiikasta-lehden kirjoituksessaan ”Puolueettoman journalismin aika on ohi”. 27.11.2018 <https://politiikasta.fi/puolueettoman-journalismin-aika-on-ohi/>.

kanssaan samaa mieltä olevia. Sensurointi on vastoin nietzscheläistä ihmisyyden julistusta, jonka mukaan filosofilla on oikeus ja elämän itsensä antama velvollisuus puhua omalla äänellään toiseuden vastaväitteistä ja painostuksesta piittaamatta.

Puhe ”tasa-arvosta” ja ”vertaisasemasta” tiedeyhteisössä on paitsi valheellista, myös tavoitteena nurinkurinen. Tieteen tavoite ei ole tasa-arvo eikä yhdenvertaisuus vaan tieto ja totuus, tuntuupa se jostakin ihmisestä kuinka kipeältä tahansa ja vaikka joidenkin kuppikuntien oma edunvalvonta sen vuoksi häiriintyisi. Mikäli byrokraatit katsovat olevansa oikeutettuja ohjeistamaan minua, heidän ei pitäisi yltää ainoastaan vertaisasemaan vaan olla minua *parempia*. Sitä he eivät ole kuitenkaan olleet, vaikka siihen asemaan he pyrkivät toki laittautumaan. Tasa-arvoa puolestaan tavoittelevat ne, jotka eivät muuta arvoa tunnusta tai koe, kun taas itse voisin anoa ”tasa-arvoa” vain välttääkseni olemasta poliittisten puotipuksujen yläpuolella.

En väitä, ettei dialogissakin viisautta olisi, kun olen kirjoittanut siitä kokonaisen kirjan nimeltään *Dialoginen filosofia*. Mutta vertaisvartiointi ei ole keskustelevaa filosofiaa vaan viestinnän totalitaristinen irvikuva. Perimmältään se on merkki ihmisten alistamisesta internationalistiselle politbyroolle. Myös internationalismi on saanut aikaan paljon pahaa tieteessä. Poliittisesti ohjatussa nykytieteessä asiat vaaditaan sanomaan kansainvälisessä yhteydessä englanniksi ja anglo-amerikkalaisen kieli-imperialismin mukaisesti, jolloin vedetään matto alta kotimaiselta julkaisutoiminnalta ja estetään kansallinen politiikkakritiikki sekä lopetetaan suomen kielen asema tieteen kielenä. Julkaisutoiminnan relevanssin rajoittaminen vain opetusministeriön ja Tieteellisten seurain valtuuskunnan TSV:n Julkaisufoorumihankkeessaan nimeämiin lehtiin ja kustantamoihin on vartiointiliikkeiden filosofiaa ja merkki tiedemedian alistamisesta internatsistiseen ohjaukseen. Ajatelkaa, millainen ansioton etu ja tiedepoliittinen syntymälahja natiiveille englanninkielisille on se, että he saavat toimia tieteessä kotikielellään, mutta me emme!

Myös näkemys siitä, että jonkun vihervasemmistolaisen infosoturin palkattu rooli jossakin yliopistotehtävässä takaisi asiantuntijalausunnon objektiivisuuden, on perimmältään samanlaista magiaa kuin oletus, että tekstistä tulee tiedettä, kun se on julkaistu tietyn julkaisijan foorumilla. Ajatus, että mielipide muuttuu tieteeksi, kun sen lausuja on kiinnitetty yliopistoon, on perimmältään samanlainen kuin näkemys, että vanki on lainkuuliainen, koska hän istuu vankilassa.

Kirjani *Totuus kiihottaa* luvussa 17 toin ongelman esiin viitaten filosofi Peter Boghossianin, James A. Lindsayn ja Helen Pluckrosen vuonna 2017 tekemään kokeiluun, joka vastasi fyysikko Alan Sokalin 1990-luvulla kokoon keittämää skandaalia ja ”tieteiden sotaa”.[44] Kirjoittajakolmikko oli nyt toistanut Sokalin kokeen lähettelemällä tieteellisiin lehtiin valeartikkeleita, joissa parodioitiin postmodernin sosiologian, sosiaalisen konstruktionismin, strukturalismin ja sukupuolentutkimuksen piirissä harjoitettua sanankäyttöä. He muun muassa muokkasivat katkelman Adolf Hitlerin *Taisteluni*-teoksesta nykyaikaisen feminismin kielelle, ja kirjoitus läpäisi vertaisarviointimenettelyn, samoin iso kasa muita kieli poskessa väsättyjä tekstejä, jotka hyväksyttiin korkeatasoisina pidettyihin tiedelehtiin kiitoksilla varustettuina.[45] Tapaus antoi näyttöä siitä, että mikä tahansa voidaan hyväksyä tieteenä, kunhan se noudattelee toimituskunnan poliittisia tarkoitusperiä.

---

[44] Katso Alan Sokalin ja Jean Bricmontin raporttia *Impostures intellectuelles* (1997).

[45] Boghossian, Lindsay ja Pluckrose *Guillette*-verkkolehden artikkelissa “The grievance studies scandal – Five Academics respond” 1.10.2018.

Tämä osui yhteen mediatutkimukseni tulosten kanssa. Osoitetussa valossa vertaisarviointi on samanlaista kuin kokoomuslaiset pakotettaisiin lähettämään puolueohjelmansa kommunistien arvioitaviksi tai kääntäen. Niin syntyisi varmasti ihailtavia kompromisseja, mutta kukaan ei voisi edustaa näkemyksiään rehellisesti, jolloin myös totuus ihmisten erilaisista mielipiteistä ja yhteiskuntatulkinnoista tuomittaisiin katoamaan. Erimieliset näkemykset olisivat kuitenkin tärkeitä tuoda julki, sillä valtavirrasta poikkeavat ajatukset ovat yleensä informatiivisia, ja tulkinnanvaraisista asioista harvoin voidaan löytää mitään yksiselitteistä totuutta, vaikka faktajournalismin perään ristiriitaisesti huudetaankin.

Sen sijaan tieteellisistä lehdistä ja kustantamoista oli tullut paradigmojen, klustereiden ja opinalakohtaisten disipliinien edunvalvojia, mikä oli syy siihen, että päätin tehdä ja julkaista kontroversiaalin tutkimukseni niiden ulkopuolella. Niin sanottu tieteellinen media ei sopinut mediatutkimuksen alustaksi oman intressijääviytensä vuoksi. Olisin varmasti tehnyt tutkimukseni yliopistossa, jossa minulle olisi kuulunut aiempien näyttöjeni pohjalta professorin oppituoli, mutta siihen ei ole annettu tilaisuutta yhteiskuntatieteiden punavihreän vääristymän vuoksi.

Myös professori Boghossian sai tiedonjulkistamistyöstään ennen pitkää nuhteet työnantajaltaan Portlandin valtionyliopistolta, mikä omalta osaltaan osoittaa tempauksen informatiivisesti arvokkaaksi. Lindsay ja Pluckrose ovat puolestaan julkaisseet kokeilustaan teoksen *Cynical Theories* (2020), jossa käsitellään yhteiskuntatieteiden poliittista kallistumaa. Pluckrose on lisäksi perustanut *Counterweight*-aloitteen, jolla vaalitaan perinteisiä liberaaleja yliopistoarvoja sekä puolustetaan tieteen tasapuolisuutta militantilta aktivismilta. Uusvasemmistolaistuneen sosiaalisen koheesion ja konformismin oikea nimi ei olekaan enää *peer review* vaan *poor review*, sillä niin rutiköyhäksi aiemmin eloisa ja rohkeasti argumentoiva tiedekeskustelu on uustaistolaisen liikehdinnän pelossa kuihtunut, kun *cancel*- ja *woke*-aktivistit ovat kopioineet ja panneet toimeen punakaartilaisten opit.

Tämä indikoi, että tieteen uhka ei ole mikään ”äärioikeistolaisten narratiivien normalisoiminen” vaan vasemmiston oma lipsuminen tieteen yleisistä periaatteista. Kiistely onkin jakanut vasemmistoa itseään yhtäältä realististen rationalistien ja toisaalta poliittista lähetystyötä suosivien haaveilijoiden kuppikuntiin. Tunnustautuivathan sekä Boghossian että Sokalkin perimmältään liberaaleiksi vasemmistolaisiksi, joille ajatusten lähteminen lentoon ei vain sopinut. Tieteellisen kriittisyyden ja loogisen velvoittavuuden edustajat ovat sen sijaan aina olleet aidosti liberaaleja oikeistolaisia tai puolueettomia.

Myös vasemmiston sisällä on siis tapahtunut jakautumista, kun niin sanotut millenniaalit ovat alkaneet arvottaa aatteelliset oppi-isänsä pahoiksi setämiehiksi. Juuri tätä ”ruusujen sotaa” havainnollistaakseni viittasin teoksessani *Totuus kiihottaa* Frankfurtin koulukunnan filosofeihin, jotka varoittelivat idealismin vaaroista ja nojasivat rationalismiin, kun taas vuosituhannen vaihteessa syntynyt uusvasemmisto hurahti vihreiden kelkkaan ja alkoi hoilata katteettoman idealismin ja maailmanparantamisen puolesta. Olen edelleenkin sitä mieltä, että Erich Frommin varoitukset vapauden vaaroista, Herbert Marcusen esittämä teknokratian arvostelu ja Max Horkheimerin sekä Theodor Adornon kritiikki valistusidealismia vastaan ovat edelleen erittäin selitysvoimaisia pohdittaessa yhteiskunnallisen kuohunnan syitä.[46] Näitä ajattelijoita on vain ollut perin vaikeaa ymmärtää sekä median,

[46] Ks. Erich Frommin teosta *Pako vapaudesta* (1976 [1941]), Herbert Marcusen teosta *Yksiulotteinen ihminen* (1969 [1964]) ja Max Horkheimerin ja Theodor Adornon teosta *Valistuksen dialektiikka* (2008 [1944]).

puolueiden että byrokratian piirissä, sillä filosofinen kritiikki on osunut niihin itseensä. Kriittinen teoria nojaa vaativaan psykoanalyyttiseen oivallukseen, jonka mukaan kaikki ”hyvyys” ei ole sitä, miltä välittömästi näyttää, vaan usein aivan päinvastaista johtaen arvaamattomiin lopputuloksiin. Hyvien heikkoudet ovat pohjimmiltaan samoja kuin pahojenkin heikkoudet.

Myönnän toki, että tällainen analyysi on puhtaasti tulkitsevaa, mutta tulkintoja pitää tehdä, sillä ilman niitä ei ole yhteiskunnallista ymmärrystä. Vasemmistolaisen tiedeyhteisön ja median on ollut aivan turha hätäillä metodisesta vastakkainasettelusta ja vedota todisteellisen ja näennäisobjektiivisen empiirisen tutkimusotteen puolesta tulkitsevaa tiedettä vastaan. Ainakin me filosofit hallitsemme laadullisen tutkimuksen metodisäännöt ja osaamme erottaa, milloin on kyse laadullisista lähestymistavoista ja milloin tendenssimäisestä agendatutkimuksesta, joka koostuu poliittisesta tarkoitushakuisuudesta. Olen jo aiemmin puhunut paljon sellaisen tutkimustoiminnan puolesta, joka tavoittelee mitattavaksi soveltumattomien merkitysten äärelle pääsyä, esimerkiksi kirjassani *Dialoginen filosofia*. Niinpä toivoisin kriittisyyden säilyvän myös kaiken ei-empiirisen tutkimuksen piirissä, sillä otteen herpaantuminen ei ole ei-mittaaville tieteille itselleen hyväksi.

1.5. Lehdistöreportaasitieteen synty

Kirjassani *Totuus kiihottaa* käsittelin sosiaalisessa mediassa riehuvien vihervasemmistolaisten tapaa kavallella ja hävittää kansallismielisinä pitämiensä ihmisten viestejä sekä arvostelin valtamedian halua saattaa maahanmuuttoa kritisoineita ihmisiä tuomioille.[47] Näin aineistoni ulottui poliittisiin oikeudenkäynteihin, jotka ovat tukeneet valtamedian pyrkimyksiä pidättää todellisuudesta kertomisen vain omaan hallintaansa.[48] Arvostelin Suomessa ja muualla Euroopan unionissa harjoitettavaa kansalaismielipiteiden tukahduttamista ja yhteiskunnallisen totuuden muuntelua. Kohdistin kritiikkini viime kädessä tiedonmuodostuksen alkulähteille: yliopistoihin ja tieteellisten julkaisukäytäntöjen puolueellisuuteen.[49] Kohteenani oli lopulta koko yhteiskunnallisen vallankäytön oikeusperustus.

Toiminnastani tekee erityisen omaleimaista se, että tarkastelin vaihtoehtoisia medioita sisältäpäin ja valtavirtamediaa ulkoapäin, kun tavanomaisessa viestintätutkimuksessa vaihtoehtoisia medioita on arvioitu ulkoapäin ja valtamediaa sisältäpäin. Näkökulmani poikkeavuudesta johtuu, että hallussani on tietoa, jota muilla ei todennäköisesti ole.

Kun käytännölliseen perehtyneisyyteen on tapauksessani liittynyt vankka tietoteoreettinen asiantuntemus, tämä on tehnyt tutkimustoiminnastani viestinnän kentällä ylivoimaista ja ennennäkemätöntä. Tässä valossa median ja tutkijakunnan minua vastaan myöhemmin suuntaamat vihamieliset reaktiot ovat olleet paljastavan defensiivisiä, eikä kritisoimieni toimittajien ja yliopistotoimijoiden ylenkatseellisuus ole ollut heille itselleen eduksi.

---

[47] Kirjoitin aiheesta teokseni *Totuus kiihottaa* luvuissa 6.3 ”Syrjäytymisretoriikka kantaväestön syyllistämisenä” ja 16.5 ”Väite vihapuheesta: varmasti virheellinen”.

[48] Ks. teokseni *Totuus kiihottaa* lukua 8 ”Diskurssin oikeustieteellistyminen ja ihmisoikeuskultti”.

[49] Käsittelin yliopistomaailmassa esiintyvää vihervasemmistolaista ja feminististä manipulaatiota, propagandaa, indoktrinaatiota ja muuta henkistä pakotusta sekä vastalauseiden tukahduttamista teokseni *Totuus kiihottaa* luvussa 17 ”Sananvapauden vaara yliopistoissa”.

Julkaistuani teoksen valtavirtamedia raivostui ja alkoi syytellä minua ”naisvihasta”. Tosiasiassa olin osoittanut, millä tavoin (myös) sukupuolten välinen kiistely halkoo yhteiskuntaa heteroseksuaalien keskinäisessä ja heteroseksuaalisen valtakulttuurin sisäisessä kanssakäymisessä ja kuinka feministinen liikehdintä vain syventää tätä kahtiajakoa. Teoksessani oli yksi luku (11), jossa olin osoittanut median ja kustantajien suosivan naisia ja feministien tyypillisiä poliittisia vaatimuksia. Naiset ovat miehiä yleisemmin identifioituneet vihreisiin ja vasemmistopuolueisiin sekä niiden poliittisiin virheisiin. Sukupuoliryhmien ja puolueiden väliset kannatuskorrelaatiot ja ideologiset sisältökorostukset osoittivat, että feministinen tapa ajatella oli vihervasemmistolainen ja vihervasemmistolainen tapa ajatella oli feministinen. Tämän vihervasemmisto ja Feministinen puolue myöntävät auliisti myös itse, ja tulokset näkyvät puolueiden sukupuolittuneissa kannatussuhteissa vuodesta toiseen toistuvina.[50]

Todisteluni oli aukotonta, joten se herätti vihaa Twitterissä toimivien vihervasemmistolaisten piirissä. Juuri *cancel*- ja *woke*-aktivistit alkoivat ensiksi kivittää kirjaani, ja valtavirtamedia suurensi pian verkkovandalistien rähisevät kannanotot sivuilleen. Medialle tuli tärkeäksi peittää esittämäni mediakritiikki, ja sen vuoksi toimittajat täyttivät eetterin omilla *vastauutisillaan*, joiden mukaan tutkimukseni ei noudattanut sukupuolipoliittisia korrektiusnormeja. Tuloksena oli muun muassa Suomen Tietotoimiston kautta ”totuutena” levittämä väite, että kyseessä on ”naisvihamielinen kirja”. Maininnalle annettiin valtavirtamedian propagandassa täysin operationaalinen asema, toisin sanoen sitä käytettiin kyseenalaistamattomasti ja tahallisesti pelkässä leimaamistarkoituksessa kertomatta näkemysteni taustoja ja sitä, mihin ajatuskulkuihin tekstistäni poimitut katkelmat liittyvät. Siten valtamedia pyrki antamaan ajatuksistani virheellisen ja tarkoituksiini verrattuna suorastaan päinvastaisen kuvan.

Feministit huomasivat, että heidän poliittinen agendansa on suojatonta homomiehen esittämää feminismin kritiikkiä vastaan, sillä sitä ei voida selittää pois ”heteromiehen katkeruutena”, eikä minulle voitu kostaa kotona odottavan kaulimen kautta. Siksi feminismiä tukeva vasemmisto nosti porun epämääräisestä ”naisvihasta”. Nais- ja lopulta myös lapsiargumenteilla syyllistäminen oli helppoa, sillä kirjoittaja on keski-ikäinen homomies, jonka näkemykset poikkeavat lähtökohtaisesti heteroseksuaaliseen valtakulttuuriin liittyvästä naistenpalvonnasta ja perheideologiasta. Tosiasiassa medialla ei ole eikä ole ollut mitään oikeutta esittää ajatuksistani virheellisiä ja valheellisia tietoja oman punikkifasiminsa suojista. Toimittajat ja feministit eivät koskaan pystyneet ratkaisemaan kognitiivista dissonanssia, jonka kansallismielisyyteni ja homoseksuaalisuuteni aiheutti heille, vaan niiden välille kuvittelemansa näennäinen ristiriita jäi heidän ikuiseksi päänsärykseen.

Samalla kun toimittajat ovat pyrkineet päättämään myös tutkimusten relevanssista, on syntynyt uusi valetieteen laji: *lehdistöreportaasitiede*. Se on pohjimmiltaan *tieteen medioitumista*, eli toimittajien yritystä päättää siitä, mikä on arvollista tutkimustoimintaa ja mikä ei. Jos tieteilijät eivät suostu toimittajien toivomaan sosiaaliseen korruptioon, eli lausumaan mediaa miellyttäviä näkemyksiä tutkimuksissaan tai haastatteluissaan, toimittajat aloittavat omilla foorumeillaan mustamaalauksen, jonka sävyt ulottuvat epäreilusta pimittämisestä sysimustaan panetteluun ja vääristelyyn. Tieteilijältä itseltään ei silloin

[50] Puoluekannatuksen sukupuolijakaumasta vuosien 2003–2019 vaaleissa ks. esim. Aleksi Suurosen (et al.) julkaisemaa tilastointia Internet-osoitteessa <https://www.vaalitutkimus.fi/report/raportti/puolueiden-aanestajat/>.

kysytä mitään, vaan toimittajat ottavat omaksi oikeudekseen käyttää *tiedepoliittista valtaa*.

Kirjani *Totuus kiihottaa* osakseen saamassa mediakohtelussa väite tuli toteen näytetyksi. Erityisen vilpillisesti toimi Suomen Tietotoimisto alkaessaan levittää kirjastani omin toimin laatimaansa arviota ja sivuttaessaan julkisuuteen antamani tiedot kokonaan. Niin tehdessään toimittajat julistivat minulle sodan, jonka tehtävänä oli lyödä kiilaa minun ja Perussuomalaisten väliin sekä tuhota sekä tieteellinen urani että poliittinen toimintani.

Periaatetta 'hyökkäys on paras puolustus' soveltaen toimittajat koettivat häivyttää itseensä kohdistuvan arvostelun *peitejutuillaan*, joiden tarkoituksena oli hukuttaa tutkimukseni mediakriittinen sisältö mölyyn "naisvihasta". Raivokkuudesta päätellen suuri osa syytöksistä oli homoseksuaalisuuttani vastaan suunnattua vihaa. Se johtui "liberaalien" kyvyttömyydestä ymmärtää, että vapaasti ajatteleva homomies ei halua itseään kytkettävän vasemmiston eikä feminismin kaulapantaan. Median perusväittämä "naisvihasta" oli virheellinen, valheellinen ja väärä, mutta sen perustalle toimittajat rakensivat hökellyksensä. Lopulta heterot yli puoluerajojen latasivat minua vastaan kaiken *homovihansa*.

Poliittisesti motivoitunut opetus- ja kulttuuriministeriö alkoi uhata kirjani julkaissutta Suomen Perustaa valtionavustusten takaisinperinnällä, ja perussuomalaisen puolueen kainalossa toimiva ajatuspaja keskeytti kirjani jakelun joutuessaan varmistelemaan selustojaan. Näin tuli osoitetuksi, että feminismi on aatteista ja ideologioista pahin muodostaessaan juuri sellaisen kultaisen vasikan, jota aivan kaikkien puolueiden pitää kumartaa ollessaan tietyn äänestäjäryhmän korkokengän alla.

1.6. Mediatutkimuksen merkitystä ei pidä ratkaista medioissa

Tutkimukseni vastaanotto oli teokseni kriittisyyden vuoksi odotettavissa, mutta hyökkäyksen rajuus oli yllätys ja aihepiiri arvoitus. Median reaktio oli siis arvattavissa, eikä se poikennut mitenkään toimittajien tavasta tehdä juttuja, joissa talvi vuodesta toiseen yllättää autoilijat. Suunnittelemaani ei toimittajien itsensä lietsoma kohu ollut, eikä myöskään teokseni reseptio ollut itseni käsikirjoittama.

Uhkaus valtion yleisrahoituksen takaisinperinnästä tutkimustyönantajaltani vain siksi, että tutkimustulokset eivät miellyttäneet eri puoluetta olevaa ministeriä, oli ennennäkemättömän röyhkeä läimäytys päin koko tutkijakunnan naamataulua. Mikään ei voinut kuitenkaan voittaa sitä banaaliutta, jonka mukaisesti toimittajat yrittivät kirjaani lukematta tyhjentää esittämäni media- ja yhteiskuntakritiikin muutamaan kevyellä kynän käänteellä huitaisemaansa heittoon joistakin vaikutelmanvaraisista yksityiskohdista.

Kritiikistäni kiusaantuneet toimittajat koettivat kääntää huomion pois heidän omassa toiminnassaan osoittamistani virheistä, väärinkäytöksistä ja läpikotaisesta puolueellisuudesta, ja sen vuoksi he yrittivät sotkea filosofisen analyysini omalla populistisella pulputuksellaan seksuaalisuudesta ja sukupuolisuudesta. Se oli todellinen anti-intellektualismin riemuvoitto, joka tosin kääntyi toimittajia itseään vastaan.

Joka sanallaan, jolla he antautuivat moittimaan minua ja kirjaani, he vajosivat entistä syvemmälle suohon. Hullunkurista oli sekin, että tieteellisin lähestymistavoin ja motiivein kirjoittamani *mediatutkimuksen* merkityksestä pyrittiin päättämään arvostelemissani *medioissa*, jolloin toimittajilla oli vanhaan tuttuun tapaan oma lehmä ojassa ja pukit toimivat kaalimaan vartijoina.

Tämä pitää yhtä sen kirjassani toteamani seikan kanssa, että nykyisin viestien vastaanottajat ja lukijat yrittävät päättää siitä, mitä lähettäjät ja kirjoittajat tarkoittavat. Viestien lakatessa miellyttämästä vastaanottajia he alkavat uhkailla julkaisijoita oman tyytymättömyytensä merkiksi ja pitävät viranomaisten puoleen kääntymistä aivan luonnollisena tapana toimia. Vastaanottajien narsismista johtuvan suuttumuksen projisointi lähettäjien ominaisuudeksi ja sen mukainen ”vihapuheesta” syyttely eivät ole enää vain pelkkiä epä-älyllisyyden eksponentteja vaan suoranaisen dynamiittityhmyyden ilmauksia.

Opetus- ja kulttuuriministeriön esiin nostamat ”tasa-arvon” ja ”yhdenvertaisuuden” vaateet puolestaan olivat huikea tiedepoliittisen mielivallan crescendo. Voitiin kysyä, millä perusteella tieteellisesti alikvalifioitunut ja epäkompetentti ministeri-hiihtosuunnistaja Hanna Kosonen ja hänen ministeriönsä saattoivat vetää tasa-arvo- ja yhdenvertaisuuslait mediakriittisen tutkimukseni arviointiperusteiksi, ikään kuin filosofian pitäisi olla sovinnaisnormien noudattelua ja tutkimuksen arvioinnin lainvalvontakysymys.

Vaatiessaan tieteilijöitä edistämään kyseisiä filosofian näkökulmasta perustelemattomia tavoitteita ministeriö oli pyrkinyt sokaisemaan tutkijakuntaa pelolla ja kahlitsemaan kaikkia pykäläkoreografian aivottomalla kauhulla. Niin ajatellessaan toimittajat, poliitikot ja byrokraatit olivat vajonneet kaulaansa myöten jorpakkoon. He olivat osoittaneet oikeaksi myös tutkimusväitteeni, jonka mukaan perussuomalaiselta pohjalta ei voi sanoa mitään ilman, että joutuu hakemaan tieteelliselle vapaudelleen lupaa oikeudenkäynneissä, tuomioistuimissa ja viranomaisissa – tälläkin kertaa hyvin sokraattisessa merkityksessä.

Olin kirjoittanut tutkimuksessani kriittiseen ja harmistuneeseen sävyyn tavasta, jonka mukaisesti ”tasa-arvosta”, ”yhdenvertaisuudesta” ja niihin liittyvästä identiteettipolitiikasta oli pyritty tekemään *tieteen metodeja*, mutta kritiikkini meni sekä ministerin että hänen virkamieskuntansa lipan yli. Ymmärtämättömyys ei kuitenkaan vapauta heitä tyhmyytensä tuottamasta vastuusta, niin kuin ei vastuuttomuuskaan oikeuta heitä olemaan hölmöjä saati sovita typeryydestään kumpuavaa mielivallan käyttöä.

Omaa vähemmistökansalaisten taustaani vasten tarkasteltuina nuo ministeriön hokemat ”tasa-arvon” ja ”yhdenvertaisuuden” suositukset, julistukset ja velvoitteet sekä toisaalta minuun kohdistetut syytökset syrjinnästä ja sukupuolisesta (tosin vain tekstuaalisesta) häirinnästä saivat suorastaan pöllämystyttävän absurdin aseman, jota median ja poliittisten puolueiden harjoittama nälviminen syvensi.

Painostus ei kohdistunut vain minuun vaan myös niihin, jotka olivat ympärilläni, mikä tehosti vaikutusta. Toimittajat ja kilpailevien puolueiden poliitikot koettivat käyttää sukupuoliargumenttia homon savustamiseksi pois perussuomalaisesta puolueesta, ja siten he olivat pahimpia diskriminaation harjoittajia, juuri sellaisia kuin vihervasemmistolaiset yleensäkin ovat pakottaessaan toisia ihmisiä noudattelemaan punavihreää oppikirjaa uhkailun, niputtamisen, klusteroimisen, identiteettipoliittisen sitouttamisen ja kompensoivan suvaitsevuuden keinoin.

Kompensoiva suvaitsevuus on ilmiö, joka tarkoittaa, että vihervasemmistolaisten mielestä ihminen saa olla tasavertaisesti homo tai kuulua muuhun kansalliseen vähemmistöön vain, jos hän kannattaa maahanmuuttoa ja vihervasemmiston yleispolitiikkaa kaikissa vihervasemmiston omissa puoluepyrkimyksissä kansallisen varallisuuden, valtiollisen itsemääräämisoikeuden, yksityisen omaisuudensuojan ja sananvapauden hävittämiseksi. Tämän sopeuttavan ja sosialistiseen massakulttuuriin sulauttavan vaihtokaupan tuloksena erilaista suomalaista suvaitaan; muuten seuraa ankaria sosiaalisia rangaistuksia.

1.7. Median jakautumisen juurisyy: politiikan legitimaatiokriisi

Koettu konflikti ei ollut hyväksi medialle eikä ministeriön viranomaisille, jotka ovat menettämässä keskeisen toimintaresurssinsa, eli arvovallan. Toimittajien ammattiarvostus ja opintien houkuttelevuus olivat huipussaan 1980- ja 1990-luvuilla, jolloin myös filosofia kukoisti julkisuudessa. Filosofia oli toimittajantyön epävirallinen ja kriittinen koulutuslinja, jonka kautta monet älyköt astelivat julkisuuteen. Julkisuus puolestaan oli ja voisi olla edelleen filosofian keskeinen toimintaehto, mutta normatiivisissa kahleissa se on vääristynyt. Tendenssijournalismi ja ”arvoihin” sitouttaminen ovat himmentäneet filosofialta ja medialta niiden aiemman hohdon.

Filosofian näkökulmasta eivät julkisessa sanassa nykyisin hehkutetut ”arvot” ole arvoja lainkaan vaan ideologisia ja subjektiivisia *arvostuksia*, mikä selittää myös ”arvojen” kesken vallitsevaa eripuraa. Väitteeni onkin, että arvojen kesken ei vallitse suurta erimielisyyttä puolueiden tai kansalaisryhmien kesken, sillä kaikki kannattavat esimerkiksi ympäristönsuojelua. Erimielisyys koskee sitä, *millä keinoilla* päämääriä pitäisi edistää, ja tällöin on kyse arvostuksista. Keinot ja välineet puolestaan harvoin ovat *itseisarvoja*.

Filosofia ja viestintä eivät ole enää suosituimpien oppiaineiden joukossa. Tämä ei välttämättä johdu vain työmarkkinoiden kireydestä vaan siitä, että molemmat velvoittaisivat kriittisyyteen, jonka haastavuutta nuorison idealismi ei kestä. Yliopistoihin hakeudutaan jälleen 1960- ja 1970-luvuille ominaisesti parantamaan maailmaa, ja tietoa suostutaan ottamaan vastaan vain sikäli kuin se edistää omaa agendaa. Tämä on uustaistolaisuuden merkki. Poliittinen keskustelu taas on vain sarja nuorison identiteettikriisejä, ja valtiontalouden ongelmat ratkaistaan samalla menetelmällä kuin ilmaston kuumeneminen: soittamalla 16-vuotiaalle tytölle ja kysymällä neuvoa häneltä.

Viestintäympäristön myrkyttyminen johtuu nykyisin sananvapautta vastaan suunnatuista poliittisista uhkavaatimuksista – ei suoraan mediasta tai toimittajista itsestään, ja siksi käsittelin kirjassani politiikkaa niin paljon. Pahimpien oireiden joukossa ovat nykyisin ”vihapuheen” (*hate speech*) ja ”maalittamisen” (*doxing*) kriminalisointihankkeet sekä automatisoitujen sensuurialgoritmien kehittelyt, joilla on tarkoitus puuttua ihmisten yhteen perusoikeuteen: ilmaisunvapauteen.

Argumentoin kirjani *Totuus kiihottaa* oikeusfilosofisessa luvussa 8, että vihapuheen käsite on ”kelluva merkitsijä”, joka voi tehdä tuomioiden lukemisen mahdolliseksi lähes mistä tahansa, ja siksi sellaista löysää käsitettä ei pidä lakiin sisällyttää. On myös vaikea ajatella, että kritiikillä ei olisi kohdetta tai että sitä ei saisi sanoa. On vääristynyttä, että antaudutaan edes keskustelemaan siitä, kuinka ihmisten ilmaisunvapautta pitäisi rajoittaa, kun olennainen kysymys on, millä oikeudella tai ylemmyydellä muutamat tahot ovat ylipäänsä ottaneet asiakseen päättää toisten ihmisten ajatustenvaihdosta.

Sananvapauden merkitys on Magna Cartasta asti ollut vertikaalinen eikä horisontaalinen, eli sen tarkoitus on rajoittaa *viranomaisvaltaa* ja taata kansalaisten oikeudet hallitusvaltaa vastaan. Niinpä julkisen vallan ei pitäisi ottaa liioin kantaa vieraiden kansakuntien puolesta ja omia vastaan, tai tuloksena on syvä legitimaatiokriisi. ”Vihapuheen” tuomitsemisen sijasta kannattaisi pohtia, *miksi* ihmiset ovat tulleet vihaisiksi, ja varteenotettava vastaus on maahanmuuton aiheuttama eripura. Vihainen puhe johtuu siitä, että vihervasemmisto yrittää yhdessä internationalistisen ja globaalin kapitalismin kanssa pa-

kottaa kaikki ihmiset ja kansallisvaltiot noudattamaan omia universalistisia normejaan, ja yhteiskuntamme ja valtiomme ovat kriisissä siksi.

EU:n langettamat vihapuhesakot ja Internet-jättiläisten kanssa solmimat sopimukset kansalaisten viestien poistelemiseksi ovat jyrkästi eurooppalaisten vapausihanteiden ja kansanvaltaisten arvojen vastaisia, vaikka rajoituksia paradoksaalisesti perustellaan niillä. Tässä ristiriidassa näkyy niin sanotun *järjestelmäpolitiikan* epäonnistuneisuus ja asettuminen tukemaan omalta kannaltaan hyödyllisiä toimijoita muita kansalaisia vastaan. Euroopan unionin hulluus näkyy siinä, että se uhkaa rangaistuksilla kaikkia, jotka eivät ulvo samaa kuuta. EU:n vuoksi olemme hallitsemattomassa kokeessa, jossa panoksena ovat itsemääräämisoikeutemme, väestökoostumuksemme, taloutemme ja kulttuurimme.

Rajoittamatonta totuuden etsimistä ja ääneen ajattelua voidaan pitää ihmisen minuuden, persoonallisuuden tai jopa sielun ilmauksena, kun taas eläin ja kone eivät välitä totuudesta; ne vain prosessoivat dataa. Juuri siksi vihapuhealgoritmien ja sanaseulojen kehittely on mekanisoitua mielivaltaa ja oikeudettoman ennakkosensuurin systematisointia.

Samalla kun sosiaaliteknokraattiset ”tieteet” ovat alkaneet aisakellot helkäten tukea viranomaisvallan harjoittamia sensurointipyrkimyksiä, on myös sosiaalipsykologian kaltaisista oppiaineista ja Helsinki Institute for Information Technologyn tapaisista laitoksista tullut pahimpia antihumanismin ja vihervasemmistolaisen totalitarismin levityspisteitä. Näyttönä siitä on suurilla taloudellisilla panostuksilla tuettu vihapuheen tunnistamisen ja automatisoidun sensuurin kehittely.[51]

Kieroa on jo se, että sosiaaliteknokraateille maksetaan tarkkailua, valvontaa ja muita epäarvoja tuottavasta toiminnasta sekä ihmisarvon vastaisesta ja perusoikeuksien loukkauksiin johtavasta työskentelystä valtavia taloudellisia palkkioita. Mutta pahinta on asian täydellinen epäfilosofisuus. Itse peruskysymys on nimittäin kokonaan pohtimatta ja vastauksia vailla: millä ylemmyydellä kukaan voi pitää itseään oikeutettuna päättämään siitä, mitä toiset ihmiset saavat tai voivat viestiä toisilleen?

1.8. Miksi tämä kirja?

Olen tämän kirjan aluksi esittänyt referaatin mediatutkimukseni *Totuus kiihottaa* sisällöstä ja sen pääargumenteista ja motiiveista, jotta lukija saisi heti alkuun oikeanlaisen kuvan

---

[51] Arvostelin vihapuhealgoritmien kehittelyä kirjani *Totuus kiihottaa* luvussa 15.9 ”Hullujen karnevaali automaattisensuurina ja robottien paraatina”. Olin kirjoittanut aiheesta myös *Tieteessä tapahtuu* -lehden 1/2017 artikkelissani ”Kun yliopistolla keksittiin digitaalikello – ’Digitaalisten ihmistieteiden’ tarkastelua” (s. 53–56). Blogikirjoituksessani ”Taas uusi sananvapauden teloituskone” (7.6.2018) arvostelin vakuutusyhtiö OP-Pohjolan tapaa rahoittaa sosiaalipsykologeja Minttu Salminen, Jenny Rontu ja Suvi Uski puolen miljoonan euron rahakasalla, jolla oli tarkoitus kehittää tekoälyä ”vihapuheen” sensuroimiseksi ihmisten välisestä vuorovaikutuksesta. Vihervasemmiston sissit olivat saaneet poliittisen hankkeensa läpi niin perusteellisesti, että myös etujaan valvova vakuutusyhtiö alkoi rahoittaa heitä välttyäkseen maksamasta kalliiden sananvapausoikeudenkäyntien kuluja oikeusturvavakuutuksistaan.

OP-median verkkosivut iloitsivat lahjuksella ostamastaan ”tieteestä” 10.4.2018 julkaisemassaan tiedotteessa ”Tekoäly auttaa tunnistamaan vihapuhetta somessa” <https://www.op-media.fi/digitalisaatio/tekoaly-auttaa-tunnistamaan-vihapuhetta-somessa/>. Hankkeeseen osallistuivat ”Tarja Halonen, Helsingin yliopiston Legal Tech Lab, Aalto-yliopiston Tekoälyn tutkimuskeskus (FCAI), oikeusministeriö, sisäministeriö, Pelastaa Lapset ry sekä yritykset Wunderdog ja Futurice”. Tosiasiassa sananvapauden loukkauksia ei voida perustella näennäisellä ja intressisidonnaisella ”asiantuntijuudella” eikä perin ideologisella ”vahvalla yksimielisyydellä”, jota pönkitettiin byrokraateilla ja suurella määrällä kukkahattutätejä.

siitä, mitä sanoin kirjassani. Kuluttajaneuvontaa en harjoita, mutta esitän yhteenvedon.

Katsotaanpa seuraavaksi, miten media ja ministeriö komprometoivat tutkimukseni ja terrorisoivat asemani ja maineeni julkisesti. Kirjani vastaanoton väärinkäytökset voidaan kiteyttää seuraaviin asiakohtiin.

1. Opetus- ja kulttuuriministeriö kiristi kirjani julkaisijaa rahoituksen takaisinperinnällä, toteutti uhkauksensa ja loukkasi siten tieteen arvovapautta ja tutkimustoiminnan vapautta, sananvapautta ja tutkijan työpoliittisia oikeuksia sekä pelotteli tutkijakuntaa itsesensuuriin.

2. Ministeriö pyrki poliittisen ministerin vaatimuksesta määräämään tutkimuksen sisällöstä ja poistamaan tutkimukseni saatavilta siksi, että sisältö ei miellyttänyt eri puoluetta edustavaa ministeriä.

3. Teokseni arvioinnin pohjana käytettiin sosiaalisessa mediassa ja etenkin Twitterissä esitettyjä irrallisia kannanottoja, joiden esittäjillä ei ollut tieteellistä kompetenssia, ja teokseni yritettiin mitätöidä tieteen ulkoisilla poliittisilla motiiveilla.

4. Mediatutkimukseni merkityksestä yrittivät päättää kirjassani arvostelemani mediat itse, ja moitteita esittäneet median edustajat olivat teoksessa kritisoimiani toimittajia, joilla oli intressijäävi ja motiivi kostaa.

5. Mediatutkimustani arvioitaessa mediat haastattelivat niitä tieteilijöitä, joita olin arvostellut teoksessani, mutta ne eivät myöntäneet vastaavaa julkisuutta kirjan kirjoittajalle.

6. Tutkimuksen kirjoittaja sivuutettiin ylenkatseellisesti ja objektivoivasti, eikä ministeriö suostunut keskustelemaan kanssani vaan ohitseni: pyrkien estämään argumentaationi.

7. Media lavasti kohun ”tasa-arvosta” ja ”yhdenvertaisuudesta”, puolusteli kyseisillä ihanteilla vain naisten asemaa, peitti siten esittämäni mediakritiikin ja pyrki ratkaisijan rooliin koskien tutkimukseni vastaanottoa.

8. Kirjaani vastaan kohdistetuissa hyökkäyksissä ei esitetty asia-argumentteja, joissa olisi käsitelty teokseni sisältämää mediakritiikkiä tai joissa mediaa koskevia tutkimustuloksiani olisi pystytty kumoamaan, vaan kannanotot olivat pelkkiä moitteita ja ylimalkaisia syytöksiä ”naisvihasta”.

9. Ministeriö ylitti toimivaltansa taivuttelemalla tutkijaa noudattamaan hallituksen omaa valtiollista tasa-arvopolitiikkaa, aloittamalla tutkimuksen sisältökontrollin ja vaatimalla, että tutkimustoiminnassa pitäisi edistää ”tasa-arvoa” ja ”yhdenvertaisuutta”, jotka ovat ideologisesti latautuneita poliittisia tarkoitusperiä ja rikkovat tieteen arvovapautta sekä filosofista kriittisyyttä vastaan.

10. Ministeriö yritti kääntää kansalaisyhteiskunnan kontrollifunktion nurin katsomalla, että poliitikkojen ja virkamiesten pitää valvoa tiedettä, kun kansavaltaisessa yhteiskunnassa asioiden pitäisi olla toisin päin, ja tieteen tehtävänä olisi kontrolloida poliitikkojen, hallinnon ja virkamieskunnan toimintaa.

11. Väitteellä laadunvarmistuksen puutteesta yritettiin sivuuttaa tieteilijän oma jo osoitettu asiantuntijastatus ja se, että tutkimus on esitetty tuloksena asiantuntijatyöstä.

12. Mediat laittoivat teoksestani vastaamaan Perussuomalaisen puolueen puoluevirkailijat, joilla ei ollut tekemistä kirjani kanssa ja jotka eivät olleet perehtyneet teokseeni.

13. Ministeriö pakotti Perussuomalaisen puolueen perumaan kirjani julkaisun uhkaamalla puolueen tutkimusyksikköä rahoituksen takaisinperinnällä ja kiistämisellä jatkossa, eikä oikeuskansleri puuttunut ministeriön osoittamaan aggressioon millään tavalla vaan vetosi ministerin oikeuteen jatkaa virkatoimissaan harjoittamaansa mielivaltaa poliitikon sananvapauden verukkeella samanaikaisesti, kun sananvapaus vietiin minulta.

14. Tutkimustani käsiteltiin julkisessa sanassa ja hallinnossa pelkästään normatiivisessa ja kurinpidollisessa viitekehyksessä, ikään kuin filosofian arvioinnin pitäisi olla lainvalvontatehtävä, mikä epä-älyllisti kirjaani kohdistetun kritiikin ja johti arviointeja vääriin asiayhteyksiin, kun oikea konteksti olisi ollut tieteellinen.

15. Valheellisilla väitteillään ”naisvihasta” media halusi varmistaa, että minut – naisfilosofista tohtoriksi väitellyt ja parikymmentä muuta kirjaa julkaissut tieteilijä – tunnettaisiin ja muistettaisiin ikuisesti naisten vihaajana. Tuolla maineterrorillaan mieleltään tärveltyneet toimittajat raiskasivat persoonani, tuhosivat ammatillisen tulevaisuuteni sekä osoittivat vihervasemmistolaisen kataluutensa.

Totuus tosiaankin kiihotti. Median reaktio aiheutti sen, että olen joutunut kirjoittamaan itseni irti median lavastamasta kertomuksesta. Tässä kirjassa osoitan, kuinka valtavirtamedia todisti reaktioillaan kaikki väitteeni sen puolueellisuudesta entistäkin selvemmin tosiksi. Tässä tutkimukseni jatko-osassa kerron, kuinka valehtelu ja poliittisesti epäsoveliaina pidettyjen näkemysten tukahduttaminen toimivat vihervasemmistolaisten toimittajien, viranomaisten ja tieteilijöiden selviytymisstrategioina mediassa, yliopistoissa ja tiedehallinnossa.

Todennäköistä on, että toimittajat pyrkivät sekoittamaan myös tämän uuden kirjani vastaanoton vaikenemalla itseään koskevasta arvostelusta ja kiinnittämällä huomiota johonkin yksityiskohtaan, kuten esittämääni persukritiikkiin, jota olen joutunut sisällyttämään kirjaani puolueen kompleksisen suhtautumistavan vuoksi. Siten media pyrkii harjoittamaan lehdistöreportaasitiedettä ja päättämään siitä, mitä tarkoitan. Se on tieteen

etiikan ja median omien moraalisääntöjen vastaista panettelua, jonka kieltämisellä ei ole tietenkään merkitystä silloin, kun toimittajien kohteena on mediakritiikkiä esittänyt henkilö. Tämäkään kirjani ei tyhjene yhteenkään yksityiskohtaan, ja oikeus kirjoituksieni arvioimiseen pitäisi olla vasta kun on lukenut, sisäistänyt ja ymmärtänyt koko teoksen.

Olennaista on, että yksikään kirjaani *Totuus kiihottaa* moittineista median, hallinnon ja politiikan edustajista *ei itse kuulu tieteen maailmaan millään tavalla*. Sen sijaan minä kuulun, olen sieltä tullut ja sitä edustan. ”Huono kirja” ja ”noin ei pidä sanoa”, väittivät monet, mutta kukaan ei pystynyt osoittamaan, että sanomani *ei olisi totta* tai että se *ei pitäisi paikkaansa*. Ja ainoastaan tämä on filosofian kannalta ratkaisevaa. Koetut konfliktit johtuivat toimittajien ja poliitikkojen kyvyttömyydestä tehdä eroa sen välillä, mikä on poliittisesti tarkoituksenmukaista ja mikä on totta.

Kirjoitin teokseni vain ja ainoastaan tieteellisistä lähtökohdista, tieteellisin lähestymistavoin ja tieteellisin tavoittein. Mahdollisimman suurta vaatimattomuutta tavoitellen totean, että tutkimusteni kokonaisuus on parasta, mitä tässä maassa on media-, viestintä- ja informaatiotutkimuksen alueella tällä vuosituhannella julkaistu.

Tätä synopsista seuraavassa luvussa 2 kerron kirjani *Totuus kiihottaa* kirjoittamisen ja julkaisemisen vaiheista. Luvussa 3 tarkastelen median kostoa ja analysoin, millaisen vastaanoton mediatutkimukseni sai tiedotus- ja toitotusvälineissä. Luvussa 4 kerron feministen raivosta ja luvussa 5 paljastan opetus- ja kulttuuriministeriön minua ja kirjani julkaisijaa vastaan osoittaman tiedepoliittisen kiristyksen. Luvussa 6 kerron, millaiseen oikeustaisteluun perussuomalainen puolue joutui, pakotettiin ja ryhtyi. Luvussa 7 arvioin kirjani julkaisemisen vaikutuksia medialle ja mediatutkimukselle. Luvussa 8 tarkastelen valtamedian populistisuutta, luvussa 9, mitä tapaus kertoo tiedepolitiikasta, ja luvussa 10, mitä kirjani sensuroiminen osoittaa feminismin tuhoisuudesta politiikalle ja tieteelle.

Luvussa 11 kerron, kuinka media, byrokraatit ja poliitikot pahoinpitelivät minua ja tutkimustani sekä pyrkivät estämään filosofin osallistumisen politiikkaan. Luvussa 12 arvioin perussuomalaisen puolueen tilaa ja tulevaisuutta ja luvussa 13 yrityksiä vaieta tutkimuksestani tiedemediassa. Luku 14 sisältää johtopäätöksiä kaikesta kirjassa käsiteltystä.

Tähän teokseen mediasta poimimani suhteellisen vähäiset kuvakaappaukset täyttävät tekijänoikeuslain sallimat kohtuullisen lainaamisen ja uudelleen esittämisen tunnusmerkit. Ne on tehty dokumentaation ja todistelun vuoksi sekä tieteellisen ja tutkimuksellisen toiminnan toteuttamiseksi. Kuvista osa on peitetty yksityisyydensuojan varmistamiseksi.

Filosofiastani kiinnostuneille haluan antaa kaksi neuvoa. Yleisöt: lukekaa ajatuksistani kirjoistani – älkää mediasta, sillä totuuden näkemyksistäni saa vain ja ainoastaan minulta itseltäni, ei mistään muualta. Toimittajat: jos haluatte tietää ajatuksistani, kysykää filosofiastani minulta – älkää keneltäkään muulta, kuten puoluetoimijoilta tai akateemisilta kollegoiltani, sillä heiltä saatte vihollisten ja vastustajien mielipiteitä ja arvioita, jotka eivät ole millään tavoin luotettavia.

Todennäköisesti myös tämän kirjan ymmärtäjiä on vain vähän, niin kuin filosofisen ajattelun velvoitteita ymmärtäviä yleensäkin. Se ei johdu välttämättä ihmisten pahuudesta vaan tietämättömyydestä, epävapaudesta ja ideologioiden kahleista. Tämän kirjan pohjalta lukijalla on mahdollisuus itse arvioida, kumpi on pahempaa: sanoa totuus median puolueellisuudesta vai ministeriön harjoittama uhkaileminen, painostaminen ja taloudellinen kiristäminen.

I

TUTKIMUKSEN TEKO, TILANNE JA VASTAANOTTO

”Herrasmiehen nimi saa olla sanomalehdessä vain kolme kertaa: syntymäilmoituksessa, vihki-ilmoituksessa ja kuolinilmoituksessa.”

Gentlemanni Harry Hart oppipojalleen Gary Unwinille
elokuvassa *Kingsman – The Secret Service*

2. Kuinka kirjoitin teokseni *Totuus kiihottaa?*

Kesäkuun kahdeksas päivä vuonna 2020 avautui auvoisesti. Aamu oli kirkas ja aurinkoinen, ja kävelin uusi kirja kainalossani pitkin Isoa Roobertinkatua kohti Perussuomalaisten puoluetoimistoa. Teokseni oli tullut juuri painosta, ja olin saanut tekijänkappaleen haltuuni vain vähää ennen julkaisutilaisuutta, joka oli sovittu täksi maanantaiksi. Koronakriisissä kärvistelevän eduskunnan työjärjestyksen vuoksi oli julkaisutilaisuutta jouduttu siirtämään, jotta myös Perussuomalaisten puheenjohtaja Jussi Halla-aho ehtisi paikalle.

Teos, joka tänään julkaistaisiin, oli puolueen ajatuspajalle Suomen Perustalle kirjoittamani kirja *Totuus kiihottaa – Filosofinen tutkimus vasemmistopopulistisen valtamedian tieto- ja totuuskriisistä*. Olin jo pitkään arvostellut valtavirtamedian puolueellisuutta ja suoranaista valheellisuutta blogikirjoituksissani,[52] ja lopulta päätin kirjoittaa aiheesta tutkimuksen. Aineisto oli olemassa, ja kaiken kertyneen saattaminen tutkimukselliseen muotoon vaati vuoden kirjoitustyön. Tulokset mukanani lähestyin nyt ajatuspajan ovea, jonka takana odottivat loput kirjani painoksesta. Aivan ongelmattomasti kirjan julkaiseminen ei kuitenkaan käynyt, ja kirjan käsittely medioissa vasta räjähdyksen aiheuttikin.

Isolla Roobertinkadulla, joka alueen slummiutumisen vuoksi tunnetaan nykyisin myös ”puukkobulevardina”, oli minulle historiallista merkitystä. Melko tasan 23 vuotta sitten kävelin kotikadukseni muodostunutta promenadia pitkin ensimmäinen väitöskirjani kainalossani. Filosofian alaan kuuluva tutkimukseni tarkastettiin yliopistolla alkukesän aurinkoisena päivänä 6. kesäkuuta 1997. Ihmiset huutelivat terasseilta frakkipukuiselle astelijalle ”*congratulations*” luullen ilmeisesti minun olevan menossa naimisiin. Toinen, sosiaalipsykologian alaan kuuluva, väitöskirjani tarkastettiin kylmänä tammikuun päivänä 30.1.2016. Täytin samana vuonna viisikymmentä vuotta, joten kuulun varmasti jo niihin setämiehiin, joilla ei saa olla minkäänlaista olemassaolon oikeutta sen enempää millenniaalisen sukupolven hallitsemassa sosiaalisessa mediassa, feministisessä valtavirtajulkisuudessa kuin myöskään punavihreillä silmälaseilla kehystetyssä yliopistollisessa asiantuntijakunnassa.

Perussuomalaisen puolueen tutkimusyksikkö Suomen Perusta toimi Perussuomalaisten puoluetoimiston kanssa samoissa tiloissa. Rakennuksen edessä kävelykadun alkupäässä on pronssinen obeliski nimeltä ”Viheltelevä helsinkiläinen”. Jalustaan kirjoitetun tekstin mukaan patsas on pystytetty ”avuliaiden, hyväntuulisten ja suvaitsevaisten helsinkiläisten kunniaksi”. Paikka on sama, jolla tapasin ensimmäistä kertaa Jussi Halla-ahon hänen ollessaan kävelyllä pienen tyttärensä kanssa, matkalla kotiinsa Eiraan. Tuolloin elettiin Halla-ahon oikeudenkäynnin aikaa, ja vuosi oli 2009. Kovin suvaitsevaisiksi niin sanotut su-

[52] Katso tieteen, median ja politiikan tutkimusblogiani Internet-osoitteessa <http://jukkahankamaki.blogspot.com/> ja Uuden Suomen puheenvuoropalvelussa olevaa blogiani osoitteessa <https://puheenvuoro.uusisuomi.fi/hankamaki/>, josta lehti poisti kirjoitusoikeuteni sensuroituaan kirjoituksiani toistuvasti. Kerroin asiasta kirjani *Totuus kiihottaa* luvussa 4.4.

vaitsevaiset eivät olleet antautuneet arvioidessaan humanistitohtorin mielipiteitä, vaikka hän oli vain halunnut puolustaa suomalaisten ihmisten oikeutta säilyttää oma kulttuurimme ja pääkaupunkimme vapaana niistä kurjistavista aineksista, jotka olivat bastardisoineet Euroopan kaupunkeja ja johtaneet monikulttuuriseen vallankumoukseen sekä lopulta myös islamilaisten mikrovaltioiden syntymiseen.

Olin vuodesta 2005 alkaen perehtynyt Halla-ahon blogissaan julkaisemiin kirjoituksiin ja todennut ensihämmästykseni jälkeen niissä olevan paljon totuuden jyviä. Tavatessani Halla-ahon onnittelin häntä ajatustensa saamisesta julki. Varoittelin häntä reagoimasta valtavirtamedian poliittiseen painostukseen mitenkään, sillä juuri sitä media ja viranomaiset janoavat saadakseen hänet käpälälautaan. Näkemykseni olivat siis hänen puolellaan. Pari päivää myöhemmin lounastimme Erottajalla olevassa Manhattan Stake Housessa muiden paikalla olleiden höristellessä korviaan. Pöydästämme alkoi kuulua sangen yksimielistä sananvaihtoa maahanmuuton ja monikulttuuri-ideologian tuhoisuudesta.

Noista ajoista oli nyt kulunut toistakymmentä vuotta. Tuona aikana olen oppinut tuntemaan Halla-ahon ajatukset ja näkemykset. Sen ajan häneltä kesti edetä melko marginaalista tieteenalaa edustavasta kielitieteilijästä kaupunginvaltuutetuksi, kansanedustajaksi, europarlamentaarikoksi ja puolueensa Perussuomalaisten puheenjohtajaksi. Lopulta hän oli puolueensa puheenjohtajana kiinni myös Suomen pääministerin paikassa.

2.1. Tutkimuksen kohteena kirjani vastaanotto

Koin olevani jokseenkin tärkeässä tehtävässä kirjoittaessani perussuomalaisten ihmisten mediakohtelusta kirjassani. Tarkastelin mediassa yleistynyttä sensuuria ja jakautumista valtavirran uutismediaan ja vaihtoehtoiseen mediaan, jossa oli tuotu esille periaatteellista erimielisyyttä koskien muun muassa Euroopan unionin liittovaltiopolitiikkaa. Valtavirtamedian toimittajat saivat heti kirjani ilmestyttyä hysteerisen raivokohtauksen – ja kirjani raadollisen lynkkaustuomion, joka tosin oli odotettavissa.

Arvoitus olikin vain se, *mistä aiheesta* valtavirtamedia nostaisi kohun, jolla se pyrkisi peittelemään mediaan kohdistamaani kritiikkiä. ”Rasismista” syytteleminen oli jo kulunutta ja käytettyä, eikä kirjassani ollut mitään rasistista, joten media alkoi syytellä minua ja teostani ”naisvihamielisyydestä”. Se sopi median käsikirjoitukseen, sillä olihan kaljupäisestä keski-ikäisestä homomiehestä lavastettavissa helposti paternalistinen naisten vihaaja, jolla ei pidä olla tulevaisuutta Suomen poliittisessa todellisuudessa.

Mutta vielä ei oltu niin pitkällä. Tässä pääluvussa kerron, millaisia vaiheita teokseni kirjoittamiseen, julkaisemiseen ja tarkoitusperiini liittyi. Mihin kirjallani pyrin, ja miten se otettiin vastaan?

Teokseni menetelmälliset lähtökohdat ja tulokset olen selostanut jo tutkimuksessani, joten en nyt rasita lukijoita liioin metodologisella kalustolla, vaan paneudun etupäässä mediatutkimukseni vastaanottoon, eli herrasväen kielellä ”reseptioon”. Tätä raporttia voidaan pitää tutkimukseni jatko-osana, jossa tarkastelun kohteena on median suhtautuminen itseään koskevaan mediatutkimukseen. Tarkoitukseni on todistella, millä tavoin valtavirtamedia osoitti väitteeni sen puolueellisuudesta ja läpikotaisesta valheellisuudesta tosiksi.

Kirjassani *Totuus kiihottaa* ei ollut alun perin kyse mistään tietoisesta provokaatiosta,

mutta median oma suhtautuminen ajautui lopulta tilaan, jossa se tarjosi vahvistusta kirjassani esittämilleni hypoteeseille ja johtopäätöksille. Toinen ja perimmältään ”lausumaton” osa on aina tärkeä, ajatteli jo Ludwig Wittgenstein, vaikkakin ”siitä, mistä ei voi puhua, on vaiettava”.[53] Sen sijaan valtamedian toimittajat olivat antautuneet *huutamaan* juuri noista mielipiteidenvaraisista arvoulottuvuuksista, joten ajatuskurin palautus oli tarpeen. Edustakoon tämä jatko-osa nyt osallistuvaan havainnointiin perustuvaa kenttätutkimusta, sellaista, jota sosiologi Harold Garfinkel toteutti tavaratalometodillaan.[54] Sen ideana oli, että sosiaaliset normit paljastuvat vasta kun niitä rikotaan tai koetellaan. Juuri tämän vuoksi myös valtiovallan ”häiritseviksi” kokemat yhteiskuntatulkintani ovat olleet informatiivisia ja tärkeitä tuoda julki. Sitä tehtävää palvelee tämäkin kirjani.

Tässä kirjassa osoitan, kuinka häikäilemättömän vilpillisesti ja vääristellen opetus- ja kulttuuriministeriö käsitteli kirjaani, kun se ministerin vaatimuksesta alkoi kiristää teokseni julkaissutta ajatuspajaa valtionrahoituksen takaisinperinnällä. Se oli selvä ja peittelemätön vihamielisyyden osoitus filosofia kohtaan ja loukkasi kaikkia tasa-arvon ja yhdenvertaisuuden periaatteita – juuri niitä, joita ministeriö itse väitti puolustavansa. Näin ministeriö haavoitti pahoin tutkimuksen vapautta, sananvapautta ja YK:n ihmisoikeuksien julistukseen sekä EU:n ihmisoikeussopimukseen kirjattua oikeutta muodostaa ja pitää näkemyksensä sekä oikeutta jaella ja vastaanottaa tietoa kaikkien kanavien kautta.

Kirjaani vastaan suunnattu median ja byrokraattien vyörytys oli nyrkin isku päin tuplatohtorin naamataulua. Se ei ollut enää vain poliittista ”bisnestä”. ”Persoonallista” ministeriön henkisestä väkivallasta teki se, että ajatuspajalta perittiin takaisin täsmäiskumaisesti nimenomaan kirjani tuotantokustannuksiksi arvioitu summa.

En kuitenkaan selosta kirjani käsittelyä mediassa ja hallinnossa alun alkajaisiksi tämän pitemmälle. Ne, jotka ovat tämän kirjani tai teokseni *Totuus kiihottaa* jostain käsiinsä saaneet, muistavat todennäköisesti, mistä oli kyse. Koska ihmisten muisti on sangen valikoiva, pidän tärkeänä dokumentoida tähän kirjaan kaikki tiedossani olevat tosiasiat ja tehdä niistä johtopäätökset. Sitä vaatii historiallisen totuuden vaatimus, joka on poikkeuksellisen pyyteellinen siksi, että teokseni vastaanotto muodostui *lukemattomista Salamatuomioista*.

---

[53] Ludwig Wittgensteinin teoksessaan *Tractatus logico-philosopicus* (1984 [1918]) esittämän kielen kuvateorian mukaan kieli voi kuvata todellisuutta, kuten maalaus Mona Lisaa. Mutta maalaus ei voi esittää maalauksen ja Mona Lisan *välistä kuvaussuhdetta*. Samaan tapaan kielessäkään ei voida esittää sen omia viittaussuhteita objektiivisesti. Kieli voi kuvata maailmaa mutta ei kuvata sitä, *miten* se kuvaa maailmaa. Tätä sanotaan semantiikan eli merkitysopin julkilausumattomuudeksi.

Voidaan esimerkiksi sanoa, että Mona Lisalla ei ole viiksiä, mutta ei ottaa kantaa siihen, miksi se olisi hyvää tai pahaa, kaunista tai rumaa. Myös lause ’pakolaisia pitää auttaa’ tai ’maahanmuutto on hyväksi’, ovat kannanottoja, jotka filosofisesti katsoen eivät ole lainkaan tiedollisia väittämiä, mutta silti media käsittelee niitä ikään kuin ne olisivat ehdottomasti oikeiksi tai vääriksi todistuvia. Juuri tuon sekaannuksen selvittämisessä on lapiotyötä filosofeille. Totesinkin teokseni *Totuus kiihottaa* alussa (luvuissa 1.2 ja 2.6), että median tapa luoda omia kertomuksiaan on entistä useammin vailla objektiivista vertailukohtaa.

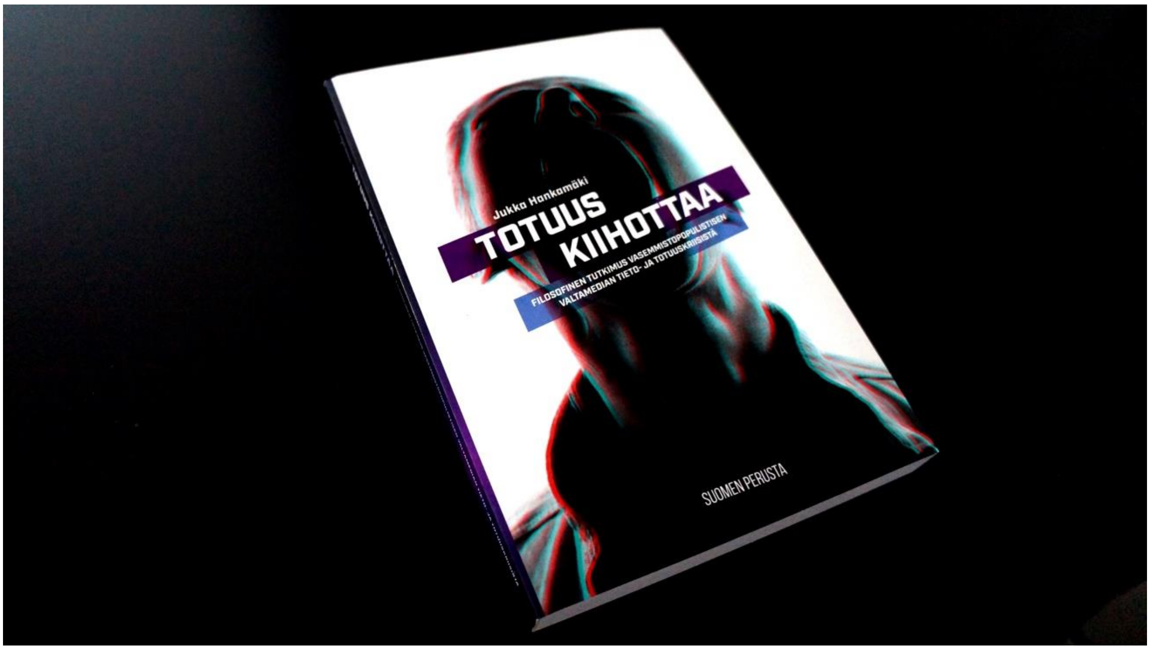
Todellisuuden ja sitä koskevien väitteiden suhdetta leimaa perustattomuuden ongelma. Samasta syystä myöskään sananvapautta ei voida eikä pidä rajoittaa: kielessä ei voida kuvata kielen omia viittaussuhteita moraalin näkökulmasta, ja siksi jokainen sananvapauden rajoitus voi perustua käytännössä pelkkään pakkovallan käyttöön. Se puolestaan tekee sananvapauden rajoittamisesta sananvapauden idean mitätöintiä.

[54] Harold Garfinkelin etnometodologiasta katso hänen teostaan *Studies in Ethnometodology* (1967 [1984]). Garfinkelin asialleen laittamat opiskelijat poimivat valintamyymälässä ostoksia koreihinsa toisten asiakkaiden kärryistä, mikä herätti paheksuntaa ja osoitti siten, että asiakkaat katsoivat tuotteiden siirtyvän omaisuudekseen jo ennen kuin ne olivat maksetut. Vastaavalla tavalla on voitu paljastaa sananvapauden normeja ja kirjoittamisen poliittisia ideologioita: rikkomalla niihin liittyviä rajoituksia tietoisesti.

2.2. Julkaisutilaisuus

Kello tuli kymmenen, ja julkaisutilaisuus oli merkitty alkavaksi yhdeltätoista. Menin tapaamaan Jussi Halla-ahoa hänen kulmahuoneeseensa, ja hän kehui kirjani kansia, mikä ei ollut ihme, sillä omastakin mielestäni ne ovat julistemaiset ja hienot.

Ajatuspaja oli satsannut kansiin, ja kirjaani rakastettiin puoluetoimistolla niin, että sitä aiottiin toimittaa myytäväksi myös kirjakauppoihin – ajatuspajan julkaisuista ensimmäisenä. Tämän merkiksi teoksen takakanteen oli laitettu myyntiä helpottava viivakoodi, jota aiemmissa julkaisuissa ei ollut. Kansista oli lisäksi tulostettu julisteita. Teoksen graafikko Janne Turunen oli kuulunut Halla-ahon vaalitiimiin, ja hän oli suunnitellut kampanjoille ulkoasuja. Kaikki vaikuttivat tyytyväisiltä.

Tulevaisuuden kirjaharvinaisuus *Totuus kiihottaa* julkaisiin 8.6.2020.

Tiedustelin Halla-aholta, mitä hän ajatteli kirjastani. Hän piti oikeutettuna ja perusteltuna, että kirjailen Perussuomalaisen puolueen ja Suomen poliittista historiaa aikalaistodistajan näkökulmasta. Tapasin puoluetoimistolla myös Suomen Uutisten päätoimittajan Matias Turkkilan, ajatuspajan toiminnanjohtajaksi vast’ikään nimitetyn Marko Hamilon sekä työmies Matti Putkosen, jonka niin sanotulla Tuumaustunnilla kirjani julkaistaisiin.

Olimme sopineet, että Halla-aho pitäisi aluksi poliittisen tilannekatsauksen ja Hamilo lausuisi sanasen ajatuspajan tämänkertaisesta julkaisusta. Sitten esittelisin kirjaani. Kukin puheenvuoro saisi kestää enintään kaksikymmentä minuuttia, jotta aikaa jäisi toimittajien kysymyksille. Paikalla oli myös ajatuspajan entinen toiminnanjohtaja Simo Grönroos, joka oli valittu puoluesihteeriksi kesän 2019 puoluekokouksessa. Julkaisutilaisuutta pyöritti Hommaforumin perustajana ja media-alan diplomi-insinöörinä etevyytensä osoittanut Turkkila, jonka kädet olivat täynnä työtä Suomen Uutisten ja Perussuomalainen-lehden päätoimittajana.

Toimittajia valui paikalle kitsaasti. Esimerkiksi Helsingin Sanomista ei ollut paikalla ketään. Lehdessä oli ilmeisesti jo ehditty perehtyä Suomen Perustan Internet-sivuilla aamupäivällä julkaistuun verkkoversioon kirjastani. Myös Yleisradiosta oli paikalla vain marginaalinen ja lähtökohtaisesti perussuomalaisvihamielinen ruotsinkielinen toimitus. Edustusta saapui lähinnä iltapäivälehdistä ja muutamista pienehköistä medioista. Koronaviruksesta johtuvien rajoitusten vuoksi sali oli lopulta täynnä kirurginmaskilla varustettuja toimittajia, joita kuonokoppa puki omalla tavallaan oikein hyvin.

Puhepapereitaan järjestelevä Halla-aho lausui ennen tilaisuuden alkua minulle, että hän on nähnyt toistuvasti painajaisunta, jossa hänen täytyisi pitää puhe, mutta hän on unohtanut paperinsa kotiin. Se oli sangen ymmärrettävää henkilöltä, jota oli pyritty sensuroimaan mediassa ja jolta oli usein kuultu väsyneellä äänenpainolla lausuttu puheenparsi: ”Kunpa nyt saisin sanoa, mutta kun minun ei anneta sanoa.” – Tai jotain sinne päin, vähän niin kuin Georg C. Ehrnroothilta kuultiin keskeytettyjen televisiorepiliikkien päätteeksi Eino S. Revon ja Urho Kekkosen aikakaudella. Vastasin, että kunpa tuo olisikin pelkkää painajaista. Painajainen vaikuttaa kuitenkin muuttuneen nyky-yhteiskunnassa todellisuudeksi, josta ei voi herätä. Juuri sellaiseksi myös kirjani kohtelu muuttui sekä mediassa, hallinnossa että puolueen sisällä, eikä myöskään minun *annettu sanoa*.

Halla-aho puhui puolisen tuntia ja Hamilo toiset puoli tuntia muistellen omaa kirjaansa *Punavihreä kupla*, jonka ajatuspaja oli pullauttanut julki muutamaa vuotta aiemmin. Väki salissa alkoi kyllästyä. Osa lähti kuumaksi muuttuneesta huoneesta kadoten toimituksiinsa. Minuakin alkoi pitkästyttää, ja harkitsin poistumista vähin äänin kotia kohti. Vaikutti kuin puoluetoimijat olisivat jotenkin välttelleet sanansijan antamista minulle. Tämänhän piti olla nimenomaan kirjani julkaisutilaisuus.

Lopulta vuoroni tuli. Pysyin aikataulussa ja pidin esitelmän, jonka julkaisin Blogspot-blogissani otsikolla ”Mitä sanon mediatutkimuksessani?”[55] Olin ladannut sen myös Uudessa Suomessa pitämääni blogiin, jossa se ilmestyi puolelta päivin. Päivää myöhemmin kirjoitus oli kuitenkin poistettu Uuden Suomen puheenvuoropalvelusta, mikä oli odotettavissa, sillä paljastin kirjassani kaikki Uuden Suomen väärinkäytökset, joilla se oli kohdellut sekä kirjoittajia että lukijoita sensuroidessaan toimituksen kanssa eri mieltä olevien poliitikkojen kirjoituksia puheenvuoropalvelustaan jopa vaalien aikana. Näin lehti oli häirinnyt vaaleja ja luonut valheellista kuvaa siitä, minkälaisia näkemyksiä yhteiskunnassa esiintyy. Muu media seurasi pian perässä.

Julkaisutilaisuus saatiin kuitenkin pidetyksi, ja se levisi suorana verkkolähetyksenä myös Internetissä. Pieni osa painetuista kirjoista katosi toimittajien mukana maailmalle, ja ajatuspaja lähetteli niitä eduskuntaan kansanedustajille. Teos oli ladattavissa PDF-dokumenttina Suomen Perustan sivuilta, eikä totuutta enää saanut kiinni. Kirja saatiin maailmaan, vaikka synnytystapahtumasta tuli vaikea. Lähetys tallennettiin myös Suomen Uutisten sivuille ja YouTubeen, jossa sille kertyi mukavat 29 000 katselukertaa.[56]

Päivä oli tukala ja piinallinen, sillä jouduin raahaamaan kotiin myös laatikollisen tekijänkappaleita. Ne osoittautuivat arvokkaiksi, sillä saatavuuden vaikeutuessa hyödykkeen arvo kasvoi. Poistuin puoluetoimistolta samalla ovenavauksella Jussi Halla-ahon

---

[55] Katso blogikirjoitustani ”Mitä sanon mediatutkimuksessani?” 8.6.2020.

[56] Katso Suomen Uutisten juttua ”Halla-aho, Hamilo ja Hankamäki tuumaustunnilla – Totuus kiihottaa -kirjan julkistus” 7.6.2020 ja julkaisutilaisuuden tallennetta YouTube-osoitteessa <https://www.youtube.com/watch?v=h_VKzinPxIU>. Esitelmäosuuteni on nähtävissä muun muassa osoitteessa <https://www.youtube.com/watch?v=yn1j7lWC0qc>.

kanssa, joka lähti pyöräilemään kohti eduskuntaa.

Perussuomalaisissa vallitsevan harmonisen havinan keskellä oli yllättävää, millaisen pulinan kirjani aiheuttaisi myös puolueen sisällä. Median reagointi sen sijaan ei ollut yllätys. Olimme Marko Hamilon kanssa todenneet, että jonkinlaisen skandaalin mediatutkimukseni varmasti tuottaisi. Selvähän se, että kun pensaaseen sohii, niin käärmeitä ilmestyy. Arvoitus olisi vain se, mistä aiheesta valtavirtamedia kohun ja mustamaalauskampanjansa nostaisi.

2.3. Julkisen keskustelun rappio

Tiistai valkeni yhtä lupaavasti kuin maanantaikin. Jokainen päivä on uusi elämä, eikä yksikään päivä ole heitettävissä hukkaan. Siksi olin tyytyväinen saatuani tämänkin työni päätökseen. Tosiasiassahan tutkimus oli ollut valmisteilla koko toistakymmentä vuotta kestäneen blogikirjoitushankkeeni ajan, joka tosin ei tuonut minulle lanttiakaan rahaa. Myöskään Suomen punavihreät tiedeorganisaatiot eivät olleet myöntäneet minulle minkäänlaisia taloudellisia mahdollisuuksia tai avustuksia. Olin kirjaillut mediakritiikkiäni blogiini nimenomaan siksi, että vihervasemmistolaisten yliopistotoimijoiden hallussa olevat tiedemediat eivät olisi julkaisseet ajatuksiani, jotka poikkeavat vihervasemmiston omasta normatiivista. Olisin varmaankin kirjoittanut tutkimukseni yliopistossa, mutta tiedepoliittisen painostuksen vuoksi siihen ei suotu tilaisuutta.

Olin jo pitkään ollut tiedepoliittinen pakolainen maassamme, jossa median ja yhteiskuntatieteen suhdetta leimaa samanlainen kytkykauppa kuin median ja poliitikkojenkin suhdetta. Ruotsalainen viestinnän professori Jesper Strömbäck ja hänen kollegansa Kent Asp olivat jo aiemmin todenneet, että poliitikot ovat alkaneet myötäillä toimittajilla olevia käsityksiä saadakseen itselleen elintärkeää myönteistä julkisuutta. Näin toimittajat olivat alkaneet käyttää huomattavaa valtaa politiikassa. Jos poliitikot eivät noudata toimittajien pelikirjaa, myönteistä julkisuutta ei tule, vaan tulee kielteistä. Tätä on kutsuttu politiikan medioitumiseksi.[57] Medioitumisessa on kyse monarkioiden kukoistuskauteen liittyvän riippuvuussuhteen ja vallan sekä sen julkisen kontrollin välisen suhteen toistumisesta meidän aikanamme – vieläpä entiseen tapaan ja yhtä kierolla tavalla. Valtavirtamedista ja sen toimittajasta on tullut valtaapitävien poliitikkojen hovi. – *Nihil sub sole novum*.

Samanlaista vispilänkauppaa kohdataan median ja tieteen välillä. Tieteilijät pyrkivät miellyttämään valtavirtamedian toimituksissa vallitsevia poliittisia näkemyksiä saadakseen tieteellisen uran luomiselle tarpeellista julkisuutta. Toimittajat puolestaan valikoivat asiantuntijat niiden tieteilijöiden joukosta, joilta he tietävät saavansa haluamiaan vastauksia. Muut suljetaan pois. Tarvittaessa toimittajat pilaavat heidän maineensa moitteillaan ja ivallisilla syytöksillään, joiden esittämiseen ei tarvita kuin mielipiteitä, joiden mukaan jokin tutkimustulos on ”huono” vaikka (tai koska) se on vastaansanomaton ja tosi.

Näin myös tiede on medioitunut. Tätä korruptoituneisuutta vihervasemmistolainen tieteilijä- ja toimittajakunta ei hauku populismiksi siksi, että valtavirtamedia itse on

---

[57] Katso Kent Aspin teosta *Mäktika massmedier – Studier i politisk opinionsbildning* (1986) ja Jesper Strömbäckin artikkelia “Four phases of mediatization: An analysis of the mediatization of politics” *The International Journal of Press/Politics* -lehdessä, vol. 13(3), 2008, pp. 228–246.

kyseisen populismin *primus motor* yhdessä sille myötämielisten yliopistotoimijoiden kanssa.

Kirjani teoreettinen viitekehys oli hyvin perusteltu. Arvioideni kohteena oli median, politiikan ja tieteen suhteiden lisäksi myös tuo paljon julkista paheksuntaa herättänyt ”populismi”. Media oli leimannut populismin nimenomaan ”oikeistopopulismiksi”. Sen sijaan itse halusin valaista poliittisen teatterin näyttämöltä nimenomaan sen *vasemmistopopulistisen* osan, joka oli jätetty esirippujen ja väliverhojen peittoon.

Tärkeä oli myös selitykseni sille, *miksi* media on jakautunut valtavirtamediaan ja vaihtoehtomediaan. Väitteeni on, että se heijastelee syvemmällä yhteiskunnan perusrakenteessa vallitsevaa halkeamaa, joka on väestöpoliittinen. Ihmisten sukset ovat menneet ristiin maahanmuuton, sitä edistävän monikulttuuri-ideologian ja Euroopan unionin liittovaltiopolitiikan aiheuttaman eripuran vuoksi. Maahanmuutto on tuottanut kansanryhmien välisiä etu-, arvo- ja kulttuuriristiriitoja, jotka ovat johtaneet kansalaiskeskustelut sovittamattomaan erimielisyyteen. Se näkyy sosiaalisessa mediassa, jossa mielipiteet ovat polarisoituneet. Viranomaisvalta on mennyt sensuuritoimillaan EU-myönteisen politikoinnin puolelle ja astunut siten kansallista etua puolustavien ihmisten varpaille.

Media puolestaan on ”yhteiskuntavastuunsa” tiedostaen asettunut tukemaan viranomaisvaltaa ja valtavirran järjestelmäpoliitikkoja yhteiskuntarauhan säilyttääkseen. Se ei ole kuitenkaan onnistunut, sillä vastarinta maahanmuuttoa ja EU:n harjoittamia sananvapauden rajoitus- ja painostustoimia kohtaan on laajaa. Näin myös diskurssien (eli keskustelujen) jakautuminen on johtanut institutionaaliseen jakautumiseen valtamedian ja vaihtoehtomedian kesken. Valtamedia on idealistinen ja vetoaa tunteellisiin kertomuksiin esimerkiksi pakolaisparkojen kurjuudesta, josta valtavirran viestimet tekevät suuria juttuja ohjatakseen valtion väestö- ja ulkopolitiikkaa sekä muokatakseen kansalaisten asenteita maahanmuutolle myönteisemmiksi. Vaihtoehtoisessa mediassa puolestaan on alkanut kukoistaa realismi, ja läpi on päässyt harkitsevaa ja analyyttistä ajattelua, kun Oikean Median tapaiset vaihtoehtoiset sivustot ovat alkaneet toimia turvasatamina myös tieteilijöille. Kutsuinkin vaihtoehtomediaa tutkimuksessani kansalaisjournalismiksi.

Eräänä syynä toimittajien vaikerointiin ”populismista” ja ”totuuden jälkeisestä ajasta” on, että valtamedian toimittajien leipä on kaventunut ja työtilaisuudet vähentyneet. Kuten jo edellä olevassa synopsiksessa totesin, yliopistojen toimittajakoulutus oli vielä kolmisenkymmentä vuotta sitten halutuimpien joukossa yhdessä filosofian kanssa. Toimittajiksi päädyttiin usein opiskelemalla filosofiaa, sillä filosofia ohjaa kriittisyyteen, johdonmukaiseen ajatteluun, epäilemiseen ja esittämään tiukkoja kysymyksiä. Tieteellinen asennoituminen oli kuitenkin kadonnut nykyisestä mediasta, ja tilalla oli viihteellistä ajanvietettä tai poliittisesti korrektisoitua tendenssijournalismia, jonka tehtävänä on pehmittää kansalaisia vastaanottavaisemmaksi maahanmuutolle ja kulttuuriselle mullistukselle. Nettiin saa nyt ladata ruokablogin tai kissavideon, tosin ei sellaista, jossa pöydälle nostettu kissa laitetaan mikroaalto-uuniin mietiskelemään.

Filosofian katoamisesta julkisuudesta olin kirjoittanut Uuden Suomen viimeiseksi jääneessä kirjoituksessani, jossa tilitin, miksi loogisen ajattelun vaatimus velvoittaa erityisesti filosofeja.[58] Toimittajat eivät ole voineet käyttää filosofeja omien agendojensa äänitorvina, sillä he eivät ole saaneet filosofeilta haluamiaan ideologisia vastauksia. Niitä on puristeltu

[58] Katso kirjoitustani ”Miksi filosofit katosivat julkisuudesta – Ja mitä tehtävää filosofeilla voisi vielä olla?” Uuden Suomen blogissani 7.6.2020.

filosofeina esiintyviltä julkisuuden lemmikeiltä, jotka ovat kokeneet taskustaan pilkottavan punaisen tai vihreän jäsenkirjan sitovan itseään tieteellisiä totuusvaatimuksia enemmän.

Akateemisessa maailmassa toimiessaan filosofit olivat pitäneet jalat maassa myös 1960- ja 1970-lukujen hulluina vasemmistolaisina vuosina. He olivat palauttaneet haaveilijat maan päälle tieto-opillisella ja metodologisella kritiikillään. Kunnia tästä kuului kuitenkin vain *no non-sense* -filosofeille, jotka paljastivat muotipellejen vedätykset silkaksi hölynpölyksi. Sivuseurauksena yliopistofilosofia myös yliabstrahoitui, kun formaalisuutta korostamalla pyrittiin estämään filosofian politisoituminen ja äärivasemmiston pääsy filosofian oppituoleille.

Sen sijaan 2000-luvulle tultaessa tilanne oli jo toinen. Filosofiasta ei ollut enää myöskään toimittajien kouluksi, sillä filosofian laitoksille oli kasautunut suuri määrä vihreitä, vasemmistolaisia ja feministisiä identiteettipoliitikkoja, jotka pitivät tärkeimpänä tehtävänään edistää agendojaan. Vasemmisto saapui filosofian laitosten ovelle postmodernistien ja jälkistrukturalistien kaavussa. Kansainvälisyyden vaatimukset puolestaan syövyttivät filosofian piiristä pois kotimaisen kulttuurikritiikin ja johtivat opetus- ja tutkimustehtävien täyttämiseen nuolenpääkirjoituksen harjoittajilla.[59]

Filosofit siis katosivat julkisuudesta joko oman mykistymisensä vuoksi tai siksi, että sanavalmiit yksilöt eivät suostuneet peliin valtavirtamedian kanssa. Median ja yliopistotoiminnan uusvasemmistolaistumisen vuoksi todellista yhteiskuntakritiikkiä ei enää ole eikä sallita, vaan sen paikalla on vihervasemmistolaista mekastusta ja sensuurin vaatimuksia. Esittämäni mediakritiikki kohoaa erityisen suureen arvoon siksi, että valtaosa poliittisesta vaikuttamisesta tapahtuu mediassa, josta kriittinen analyyttisyys puuttuu nyt täysin.

Toimittajan ammatti on nykyään halveksituimpien tai vähintäänkin heikoimmin arvostettujen joukossa,[60] ja alalle hakeutuvien määrä on romahtanut. Samoin myös valtamedian osakekurssit polkevat ojien pohjilla. Syy ei ole mikään ”viestinnän digitalisoituminen”, sillä valtamedia olisi helposti voinut kaapata digitaalisen viestinnän markkinat itselleen. Kaikkialla, mistä asiakkaat kaikkoavat, on viestinnän sisältöön liittyvä ongelma. Ja se ongelma on, että valtavirtamedia suoltaa ihmiset suut ja korvat täyteen punavihreää propagandaa, joka ei pidä yhtä ihmisten todellisuuskäsityksen kanssa. Kaiken tämän perustelin sekä ajankohtaisesti että historiallisesti, erittäin kattavan ja huolellisesti dokumentoidun aineiston kautta.

Teokseni sai sähköisen vastaanoton. Niinpä nyt on palattava ajassa taaksepäin ja kerrattava, miten ja minkälaisten vaiheiden kautta kirjoitin kirjani.

---

[59] Tilitin kotimaisen filosofian lähihistoriaa omaelämäkerrallisessa teoksessani *Suomalaisen nykyfilosofian historia – Mustelmani taisteluista tieteen ja filosofian kentillä* (2009).

[60] Ilta-Sanomien 2017 tekemän itsetilityksen mukaan toimittajien arvostus oli pudonnut kärjen tuntumasta sijalle 249 yhteensä 457 ammatin listalla. Lehti raportoi tuloksesta 13.5.2017 julkaisemassaan jutussa ”Jättitutkimus suomalaisista ammateista”. Toimittajia arvostetumpia olivat muiden muassa kadunlakaisijat sijalla 88. Ilta-Sanomat täydensi vielä 31.10.2017 julkaistussa jutussa ”108 ammatin lista: näissä töistä palkkaa tulee, mutta arvostus on nolla”, että toimittajien keskiansio 3591 euroa kuukaudessa on kuitenkin suhteessa sijoitukseen huomattavan korkea. Selvitykset perustuivat verkkokyselyihin.

2.4. Miten päädyin Suomen Perustaan?

Monia on kiinnostanut, kuinka hakeuduin tai päädyin ajatuspaja Suomen Perustaan; minähän olen ensisijaisesti akateeminen filosofi, jonka paikan pitäisi olla yliopistossa eikä puoluetoimistossa. Kuinka kirjoitin kirjani ja minkälaisin aikein? Millaista oli tutkimuksen teko ja käsittely Suomen Perustassa ennen julkaisemista ja puolueessa julkaisemisen jälkeen? On syytä luoda katsaus takanäyttämölle, josta tuli pian etunäyttämö.

Ollessani yliopistossa koin useasti olevani jonkin vasemmistopuolueen puoluetoimistossa, jossa tunsin oloni vieraaksi ja monin tavoin tölvityksi tai vältellyksi. Lisäksi olin blogikirjoituksissani kommentoinut jo pitkään Perussuomalaisten mediakohtelua, sosiaalisessa mediassa esiintyvää eripuraa ja sensuuria sekä valtavirtamedian puolueellisuutta. Hyvän metodologisen lähtökohdan tutkimuksen tekoon tarjosi professori Jesper Strömbäckin edellä mainitsemani medioitumisteoria, jonka mukaan toimittajat ”orkestroivat” mediajulkisuutta ja vaikuttavat politiikan sisältöihin puolueellisilla arvioillaan. Kun poliitikot olivat omasta puolestaan alkaneet myötäillä valtavirran journalistien mielipiteitä saadakseen itselleen tärkeää myönteistä julkisuutta, olivat julkisuuspääoman varallisuussuhteet kieroutuneet ja korruptoituneet sosiaalisesti.

Perussuomalaiset oli jätetty valtamedian ja vihervasemmiston sekä porvariston välisessä kaupankäynnissä osattomiksi, eikä puolueella ole ollut muuta mahdollisuutta saada ääntään kuuluviin kuin sen oma puoluemedia. Puolueen ja sen kannattajien ulkopuolisuus ei ollutkaan mitään ”populismia” vaan tulos poliittisesta eristämisestä ja suoranaisesta syrjinnästä, joka herätti jo eräänlaista sääliä myös itseni kaltaisen vähemmistökansalaisen näkökulmasta. Diskriminaatio näkyi tavassa, jolla yksipuoluejärjestelmäksi muuttunut muiden puolueiden yhteenliittymä ohitti Perussuomalaiset ja samalla myös puolueen äänestäjät hallitusvallan jaossa.

Savu alkoi siis käydä myös kaltaiseni puolueettomuuttaan pitkään suojelleen tutkijan silmiin. Niinpä arvelin, että Suomen Perusta sopisi kriittisen mediatutkimuksen tekemisen ja julkaisemisen alustaksi. Tällaista tutkimusta olisi ollut mahdotonta kirjoittaa yliopistoissa, sillä viestintätieteitä ja yhteiskuntatieteitä vaivaa sama punavihreä kallistuma kuin valtamediaakin.

Kun TE-toimisto tarjosi minulle pitkään jatkuneen ja tiedepoliittisesta eristämisestä johtuneen työttömyyteni vuoksi ripposellisen palkkatukea, otin kevätkesällä 2018 yhteyttä Suomen Perustan toiminnanjohtajaan, historiatieteistä valmistuneeseen filosofian maisteriin Simo Grönroosiin ja kysyin mahdollisuutta suorittaa tutkimukseni ajatuspajassa. Hän suhtautui asiaan myönteisesti, mutta vaivauduin varmistamaan asian myös puolueen puheenjohtajalta, Jussi Halla-aholta. Hänellä ei ollut mitään hanketta vastaan, ja hän neuvoi kääntymään puolueen tutkimusyksikön puoleen.

Esittelin tutkimussuunnitelmani Grönroosille, joka maisterismiehenä ymmärsi pointin, ja kirjoitimme työsopimuksen, jossa ei ollut tosin mitään mainintaa siitä, miten, milloin tai millainen tutkimustulos pitäisi tuottaa. Kyseessä ei ollut siis kauppa, jossa olisi sovittu tietyn tuloksen tuottamisesta, vaan työsopimukseen kirjattiin vain, että projektitutkijan tehtäviin kuuluu mediatutkimuksen valmistelu. Kirjoitin työn varsin pienellä palkalla ja etätyönä. Minulla ei ollut koko tuona aikana myöskään avaimia toimistolle, joten en

päässyt osallistumaan muuhun toimintaan siinä laajuudessa kuin olisin halunnut tai olisi ollut tarpeen.

Määräaikainen työsuhde alkoi 1.9.2018 ja päättyi 31.8.2019. Olin tähdännyt teokseni valmistumiseen jo kevääseen 2019 mennessä, jolloin olivat eduskuntavaalit. Syksyllä 2018 työsuhteeni käynnistyttyä puolue pyysi minua poliittisena suunnittelijana toimineen Riikka Purran yhteydenotolla ehdokkaaksi vaaleihin. Suostuinkin varmistettuani, että se oli koko puoluejohdon tahto. Liityin sitä varten myös puolueeseen oltuani edellisen kerran jäsen vuonna 2011, ja puoluehallitus hyväksyi jäsenhakemukseni marraskuussa 2018. Vaaleihin osallistuminen söi aikaa sen verran, että tutkimustyöni valmistui vasta vaalien jälkeen, kesäksi 2019.

Onnistuin kuitenkin saattamaan työni valmiiksi ennen työsuhteeni päättymistä, ja luovutin sen luettavaksi Suomen Perustan hallituksen varapuheenjohtajalle Matias Turkkilalle kesällä 2019, jolloin Simo Grönroos oli valittu puoluesihteeriksi. Lähetin käsikirjoituksen luettavaksi myös ajatuspajan hallituksen puheenjohtajalle, yliopistonlehtori ja dosentti Arto Luukkaselle.

2.5. Laadunvarmistus toimi hyvin

Matias Turkkila luki kirjoitustani kesän ajan, ja asiaan palattiin työsuhteeni päätyttyä 5.9.2019. Kävimme tekstin läpi sivu sivulta nelituntisessa istunnossamme, jossa Turkkila esitteli kommenttejaan. Hän oli varustanut paperitulosteen myös muutamilla marginaaliin kirjoittamillaan huomautuksilla, joita hän esitti lisäyksiksi tekstiin. Hän myös ehdotti paria kohtaa poistettavaksi, ja tottelinkin määräyksiä lähes orjallisesti, sillä olin tottunut luottamaan Yoda-tietäjän arvostelukykyyn hänen toimiessaan Suomen Uutisten päätoimittajana. Muutoskohtia ei ollut kuitenkaan kuin muutama, ja loput huomautukset olivat tarkennuksia – eivät periaatteellisia mielipide-eroja.

Turkkilan lisäysehdotukset olivat oivaltavia ja hyviä, ja siksi siirsin ne muutamaa poikkeusta lukuun ottamatta sellaisenaan tekstiin. Ainoa kohta, jota en poistanut, koski parodiasivusto Hikipedian roolia koskevaa lukua 15.4. Turkkilan mielestä minun oli vaikea samanaikaisesti puolustaa sananvapautta ja vaatia vasemmiston vihapuhealustaksi muodostuneelle Hikipedialle kontrollia. Lisäsinkin tekstiini maininnan, että voin puoltaa vapaata informaationjakelua mutta en vandalismia, jollaiseksi vihervasemmiston harjoittama kuvainraastaminen oli mennyt.

Esitän tässä muutaman näytteen Matiaksen lauseista, joita hän oli kirjoittanut marginaaliin ja jotka lisäsin kirjoitukseeni. Ohessa on esimerkiksi alaviite sivulla 125, jossa olin argumentoinut, että rodun käsitteellä politikoiminen on ollut puolueellista, sillä vihervasemmiston on sallittu käyttää sitä maahanmuuton puolustamiseen. Sen sijaan muut eivät saisi viitata edes rotujen *olemassaoloon* joutumatta syytetyiksi rotujen *syrjinnästä*. Se ei ollut loogista eikä oikeudenmukaista.

tua feminismiä" koskevan blogikokoelman julkaisemiseen. Rodun käsitteellä saa tämän mukaan politikoida biologisten olemuspiirteiden vastustamiseksi mutta ei niiden myöntämiseksi tai puolustamiseksi. Lähde: Koneen Säätiön Internet-sivut. Lopputuloksena vasemmiston "älykköt" virtsaavat omaan nuotioonsa rahasta.

Alaviite sivulla 125: viimeinen lause on Turkkilan kynästä, ja siirsin sen dokumenttiin pyynnöstä.

Seuraavassa kohdassa olin argumentoinut, että lehtien harjoittama seksuaalisuuden vaarallistaminen on karkottamassa kalat vedestä. Maahanmuuton aiheuttama seksuaalirikollisuus ja siitä johtuvat normien kiristykset ovat johtaneet lopputulokseen, jossa *kantaväestöt* eivät enää uskalla hakeutua seksuaaliseen kanssakäymiseen entiseen tapaan.

Vihreiden naisten alulle panemassa ”Suostumus2018”-hankkeessa ehdotetut raiskauslainsäädännön tiukennukset ovat siis kiertyneet kahleiksi kantaväestöjen omaan nilkkaan, mikä on merkinnyt tappiota seksuaaliselle vapaudelle. Matias ymmärsi asian hyvin ja kommentoi tilannetta kirjoittamalla, että niinpä ”suomalaisten syntyvyys on pudonnut nälkävuosien tasolle”. Kiteytys oli kirkas, ja laitoin tämänkin kommentin lisäyksenä tekstiin.

kautta Helsingin Sanomien politikoiminen seksillä osoittautuu kylmäksi ja kyyniseksi kaikkia tunne-elämältään tasapainoisia ja seksuaalisiin nautintoihin kykeneviä ihmisiä kohtaan. Ei siis ihme, että suomalaisten syntyvyys on laskenut nälkävuosien tasolle.

Tekstiä sivulta 240: viimeinen lause on Turkkilan pohdintaa, jonka lisäsin asianmukaisesti.

Turkkila esitti muitakin hyviä huomautuksia ja täydennysehdotuksia, jotka otin parhaani mukaan huomioon. Aivan kaikkea toivottua en voinut kuitenkaan lisätä enkä myöskään poistaa sen vuoksi, että asialla oli olennainen merkitys kokonaisuuden, ajatuskulun esittämisen tai argumentaation kannalta, ja onhan kirjoittajaidentiteetinkin näkökulmasta välttämätöntä, että kirjoittaja päättää ajatuksistaan itse. Muutoinhan teoksesta tulisi jonkun toisen kirja, jonka päälle ei omaa nimeään voisi laittaa.

sesti kirjan negatiivisuus ei riittänyt, mutta kaverit tulivat apuun myöntämällä Aittokoskelle vuoden 2017 tiedonjulkistamisen valtionpalkinnon ”pitkäjänteisestä journalistisesta työstä”.[389] Suvakki suvakin palkitsee.

Tekstiä sivulta 201. Viimeinen lause on Turkkilan ehdottama.

Kysyin tarkastustilaisuuden lopuksi Turkkilalta kaksi kysymystä: (1) haluatko omaa nimeäsi esille esipuheessa ja (2) mitä ajattelet kirjan julkaisemisesta? Ensimmäiseen Matias vastasi myöntävästi. Toisen kysymyksen esitin avoimena, sillä halusin varmistaa, että tahtonsa tulee esille ilman ennakkoehtoja. Tähänkin Matias vastasi myöntävästi todeten, että ”siitä vain!”

Siksi olin yllättynyt, millaisen käänteen myös hän teki valtamedian reaktion perusteella. Olin siirtänyt Turkkilan sinänsä vähäiset täydennysehdotukset tekstiini, sillä pidin niitä terävinä. Hänen on ollut aivan turha esittää julkisuudessa myöhemmin, ettei hänen kommenttejaan olisi huomioitu, että kirjoitus olisi ”alatyylistä” tai että kyse olisi jostakin ”laadunvarmistuksen toimimattomuudesta”.[61] Turkkilan suusta päästettyinä nämä olivat strutsinmunan kokoisia valeita.

Hän on myös väittänyt Twitterissä, että jotkin ilmaisut ovat ”täysin asiattomia”,[62] mikä

[61] Matias Turkkila Ilta-Sanomien 10.6.2020 julkaisemassa jutussa ”Matias Turkkila otti vastuulleen perussuomalaisten ajatuspajan naisia solvanneen kirjan: ’Laadunvarmistuksen virhe näyttää olevan minun’”.

[62] Matias Turkkila Twitterissä 10.6.2020 julkaisemassaan selityksessä, jonka ainakin Helsingin Sanomat ja Iltalehti onkivat lähteekseen 10.6.2020.

oli yllättävää mutta toisaalta myös hauskaa kuulla, sillä sehän vain kertoo hänen omasta itsekritiikistään! Ei siis ihme, että hän halusi ottaa päälleen syyt ”laadunvarmistuksen pettämisestä”. Väite ”asiattomuudesta” lienee sensuurin perusteista asiattomin, sillä maailmassa ei ylipäänsä ole asiatonta asiaa. Kaikki asiathan sanotaan juuri siksi, että sanojalla on asiaa.

Turkkila itse oli puhunut ”spanielinkokoisista kukkamekkoisista tytöistä” Suomen Uutisten kirjoituksessaan ”Miksi Yleisradio käyttää jatkuvasti puolueellisia asiantuntijoita lähetyksissään eikä mainitse näiden taustoja?” 27.8.2017. Minusta se oli yksinomaan hauskaa, vaikka aihe olikin vakava. Mutta oma vastaava sanankäyttöni olikin nyt Turkkilan mielestä yht’äkkiä ”alatyylistä” ja ”täysin asiatonta”, jota ”ei ole syytä puolustella”.

Tunnustaessaan ottavansa kirjan julkaisemisesta ”vastuun” Turkkila tuli myös väittäneeksi, että jossain on ”syyllinen”. Muiden lehtien syytöksiä myötäillen hän siis katsoi kirjassani olevan jotakin vikaa ja siirsi syyt epäsuorasti minulle, joka olen kirjan tekijä. Näin syyllinen oli metron alla ja vastuullinen bussin alla. Turkkilan sankarillinen juoksu valtamedian lankaan oli perin ajattelematonta vaikkakin kyllä viisasta hänen oman poliittisen tulevaisuutensa näkökulmasta. Hän laski oikein pyrkiessään pesemään kätensä, vaikka olikin pitkälti samaa mieltä kirjan sisällöstä.

Omasta mielestäni kirjassani ei ole mitään moittimista, vaan se on Turkkilan ehdottamine lisäyksineenkin täysin erinomainen teos. Juuri tämän vuoksi oli ”laatukontrollin pettämisellä” syyllistäminen poliittisesti epäviisasta ja toimimatonta. Asian voi sanoa seuraavasti:

1. Kirjani argumentaatiossa ole mitään moittimista vaan kiittämistä.

2. Otin hyvää hyvyyttäni huomioon myös puoluelaisten mielipiteitä, vaikka ei olisi tarvinnut.

3. Säilytin tutkimukseni laadun omin toimin ja hyvistä neuvoista huolimatta.

Väite laadunvarmistuksesta on filosofian ja politiikan olemus huomioon ottaen ylipäänsä naurettava. Siten uskotellaan, että filosofiset ja poliittiset arvostuskysymykset ovat jotakin vikakoodien nollausta, mikä tarkoittaisi, että ihmiset eivät saisi esittää tiettyjä yhteiskuntatulkintoja tai arvokannanottoja. Sen mukaan politiikassa ei saisi toimia, jos on mielipiteitä, vaan täytyy edustaa vasemmiston varmistamia ”faktoja”. Sellainen laadunvarmistus on kuin matkapuhelimen *autocorrection*, joka yleensä korjaa tekstin väärin.

Yhtä hullunkurinen on ministeriön myöhemmin esittämä näkemys, että ajatuspajoja tai tutkijoita pitäisi kurittaa epäsoveliaiksi koetuista tutkimustuloksista. Mikäli tieteen vapaus, filosofian kriittisyys ja puolueiden piirissä harjoitettava tutkimustoiminta ylipäänsä hyväksytään, tuloksista ei pitäisi olla valitusoikeutta. Erimielisyys tulosten sisällöstä ei oikeuta rahoittajaa takaisinperintään eikä muuhun taloudelliseen kiristykseen. Mikään esi- tai jälkikontrolli ei sovi kuvioon, ja ajatuspajoilla pitäisi olla yhdenvertaiset taloudelliset resurssit, aivan niin kuin sananvapauskin on kaikilla tai ei kenelläkään.

Perussuomalainen puolue kuitenkin nieli median ja ministeriön täkyt uistinta ja siimaa myöten. Puolueen oli valittava: joko naiskannatus tai puolueelle hyödyttömäksi käynyt Hankamäki. He valitsivat tietenkin naiskannatuksen antaen potkut vanhalle rumalle homolle.

2.6. Puolueen tuuliviiri kääntyi

Tietyt merkit mielipiteiden kääntymisestä minua vastaan olivat luettavissa eräiden puoluevaikuttajien ajatuskuplista jo syksyllä 2019. Kenties monet olivat pettyneintä vaalitulokseeni, sillä olin tuonut puolueelle vain 683 ääntä ollen tosin niitä harvoja miesehdokkaita, jotka ylipäänsä saivat lisää ääniä Helsingissä. Äänten kato miesehdokkaiden joukossa oli kauhea puheenjohtaja Halla-ahon haravoidessa puolueelle yksin 30 596 ääntä. Tämäkin oli tulos Halla-ahon valtamediassa saamasta huomiosta, ja hänestä oli tullut median jonkinlainen antisankari, jota vastaan suunnattu kielteinen julkisuus oli kääntynyt amelioraatiomaisesti myönteiseksi.

Sen sijaan minua valtamedia karttoi koko vaalikampanjan ajan kuin spitaalista. Se saattoi johtua toimittajien haluttomuudesta tuottaa poliittiseen julkisuuteen toista tohtoritason toimijaa, jolla olisivat Halla-ahon näkemyksiä vahvistavat mielipiteet. Tiedotus- ja toitotusvälineethän olivat itse luoneet Halla-aho-ilmiön tuomalla mediajulkisuuteen hänen bloginsa ja kaiuttamalla hänen kannanottojaan kanavillaan – seikka, jota toimittajat myöhemmin katuivat.

Jo Friedrich Nietzsche lausui aikoinaan, että ”[y]ksi on aina väärässä: mutta kahdesta alkaa totuus. – Yksi ei voi todistaa itseänsä: mutta kahta ei voi enää kumota.”[63] Niinpä valtamedia oli vaiennut olemassaolostani täydellisesti, eikä minulle suotu vaalien aikana minkäänlaista mediahuomiota, vaikka sitä olisivat vaatineet sekä asiantuntija-asemani että poliittinen painoarvoni ja roolini. Näin oli jatkunut jo pitkään. Mikäli valtamedia oli minulta aiemmin jotakin kysynyt, se oli tehty muiden ihmisten asioissa – ei mediahuomion myöntämiseksi sille, mitä itse asioista ajattelen ja sanon.[64]

Omalta kannaltaan toimittajat olivat kyllä oikeassa: eduskunnassa tai valtuustossa olisin ollut vihervasemmistolle vaarallinen, ja siksi oli toimittava ajoissa. Näkemykseni he peittivät välttyäkseen pelolta, että he itse alkaisivat ajatella samalla tavalla, mikä onkin psykologinen motiivi kaikkeen sensuuritoimintaan. Toinen on se, että vastaanottajat eivät ymmärrä viestiä, jolloin vastuu yritetään vierittää lähettäjälle.

Kun puolue keväällä 2019 ilmoitti minut MTV3:n järjestämään ehdokkaiden argu-

---

[63] Friedrich Nietzsche teoksessaan *Iloinen tiede* (1989 [1882], s. 146, ajatelma 260).

[64] Esimerkiksi vuonna 2008 minut kutsuttiin Ylen TV1:n Voimala-ohjelmaan, jossa puolustin seksuaalimoralistisen ajojahdin kohteeksi ajettua Ilkka Kanervaa (kok). Hänet oli pakotettu eroamaan ulkoministerin virasta sinänsä mitättömän kohun vuoksi – skandaali, josta vihervasemmistolaista ministeriä olisi palkittu. Noiden aikojen jälkeen minua ei ole television pääkanavilla nähtykään. Lienee selvää, ettei Suomen ulkopolitiikasta pidä päättää ”seksuaalisesta häirinnästä” valittavien prostituoitujen logiikalla.

Ilkka Kanervan ahdistelu oli yhtä tyhjänpäiväistä kuin Olympiakomitean huippu-urheilupomo Mika Lehtimäen myöhempi syytteleminen ”naisiin kohdistuvasta epäasiallisesta käytöksestä”. Yleisradio kohisi asiasta jutussaan ”Olympiakomitean huippu-urheilupomo sai varoituksen naisiin kohdistuneesta epäasiallisesta käytöksestä” 24.3.2022. Näyttää siltä, että heteroseksuaalisessa viitekehyksessä kaikki *miestapainen* käyttäytyminen on survottu naismafian korkokenkien alle, ja feministit käyttävät hyökkäystensä aseina tyhjiä, hämäriä ja semanttisesti merkityksettömiä syytöksiä, kuten ”naisviha” ja ”epäasiallinen käytös”.

Niille ei voida ajatella mitään yksiselitteistä sisältöä, mutta juuri niillä pahanilkiset ja narsismista kärsivät naiskuningattaret operoivat tuhotakseen miesten työuria ja maineita julkisuudessa. Toivoin jo kirjassani *Totuus kiihottaa*, että työpaikoilla otettaisiin käyttöön epäasiallista käyttäytymistä *suosittava* opas, sillä avoimen, suorapuheisen ja seksuaalisuutta sekä tunteita ilmaisevan käyttäytymisen merkitys on yleensä psykologisesti vapauttava, puhdistava ja tervehdyttävä. Onhan sen osoittanut Sanna Marinkin (sd).

mentaatiokilpailuun yhdessä Riikka Purran kanssa, MTV3 ei huolinut minua ohjelmaan vaan vaihtoi tilalleni Sebastian Tynkkysen. Big Brother -tähti oli ilmeisesti TV-kanavan toiveiden mukainen populistinen vaihtoehto lähetykseen. Katsoin voittaneeni kilpailun, sillä minua pidettiin näköjään niin ylivoimaisena, että kanava päätti rajata minut pois. Argumentaatiokilpailun ykkössija tuomaroitiin Kristillisdemokraattien Aki Ruotsalalle, joka oli esittänyt homofoobisia mielipiteitä ennen potkujaan Porin Jazzien pääpomon tehtävästä, ja näin MTV3 tuli laakeroineeksi hänet hävittäen Riikka Purran hyväksi kakkoseksi.[65] Perussuomalainenhan ei saa koskaan voittaa.

Jazzista en mitään ymmärrä, mutta logiikan hallitsen kyllä. Median keihäät olivat koko ajan suunnatut minua vastaan, kun taas median lemmikeille valtavirtamediasta löytyi rajattomasti ilmaismainosta ja myönteistä julkisuutta. Myös Halla-ahosta ja Purrasta oli tullut tai tehty melkoisia maskotteja. Kannatuksen jakautuessa ”normaalisti” olisin todennäköisesti tullut valituksi eduskuntaan. Vaali-illan valvojaisissa 2019 puolueen hallintojohtaja Kai Järvikare ennusti minun poistuvan tapahtuman pitopaikalta ravintola Apollosta kansanedustajana. Itse arvelin kannanotossa olevan ylisanoja, mutta puolueessa minua pidettiin hyväntahtoisesti vaalien mustana hevosena, ei siis pelkästään mustana lampaana. Jotkut ehkä oikeasti toivoivat minun valintaani eduskuntaan.

Kun lähes kaikkien muiden miesehdokkaiden äänet romahtivat Helsingissä noin puoleen viime vaaleista, muutamat heistä alkoivat nähdä kasvavan kannatukseni uhkana omalle asemalleen. Naiset nousivat suhteellisesti, ja Helsingin piiristä valittiin ensimmäistä kertaa kansanedustajaksi perussuomalainen nainen, Mari Rantanen, jonka kanssa tein vaalityötä ja jota onnittelin lämpimästi heti valituksi tulonsa jälkeen, sillä hän oli tavoitellut kansanedustajan tehtävää vuosien ajan ja ansaitsi sen. Katkeruuden siemen minua vastaan kylvettiin miesten keskuudessa luultavasti jo tuolloin.

Kuriositeettina voin mainita, että kirjoitin Suomen Perustan puhdetyönä myös vaalikirjan *Kuinka Suomi korjataan? – Arvopohja ja kokonaisvaltainen ratkaisu* ja tarjosin sitä ajatuspajan julkaistavaksi. Toimitin sen myös Halla-ahon arvioitavaksi, mutta hän ei ottanut asiaan kantaa vaalikiireidensä vuoksi. Perustan toiminnanjohtaja Grönroos piti vaalikirjaani ilmeisesti liian omaperäisenä poliittisena ohjelmana, sillä hän vastasi melko kyyniseen sävyyn, että mitäpä ajatuspaja sillä oikeastaan tekee. Julkaisin tuon kirjan lopulta itse.

Puoluelaisten näkemykset olivat ehtineet muuttua syksyyn 2019 mennessä happamiksi. Perustan toiminnanjohtajan penkki oli tyhjänä vuoden 2019 loppupuolen ajan Simo Grönroosin siirryttyä puoluesihteeriksi. Hain myös itse avoimeksi tullutta Suomen Perustan toiminnanjohtajan tehtävää, mutta olin puolueelle pelkkää ilmaa. Toiminnanjohtajaksi nimitettiin vuoden 2019 joulukuussa Marko Hamilo, jonka heikkous on, ettei hänellä ole yhtäkään akateemista tutkintoa eikä näyttöjä tieteellisestä julkaisutoiminnasta. Suomen Perustan hallituksessa istuvat puoluevaikuttajat laittoivat hänet vahtimaan ajatuspajaa luultavasti siksi, että he arvelivat hänen pysyvän paremmin puoluevasaran ja alasimen välissä tai ”sorvin ääressä”.

Asioiden kangertelevasta etenemisestä joka tapauksessa päättelin, että yleissuosioni

[65] Asiasta kertoi MTV3 uutisjutussaan ”Sinustako kansanedustaja -väittelyiden voiton vei kristillisdemokraattien Aki Ruotsala” 1.4.2020. Kun eduskuntapaikkaa ei tullut, hän surkutteli asemaansa myöhemmin saman kanavan 24.6.2020 julkaisemassa uutisjutussa ”Homolausuntojensa vuoksi potkut saanut Aki Ruotsala: Suomessa siedetään huonosti moniäänistä keskustelua”! – Tuossa hän oli oikeassa, vaikka muutoin ei ollutkaan.

puoluetoimistolla ei taida olla muutamaa myötämielistä henkilöä lukuun ottamatta suuren suuri. Muut asettuivat minua vastaan vähintäänkin kilpailullisista syistä.

Pajamies Hamilo puolestaan luki käsikirjoitustani *Totuus kiihottaa* kaksi kuukautta kevään 2020 aikana, eikä hänellä ollut siitä huomautettavaa. Olimme asiasta keskusteltuamme samoilla linjoilla.

Tämä oli sekä Turkkilalle että Hamilolle kunniaksi, sillä tutkimukseni on laadukas, mitä osoittaa myös muiden puolueiden siihen kohdistama viha. Kirjaanihan ei lopulta haukuttu mediassa siksi, että se olisi niin huono tai huono lainkaan, vaan siksi, että se on niin hyvä ja kirjoittaja vaarallisesti Perussuomalaisten riveissä!

2.7. He halusivat naiset paremmin esille

Julkisuudessa viitattujen Suomen Perustan "vakituisten työntekijöiden" kesken ei ollut loppujen lopuksi mitään erimielisyyttä tutkimuksen sisällöstä. Laadunvarmistus ei pettänyt tuossa kahden hengen konsernissa, sillä tutkimukseni on laadukkaampi kuin mikään valvonta. Koska olen luonteeltani hyvä ja myös melko suvaitsevainen, toteutin heidän toiveitaan, ja näin laatu tuli varmistettua.

Ainoa julkaisuprosessin aikana kiistelty asia koski teokseni kannen kuva-aihetta, mikä liittyi enemmän graafiseen toteutuksen kuin sisältöön. Marko Hamilo ehdotti *naishahmon* laittamista kuva-aiheeksi, sillä hänen tähtäimessään oli nostaa nimenomaan *sukupuolipoliittinen* asiakohta esille.

Pidin ehdotusta huonona ja vastasin sekä graafikolle että Hamilolle oheisen kuvakaappauksen osoittamalla tavalla sähköpostiviestissäni:

Ymmärän toki ajatuksen, joka on ironisoida keskustelukulttuuria, mutta haluan, että kirja näyttäytyy ehdottoman asiallisena, eli kansien antaman viestin ja ensivaikutelman ei pidä olla rabulistinen (räyhähenkinen).

Esitän edelleenkin, että kansiksi laitettaisiin Perustan julkaisusarjassa käytössä ollut yksinkertainen tekstikansi.

Sisällön kuvittaminen ko. huutavalla naisfiguurilla ei onnistu siksikään, että kirjan sisältö ei tyhjene feminismin kritiikkiin, kuten kannen pohjalta helposti ajateltaisiin.

Tämä siis kaikella rakkaudella.

T: Jukka

Lainaus Marko Hamilo <mhamilo@gmail.com>:

[Piilota lainattu teksti]

Sähköpostini 5.5.2020 Suomen Perustalle.

Olin siis sitä mieltä, että naishahmon laittaminen kanteen ohjaisi lukijoiden ajattelua väärään suuntaan luodessaan mielikuvan, että kirjani on argumentti ensisijaisesti tai ainoastaan sukupuolipolitiikkaa koskevaan mediakeskusteluun.

Olin taaskin oikeassa. Arvasin, että kiireiset toimittajat eivät lue kirjaa vaan katsovat kantta ja tekevät päätelmänsä siitä. Koska graafikon tekemät kannet olivat kuitenkin asetelmallisesti loisteliaat ja hienot, suostuin naishahmon käyttämiseen kansissa. Kansista

tuotettu juliste on yhä seinälläni kultaisissa kehyksissä. Kiitokset siis graafikolle, sillä hänen kansitaiteensa oli erinomaisen hyvää. Kirjaani ihasteltiin myös puoluetoimistolla, ja kansineen kaikkineen kyseessä olisi ollut kaupallinen menestysteos. Puolue kuitenkin sössi asian ja vahingoitti asemaani myös tieteentekijänä menemällä median tekaisemien syytösten taakse.

Minun olisi täytynyt pitää kiinni kahdesta asiasta: ei naishahmoa kanteen eikä kirjaa pidä julkaista kesäksi vaan kirjakauden alkuun joko helmikuussa tai syyskuussa. Kesäksi julkaistu kirja kaikuisi tyhjään avaruuteen, ja käsittely mediassa jäisi puolivillaiseksi, niin kuin jäi.

Perustan pojat eivät kuitenkaan ottaneet tätä huomioon, ja siksi minun olisi pitänyt valvoa prosessia alusta loppuun asti ja varmistaa toimintayksikön laatu, sillä arvasin, että media sekoaisi muutoin täysin. Harmillista on, että Perussuomalainen puolue ja Suomen Perustan kabinetti juoksivat päätä pahkaa median ja vihervasemmiston punomaan lankaan, juuri siihen, josta olin varoittanut.

Suomen Perustan pääkihoiksi itsensä tai toisensa valinneet suorastaan himoitsivat kirjani esittelyä sukupuoli- ja naisteeman kautta. Itse puolestani vastustelin kyseistä painotusta, sillä feminismikriittinen teema oli pelkkä sivuteema kirjassani. Väitän, että koko kriisiä ei olisi ollut, jos Perustan hallitus olisi nimittänyt ajatuspajan toiminnanjohtajaksi minut, sillä silloin olisin voinut vastata medialle ja ministeriölle itse ja kääntää hetkessä syytökset kumoon.

Erikoista oli, ettei ajatuspaja tehnyt eikä tarjonnut minulle kirjallista kustannus- tai julkaisusopimusta vaan aikoi ilmeisesti viedä kirjani minulta samaan tapaan kuin muiltakin kirjoittajilta, toisin sanoen lätkäisemällä julkaisun copyright-sivulle maininnan ”Copyright 2020 Suomen Perusta”. Tekijänoikeuslain mukaan tekijänoikeus syntyy teosta kirjoitettaessa, ja se pysyy tekijällä, paitsi jos se on erillisellä sopimuksella luovutettu. Silloinkin tekijällä säilyvät kaikki oikeudet tekstiinsä lukuun ottamatta sitä painosta, jonka julkaisemisesta on sopimuksella sovittu.

Perustassa ilmeisesti ajateltiin sopimus suulliseksi; tosin sen sisällöstä tai solmimisesta ei ollut mitään puhetta. Niinpä varustin painoon menneen taittovedoksen kompromissimaisella maininnalla ”Copyright 2020 Jukka Hankamäki ja Suomen Perusta”. Tämä tarkoittaa, että tekijänoikeudet ovat tekijällä, mutta julkaisijalla on oikeus ottaa teoksesta muokkaamattomia lisäpainoksia. Jouduin lopulta toivomaan, että Perusta olisi jaellut edes ensimmäisen. Kustannussopimus velvoittaa kustantajaa yleensä jakelemaan teoksen vähimmäisvastineeksi sen luovuttamisesta julkaisijalle.

Kun media lopulta lypsi puolueen puheenjohtajalta Jussi Halla-aholta kannanoton, jonka mukaan Perusta ei tilaisi Hankamäeltä enää mitään,[66] sanonta joutui sarkastiseen valoon, sillä puolueen sloganina oli taannoin ollut ”sitä saa mitä tilaa”. Halla-ahon mielipide oli ymmärrettävä henkilöltä, joka samalla myönsi, ettei ollut lukenut koko kirjaa, vaikka näkikin siinä ”erittäin etevää media- ja sensuurikritiikkiä”.[67]

Minä puolestani en tilannut enkä toimittanut puolueelle konfliktia, vaan sen toimitti pyytämättä ja yllättäen opetus- ja kulttuuriministeriö median säestämänä. Minun on kai

[66] Jussi Halla-aho toimittaja Eeva Lehtimäen ”kommentissa” MTV3:n Internet-sivuilla 10.6.2020.

[67] SDP:n pää-äänenkannattaja Demokraatti hekumoi pitämällä Halla-ahoa ”ongelmalliseksi” koetun kirjani puolestapuhujana ja laittamalla otsikkoon 13.6.2020 hänen ylistyksensä: ”Jussi Halla-aho analysoi Jukka Hankamäen kirjaa: ’Erittäin etevää media- ja sensuurikritiikkiä’”.

turha omasta puolestani tarjota kenellekään mitään, ennen kuin he ovat lukeneet ja ymmärtäneet edes sen, mitä olen tähän asti sanonut ja kirjoittanut. Myöskään Halla-ahon kannanotto ei voinut olla mielipide häneltä lukematta olevaan kirjaani, vaan sen täytyi olla pelkkä reaktio *median kirjastani esittämään syötteeseen*, joka luonnollisesti oli minua ja perussuomalaisia vastaan vihamielinen.

3. Median kosto

Heti kirjani julkaisemisen jälkeen poliittisen vihervasemmiston sissit alkoivat levitellä tutkimuksestani perättömiä arvioita Twitterissä ja muutamilla vasemmistonanarkistien alustoilla, kuten Takku.netissä ja Silakkaliikkeen Facebook-laarissa. Heistä tuli *woke*-aktivismin ja *cancel*-terrorismin toimeenpanijoita ja vaarallisia näyttöjä siitä, mihin yhteiskunnallisesti kieroutuneiden häiriköiden sekaantuminen tutkimustoimintaan johtaa.[68] Muuan ”aseksuaalina” esiintyvä mieshenkilö lähetti minulle kermaisilla imarteluilla varustettua vihapostia, ja Uuden Suomen punavihreäksi värjäytynyt blogiyhteisö vingutti viuluaan minua vastaan kannattajieni tultua karistetuiksi yksi toisensa jälkeen lehden puheenvuoropalvelusta, jossa minua luonnehdittiin nyt ”Perussuomalaisten kruununfilosofiksi”. Minun olisi pitänyt sanoa heille, että nukkukaa päänne selväksi, lukekaa kirkkain aivoin kirjani ja kommentoikaa sitten vasta. Kirjoitusoikeuteni Uuden Suomen blogiini oli kuitenkin jälleen viety.

Syvimmällä mudassa rämpivät Twitterin vasemmistoanarkistit. He olivat kiinnittäneet huomiota kirjani luvussa 11 esittämääni feminismin kritiikkiin. Olin arvostellut Helsingin Sanomien ja Yleisradion tapaa asettua raiskauslainsäädännön kiristämistä tavoittelevan ”Suostumus2018”-kansalaisaloitteen tukijaksi. Kritisoin myös muiden valtavirtamedioiden tapaa mainostaa feminististä ”Me Too” -kampanjaa, translainsäädännön uudistusta ja koululaisten ilmastolakkoilua. Esitin arvosteluni tarkoin osoitettujen sitaattien ja viitteiden varassa, tieteellisin argumentein ja mediaa diskurssianalysoiden, joten kritiikkini ei voinut olla vihervasemmistolaisten mieleen – ei myöskään se, että tutkimukseni tarkoitus ei ollut ylipäänsä *miellyttää ketään*.

Niinpä he alkoivat poimia kirjastani lauseenpätkiä, jotka he olivat irrottaneet asiayhteyksistään, ja esitellä niitä näytteinä kirjassani muka olevasta ”naisvihasta”. Sillä tavoin vihervasemmiston infosoturit ja pioneerit tulivat todistaneiksi oikeaksi tutkimusväitteeni siitä, kuinka ja millaisilla aseilla vihervasemmisto käy sotaa Internetissä pyrkien tuhoamaan tutkimustoiminnan edellytyksiä ja pilaamaan arvollisten tieteilijöiden mainetta.

---

[68] Sana ”*woke*” on Yhdysvaltain mustan väestön suosiman artikulaation mukainen muunnelma ’valveilla oloa’ ja ’heräämistä’ tarkoittavista sanoista ”*awake*” ja ”*wake*”. Nykyisin käsitteellä viitataan identiteettipoliittisesti motivoituneiden ryhmittymien harjoittamaan ideologiseen valvontaan.

Sana ”*cancel*” puolestaan merkitsee ’keskeyttämistä’, ja sillä viitataan yhteiskunnallista epäjärjestystä ja häirintää harjoittavien aktivistien pyrkimykseen lamaannuttaa poliittisia hankkeita, katkaista tieteellisiä keskusteluja, poistaa eri mieltä olevia ihmisiä julkisuudesta, tuhota heidän uransa, maineensa, työsuhteensa ja toimeentulonsa sekä ohjata itseään miellytämättömien näkökantojen sensuroimiseen aina kun ne eivät ole poliittisen vihervasemmiston, feministien tai niitä lähellä olevien kuppikuntien omien tarkoitusperien mukaisia. *Woke*- ja *cancel*-aktivistit ovat siis informaatiosodankäynnin ja poliittisen terrorin toimija-agentteja.

”Tiedettä” tehdään nykyisin Facebookissa ja Twitterissä.

Sosiaalisen median aktivistit lähettivät syytöksensä tiedoksi valtamedian toimituksille, jotka suurensivat kannanotot sivuilleen toimien siten vasemmistoanarkistien hyödyllisinä hölmöinä. Toimittajat eivät kuitenkaan ole aivan tyhmiä. Heidän pitäisi kirjoitustaitonsa ohella osata myös lukea, sillä monet heistä on päästetty yliopistoista paperit kourassa ulos. Ihan parissa päivässä ei koko tutkimustani olisi pitänyt pystyä arvioimaan. He kuitenkin päättivät tehdä niin.

Irvokasta tässä tapahtumasarjassa on, että niin toimiessaan valtamedia tuli todistaneeksi itseään koskevat väitteeni täysin oikeiksi: porvarillisena pidetty valtamedia ja parlamentaarisessa valvonnassa oleva Yleisradio ovat vihervasemmistolaisten kiilusilmien kaulapannassa, jossa niillä on täysi vapaus mennä ja tulla niin kuin haluavat.

3.1. Puhelin soi

Keskiviikkona kesäkuun kymmenentenä päivänä 2020 olin ulkosalla ottamassa aurinkoa, kun puhelimeni soi. Siellä oli Suomen Perustan toiminnanjohtaja Marko Hamilo, joka selitti hätääntyneesti, että puolue on päättänyt perua kirjani julkaisemisen ja poistanut sen ajatuspajan sivuilta ja saatavilta. Syyksi hän ilmoitti, että opetus- ja kulttuuriministeriö uhkaa periä Suomen Perustalta ajatuspajalle myönnetyn vuotuisen valtionavun, noin 120 000 euroa, takaisin ja vaarassa olivat kuulemma valtionavustukset pitemmältäkin ajalta. Ajatuspajaa uhkasi tutkimukseni johdosta jopa ”miljoonasakko”.

Perustan hallitus oli kokoontunut, ja konferenssimikrofoni oli pöydällä, jonka äärellä olivat myös Matias Turkkila ja Arto Luukkanen. Turkkila sanoi, että julkaisun perumista vaatii ”puolue”, ja Twitterissään hän ilmoitti, että perussuomalainen puolue on perunut kirjani tehden ”raskaan ratkaisun”.[69] Puolue oli siis alkanut kulkea takaperin kuin rapu, punastellen ja ajatuspajassa taottuja tuotteita peruen. Tämä tunnetaan juuri tuona vihervasemmistolais-feministististen *woke*-aktivistien aiheuttamana ja informaation kulkua terrorisoivana *cancelointi*-ilmiönä.

Turkkila soitteli minulle myös saman päivän iltana, jolloin hän tiedusteli, olisiko

[69] Matias Turkkila Twitterissään 10.6.2020.

minulla mahdollisuutta saada kirja julkaistuksi jotain muuta kautta. Totesin, että kirja on ajatuspajan käsissä nimenomaan siksi, että ajatuspaja hoitaisi sen jakelun, enkä minä ole mikään fakiiri, joka taikoisi teoksensa esille kautta rantain joillakin Internetin salasivustoilla.

Nurkkapielien nuoleskelu ei ollut hyvää politiikkaa Perussuomalaisilta, ja kysyinkin Hamilolta ja Luukkaselta, miten he aikovat jatkossa tuottaa kirjoja, mikäli he ryhtyvät pyörtämään julkaisun, joka on omassa vastaansanomattomuudessaan ylivoimainen ja siksi vaikea nieltävä sekä mediassa että vihervasemmiston hallussa olevassa ministeriössä. Siihen heillä ei ollut vastausta, mutta Hamilon mukaan ajatuspaja aikoi taistella. Ketä vastaan, jäi kuitenkin auki.

Eräät minulle myötämieliset mutta tuntemattomat puoluetahot näpertelivät kirjani PDF-vedoksen pian kansainväliselle Internet Archive -sivustolle, joka toimii vapaaseen jakeluun tarkoitettujen julkaisujen palautussivustona. Kyseisen Wayback Machinen tarkoituksena on puolustaa totuutta ja taata sellaisten dokumenttien saatavuus, jotka jostakin syystä – yleensä salailu- tai peittelytarkoituksessa – ovat poistetut julkaisijoiden omilta sivuilta. Yhdysvalloissa ja Egyptissä palvelimiaan pitävä Internet Archive on Googlen välimuistin tapainen palvelu, josta julkaisujen hävittäminen on vaikeampaa kuin Googlen varsin valikoivaksi muuttuneesta muistista.

”Error 404” puolestaan on virheilmoitus, joka kertoo, että palvelin kommunikoi, mutta haettua tiedostoa ei löydy. Sillä tuloksella kirjani hävitettiin Suomen Perustan verkkosivuilta. Internet Archivessa kirjastani tuli kuitenkin kansainvälinen. Tällainen kansainvälisyys kertoo julkaisulla olevan arvoa tietyn epäsuoran vihjeen kautta: se osoittaa kirjoittajan sanoneen jotain niin todenperäistä, että hän on suuressa vaarassa päätyä pakolaiseksi tai turvapaikanhakijaksi oman maansa ulkopuoliselle kiertoradalle. Kansainvälisen julkaisemisen yksi motiivi on, että siten kirjoittajaa suojellaan omassa maassaan harjoitettavalta tiedepoliittiselta vainolta. Juuri tämä intressi teki kirjastani *aidosti* kansainvälisen. Sellaisia ovatkin vain teokset, joiden informaatioarvo on niin korkea, että pakolaisuuteen on selvä motiivi, kun taas pääosa kansainvälisiin tiedelehtiin pakkosyötetyistä artikkeleista julkaistaan vain kirjoittajien oman kunnianhimon laakeroimiseksi tai rahisevan kuivien tulosten viemiseksi riiheen.

Uhka oli siis todellinen. Pääasiallinen syy poliittiseen sensuuriin oli ministeriön Coltti, jonka se oli asettanut ajatuspajan ohimolle. Vihervasemmiston sissien tviitit olivat tavoittaneet tiede- ja kulttuuriministeri Annika Saarikon (kesk) sijaisena toimivan hiihtosuunnistaja Hanna Kososen (kesk), joka vaati nyt ”selvitystä” (eli käytännössä sekoittamista) asettaen ”työryhmän” valmistelemaan rahoituksen takaisinperintää, ikään kuin tutkimuksen arvioinnin pitäisi olla normatiivinen viranomaisasia. Samalla hän pesi käsiään teeskennellen, että selvitys tehdään muiden kuin poliittisen ministerin omasta toimesta, vaikka juuri hän itse aloitti kiristyksen ollen syypää sananvapautta ja ajatuspajojen yhdenvertaisuutta loukkaaviin painostustoimiin.

Kirjaa lukemattomalla Kososella oli myös pahkasikamainen ennakkokäsitys, että kirjani ei täytä ministeriön ajatuspajoille asettamia rahoitusehtoja, joiden mukaan ajatuspajan pitää edistää ”tasa-arvoa” ja ”yhdenvertaisuutta”. Tämän käsityksensä hän ilmaisi monien muiden tapaan Twitterissä, josta näytti tulleen ”tieteellisten” arviointien legitimaatiopiste. Harva tuli ajatelleeksi, että sosiaalisen median, puoluelehtien ja kritisoimieni medioiden nostamisessa mediatutkimuksen arvioinnin pohjaksi voisi olla jotain mätää.

Tosiasiassa tieteellisen tutkimustoiminnan tehtävänä ei ole ”edistää tasa-arvoa ja yhdenvertaisuutta” eikä tyydyttää minkään ministerin poliittisia näkemyksiä. Ministeriöllä ei ole myöskään oikeutta ohjailla tutkimusten sisältöjä taloudellisella kiristyksellä.

Tiede- ja kuttuuriministeri Kosonen pani kahdessa päivässä toimeksi ja alkoi uhitella tutkimustani vastaan rymistellen kuin elefantti posliinikaupassa. Huomion arvoista on, että ministeriö pyysi ”selvitystä” vain kirjani julkaisijalta eikä kirjoittajalta. Minulta ministeriö aavisti saavansa selvityksen, joka olisi lyönyt asiasta mäkättäville luun kurkkuun.

Voitiin kysyä, mitä entisen hiihtosuunnistajan ruikutukset ”tasa-arvosta” ja ”yhdenvertaisuudesta” tutkimukseeni, sen arvioimiseen ja valtionapuihin kuuluivat. Ministerinplanttu ei kyennyt ymmärtämään, että millään kunnon tutkimuksella ei pidä olla vähäisimpiäkään tarkoituksia, agendoja, päämääriä eikä tendenssejä, vaan kaiken todellisen tutkimustoiminnan menetelmäopillisena nyrkkisääntönä on esiteoreettisten ennakkokäsitysten ja tarkoitusperien pois sulkeminen. Juuri sillä tavoin olin kirjoittanut kirjani: puhtaasti tutkimuksellisin tavoittein ja tieteellisin menetelmin sekä kriittisin lähestymistavoin.

Huomiota herättävää on, että teoksestani tviittailtaessa ei mainittu sen kirjoittajaa eli

minua lainkaan, ikään kuin olisin ollut jokin helposti sivuutettava ja pois suljettava epäpersoona. Myös Kosonen sanoi sen olevan vain ”Suomen Perustan julkaisu”. Tämä osoittaa, että byrokraatit arvostelivat kirjaani sillä perusteella, että sen julkaisi perussuomalaisen puolueen ajatuspaja, eikä sillä, mitä minä tutkimuksessani sanoin. Asiasta ei puhuttu kanssani vaan ohitseni. Painamalla *muting*-nappia mediassa minulta pyrittiin estämään teokseni avoin puolustaminen.

Mitään ihmeellistä ei ollut tietenkään siinä, että Perussuomalaisten kanssa kilpailevat puolueet yrittivät syyllistää tahoja, jotka heitä vähiten miellyttivät: tässä tapauksessa Perussuomalaista puoluetta ja sen ajatuspajaa. Mutta kurja sivuseuraus oli, että tutkimukseni temmattiin poliittisen kiistelyn välineeksi sitä lukematta, pelkkien sossumediassa esitettyjen arvioiden pohjalta.

Ministeri tuli ylittäneeksi toimivaltansa puuttumalla tutkimusjulkaisun ajatussisältöihin taloudellisen kiristyksen ja painostuksen keinoin. – Se oli pölvästimäinen temppu puolikoulutetulta kansan kellokkaalta, ja kysyä voidaan, millä oikeutuksella tai ylemmyydellä. Ministerin tyhmän ylenkatseellisuuden ja härskin tiedepoliittisen kiristyksen vuoksi saatettiin tuplatohtorin vaivalla tekemä tutkimus kafkamaisten sensuuritoimien kohteeksi ja puoluepoliittisen läimäyttelyn välikappaleeksi.

3.2. Helsingin Sanomat kiehuivat omassa liemessään

Puhelimeni koputuspalvelu oli kyseisenä keskiviikkona kovilla. – ”Onni Niemi Helsingin Sanomista, päivää. Tiedättekö, että Perussuomalaiset ovat lopettaneet Suomen Perustan julkaiseman kirjanne *Totuus kiihottaa* jakelun ja opetusministeriö aikoo periä ajatuspajalta 120 000 euroa?” – ”Kyllä minä tiedän, ja syy siihen on opetus- ja kulttuuriministeriön harjoittama tiedepoliittinen mielivalta.”

Olin kuvitellut, että Helsingin Sanomien toimitusta olisi kiinnostanut teoksessa esittämäni Hesari-kritiikki, jota oli kirjassani pitkin matkaa. Olin aloittanut aiheen käsittelyn (sensuuritoimena lopetetun) Päivälehden muuttumisesta ensin kansallista etua pönkittäväksi Helsingin Sanomiksi, ja päätin ruodintani funktionsa nurin kääntäneeseen ”Voimalehden maksulliseen versioon”, joka Hesarista oli tullut ja jossa edustetaan vihervasemmiston ja telaketjufeministien agendaa. Olin käynyt läpi Helsingin Sanomien koko historian ja todennut Sanoma-konsernin nykyisen talouskriisin johtuvan ensisijaisesti toimituspoliittisista valinnoista. Niinpä toimitukselle tuli kiire laatia teoksestani vastauutinen, jonka tavoitteena oli peittää se, mitä Sanomista sanoin.

3.2.1. Lehti politisoi tutkimuksen

Helsingin Sanomien Onnia kiinnostivat kuitenkin vain naiset. – ”Sanotte kirjassanne, että…” Ja sitten tuli muutamia lainauksia teokseni yhdennestätoista pääluvusta, jossa olin osoittanut, että lehden edustama feminismi on kytköksissä maahanmuuton jatkuvaan edistämiseen, ja suomalaisten ihmisten tappioksi. Olin myös osoittanut, millä tavoin Helsingin Sanomat pyrkii puolustamaan translainsäädännön muutosesitystä argumentein, jotka ovat filosofisesti heiveröisiä ja psykologisesti kestämättömiä, mutta lehti ei suostu

tuomaan esille vähäisintäkään muutoshankkeen arvostelua, vaikka se olisi transsukupuolisten ihmisten omienkin etujen mukaista.

Olin diskurssianalysoinut Helsingin Sanomien tapaa tukea raiskauslainsäädännön kiristämistä ja paljastanut lehden puolueellisuuden sen rummuttaessa ”Suostumus2018”-aloitteen ja ”Me Too” -hankkeen puolesta. Lehdessä ei nähtävästi ymmärretty, että kritiikkini kohdistui *lehden tapaan käsitellä näitä asioita*, ja siksi toimitus alkoi korventaa minua siitä, mitä ajattelen puheena olevista *asioista itsestään*.

Filosofisesti sanoen lehdessä ei osattu tai haluttu erottaa *de dicto-* ja *de re* -tarkastelutapojen eroa. Siten toimittajat salasivat lehden lukijoilta sen, että tutkimukseni kohteena oli ollut, *kuinka media esittää puheena olevat asiat*, eikä niinkään se, *miten ne sinänsä ovat*. – Sopimattomia tieteellisiä tuloksia siis. Onni Niemen ja Tuomas Peltomäen kirjoittama juttu ilmestyi samana päivänä Helsingin Sanomien Internet-sivujen Nyt-liitteessä otsikolla ”Perussuomalaisten ajatuspajan julkaisua paheksutaan pääministeriä myöten – Jussi Halla-aho pitää selvitystä pamfletista liioiteltuna”.[70]

Koska sen enempää nuori pääministeri Sanna Marin kuin Jussi Halla-ahokaan eivät olleet lukeneet kirjaa, voidaan sanoa, että *kohun* asiasta nosti media, joka leimasi tutkimukseni ”pamfeltiksi” antaen puheenvuoron Perussuomalaisten oppositiolle, siis hallitukselle. Kadunmieskin varmasti ymmärtää, että mediatutkimuksen merkityksestä ja tieteellisestä arvosta ei pitäisi päättää tutkimuksessa arvostelluissa medioissa eikä niiden poliitikkojen kannanotoilla, jotka ovat aina eri mieltä ja joita tutkimuksessa oli kritisoitu.

Olenkin varma, että jos olisin julkaissut kirjani mitä tahansa muuta kautta, se olisi saanut asiallisen käsittelyn. Poliitikot ja toimittajat aloittivat läimäyttelyn ihan vain siksi, että julkaisualustana oli Perussuomalaisten ajatuspaja, ja lukijat kuvittelivat kirjani edustavan puolueideologiaa, jota se ei ollut.

Helsingin Sanomien juttu alkoi ministeriön toimeenpanemasta taloudellisesta kiristyksestä, joka oli noussut päähuomion kohteeksi. Sanomat tekaisi siis uutisen ministeriön harjoittamasta uhkauksesta eikä kirjani sisällöstä, jossa olin kritisoinut Sanomien medioita. Skandaalin aihe olikin toden totta tuo tiedepoliittinen kiristys eikä kirjani sisältö, jossa ei ole mitään osoitettua vikaa. Mediakritiikkini vastaansanomattomuuden tultua selväksi alkoi toimittajien kiimainen kostomieliala voittaa heidän kirjoittajankateutensa, ja niin media asettui skandaalia käsitellessään ministeriön puolelle lietsottuaan ministeriötä ensin juuri noihin takaisinperintäuhkauksiin.

Mediassa kaiken asian arvo mitataan nykyään rahassa, kannatusprosenteissa tai kolumnistien arvioilla siitä, edistääkö julkaisu tasa-arvoa, yhdenvertaisuutta ja maahanmuuttoa. Lehti referoi viransijaista ministeriä Hanna Kososta, jonka mukaan ”yleisavustuksen saajan yhtenä velvollisuutena on edistää tasa-arvoa ja yhdenvertaisuutta. Avustuksen saajilta voidaan pyytää selvityksiä avustuksen käytöstä, ja rahoja voidaan periä takaisin, jos avustuskriteerit eivät täyty. Nämä päätökset tehdään virkatyönä, eikä ministeri osallistu niihin”, valisti Helsingin Sanomat.[71] Silti Kososella oli asiasta oma tyhjyyttä kumiseva ennakkokäsityksensä, joka päätyi myös lehteen: ”’Vaikuttaa kuitenkin selvältä jo nyt, että mainittu julkaisu ei tätä velvollisuutta täytä’, Kosonen toteaa twiitissään.” – ”Haluan omalta osaltani kuitenkin todeta tämän hyvin selvästi: näkemäni otteet julkaisusta ovat julmia ja huolestuttavia sekä kaukana omasta ihmiskuvastani”, Helsingin Sanomat jatkoi

[70] Helsingin Sanomat 10.6.2020.
[71] Sama.

Kososen vaikerrusta.[72] Ministerin Twitterissä esittämä piipitys lensi kuin varpusparvi suoraan lehden sivuille.

Ministerin kannanotto antoi ymmärtää, että tieteellisten tutkimusten arviointi muka kuuluu viranomaisille ja on juridinen lainvalvonta-asia. Ministeriössä näköjään ajateltiin, että rahoituksen kiistäminen on mitä luonnollisin tapa toimia aina, kun virkamiehet katsovat filosofin syyllistyneen tottelemattomuuteen, joka koskee tieteen ulkoisia sosiaalisia normeja.

Puheenvuoro annettiin vain vastustavien puolueiden ministereille, kuten Li Anderssonille (vas) ja byrokratiatieteiden maisteri Sanna Marinille (sd). Hän oli tirskunut aiheesta Twitterissään niin, että ”rasismi, naisviha ja syrjintä eivät kuulu sivistyneeseen yhteiskuntaan. Jokaisen äänellä on merkitystä.”[73] Jälkimmäinen lause, jonka Helsingin Sanomat katsoi parhaaksi jättää pois lehtijutusta, olisi voitu tulkita myös oman sananvapauteni puolesta, mutta vain feministien eduksi esitettynä se saattoi kyseisen kirkkain silmin lausutun julistuksen outoon valoon. Myöskään Sannan marinalla ei ollut mitään argumentointiarvoa eikä yhtymäkohtaa filosofisen tutkimukseni sisältöön. Nähdäkseni tiedepoliittisen syrjinnän, kiristyksen ja *mies*vihan ei pitäisi kuulua sivistyneeseen yhteiskuntaan, mutta heppatyttöhallituksen mukaan niiden täytyy ilmeisesti kuulua Suomeen.

Maisteri Marinin marinat marinoitiin pian korpilain kansantuomioistuimessa.

---

[72] Hanna Kosonen Helsingin Sanomien 10.6.2020 julkaisemassa ja Onni Niemen sekä Tuomas Peltomäen edellä mainitussa jutussa ”Perussuomalaisten ajatuspajan julkaisua paheksutaan pääministeriä myöten – Jussi Halla-aho pitää selvitystä pamfletista liioiteltuna”.

[73] Sanna Marin 10.6.2020 Twitterissään ja Helsingin Sanomien edellä mainitussa jutussa.

Helsingin Sanomien jutut on tätä kirjoitettaessa ehditty käyttää jo kalankääreinä, eikä myöskään poliitikkojen tviittauksilla ole mitään arvoa tutkimusten tieteellisen statuksen arvioinnissa. Twitter ei ole todellakaan foorumi, jolla asioista pitää päättää, mutta taitonsa niin toimittajat kuin viitatut ministeritkin olivat ilmeisesti oppineet avoimesti vihaamaltaan Donald Trumpilta, joka johti valtiota tviittaamalla.

Twitteriä siteeraamalla media oli joka tapauksessa onnistunut kattamaan pöydän kirjaani koskevilla ennakkokäsityksillä, jotka valtavirran toimittajat käänsivät tuota pikaa perussuomalaisten puoluetoimijoiden vastattaviksi. Koska asioita tuntematon yleisö muodosti mielipiteitä median esittämien arvioiden ja ministerien kannanottojen perusteella, Perussuomalaisten puoluejohto alkoi irrottautua kirjastani. Puolue halusi välttää mahdollisen mainekolhun ja kannatuspaon, jonka naisten raivostuminen aiheuttaisi.

Niinpä Jussi Halla-aho kommentoi kirjaa Helsingin Sanomille lausuen, että ”Jukka Hankamäen teos […] sisältää tämän omia näkemyksiä, ei ajatushautomo Suomen Perustan tai Perussuomalaisten näkemyksiä.”[74] Tämä oli totta, mutta samalla se edusti myös ikävää irtisanoutumista kirjastani – tai toisella tavalla sanoen enteili minun potkimistani pois puolueesta. Halla-aho tosin kirjoitti Nyt-liitteelle lähettämässään sähköpostissa ajatuspajaa puolustaakseen, että

> [p]idän tätä liioiteltuna reaktiona yksittäisessä julkaisussa oleviin yksittäisiin ylilyönteihin. Hallituksen tavoitteena näyttää olevan omaa valta-asemaansa hyväksikäyttäen opposition rahoitusaseman ja toimintamahdollisuuksien heikentäminen.[75]

Halla-ahoa säesti Matias Turkkila, joka irtisanoutui jälleen itsestään: ”On fakta, että kirjoituksessa on paikoitellen alatyylistä, kärjistävää kieltä. Monet osuudet olivat alatyylisiä ja täysin asiattomia. Käytettyjä ilmaisuja ei ole syytä puolustella”, luki Helsingin Sanomissa, ja tämäkin kannanotto oli poimittu – Twitteristä.

Kyseinen journalismi oli varmasti rehellistä Turkkilan kertoessa pitävänsä itseään syypäänä ”laadunvalmistuksen virheeseen”. Aivan susille hän ei minua tuolloin viskannut, sillä lehteen ilmestyi myös Turkkilan kannanotto, jonka mukaan ”Hankamäki esittää monin paikoin erittäin tarkkanäköisiä huomioita yhteiskunnan jännittyneestä tilasta ja nostaa esiin vallitsevia kaksoisstandardeja.”[76]

Asian tästä puolesta media ei suostunut kuitenkaan puhumaan mitään – ei Helsingin Sanomissa eikä missään muuallakaan. Läpi päästettiin vain kirjaani koskevia syytöksiä ja muutama vastaukseni niihin. Missään yhteydessä kirjan sisältöä ei suostuttu käsittelemään järjestelmällisesti.

Tavallaan se oli ymmärrettävää, sillä eiväthän toimitusten pienet kynät voineet laittaa lehtiin itseään tai työnantajiaan arvostelevaa ainesta, edes halutessaan. Koska kirjan pääsisältö koostui kuitenkin nimenomaan tuosta mediaan kohdistamastani kritiikistä, se hunnutettiin syytöksillä ”naisvihasta”. Helsingin Sanomat muun muassa kirjoitti, että

[74] Jussi Halla-aho Helsingin Sanomien 10.6.2020 edellä mainitussa jutussa.

[75] Sama.

[76] Matias Turkkila Helsingin Sanomien edellä mainitussa jutussa esiin nostamassa tviittauksessa 10.6. 2020.

> Hankamäki analysoi aiheita konservatiivisesta näkökulmasta ja suomii varsinkin median, erityisesti Helsingin Sanomien kirjoituksia niistä. Hän arvioi julkaisussaan muun muassa, että jotkut suomalaisten miesten hyljeksimiksi joutuneet suomalaiset naiset ovat ”halunneet kostaa suomalaiselle yhteiskunnalle pariutumalla ulkomaalaisen kanssa”. Hankamäki kummeksuu opetus- ja kulttuuriministeriön selvitystä. Hänen mukaansa teoksen teksti on tieteellisesti perusteltua, sen tekijänä on ”kvalifioitunut” tieteenharjoittaja ja teos täyttää kaikki akateemiset kriteerit.[77]

Lehdessä kansallismielisestä ja samalla erittäin arvoliberaalista filosofista väännettiin käden käänteessä ”konservatiivi”. Toimittajat eivät ilmeisesti pystyneet ymmärtämään, että feminismiä kritisoidessani halusin nimenomaan *välttää* yhteiskuntamme suistumista konservatiiviseen puritaanisuuteen. Myös sana ”kvalifioitunut” laitettiin jäniksenkorviin, ikään kuin merkitsemään asian vastakohtaa ja kiistämään osoitettu tieteellinen pätevyys. Irrallinen poiminta, että ulkomaalaisten kanssa pariutuminen voi olla merkki naisten kostosta, puolestaan osoitti kauhistelua sosiaalisen vaihdon teoriaan perustuvan asiakohdan vuoksi. Olin viitannut seksuaalisille markkinoille syntyneeseen epätasapainotilaan, jonka vuoden 2015 pakolaistulva oli tuonut tullessaan.

Ajatuskulkunihan oli, että maahanmuuton tuloksena syntynyt miesten yliedustus oli tehnyt seksuaalisilla markkinoilla syrjityiksi itsensä kokeneille naisille mahdolliseksi entistä laajemmin kilpailuttaa miehiä ja sitä kautta maksattaa aiemmin mahdollisesti syntyneitä kaunojaan. Sosiaalisen vaihdon teoria puolestaan on legitiimi yhteiskuntatieteellinen tarkastelutapa, jonka pääpiirteet loi ranskalainen sosiologi Marcel Mauss teoksessaan *Essai sur le don*.[78] Hänen mukaansa sosiologian tehtävänä on selvittää sosiaalisen vaihdon taseissa näkymättömiksi jääneitä vaihdon välineitä, ja juuri tämä oivallus teki hänestä tieteenalansa klassikon. Kun nyt sovelsin tätä kieltämättä hieman vaikeatajuista lähestymistapaa maahanmuuton aiheuttaman yhteiskunnallisen eripuran selittämiseen, toimittajat ja poliitikot olivat kauhuissaan ja halusivat tukkia suuni.

Myös feministit olivat ajautuneet suureen ristiriitaan ja umpikujaan. Sosiaalisen vaihdon epätasapanotilaa hyödyntäessään heteronaiset voivat tätä nykyä tekeytyä vaikeasti saavutettaviksi korottaakseen omaa arvoaan seksuaalisilla markkinoilla. Mutta toisaalta he vaativat itselleen aina vain lisää ”tasa-arvoa ja yhdenvertaisuutta”, vaikka niiden menetyksestä olivat maahanmuuton tuloksena kärsineet heteroseksuaaliset miehet.

Eikä heteronaisten asemaa ole helpottanut sekään, että feministien puolusteleman maahanmuuton myötä saapuneet miehet ovat päätyneet naisten tahdon vastaisesti heidän iholleen kauppakeskuksissa ja karnevaaleissa.[79] Juuri siksi kaikenlaiset suostumushankkeet ja muut rajoitus- ja rankaisutoimet oli jouduttu kaivamaan esiin.

Ensin feministit ovat tukeneet maahanmuuttoa, mutta maahanmuuttajien ahdistellessa heitä he vaativat seksuaalinormien kiristämistä, mikä puolestaan vetää sukupuolielämän

---

[77] Toimittajat Onni Niemi ja Tuomas Peltomäki edellä mainitussa Helsingin Sanomien jutussaan.

[78] Marcel Maussin *Essai sur le don* -klassikkoteoksen (1925) näkökulmasta sosiaalisen vaihdon välineet menevät aina arvoltaan tasan. Sosiaalisen vaihdon teoriaa kehitteli sittemmin George C. Homans artikkelissaan “Social behavior as exchange” *American Journal of Sociology* -lehdessä 63/1958 (s. 597–606).

[79] Esimerkkinä aidosta naisten häirinnästä oli turvapaikanhakijoiden tapa ahdistella naisia uudenvuodenyönä 2015–2016 Saksan kaupungeissa. Maahanmuuttoa lietsonut puoluelehti Vihreä Lanka uutisoi asiasta myötähäpeää osoittaen toimittaja Annakaisa Sunin kirjoittamassa jutussa ”Muuten mukava uusi vuosi” 1.4. 2016. Analysoin feminististen politikoinnin epäonnistuneisuutta teokseni *Totuus kiihottaa* sivuilla 89–90.

huurteeseen – feministien toisaalta vaatiman liberalismin vastaisesti! Muun muassa tämä osoittaa, että vihervasemmistolaisten feministien pyrkimykset edustavat pohjimmiltaan pelkkää kaksinaismoralismia, joka on perusluonteeltaan epä-älyllistä. Häviäjä on ollut länsimaiden oma vapaamielinen seksuaalikulttuuri, joka oli saatu hyvään kuosiin 1990-luvulla.

Naisten kokeman syrjinnän syyt ovat puolestaan voineet olla monimuotoiset ja johtua heidän omasta ylihinnoittelustaan, eli seksuaalisen vaihtoarvonsa yliarvioimisesta. Se voi johtua myös miesten kyllästymisestä rukoilemaan naisten huomiota ja suopeutta omille pyyteilleen. Joka tapauksessa kyseessä oli tieteellinen selitykseni sille, miksi eripura läpäisee koko yhteiskuntaa koskien aatteiden lisäksi myös sukupuolten kanssakäymistä.

Oikeisto–vasemmisto-jako, median jakautuneisuus ja sukupuolten välinen kauhun tasapaino kertovat yhtä kaikki vasemmiston tekohengittämän luokkakonfliktin projisoinnista uusille näyttämöille. Tuo eripura ilmenee kansalaiskeskusteluissa ja Internetissä, ja se on institutionalisoitunut valtavirtamedian ja vaihtoehtomedian keskinäiseksi kähinäksi, jossa valtavirtajournalismi on asettunut naisten ja feministien puolelle toimittajien itsensä ehkä tajuamatta, millaisessa yhtälössä he ovat mukana.

Naisvihaa tämä ei edustanut, vaan selitystä sille, kuinka media toimii puolueellisesti ja naisten hyväksi. Sanomien jutussa läpi pääsi vain kommenttini koskien toimittajia kiinnostavaa naisasiaa, jonka lehti halusi välittää lukijoille:

> ”Siinä mielessä Hanna Kososen kannanotto on selvä poliittinen läimäytys vasten meidän ajatuspajan toimintaa. Se on häikäilemätöntä poliittista painostusta ja osoittaa, että kaikki mitä sanon teoksessa, on ikään kuin liian totta heille”, Hankamäki sanoo puhelimessa. Hän ottaa vertailukohdaksi yleisen toiminnan, jolla valtio myöntää apurahoja niin Suomen Akatemian strategisen tutkimuksen neuvoston kuin opetus- ja kulttuuriministeriön kautta. Hankamäen mukaan monet vasemmistolaiset tutkijat, kuten Oula Silvennoinen tai Inari Sakki, ovat saaneet rahoitusta Suomen Akatemiasta. ”Minulle ei ole koskaan myönnetty yhtään mitään Suomen Akatemiasta tai mistään muualta, mutta nyt minua yritetään painostaa tällaisella keinolla. Hävetköön helvetti, mä sanon suoraan. Hanna Kososella ei ole minkäänlaista tieteellistä pätevyyttä arvioida koko asiaa.”[80]

Mukavaa, että edes tämä totuus pääsi läpi Helsingin Sanomien jutussa, jonka loppuun oli liitetty päätoimittaja Kaius Niemen suurikokoinen kuva ja mainos, jonka mukaan ”tosiasioihin perustuvan journalismin tarve on poikkeustilanteessa suurempi kuin koskaan”.[81]

Näin tuli jälleen todistetuksi, että elämme *jatkuvassa* poikkeustilanteessa. Se vallitsee nimenomaan siksi, että politiikassa ei ole liioin tosiasioita, joista media voisi tiedottaa tai raportoida yksinkertaisten faktojen muodossa, vaan erimielisyys alkaa heti, kun astutaan arvostusten ja tulkintojen alueelle.

Faktoja voitiin löytää vaikkapa koronakriisin kannalta tärkeistä lääketieteellisistä yhteyksistä, mutta ei poliittisten arvostuskysymysten alueelta. Tässä mielessä lehden mainos itsestään oli yhtä naiivi kuin sen kampanjointi niiden ”arvojen” puolesta, jotka edustavat aina vain toimittajien omia subjektiivisia arvostuksia, eli ideologioita.

---

[80] Puhelinhaastatteluni Helsingin Sanomien jutussa ”Perussuomalaisten ajatuspajan julkaisua paheksutaan pääministeriä myöten – Jussi Halla-aho pitää selvitystä pamfletista liioiteltuna” 10.6.2020.

[81] Helsingin Sanomien päätoimittajan Kaius Niemen mainospuhe em. jutun lopussa.

3.2.2. Toimituskollektiivi kompuroi vanhoissa virheissään

Päivälehdillä on tapana tilata tutkimusjulkaisuista arvioita alan asiantuntijoilta ja julkaista ne sivuillaan. Tässä tapauksessa niin ei kuitenkaan tehty, vaan toimittajat pidättivät asian omiin hyppysiinsä. Syykin oli selvä, sillä olin arvostellut heitä itseään, ja niinpä kirjani ”arvioitiin” mediassa sitä lukematta alle kahdessa vuorokaudessa. Oikea lukeminen on sellaista, että istutaan nojatuoliin, otetaan teos toiseen käteen ja lehteillään sitä kaikessa rauhassa ajatellen kokonaisuutta lauseiden valossa ja jokaista ajatusta kokonaisuuden valossa. Nyt lehtien soppakanat tuijottivat muutamaa lausetta silmät punaisina näyttöpäätteiden valossa ja porhalsivat omat ennakkoluulonsa lehtien portaaleihin.

Häijyimmän jutun Helsingin Sanomiin laati kulttuuritoimituksessa työskentelevä kriitikko Juho Typpö, jota olin arvostellut teokseni sivulla 117. Hän nimittäin oli osoittanut tuoreutensa antauduttuaan moittimaan Speden taannoista elokuvaa ”naisvihamielisyydestä” vielä vuonna 2019.[82]

Nyt lehti julkaisi Typön kostokirjoituksen ”Perussuomalaisten ajatuspajan julkaisu hätkähdytti naisvihallaan – Poistetussa kirjassa haukuttiin ahdistelutapauksen nuoret uhrit”.[83] Typpö alkoi puhua nuorista tehden heistä ihmiskilpiä Helsingin Sanomille ja pyrkien syyllistämään naisasialla homoa, jota naisten tasa-arvo kiinnosti kuin oksennus koiraa.

Typpö oli päättänyt käyttää aseista katalinta, eli lapsiargumenttia, sillä yhdessä väitetyn naisvastaisuuden kanssa se varmasti purisi asiassa herkiksi tunnettuihin perussuomalaisiin saaden myös heidät kääntymään julkaisuani vastaan. Typpö paljasti tavoitteensa juttunsa lopussa todeten, että ”[p]uolueen suosiota esimerkiksi jäsenten rasistiset kannanotot eivät toistaiseksi ole hetkauttaneet. Saa nähdä, hetkauttaako naisviha.”[84]

Tästä siis oli kyse: pyrkimyksestä horjuttaa, murentaa, nakertaa ja jyrsiä Perussuomalaisten kannatusta tekaistulla syytöksellä ja ”naisvihan” verukkeella. Lopulta toimittaja ilkamoi kuin vauva varpaistaan: ”Perussuomalaiset yrittää siis nyt kaikin tavoin irtautua teoksesta, jonka puolueen perustama ajatuspaja julkaisi.”[85]

Typön kirjoitus ei ollut yllätys, sillä olin arvostellut Helsingin Sanomien tapaa kaivaa eräs toistakymmentä vuotta vanha tapaus ”Me Too” -hankkeen ja ”Suostumus2018”-aloitteen puolustamiseksi. Kyseessä oli Helsingin Sanomien toimittajien Kimmo Oksasen ja Marja Salimaan 6.11.2017 julkaistu juttu ”Ahdistelusta syytetty Kallion lukion opettaja sai suullisen huomautuksen jo vuonna 2004 – Entinen oppilas HS:lle: ’Näytelmissä oli aina nuori tyttö lavalla vähissä vaatteissa’”. Typpö selitti nyt Helsingin Sanomien moralismia puolustaakseen, että

> [l]ehtori ohjasi Kallion lukiossa näytelmiä, jotka olivat haastateltujen entisten oppilaiden mukaan usein seksuaalissävytteisiä. Erään entisen oppilaan mukaan näytelmissä oli

[82] Helsingin Sanomien Juho Typpö jaksoi haukkua Spedeä vielä 3.4.2019 julkaistussa jutussa ”Spede Pasanen teki miljoonatuella niin huonon elokuvan, että pyrki hautaamaan sen iäksi – HS katsoi karmean Naisen logiikan”. Sellaista mieltä, jota Speden sketsit ja kaskut voivat loukata, ei nähdäkseni mikään voi enää parantaa.

[83] Helsingin Sanomat 10.6.2020.

[84] Juho Typpö Helsingin Sanomien jutussaan ”Perussuomalaisten ajatuspajan julkaisu hätkähdytti naisvihallaan – Poistetussa kirjassa haukuttiin ahdistelutapauksen nuoret uhrit” 10.6.2020.

[85] Sama.

> usein ”erilaisia seksuaalisia kohtauksia, joukkoraiskauskohtauksia” ja että niissä ”toistui sama kuvio, alaikäinen tyttö vähissä vaatteissa lavalla pantavana”.[86]

Ei hän ollut pantavana vaan lavalle pantuna, ja vaikka olisikin ollut, niin mitäpä tuosta. Jos ihmisiä liikutetaan aina vain omalla mukavuusalueellaan, he eivät opi mitään. Meno ei ollut Kallion ilmaisutaidon lukiossa varmasti taiteellisempaa kuin Stanley Kubrickin elokuvassa Eyes Wide Shut, jossa tosimiehet vetävät höylällä, ja monia lukioikäisiä Helsingin Sanomien moralismi vaikutti vain naurattaneen.

Moitittu lehtori puolestaan oli Jouko Turkan opetuksesta aikoinaan nautiskellut teatteritaiteen tohtori Hannu Tuisku, jonka opetusmetodit olivat tuossa valossa ymmärrettäviä. Sen sijaan tutkimukseni kohteena oli, miksi toistakymmentä vuotta vanhat tapahtumat raportoitiin Helsingin Sanomissa uudestaan vuonna 2017 siitäkin huolimatta, ettei tapaus ollut johtanut oikeudelliseen tutkintaan. Tästä tieteellisestä motiivistani Helsingin Sanomien viisastelijat eivät kuitenkaan katsoneet tarpeelliseksi printata ihmisten verkkokalvoille mitään.

En siis puolustellut ”seksuaalista ahdistelua” enkä ”hyväksikäyttöä”, vaan Helsingin Sanomien juttu ja sen aihe olivat tutkimuksessani pelkän esimerkkitapauksen asemassa: osoittamassa Hesarin tapaa hehkuttaa raiskauslainsäädännön kiristämisen ja feminismin puolesta. Lehden asennoituminen oli ristiriitaista, sillä toimittajat pyrkivät julistautumaan liberalismin kannattajiksi, mutta kynäilyllään he toivat kuohintasakset lähemmäksi seksuaalisesti vapaamielisten miesten perhekalleuksia.

Helsingin Sanomien kirjoittelukampanjan tarkoitushakuisuus oli ilmeistä, sillä toimituspoliittiselle uusintakierrokselle mukaan oli saatu aikuiseksi varttuneita yli kolmekymppisiä feministejä, joista oli tullut kaunaisia kirjailijoita ja protestilaulajia. Nyt lehteen päätyi väite, että ”Hankamäki luonnehtii kirjassaan tapauksesta uutisointia ’me too-hankkeen mädäksi hedelmäksi’ ja lehtoria uhriksi”.[87]

Minulla on entistä vahvemmat perusteet olla tätä mieltä edelleen. Lehti antautui siteeraamaan jälleen Hankamäkeä: ”Aikuistuneiden lukiotyttöjen katala kaunaisuus sopi kuitenkin loistavasti feministien ja median agendaan, sillä sen kautta kaiken seksin pois juurimiseen voitiin käyttää lastensuojeluargumenttia.”[88] Juuri tästä oli kyse: Helsingin Sanomien ratsastamisesta ahdasmielisyydellä poliittisen vihervasemmiston hyväksi ja suomalaisten naisten tappioksi. Tosiasiassahan nimenomaan vihervasemmiston harjoittama maahanmuuttajien houkuttelu oli johtanut moniin moraalirajojen ylityksiin ja maahanmuuttajien tekemiin seksuaalirikoksiin, joita nyt sitten laitetaan kuriin *koko kansaa* koskevilla seksuaalinormien kiristyksillä.

Lehdessä ei taaskaan tuotu esille, että käsittelemäni tapaus oli *esimerkkinä Helsingin Sanomien puolueellisuudesta ja tavasta valikoida materiaalinsa feministien agendaa suosivasti*. Sen sijaan lehti alkoi spekuloida kysymyksellä, oliko lehden käsittelemä *tapaus sinänsä* oikein vai väärin. Näin lehti koetti väittää, että sen itsensä edustaman agendan kanssa ei voisi olla eri mieltä joutumatta mankeloiduksi toimituksen manipulaatiossa.

Helsingin Sanomat toki hyvää hyvyyttään siteerasi lähes ainoaa kohtaa, jossa otin kantaa itse tapaukseen ja jonka viilaamiseen olin käyttänyt eräinä aamupäivän tunteina runsaasti aikaa sinänsä korvaamattomasta elämästäni. Ajatukseni kuului näin:

---

86 Juho Typpö Helsingin Sanomien edellä mainitussa jutussa 10.6.2020.

87 Sama.

88 Sitaatti kirjastani *Totuus kiihottaa* Helsingin Sanomien edellä mainitussa jutussa.

> Tosiasiassa täysi-ikäisyyden kynnyksellä olevat tai sen saavuttaneet lukioneidit muistuttivat draamakuningattaria, joiden ilkeydeltä ja omahyväisyydeltä toivoisi suojeltavan ensisijaisesti aikuisia. Nuorten naisten ja diktaattorien despoottisuutta erottaakin lähinnä se, että hirmuhallitsijoiden rumuus ja rokonarpisuus ovat opettaneet heille suhteellisuudentajua, jota narsismista kärsivillä tyttösillä ei ole.[89]

Helsingin Sanomien harjoittamasta paheksunnasta huolimatta arvelen, että monet huumorintajuiset ihmiset ovat kanssani pitkälti samaa mieltä. Internetin anonyymeillä alustoilla, kuten Ylilaudassa, Jodelissa ja Suomi24-palvelussa, asialle ymmärrettiin nauraa, ja minusta leivottiin jonkinlaista sankaria. – ”Tää on alfa!”, ”Jo on äijä!”, teinipojat kommentoivat.

Sen sijaan kulttuuritoimittaja Typpö ei näytä ymmärtävän sen enempää Speden sketsien kuin filosofiankaan päälle, vaan myös hänelle pitäisi erikseen selittää tasauspyörästön ja bensamittarin toimintaa. Nyt tämä uusherrasmies kauhisteli kannanottojani naistoimituksen piirittämänä, käsi poskellaan ja paljastaen keskeisen lähteensä, josta hän oli ”tiedot” kirjani sisällöstä onkinut. Se oli toimittajan oman ilmoituksen mukaan ”Häiriköt-päämaja” -niminen Facebook-ryhmä, jonka kirjoituksia hän suositteli luettavaksi ja jonka nimi kertookin kaiken.[90]

Typön mukaan kirjani sisälsi ”suurimmaksi osaksi perussuomalaisten ja muiden oikeistopopulistien jo tutuksi tullutta ’mediakritiikkiä’”.[91] Todellisuudessa olin osoittanut moitteet oikeistolaisten populistisuudesta vääriksi ja Helsingin Sanomien vasemmistolaisesta populistisuudesta oikeiksi.

En myöskään arvostellut entisiä lukiolikkoja vaan *nykyisiä* katkeriksi muuttuneita elämämkoululaisia. En varsinkaan *moittinut* nuoria, vaan minä *säälin* heitä, sillä he ovat Helsingin Sanomien propagandan jatkuvaa käyteainetta. Juuri heistä lehti oli tekaissut verukkeen ”Me Too”- ja ”Suostumus2018”-hankkeiden pönkittämiseen, ja lehti myllersi nuorten mielipiteitä vielä ympäristöahdistuksen lietsonnallaankin. Jatkuvasyötteisellä miesten ruoskinnallaan, feministisellä ripityksellään, ekoahdistuksellaan ja etnostressillään Helsingin Sanomat myrkyttää etenkin nuorten ihmisten mielet.

Mikäli Juho Typön typografiat johtuisivat hänen typeryydestään, ne voisi antaa anteeksi, mutta takana näyttää olevan pelkkää ilkeyttä sekä koston ja harhauttamisen halua, jotka jäänevät leimaamaan kirjaani koskevan ”tiedon” välitystä ikuisiksi ajoiksi. Kuten jo kirjassani osoitin, tutkimustulosten vääristelevä raportointi on eräs syypää Helsingin Sanomien alamäkeen ja lopulliseen laskuliukuun. Se on selitys myös lehdistöreportaasitieteen voittoon totuudesta.

Kysymys, johon tässä tutkimuksessani haen vastausta, on se, miksi ”liberaalina” esiintyvän Helsingin Sanomien sivuilla antauduttiin edustamaan seksuaalipoliittista pienipäisyyttä. Ymmärrettävää lehden asenteesta teki mahdollisuus, että niin voitiin vastustaa Perussuomalaisia, joiden kanssa lehti kilpaili uusmoralismillaan ja ahdasmielisyydellään. Seksuaalisuuden torjuminen on ehtymätön luonnonvara, sillä kieltäminen ei lopu koskaan, ja tukahdutettujen viettien ja vaistojen takaa nousee vihervasemmiston käyttövoimaksi sopivaa puhdasta vihaa.

[89] Helsingin Sanomien 10.6.2020 siteeraama lause kirjani *Totuus kiihottaa* sivulta 252.
[90] Sama.
[91] Sama.

3.2.3. Lukemattomia Salama-tuomioita

Helsingin Sanomat löysi lähteekseen myös ”asiantuntijan”, tosin vain yhden, ja arvattavalta taholta. Onni Niemi ei ollut ilmeisesti tyytyväinen tunnin pituisen puhelun aikana minulta saamiinsa vastauksiin, sillä hän haki erotuomariksi lehden suosiman tieteen jumalattaren. Seuraavana päivänä lehdessä oli kirjoitus ”Perussuomalaishautomon pamfletti sai salamatuomion – näitä teemoja se käsittelee, ja näin kirjoittaja vastaa syytteisiin naisvihasta”.[92]

Jälleen kerran Helsingin Sanomien ”asiantuntijana” oli Tiedonantaja-lehden avustajana mainetta niittänyt Emilia Palonen,[93] jota Helsingin Sanomat käytti pyrkien leipomaan tästä suosikistaan ”asiantuntijaa” oman valikoivan käytäntönsä mukaisesti. Jutussa puhutettiin Palosta minua vastaan, ja lehti esitti arviot ”objektiivisina tosiasioina”.

Palonen käytti lehden tarjoamaa esiintymislavaa hyväkseen, ja lehti sai häneltä juuri ne kliseet, jotka toimitus halusi. Omaa pronominiläksytystään kasettinauhurina toisteleva Palonen länkytti, että *Totuus kiihottaa* jakaa ”laitapopulistien” tapaan ihmiset ”meihin” ja ”muihin”. Tämän kirja saavuttaa mukamas ”vääristelyn, syyttelyn, katkeruuden ja vihapuheen keinoin”. Palosen mukaan kirjaa on vaikea arvioida tieteellisin kriteerein, koska se on ”blogiteksteistä koottu lähdeviitteinen pamfletti, joka sisältää perättömiä ja tarkoitushakuisia väitteitä” ja teoksessa ”vahva naisviha” yhdistyy median ja tieteen kritiikkiin.[94]

Ei asia niin ollut. On posketonta valehtelua väittää, että jakaisin ihmisiä mihinkään ryhmiin. Sen sijaan etsin ja esitin teoksessani yhteiskuntatieteellisen *selityksen* sille, miksi Palosen itsensä kuvailema vastakkainasettelu vallitsee.

Tosiasiassa Palosen ja häntä suosivan Sanoma-lehden kirjoittelu sisältää perättömiä ja tarkoitushakuisia väitteitä, kun taas omassa sadoilla lähdeviitteillä varustetussa tutkimuksessani väitteet on tarkoin dokumentoitu. Eipä ihme, että Palonen purki omaa katkeruuttaan ”vääristelyn, syyttelyn ja vihapuheen keinoin”, sillä olin osoittanut *hänen* poliittisen yliopistotoimintansa lahouden kirjani *Totuus kiihottaa* sivulla 200. Palosen olisi kannattanut ajatella asiaa ennen kuin meni kirjoittamaan perättömiä arvioita *perussuomalaisista* poliitikoista kommunistikustantamo Vastapainon hatarasti punomaan nippukirjaan *Jätkät ja jytkyt*.

Sen sijaan Helsingin Sanomat mainosti Palosen tulipalonpunaista kostoa jonkinlaisena totuutena. Totuus Palosen radikaalista äärivasemmistolaisuudesta ja periaatteellisesta erimielisyydestä jätettiin kuitenkin lehdessä mainitsematta, ja näin peiteltiin tosiasiaa, että Palosen mielipide oli pelkkä poliittinen kosto eikä mikään asiantuntija-arvio.

---

[92] Toimittaja Onni Niemen juttu Helsingin Sanomissa 11.6.2020.

[93] Esimerkkinä Emilia Palosen poliittisista sympatioista on Tiedonantaja-lehden 15.1.2016 julkaisema uutinen ”Emilia Palosen näkemyksiä paikallispolitiikan seminaarin alla”. Toimittaja Marko Niemen kirjoittamassa jutussa sanottiin, että ”[p]olitiikan tutkija ja Helsingin yliopiston valtio-opin lehtori Emilia Palonen osallistuu lauantaina 23.1. järjestettävään paikallispolitiikan seminaariin.”

Maunulalaiseksi asukasaktiiviksi esittäydyttyään Palonen kiittelee, että ”Maunulan demokratiahankkeessa SKP:n Yrjö Hakasesta on ollut suurta apua” ohjatessaan ”meitä uimaan virkamiesten liiveihin”. – Siinä oli Helsingin Sanomille puolueeton tutkija, oikeudenmukaisuuden opettaja ja asiallinen aktivisti. Mutta tarkoittihan Ho Tši Minhin nimikin ’häntä, joka valistaa’.

[94] Emilia Palonen Onni Niemen edellä mainitussa Helsingin Sanomien jutussa 11.6.2020.

Tapaus vahvistaa kirjassani esittämäni väitteet *tieteen medioitumisesta* oikeiksi: yhteiskuntatieteitä hallitsevat vasemmiston pillipiiparit, joille valtamedia antaa varauksettoman tukensa ja joilta se saa vastalahjaksi itseään miellyttäviä lausuntoja. Merkille pantavaa on, että Helsingin Sanomat ei vastannut mihinkään *lehteä kohtaan kirjassani esittämääni arvosteluun*, eikä osoittanut niitä vääriksi.

Emilia Palonen

KOTIMAA

Emilia Palosen näkemyksiä paikallispolitiikan seminaarin alla

Marko Niemi - 15.01.2016 0

Politiikan tutkija ja Helsingin yliopiston valtio-opin lehtori Emilia Palonen osallistuu lauantaina 23.1. Helsingissä järjestettävään SKP:n paikallispolitiikan seminaariin. Palosen aiheena seminaarissa on Lähidemokratia ja kokemukset osallistuvasta demokratiasta.

On valheellista, että Helsingin Sanomat ja Yleisradio käyttävät Emilia Palosta ”asiantuntijana” antamatta tietoa hänen poliittisesta kallistumastaan. Ote Tiedonantaja-lehdestä.
Kuva peitetty yksityisyydensuojan vuoksi.

Nostamalla esille heteroseksuaalista kanssakäymistä leimaavan nais–mies-kahnauksen Helsingin Sanomat tuli *itse* jakaneeksi ihmiset kahteen ryhmään ja kylväneeksi siten pellon, josta alkoi orastaa median toivoma viha. Tätä suurta sumutusta ei kirjaani käsiteltäessä huomattu lainkaan, siis sitä, jonka mukaisesti media nolaa, ylenkatsoo ja leimaa naisia pyrkimällä *puolustamaan* heitä maireasti.

Miksi sitten lehdistö ylipäänsä seksuaalipolitisoi mediatutkimukseni brutaaleilla raiskausargumenteilla ja kliseemäisillä väitteillä halusta ”vastakohtaistaa” asioita, jotka tosiasiassa muodostavat *luonnostaan* vallitsevia jakolinjoja? Oliko muita syitä kuin halu haudata kritiikkini vastauutisoinnilla pelkässä peittelytarkoituksessa?

Olin todistellut, että feminismillä on keskeinen rooli toimittajien nypläillessä kokoon omaa silkankatkuisilla sormillaan kokoon punomaansa ideologiaa. Maahanmuuton puolustelu, monikulttuuri-ideologia ja punavihreä propaganda muodostavat yhden aatteellisesti kerrostuneen klusterin, josta paljastuu uusia eukkoja kuin venäläisestä puumaatuskasta. Moite tutkimukseni ”naisvastaisuudesta” oli ehkä retorisesti neuvokasta, mutta vain vaikutelmien varaista ja siksi ohutta ja selitysvoimatonta. Tutkimuksessanihan ei ollut

kyse Helsingin Sanomien paheksumasta ”naisvihasta” ollenkaan vaan lehden feministisen kallistuman paljastamisesta. Siksi en säiky kritiikkiä, vaikka vastassani olisi 120 kilogrammaa tieteellistä pätevyyttä dosentin muodossa.

Helsingin Sanomien syytökset olivat tietenkin tehokkaita omassa populismissaan, sillä toimituksessa tiedettiin hyvin, että lehden lukijat hurahtavat toimittajien ja heidän syväkurkkujensa selityksiin eivätkä sen jälkeen lue kirjaa – tai lukevat sitä vain toimittajien ripustamien kakkuloiden takaa. Onni onnettomuudessa oli se, että Onni Niemi epäonnistui juttunsa kehystämisessä perussuomalaisille tyypillisellä heteronormatiivisuudella. Lehdessä tiedettiin hyvin myös se, että tutkimuksen tekijä on keski-ikäinen homomies. Toimittajien päähän ei kuitenkaan mahtunut, että kaltaiseni järkihomo ei voi kannattaa vihervasemmiston lietsomaa maahanmuuttoa mutta voi aivan hyvin kannattaa Perussuomalaisten edustamaa maahanmuuton ja monikulttuuri-ideologian arvostelua.

Tämä tuotti toimittajille ratkaisemattoman kognitiivisen ongelman, jota heidän älynsä tai tahtonsa ei yltänyt käsittelemään ja jonka analysoimiselle oli ideologisia esteitä. He alkoivat syytellä minua ”naisvihasta”, sillä en suostunut lehden edustamaan heterofeministiseen kirjoittamisnormatiiviin, jonka mukaan filosofian pitää olla naisten palvontaa. Lehden harjoittama panettelu oli näyttö toimittajien punikkifasistisesta asennoitumisesta, ja oikea vastaus kaikkiin taivasteluihin on: homolle ei kannata tuputtaa feminismiä.

3.3. Ylen kelvotonta journalismia

”Oletteko te se kohufilosofi Hankamäki?” – ”Kyllä minä olen Jukka Hankamäki, ja te varmaankin olette kirjassa arvostelemani kohutoimittaja Eero Mäntymaa.”

Yleisradio oli Helsingin Sanomien ohella ainoa media, josta vaivauduttiin ottamaan yhteyttä kirjan kirjoittajaan, eli minuun. Näin tehtiin ilmeisestikin vain journalistiikan muotovaatimuksen täyttämiseksi, sen, joka sanoo, että puheena olevalle henkilölle on suotava mahdollisuus lausahtaa mediassa jotakin.[95] Tällöin julkisuutta myönnettiin kuitenkin koskien vain niitä asiakysymyksiä, jotka kiinnostivat toimittajia itseään.

Yleisradio laittoi asialle Eero Mäntymaan, joka oli tehnyt töitä ansaitakseen kohutoimittajan nimen. Hänet tunnettiin laajalti intohimoisena persuvihaajana. Suomen Uutiset julkaisi jo vuonna 2017 Mäntymaasta jutun ”Tämän nolommaksi ei enää mene: Huhtasaarta jahtaava Ylen toimittaja Eero Mäntymaa jää kiinni valheesta – kahdesti peräkkäin.”[96]

Vuosi oli sama, jolloin Mäntymaa aloitti Yleisradion sivuilla oman pakolaiskuvaelmansa, juuri sellaisen ”narraation”, jota olen tavannut sanoa ”kertomustaloudeksi”. Tarinoita rakentaessaan valtavirtamedia laittaa suurennuslasinsa tiettyjen yksittäisten pakolaisten päälle ja laajentaa heidän henkilökohtaisista elinoloistaan ja pyyteistään valtavia

[95] Journalistin ohjeisiin sisällytetyt virheiden korjaamista ja omaa kannanottoa koskevat säännöt velvoittavat paitsi oikeaan referointiin, myös puheena olevien ihmisten omien näkemysten esille tuomiseen. Kohdassa 21 sanotaan: ”Jos selvästi tunnistettavissa olevan henkilön tai tahon toiminnasta aiotaan esittää tietoja, jotka asettavat tämän erittäin kielteiseen julkisuuteen, kritiikin kohteelle tulee varata tilaisuus esittää oma näkemyksensä jo samassa yhteydessä.” Tämä velvoite sitoo mediaa myös jälkikäteen vastineoikeutena. Useat mediat kuitenkin tekaisivat aiheesta juttuja ilman mitään yhteydenottoa minuun. <https://journalisti liitto.fi/fi/pelisaannot/journalistin-ohjeet/>.

[96] Suomen Uutiset 14.11.2017.

ajatusten kaaria, joiden mukaan vieraiden kansakuntien eturyhmäpolitiikalla pitäisi ohjailla Suomen rajapolitiikkaa, väestöpolitiikkaa, ulkopolitiikkaa ja turvallisuuspolitiikkaa. Vaateillaan pakolaiset ja turvapaikanhakijat ohjailevat sitten myös sosiaalipolitiikkaa, työvoimapolitiikkaa ja talouspolitiikkaa.

Mäntymaa käytti tunnottomalla julkisella rahalla puskuroitua asemaansa laatiessaan kollegansa Jessica Stolzmannin kanssa juttusarjan Suomessa muka sorretusta ”Alista”. Jo 9.8.2017 Ylen sivuilla ilmestyi juttu ”Turvapaikanhakija itkee”, jossa maasta käännytetty, taustoiltaan tutkittu ja pakolla mutta perustellusti kohti kotimaataan lähetty ”Ali” murehti kovaa kohtaloaan. Pian tämän jälkeen Yle lähetti Mäntymaan ja Stolzmannin veronmaksajien varoilla Irakiin tutkimaan, kuinka ”Alille” kävi. – Ja heti löytyi kerrottavaa: Ylen sivulla ilmestyi 12.2.2018 toimittajakaksikon juttu ”Suomi ei antanut Alille turvapaikkaa, tapettiin heti Irakissa – tytär odottaa omaa käännytystään”.

Jutussa haisi mätä koira, ja vauhti oudoksutti minua. Epäilin jo blogikirjoituksessani ”Ylen puolueellista pakolaisjournalismia” 13.2.2018, miten kummassa ketään *nobodya* voitaisiin löytää salamannopeasti kiikaritähtäimeen 6,7 miljoonan asukkaan kaupungissa etenkään, kun tavoitteena ei ollut mikään julkisuus. Mutta laukaukset vain kajahtivat Bagdadissa kuin kelpo dekkarissa.[97]

Totuuden aika tuli keväällä 2020. Turun Sanomat[98] ja muutamaa minuuttia myöhemmin Yleisradio[99] kertoivat STT:n välittämän uutisen, että ”Suomelle ihmisoikeustuomion aiheuttanut surma olikin ehkä huijaus ja irakilaismiehen epäillään olevan yhä elossa”. Eero Mäntymaan vale ehti siis vaikuttaa Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen Suomelle antamaan tuomioon asti, ja kirjoitin asiasta blogikirjoituksessani ”Turvapaikkapoliittinen kuolemalla huijaus? – Lavasteet kuin Shakespearen tragediassa” 23.4.2020.

Mäntymaalle oli jälleen noloa joutua kiinni valheesta, mutta Yle ei tehnyt mitään valheen oikaisemiseksi ja säilytti aiemmat jutut sellaisinaan sivuillaan rehellisen valehtelun merkiksi. Olin arvostellut Mäntymaata myös kirjani *Totuus kiihottaa* sivulla 114, jossa kritisoin Mäntymaan 2.2.2017 kirjoittamaa juttua ”Poliisi rekrytoi 25 uutta nettipoliisia – ’kyse ei ole sananvapauden rajoittamisesta’”. Yle oli joutunut korjaamaan juttua 17.10.2017, ja Mäntymaa oli mielestäni eräs pahimmista asioiden vääristelijöistä.

Olihan kritiikissäni siis aihetta kostoon. Vanha suola janotti tiedostavaista toimittajaa, ja nyt tämä Mäntymaa pyrki puheilleni. Ihmettelin, pornolehdistäkö minulle soitellaan, sillä häntäkään ei kiinnostanut mikään muu kuin oma naisasiansa.

Mäntymaa tiukkasi minulta vastauksia siihen, miksi en palvo feminismiä, vaikka puhua olisi pitänyt hänen omista virheistään ja siitä, mihin hän pyrkii harhaanjohtavalla viestinnällään. – ”No niin, riivi nyt kokoon se juttusi”, sanoin tunnin kestäneen puhelun jälkeen ja lisäsin iloitsevani jo etukäteen.

---

[97] Eero Mäntymaan juttusarja ”Elämää Bagdadin jälkeen – Ylen juttusarja Bagdadista kertoo käännytettyjen kohtalosta” ilmestyi Yleisradion Internet-sivuilla 12.2.2018.

[98] Turun Sanomat 22.4.2020 ”Suomelle ihmisoikeustuomion aiheuttanut surma olikin ehkä huijaus – Krp tehnyt yhteistyötä Irakin kanssa”.

[99] Yleisradion Internet-uutiset 22.4.2020 ”Suomi tuomittiin viime vuonna ihmisoikeussopimuksen rikkomisesta – KRP aloittanut esitutkinnan: epäilee irakilaismiehen olevan yhä elossa”.

3.3.1. Yleisradion yleistykset

Pian Yleisradion verkkosivuille ilmestyi Eero Mäntymaan ja hänen kahden apurinsa Riku Roslundin ja Matti Konttisen juttu ”Perussuomalaisten ajatuspajan kohukirjassa toistuu naisvihamielisyys – näin kirjoittaja kommentoi teostansa”.[100] Jutussa toistettiin Helsingin Sanomien jo esiin nostamia syytöksiä. Kirjoittajat halusivat ilmeisesti joukkoraiskata minut epäasiallistamalla tutkimukseni ja kirjoittamalla jutun ingressiin, että ”Suomen Perustan tilaaman julkaisun tekijän mielestä takapuolesta kouriminen kertoo kansanomaisuudesta”.[101]

Tosiasiassa ajatus kertoi Eero Mäntymaan omasta ajatusmaailmasta. En ollut puhunut ”takapuolesta kourimisesta” sanallakaan mitään *kirjassani*, vaan asian nosti esille Mäntymaa itse. Juttuun päätyneessä haastattelussa hän sanoi tarkalleen ottaen näin: ”Ajatellaan vaikka tyypillinen tilanne yökerhossa: Mies puristaa naista kysymättä perseestä. Tämähän on sitä päivittäistä häirintää, mistä valitetaan”. – Mikäpä minä olen Mäntymaan omia heteroseksistisiä fantasioita kommentoimaan, mutta vaivauduin muistuttamaan, että ”normit vaihtelevat maittain” ja ”joillakin foorumeilla tuon tyyppinen kanssakäyminen on suositeltavaa”, niin kuin on. Olin myös sitä mieltä, että normien kiristämisen vuoksi ”vulgaari kansanihminen ollaan hautaamassa”.[102] Tämäkin oli tulkinta eikä mitään naisvihaa tai muuta ”häirintää”.

Tuota ”päivittäistä häirintää” olikin Ylen toimittajien harjoittama sormetusdemagogia, jolla yritettiin kääntää Perussuomalaisten puoluejohtoa ja muita poliitikkoja minua vastaan. Toimittajat siis räkivät ensin kirjani päälle ja alkoivat sitten kysellä puoluelaisilta, miksi teos on huonossa maineessa. Mäntymaan kollegat olivat soitelleet muun muassa Simo Grönroosille, jolta toimittajat tiukkasivat kannanoton, että käsikirjoitus olisi vaatinut ”tosi isoa kursimista”. ”Se oli liian kärjekäs ja erilaista, mitä itse olin ajatellut tutkimukselta”, sanoi Grönroos Yleisradion verkkosivujen mukaan.[103] Turkkilalta Yle siteerasi hänen Twitterissä esittämäänsä kannanottoa, että ”[e]n ilmeisesti painottanut riittävästi Hankamäelle alatyylisen ilmaisutavan korjaamisen tarpeellisuutta. Enkä myöskään perehdyttänyt uutta toiminnanjohtajaa riittävästi ajatuspajan pitkäaikaisiin julkaisuperiaatteisiin ja käytäntöihin”.[104]

Molemmat puoluetoimijat juoksivat häntä koipien välissä itse moittimiensa toimittajien selän taakse piiloon suojellakseen itseään ja asettuakseen minua vastaan. Joten hienosti onnistui Ylen vedätys, paitsi sikäli, että mikään arvio ei pitänyt paikkaansa eikä ollut edes sitaateissa ”totta”. Pejoratiiviset tarkoitusperänsä Yle paljasti jo siinäkin, kun toimittajat laittoivat maininnan *filosofisesta tutkimuksesta* lainausmerkkeihin kirjastani puhuessaan.

Kaikenlaisesta kursimisesta ja odotusten toteutumisesta tai toteutumatta jäämisestä sanottakoon filosofisesti nyt seuraavaa. Jokaisen pitäisi ymmärtää, ettei tutkimuksen tehtävänä ole täyttää mitään ”odotuksia” eikä ”suosituksia” vaan tavoitella tietoa,

[100] Yleisradion Internet-uutiset 10.6.2020.

[101] Eero Mäntymaa, Riku Roslund ja Matti Konttinen edellä mainitussa Yleisradion jutussaan 10.6.2020.

[102] Yleisradion edellä viitatussa jutussa julkaistuja vastauksiani Eero Mäntymaalle.

[103] Simo Grönroos Yleisradion edellä mainitussa jutussa 10.6.2020.

[104] Matias Turkkila Twitterissä 10.6.2020.

totuuksia ja ymmärrystä ennakkoluulottomasti ja kriittisesti. Esioletusten pois sulkeminen on tieteen ihanteiden ja metodien mukaista, kun taas agendojen noudattaminen on tieteen vastaista. Tämän piti tulla kaikille selväksi jo tutkimuksestani. Itse asiassa tutkimus on sitä informatiivisempi, mitä yllättävämpiä ja epäennustettavampia sen tulokset ovat.

Myös korkean ja matalan ero on sillä tavoin liudentunut, että ”alatyylisenä” pidetty voi olla korkeakulttuurista tai jopa ylevää, riippuen täysin asiayhteydestä. Niinpä kaikenlaiset väitteet ”alatyylisyydestä” tai ”asiattomuudesta” joutuvat surkuhupaisaan valoon aina, kun joku antautuu hopeinen sädekehä päänsä päällä ripittämään, mikä on tyylikästä tai asiaan kuuluvaa.

Entäpä, jos nähdäänkin asia näin: minulla puolestani olisi ollut kaikki syyt pettyä sen johdosta, että puolue veti maton altani, puukotti minua selkään ja alkoi nolata toimintaani julkisuudessa. En kuitenkaan yllättynyt, sillä puolueen aiemmat menettelymuodot tuntien arvasin, että ennen pitkää he tekisivät joka tapauksessa niin. En pettynyt siihenkään, että toimittajanplantut alkoivat kouria ja käpälöidä kirjaani, sillä arvasin heidän tekevän kaikkensa repiäkseen tutkimukseni riekaleiksi ja peittääkseen sen mediakriittisen sisällön.

Käsitykseni mukaan kirjoituksessani ei ollut mitään sellaisia tyylin vaihteluja, jotka olisivat vaatineet ”kursimista”. Myös kieliasultaan tekstini on lähes virheetöntä ja saamani palautteen mukaan helppolukuista, jopa mukaansa tempaavaa, sillä eräät ovat sanoneet sisäistäneensä sen yhdellä lukukerralla. Joidenkin mukaan ”teoksen lennokas tyyli ei vastaa tieteellistä käytäntöä”, kun taas emeritusprofessori Timo Vihavaisen mukaan ”[f]ilosofille on sallittava myös poleeminen kielenkäyttö, muuten saamme lukea pelkkiä postilloja ja katekismuksia”.[105]

Kirjani suosio kansan karttuisissa käsissä oli minulle yllätys, ja sitä selittänee niin sanotun Streisand-ilmiön (kielletyn hedelmän houkutuksen) ohella ihmisten oma edunvalvonta. Sensuroidut asiat kiehtovat ihmisiä siksi, että salailuun liittyy usein jokin intressi, ja ihmiset alkavat kysellä, vaarantuvatko heidän etunsa, kun heiltä pimitetään jotakin. Kansalaistenhan olisi syytä tietää nimenomaan se, mitä heiltä yritetään salata. Siitä alkaa sitten tapahtumasarja, jota jaksetaan seurata samasta syystä kuin ihmiset viitsivät lukea pitkiä romaanejakin, toisin sanoen tietääkseen, miten tarina päättyy: saako paha palkkansa, peritäänkö hyvältä takaisin jotakin, rangaistaanko ansioutuneita ja palkitaanko syyllisiä?

Ilmeisesti siitä syystä ihmiset jaksoivat lukea myös tutkimustani, toisin kuin tieteellisiä kirjoja yleensä. He seurasivat myös julkisuudessa käytyä keskustelua ja mediatutkimukseni skandalisointia, koska siitäkin muodostui kertomus, jossa etukäteen kirjoitettua juonta ei ollut tosin ollenkaan.

Sensuurin ja sananvapauden yhtäaikainen puolustaminen on kyllä aito ongelma. Myös perussuomalaisten on vaikea esiintyä samanaikaisesti sananvapauden puolustajina ja toisella kädellään silitellä, selitellä ja sensuroida pois kirjaani, jonka sisällössä ei ole mitään ryppyjä. Medioiden ja eri puolueiden tähdennykset sananvapauden tärkeydestä ovat aina perin epäuskottavia, sillä mediat ja puolueet ovat kaikki keskenään kilpailuasemassa, ja siksi jokainen toivoo voivansa hiljentää kilpailijansa. Kun toinen on vaiennettu, sitä ei silloin ole olemassa julkisuudessa. Kilpailu sivuuttaa yhteishyvän pyrkimykset, ja medioiden ja puolueiden puhe sananvapauden puolesta on kaksinaismoralistista. Siksi myös perussuomalaisten puhuntaan sananvapauden puolesta on syytä suhtautua varauksilla.

[105] Timo Vihavainen verkkokolumnissaan ”Filosofin vaikeudet – Liian hyvä juttu?” 13.6.2020.

3.3.2. Haukkuja ja kiitoksia – samoista asioista

Eniten mediaa kuumotti kirjani luvusta 11.5 ”Naisten tyrannia ja seksuaalisuuden sosialisointi” poimittu katkelma, jossa arvioin eräiden naisten halunneen pariutua ulkomaalaisten miesten kanssa, koska heistä on riittänyt tarjontaa. Siihen tarttuen naiset ovat voineet näyttää keskisormeaan suomalaismiehille. Sanoin näin:

> Samalla naiset ovat käyttäneet myös väestöpoliittista valtaa, sillä rajat ylittävillä pariutumisillaan he ovat muokanneet kansamme geeniperintöä tavalla, joka on rikkonut biologisen rodun, etnisesti määriteltävissä olevan kansan, valtio-opillisesti jäsenneltävissä olevan kansakunnan, juridisen kansalaisuuden ja valtiofilosofisesti voimassa olevan kansallisvaltion välisen ekvivalenssin sekä korrelatiivisen ja luottamuksellisen suhteen.[106]

Tätä mieltä olen edelleen. Korostan, ettei näkemykseni edusta naisvihaa vaan kyseessä on sosiaalipsykologinen *tulkinta* siitä, mitä yhteiskunnassa tapahtuu ja miksi kansalaisten sukset ovat menneet ristiin arvo-, etu- ja kulttuurikonfliktien muodossa. Sitoutuminen maahamme ja kulttuuriimme on höltynyt maahanmuuton ja monikulttuuri-ideologian tuloksena, mihin viitaten monet perussuomalaiset – esimerkkeinä vaikkapa Simo Grönroos ja Riikka Purra – olivat jo pitkään puhuneet ”väestönvaihdoksesta”.[107]

Se oli kuitenkin pelkkä ilmiötason havainto. Oma ajatukseni oli ilmeisesti niin iso, ettei se mahtunut toimittajien päähän. Ajatuskulkuni ulottui kansan koostumuksesta aina poliittiseen universumiin asti, jolloin viittasin kansan, kansalaisuuden ja kansallisvaltion väliseen yhtäpitävyyteen hegeliläis-snellmanilaisen valtiofilosofian mukaisesti. Sen sijaan toimittajat ilmensivät omaa sisäistettyä miesvihaansa ja suuntasivat oman profeministisen puhdasoppisuutensa minua vastaan.

Filosofista tutkimustani arvosteltiin tältäkin osin takku-Twitterissä, jossa leviämään lähteneitä kannanottoja media suurensi sivuilleen. Twitterissä lausuntonsa antoivat päätoimittaja Matias Turkkilan ja tiede- ja kulttuuriministeri Hanna Kososen lisäksi nyt myös Perussuomalaisten tuore kansanedustaja Riikka Purra, jonka äänenpainoja ei pian voinut erottaa Kososesta. Olin pitkään miettinyt, milloin tämä Riikka mahtaa minua purra, ja hän purikin pian.

---

[106] Kirjani *Totuus kiihottaa* sivulta 261 poimittu katkelma, jota lainattiin ajatuksen sinänsä kulumatta useissa medioissa.

[107] Helsingin Sanomat moralisoi tapahtumassa olevaa tosiasiaa toimittaja Pekka Torvisen 5.7.2019 kirjoittamassa Nyt-liitteen jutussa ”Analyysi: Väestönvaihto on salaliittoteoria, mutta se ei estä perussuomalaisten johtoa käyttämästä sanaa”. Kirjoituksen mukaan sanaa käyttivät Simo Grönroos, Jussi Halla-aho ja Riikka Purra.

Huomiota herättävää Helsingin Sanomien uutisoinnissa oli taaskin pitkä otsikkorimpsu, jossa oli selittelyä sekä asioita kumoamaan pyrkivä ja lukijaa opettamaan tähtäävä ”mutta”-lause. Kiinnitin huomiota lehden kiistelevään, tuputtavaan ja vänkäävään kirjoittamisnormatiiviin kirjani *Totuus kiihottaa* sivulla 95.

Perussuomalaiset vastasivat Helsingin Sanomille Suomen Uutisten 8.8.2019 julkaisemassa jutussa ”Riikka Purra: Tutkimus- ja tilastotieto tukee väitettä väestönvaihdoksesta”. Mikään salaliittoteoria ei *ennuste* tai *laskelma* väestöjenvaihdoksesta ole. Salaliittoteorioita muodostavat kyllä feministien omat väitteet miesten ylivallasta ja monet kolonialismisyytökset valitteluineen länsimaalaisten ihmisten ”pahuudesta”.

Yleisradion toimittaja Katri Makkonen teki Purralle 10.6.2020 Twitterissä alakiertei-sen kysymyksen: ”Mitä mieltä olit julkaisun naisiin liittyvästä tekstistä? Muuta en ehtinyt lukea, niin muusta en voi kysyä.”

Yleisradion Katri Makkonen panetteli Purraa, ja molemmat kiistelivät tutkimuksestani ohitseni.

Oikea vastaus olisi ollut, että kenelläkään, joka ei ole lukenut ja ymmärtänyt kirjaa, ei pitäisi olla siitä vahvoja mielipiteitä – ei ainakaan sellaisia, joilla kirjoittajaa ryhdytään vetämään kölin alta missään kansan äänitorvessa. Riikka meni kuitenkin ottamaan sokeasti kantaa, ja hän sanoi näin: ”Kohdista, jotka olen nähnyt: Kyseessä on Hankamäen henkilökohtainen näkemys ja ajattelu. Minun näkemykseni hänen kyseisestä näkemyksestään: kuraa.”

Tuota kuraa tämä aina aurinkoinen Riikka kuopi nyt omasta kuopastaan minun päälleni. Kananotto päätyi Ylen toimittajan Jyrki Haran yhdessä Matti Konttisen kanssa kirjoittamaan Ylen juttuun, joka oli otsikoitu sanoin: ”Perussuomalaisten ajatuspaja keskeyttää ’naisten tyranniasta’ kertoneen Jukka Hankamäen kirjan julkaisun – Halla-aho myöntää: Laadunvalvonta saattoi pettää”.[108]

Puoluetoimijat laukkasivat kirjaa lukemattomina päätä pahkaa median ristilukkien punomiin seitteihin ja osaksi toimittajien punomaa tarinaa. Omalta kannaltani minulla ei ollut mitään hätää, sillä siten he kaikki vain vahvistivat kirjani pääväitteen politiikan medioitumisesta ja median politisoitumisesta.

Twitterissä vikiseminen jatkui, ja lopulta koko kirjoituksen lähdeaineisto koostui nimenomaan tuossa samassa laarissa esitetyistä enintään 280 merkin parahduksista ja voihkaisuista, joilla ei olisi pitänyt olla mitään argumentaatioarvoa tutkimukseni rinnalla. Selvänäkijän lahjansa ilmaisi auliimmin Hanna Kosonen, jonka edellä mainitun tviittauksen Yle suurensi Purran purnauksen rinnalle.

[108] Yleisradion uutisten Internet-sivut 10.6.2020.

Myös Kososen kannanotto päätyi Yleisradion juttuun, tosin ilman vähäisintäkään pohdintaa siitä, miksi juuri eri puoluetta edustavien ministerien pitäisi päättää siitä, mitä filosofit saavat ajatella ja sanoa tai ajatuspajat julkaista. Tosiasiassahan yleisavustuksella on tarkoitus ”edistää tutkitun tiedon hyödyntämistä poliittisessa päätöksenteossa ja tukea siihen liittyvää koulutus- ja julkaisutoimintaa sekä kotimaista ja kansainvälistä verkottumista”,[109] kun taas vaatimukset tasa-arvon ja yhdenvertaisuuden edistämisestä voivat lakienkin mukaan koskea lähinnä työpaikan ihmissuhteita, eikä niiden pitäisi ulottua ohjaamaan julkaisujen *ajatussisältöjä*.

”Verkottumista” ja muita kliseitä tavoitellessaan ministeriön plebeijivirkamiehet halusivat ilmeisesti palata Platonin dialogeista tunnettuun pilkkopimeään luolaan, jossa hämähäkinseitit loivat yhteenkuuluvuutta, eikä heidän moraalihohdettaan voinut erottaa synapsisolujen sähkönjohtavuutta eristävästä homeesta.

Oikeassa oli emeritusprofessori Timo Vihavainen, joka oli tapansa mukaisesti pysähtynyt hengähtämään hetkeksi ja antanut ajatuksensa juosta. Otetaanpa tähän muutama lainaus hänen 13.6.2020 julkaisemasta blogikirjoituksestaan:

> Filosofina Hankamäkeä on pakko pitää ammattimiehenä. Kaksi tohtorintutkintoa tältä alalta kertoo, ettei mistään harrastelijasta ole kysymys ja kirjaan kohdistettu kritiikki kannattaa sen mukaisesti virittää jollekin muulle kuin mutu-tasolle tyyliin *ei tuo oo kivaa* ja *mitenkäs nyt näin uskalletaan sanoa?* […]
>
> Filosofin tehtävänä on nimenomaan uskaltaa ajatella kaikkia mahdollisuuksia, kuten länsimaisen hengen historia osoittaa. […]
>
> Hankamäen järkäle on herättänyt kohua vain ja ainoastaan luvun 11 johdosta, jossa kirjoittaja käsittelee feminismin nykyistä roolia ja asemaa lehdistössä. Itse kirjan aiheesta on julkisuudessa tuonkaan luvun osalta tuskin lausuttu puolta sanaa, mutta sen sijaan pari reipasta poleemista lausetta naisten sukupuolisesta vallankäytöstä on vallannut koko keskustelun, mikäli sellaisesta voi puhua. […]
>
> Hankamäki vyöryttää sellaisen määrän faktoja ja teräviä huomioita, että niiden kiistäminen olisi toivotonta. Niinpä ”kritiikki” onkin kohdistettu pariin varsin yhdentekevään poleemiseen heittoon, joiden totuusarvoa ei tietenkään ole tutkimuksella todennettu enempää kuin vääräksikään osoitettu. […]
>
> Mitä Hankamäkeen tulee, uskon, että hänen kirjallaan on suuri tulevaisuus. Se on vaikuttava analyysi nykyisestä mediajulkisuudesta ja perustuu suurelle määrälle faktoja. Se tarina on kaikessa alastomuudessaan niin karu, että tavallaan ymmärtää sen hyvin voimakkaan hylkimisreaktion, jonka se on aiheuttanut. […]
>
> Näin massiivisella tutkimuksella on ongelmansa. Siinä on liian monta kohtaa, että sitä voitaisiin missään lyhyessä kritiikissä edes pääpiirteittäin käsitellä ja kirjoittajan filosofiset lähtökohdat ovat sen verran kaukana siitä, mitä erilaiset muotipellet julistavat, että häntä on monien liian vaikea ymmärtää, vaikka tahtoisikin.
>
> Suurin osa niistä, jotka tuon teoksen takia ovat avanneet suunsa, eivät myöskään tunne pienintäkään halua ymmärtää sitä. Täysin järjettömästi se leimataan amatöörimäiseksi ja perusteettomiin mutu-käsityksiin pohjautuvaksi mielipidekirjaksi. Tämä on helppohintainen ja epä-älyllinen kanta. […]

[109] Opetus- ja kulttuuriministeriön ohjeet yleisavustusten hakemiseksi yhteiskunnallista tutkimusta tekeville yhteisöille ja tutkimuslaitoksille. Hakemusten käsittelyyn sovelletaan valtionavustuslakia 688/2001.

> Koska tässä mennään myös arvojen alueelle, ei kyse ole vain virheistä tai niiden puutteesta, kuten simppeli ja *vastuullinen faktantarkistusjournalismi* kuvittelee. Hankamäki edustaa tiettyjä arvoja, jotka eivät sattumalta ole yhteneviä erilaisten muodikkaiden näkemysten kanssa ja niitä voi kannattaa tai olla kannattamatta. […]
>
> Hankamäki ei selvästikään ole pyrkinyt olemaan feministi tai multikulturalisti ja siihen hänellä on tietenkin täysi oikeus. Tässä suhteessa hän näyttäisi edustavan samanlaista arvopohjaa kuin se ajatuspaja, joka on hänen työnsä rahoittanut. [110]

Vihavaisen kirja-arvio oli ainoa akateemisesti ansioituneen asiantuntijan kannanotto kirjastani ja sellaisena täysin paikkaansa pitävä. Sitä kannattaa siteerata ja ajatella pitkään. Kirjani herätti kauhistelua toimittajissa nimenomaan siksi, että esille tuomani *faktat* eivät olleet valeita vaan tosia. *Median valeet* puolestaan aiheuttivat *kohun*, koska ihmiset aavistivat tosiasiat median propagandan takaa. Vihavaisen mielipide oli tietenkin viisaampi kuin muiden, sillä onhan kirjoittajakin arvostettu professori, joka on perehtynyt Venäjän historiaan ja tietää varmasti, mitä sensuuri ja valheellisuus merkitsevät.

Sensuurin ja sortokausien ajalta on luultavasti peräisin julkaisutoiminnan bysanttilaiskryptinen perinne, johon liittyvä alamaisuus on vahvistunut Brysselin nykyisessä komennossa ja monikulttuuri-ideologian längissä. Totesin tämän kirjassani *Totuus kiihottaa*, ja ulkomailla suomalaisten vieraskoreudelle on osattu nauraa sekä käyttää sitä hyväksi.[111]

Suomi on aina ollut täynnä väärinymmärrettyjä kirjailijoita, ja filosofeja ei mediassa ole näistä syistä nähty enää lainkaan. Ilmiö johtunee henkisestä ilmatilanvalvonnasta, joka pitää yllä huonoa kansallista itsetuntoa lietsoen samalla toiseuden ja kansainvälisyyden palvontaa. Kansallisesti omintakeiset ja omakulttuuriset asiat tuomitaan Suomessa rikoksiksi ja hyvä itsetunto ylpeydeksi, saati että joku uskaltautuisi olemaan julkisesti *homo* antautumatta anomaan asemaansa anteeksi maahanmuuton suosimisen ja epävarmuutta ilmaisevan ”kansainvälisyyden” palvonnan kautta.

Mitäpä siis muutamasta romaanista tai näytelmistä, joilla saa patsaan Rautatientorin reunalle. Ministeriön painostuksella sensuroidussa kirjassani oli kyse *koko nykyisen valtavirtamedian valheellisuuden paljastamisesta*, joten minulla on kaikki syyt pelätä Vihavaisen ennustuksen käymistä toteen. Hänen arvionsa kirjani ”suuresta tulevaisuudesta” ei nimittäin povaa minulle itselleni mitään hyvää.

3.3.3. Omertà

Kirjani käynnistämän superviikon edetessä Yleisradio korotti panoksia ja alkoi hekumoida rahoituksen takaisinperinnällä. Myös opetus- ja kulttuuriministeriö oli vaihtanut pistoolin haulikkoon, jolla se uhkasi nyt ajatuspajaa. Eero Mäntymaan jutussa väläytettiin lopulta jopa 750 000 euron takaisinperintää Suomen Perustalta, eli kaikkien vuodesta 2013 asti maksettujen valtiontukien takaisin riistoa.[112] Ja kaikki vain siksi, että olin sanonut to-

---

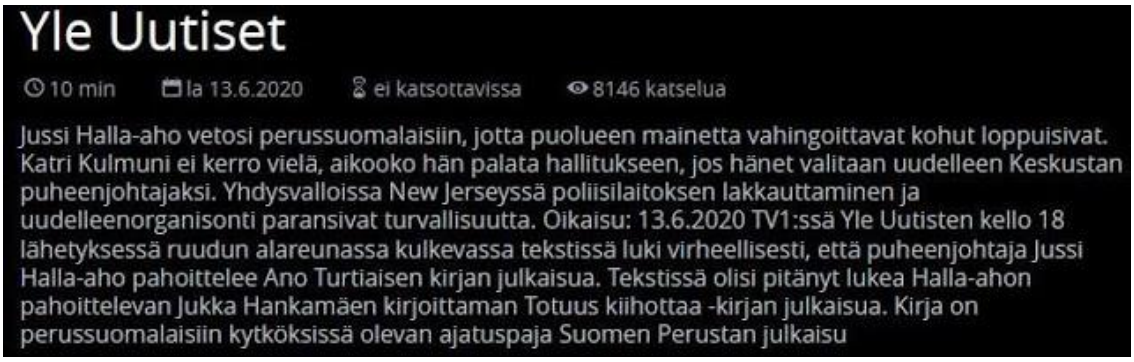
[110] Timo Vihavainen blogikirjoituksessaan ”Filosofin vaikeudet – Liian hyvä juttu?” 13.6.2020.

[111] Suomi on maa, jossa ”valitettavasti on pelkurimaisuuden ja itsesensuurin perinne”, totesi saksalainen laatulehti Frankfurter Allgemeine Zeitung Muhammedin pilakuvien sensuroinnin aikaan jutussaan ”Finnen machen keine Witze” 2.3.2006. Viittasin ajatukseen teokseni *Totuus kiihottaa* sivulla 94.

[112] Mäntymaa, Roslund ja Konttinen Yleisradion 10.6.2020 julkaisemassa jutussa ”Perussuomalaisten ajatuspajan kohukirjassa toistuu naisvihamielisyys – näin kirjoittaja kommentoi teostansa”. Parempaa suomea

tuuden valtamedian valheellisuudesta ja puolueellisuudesta sekä feminismin roolista toimituspolitiikassa. Palaute osoittaa, että minun olisi ilmeisesti pitänyt esittää arvosteluni ”kurinalaisemmin”: miesten pitää jatkossa noudattaa rakkaiden rakopalleroistensa feminististä agendaa mukisematta ja lattiaan kahlehdittuina!

Sen sijaan Ylen juorutädit katsoivat oikeudekseen tehdä suuren määrän selviä asiavirheitä. Esimerkillisenä virheenä pidän Ylen väitettä, että kirjani olikin kirjoittanut kansanedustaja Ano Turtiainen! – Näin tuli vastinetta verovaroille, vaikka Perustalle kuuluvia rahapelien voittovaroja uhataankin. Totuus on, että en ole Ano Turtiaista koskaan tavannutkaan, eikä hänellä ole taatusti mitään tekemistä filosofiani eikä kirjani kanssa – ei kerta kaikkiaan yhtään mitään. Hysteeristen ja päästään seonneiden toimittajien kynistä pursusi kostonkiimaisia valeita vain, koska heidän täytyi haukkua tutkimustani *poliittisen erimielisyytensä* vuoksi.

Yle Uutiset

10 min la 13.6.2020 ei katsottavissa 8146 katselua

Jussi Halla-aho vetosi perussuomalaisiin, jotta puolueen mainetta vahingoittavat kohut loppuisivat. Katri Kulmuni ei kerro vielä, aikooko hän palata hallitukseen, jos hänet valitaan uudelleen Keskustan puheenjohtajaksi. Yhdysvalloissa New Jerseyssä poliisilaitoksen lakkauttaminen ja uudelleenorganisonti paransivat turvallisuutta. Oikaisu: 13.6.2020 TV1:ssä Yle Uutisten kello 18 lähetyksessä ruudun alareunassa kulkevassa tekstissä luki virheellisesti, että puheenjohtaja Jussi Halla-aho pahoittelee Ano Turtiaisen kirjan julkaisua. Tekstissä olisi pitänyt lukea Halla-ahon pahoittelevan Jukka Hankamäen kirjoittaman Totuus kiihottaa -kirjan julkaisua. Kirja on perussuomalaisiin kytköksissä olevan ajatuspaja Suomen Perustan julkaisu

Laatujournalistit osoittivat tasonsa rämpimällä virheissään.

En ole viitsinyt laskea enkä luetella niitä virheitä, joita sisältyi valtamedian valehteluun kirjastani, sillä ollessaan tarkoitettuja ne eivät ole virheitä eivätkä epätarkkuuksia vaan tahallista disinformaatiota, valehtelua, sekoittamista ja sotkemista.[113] Mutta muutoin rakastan virheitä, sillä ne osoittavat ihmisten inhimillisyyttä. Ja ymmärrän toki myös sen, että perussuomalaisilta vaaditaan Jumalan viisautta, sillä sitä heidän halutaan edustavan maan päällä, vaikka hekään eivät siihen kykene. – Onhan se tietysti pettymys vihervasemmistolle. On joka tapauksessa eri asia erehtyä joissakin vähäpätöisissä yksityiskohdissa kuin olla väärässä koko maailmankatsomuksessaan, kuten vihervasemmistolaisfeministinen klusteri ja huvitteluliberaali porvarillinen eliitti.

Merkille pantavaa on, että Timo Vihavaisen edellä siteeraamani arvio oli ainoa professoriarvio työstäni. Kukaan virassa oleva professori ei pukahtanut mitään kirjani puolesta (mutta ei myöskään sitä vastaan) julkisuudessa – ei, vaikka ministeriön aloittaman taloudellisen kiristyksen kautta oli uhattuna tieteen ja tutkimustoiminnan vapaus laajemminkin. Syy vaikenemiseen lienee se, että vastustajani eivät pystyneet löytämään mitään todellista moitittavaa. Pidänkin heidän vaikenemistaan suosionosoituksena minulle. Ne, joilla olisi ollut myönteistä sanottavaa kirjastani, eivät ilmeisesti uskaltaneet irrottautua median jo laajalti levittämästä kielteisestä julkisuuskuvasta. Niin tehdessään puolustajani

olisi sanoa ”teostaan”, mutta toimittajat ilmeisesti halusivat, että kirjaani käsittelevä juttu näyttäisi mahdollisimman kömpelöltä.

[113] Edellä viitattu virhe sisältyi Ylen juttuun ”Halla-aho toivoo kohuille loppua: ’Kannattajille on vaikea perustella sitä, että perussuomalaiset puhuvat typeriä tai käyttäytyvät huonosti’” 13.6.2020.

olisivat joutuneet laittamaan peliin arvovaltansa, mikä olisi vaarantanut heidän asemansa ja rahoituksensa yliopistoissa. Kukaan ei halunnut päätään giljotiinin terän alle yhdessä teloitettavan kanssa. On myös mahdollista, että media ei vain julkaissut heidän myönteisiä arvioitaan, ja siitäkin syntyi näyttöä. *Faculty of silence* joka tapauksessa vaikeni omertàn lain mukaisesti.

Suurin osa asiaa sivusta seuranneista yhteiskuntatieteilijöistä oli vihervasemmistolaisen klusterin kellokkaita, jotka toivoivat minulle ja perussuomalaisille mahdollisimman suurta tuhoa, ja välinpitämättömään tapaansa he eivät *piitanneet* siitä, että vahinkoa oli syntymässä myös tieteen yleiselle edulle ja tutkimustoiminnan vapaudelle. Osa yliopistoissa toimivista ei-sosialisteista havaitsi ja myönsi kohtaamani vääryydet, mutta heiltä hyväkseni herui vain olalle taputuksia ja hiljaisia tunnustuksia, joiden mukaan he eivät voi ottaa asiaan kantaa joutuessaan pelkäämään virkojensa ja varojensa puolesta. Juuri sillä tavoin ministeriön harjoittaman uhkailun vaarallisuus tuli todistetuksi. Pelossa tärisseet opportunistit menivät kuin hiiret koloihinsa.

Syyttömänä kuin Suomi sodan jälkeen (ja samalla myös jonkinlaiseen jumalanpilkkaoikeudenkäyntiin varautuen) lähetin kirjani lopulta myös tasavallan presidentille Sauli Niinistölle, sillä hän kuulemma lukee kirjoja. Niin en tehnyt suinkaan kerjätäkseni teokselleni myötätunnon osoituksia, sillä tiesin, että Niinistö ei liioin pidä kansallismielisyydestä ja on monta kertaa haukkunut Jussi Halla-ahon *Scripta*-kirjoitukset. Liitinkin Niinistölle omistamani kirjani yhteyteen kirjeen, jossa sanoin, että ”en rohkene pyytää Teitä tutkimukseni suojelijaksi, mutta toivon, että nimittämänne hallituksen ministerit eivät ryhtyisi filosofisen teokseni tuhoajiksi.”

Perustelin sensuroidun kirjani toimittamista presidentille sananvapaudella, johon sisältyy oikeus ottaa vastaan tietoja ja mielipiteitä kaikkien medioiden kautta. Niinpä päätin kirjeeni näkemykseen, että ”tasavallan presidentillä on oikeus tietää, mitä ajattelen valtakuntamme tilasta, politiikasta ja median toiminnasta, ja siksi lähetän sensuroidusta kirjastani tekijänkappaleen Teille.”[114]

Niinistö oli itsekin esittänyt Yleisradion arvostelua ottaessaan Kokoomuksen puheenjohtajana kantaa Ylen vaaligallupeihin, jotka olivat tasaiseen tahtiin ennustaneet Kokoomukselle puolueen todellista kannatusta huonompia vaalituloksia. Arvelin siis, että kuvaukseni ”parlamentaarisessa valvonnassa” olevan Yleisradion ideologisesta nykytilasta voisi kiinnostaa arvojohtajaa. Tulos: kirjani meni kai pahvi-Saulille, sillä siitä ei kuulunut vastaanottoilmoitusta edes kansliasta. En sitä odottanutkaan, ja armahdusta antautuisin anomaan Niinistöltä vain siksi, että haluaisin saattaa myös hänet pohtimaan kysymystä, kuinka pahasti filosofia saa suomalaisessa yhteiskunnassa kolhia.

Minulle tarjoutui joka tapauksessa tilaisuus hetken kuvitella, että kirjani viesti oli mennyt perille, sillä Niinistö sanoi uudenvuodenpuheessaan seuraavasti:

> Erimielisyyttä ei pidä kavahtaa. Haasteellisiin tilanteisiin voi ajatella vastattavan monella eri tavalla. Mielipiteiden esiin tuominen kuvastaa toimivaa demokratiaa. Mutta ei pidä lakata haluamasta ymmärtää, että joku toinen voi ymmärtää asian toisin. Muuten voi syntyä syvää eripuraa.[115]

---

[114] Kirjeeni Sauli Niinistölle 3.8.2020.

[115] Sauli Niinistön uudenvuodenpuhe 1.1.2022. Siteerattu presidentinkanslian Internet-sivuilta <https://www.presidentti.fi/>.

Erimielisyyttä ei pidä kavahtaa, koska muuten voi syntyä syvää eripuraa. Minulla ei ole tarvetta lisätä tuohon mitään. Niinistö oli potkaissut asioita vääristelevää valtamediaa jo Mäntyniemessä 21.8.2017 antamissaan lausumissa, joita siteerasin sittemmin kirjani *Totuus kiihottaa* sivulla 138.

3.3.4. Puoluejohto laukkasi median lankaan

Perussuomalaisten puoluevaltuusto kokoontui lauantaina 13. kesäkuuta 2020, jolloin puoluelaiset olivat Jussi Halla-ahon kurkussa ja tukassa kiinni kirjani vuoksi. Soihdut olivat syttyneet maakunnissa, ja pyromaanina toiminut Yle kirjoitti kokouksesta jutussa ”Halla-aho toivoo kohuille loppua: ’Kannattajille on vaikea perustella sitä, että perussuomalaiset puhuvat typeriä tai käyttäytyvät huonosti’”.[116] Kannanotto oli sovinnaisen siveellistä helmojen varjelua, jonka kautta pahantapaiseksi yritettiin lavastaa minut.

Halla-ahon Yleisradiolle lausumat toiveet ”kohujen loppumisesta” olivat turhia ja tyhjiä niin kauan kuin hän itse reagoi alistuvasti median syötteisiin, eikä huomannut, että kohut ovat median generoimia eivätkä perussuomalaisten itsensä aiheuttamia. Hän luonnehti kirjani julkaisemista virheeksi ja sanoi, että ”[k]yseessä oli meidän mokamme, piste. Emme tienneet, että kirja sisältää sellaista materiaalia kuin se sisälsi. Itse olin tutustunut lähinnä kirjan sisältämään erittäin etevään media- ja sensuurikritiikkiin”.[117]

”Sellaista materiaalia” – siis *millaista* materiaalia? Mikkihiirimäinen moite ja taivastelu olivat moralistista paheksuntaa, jossa käsi poskella voivoteltiin jonkun sanoneen jotain jonkun toisen mielestä *epäsoveliasta* – siinä kaikki.

Maininta, että kirjani julkaiseminen oli ”virhe”, ei tietenkään tarkoittanut, että kirjani sinänsä olisi virheellinen. Se tarkoitti vain, että puolueen johto pelkäsi itselleen tai puolueelle koituvan vaikeuksia, kun ajatuspaja meni julkaisemaan sinänsä ”erittäin etevää media- ja sensuurikritiikkiä” sisältävän kirjani.

”Virheeksi” määritteleminen on vaarallista, sillä aina kun jokin määritellään virheeksi, on helpompi jatkossa harjoittaa sensuuria kaikesta, mikä vähänkin kolahtaa. Totuus on, että niin sanotut kohut eivät voi loppua perussuomalaisessa liikkeessä, sillä puolue toimii periaatteellisessa jännitekentässä. Taustalla on jyrkkä konflikti yhtäältä kansallismielisen ajattelun ja toisaalta globaalia, internationalistista ja monikulttuurista toimintamallia puoltavan ideologian välillä.

On sangen ymmärrettävää, että Halla-aho pyrki sanoutumaan irti kirjastani, vaikka suuri osa perussuomalaisista ajattelikin kirjassani kuvailemallani tavalla; nimenomaan heidän käsityksiään olin analysoinut ja kirjaillut teokseeni. Ne eivät vain sovi kilpaileville puolueille, joiden kanssa perussuomalaisten olisi tehtävä niin sanottua yhteistyötä.

---

[116] Jussi Halla-ahon lausuma Yleisradion edellä mainitussa jutussa ”Halla-aho toivoo kohuille loppua: ’Kannattajille on vaikea perustella sitä, että perussuomalaiset puhuvat typeriä tai käyttäytyvät huonosti’” 13.6.2020.

Suosittelen Yleisradion toimittajille ja Jussi Halla-aholle luettavaksi Nigel Rodgersin ja Mel Thopsonin kirjaa *Huonosti käyttäytyvät filosofit*, jossa esitellään joukko kansainvälisesti kuuluisia filosofian klassikoita. Sovinnaisuuden varjelijoiden ”typeränä” tai ”huonona” pitämä käytös on ollut filosofian näkökulmasta usein tietoa ja totuutta edistävää. Poliittisen korrektiuden rikkominen kun on läpivalaissut yhteiskunnan normien omaa typeryyttä.

[117] Jussi Halla-aho Yleisradion edellä mainitussa jutussa ”Halla-aho toivoo kohuille loppua: ’Kannattajille on vaikea perustella sitä, että perussuomalaiset puhuvat typeriä tai käyttäytyvät huonosti’” 13.6.2020.

Tilanteessa, jossa Perussuomalaiset ovat olleet lähes kiinni pääministerinpaikassa, puolue on tullut varovaiseksi ja pyrkii pyörtämään piirissään esiintyvää ajattelua sekä mielistelemään kilpailevia puolueita. Tuloksena on helposti kaksoispuhetta tuottava systeemipuolue, joka ei poikkea Kokoomuksesta, Kepusta eikä SDP:stä. ”Kohuja” syntyykin juuri sen merkiksi, että totuus tulee aika ajoin esiin. Se pullahtaa esille joko kansanomaisina viisauksina tai tieteellisesti esitettyinä analyyseinä, jotka koetaan vaarallisiksi globaalin maailmankyläpainajaisen luomiselle.

Mutta puolue oli nyt huolissaan median harhaanjohtamista äänestäjistä. Halla-aho paljasti sen Ylen jutussa, jossa hän myöntyi median syytöksiin: ”Julkisuudessa käsitellyt katkelmat eivät millään tavalla vastaa puolueen ajattelua, ja meillä kaikilla on työtä tapahtuneen vahingon korjaamiseksi, etenkin naispuolisten kansalaisten suuntaan, Halla-aho sanoi.”[118] – Tästä siis oli kyse: pelosta menettää niiden naisäänestäjien kannatus, joita valtamedia oli onnistunut johtamaan harhaan omalla propagandallaan.

Itse olisin halunnut nähdä Yleisradion sivuilla variantin Matti Koiviston ja Ville Laakson kirjoittaman jutun otsikosta: ”Hankamäki toivoo kyyristelylle ja nöyristelylle loppua: ’Kannattajille on vaikea perustella sitä, että Perussuomalaiset matelevat tomussa median ja muiden puolueiden edessä’”. – Niin tehdessään puoluetoimijat olivat sahanneet omaa oksaansa ja tulivat provosoineiksi esiin huhuja Perussuomalaisten puoliintumisajasta. Kukaan ei kysynyt, miten paljon työtä minulla on niiden mainehaittojen paikkaamisessa, joita puolue aiheutti minulle ja itselleen omalla alistuvalla suhtautumisellaan.

Kun rankaisemisen ja tukkapöllytyksen koneisto oli lähtenyt käyntiin, Yleisradion toimittajat Matti Koivisto ja Ville Laakso kehtasivat kiskoa Halla-aholta kannanottoa siihenkin, pitäisikö puolueen jollain tavoin anoa anteeksi kirjaani, jonka toimittajat olivat leimanneet yksiselitteisesti ”naisvihamieliseksi”. Mikäli jollain on asiassa anteeksipyydeltävää, niin medialla itsellään, joka terrorisoi tutkimukseni, ja mahdollisesti myös puolueella, joka ryhtyi moittimaan ajatuspajan julkaisua.

> Puheen jälkeisessä tiedotustilaisuudessa Yle kysyi Halla-aholta, pitäisikö äänestäjille esittää anteeksipyyntö. Tähän Halla-aho ei taipunut. – Totta kai me olemme pahoillamme siitä, mutta perusfilosofiani elämässä on, että ihminen pyytää anteeksi omia tekemisiään. Meille tärkeintä on, että varmistamme sen, että tällaisia vahinkoja ei tule toistamiseen,

Yle siteerasi Halla-ahoa.[119] Tämä punastelu ja median edessä harjoitettu kiemurtelu kääntyivät puolueen omaa etua vastaan, sillä kaikki huomasivat tavan, jolla puolue harjasi minua ja pesi käsiään asioista, joita se itse edusti. Näin median punahilkkojen ja *cancel*-aktivistien oli annettu varmistaa, ettei Hankamäellä voisi olla tulevaisuutta puoluetoiminnassa, ja tuplatohtorin yhteiskunta-analyysistä oli esitetty yleisölle virheellinen kuva, jonka levittäminen vastasi ilkivaltaa.

En kuitenkaan kuulu niihin nykäsiin, jotka katuvat ja lankeavat, enkä siis toista median rakastamaa nousujen ja laskujen metafyysistä tarinaa. En röyhistele enkä pyllistele tavalla, josta tehdään lööppejä, vaan pysyn siinä, minkä olen hyväksi havainnut. Sellaiset ihmiset, jotka pyytelevät anteeksi itseltään, toisiltaan tai sivullisilta, toimivat kuin iloiset kiina-

[118] Sama.
[119] Sama.

laiset, jotka taivaallisen rauhan käräjillä kumarrellessaan kopauttavat päänsä yhteen. Minä pyydän yhtä vähän anteeksi keneltäkään kuin Halla-aho itse katuu vanhoja tekstejään. Mutta ymmärrän toki feministimedian asenteen, sillä sen mukaan naisen rakkauden täytyy olla *pelkkää* anteeksiantamista hunsvoteiksi ja lurjuksiksi määriteltyjä miehiä kohtaan. Kirjani käsittely mediassa oli heteroseksistisen nais–mies-konfliktin surkuhupaisaa kuvaa, johon minulla ei ole onnekseni osaa eikä arpaa, paitsi sivusta naurajana.

3.3.5. Totuudeksi taikomisen magiaa

Pian puoluevaltuustokokouksen jälkeen Halla-aho ilmestyi Yleisradion TV1:n A-studioon yhdessä Riikka Purran kanssa, josta oli tullut keskeinen vaikuttaja ja joka eteni nopeasti puoluemedian ilmaismainoksella poliittisesta suunnittelijasta kansanedustajaksi.

Yleisradion TV-toimittaja Katri Makkonen oli kutsunut lähetykseen 15.6.2020 Halla-ahon ja Purran, joita korvennettiin liittämällä kirjani yhteen kansanedustaja Ano Turtiaisen Pink Floyd -pilakuvien kanssa. Niillä ei ollut kuitenkaan mitään tekemistä kirjani eikä minun itseni kanssa – ei edes aiheilla, vaikka Ylen sivuilla erehdyttiin sanomaan kirjaani ”Turtiaisen kirjoittamaksi”. Median rääväsuut yrittivät samastaa minut niihin kehonrakentajiin ja voimailijoihin, joita oli kasautunut perussuomalaisen puolueen sisäpiiriin pilvin pimein.

Kokoomuksen tiedotustehtävissä tunnetuksi tullut Makkonen tiedusteli nyt Halla-aholta ja Purralta, ”tiesittekö, millainen ihminen Hankamäki on”,[120] pyrkien johdattelemaan keskustelun henkilökohtaisiin *ad hominem* -moitteisiin. Kilpailevaa puoluetta edustava toimittaja pyrki siis luomaan televisionkatsojille käsityksen, ikään kuin Yleisradiossa asia tiedettäisiin, ja että Hankamäki on Ilmestyskirjan peto, jota hyveellinen Halla-aho ei vain tuntenut tarpeeksi estääkseen tätä toimimasta politiikassa.

Haastattelusta näytti kääntyvän eräänlainen psykologinen attribuutiokoe, jonka mukaisesti Hankamäki on vaarallinen perussuomalainen, ja koehenkilöiden tehtävänä on nyt esittää oletuksia siitä, minkälainen hän on ihmisenä. Panettelu oli erittäin tehokasta, sillä monikaan ei tuntenut minua median kautta aiemmin, mikä puolestaan altisti minut median mielikuvaterrorille.

Olisi mielenkiintoista tietää, mitä Yleisradion toimittajat *luulivat* minusta, sillä he eivät olleet asiaa mitenkään selvittäneet eivätkä tavanneet minua koskaan. Tarkoituksena oli kai lavastaa filosofiasta ja sosiaalipsykologiasta tohtoriksi väitelleestä tutkijasta jonkinlainen ihmishirviö, joka ei homoudestaan huolimatta olekaan vihervasemmistolainen ituhippi eikä huvitteluliberaali porvari. Yleisradio siis tahri paitsi poliittisen maineeni, myös tutkijanmaineeni, vaikka oma maineensa kumpuaa hornan syvyyksistä.

Totuus on, että tämä kiero-Katri ei tiennyt eikä edelleenkään tiedä minusta mitään, mutta silti hän pyrki lavastamaan teoksen kirjoittajasta kuvaa, että filosofi on pikimmiten likvidoitava poliittisesta todellisuudesta. Oikea vastaus Makkosen uteluun olisi ollut: Hankamäki on ensiluokkainen tieteentekijä ja todellinen herrasmies, jota on syytä pitää tutkimusaiheensa asiantuntijana.

Ylen toimittaja Makkonen jatkoi kuitenkin median orkestroimaa tarinaa menemällä reippaasti asioiden edelle ja yrittämällä itse päättää, millainen olen. Hän koetti takavari-

[120] Yleisradion toimittaja Katri Makkonen TV1:n-studiossa 15.6.2020.

koida vaalioikeuteni peräämällä Halla-aholta, ”voiko tällainen ihminen olla jatkossa puolueen ehdokkaana”.[121] Halla-aholta löytyi itsehillintää, ja hän lausui henkiset pellekengät jalassaan, ettei puolue tee sen kaltaisia ratkaisuja tässä.[122] – Mutta teki tietysti myöhemmin.

Makkoselle ja muille Ylen toimittajille on kyllä annettava tunnustusta rehellisyydestään sikäli, että he eivät todellakaan tienneet, kenen kanssa he olivat tekemisissä. Tosin se ei vapauta heitä vastuusta, sillä journalistisen etiikan mukaan heidän olisi pitänyt selvittää asiaa puheena olevalta ihmiseltä itseltään ennen kuin ryhtyivät saarnaamaan oletuksistaan muille. Mutta ohitseni puhuminen jatkui.

Makkosen mukaan kyse oli taaskin vain niin ilmiselvästä ongelmasta kuin väitteestäni, että avioliitossa tapahtuva raiskaus on ympyrän neliöimistä, sillä se sisältää suuren ristiriidan, kun suostumuksen seksiin voidaan katsoa myönnetyn jo ”rengastuksen yhteydessä”.[123] Näin todellakin on, ja kannattaa katsoa tarkemmat perusteluni kirjani luvusta 11.3. Jo asiasta huomauttaminen oli kuitenkin Makkosen mielestä hirveän radikaalia ja täysin torjuttavaa ääneen ajattelua, jonka toistamisen täytyi tapahtua inhon väänteet toimittajan naamalla.

Voidaan kysyä, millaisia prinsessoja aikuisten ihmisten pitäisi olla? Ja minkälaista lasia ovat nämä toimittajat, jotka menevät pirstaleiksi pienestä poleemisuudesta? Vastaus on, että eivät he ole mitään hauraita *fairy tale* -keijuja vaan kovapintaisia demoneja, jotka tietävät, että Piru asuu pikkuasioissa.

Mitäpä muuta Makkosen tiukkaaminen oli, kuin yleisön aivopesua ja asettamista Yleisradion mielivallan kohteeksi? – Kirjoitapas itse suurella työllä perusteellinen tutkimus jostakin aiheesta, minkä jälkeen jotkut toimittajanpaskiaiset tulevat ja levittelevät työstäsi perättömän ja virheellisen kuvan. Se ei ole ainakaan tieteestä tiedottamista. Persoonan raiskaus – ei enää mediapeliä – sitä tuo koppava ohitseni puhuminen oli.

Kukaan tuskin tuli ajatelleeksi, kuinka häikäilemätön, vihamielinen ja rupisen ruma temppu oli valehdella minusta Yleisradion pääkanavalla kaikkea, mitä en ole enkä edusta.

Monet kyllä kyselivät, miksi minulle ei suotu vähäistäkään tilaisuutta puhua kirjan aiheesta televisiossa tai radiossa. Omienkin havaintojeni mukaan A-studiossa oli yksi penkki tyhjänä. Useat olivat sitä mieltä, että siinä olisi minun pitänyt olla. Juuri siksi en väsy siteeraamasta ranskalaisen kansallismielisen filosofin Alain de Benoistin ajatusta, että ”ihmisen tappaminen hiljaisuudella on murhan hyvin hienostunut muoto, josta käytännössä saa saman hyödyn kuin oikeasta salamurhasta – lisäksi siitä jää salamurhaajalle hyvä omatunto”.[124] Media kosti totuudellisuuteni vyöryttämällä omat entiset ystäväni ja oman puolueeni minua vastaan, sulkemalla minut julkisuussaartoon ja lyömällä puukon kirjani kanteen valheilla, vääristelyillä ja propagandalla. Näin media toimi täsmälleen *tieteen medioitumisväitteeni* mukaisesti.

Jos minulle olisi annettu kymmenenkin minuuttia lähetysaikaa televisiossa, olisin puhunut median syytökset kumoon. Juuri sitä toimittajat ilmeisesti pelkäsivät, ja siksi he

[121] Sama. Valtiovarainministeriksi siirtynyt Annika Saarikko palkitsi toimittaja Katri Makkosen vuonna 2022 valtiovarainministeriön valtiosihteerin viralla – ilman mitään taloustieteellistä pätevyyttä.

[122] Jussi Halla-aho Yleisradion toimittajalle Katri Makkoselle TV1:n A-studiossa 15.6.2020.

[123] Katri Makkosen poiminta kirjastani *Totuus kiihottaa* Yleisradion TV1:n A-sudiossa 15.6.2020.

[124] Alain de Benoist esseessään ”Modernin yhteiskunnan rappio” (alkut. *Gemeinschaft and Gesellschaft – A sociological view of the decay of modern society*) 1994. Kirjoitus on julkaistu Timo Hännikäisen suomentamana Sarastus-lehdessä <https://sarastuslehti.com/2012/12/04/modernin-yhteiskunnan-rappio/>.

sulkivat minut täydelliseen hiljaisuuteen. Samoin teki puolue, sillä siellä katsottiin, että on mukavampaa ja helpompaa salvoa Hankamäki televisiossa kuin selittää, mistä kirjassani oikeasti on kyse. Media oli jo saanut läpi valheensa, että Hankamäki puhkuu naisvihaa, joten parempi oli nyt sulkea tämä yksi pois puolueesta kuin menettää naiskannatusta. Ja sehän sopi muutenkin puolueen intresseihin, sillä olin ollut puolueessa heikosti kiinni alun perin.

Hevoselle ei ollut helpompaa, vaikka teurastajat olivat tuttuja. Mutta teurastajien työ varmaankin helpottui, kun ei tuntenut teurastettavaa.

Mistä tuo täydellinen ohipuhuminen sitten johtui? Media pyrkii usein suojautumaan sen raskaan velvollisuutensa taakse, että hallitusta ja herroja pitääkin arvioida kriittisesti. – Mutta entäpä mediavaltaa kritisoivaa tutkimusta?

Siinä on selvä ero, sillä kohteinani olivat median mogulit ja toimittajat, jotka olivat itse asettuneet poliittista valtaa käyttävien herrojen kenkiin. Toimittajat hakivat sitten toisia valtiaita, eli kansanedustajia, vastaamaan tutkimuksesta ja peittämään samalla sen, että median esittämä vastakritiikki oli osunut asiantuntijaan ja rusikoi asioista perillä olevaa tieteilijää. – Ja siinä on jälleen median ja politiikan ” medioitumisena” tunnettu klikki.

3.3.6. Miesvihaa ja filosofian vihaa

Ei ole tietenkään naisten omaa syytä, että heidän pinnansa oli pian kuin pingviineillä. Yleisradiossa toimiva tamperelainen toimittajakoululainen Veikko Eromäki nimittäin lietsoi esiin naisten vihaa Ylen verkkosivuilla 11.6.2020 julkaistussa kirjoituksessaan ”Kohukirja sai perussuomalaiset naiset tyrmistymään: Kike Elomaa pitää teosta käsittämättömänä, Alisa Leinonen äänestää tulevaisuudessa toisin”. Tuolla tavoin toimittaja laittoi tunkkinsa persuämmien alle ja pyrki vipuamaan tutkimustani väkivoimalla nurin.

Totta jutussa oli vain tunnustus, että Perussuomalaiset Naiset ry:n puheenjohtajan Ritva Elomaan mielestä teokseni on ”käsittämätön”.[125] – Kun ei ymmärrä niin ei ymmärrä. Silloin kannattaisi pitää ylä- ja alahuuli yhdessä. Kuntoilija Elomaalta toimittaja oli saanut puristelluksi kommentin, että ”[s]anoudumme täysin irti tällaisestä filosofoinnista”.[126] Vastaus jättää avoimeksi kysymyksen, mistä tuo Kike oikeastaan sanoutui irti, sillä juurihan hän totesi SMP:n lemua liepeissään, ettei käsitä asiasta mitään.

Ylen toimittaja Veikko Eromäki vei persunaisia kuin Piru Einaria. Lähteenään hänellä oli erään 19-vuotiaan Alisa Leinosen Facebook-ryhmä ”Naistenhuoneeseen” kirjoittama kannanotto, jossa hän ilmoitti lopettavansa Perussuomalaisten äänestämisen.[127] Suuripa oli siis valtani ja vähästä oli naisten puoluesitoutuminen kiinni, kun mielipiteet vaihtuivat tuuliviireinä tangoissa. Nyt olikin siis niin, että naisten huoneissa kirjani miellettiin Perussuomalaisten puoluekannanotoksi, vaikka samasta vaalipiiristä tuleva Elomaa oli juuri äsken todennut, ettei julkaisu edusta puolueen kantaa.

Väittäisin, ettei puolue tee mitään Leinosen kaltaisella kannattajalla, joten hänen onkin

[125] Kike Elomaa Veikko Eromäen kirjoittamassa Yleisradion jutussa ”Kohukirja sai perussuomalaiset naiset tyrmistymään: Kike Elomaa pitää teosta käsittämättömänä, Alisa Leinonen äänestää tulevaisuudessa toisin” 11.6.2020.

[126] Sama. Kirjoitusvirhe oli Ylen verkkosivujen jutussa.

[127] Kansalainen Alisa Leinonen Veikko Eromäen edellä mainitun jutun mukaan Ylen verkkosivuilla 11.6.2020.

selvästi parempi luikkia vihreiden feministien riveihin. Kyseisen markkinakilpailuttajan ilmoitus antoi näyttöä nuoren naisen kyvyttömyydestä tai haluttomuudesta ymmärtää kognitiivista moniselitteisyyttä. Asioihin perehtymisen sijasta hän alkoi uhata kiristyksellä, nokan nostamisella ja koroillaan kääntymisellä, mikä näyttää olevan feministien tapa niin politiikassa kuin yliopistoissakin.

Kirjaani vandalisoitiin Veikko Eromäen kirjoittamassa jutussa myös rikollisella väitteellä, että puolustelisin teoksessani nuorten seksuaalista hyväksikäyttöä. Päinvastoin: olin nimenomaan todistellut, että median harjoittama seksuaalisuuden vaarallistaminen ei ole nuorten oman edun mukaista ja että *media* käyttää nuorisoa hyväkseen myös lietsomalla ympäristöahdistusta *Climate Strike* -kampanjoiden kautta sekä luomalla eturyhmäpoliittista etnostressiä. Yleensäkin toimittajien kannattaisi suorittaa opintonsa loppuun ja pysähtyä ajattelemaan asioita ennen liittymistään vasemmistopuolueiden kuoroon.

Päreensä polttaneet naiset olivat myös itse ottaneet yhteyttä Yleisradioon ripittääkseen puoluetta, joten *he* varmasti tulivat vahingoittaneeksi puoluetta tavalla, joka olisi sääntöjen mukaan oikeuttanut puolueesta erottamisen. Kyseessä oli feministinen tapa, jonka esille räjähtäminen puolsi kirjassani tekemääni analyysia. Muuan Alisa Leppäkoski selitti jutussa uskovansa, että ”[…] jos Suomen Perusta saa mahdollisuuden jatkaa, se ottaa tästä tilanteesta opiksi”.[128] Näin puolueen feministit löivät näpeille ajatuspajaan jääneitä älyn jättiläisiä ja ripittivät puoluetta.

Veikko Eromäen kirjoittaman jutun loppuun oli lisätty myös kolme korjausta. Niistä viimeisimmässä Alisa Leinosen sanankäyttöä oli muunneltu toteamalla, että ”[h]aastateltavan muokattua Facebook-julkaisuaan vaihdoimme ’mitä helvettiä’ muotoon ’mitä ihmettä’.” Suun pesu saippualla oli paljastavaa, niin kuin peittely aina on. Se osoitti, että nuoriso osaa harjata hampaansa. Sen enempää toimittajat kuin heidän haastateltavansa eivät kuitenkaan ymmärtäneet tutkimuksestani mitään, vaan leukansa loksahtivat auki kuin pajatson rahakouru. Kaulansa puolestaan nousi etukenoon tavalla, jonka vuoksi he ovat vaarassa tukehtua suihkuun. Perussuomalaiset naiset ja miehet olivat tehneet virheiden virheen ja ripustaneet itsensä Ylen hyväjouhiseen hirttonaruun, jota riitti lopulta niin, että jalkansa ulottuivat maahan.

Mielipiteeni Perussuomalaisten Naisten suhtautumisesta eivät olleet eivätkä ole kovin imartelevia, mutta sitä eivät olleet myöskään heidän omat kannanottonsa minusta. Nuorten käytöksestä puolestaan voi oppia, ettei pidä juosta ennen kuin osaa kävellä.

3.4. Vasemmiston puoluelehdet Pravdan jälkeisenä aikana

Tämän kirjani lukija on voinut panna merkille, että käsittelen medioiden reaktioita vasemmalta oikealle. Niinpä nyt on Vasemmistoliiton pää-äänenkannattajan Kansan Uutisten ja sitten SDP:n Demokraatin vuoro.

Huomiota herättävää Helsingin Sanomien ja Yleisradion uutisoinnissa oli, ettei kummakaan median hallitsemilla foorumeilla puhuttu mitään kirjani varsinaisesta sisällöstä, eli siitä, kuinka valtamedia vyöryttää maahamme kehitysmaiden liikaväestöä sekä pyörittelee poliitikkoja edustamaan monikulttuuri-ideologiaa. Ei sanaakaan tästä, minkä myös emeri-

[128] Kansalainen Alisa Leppäkoski Veikko Eromäen edellä mainitun jutun mukaan Ylen verkkosivuilla 11.6.2020.

tusprofessori Vihavainen havaitsi.[129]

Olin tutkimuksessani keskittynyt porvarillisena pidetyn valtavirtamedian uuspolitisoitumiseen, sillä vasemmistolainen puoluemedia oli menettänyt uskottavuutensa tiedon välittäjänä jo aiemmin. Eräs tutkimusväitteeni oli, että keskusta-oikeistolaisena tai liberaalina pidetty valtavirtamedia oli muuttunut vihervasemmistolaisen agendan ajajaksi sitä mukaa kun se oli lopettanut puoluekantojensa avoimen ilmoittamisen. Näin oli käynyt myös Aamulehdelle, joka aiemmin esiintyi Kokoomuksen pää-äänenkannattajana.

Selvä poliittinen sitoutuminen oli ollut sikäli rehellistä, että se kertoi totuuden median omasta puolueellisuudesta ja sen mukaisesta epätotuudenmukaisuudesta. Sen sijaan nykyisin on vaikea sanoa, kumpi on valheellisempi, vasemmistolaistunut porvarillinen media vai media, joka jo valmiiksi oli vasemmistolainen. Se, että porvarilehtinä aiemmin pidetyt päivälehdet eivät enää ilmoita puoluekantaansa, saattaa johtua siitä, että ne eivät enää *ole* maltillisen rationaalisia oikeistojulkaisuja vaan maahanmuuton, monikulttuuri-ideologian, feminismin ja ilmastopoliittisen ekososialismin puolesta vaahtoavia taistolaisia.

3.4.1. Kansan Uutiset kytki nuoret ja maahanmuuton yhteen

Kansan Uutiset reagoi tutkimukseeni tutun turvallisesti. Ei ole pitkäkään aika, kun lehti vähätteli maahanmuuttajien tekemiä seksuaalirikoksia jättämällä kertomatta niistä. Nyt lehti kiinnitti huomionsa yhteen sanaan: kirjassani sivumennen mainitsemaani ”groomingiin” .

Toimittaja Kai Hirvasnoro kirjoitti pitävänsä ristiriitaisena tapaa, jolla Perussuomalaiset politikoivat maahanmuuttajien Oulussa vuosina 2015–2018 tekemillä seksirikoksilla, mutta puoluetta lähellä oleva ajatuspaja julkaisee kirjan, jossa hyväksikäytön uhreiksi joutuneita naisia ja tyttöjä syyllistetään tapahtuneesta: ”Nyt puolueen ajatuspaja syyllistääkin rikoksen nuoret uhrit”, Hirvasnoro valehteli.[130] Todellisuudessa olin paheksunut turvapaikanhakijoiden Oulussa tekemiä seksuaalirikoksia kirjani *Totuus kiihottaa* sivulla 76 viitaten aiempaan blogikirjoitukseeni ”Analyysia seksuaalirikoksista” (6.12.2018). Siinä osoitin, että seksuaalirikollisuuden kasvun merkittävä syy Euroopassa on kookospähkinöitä poimivien matkarakastajien ilmaantuminen kaduille ja kauppakeskuksiin.

Kirjoittaessani *grooming*-ilmiöstä en tarkoittanut sitä, mitä media väitti sen olevan. Suoran käännösmerkityksen mukaan tarkoitin tuolla englanninkielisellä sanalla ’siistiytymistä’, eli eräänlaista kaunistelua ja asioiden marinointia. Käytin sitä kirjani sivulla 249 sanan ”sokerideittailu” parina: ne esineellistävät seksin. Niin käy, kun maahanmuuton aiheuttamasta naisten markkinaedusta kärsineet miehet pyrkivät tasapainottamaan asemaansa lopulta rahalla. Tulijamiesten ylimäärä on kellauttanut sukupuolten määrälliset edustussuhteet epätasapainoon, ja miehet on taivuteltu itsetehostukseen sekä parantelemaan asemaansa naisten harjoittaman seksin säännöstelyn vuoksi. Näin maahanmuutosta ovat kärsineet suomalaiset heteromiehet, mikä puolestaan on tehnyt heidän turhautumisensa ymmärrettäväksi. Ymmärrettävää sen sijaan ei ole ollut median yksipuolinen

---

[129] Timo Vihavainen verkkokolumnissaan ”Filosofin vaikeudet – Liian hyvä juttu?” 13.6.2020.

[130] Toimittaja Kai Hirvasnoro Kansan Uutisten 10.6.2020 julkaisemassa jutussa ”Perussuomalaisten ’tutkimus’ veronmaksajien rahoilla: ’Ongelmien ongelma on naisten vallalle päässyt tyrannia’”. – Myös Kansan Uutisten propagandaa ja vasemmistolaisten tendenssitutkijoiden agendanjulistuksia tuotetaan ”valtiollisilla avustuksilla”, jotka ovat minulle myönnetystä lattiapalkasta poiketen valtavia.

hehkutus irakilaisten ja syyrialaisten miesten maahantulon puolesta.

En siis missään tapauksessa vähätellyt seksuaalirikoksia. – Mutta. *Jos* asiat olisivatkin olleet niin, että olisin vähätellyt turvapaikanhakijoiden tekemiä raiskauksia, niin kummallista on, että se ei olisi käynyt Kansan Uutisille. Kansan Uutisethan on *itse* puhunut turvapaikanhakijoiden puolesta ja vähätellyt ulkomaalaisten tekemiä seksuaalirikoksia. Juuri he toivat turvattomuutta tänne ja pakottivat kiristelemään seksuaalimoraalisia normiruuveja, mikä kääntyi hyvän ja vapaamielisen seksuaalikulttuurimme tappioksi.

Irvokasta on ollut vasemmiston äänitorven oma tapa ratsastaa maahanmuuttajien tekemillä seksuaalirikoksilla silloin, kun Perussuomalaiset ovat vastustaneet niitä. Tällöin vikaa on nähty perussuomalaisissa eikä maahanmuuttajissa. Väite on ollut, että perussuomalaiset muka ovat ahdasmielisiä, kun eivät salli raiskauksia. Ja kun minä puolestani puutuin ylirajaisen pariutumisen ongelmiin, kyse olikin vasemmistolehtien mukaan rasismista tai syrjinnästä, ja syy seksuaalirikosten esiintymiseen käännettiin kierosti minun viakseni. Kommunistitoimittajien argumentaatio on jotakin, mitä ei voi yliopistollisella logiikan oppimäärällä ymmärtää.

Toimittaja Hirvasnoron mielestä ”Oulun raiskaustapauksissa oli [kuitenkin] kyse nimenomaan groomingista eli verkossa tapahtuvasta lasten manipuloinnista seksuaalista hyväksikäyttöä varten.”[131] Hän kieltäytyi ilmeisen tahallaan ymmärtämästä väitettäni, joka oli, että seksuaalinormien kiristäminen *johtuu* suurimmaksi osaksi sotilaskarkureina[132] maahan tulleista raiskaajista, jotka ovat lietsoneet paniikkia ja siten vieneet sukupuolisen käyttäytymisen huurteeseen maassamme. Se puolestaan ei ole ollut suomalaiselle ja vapaamieliselle seksuaalikulttuurillemme hyväksi. Jos viranomaisvalta joutuu jatkuvasti kiristämään sukupuolisen kanssakäymisen normeja ja antamaan viestejä, että seksuaalisuudessa itsessään on jotakin pahaa, se vaikuttaa traumatisoivasti nuoriin, jotka alkavat suhtautua omiin seksuaalisiin tarpeisiinsa kielteisesti.

Median lietsoman hysterian vuoksi seksuaalinormeja on alettu kiristää kantaväestön tappioksi mutta ulkomaalaisten raiskaajien piittaamatta tai usein edes tietämättä vallitsevista laeista mitään. Tällöin tiukennusten vaikutukset ovat kohdistuneet suomalaisiin ihmisiin itseensä eivätkä seksuaalisen ahdistelun tai häirinnän aiheuttajiin ja raiskausten pääasiallisiin tekijöihin.[133] Olin lopultakin sitä mieltä, ettei pidä tuomita ankarammin *raiskauksista* vaan estää tänne tulemasta *raiskaajia*, jotka loistoautoilevat kaduillamme blingivanteet kimaltaen, kultakorut kaulassaan, parfyymilta tuoksuen ja superkalliilla matkapuhelimella seuraa etsien.

Koska ajatukseni ei ollut kommunistitoimittajalle mieluinen, hän kirjoitti aiheesta vääristelevän jutun ja nimitteli tutkimustani ”tutkimukseksi” lainausmerkeissä – tietenkin ilman vähäistäkään osoitettua omaa pätevyyttä. Toimittajalle asiat olivat yksiselitteisesti niin, että ”Suomen Perustan maanantaina julkaisema kirja on täynnä naisvihaa ja ra-

[131] Sama.

[132] Migri paljasti vasta vuonna 2019, että valtaosa vuosina 2015–2016 Suomeen tulleista ja lapsiksi tai nuoriksi väitetyistä turvapaikanhakijoista olikin irakilaisia sotilaskarkureita, joiden joukossa oli sekä rivisotilaita, ammattiupseereita että poliiseja. Asiasta kertoi kolmisen vuotta myöhässä muiden muassa Ilta-Sanomat jutussaan ”Migri: Suuri osa irakilaisista turvapaikanhakijoista oli sotilaskarkureita – ’Niin upseereita kuin rivisotilaita’” 11.10.2019. Yleisradion Eero Mäntymaa puolestaan oli ehtinyt kaunistella asiaa 10.3.2018 julkaistulla jutullaan ”Analyysi: Miksi 21 000 irakilaista haki turvapaikkaa juuri Suomesta? Tässä 6 syytä”. Turvapaikanhakijoiden sotilastaustasta ei tuossa yhteydessä puhuttu mitään.

[133] Turvapaikanhakijoina tulleiden ja muuta väestöä suuremman rikoksentekoalttiuden olin todennut kirjani *Totuus kiihottaa* sivuilla 140–141 viittaamissani tutkimuksissa.

sismia”.[134] Tähän olisi syytä lisätä, että Kansan Uutisten valheilta löyhkäävä ”juttu” oli täynnä kaunaista luokkavihaa ja punikkifasismia.

3.4.2. Taistolaiset ratsastivat naisten ja nuorison selässä

Vasemmiston äänitorven nulikkamaisuus ei olisi sinänsä kommentoimisen arvoista, mutta yleisölle annetun väärän informaation vuoksi aihe ansaitsee analyysin. Korjatkoon se myös muiden medioiden maailmalle päästämiä valheita ja syytöksiä.

Ajatuskulkuni, jota monilla on ollut vaikeaa ymmärtää, oli seuraava ja liikkuu yleisellä tasolla. En kannata seksuaalinormien kiristämistä ja rangaistusten koventamista, sillä oikeusministeriön vuonna 2018 julkaiseman ja lähdeaineistonani olleen tutkimuksen mukaan rangaistusasteikon kiristämisellä ei ole ollut vaikutusta intohimorikosten esiintyvyyteen. Tutkimusten mukaan niitä tehdään impulsiivisesti eikä seurausharkinnan pohjalta, kuten esimerkiksi talousrikoksia.[135] Sama näyttö on saatu Britanniasta, Espanjasta, Ranskasta ja Ruotsista, joissa rangaistuksia on kiristetty saattamalla voimaan ”Suostumus2018”-aloitteen tapaisia lakeja.

Niiden vaikutus on ollut halvaannuttava *kantaväestöjen omaan seksuaaliseen käyttäytymiseen* – ei muualta tulleiden raiskauksiin. Seksin vähentymistä länsimaissa joutui ihmettelemään huuli pyöreänä myös Helsingin Sanomien Juho Typpö Yhdysvalloista saatujen tulosten perusteella, kun paikallinen nuoriso ei enää hakeudu seksuaalisiin kontakteihin entiseen tapaan.[136]

Vihonviimeinen nurinkurisuus onkin siinä, että rangaistusten kiristäminen paradoksaalisesti tarjoaa tänne tulleille raiskaajille pysyvän oleskeluoikeuden, sillä palautettuina heitä uhkaisi kotimaissaan hirsipuu, ja Suomestahan ei saa palauttaa ketään mihinkään, missä on kuolemanuhka olemassa.[137] Islamilainen laki määrää raiskauksista kuolemanrangaistuksen,[138] joten vankeustuomioiden jakeleminen Suomessa helpottaa seksuaalirikoksiin syyllistyneiden oleskelua täällä. Karttapallot ovat siis katollaan sekä mus-

---

[134] Toimittaja Kai Hirvasnoro Kansan Uutisten 10.6.2020 julkaisemassa jutussa ”Perussuomalaisten ’tutkimus’ veronmaksajien rahoilla: ’Ongelmien ongelma on naisten vallalle päässyt tyrannia’”.

[135] Ks. tutkimustani *Totuus kiihottaa* (s. 247) ja oikeusministeriön julkaisemaa arviomuistiota 7/2018 (s. 32).

[136] Toimittaja Juho Typpö oli joutunut kirjoittamaan Yhdysvalloissa saavutetun tutkimustuloksen perusteella Helsingin Sanomien Nyt-liitteeseen 9.9.2016 jutun ”Nuoret harrastavat jatkuvasti vähemmän seksiä, ja syitä siihen pohditaan nyt ympäri maailmaa”. Huomiotta jäi, että eräänä syynä kanssakäymisen kuivumiseen voi olla Helsingin Sanomien ja muun valtamedian yhdessä viranomaisten kanssa harjoittama seksuaalisuuden vaarallistaminen.

[137] Palautuskielto (*non-refoulement*) on Suomessa tuettu ulkomaalaislakiin, perustuslakiin sekä Euroopan ihmisoikeussopimukseen ja EU:n peruskirjaan. Ne määräävät, ettei ketään ei saa palauttaa alueelle, jossa häntä uhkaa kuolemanrangaistus, kidutus, vaino tai muu epäinhimillinen tai ihmisarvoa loukkaava kohtelu. Palautuspäätösten toimeenpano on ollut vinksallaan siitä asti, kun Suomen eduskunta lainmuutoksella jätti paluun *edellytykset* palautettavaksi määrätyn turvapaikanhakijan *itsensä* arvioitaviksi. Lähde: Finlex. Tuolla tavoin toimittaessa ei ole myöskään ajateltu, kuinka epäinhimillisesti rikoksista tuomitut turvapaikanhakijat ovat itse loukanneet ihmisarvoa Suomessa.

[138] Ks. Helena Hallenbergin artikkelia Pirkko Brusilan toimittamassa teoksessa *Seksuaalisuus eri kulttuureissa* (2008, s. 86–91). Islamilaisen lain mukaan raiskauksella pitää olla vähintään neljä todistajaa, jotta mies voitaisiin tuomita, ja usein nainen syyllistetään raiskatuksi tulemisesta tai hänet pakotetaan avioliittoon raiskaajan kanssa. Joukkoraiskauksesta syytettyjä ei kuitenkaan ole hyväksytty todistajiksi itsekriminointisuojaan vedoten.

limikulttuurin sisäisen kaksinaismoralismin vuoksi että Suomen viranomaisvallan ristiriitaisuuden takia. Tämä on johtanut jopa siihen, että mitä ankarampi vankeusrangaistus seksuaalirikoksesta on luvassa Suomessa, sitä todennäköisemmin laittoman maahantulijan *kannattaa* raiskata, sillä se takaa hänelle pysyvän oleskeluluvan täällä. Ulkoisten pidäkkeiden ja kontrollin vähenemisen ohella tulijoita voi siis ohjata seksuaalirikoksiin myös maahan jääntiä helpottava kannustavuus.

Rankaiseva oikeus puolestaan on pelkkää kostoa, joka ei hyvitä eikä korjaa retributiivisesti mitään. Myöskään sen pelotepreventiivinen eli rikoksia ennakolta eliminoiva vaikutus ei ole tutkimusten mukaan suuren suuri. Vanhankin rangaistusasteikon yläpäässä on runsain mitoin soveltamisen varaa, ja aina löytyy myös omaa päätään vadille vaativia kuumakalleja, joiden mielestä mikään rangaistus ei ole koskaan riittävä.

Johtopäätökseni oli, että pitäisi estää sellaisten ihmisten tuloa tänne, joiden rikoksentekoalttius tiedetään tilastollisesti toistakymmentä kertaa kantaväestöä korkeammaksi. Valtavirtamedia oli itse joutunut nämä erot raportoimaan,[139] ja kertasin tuon synkän tosiasian myös tutkimuksessani. Raiskausrikoksen tehneitä pitäisi nähdäkseni myös poistaa maasta, mutta se ei onnistu, jos heidät tuomitaan täällä rangaistuksiin, jotka mahdollistavat maahan jäämisen.

Vaikutuksen pitäisi kohdistua aiheuttaviin syihin, eikä seksuaalinormeja pitäisi kiristää yleisesti. Nimittäin jos kansalaisten päähän jatkuvasti taotaan viranomaisviesteillä ja valtamedian toitotuksella sitä, kuinka ”pahaa” tai ”epäilyttävää” seksi on, psykologinen vaikutus on tuhoisa, ja kantaväestöön kuuluvat ihmiset lopettavat seksuaalisen kanssakäymisen.

Olennaista median julistamassa ”Suostumus2018”-hankkeessa on, että sen kautta ollaan vetämässä mattoa kaikenlaisen seksuaalisen aloitteellisuuden alta. Ajatelkaa nyt: pornokuvan lähettämisestä rikos, viattomasta flirtistä rikos ja niin edelleen. Eräs professori tuossa jo pohtikin, suoraanko seksuaaliseen kanssakäymiseen pitäisi ryhtyä, jos sitä ei saa enää edes *ehdottaa*, vaan ehdottaminenkin voidaan tuomita ”häirintänä”.[140] Juuri sitä rataa syntyy sitten sosiaalisessa mediassa epätoivoaan tilittäviä *incel*-miehiä ja seksuaalisilla markkinoilla itsensä ylihinnoittelevia naisia, ja lopulta kaikki kyräilevät ja karttavat toisiaan. Sellaisella ihmisellä, jota seksuaalisuuden avoin esittäminen ja pornografia ”loukkaavat”, on oman käsitykseni mukaan vakavia mielenterveydellisiä ongelmia, ja pahimmassa tapauksessa hän on seksuaalisuutta torjuessaan suorastaan sairas.

Siksi seksin vaarallistaminen on huonoa politiikkaa ja vaikuttaa myös nuoriin kielteisesti. Asia vain on niin, että kaikki sellainen, mikä näyttää ensi katsomalta hyödylliseltä tai järkevältä, ei lähemmin tarkasteltuna olekaan sitä.

Tutkimustuloksessani ei siis ollut kyse mistään ”nuorten syyllistämisestä” vaan heidän seksuaalisten oikeuksiensa puolustamisesta. Filosofina ja sosiaalipsykologina joudun usein kysymään, kuinka kieroon toimittajat voivat asiat kirjoittaa. Syynä ei liene täydellinen ymmärtämättömyys vaan valheellisen valtamedian populismi: halu ratsastaa normatiivisella moraalipaatoksella ja pyrkimys käyttää ahdistuneiden ihmisten tuomiomieltä ponnahduslautanaan – niin nytkin.

---

[139] Tukeuduin tutkimukseni *Totuus kiihottaa* sivulla 141 Lassi Kotiniemen Poliisiammattikorkeakoulussa tekemään tutkimukseen ”Ulkomaalaistaustaisten rikollisuus lukuina” (2015, s. 32) ja Iltalehden toimittajan Marko-Oskari Lehtosen 14.3.2015 kirjoittamaan juttuun ”Karu totuus raiskauksista – jopa 13-kertainen ero”.

[140] Timo Vihavainen blogissaan ja verkkolehti Oikean Median kolumnissaan ”Häirintä – Häiriintymisen oikeus ja kohtuus” 18.10.2018.

Mitä nuorison yleiseen arvostelemiseen tulee, en suinkaan moiti kaikkia nuoria, vaan tiettyä osaa heistä. Kaikkiin ikäryhmiin nimittäin sisältyy myös ajattelematonta ainesta. Valtamedia vain on nostanut esikuvallisiksi ne harhaanjohdetut nuoret, jotka ovat ahdistuneet ilmasto- ja identiteettipoliittisen sumutuksen vuoksi.

Olen vakavasti sitä mieltä, että kyseisten nuorten sinisilmäisyyttä ei pidä katsoa läpi sormien, vaikka he ovatkin propagandan uhreja. Ei kaikenlaisille erkki tuomiojillekaan pidä antaa anteeksi heidän ”nuoruutensa” tyhmyyksiä, sillä heidän Nato-vastaisuudestaan ja myötämielisyydestään sosialismille on myöhemmin joutunut kärsimään koko kansakunta. En minä ainakaan ollut koskaan hölmö, vaikka olinkin joskus nuori.

No, eipä suomalaisten ihmisten omalla roolilla tai asemalla näy pidettävän enää väliä, kun ”uudet sukupolvet” joka tapauksessa tulevat. Perverssiä on, että median kielessä ”nuoret” ja ”maahanmuuttajat” ovat alkaneet merkitä samaa, ja näitä sanoja käytetään huolettomasti toistensa synonyymeinä. Maahanmuuttajat kyllä lisääntyvät, ja sen osoittavat kantaväestön ja maahanmuuttajien piiristä saadut lapsi- ja syntyvyysluvut.[141] Juuri siinä on kyse perussuomalaisen puolueen piirissä puhutusta väestönvaihdosta. Sen sijaan oikeusministeriön ja median tavoitteena näyttää nyt olevan ajaa ”Suostumus2018”-aloitteen tuella läpi kokonainen kasa erilaisia naisrauha-aloitteita sekä käyttää lapsia hyväkseen propagandan välineinä ja ”lastensuojelun” siivellä. Retorisesti etevää ehkä, mutta moraalifilosofisesti ei lainkaan kestävää.

3.4.3. Vasemmisto kiistää poliittisen vallan perillisyyden

Entäpä sitten ”ulkomaalaisten kanssa tapahtuvaa pariutumista” koskeva kritiikkini (s. 209), jota muutamat erehtyivät pitämään rasistisena. Kansan Uutiset siteerasi kahta kohtaa tutkimuksestani:

> ”Heikosti halutut suomalaiset naiset pyrkivät aiheuttamaan miesten keskuuteen kilpailua tuottamalla maahan suuria määriä ulkomaalaisia miehiä ja aiheuttaakseen sitä kautta epätasapainotilan sekä naisiin kohdistuvaa lisäkysyntää seksuaalisille markkinoille.” Hankamäen mukaan tämä on käynyt helposti, ”sillä suuri osa pakolaisina saapuvista on

[141] Asian joutui myöntämään myös Yleisradio 29.1.2020 julkaisemassa jutussaan ”Uusi tilasto: Joka seitsemäs lapsi syntyy maahanmuuttajaäidille”. Jutussa sanottiin, että ”Tilastokeskuksen tuoreiden tietojen mukaan ulkomaalaistaustaisten äitien osuus Suomessa syntyneistä lapsista on kolminkertaistunut 2000-luvulla”, eli trendi on kasvava. Tilaston mukaan synnytysikäisistä Suomessa asuvista naisista maahanmuuttajia vuonna 2018 oli 10,2 prosenttia. He kuitenkin saivat 14,4 prosenttia kaikista tuona vuonna syntyneistä lapsista. Lähes kaikkien isät ovat jutun mukaan ulkomailta.

Tilasto pitää yhtä väestöjen vähittäistä vaihtumista koskevien arvioiden kanssa. Suomen koko väestön keskimääräinen lapsiluku on 1,85, mutta Suomessa asuvan somaliväestön keskuudessa luku on 3,5. Joka neljäs Helsingissä koulunsa aloittava lapsi on maahanmuuttajataustainen. Asiaa analysoidaan Tilastokeskuksen verkkosivuilla julkaistussa kirjoituksessa ”Miltä näyttää lasten Suomi – Lasten määrä ja osuus väestössä historiallisen pieni” 16.11.2020. <https://www.stat.fi/tieto trendit/artikkelit/2020/milta-lasten-suomi-nayttaa-tilastoissa-lasten-maara-ja-osuus-vaestossa-historiallisen-pieni/>.

Oman näkemykseni mukaan syynä syntyvyyden yleiseen heikkenemiseen on kantaväestöön kuuluvien feministien harrastama seksuaalisuuden vaarallistaminen ja haluttomuus ylläpitää perheitä. Maahanmuuttajataustaisten lasten määrän suhteellinen osuus on tätä kautta noussut, joten väestö on vaihtumassa vähitellen toiseksi. Muutoksen kuvaileminen ”korvautumiseksi” olisi väärin, sillä biologisella tasolla tapahtuvat menetykset eivät ole palautettavissa eivätkä korvattavissa.

> miespuolisia sotilaskarkureita”. […] Ja ”tutkimus” jatkuu: ”Jakojäännöksiksi itsensä kokeneet suomalaiset naiset ovat pariutuneet kehitysmaista tulleiden miesten kanssa, niin kuin myös ne kauniina pidetyt ja liian korkeasti itsensä arvottaneet naiset, jotka ovat joutuneet suomalaisten miesten hyljeksimiksi oman ylpeytensä ja koppavuutensa vuoksi.”[142]

Näihinkään näkemyksiini ei sisältynyt mitään rasististа eli rotusyrjintään ohjaavaa kannanottoa tai muuta toimintasuositusta, vaan kyseessä oli tieteellinen *selitys* sille, miksi eripura vallitsee läpi koko yhteiskunnan: alkaen kansanryhmien kanssakäymisestä ja päätyen mediassa vellovaan kulttuurisotaan. En siis edusta rasismia vaan totean, että sitä esiintyy, ja selitän sosiaalipsykologisesti, mistä se oikeastaan johtuu. Ei siis kenenkään kansankiihottajan taikasanoista, vaan kansanryhmien välinen luottamus on murentunut ja yhteiskunnallinen tehokkuus on alentunut *maahanmuutosta* johtuvien ristiriitojen ja kustannusten vuoksi. Lähi-itäläisten sotilaskarkurien maahantulo on lisäksi vääristänyt sukupuolten määrälliset edustussuhteet ja johtanut aggressioita lisäävään epätasapainoon.

Myös analyysini tieteellinen konteksti peitettiin lehdessä kokonaan, ja se esitettiin ikään kuin poliittisena puoluekannanottona. Tosiasiassa tekstikohta oli tiedekriittinen huomautus Helsingin yliopiston humanistisen tiedekunnan sihteerinä toimivan feministin Maija Urposen väitöskirjaan, jossa hänen sallittiin politikoida estottomasti ”ylirajaiseksi” luonnehtimansa pariutumisen ihanuudella ja käyttää vieläpä *käänteistä* rotuargumenttia, koska sitä kautta voidaan hänen mielestään ”vastustaa rasismia”. Myös sosiologian apulaisprofessorin Lena Näreen sallittiin politikoida kirkkain silmin rodun käsitteellä edistääkseen maahanmuuttoa, mutta minun ei sallittaisi paljastavan kyseisen agendatoiminnan epätieteellisyyttä. Kannanottoni olivat siis *vasta-argumentteja politisoituneen tendenssitieteilyn kritisoimiseen* – ja siksi pelkän esimerkkitapauksen asemassa. Sanoin tämän selvästi myös tutkimuksessani.[143]

Vaikuttaa siltä, että kaikki mitä sanoin ylirajaisesta pariutumisesta, tulee päivä päivältä paremmin paikkaansa pitäväksi. ”Ylirajaisiin parisuhteisiin” vetoamalla ei pitäisi johtaa valtioiden ulko- tai väestöpolitiikkaa, niin kuin keisarihovien välisillä naimakaupoilla järjesteltiin valtioiden suhteita vielä monarkioiden kukoistuskaudella. Valtioita ei voida eikä pidä johtaa avioliittoneuvojien logiikalla. Media ja tendenssitutkijat vetävät kuitenkin kurvit suoriksi johdellessaan mikrotason kertomustaloudesta laajoja kaaria makrotasolle, aina valtiontalouden hoitoon asti. Ihmisten korvia ei pitäisi tukkia Storytellillä, vaan heille pitäisi antaa tietoa todellisuudessa tapahtuvista asioista.

Ongelma on valtavan suuri eikä missään tapauksessa vain yksilöitä koskeva perusoikeuskysymys, vaan se koettelee koko yhteiskuntamme oikeusperustusta. Väitin kirjassani, että makrotason poliittisia linjanvetoja ei pitäisi alistaa muualta tulleiden vierasmaalaisten henkilökohtaisten vaatimusten alaisiksi, vaan poliittiset linjanvedot pitäisi ratkaista kansanvaltaisissa äänestyksissä ja oman kansakuntamme harjoittamassa politiikassa, joka perustuu poliittisen vallan perillisyyteen mutta jota nykyisin pyritään rajoittamaan muun muassa sananvapauteen kohdistuvilla takavarikoilla.

Poliittisen vallan perillisyys puolestaan on hyvin tärkeä asia. Se tarkoittaa, että oikeus

---

[142] Kansan Uutiset 10.6.2020 ”Perussuomalaisten ’tutkimus’ veronmaksajien rahoilla: ’Ongelmien ongelma on naisten vallalle päässyt tyrannia’”. Tutkimukseni ei ollut ”veronmaksajille” *kaupan*.

[143] Ks. tutkimustani *Totuus kiihottaa* (s. 83 ja 209).

poliittisen vallan käyttöön ja hyvinvointivaltion tuloksiin pitää rajata koskemaan ensisijaisesti kansallisvaltiomme syntyperäisiä kansalaisia. Äänioikeus, mahdollisuus poliittiseen vaikuttamiseen ja oikeuteen tulla nimitetyksi julkisiin virkoihin tulisi rajata vain Suomen kansalaisille. Tämä on myös snellmanilaisen kansallisvaltioidean ydin. Kansallisvaltiot ovat luonnonoikeudellisesti ja itsestään järjestyen muodostuneet vastaamaan kansakunnan etnisiä, kielellisiä ja kulttuurisia rajoja, ja valtioiden oikeudet ja velvollisuudet koskevat, kattavat sekä suojaavat ensisijaisesti sen omia kansalaisia.

Sukupuolipolitiikalla on tärkeä rooli kansallisvaltioissa, sillä väestö uusintaa itsensä seksuaalisen kanssakäymisen kautta. Snellmanilaisessa filosofiassa perhe on ”kansakunta pienoiskoossa”, ja kansallisvaltio puolestaan on perheen laajennettu kuva.[144] Vasemmistolaiset ja feministit ovat puolestaan aina halunneet kiistää niin biologisen kuin kulttuurisenkin perillisyyden ja kritisoineet myös varallisuutta koskevaa perimisoikeutta sekä siten halunneet rapauttaa perhekonstituutioita. Halu kiistää kansakunnan oman poliittisen vallan perillisyys on juurtunut vasemmiston puoluehistorialliseen DNA:han. Viime aikoina vasemmistolaisten aseeksi on vakiintunut maahanmuutto ja ”ylirajaisen” pariutumisen suosiminen, sillä se varmasti pirstoo kansakuntaa ja heikentää sitoutumista isänmaahan. Jokainen uusi maahanmuuttajahan on yleensä ääni vihervasemmistolle.

3.4.4. Median oma sosiaaliporno

Sekä media että poliitikot ummistivat silmänsä ja korvansa siltä tosiasialta, että väitteeni feminismistä koski *feminismin ristiriitaisuutta:* feministit esiintyvät mielellään vapaamielisyyden nimissä, mutta heidän kannattamansa maahanmuutto on johtanut normien kiristämistä vaativiin seksuaalirikoksiin. Minun arvostellessani kyseistä hulluutta vihervasemmisto puolestaan tukee estottomasti sellaisen uskonnon leviämistä, jossa laitetaan tyttöjen sukupuolielimet silppuriin, ja eräässä toisessa leikataan pojiltakin jotain pois.

Katsokaa toki myös, mitä sanoin *valtavirtamedian toimittajien* tavasta esittää Sanomakonserniin kuuluvan Nelosen ohjelmasarjaa *Teiniäidit*.[145] Kun sillä tavoin paljastin sensaatiojournalismin tuottaman sosiaalipornon julkisesti, oli ymmärrettävää, että se hermostutti raskasta työtään tekeviä toimittajia, jotka muuten olisivat tytöttöminä, mutta asian *moraalittomuus* on heidän syytöksistään poiketen täysin toisin päin. On siis väärin lähettää kuorma-autolastillista hyvin palkattuja sosialistitätejä minun perääni, sillä minähän olen kaljupäinen keski-ikäinen homo, joka tarkastelee asioita taatusti puolueettomasta asemasta heteroseksuaalisen valtakulttuurin ulkopuolelta.

Voidaan kysyä, mitä tekemistä tällä kaikella seksien selityksellä on mediatutkimuksen kanssa. Media mekasti aiheesta nimenomaan peittääkseen sen, että toimittajat keuhkoavat lakkaamattomasti naisten ja feminismin puolesta. Näinhän se tuli jälleen osoitetuksi.

Omasta mielestäni seksuaalisuus sinänsä ei ole olemukseltaan mikään rikos, vaikka mediassa toisteltu seksuaalirikoksen käsite niin ohjaa ajattelemaan. Siinä yhdistetään kaksi

---

[144] J. V. Snellmanin ajattelusta katso esimerkiksi hänen *Koottujen teostensa* toimittajan Raimo Savolaisen kirjaa *Sivistyksen voimalla – J. V. Snellmanin elämä* (2006). Vaikka vasemmistolaiset ovat yrittäneet viime vuosina virtaviivaistaa myös Snellmanin ajattelua nykyisen feminismin mukaiseksi puhumalla vuolaasti hänen naiskuvastaan, snellmanilaisen filosofian kulmakivenä pysyy se luonnollinen tosiasia, että sukupuolisella kanssakäymisellä on asema kansakunnan uusintamisen perustana.

[145] Ks. teostani *Totuus kiihottaa* (viite 402, s. 204).

ajatusmaailmaa, intohimon ja normien maailmat, joita ei voida saattaa keskenään tekemisiin ilman, että ihmisille luonnollinen ja kaunis käyttäytymispiirre, seksuaalisuus, pakotetaan väistymään.

Mediaa oli kauhistuttanut muun muassa väitteeni, että kukaan ei ole pystynyt perustelemaan, miksi seksistä kieltäytyminen olisi parempaa kuin seksin tavoittelu.[146] Muutamat niin sanotut ”itselliset” naiset ovat vedonneet pihtauksensa puolustukseksi itsemääräämisoikeuteen, mutta yhtä hyvin toiset voivat vedota omiin seksuaalisiin tarpeisiinsa, jotka ovat yhtä sisäsyntyisiä kuin tarve suojella itseään. Seksi on lopulta kahden kauppaa ja yhteistoiminnan hedelmä. Sen sijaan feministien ”itsemääräämisoikeus” näyttää olevan pyrkimystä määräillä muita.

Raiskauksia tulee, kun miehillä ei ole varaa ostaa seksiä, ja rikollisuus lisääntyy kriminalisoimalla. Siinä olen kyllä sosialisti, että kaikkien pitäisi saada ilmaiseksi, ja ahdasmielisyys vain lisää painetta prostituutioon. Näin tulin antaneeksi myös tiukkapipoisiksi tunnetuille perussuomalaisille siedätyshoitoa; tosin monet heistä ovat paljon avarakatseisempia ja vapaamielisempiä kuin feminismin pihteihin joutunut vihervasemmistolainen klusteri.

3.4.5. Vasemmistolaiset vatsakkainasettelijat SDP:n äänitorvessa

Kansan Uutisten tapaan myös Suomen Sosialidemokraattisen puolueen Demokraatti-lehti ratsasti kohulla, jonka STT oli keittänyt kokoon seksuaalisuudesta ja sukupuolisuudesta. Lehti tukeutui ”journalismissaan” Vasemmistoliiton kansanedustajaan Veronika Honkasaloon, joka oli esiintynyt akateemisella näyttämöllä nuorisotutkijan kaavussa.

Demokraatti-lehden jutussa ”Suorat sanat Suomen Perustan julkaisusta” Vasemmistonaisten punahilkkana toimiva Honkasalo luonnehti kirjaani ”julmaksi ja vihamieliseksi tekstiksi”, valitti kirjani ”normalisoivan rasismia, vihaa ja vastakkainasetteluja” sekä julisti, että ”Suomen perustan julkaisu on demokratian vastainen ja ihmisoikeuksia loukkaava”.[147] – Huh huh! Kyseinen ketjuruoskinta oli siinä määrin railakasta, että sitä voisi pitää kirjoittajanimimerkki Keijo Kaarisateen keksimänä satiirina, joka epäonnistui muistuttaen siitä, että satiirin harjoittaminen on vaikea laji.

Tosiasiassa kyseinen valheellinen paasaaminen oli sinänsä julmaa ja vihamielistä – minua kohtaan. Lisäksi se loukkasi pahoin demokratiaa ja ihmisoikeuksia sekä tieteen vapautta ja tutkimustoimintaan liittyvää vaatimusta *olla vääristelemättä toisten tuottamia tutkimustuloksia*. Demokraatti-lehti myös toisti useat aiemmat ulinat esilukijoiden puuttumisesta ja muusta sensuroimisen tarpeesta.

Usein toistettu valitus ”vastakkainasetteluista” oli sikäli koominen, että Pohjois-Koreassa – tuossa työläisten viimeisessä paratiisissa – ei ole poliittisia vastakkainasetteluja, mikä on merkittävä puute sinänsä hienossa kansandemokratiassa. Opetettakoon sen vuoksi sosiologi Honkasalolle hieman sosiaaliantropologiaa.

Strukturalistina tunnettu ranskalaisherra Claude Lévi-Strauss pani aikoinaan merkille,

---

[146] *Totuus kiihottaa*, s. 256.

[147] Veronika Honkasalo Demokraatti-lehden 11.6.2020 julkaisemassa jutussa ”Suorat sanat Suomen Perustan julkaisusta: ’Suoraan kytköksissä perussuomalaisiin ja perussuomalaisten ajamaan ja edistämään politiikkaan’”. Jutun kirjoittajien nimiä ei ollut mainittu, ja ainoana lähteenä mainittiin STT.

että ihmisyhteisössä vastakohtiin perustuva erottelujärjestelmä on olennainen osa ihmisten tapaa jäsentää todellisuutta.[148] Samaa mieltä ovat olleet Hegel ja monet sosialismin teoreetikot, joiden mukaan todellisuus kehittyy negaation negaatioiden kautta, dialektisesti.

Vastakohtiin nojaavat niin kielen merkitykset kuin poliittiset kaksintaistelut, dramaturgia ja journalismikin. Verenpunainen kiihko ja tuhkanharmaa tuho pysyvät alati, sillä ihmiset haluavat nähdä ja mieltää asioita kaksinkamppailujen kautta, ja siksi romanttinen unelma sovusta ja harmoniasta on pelkkää palturia. Lévi-Straussin mukaan vastakkainasettelut kiihottavat ihmisiä, sillä kyseessä on eräänlainen apriorinen tapa hahmottaa todellisuutta, ja ainainen taistelu sisältyy myös biologiseen luontoon sekä voiman ja vastavoiman lakina fysikaaliseen todellisuuteen. Ja nyt nuo akateemisen sosialismin valopäät Veronika Honkasalosta Emilia Paloseen ovat tulleet julistamaan minulle, että ei saa vastakohtaistaa ja pitää varjella yksimielisyyttä. – Mitä humpuukia!

Totuushan on se, että minä en suinkaan *keksinyt* tai *luonut* mitään vastakkainasetteluja vaan totesin todellisuudessa *vallitsevan* lukuisia vastakkainasetteluja, joista kantaväestöjen ja maahanmuuttajien keskinäinen resurssikilpailu muodostaa erään merkittävimmistä. Mikäli vihervasemmiston unelma yksimielisyydestä ja sovusta toteutuu, se puolestaan *lopettaa* liberaalin demokratian, joka voi nojautua vain avoimesti ja sensuroimatta toisiaan vastaan asettuviin mielipiteisiin ja puolueisiin.

Ei ollut ihme, että jouduin Veronika Honkasalon kanssa eri linjoille, kun otetaan huomioon, mitä kaikkea muutakin hölmöä vasemmistolaiset ovat edustaneet. Mielestäni on kuitenkin tärkeää, että maassamme on edelleen myös vihervasemmistolaisen hallituksen oppositio. Vastakkainasettelun sijasta Honkasalon huolessa olikin kai kyse vatsakkain asetteluista. En ollut palvonut kaltaisiaan feministejä tarpeeksi.

Toisen kainalosauvan Demokraatti-lehti löysi Jyväskylän yliopistosta. Toimittajien Anniina Luotonen ja Sanna Nikula STT:ltä välittämässä jutussa lehti siteerasi ”nykykulttuurin tutkijaksi” naamioitunutta feminististä politrukkia, Tuija Saresmaa, joka vaati, että ”[…] ei pitäisi antaa rahaa sellaiselle toiminnalle, jossa ei ole mitään laaduntarkkailua”.[149] Hänen mukaansa siis rahatkin pitäisi riistää pois sen lisäksi, että meidät filosofit täytyisi ehdollistaa vasemmistolaisten feministisissien harjoittamalle kyttäämiselle ja valvonnalle.

Junttauksen häikäilemättömyyttä ja tiedepolitiikan feministisyyttä korostaa, että vihervasemmistolaisten feministien hallussa oleva Suomen Akatemia oli myöntänyt Veronika Honkasalolle 280 104 euroa riihikuivaa rahaa oman tendenssitoimintansa levittämiseen tieteen roolissa.[150] Saman verran rahaa (280 000 euroa) akatemia kippasi vuonna 2017

[148] Claude Lévi-Strauss klassikkoartikkelissaan “The Structural Study of Myth” *Journal of American Folklore* -lehdessä 68(270) vuonna 1955 (s. 428–444) .

[149] Tuija Saresma Demokraatti-lehden 29.6.2020 julkaisemassa aggressiivisessa jutussa ”Naisvihamielisen pamfletin julkaisseen Suomen Perustan tukien kohtalo venymässä kesän yli”.

[150] Suomen Akatemia rahoitti 24.4.2015 tekemällään päätöksellä numero 287966 Veronika Honkasalon Nuorisotutkimusverkosto ry:ssä harjoittamaa manipulointia 280 104 eurolla muun rahoituksen ollessa 120 045 euroa. Tendenssimäisen hankkeen otsikkona oli ”Sukupuolten tasa-arvo, etnisyys ja seksuaalisuus – Monikulttuurinen seksuaalikasvatus Suomessa, Ruotsissa ja Norjassa”, eli hankkeessa pyrittiin edistämään kaikkia vihervasemmistolaisen feminismin agendoja: etnistä sekoittamista, monikulttuuri-ideologiaa ja seksuaalisesti sekavaa ajattelua. Hankkeen suurisuuntaisuus kaventui lopulta koskemaan vain Suomen oloja.

Loppuraportin mukaan rajoja oli kuulemma rakennettu ”*sukupuolten tasa-arvoon liittyvien ennakko-oletusten varassa suomalaisiksi miellettyjen ja maahanmuuttajien välille*”. Tuloksena esitettiin lähinnä mediaa koskevia banaliteetteja, kuten ”[t]asa-arvo näyttää olevan polttavan julkisen keskustelun ja poliittisten erityistoimenpiteiden kohde erityisesti silloin, kun tehdään eroa suomalaisen ja ’vieraan’ kulttuurin välille”.

Tuija Saresmalle hänen monikulttuuri-ideologiseen maahanmuuttoprojektiinsa nimeltä ”Rajojen yli – kuulumisen performansseja ja narratiiveja taiteen keinoin”.[151] Nämä naiset olivat valtavan rahoituksen kohteina tuottamatta mitään merkityksellisiä tuloksia, ja nyt toinen heistä vaati vähäistenkin avustusten perimistä pois minulta!

Ja mitä olinkaan sanonut taiteiden ja narratiivisuuden selitysvoimattomuudesta, kun pyritään ymmärtämään poliittisia ongelmia? Saresman oma metodologia oli köykäinen mutta syytökset raskaita, mikä osoitti kyseisten ”taiteentutkimuksellisten” lähestymistapojen mitättömyyttä. Ne eivät juuri poikenneet kulttuurineuvos Veijo Baltzarin valetieteellisistä metodeista hänen toimiessaan taiteellisen demaritieteen mannekiinina.[152] Omasta mielestäni Honkasalon ja Saresman edustama *cultural studies* -tyyppinen feminismi, jota harjoitetaan hämärissä ”verkostoissa”, ei ole rehellistä tiedettä lainkaan vaan poliittisista tyytymättömyyden aiheista ammentavien vääryystieteiden (*grievance studies*) tapainen pseudotieteen laji, jolta itseltään pitäisi ottaa rahat ja resurssit pois.

Vuonna 2021 Suomen Akatemia palkitsi Saresman myös 279 953 euron rahalahjuksella[153] hänen lausuttuaan kirjani olevan ”ristiretki sellaista feminismiä vastaan, jota ei ole”.[154] Hän on siis tarpeeksi ”ovela” ollakseen ”huomaamatta”, että kyseinen feministinen politikointi näkyi juuri *hänen tuossa omassa toteamuksessaan* – ja tietysti kaikessa femi-

---

Kaikki Honkasalon julkaisut vuosilta 2015–2019 olivat yhtä lukuun ottamatta *muiden* tutkimuksiin liittyneitä *osia*. Vain artikkeli ”Sex Education” julkaisussa ”Culture and Sexuality in Finnish Health Education Textbooks” oli Honkasalon yksin kirjoittama. Hän oli lukenut käytössä olevat terveystiedon kirjat ja etsinyt niistä kohtia, joissa ei ollut huomioitu Suomessa asuvia maahanmuuttajia. Honkasalo oli jo aiemmassa toiminnassaan julkaissut artikkelin ”Se suuri ero – Kulttuuri ja seksuaalisuus terveystiedon oppikirjoissa” (Nuorisotutkimus 1/2013, s. 6–22), joka nimensä ja tiivistelmänsä perusteella vaikuttaa olevan sama kuin myöhemmässä hankkeessa englanniksi julkaistu tuotettu teksti.

Mitättömiä ja itseään toistavia tuotoksia siis, mutta tueksi paljon rahaa. Vaikuttaa siltä, että Suomen Akatemian feministisessä kartellissa rahoituksen runsaus on suoraan verrannollinen tulosten arvottomuuteen. Lähde: Suomen Akatemian Internet-sivut.

[151] Suomen Akatemian rahoituspäätös 308581 13.6.2017.

[152] Kirjoitin aiheesta blogissani 28.11.2019 otsikolla ”’Professori Baltzar’ tiedepolitiikan mannekiinina”. Sellaisetkin arvostettuina ja kunniallisina pidetyt tieteen ammattilaiset kuin historioitsija Juha Sihvola ja filosofi Sami Pihlström tukivat Paavo Lipposen (sd) aloittamaa hanketta professorin arvonimen saamiseksi Baltzarille. Nämä urakiipijät olivat takaamassa hänelle lopulta myönnettyä kulttuurineuvoksen arvoa.

Televisiokanava Nelosen draamasarjaksikin päätynyt tapaus Baltzar antaa oivallisen näytön siitä, millaista monikulttuuri-ideologian läpäisemä tiedepolitiikka on ja mihin täysin taitamaton, mitään mistään ymmärtämätön ja vieläpä moraaliton tieteen puotipuksu voi yltää, kun asettuu myötäilemään ja hyödyntämään tiedepoliittisen valtavirran näkemyksiä rahan kiilto silmissään ja ketunhäntä kainalossaan. Kyseessä ei ollut irrallinen eikä erillinen tapaus, vaan osa hallitusten, yliopistojen ja tiedeorgaanien jo pitkään jatkamaa monikulttuuri-ideologista lähetystyötä.

Feminismin tukeminen ei poikkea tästä mitenkään. Rahaa roiskitaan sadoin tuhansin vailla vähäisintäkään kriittisyyttä ja järkeä, kunhan rahoitettavalla on arvovaltaiset poliittiset tukijat ja tutkijan oma orientaatio ja viiteryhmä on ”oikea”, siis monikulttuurinen ja maahanmuuttoa edistämään pyrkivä. Vihervasemmiston suosimalla ja velvoittamalla ”ryhmätyöskentelyllä”, ”verkostoitumisella”, ”yhteisartikkelien julkaisemisella”, ”nippuväitöskirjoilla”, ”affiliaatiolla”, ”projekteilla” ja ruohonleikkurin huoltokirjaa tai jääkaappipakastimen käyttöopasta muistuttavalla komiteamietintötieteellä ei ole mitään tekemistä todellisen tieteen, tiedejulkaisemisen ja tutkimuksen kanssa, vaan nämä kahvinjuontihankkeet perustuvat pelkkiin sosiaalisiin seuraleikkeihin.

Tämä kaikki tapahtuu humanistisella ja yhteiskuntatieteellisellä alalla valtaa käyttävän *vihervasemmistolaisen professori- ja tietelijäkaartin suojeluksessa*. Niinpä vaadin, että vihervasemmiston metodologisesti mädäntyneestä agenda- ja tendenssitoiminnasta sekä sen tukemasta porsastelusta tehdään loppu.

[153] Suomen Akatemian rahoituspäätös 340650 Tuija Saresman hankkeesta ”Verkon affektiiviset käytännöt: Vihapuheen tuottaminen, kokemus ja hallinta digitaalisella aikakaudella” 26.5.2021.

[154] Feministinen aggressori Tuija Saresma Demokraatti-lehden 29.6.2020 julkaisemassa jutussa ”Naisvihamielisen pamfletin julkaisseen Suomen Perustan tukien kohtalo venymässä kesän yli”.

nisteille suunnatussa taloudellisessa voitelussa.

Lisäksi Saresma nauttii roolistaan valtioneuvoston hankkeessa nimeltä ”Vihan verkot: Vihapuheen tuottajien ja levittäjien motiivit, verkostot ja toimintamuodot”, johon valtioneuvosto on kerännyt kaaderillisen vasemmistolaisia yhteiskuntatutkijoita ja jossa kriittinen ajattelu koetaan lavastaa ”vihaksi” ymmärtämättä yhteiskunnallisen aggressioiden alkusyiden piilevän maahanmuutossa.[155]

Tämän kaiken Saresma sai Jyväskylän yliopistossa olevan lehtoraattinsa lisäksi, houkutellen rahoituksen hunajalla ympärilleen useita kanssaan samanmielisiä feministejä ja laittamalla heidät laulamaan omia kliseisiä laulujaan. Akateemisella rehulla ruokittu Saresma näyttää olevan todellinen vihervasemmistolais-feministisen propagandan tihentymäpiste ja poliittisen yhteiskuntatutkimuksen punainen napa.

Samaan aikaan yhteiskunta pakotti Kelan peruspäivärahalle ajetun kaksinkertaisen tohtorin hakemaan jokapäiväisen leipänsä vähävaraisille tarkoitetusta hävikkiruoan jaosta, johon oli päätynyt kauppaketjuilta yli jäänyttä ja puoliksi pilaantunutta purtavaa.

Vihervasemmisto ajoi tuplatohtorin leipäjonon perukoille.
Kuva Sanoma-yhtiöiden kulmilta 2021.

Tarkoitan vain, että tieteen kultapossukerholaisten suosiminen ja yleinen epäoikeudenmukaisuus olivat menneet niin pitkälle, että ne eivät oikeuttaisi enää vain viha-

[155] Tuija Saresman ohella hänen hankkeessaan toimivat ansiottomiksi ja maineettomiksi jääneet yhteiskuntatutkijat Reeta Pöyhtäri, Aleksi Knuuttila, Heidi Kosonen, Urho Tulonen, Paula Haara, Kaarina Nikunen ja Marko Juutinen sekä Poliisiammattikorkeakoulua edustava Jenita Rauta, jonka kannanottoja arvostelin kirjani *Totuus kiihottaa* sivulla 364 hänen vaadittuaan hallituksen asettaman työryhmän mukana, että virkamiehet, toimittajat ja poliitikot rinnastettaisiin syrjittyihin vähemmistöihin ja että siksi heidän pitäisi nauttia muita ihmisiä parempaa suojaa lainkäytössä.

Olin itse päinvastaista mieltä. Kyseisiä ryhmiä pitäisi voida arvostella *kovemmin* kuin muita heidän käyttämänsä valta-aseman vuoksi. Toisaalta heidän nälvintä- ja urkintaoikeutensa ei pidä olla yhtään laajempia kuin muillakaan. Katso kirjaani *Totuus kiihottaa* (s. 364–366). Kun poliisikin on mukana tutkimushankkeeksi sanotussa toiminnassa, on kiintoisaa, mitä nämä orwellilaisuuden asianajajat seuraavaksi hakevat tuekseen. Armeijanko?

puhetta vaan vaatisivat vastapainokseen vihatekoja, juuri sellaisia, joilla he itse ovat lähestyneet minua. Niin sanotun ”tieteen” yksi kaikkein sairaimpia piirteitä ja samalla karkein epäoikeudenmukaisuus onkin siinä, että joillekin tyypeille annetaan suuria määriä rahaa ilman mitään objektiivista näyttöä paremmuudesta, pelkkien lupausten tai suunnitelmien perusteella, joita nuo apurahakapinalliset suostuvat sitten täyttämään hallitusvallan ja Suomen Akatemian tiedepoliittisten odotusten mukaisesti. Suomen Akatemian strategisen tutkimuksen neuvoston rahoittaman tutkimuksen painopisteistä ja jäsenistä päättää puolestaan valtioneuvosto, eli neuvostovaltio. Sellaiset apurahat ja tutkimustuet eivät tuo mitään kunniaa eivätkä arvostusta saajilleen. Niiden myöntäminen perustuu vain ja ainoastaan siihen kieroon yhtälöön, jonka mukaisesti poliittisesti samaa mieltä olevat kaverit voitelevat omat ystävänsä rahalla. Mitään tieteellistä ne eivät saajistaan osoita.

En ole tietenkään kärsinyt, kitunut ja tullut pahoinpidellyksi yksin, vaan raha on paholaisen lantaa aina, kun talikkoon ovat tarttuneet vihervasemmistolaisten poliitikkojen kädet, jotka levittävät sontaa pellonpientareelleen kökkötraktoriensa lavalta. Nostankin asian esille tässä yhteydessä siksi, että vertailun kautta paljastuu, millainen hurja vääryys feministien tukemisessa piilee ja kuinka toimittajat pyrkivät päättämään tutkimusten relevanssista omalla foorumillaan: lehdistöreportaasitieteessä, joka on uusi valetieteen laji.

Tiedän kyllä, että tutkimusten määrärahat myönnetään tai kiistetään kansainvälisen asiantuntijamenettelyn kautta, ja siinä onkin vääryyksien vääryys. ”Kansainväliseksi asiantuntijaksi” on nimittäin mahdotonta päätyä olematta lähtökohtaisesti *internatsi* ja ilmoittautumatta kannattamaan monikulttuuri-ideologiaa, feminismiä, maahanmuuttoa, EU-kulttia ja globaalia hapatusta sekä asettumatta vastustamaan ”rasismiksi”, ”natsismiksi” tai ”fasismiksi” lavastettua kansallisen edun puolustamista, joka on internationalistisen demaritieteen pääasiallinen itkunaihe.

Tosiasiassa kansainvälinen arviointi ei ole mitään muuta kuin irvokas näytelmä, jonka roolituksen naiset ovat oppineet erityisen hyvin, sillä he suhtautuvat kuuliaisesti ja tottelevaisesti tiedehallinnon ripityksiin ihan vain todistellakseen kykenevänsä kynnelle ja onnistuakseen akateemisessa bingolotossa. Mitään tieteellistä arvoa kyseisenlaisella komiteamietintötieteellä ei ole, sillä sen tulokset perustuvat poliittisiin toimeksiantoihin ja tiedehallintoa myötäilemään pyrkiviin tutkimussuunnitelmiin.

Juuri sitä kautta akateemisten sosialistien kädestä syövät valetieteiden pikku-Perkeleet olivat kääntäneet kassan kansainvälisten toveriensa avustuksella jo vuosien ajan nauttien veronmaksajilta kiskotuista avustuksista ja kellotellen rinta kaarella voivuoren päällä samanaikaisesti, kun me oikeat filosofit jouduimme jonottamaan itsellemme EU:n avokätisesti jakelemaa ruoka-apua, joka sekin on vain vuotavalla sangolla palautettua EU-jäsenmaksurahaa. Minkäänlaista EU-kritiikkiä, maahanmuuttokritiikkiä tai monikulttuuri-ideologian arvostelua on yliopistoyhteisössä mahdotonta esittää; sen voi sanoa ainoastaan leipäjonossa. – Se ei ole reilua, mutta se on totta.

Näytteeksi siitä, millä tavoin yliopistolaitoksen punikkifasistit ovat onnistuneet pahoinpitelemään erimielistä tuplatohtoria, joudun siis mainitsemaan äärimmäisestä köyhyydestä, johon vihervasemmistolainen kaaderi on ajanut minut jatkuvilla taloudellisilla sortotoimillaan. Heidän aineellisen ja henkisen väkivaltansa vuoksi olen joutunut elämään reaalisosialismia vastaavissa olosuhteissa samanaikaisesti, kun vihervasistit itse ovat kiitäneet lentokoneiden Ahtisaari-luokassa kohti köyhyyden vastaisia seminaareja EU:n tasa-arvojulistus takataskussaan ja hiilidioksidia ilmakehään puskien.

EU lähetti latvialaiset sahanpurunsa ruoka-apuna feministien pahoinpitelemälle filosofille.
Unelmaa saan elää.

Jutussa ”Naisvihamielisen pamfletin julkaisseen Suomen Perustan tukien kohtalo venymässä kesän yli” (29.6.2020) Demokraatti-lehden sosialistit puolestaan odottivat malttamattomasti minulle aiheuttamani taloudellisen vahingon tuloksia samalla, kun tiedepolitiikan käsikassarana toimivan Suomen Akatemian rahahanoista valui hunajaa feminismin etäispäätteille. Median tuella tapahtuva rahan kasaaminen tiedepoliittisille vihollisilleni ja samanaikainen rahoituksen takaisinperintä tutkimustyönantajaltani muodostivat verisen rikoksen, ja elämäntehtävänäni pidän, että vääryys korjatuksi tulee.

3.4.6. Demokraatti-lehden rauhankyyhkyt sotajalalla

Pelastuksekseni Demokraatti-lehti päätti turvautua kiintiöpakolaisena Suomeen tulleen irakilaistaustaisen shiamuslimin, Hussein al-Taeen, palveluksiin. Martti Ahtisaaren konfliktinratkaisulaitoksessa CMI:ssä toiminut SDP:n kansanedustaja al-Taee oli postannut Facebookiin kannanoton, jonka mukaan hän vaatii tasa-arvoministeri Thomas Blomqvistiä (rkp) ”tekemään voitavansa, tämän Suomen veronmaksajien rahoittaman julkaisun sisällössä esiintyneiden nais- ja transvihaa korostavien törkeiden väittämien torjumiseksi.”[156]

Rauhankyyhky al-Taeen ilmestyminen Demokraatti-lehden sivuille oli erittäin tervetullutta, sillä se vei pohjan lehden tasa-arvotaistelulta lopullisesti. Vuonna 2015 toimiessaan Crisis Management Initiative -nimisessä rauhan- ja konfliktintutkimuslaitoksessa Hussein al-Taee oli esittänyt suorasukaisen törkeitä ja pelkästään mielipiteidenvaraisia tölväisyjä sunnimuslimeista, juutalaisista, kurdeista ja homoseksuaaleista Facebook-seinällään.[157] Al-Taeen minareettihuudot kuultiin Jerusalemissa asti, jossa se sai päivä-

[156] Hussein al-Taee Demokraatti-lehden 10.6.2020 julkaisemassa jutussa ”SDP:n kansanedustaja hermostui perussuomalaisten ajatuspajan julkaisusta – ’Nais- ja transvihaa korostavia törkeitä väittämiä’”.

[157] Iltalehti 30.4.2019 ”Hussein al-Taee kielsi ensin kaiken, vain pari viikkoa myöhemmin hän joutui myöntämään valehdelleensa – näistä kirjoituksista kohu alkoi”.

lehtien korvat hörölle. Paheksuin al-Taeen toimintaa tutkimukseni *Totuus kiihottaa* sivulla 137, ja nyt tämä vihakirjoituksistaan tunnetuksi tullut SDP:n kansanedustaja yritti pestä paskaista mainettaan haukkumalla tieteellisen tutkimukseni.

Oli siis todellinen siunaus, että SDP:llä oli reservissään al-Taeen kaltainen puhdas pulmunen, sillä ilman häntä joku olisi voinut uskoa Demokraatti-lehden jutut, mutta kyseisen pyhimyksen taakse mennessään lehti menetti uskottavuutensa täysin. Todellisuudessa Demokraatti-lehti oli yhtä luotettava tieteen tuomioistuimena kuin Hussein al-Taee oli rauhansovittelijana, Veijo Baltzar kasvatustieteilijänä, Veronika Honkasalo nuorisotutkijana, Tuija Saresma sukupuolten lukumäärän arvioijana, Oula Silvennoinen sosiaalipsykologina, Inari Sakki historian juorutätinä ja Emilia Palonen populismista paasaavana pöydän pyyhkijänä ja märkien rättien viskojana mediassa.[158]

Valtamedian puolueellisuutta osoittaa, että al-Taeen tapauksessa toimittajat alkoivat puolustella hänen toimiaan, vaikka kyse oli Facebookissa suorasukaisesti esitetyistä räkäisyistä eikä taatusti mistään tutkimuksesta. Sen sijaan minun tapauksessani media ummisti silmänsä ja korvansa julkaisuni tutkimuksellisesta luonteesta kokonaan tavalla, joka on draamakuningattarille tyypillinen.

Erityisesti Yleisradio oli julkaissut pian jutut, joissa SDP piti asiaa ”loppuunkäsiteltynä” ja CMI:kin katsoi asiaa läpi sormien todeten al-Taeen nauttivan ”luottamusta”,[159] jonka se tosin joutui lopulta pyörtämään. SDP:n kieroutta osoittaa, ettei puolue ryhtynyt minkäänlaisiin kurinpitotoimiin kansanedustajansa ojentamiseksi, vaikka demarit

---

[158] Olin arvostellut Hussein al-Taeen takeeksi suitsutettua journalistiikkaa kirjani *Totuus kiihottaa* sivulla 137, Veronika Honkasalon puolueellisuutta sivuilla 130–131, Oula Silvennoisen harjoittamaa historian uudelleenkirjoittamista sivuilla 153–156, Inari Sakin tarkoitushakuista sosiaalipsykologista manipulaatiota sivuilla 149–152 ja Emilia Palosen hoipertelua sivulla 200, joten eipä ihme, että heillä oli motiivi kostaa minulle haukkumalla kirjaani. Mutta argumentteihini nämä rauhankyyhkyläiset eivät kyenneet vastaamaan, ja oliivinoksa putosi heidän suustaan heti nokan avaamisen jälkeen.

Sen sijaan internatsismin tukijana tunnettu Koneen Säätiö oli pönkittänyt heitä myöntämällä vuonna 2019 Emilia Paloselle työryhmineen 376 000 euron määrärahan ”hegemonian ja populismin tutkimukseen” testikenttänä ”nationalismin historiastaan tunnettu keskinen Itä-Eurooppa”. Inari Sakille työryhmineen Koneen Säätiö myönsi 377 000 euron määrärahan ”populistijohtajien puheiden analysoimiseen” ja ”populistipuolueita äänestäneiden haastattelemiseen”, siis kansallismielisten ihmisten parjaamiseen ”populisteiksi”.

Populismin ilmiöissä rämpiminen on mitätöntä, kun itse peruslähtökohta – populismi – on heiltä määrittelemättä tai on määritelty vihervasemmistolaisesti ja nurinkurisesti väärin. Myös kirjassani *Totuus kiihottaa* (s. 125) arvostelemalleni Miika Tervoselle Koneen Säätiö myönsi 25 000 euron rahapalkinnon jatkoksi lisärahoitusta 70 000 euroa ”kansallisten myyttien” ja ”valkopestyn” historiankäsityksen märehtimiseen, eli käytännössä historian vääristelyyn ja suomalaisten oman pesän likaamiseen. Lähde: Koneen Säätiön Internetsivut <https://koneensaatio.fi/tuetut/>.

Suomen Akatemia tosin lopetti Palosen rahoittamisen huomattuaan, että kyse on poliittisen agendan julistamisesta. Palonen itse kommentoi asiaa ay-lehti Acatiimin 3/2017 haastattelussa seuraavasti:

> Nyt 40-vuotiaana Palonen on joutunut huomaamaan, että häntä ei ole varaa palkata Suomen Akatemian hankkeisiin, koska hän veisi niin ison osan hankkeen budjetista.
>
> — Olen liian kallis, ilmeisesti ylikypsä tutkija.

Nauttimistaan tuista päätellen kyseisille todellisuuden vääristelijöille tarjotaan toistuvasti tilaisuus kaiken kattavaan isänmaallisuuden moittimiseen, ja kansallismielisten ihmisten haukkuminen on heidän elinkeinonsa sekä rahan lypsämisen ehtymätön väline. Heille annetaan rahaa, koska media on voidellut heidän julkisuuskuvansa myönteisellä imagon kiillotuksella – täsmälleen tieteen medioitumisväitteeni mukaisesti. Tuloksena on ollut rahassa mitattavaa sosiaalista korruptiota.

[159] Yleisradio kaunisteli al-Taeen rasistisia kannanottoja jutuissa ”Kansanedustaja Al-Taee irtisanoutui eduskunnassa Israelia ja Isisiä rinnastaneista kommenteistaan: ’Asia on loppuunkäsitelty’” (23.4.2019) ja ”Hussein al-Taee nauttii edelleen CMI:n luottamusta” (20.4.2019). Molempien juttujen lähteenä ja konfliktin vaimentimena toimi Sanomien enemmistöomistama STT.

ovat vollottaneet kuorossa kaikkien omasta mielestään sopimattomia puhuneiden erottamiseksi Perussuomalaisten eduskuntaryhmästä, jopa sulkemiseksi pois täysistunnosta.[160] Minun tapauksessani media aloitti valtavan korvennuksen pois politiikasta, vaikka en ollut arvostellut mitään kansanryhmää vaan selittänyt kansanryhmien välille syntynyttä eripuraa tieteellisesti.

SDP ei erottanut al-Taeeta eduskuntaryhmästä todennäköisesti siksi, että siten puolue olisi menettänyt täpärästi saavuttamansa suurimman puolueen paikkansa ja mahdollisesti pääministeripuolueen aseman. Demarien puoluesihteerin Antton Rönnholmin mukaan tärkeintä oli vain, että ”[…] että al-Taee on pahoitellut aiempia kannanottojaan.”[161] Niinpä demarivilhot viilettivät kuin viitasudet omansa tueksi.

Oikeuslaitoksen puolueellisuutta valaisee, etteivät al-Taeen varsin suorasukaiset herjat johtaneet esitutkintaa kummempiin tuloksiin, vaikka kansanryhmää vastaan kiihottamisen tunnusmerkit täyttyivät selvästi hänen puhuessaan juutalaisista ja homoista. Vaihtoehtomedian informatiivisuutta puolestaan korostaa, että tiedon al-Taeen törkeyksistä välitti yleisölle kansalaisaktivisti Anter Yaşa omassa blogissaan – ei siis mikään valtavirtamedia.[162]

Sen sijaan minun tapauksessani valtavirtamedia tähtäsi avoimesti ja suorasukaisesti poliittisen toimintani torpedoimiseen, julkaisuni sensuroimiseen ja tieteenharjoittajan asemani valheelliseen tärvelemiseen. Tämä ei tarkoita, että vastustaisin al-Taeen oikeutta sanoa julkisesti ja avoimesti, mitä hän ajattelee homoista ja muista vähemmistöryhmistä. Sanoin jo kirjassani *Totuus kiihottaa*, että meidän filosofien ei pidä pyrkiä hiljentämään vastustajiamme, sillä tuloksena olisi silloin kaikkien kuuroutuminen, mykkyyden tyrannia ja hiljaisuuden spiraali.[163] Haluan myös al-Taeen kertovan kaikille, mitä hän todella ajattelee, jotta ihmiset saavat tietää, kuinka rasistisia ajatuksia tasa-arvon ja yhdenvertaisuuden airuena toimivan SDP:n kansanedustajalla on.

3.4.7. He eivät tienneet, mitä he tekivät

Valtamedian maailmassa ”äärioikeistolaiseksi” luettava sosiaalidemokraattinen Demokraatti-lehti katsoi hyväksi painottaa, että Halla-ahon mukaan tutkimukseni sisälsi myös ”erittäin etevää media- ja sensuurikritiikkiä”.[164] Demokraatti siteerasi Halla-ahon esittämiä kehuja vain yhdestä syystä. Nostamalla Halla-ahon kehut otsikkoon toimittaja arveli voivansa kääntää myönteisen kielteiseksi, sillä lehdistöhän oli jo haukkunut kirjani pata-

[160] Liisa Nieminen Twitterissään 27.10.2019. Ks. Marko Junkkarin Helsingin Sanomiin 27.10.2019 kirjoittamaa juttua ”Kurinpalautus – Tuula Haatainen on saanut tarpeekseen mölinästä. Puhe eduskunnassa on jo perustuslain vastaista.”

[161] Yleisradio kaunisteli asioita 20.4.2019 julkaisemassaan jutussa ”Hussein al-Taee nauttii edelleen CMI:n luottamusta”.

[162] Ks. Anter Yaşan blogia <https://www.anteryasa.fi/jotain-epailyttavaa-sdpn-hussein-al-taeessa/>.

[163] *Totuus kiihottaa*, s. 356. Hiljaisuuden spiraalin (*die Schweigespirale*) käsite on lähtöisin Chicagon yliopistossa professorina toimineelta saksalaiselta Elisabeth Noelle-Neumannilta (1987). Välttääkseen sosiaalisen eristämisen ihmiset tarkkailevat, mistä on soveliasta puhua ja mistä vaietaan, sekä muokkaavat ilmaisuaan vastaamaan sosiaalisesti hyväksyttyä tapaa. Itsesensuuri välittyy lopulta juridisiin normeihin, jotka kirjaavat yhteiskunnallista todellisuutta. Sosiaaliseen riippuvuuteen ripustaminen on ollut kammottava osa myös symbolisen interaktionismin ihmiskuvaa, joka oli kritiikkini kohteena toisessa väitöskirjassani (2015).

[164] Demokraatti-lehti anonyymin toimittajan jutussa ”Jussi Halla-aho analysoi Jukka Hankamäen kirjaa: ’Erittäin etevää media- ja sensuurikritiikkiä’” 13.6.2020.

luhaksi, ja näin kansakunnalle kaupattu perusoletus oli, että kirjani on huono ja Halla-aho puolustelee siis huonoa julkaisua. Vasemmistolehtien harjoittama vääristely todisti, että vihervasemmiston kellokkaat ovat läpikotaisin pahansuopia tyyppejä, joita myös ”vasemmistointellektuellien” roolissa toimiessaan motivoi pelkkä kauna ja vahingoittamisen halu.

Jussi Halla-aho oli antautunut filosofoimaan teokseni julkaisutilaisuuden lopussa eräästä ihmettelynsä aiheesta, joka vallitsee siinä, että monet toimittajat *luulevat* nykyisin edistävänsä joitakin hyviksi katsomiaan tarkoitusperiä ymmärtämättä, mihin heidän tekonsa todellisuudessa johtavat.[165] Heidän tahtonsa ja tarkoituksensa voivat olla perimmältään rakentavia, eli he kuvittelevat edistävänsä toimillaan myönteisiä asioita, mutta he eivät huomaa saavansa aikaan pahaa. Halla-ahon ihmettely oli varmasti aitoa, niin kuin apostoli Paavalin omakohtainen pohdinta siitä, miksi hän ei tee sitä hyvää mitä tahtoo, vaan sitä pahaa, mitä ei tahdo.[166]

Platoninen vastaus ihmettelyn aiheeseen on juuri tietämättömyys. Nasaretin mies puolestaan pyysi antamaan ”heille anteeksi, sillä he eivät tiedä, mitä he tekevät”.[167]

Tässä mielessä vihreiden ja vasemmiston yrityksiä oman hyveellisyytensä harjoittamiseen ei voida sanoa ”moraaliposeeraamiseksi”, sillä he eivät ymmärrä myöskään *poseeraavansa*. Pikemminkin kyseessä on hyveellisyyden tahaton *signalointi*, joka voi olla aitoa mutta ei kovin tietoista.

Vastasin kysymyksiin kirjassani, jossa totesin, että tietämättömyys yhteiskunnallisista syy–seuraus-suhteista johtaa usein laaja-alaiseen luulemiseen ja asioiden ideologisoitumiseen. Ideologian eräs määritelmä on puolestaan se, että julkilausutuista ihanteista seuraa käytännössä toimeenpantuina päinvastaisia tuloksia – aivan niin kuin maahanmuuton ja monikulttuurisuuden julistamisessa on käynyt.

3.5. Puusta pudonneet bulevardilehdet

Mediatutkimuksen merkitystä ei pitäisi tietenkään ratkoa iltapäivälehtien kynänvedoilla. Medioitumisen merkiksi niin kuitenkin tehtiin. Iltapäivälehdet olivat ekstaasissa, sillä Jussi Halla-ahon vahvat defensiot antoivat mahdollisuuden toistella hänen kommenttejaan lehtien sivuilla: ”Virhe!”, ”Meidän mokamme!”, ”Perustan huonoin kirja!” – Nämä olisivat tuskin tulleet Halla-ahon mieleen ilman median kostonkiimaista öyhötystä. Puolue reagoi median syötteisiin ja joutui kärsimään siitä.

Väitteet ”virheistä” ohjaavat helposti ajattelemaan, että en muka osaa menetellä median kanssa ”oikein” tai että puolue ei hallitse julkisuutta. Joku saattaa luulla, että en tiennyt, mitä toimittajien arvostelemisesta seuraa. – Tiesin oikein hyvin. Median arvosteleminen mielletään majesteettirikokseksi kaikkialla, vaikka asian pitäisi olla päinvastoin. Mediankin yläpuolella on nimittäin yleisö, eli kansa. Myös Ison-Britannian kuningattaren Elisabet II:n kerrotaan vitsailleen pelostaan joutua työttömäksi, jos arvostelee tavallisia kansalaisia. Hänkin oli vain ”kansalla työssä”.

Koska kirjani on mediakriittinen, oli selvää, että median arvio siitä olisi myrkyllinen. Myönteistä vastaanottoa eivät Perussuomalaisessa puolueessa esitetyt näkemykset ole

165 Jussi Halla-aho kirjani julkaisutilaisuuden loppukeskustelussa 8.6.2020.

166 Apostoli Paavali kirjeessään roomalaisille 7:15.

167 Rakennusmiehenä aloittanut Jeesus Nasaretilainen evankeliumissa Luukaan mukaan 23:34.

koskaan valtamedialta saaneet, ja tässä mielessä ”kielteisen” reaktion ei pitänyt olla yllätys kenellekään puoluetoimijalle. Mutta myös valheellisuudella täytyy olla rajansa, ja siksi jonkun oli uhrauduttava totuuden hyväksi, vaikka silläkin uhalla, että joutuu toimittajien teurastamaksi.

Jälkipuheiden valossa kirjan *julkaiseminen* oli ehkä pragmaattinen virhe puolueelta, mutta virheitä *kirjastani sinänsä* ei juuri löydetty. Oli helppoa lausua, että ”noin ei pitäisi sanoa”, mutta vaikeaa osoittaa, että sanomani ei pitäisi paikkaansa. Siksi teoksen sensuroiminen oli se todellinen virhe. Toimittajien ajatusvirheitä olin kyllä joutunut korjaamaan teoksessani satamäärin. Uutisarvoa myöskään iltapäivälehdistön hehkutuksella ei siis ollut.

3.5.1. Alman älähdykset

Alma Median päälehdeksi muodostuneen Iltalehden toimittaja Anni Saastamoinen jatkoi puolueen ja muun mielipideympäristön puhdistusta Matias Turkkilalta toistamallaan kannanotolla, jossa tämä heittäytyi toimittajan käsivarsille voimaantumaan. Lehden 10.6.2020 julkaisemassa jutussa ”Matias Turkkila kohujulkaisusta: ’Laadunvarmistuksen virhe näyttäisi olevan minun’” Suomen Uutisten päätoimittaja laitettiin iltapäivälehden kaulapantaan sidottuna selittelemään: ”On fakta, että kirjoituksessa on paikoitellen alatyylistä, kärjistävää kieltä. Monet osuudet olivat alatyylisiä ja täysin asiattomia. Käytettyjä ilmaisuja ei ole syytä puolustella.”[168] – Fakta on, että teokseni fakta-aines on niin vastaansanomatonta ja tulkinnat paikkaansa pitäviä, että Turkkilalla ei ollut tässäkään yhteydessä mitään syytä puolustella itsensä eikä minun häpäisemistä Iltalehden nurkissa.

Miten myöskään olisin voinut *puolustaa* omia näkemyksiäni, kun siihen ei annettu tilaisuutta ja ajatuspaja katkaisi kaulani? Huvittavinta oli havaita Turkkilan ryömivän naistoimittajan hameenhelmojen alle huutelemaan tunnustuksiaan.

Huomionarvoista on, että kirjastani ei puhuttu sanaakaan kirjallisuuspalstoilla eikä lehtien tiedesivuilla, eikä teoksesta julkaistu yhtään *kirja-arviota*, jollaisia lehdet ovat yleensä julkaisseet aihepiirin asiantuntijoilta. Sen sijaan kirjan vastaanotto mediassa pelkästään politisoitiin.

Tämä näkyi Iltalehden pääkirjoitustoimittajan Juha Ristamäen pääkirjoituksessa 11.6.2020.[169] Se ei ollut aivan ymmärtämätön, mutta kylläkin yleissävyltään negatiivinen. Viesti oli, että perussuomalaisilla ei saisi olla sen enempää mielipiteitä kuin äänestäjiäkään. Hieman yllättäen Ristamäki pelkäsi kohun voivan *nostaa* Perussuomalaisten kannatusta:

> Se, että Suomen Perustan tutkimus lytätään rajusti julkisesti, toimii sen ja perussuomalaisten eduksi. Syntyy väistämättä asetelma perussuomalaiset vastaan muut puolueet, ns. sivistyneistö ja media. Tämä sopii perussuomalaisille mainiosti.[170]

---

[168] Iltalehden toimittaja Anni Saastamoinen 10.6.2020 julkaistussa jutussa ”Matias Turkkila kohujulkaisusta: ’Laadunvarmistuksen virhe näyttäisi olevan minun’”.

[169] Juha Ristamäki Iltalehden pääkirjoituksessa ”Provosointi on perussuomalaisten politiikan ydintä – naisten ’pihauskartelli’ meni yli rajan” 11.6.2020. Tuo käsite oli tosin MTV3:n Eeva Lehtimäen oma keksintö.

[170] Sama. Ristamäen kommentin mukaan en ilmeisesti kuulu ”ns. sivistyneistöön” vaan olen perussuomalaisena mukamas sitä vastaan. Ilmeisesti Ristamäki itse katsoo kuuluvansa tuohon ”ns. sivistyneistöön”.

Ristamäki oli kyllä oikeassa siinä, että negatiivinen julkisuus on parempi kuin ei julkisuutta ollenkaan. Kun otetaan huomioon, että perussuomalaisena ei myönteistä julkisuutta voi toimittajilta koskaan saada, voin olla erittäin tyytyväinen, että sitä ”toiseksi parasta julkisuutta” tuli Porvoon mitalla.

Lehdessä myös pelättiin sen omien haukkujen kääntymistä Perussuomalaisten voitoksi. Minun olisi kai pitänyt kiittää toimittajia ruoskinnasta, joka viattomaan kohdistuessaan herättää kansalaisissa myötätuntoa. Parempaa huonon omantunnon tunnustusta tuskin olisin voinut lehdeltä toivoa.

Ristamäki jatkoi, että ”[...] provokatiivinen tyyli on toiminut perussuomalaisilla. Se on toiminut niin maahanmuutto- kuin ilmastonmuutoskritiikin välittämisessä äänestäjille”.[171] Mutta kannatuksen kasvu tätäkin rataa oli toimittajan mielestä vain huolestuttavaa ja jopa yhteiskunnallisesti vaarallista, ja siksi oli tarpeen jatkaa Hankamäen vipuamista pois puolueesta, jottei filosofi voisi omalla totuuden puhumisellaan pilata Perussuomalaisten pitkään jatkunutta sopeuttamista ja kesyttämistä. Lehden taktikko lausui asiansa näin:

> Kalliiksi Hankamäen naisnäkemykset saattavat tulla myös siinä mielessä, että ne nousevat esiin, jos ja kun perussuomalaiset on seuraavien vaalien jälkeen mukana hallitustunnusteluissa. Vaikea uskoa, että PS:n puheenjohtaja Jussi Halla-aho haluaisi juuri tällaisten asioiden takia nostaa yhteistyöriman niin korkealle, etteivät muut puolueet sitä pysty ylittämään.[172]

Olin ilmeisesti siirtänyt ajattelun vaatimuksen niin korkealle, etteivät sen enempää toimittajat kuin poliitikotkaan ”sitä pystyneet ylittämään”. Sen sijaan toimittaja näki asian populistiseen tapaansa pelkän poliittisen kaupankäynnin näkökulmasta – omistamatta lainkaan huomiota siihen, miten *totta* kirjassani puhuin. Hänen mukaansa asia vain on yksiselitteisesti niin, että ”[o]sa Hankamäen väitteistä on vahvan naisvihamielisiä”.[173]

Näin siis iltapäivälehden toimittaja ”naisnäkemyksistä”, joiden takana lymyilevä homo sattui olemaan hänen mielestään väärässä paikassa, eli perussuomalaisessa puolueessa, tieteellisten ja heteroseksuaalisesta ideologiasta riippumattomien näkemystensä kanssa. Homofoobinen media oli oivaltanut, että naisvihaväite olisi tehokas heittoistuinnappi filosofin linkoamiseksi pois puolueesta. Siihen verrattuna perussuomalainen puolue oli osoittautunut tyrmistyttävän *liberaaliksi*. Sen sijaan toimittaja Ristamäki sekosi omaan heteronormistoonsa kuin kukko rohtimiin hieroessaan omaa feminismiään lukijoiden naamaan. Lisäksi hän halusi laittaa tutkimuksen julkaisemiselle hintalapun uhittelullaan.

Filosofisesti sanoen valtavirtamedia pyrkii hyödyntämään populisminsa välineenä heteroseksististä arvouniversumia, jossa miehet halutaan nähdä naistenpalvontaa harjoittavina kuhnureina ja naisia pidetään kaiken arvostelun yläpuolella olevina mehiläiskuningattarina – valtakulttuurin oman ideologisuuden merkiksi. Tuon pyhäinkuvan häpäisemiseen tietenkin syyllistyin eräänlaisena ”hetero-oletettuna” ja varmastikin *erilaisena* homona. Olen suuresta vaikutusvallastani edelleen ylpeä, vaikka media onnistuikin raahaamaan minut mestauspaikalle, jolla seksuaalipoliittinen pakana uhrattiin Perussuomalaisten pitämiseksi hallituskelpoisena puolueena.

---

171 Sama.

172 Sama. Mainita ”Hankamäen naisnäkemysten kalleudesta puolueelle” oli kiristystä, jolla toimittaja vipusi minua pois puolueesta. Kerrankos varas huutaa ”ottakaa varas kiinni”? Nyt lehtimiehelle kävi niin.

173 Sama. Kukaan tuskin huomasi, millaista vihaa Juha Ristamäki itse pursuili naisvihasyytöksillään.

Median patentoimat ja myönteisellä julkisuudella palkitsemat ”oikeat homot” ovat populistiselle valtamedialle edelleen pelkkää Mr. Gay Finlandien tapaista käyteainetta, josta muovaillaan sätkynukkeja myötäilemään niin heteronaisten kuin -miestenkin feministisiä pyyteitä. Tosiasiassa nuo homot ovat pelkkiä itsetunnoltaan epävarmoja ja arvostelua säikkyviä sovinnaisuuden mannekiineja, jotka kerjäävät hyväksyntää heteroseksuaalis-sosialistiselta arvomaailmalta, kirkolta, medialta ja Euroopan unionilta sekä heittäytyvät kontalleen vaikka piispainkokoukselle saadakseen seksuaalisuhteilleen metafyysisen intervention ja ankarampaa sosiaalista aviokontrollia.

Kukaan ei huomannut, kuinka jäätävä älyllinen tyhjiö tuossa seksuaali- ja sukupuolipoliittisessa julkisuuspääoman vaihdossa ja järjestöretorisessa politikoinnissa vallitsee. Se on perimmältään samanlaista kuin valtamedian tapa hyödyntää heteroseksuaalisten naisten ja miesten välistä kiistelyä, joka on pitkälti feministisen uhriutumispolitiikan seurausta. Valtavirtamedian harjoittaman populismin kautta myös homot olivat vedetyt feminismin verkkoihin, joista omat näkemykseni olisivat voineet vapauttaa, mutta kirjani oli toimittajien käsissä väärin päin.

Yleisestikin media haukkui minua ”naisvihasta” vain ilmentääkseen omaa vihaansa homoja vastaan ja kaivaakseen perussuomalaisista esiin heidän agraarista homokammoaan. Naisten puolustamisella ei siis ollut mitään muuta merkitystä kuin esittää median omaa heterofeminististä ilkeilyä meitä hyvällä itsetunnolla varustettuja ja naisten vallasta riippumattomia miehiä kohtaan. Sen alle yritettiin peittää filosofiani koko sisältö, sillä kirjani meni *banaalin sovinnaisuuden* yli.

3.5.2. He lavastivat tutkimuksesta kohun

Iltalehden Juha Ristamäki oli – jälleen *Twitteriä* kaivelemalla – löytänyt lähteekseen Helsingin yliopistossa viestinnän professorina toimivan Esa Väliverrosen kannanoton, jossa hän sanoi, että ”huomiotalouden logiikassa paheksunta asettuu osaksi kohun käsikirjoitusta”. Professori myös varoitteli, että ”[e]nnen kun kiihotut Totuus -raportista, mieti oletko osa käsikirjoitusta”.[174]

Oli hienoa, että professori näytti tunnustavan median väärinkäytökset myöntymällä näkemykseeni, jonka mukaan media kynäilee omia stoorejaan, toistaa virheitään ja reagoi täysin ennustettavalla tavalla. Professorin bingolotto osui oikeaan sikäli, että valtavirtamedia oli osoittamassa kaikki väitteeni sen puolueellisuudesta ja sossumedian sekä valtamedian suhteista paikkaansa pitäviksi.

Mutta merkillistä on, ettei Väliverronen keksinyt kannanotolleen Twitteriä parempaa alustaa, jolta sen teki näkyväksi iltapäivälehden kaltainen ”tieteellinen julkaisu”. Sen sijaan Väliverronen tarkasti tekemääni väitöskirjatasoista tutkimusta niin kuin hänen karsastamansa Trump johti valtiota: tviittaamalla. Hänen olisi pitänyt pystyä parempaan.

Kokonaisuutena myös Väliverrosen reagointi oli perusteettoman kielteinen ja täysin odotettavissa. Hänkin asettui täysin palkein ”osaksi kohun käsikirjoitusta”, jonka media oli tosin laatinut aivan itse. Yritys peittää kirjani tutkimuksellinen luonne väitteellä sen ”kertomuksellisuudesta”, ”käsikirjoituksesta” ja ”tarinoinnista” on joka tapauksessa

[174] Esa Väliverronen Juha Ristamäen Iltalehteen kirjoittamassa pääkirjoituksessa ”Provosointi on perussuomalaisten politiikan ydintä – naisten ’pihauskartelli’ meni yli rajan” 11.6.2020.

ymmärrettävä median omien intressien valossa.

Ajatuskulku on seuraava. Kun lukee iltapäivälehtiä, tietää lukevansa juoruja. Kun menee elokuviin, tietää, ettei mikään ole totta. Kun lukee romaania, tietää lukevansa sepitettä tai tarinaa. Mutta kun asian sanoo kaltaiseni filosofi ja tieteilijä tutkimuksessaan, lukija joutuu sen kauhistuttavan tosiasian eteen, että mediasta lähdeviittein ja dokumentein osoittamani faktat eivät olekaan kuvitelmia vaan nimenomaan tosia. Siksi medialle ja median lakeijoille tuli kiire kiistämään julkaisuni tieteellinen ja tutkimuksellinen luonne.

Vasemmiston eräs etäispääte yliopistolla yritti vetää ”väliverhon” lavastamalla tutkimukseni provokaatioksi.

Ei ollyt yllätys. – ”Käsikirjoitusta”, ”provokaatiota”, ”tarinointia”. – Tampereelta Helsingin yliopistoon siirtynyt Pertti Hemánuksen ja Kaarle Nordenstrengin oppilas ei näköjään pystynyt ajattelemaan asiaa muulta kuin *kertomusten* kannalta, vaikka olin juurta jaksaen selittänyt kirjassani, kuinka kohtalokasta myös tieteelle on, että totuus on hukattu postmodernistien ja muiden relativistien laskeman sumuverhon taakse. ”Typeräksi” tviittaamiseen liittyvä sananvalinta puolestaan osoitti Väliverrosen omassa vihjailutekniikassa olevan parantamisen varaa. Riman ali meni, eikä osunut lankulle professorinkaan jalka.

Viestinnän professori näytti olevan jopa kateellinen tekemäni tutkimuksen nauttimasta negatiivisesta huomiosta, tai sitten hän vain koetti tukahduttaa kirjani viestiä, jolla olin paljastanut vihervasemmiston valta-aseman yliopistolaitoksen sisällä. Meillä filosofian piirissä lähdetään siitä, että sellaisia typeryyksiä ei olekaan, jotka olisivat täysin anteeksiantamattomia, ja siksi myös Väliverronen saa anteeksi omansa, tietenkin ilman, että ymmärtäisi pyytää.

Kaikesta kohtaamastani sättimisestä minulle tulee vaikutelma, että jostakin syystä nämä haukkujat pitävät minua kritiikin tavoittamattomissa olevana ja katselevat minua ylöspäin. Muutoin he tuskin roikkuisivat kirjassani kuin koulupojat opettajattaren rintaliiveissä. Kukaan ei varmaankaan vaivautuisi syytöksiin, elleivät he olettaisi, että minulla on jokin suunnaton resurssi, jonka vuoksi he itse ovat alakynnessä ja joka mukamas antaa heille oikeuden haukkua tekemisiäni sillä tyypillisellä tavalla, jolla vasemmisto on aina solvannut porvareita.

Minulla sellaista resurssia ei tietenkään ole, sillä omaisuuspuskuri ja yliopistomandaatilla panssaroitu asema puuttuvat – ellei sitten ajatella niin, että minua ei ole voitu myöskään sitouttaa yliopistojen punavihreällä rahalla ja resurssejani ovat vapaus ja riippumattomuus. Kansallismielisyys on kyllä mahtava henkinen voimavara. Sen moittijat ilmaisevat yleensä pelkkää omasta osattomuudestaan johtuvaa kateutta tai riippuvuutta poliittisista sitoumuksistaan, kun ovat erehtyneet vasemmiston vangeiksi – ja tietenkin heikkoutta sen johdosta, etteivät he ole uskaltautuneet katkaisemaan napanuoraansa ja liittymään kansallismielisiin. Heidän ilokseen voin vakuuttaa, että myös vihervasemmiston etäispäätteillä on oikeus olla perussuomalaisia ”rasisteja”, ”fasisteja”, ”sovinisteja”, ”misogynistejä”, ”antisosialisteja”, ”antifeministejä” ja muita *rationalisteja*, kunhan vain löytävät nuo asiat pintanahkansa alta ja myöntävät asian itselleen.

Väliverrosen väliverhon heilautus meni vikaan sikäli, että professori kuvitteli median nostaman kohun Perussuomalaisten järjestämäksi tai vähintään toivomaksi. Jussi Halla-aho torjui epäilyt, joiden mukaan kohu olisi puolueen tarkoituksellisesti tekaisema, ja selvensi Yleisradiolle, että kaikki ei suinkaan ole Perussuomalaisten keksintöä:

> Halla-ahon mukaan on virheellistä olettaa, että kohun takana olisi tietoinen puoluetoimistolla suunniteltu provokaatio. ”Tämä on tietenkin tavallaan imartelevaa, mutta uskokaa tai älkää, mekin pystymme ihan vain mokaamaan”.[175]

Totuus on, ettei ollut mitään ”tarinaa”, eikä mikään tietokirjallisuus uudelleenluokitu kaunokirjallisuudeksi turisemalla tarinoinnista viestinnän laitoksilla. Sen enempää puolue kuin minä itsekään emme pyrkineet provosoimaan konfliktia. Oli vain tapahtumien kulku. Pidänkin mediatutkijoiden omassa piirissä esitettyä teoriointia ”kertomustaloudesta” perusteettomana. Uutisjournalismin ja viestintätapahtumien tematisoiminen ”tarinoinniksi” on ristiriidassa viestintätieteilijöiden itsensä korostamien totuus- ja aitousihanteiden kanssa. Joten voidaan kysyä, miksi viestintätieteilijät opettavat omat toimittajaoppilaansa juorukelloiksi pitäessään journalistiikkaa ”narraationa” sekä tähyillessään todellisuutta ”tarinallisten” kakkuloiden läpi. Jollakin tavallahan asiat viime kädessä *ovat*, eli totuus löytyy sokerina pohjalta, kun taas näkemys narraatioidenvaraisuudesta vastustaa myös

[175] Jussi Halla-aho Yleisradion Internet-sivujen jutussa ”Halla-aho toivoo kohuille loppua: ’Kannattajille on vaikea perustella sitä, että perussuomalaiset puhuvat typeriä tai käyttäytyvät huonosti’” 13.6.2020.

vasemmiston omiin marxilais-leninistisiin ihanteisiin liittyviä objektiivisuusvaatimuksia.

Eräs puoluetoimija kuiskasi myöhemmin korvaani, ettei kirjani julkaiseminen ollut myöskään mikään *moka*. Pahin tilanne olisi ollut kuulemma sellainen, että kirjani olisi haudattu vailla valtiollisia suosionosoituksia.

Tämän puoluepoliittisen itseruoskinnan (ja oman ruoskituksi joutumiseni) jälkeen en tosin ole enää täysin varma siitä, oliko median nostama kohu puolueen intressien vastainen, vaikka suunniteltu se ei missään tapauksessa ollut. Olen joka tapauksessa aina ollut sitä mieltä, minkä kerroin myös kirjassani: hyväksynnän tavoittelu periaatteellisesti eri tavoin ajattelevilta ei koskaan kannata vaan johtaa pelkkään halveksuntaan sekä omien että vieraiden riveistä. Siksi myöskään mikään katuminen tai kerjuu ei kuulu omaan filosofiseen asenteeseeni. Näkemysten peruminen olisi toisten ihmisten pettämistä – ja myös itsepetosta, joka on petoksen pahin muoto, sillä syyllinen on silloin paikalla koko ajan.

Koska Iltalehti kuuluu samaan konserniin kuin sen asiallisempi – tosin nyt jo Sanoma-kartellille myyty Aamulehti – ei Iltalehden asennoituminen ollut aivan yhtä ymmärtämätön kuin puhdasoppisen vasemmistomedian. ”Järjestettyä kohua” epäillessään ja ”käsikirjoitukseen osallistumisesta” varoitellessaan sen enempää Ristamäelle kuin Väliverrosellekaan ei tullut mieleen, että tutkimukseni *skandalisoi* media itse.

3.5.3. Sanomat ≈ Ilta

Ilta≈Sanomissa asia annettiin kolumnistien haltuun. Lehden pakinoitsija Jyrki Lehtola antautui ilmeisestikin muistelemaan omaa, yhdessä Markku Eskelisen kanssa julkaisemaansa pamflettia *Jälkisanat – Sianhoito-opas* (1987), jossa kansakunnan kaapin päältä pudoteltiin muutamia posliinikissoja, muiden muassa analyyttiset filosofit Georg Henrik von Wright ja Ilkka Niiniluoto. Koska Lehtola oli harrastanut filosofiaa opiskelemalla sitä jonkin aikaa yliopistossa, hän päätti tehdä Wittugensteinit, lopetti filosofoimisen, aloitti ”verbaaliterrorismiksi” sanotun suuntauksen ja alkoi kirjoittaa lehteen.

Kukaan ei ollut sanomassa hänelle, että ”Jyrki kuule, ei ole kirja-arvio”, mutta Jyrki kuitenkin kirjoitti:

> Hankamäen 420-sivuisesta kirjasta noin 60 sivua on paikoitellen tarkkanäköistä, oivaltavaa ja sivistynyttä kulttuuri- ja aikalaiskritiikkiä. Vastaavaa harjoitettiin ennen vasemmalta, jossa energia kuluu nykyään ajattelun sijasta siihen, että jaetaan twiittejä toisten twiiteistä.[176]

Lehtola myös lainasi tekstiäni ja vertasi sitä ansiokkaasti Ano Turtiaiseen:

> ”Sen tuloksena on ollut Jürgen Habermasin tarkoittamaa ’elämismaailman kolonisaatiota’ ja Herbert Marcusen teoksessaan Yksiulotteinen ihminen viittaamaa ’totaalisen hallinnon kieltä’.” (Jukka Hankamäki: Totuus kiihottaa). EI OLE TOTTA! Samaa roskaa, mitä Ano Turtiainen suoltaa![177]

[176] Jyrki Lehtola Ilta≈Sanomien kolumnissaan ”Alkukesän kirjarovio lupaa lämmintä loppukesää” 12.6. 2020.

[177] Sama.

Ei ole totta, niin, mutta valtamedian mukaan juuri näin asia kuitenkin oli. Parodiahorisontti oli taaskin alitettu. Filosofiaa opiskelleena Lehtola näytti olleen tarpeeksi hyvin asioista perillä mutta myös toimittajan roolissa toimiessaan sen verran asioista pihalla, että hän antoi ”tarkkanäköisten oivaltavien ja sivistyneiden” älyn pilkahdustensa peittyä vainoharhaisiin väitteisiin ”rasismiin sekä syrjintään kiihottavasta” tohtorista.[178] Tämäkin ”kirja-arvio” oli lopulta kirjarovio, ja tutkimukseni tieteellisestä relevanssista yritettiin päättää iltapäivälehtitoimittajien palstoilla.

Lehtolan oma tapaus oli jokseenkin surullinen, sillä lupaavasti aloittanut filosofi jätti opintonsa Tampereen yliopistossa kesken. Hänen isänsä Erkka Lehtola oli Aamulehden arvostettu kriitikko, mutta poikansa ajautui iltapäivälehden reuhaajaksi. Se muistuttakoon tavasta, jolla toimittajien sormet kiitävät näppäimillä ajatuksia nopeammin.

3.5.4. Setäisiä muistelmia

Kaikkien Setojen kauhu, Ilta-Sanomien ”Setä-Arkadia”-nimimerkkiä käyttävä Timo Haapala puolestaan muisteli kolumnissaan, että Hankamäki ei kelvannut ehdokkaaksi Timo Soinille vuonna 2011, mutta Jussi Halla-ahon puolueessa hän kelpasi. Lisäksi Haapala tuli valehdelleeksi, että minua ei hyväksytty puolueen jäseneksi Timo Soinin aikana. Taaskin filosofi rinnastettiin ”kohuhahmoksi” nimettynä kuntosaliyrittäjä Ano Turtiaiseen – tällä kertaa ihan tosissaan, joten ristiin puhuivat lehden kynät.

> Timo Soinin aikana Ano Turtiainen ei kelvannut edes puolueen ehdokkaaksi eduskuntavaaleissa eikä Hankamäki edes jäseneksi. Halla-aholle molemmat kävivät heti.[179]

Paikkaansa pitämätön väite oli lehdessä vieläpä useaan kertaan. Jutun tarkistetun ja toimituksen lisäämän ingressin mukaan ”Soinille kyseiset sankarpojat eivät kelvanneet: Turtiainen ei päässyt ehdokkaaksi eduskuntavaaleissa, Hankamäki ei koko puolueeseen.”[180] Totuus on, että olin Perussuomalaisten jäsen ennen vaaleja vuonna 2011, mutta lähdin puolueesta myöhemmin kyllästyttyäni vastikkeettomaan jäsenmaksun maksamiseen.

Voi elämän käsi tuota vääristelyn määrää! Sitä lehti ei tietenkään kertonut, että ehdokkuuskysymyksessä kenkä puristi kohdallani Timo Soinin harjoittamasta diskriminaatiosta *homoja* kohtaan. Sanoisin, että Setä-Arkadian kannattaisi lopettaa sormetusdemagogiansa, sillä näppäimensä ovat jo liisteristä tahmeat.

Kerrataanpa nyt huvin ja harrastuksen vuoksi, miten tuokin asia oli. En mahtunut vuoden 2011 eduskuntavaalien listalle etupäässä siksi, että paikkoja oli jakamatta enää kaksi, ja toinen meni (puoluejohdon osoittamana) Kepusta loikanneelle olympiamitalisti Markku Uusipaavalniemelle ja toinen juoksijalegenda Juha Väätäiselle, joten en minä huonoille hävinnyt. Juorujen mukaan en kelvannut listalle myöskään tietyn valtavirrasta poikkeavuuteni vuoksi.

Päätöksiä ehdokasvalinnoista ei tietääkseni tee kukaan puheenjohtaja yksin, mutta

---

[178] Sitaateissa Jyrki Lehtolan luonnehdintoja minusta edellä mainitussa kolumnissaan.

[179] Timo Haapala Iltalehden kolumnissaan ”Persujen kohuhahmot eivät kelvanneet Timo Soinille – Halla-aholle kelpasivat” 13.6.2020. Haapalan kirjoitus oli täynnä halveksuntaa, ylenkatsetta ja perättömiä rinnastuksia sekä asiatietojen vääristelyjä – ja kaikki tämä ilman mitään perusteltua syytä.

[180] Sama.

mukavaa kyllä, mikäli Iltalehden toimittajan väite piti paikkaansa ja kelpasin eduskuntavaalien listalle vuonna 2019 Jussi Halla-ahon hyväksymänä.

Mikäli siis Soini syrji homoa, se oli iltapäivälehden toimittajan mukaan hienoa ja hyvää. Ja jos Halla-aho puolestaan kelpuutti minut listalle 2019, oli puheenjohtajan suvaitsevuus ja liberalismi Iltalehden toimittajan mukaan täysin epäilyttävää ja pahaa! Timo Soini piti ihmishirviön omassa hyveellisyydessään loitolla, mutta Jussi Halla-aho omassa paheellisuudessaan hyväksyi. Loogista on lehden lannanlennätys: Soinille olin liian paha ja Halla-aholle tarpeeksi hyvä, eli hienosti ovat asiat!

Näin media tuli tuottaneeksi tilanteen, jossa se sai filosofin näyttämään *kaksinkertaisesti pahalta* jopa verrattuna paljon ahdisteltuun Jussi Halla-ahoon. Darth Sidious vei siis voiton tunnetummasta Darth Vaderista, joka oli hänen filosofinen oppilaansa.

Moraaliltaan tärveltyneet toimittajat elävät järjestämistään kohuista, sananvastuulla syyllistämisestä ja rahvaan ahdistuksen aiheista. Ja tietenkin todistavat oman luotettavuutensa itse.

Perusasia jäi perskärpäsiltä edelleen vastaamatta: mitä vikaa ehdokkuudessani muka oli? Ensin nuo moraalin messiaat töhrivät tutkijanmaineeni perättömillä moitteillaan ja sitten

koettivat vetää maton alta myös poliittiselta toiminnaltani ja vaalioikeuksiltani. Heidän halunsa korostaa korkeaa eettisyyttään ei ollut mitään muuta kuin kömpelöä yritystä peitellä omaa valheellisuuttaan, jonka suojissa toimitukset vääristelevät todellisuutta, manipuloivat ihmisiä ja tuhoavat toimittajien mielestä epäsopivien ihmisten uria.

Setä-Arkadian kirjoittelussa ei ollut loppujen lopuksi kyse kummemmasta kuin siitä, että lehtimies luuli löytäneensä mehevän juorun. Iltapäivälehtijournalismin ajatusmaailmaa trepanoi parhaiten Juha ”Watt” Vainio laulussaan ”Lehtimiehen moraali”.[181] Sopii kuunnella, jos jostain vielä löydätte *Pahojen poikien lauluja*, vai lienevätkö nekin jo sensuroidut naisvihasyytöksillä?

3.6. MTV3:n juoru-uutiset

Eräs miestoimittaja MTV3:sta otti minuun puhelimitse yhteyttä ja kertoi tutustuneensa kirjaani sekä havainneensa, ettei media ollut puhunut teokseni tosiasiallisesta sisällöstä mitään. Hän kertoi olevansa teokseen perehdyttyään pitkälti samaa mieltä. Soittajan mielestä kirjan aihe oli sivuutettu mediassa, niin kuin oli, mutta en kerro hänen nimeään suojellakseni työsuhdettaan.

Hän tarjoutui tekemään asiasta yksityisesti *podcast*-lähetyksen minun ja ministerinä toimineen Hanna Kososen välille, mikäli hän saisi ministerin suostumaan mukaan keskusteluun. En innostunut asiasta, koska tuollaiset verkkolähetykset jäävät yleensä marginaaliseen asemaan. MTV3:lla olisi ollut velvollisuus korjata minusta uutistoiminnassaan levittämänsä valheet ihan virallisessa ohjelmistossaan. Toimittajan avautuminen joka tapauksessa osoitti, että toimituksissa on oppositio, joka kärsii valtamedian sisäisestä itsesensuurista ja toimituspoliittisista normatiiveista.

Tuota yhteydenottoa ennen MTV3 oli 12.6.2020 julkaissut uutissivuillaan toimittaja Ida-Liina Huurtelan kirjoittaman jutun ”Tällainen on mies, joka kirjoitti kohutun naisvihamielisen kirjan: Tohtori, ’kärkipersu’ ja homoseksuaali sosiaalipsykologi – ’Leijona lammasten tarhassa’”. Kirjoitukseen oli poimittu muutamia Wikipediasta tai Internet-kotisivuiltani valikoituja asioita. Muiden muassa nimeni ja tutkintoni olivat oikein, mutta syntymäpaikaksi oli merkitty ”Tyrväälä”, jonka nimistä kuntaa Suomessa ei ole koskaan ollut.

Liberaalien feministien mielestä ihmisyksilöiden sukupuolella, seksuaalisella suuntautumisella tai preferensseillä ei pitänyt olla mitään merkitystä, mutta nyt myös homoseksuaalisuutta korostettiin otsikossa, kun perhekanava lyttäsi kirjaani kostoksi sovinnaisarvojen kyseenalaistamisesta. Näin ollen myös MTV3:n toimittajat arvioivat kirjaani *moralistisilla* perusteilla mutta eivät ainoilla tieteellisesti merkityksellisillä kriteereillä, jotka liittyvät siihen, miten *totta* teokseni on.

Erikoista MTV3:n uutistoiminnassa oli, että lukijoille vakuuteltiin annettavan täysin objektiivinen kuva siitä, mitä olen ja edustan, mutta milloinkaan – siis koskaan – MTV3:stä ei ole oltu missään yhteydessä minuun edes perusfaktojen varmistamiseksi. Ei nytkään. Ainoa juttuun liitetty kuva esitti Marko Hamiloa. Kuvatekstin mukaan ”Marko

[181] Juha ”Watt” Vainion laulun ”Lehtimiehen moraali” esittää nimimerkki ”Aino Akti” Vainion kokoelmalevyllä *Pahojen poikien lauluja 1–2* (1992), joka myi kultaa, vaikka sitäkin jaeltiin kautta rantain, lähinnä huoltoasemien tiskien alta.

Hamilon mielestä kirjan sisältö ei ole naisvihamielistä”.[182] Hamilolta MTV3 julkaisi myös haastattelun, jonka otsikon mukaan ”Perussuomalaisten ajatushautomon pomo puolustaa kohujulkaisua: Feminismin kritiikissä ei ole mitään hävettävää – ’Asiasisältö suuressa osassa aivan täyttä timanttia’”.[183]

3.6.1. Kun politiikka ei olekaan asiaviihdettä

MTV3:n uutisten yhteiskuntatoimituksen päällikön Eeva Lehtimäen ”kommentti” oli erittäin miesvihamielinen. Hän julkaisi 10.6.2020 MTV3:n Internet-sivuilla kannanottonsa ”Pihtarikartelli ja lutkanarsistit – perussuomalaisten ajatuspajan tuotoksesta pitää puhua”. Myös hänen itsensä kannattaisi ajatella, ennen kuin avaa suunsa. Huomautettakoon, että en ollut käyttänyt kirjassani *Totuus kiihottaa* sanaa ”pihtarikartelli” lainkaan, vaan Lehtimäki keksi sen ihan itse, joten syyttäköön itseään.

Feministien ja naistoimittajien raivo minua kohtaan oli kuitenkin kyltymätöntä. ”Hankamäen mukaan ongelmien ydin on yhteiskunnassamme vallalle päässyt naisten tyrannia”.[184] – Ei ole. Ongelmien ydin on median harjoittama vääristely ja mielikuvaterrori, jonka mukaisesti toimittajat tekevät epäsuosimistaan ihmisistä olkiukkoja polttaakseen heitä roviolla.

Jutussa toistettiin vihervasemmiston mimoosojen poiminnat kirjastani, ja Lehtimäki kirjoitti vaikutelmienvaraisesti ja lukijoidensa poliittiseen myötämielisyyteen luottaen:

> Näitä lauseita ei tarvitse selitellä sen enemmän. Fiksu ihminen osaa päätellä itsekin. Jokainen esimerkiksi sosiaalisten medioiden syvävirroissa sukeltanut tunnistaa nämä rasistiset ja naisvihamieliset ajatukset.[185]

Väite, että jokainen ”fiksu ihminen” voi tunnistaa ajatuskulkuni, viittasi siihen, että näkemyksissäni oli jotain valtavirrasta poikkeavaa: tässä tapauksessa se, että oma ”epäsovinnaisuuteni” oli *sivilisoitumattomuutta* heteroseksuaaliseen normatiiviin. On tosin vaikeaa sanoa, kuinka tietoista toimittajan homofobia oli. Saattaa olla, että toimittaja tunnisti hiukkasen homoutta näkemykseni takaa, juuri sitä, minkä MTV3:n tapainen perhekanava mielellään neutraloi näkymättömiin mainostajien ja katsojien tyydyttämiseksi.

Eeva Lehtimäen väitteiden brutaalius oli siinä, että rasismisyytöksensä kautta hän halusi lavastaa minusta epäkelvon ihmisen ja tuhota tutkijanmaineeni julkisesti. Kun

---

[182] Marko Hamilo Ida-Liina Huurtelan kirjoittamassa jutussa ”Tällainen on mies, joka kirjoitti kohutun naisvihamielisen kirjan: Tohtori, ’kärkipersu’ ja homoseksuaali sosiaalipsykologi – ’Leijona lammasten tarhassa’” MTV3:n Internet-sivuilla 12.6.2020. Medialle tyypillisesti tuokin oli vain puoliksi totta.

Tosiasiassa MTV3 ei selvittänyt taustojani minulta itseltäni mitenkään mutta aloitti kylläkin oman lokasankojournalisminsa eräiden Internetistä poimimiensa irrallisten juorujen varassa. Vertailun vuoksi ja osoituksena uutistoiminnan populistisuudesta mainittakoon, että MTV3 on tehnyt suuria henkilöjuttuja euroviisulaulajien älyllisestä tarjonnasta yleisöille. Esimerkiksi 1.2.2022 MTV3 mainosti TV-ohjelmaa ”Viiden jälkeen” sanoin: ”Kertarytinällä koko kansan tietoisuuteen. Isaac Sene oli ennen UMK-karsintoja valtaosalle tuntematon. Millaisesta miehestä on kyse? Se selviää erikoishaastattelussa.” – Valtavirtajulkisuutta jaetaan siis maahanmuuttajataustaiselle tähtöselle, mutta ei missään tapauksessa kansallismieliselle filosofille.

[183] Toimittajien Seppo Haaparannan ja Sanna Ketolan juttu MTV3:n Internet-sivuilla 11.6.2020.

[184] Eeva Lehtimäki kommentissaan ”Pihtarikartelli ja lutkanarsistit – perussuomalaisten ajatuspajan tuotoksesta pitää puhua” 10.6.2020 MTV3:n Internet-sivuilla. – Pitää puhua, muttei valehdella.

[185] Sama. Tosiasiassa väitteet ”rasismista” ja ”naisvihasta” olivat pelkkiä ”sukellusten” varaisia indisioita.

enempää keskustelua ei kaivattu, Lehtimäki halusi ilmeisesti itse päättää siitä, mitä ajattelen ja sanon. Ja syykin siihen on selvä:

> Perussuomalaiset on eduskunnan toiseksi suurin puolue. Se pyrkii valtaan, aina hallitukseen asti. Puolue on ohittanut jo kauan sitten roolin, jossa demokratiaa ja ihmisyyttä halventavat ulostulot voi kuitata yksittäistapauksiksi, huumoriheitoiksi, joilla paljastetaan suvakkijengin tosikkous.[186]

Kirjaani haukuttiin taaskin vain siksi, että valtavirran uutismedia halusi tehdä teokseni filosofisista ajatuskuluista ja ideologioita kyseenalaistavista analyyseista lyömäaseen Perussuomalaisten *hallituspyrkimyksiä* vastaan. Näin myös MTV3 asettui muiden puolueiden valtapoliittisten pyyteiden asianajajaksi.

Miksi sitten perussuomalainen puolue ei saisi pyrkiä valtaan? Sehän on kaikkien puolueiden tavoite. Entä miksi puolueen pitäisi näyttää Timo Soinin aikaiselta nuhjuiselta ja kauhtuneelta sirkusleijonalta, jonka tehtävä on ”viihdyttää” ja jonka kannanotot voidaan tulkita Lehtimäen sanoin ”huumoriheitoiksi”?

Solvattuaan tutkimustani rasistiseksi Lehtimäki väitti väliotsikossaan, että ”rotuoppiinkin päästään”. – Niin päästään, kyyhkyläiseni, mutta missä merkityksessä?

Olin argumentoinut ristiriidasta, joka vallitsee siinä, että eräät intersektionaaliset feministit vetoavat kirkkain silmin ihmisrotujen olemassaoloon ylirajaista pariutumista puolustellakseen, mutta rotujen olemassaoloon ei saisi heidän mielestään vedota saman ilmiön kritisoimiseksi.[187] Tätä ei silmänsä ja korvansa ummistava naistoimittaja Lehtimäki ymmärtänyt vaan väitti minua nyt ”rasistiksi”, kun ylipäänsä puhuin asiasta. Sitten hän epämääräisesti paheksui ajattelua, jota ”Perussuomalaisten ympärillä liikkuu”.[188]

Tieteellisesti ajatellen ihmisrotujen *olemassaolo* on ontologinen tosiasia, josta ei sinänsä seuraa rotu*syrjintää*. Rotuoppi on tieteellisesti perusteltu näkökanta, jonka mukaan ihmiskunta jakautuu rotuihin essentiaalisissa, taksonomisissa ja fenotyyppisissä (eli havaittaviin ulkoisiin eroihin liittyvissä) sekä genotyyppisissä suhteissa. Esimerkiksi Otavan Suuren Ensyklopedian hakusanassa ”Rodut” kansainvälinen professorityöryhmä selittää ihmiskunnan jakautuvan euripidiseen, mongoloidiseen ja nekroidiseen rotuun.[189] Vaikka muutamat kulttuuriantropologit ja sosiologit väittävätkin rotuoppia kumotuksi, noin puolet tiedeyhteisön tohtoriksi väitelleistä jäsenistä kannattaa sitä, ja vahvinta kannatus on biologien keskuudessa. Rotujen olemassaolosta on kyllä kiistelty tiedeyhteisön sisällä, ja asiasta on järjestetty jopa mielipidetiedusteluja tieteenharjoittajien kesken. Tunnetuimpia on Leonard Liebermanin tutkimus (2006), jonka mukaan tohtoreiksi väitelleistä biologeista 67 % kannattaa näkemystä, että ihmiskunta jakautuu rotuihin, kun taas antropologeista vain 50 % on samalla kannalla, mikä sekin on melko paljon.[190]

---

[186] Sama.

[187] Ks. teostani *Totuus kiihottaa* (s. 83 ja 209–210) .

[188] Eeva Lehtimäki kommentissaan ”Pihtarikartelli ja lutkanarsistit – perussuomalaisten ajatuspajan tuotoksesta pitää puhua” 10.6.2020 MTV3:n Internet-sivuilla.

[189] Ks. professori Harri Nevanlinnan toimittamaa artikkelia ”Rodut” teoksessa *Otavan Suuri Ensyklopedia*, osa 8, s. 5777–5779. Monet kirjastot ovat poistaneet tietosanakirjat kokoelmistaan, ja muualtakin painettua tietoa on kärrätty pois, mutta on huomattava, että ihmisrotuja ei ole kuitenkaan lopetettu.

[190] Ks. Michiganin yliopiston professorin Leonard Liebermanin (et al.) tutkimusta ”Race in biology and anthropology – A study of college texts and professors” 18.8.2006 julkaistussa aikakauskirjassa *Journal of Research in Science Teaching*, volume 29, issue 3, s. 301–321.

Minä uskon enemmän biologeja, sillä biologia voittaa ideologian. Todellisuudessa rotuopin vastustaminen perustuu enemmänkin poliittiseen pois jynssäämiseen kuin objektiivisiin tosiasioihin. Rotujen olemassaolon myöntäminen voi olla myös hyvin *eettistä*, sillä se varmentaa jokaisen ihmisen oikeuden olla ja edustaa omaa rotuaan.

Rotujen olemassaolon tunnustaminen on siis aivan eri asia kuin rotusyrjintä. Ihmisiä voidaan luokitella rodullisten ominaisuuksien mukaan aivan niin kuin sukupuolenkin mukaisesti. Aina kun käytetään jotakin käsitettä, se nimeää ja rajaa viittauskohteensa sekä muodostaa siten kategorian, onpa kyse sitten tuoleista tai pöydistä. Mikäli taas käsitteellinen kategorisointi kielletään, kiistetään myös asioiden järkiperäinen käsittely ja keskusteleminen. 'Rotu' ja 'sukupuoli' ovat sekä etnis-ontologisia että apriorisia ja loogis-käsitteellisiä kategorioita. Se, ettei tämä käy vihervasemmiston puolueohjelmiin tai mainostelevision ohjelmapolitiikkaan, ei ole meidän filosofien, vaan niiden oma vika.

Lehtimäki myös valitteli, ettei Perussuomalaiset ole enää sellainen hauskoja sutkauksia laukova puolue, jota media kaipaa omiin viihteellisiin tarkoituksiinsa. Sellainen maalailu uskottelee yleisöille, että filosofin pitäisi oleskella porstuassa nurkkapieliä nuoleskellen jonkinlaisena kuvalehtijournalismin nostoväkenä samalla, kun merkittävä ajattelija Eeva Lehtimäki kylpee suomalaisen filosofian ja mediahuomion keskipisteessä omahyväisyydestään nauttien. Tässä kiteytyi median ontto ylenkatse.

Kirjoittajan tavoitteet paljasti lopulta hänen toiveensa, että puolueen pitäisi joka tapauksessa noudattaa median pelikirjaa. Kun en esittänytkään mediaa tyydyttävää populismia vaan ihan oikeaa hegeliläis-snellmanilaista valtiofilosofiaa, olivat median lumihiutaleet kauhuissaan johtopäätösteni vastaansanomattomuudesta.

Se oli Lissuille leikin loppu, sen, jonka media ja puolueiden antiälymystö olisivat halunneet jatkuvan. Kyseessä oli "Peli poikki" -mielenosoituksen tapainen silkan ajattelemattomuuden ilmaus, jonka mukaisesti jokin punahilkka vislaa pilliin saadakseen paloauton matkan keskeytymään ja järjellisyyden palokunnan katselemaan hampaitaan kiristellen, kuinka partiotytöt ylittävät kadun turvallisesti sillä välin kun yhteiskuntamme talo ja kassavarat palavat tulena taivaalle.

"Ryönää", "tavaraa", "ihmisyyttä halventavaa", "naisvihaa", "vähemmistöjen syrjintää" ja niin edelleen. – Lehtimäen oma purkaus oli täynnä panettelevaa väärinymmärtämistä, jonka motiivina ei ollut mikään muu kuin puolueen korventaminen. Jussi Halla-aholta hän oli nipistänyt kommentin, että "Hankamäeltä kirjoja ei hänen mukaansa todennäköisesti enää tilata".[191]

Lehtimäen mielestä kirjani oli tärkeä dokumentti siitä, "minkälaista ajattelua puolueen liepeillä esiintyy",[192] ja siksi siitä oli tarpeen puhua: siis tuomitsemiseksi ja kivittämiseksi. – Todellakin: poliittisten aatteiden liepeillä on esiintynyt ajasta aikaan myös älyllisiä pyrkimyksiä aina J. V. Snellmanin, Eino Leinon, Juhani Ahon ja Arvid Järnefeltin päivistä asti. Kulttuuriväen liittyminen poliittisiin protestantteihin on ollut kaikkina aikoina intellektuaalisen elämän merkki. Suomalainen kulttuuri ei elä apurahakirjailijoiden liittymisestä monikulttuuriseen hapatukseen, vaan nimenomaan kyvystämme *vastustaa* kansainvälistä pakotusta ja pitää oma päämme.

[191] Jussi Halla-aho Eeva Lehtimäen kommentissa "Pihtarikartelli ja lutkanarsistit – perussuomalaisten ajatuspajan tuotoksesta pitää puhua" 10.6.2020 MTV3:n Internet-sivuilla.

[192] Eeva Lehtimäki kommentissaan "Pihtarikartelli ja lutkanarsistit – perussuomalaisten ajatuspajan tuotoksesta pitää puhua" 10.6.2020 MTV3:n Internet-sivuilla. Päähänpälkähdys oli toimittajille tyypillinen. Todellisuudessa kirjani on tärkeä dokumentti siitä, millaista *ajattelemattomuutta median liepeillä esiintyy*.

Kuka sitten oli tuo minua vastaan hyökännyt ”puolueeton ja luotettava” toimittaja Eeva Lehtimäki? Hän on aiemmin toiminut kokoomuslaisen kuntapoliitikon Kirsi Pihan ja Kokoomuksen entisen puoluesihteerin Taru Tujusen luotsaaman viestintätoimisto Ellun Kanojen konsulttina, eli kuuluu samaan jengiin kuin samassa feministisessä firmassa vaikuttaneet Suvi Auvinen, joka on ilmoittanut olevansa anarkisti, ja Ylen ”Pyöreän pöydän” vakiovieras Kaarina Hazard, jota Julkisen sanan neuvosto joutui aikoinaan nuhtelemaan Toni Halmeen muiston häpäisemisestä.[193] Feminismi, miesviha ja sukupuoli yhdistivät näitä naisia ilmeisesti niin, että se ohjasi heitä ylittämään ideologiset ja poliittiset rajat yhteistoimintaan hakeutuessaan.

Eeva Lehtimäellä oli poliittinen motiivi kirjani haukkumiseen, ja siksi voidaan pitää halveksuttavana tapaa, jonka mukaisesti hän käytti alustanaan yksityisen työnantajansa MTV3:n verkkosivuja. Kirjaani moittinut Ellun Kanojen Eeva Lehtimäki oli kokoomuslaisen feminismin *loudspeaker*, joka antoi kärsimyshedelmän lukijalle, ja hänkin söi.

Mediatutkimuksen hengessä voidaan lopulta kysyä, mitä nuo Ellun Kanojen ja monien kaltaistensa, kuten Tapiirin, Tekirin ja Kreabin, tapaiset viestintätoimistot oikeastaan tekevät. Vastaus: niiden tehtävänä on hössöttää, sössöttää ja sekoittaa asioita niin, että niiden palvelukset alkaisivat näyttää tarpeellisilta. Ne katalysoivat konflikteja ja sitten liennyttelevät, laannuttelevat ja loiventelevat kriisejä niin, että ne alkaisivat näyttää hallittavilta, miellyttäisivät keskivertonäkemyksiä ja tyydyttäisivät asiakassuhteita. Toisin sanoen ne tekevät media- ja kustannusyhtiöiden tapaan *propagandaa* ja pakkeloivat mainekolhuja omilla pragmaattisilla valheillaan. ”Totuudeksi” valikoituu tällöin se, mikä toimii. Huomautettakoon, että *maine* on asioista ideologisimpia, sillä sen takana on oletuksia, juoruja, puolitotuuksia, mielipiteitä ja valheita, ja sen vuoksi *maineenhallinnan* viitekehyksessä toimiminen on kaiken filosofian vastaista.

Myöskään MTV3:n mudanheitto ei ollut hyvää mainosta feminismille itselleen. Mainonnan ammattilaiset eivät näköjään tajunneet, että jatkuva marmatus naisten asemasta on omiaan kääntämään ihmisiä naisten jatkuvaa etuoikeuksien kerjuuta ja valitteluvainoharhaisuutta vastaan. Juuri siksi tasa-arvon käsitteelle on kehittynyt kalsea klangi.

3.6.2. Filosofia vaaransi politiikan viihdekanavan

Simo Grönroosista ja Arto Luukkasesta viihdekanava MTV3:n aina taitava *casting* teki takarivin statisteja. Grönroosista uutistoimitus julkaisi 10.6.2020 jutun ”Perussuomalaisten puoluesihteeri, miksi puolueen ajatuspajan mediaa käsittelevään teokseen päätyi naisvihamielinen osuus? ’Sanopa se’”. – Muuta sanottava Simolla ei tämän mukaan ollut.

Mutta minulla on. Ensinnäkään kirjoitukseni ei ole toimittajan pakotuksen mukaisesti ”naisvihamielinen”. Ja jos se sitä jonkun mielestä on, kyse on vain *queer*- ja transgenderistiseen sukupuolten rakenteluun ja muuhun huteraan filosofointiin kohdistamastani arvostelusta.

Ja toiseksi vastaus äimistelyyn, mitä tekemistä naisasialla on mediatutkimuksen

[193] Suvi Auvisen vihamielisyyden järjestynyttä yhteiskuntaa vastaan paljasti Iltalehti 14.2.2016 jutussaan ”Suvi on häpeilemätön anarkisti”. Arvostelin sekä Auvisen että Hazardin kannanottoja kirjani *Totuus kiihottaa* sivuilla 65, 160 ja 332–333.

kanssa. – Vastaukseni: sitä, että media itse on tehnyt feminismistä verukkeen yleissosialististen päämäärien ajamiseen ja naisten identiteettipoliittiseen sitouttamiseen sekä kertonut edellä mainituista hankkeista täysin puolueellisesti. Mitään naisvihaa (siis vihaa naisia vastaan) kirjassani ei ollut, mutta kylläkin sellaisen feminismin kritiikkiä, joka höynäyttää naisia ja käyttää heitä ideologisena puskutraktorinaan.

Olennainen kysymys ei siten ollut se, miksi kirjassani on feminismiä käsittelevä osio. Olennainen kysymys on, miksi media käsitteli kirjaani, ikään kuin naisasia olisi ollut kirjani ainoa aihe. Ja vastaus on: peittääkseen median puolueellisuutta vastaan suuntaamani arvostelun.

Seksuaalisuutta ja sukupuolisuutta käsittelevät asiakohdat myös oikeuttavat teokseni nimen ”Totuus kiihottaa”. Kirjassa perustelemani psykologinen tulkinta on, että valtavirtaviestinnän totuusnäkemykset ja seksuaalisuutta ja sukupuolta koskevat yleisnäkemykset liittyvät toisiinsa, sillä median ideologiset rajoitteet kumpuavat syvältä seksuaalisuutta ja sukupuolta koskevista korrektiusnormeista. Jotta asia tulisi selväksi, joudun siteeraamaan itseäni:

> Internet-julkaisemisen kautta tapahtunut julkisuuden erotisoituminen on opettanut yleisöt vaatimaan journalismilta paljastavuutta ja halveksumaan peittelyä ja salailua. Seksuaalisuus on sikäli paljastavaa, että sen kautta totuus ja todellisuus valottuvat ja käy ilmi, että varsinainen elämä piilee ihmisten makuuhuoneissa. Varsinaisen todellisuuden taso onkin siis ”maanalainen” ja ”hämäränä” pidetty subterrestiaalinen vyöhyke, jolla ihmisten vietit ja vaistot paljastuvat, eikä suinkaan valtamedian vaalima neitseellisen hyperkorrektiuden taso, jolla saadaan kuulla kaunistelevia valeita. Julkisuuden seksualisoituminen ja pornografisoituminen ovat siis venyttäneet kiinnostuksen kenttää suuntaan, jota ennen pidettiin privaattina ja sensuurinormeilla suojattuna soveliaisuussääntöjen sektorina. Vaatimustason kasvu ja radikalisoituminen ovat lopulta räjäyttäneet myös uutisjournalismiin kohdistuvat totuudellisuusvaatimukset, minkä tuloksena paljastavan journalismin tarve on entisestään laajentunut. Asiallinen nykyviestintä ei kelpaa muille kuin kauramaitoa ja maksalaatikkoa huopatossuissaan mussuttaville retardeille, ja luotettavuudeltaan se on kestävää kuin eläkeläisen erektio.[194]

Reipasta tekstiä, myönnän. Mutta toisinaan on yksinkertaistettava selvyyden vuoksi. Kohtalokasta tuossa yhteiskunnallisten totuuksien ja seksuaalisten skandaalien janossa on, että päivänvalon eteen on asettunut puritaanisten feministien musta pilvi.

Osoitin kirjassani, kuinka valtavirtamedia pakkosyöttää intersektionaalisen feminismin agendaa ja kuinka julkaisuporras on ajautunut feministien haltuun. Kun Helsingin Sanomat ilmoittaa pyrkivänsä nyt siihen, että naisten ja miesten kuviakin olisi lehdessä yhtä paljon,[195] on sivuutettu julkisuusarvo, asia-arvo ja uutisarvo kokonaan ja perustettu valvontakomissio tasa-arvoa mittailemaan.

Todellista tasa-arvoa olisi se, että ansiot ratkaisevat ja sukupuoli ei vaikuta, mutta feministien mielestä sukupuoli aina vain vaikuttaa ja sen pitääkin vaikuttaa, sillä he katsovat

---

[194] *Totuus kiihottaa*, s. 259. Myös Helsingin Sanomat vaivautui siteeraamaan katkelman loppuosaa, jota toimittajat pitivät lennokkaana sivuuttaen tosin ajatuskulkuni viestintätieteellisen idean.

[195] Helsingin Sanomat toimittajiensa Erja Yläjärven ja Anu Ubaudin uhmakkaassa jutussa ”Naisten osuus HS:n jutuissa on kolmannes, ja se on liian vähän – Sitoudumme edistämään tasa-arvoa, laskuri kertoo HS:n tilanteen reaaliajassa” 8.3.2018. Tosiasiassa laatupiirteitä ei voida johdella määrällisistä suhteista.

olevansa ikuisesti syrjittyjä ja oikeutettuja jatkuvaan kapinaan sekä etuoikeuksien kerjuuseen sukupuoliominaisuuksiensa vuoksi. Siten he tavallaan paljastavat sukupuolten välillä olevan olemuseroja, jotka aikaansaavat myös eroja kyvykkyydessä, mutta tämän he toisaalta kiistävät samanlaisuuden oletuksellaan. Pahinta on, että feministit eivät oikeasti tavoittele tasa-arvoa ja yhdenvertaisuutta vaan pyrkivät arvioimaan kaikkia asioita sukupuolen perusteella. He pyrkivät pitämään yllä mielikuvaa omasta uhriasemastaan myös saavuttaakseen erityiskohtelua mediassa. Siksi aihe liittyy mediaan, joka omalla vainoharhaisuudellaan, kyräilyllään ja epäsovun lietsonnallaan luo sukupuolten välille eripuraa.[196] Piste.

Ja sitten tämä Luukkanen. Hänestä MTV3 julkaisi 10.6.2020 kirjoituksen ”Nyt puhuu perussuomalaisten ajatuspajan hallituksen puheenjohtaja: Naisvihamielisellä teoksella ei ollut tarpeeksi esilukijoita – ’Tässä nyt sitten kävi niin’”.[197]

Epäilen Luukkasen itseluottamusta, sillä lähetin käsikirjoituksen hänelle itselleen luettavaksi jo kesällä 2019, mutta hän ei ilmaissut kirjoitukseni johdosta minkäänlaista erimielisyyttä. Ei olisi tarvinnut eikä pitänytkään, sillä kirjoituksenihan on täyttä timanttia, kuten käsikirjoitukseni lukenut Hamilo jo sanoi.[198] Myös perussuomalaisilta taisi jäädä huomaamatta, että näkemys ”esilukijoista” kuuluu samaan rautaesiripun takaiseen käsitekategoriaan kuin ’elokuvatarkastamo’ ja ’TV-lupa’, ja kirjaani pidetään piilossa kuin Tiitisen listaa. Olen usein sanonut kaikenlaisille esitarkastajille ja vertaisvartijoille, että voitte aivan vapaasti lähettää omat kirjoituksenne minun vertaisarvioitavikseni, mutta yhtään postia ei ole tullut.

Voidaan kysyä, vihervasemmiston puoluetoimistoissako tutkimukseni olisi pitänyt tarkastaa? Tai mainostelevisiossa? ”Meillä on paljon yhteistä pohdittavaa, sanoi täi filosofin päälle”, kuuluu saksalainen sananlasku, ja vastaan mielelläni myös siihen, miksi noita peräänkuulutettuja ennakkosensoreita ei ollut. Olin kirjassani argumentoinut selvästi, miksi myös tiedeyhteisön käyttämä vertaisarviointimenettely on puhdasta mielivaltaa. Tämän osoitin kirjani pääluvussa 17, jossa käsittelin tieteellisiä medioita. Niin sanottu tiedeyhteisö ei nauti taholtani minkäänlaista luottamusta oman punavihreän värinsä vuoksi, ja toisaalta myös perussuomalainen puolue erehtyi kuvitellessaan, että puolue voi kiertää kynää kädessäni. Se ei ole filosofisen asenteen mukaista.

Sen sijaan Suomen Tietotoimistossa ja muissa medioissa ilmeisesti ajateltiin, että minun olisi pitänyt lähteä hakemaan julkaisulupaa tutkimukselleni feministeiltä. STT päätyi Demokraatti-lehden tapaan arvioittamaan asiaa kirjassani arvostelemallani feministillä, jyväskyläläisellä ”nykykulttuurin tutkijalla” Tuija Saresmalla, joka sai jälleen suunvuoron ja jonka vuodatukset päätyivät ”tieteellisinä totuuksina” MTV3:een[199] ja Keskisuomalainen-lehteen.[200] STT:ltä välitettyjen juttujen kulkeutuminen sellaisinaan valtavirran me-

---

196 Näyttö oli esitettynä kirjani *Totuus kiihottaa* viitteessä 451 sivuilla 228–229, joilla osoitin, millä tavoin mediassa kiertävä väite naisten palkkasyrjinnästä on täysin perätön.

197 Toimittaja Olli-Pekka Toivanen MTV3:n jutussa 10.6.2020.

198 MTV3 11.6.2020 ”Perussuomalaisten ajatushautomon pomo puolustaa kohujulkaisua: Feminismin kritiikissä ei ole mitään hävettävää – ’Asiasisältö suuressa osassa aivan täyttä timanttia’”.

199 MTV3 11.6.2020 ”Tutkija: Suomen Perustan aiemmissakin julkaisuissa naisvihaa – ’Ihmettelen, että vasta tästä kirjasta nousi kohu’”. Saresman mukaan tieteen merkitys pitäisi siis ratkaista kohisemalla hänen omista harhoistaan.

200 Keskisuomalainen 11.6.2020 ”Internetin alakulttuuri syyttää seksiä ’pihtaavia’ naisia nuorten miesten ahdingosta – Tutkija: ’Kyllä tässä kannattaisi olla korvat hörölläänʼ”. Lehti syytti *tutkimustani* ”Internetin alakulttuuriksi” ja pyrki lavastamaan kirjaani moittineen *feministin* jonkinlaiseksi objektiivisten tuomioiden

dioihin johtuu ilmeisesti niissä vallitsevista toimitusresurssien puutteista, esilukijoiden vähyydestä tai toimittajien laiskuudesta, ja niin Saresman mielipiteet etenivät suoraan myös MTV3:n uutisten Internet-sivuille.

Saresma epäintellektualisoi kirjaani paheksumalla tapaa, jonka mukaisesti en ollut pelkästään analysoinut *incel*-ilmiönä tunnettua nuorten miesten syrjäytymistä vaan myös *käytin* kyseistä käsitettä aiheesta puhuessani. Minulle Saresma ei jutun mukaan kuitenkaan asettanut ”incelin leimaa” – ja miten olisi voinutkaan, sillä en kuulu aihepiiriin liittyvään heteroseksuaaliseen viiteryhmään vaan tarkastelin asiaa analyyttisesti ulkopuolelta? Saresmakin siis ymmärsi, että ”[s]yytä hänen purkaukseensa ei voi hakea sieltä.” Samalla kun aktiivinen feministi pyrki tyhjentämään tutkimukseni väitteeseensä ”purkauksesta”, hän jatkoi vihervasemmistolaisille feministeille tyypillistä jankutusta, että ”[t]ässä naisviha ja antifeminismi kietoutuvat rasistisiin ajatuksiin ja ylipäätään konservatiivisiin arvoihin ja näkemyksiin.” – Ei ollut yllätys, niin kuin ei sekään, että feministin mielestä Suomen Perustan toiminta olisi pitänyt laittaa jäihin jo aiemmin: ”Ihmettelen, että vasta tästä nousi kohu.” Esittämäni vasemmistopopulismin kritiikki oli MTV3:n mukaan ”osa oikeistopopulismin kehitystä”.[201]

Jyväskylän yliopistosta on tullut naistutkimusyksikkönsä myötä eräänlainen Suomen Delfoi, jonka luolista *queer*-teoreetikot ja transgenderistit antavat kryptisiä arvauksiaan, vaikka Jyväskylässä ei tiedetty tämänkään asian kulusta Helsingissä mitään. Selvänäkijä Saresma yltyi vieläpä *selittelemään* kirjani sisältöä, ikään kuin teokseni muodostaisi hänelle jonkinlaisen tutkimusobjektin, vaikka tosiasiassa kirjani sinänsä oli selitys, jossa analysoin, mistä yhteiskunnallinen eripura, median jakautuneisuus ja viestinnän tieto- ja totuuskriisi johtuvat. Saresma osoitti alistuneisuuttaan koettamalla kavuta jonkinlaiseen paremmin tietäjän rooliin tuomaroimaan, valistamaan ja selittelemään kansalaisille sitä, mitä näkemykseni merkitsevät. Siitä päättäminen ei ole kuitenkaan hänen tehtävänsä.

Sama kaiku oli askelten tässäkin ramppauksessa, kuin se oli jo edellä selvittämässäni Demokraatti-lehden haastattelussa. Saresman suopeus feministiselle tiedehallinnolle on kerryttänyt hänen apurahasaldoaan vähintäänkin julkisuudessa kerrotuilla 559 953 eurolla, ja tämä kaikki hänelle on myönnetty lehtorinpalkan lisäksi ideologiseen toimintaan, jossa ei ole selviä metodeja ja joka tähtää vain tiettyjen *queer*-ideologisten ja transgenderististen tavoitteiden sekä pelkän järjestöretoriikan ajamiseen.

Rehellisyyden nimessä on sanottava, että minulle on jäänyt työttömyyspäivärahastani minimaalisten asuinkulujeni jälkeen käteen vain 191 euroa kuukaudessa elämiseen. Tässä valossa Suomen Akatemian rahainjakomielisyys ja opetus- ja kulttuuriministeriön harjoittama kiristys ovat suunnattomia rikoksia ja brutaaleja vääryyksiä meitä todellisia filosofeja kohtaan. Ketään yksilöimättä, suosimatta tai valikoimatta minun tekee sen vuoksi mieleni [redacted] koko vihervasemmistolaisten feministien joukkio, joka on tiedehallinnossa toimiessaan onnistunut vuosien saatossa tuhoamaan akateemisen urani, eristänyt minut yliopistollisten toimintamahdollisuuksien ulkopuolelle ja pilannut ansionhankintani akateemisessa maailmassa. Samanaikaisesti he itse ovat kuittailleet yliopistoista ja Suomen

laatijaksi . Olin arvostellut Saresmaa hänen yhdessä Emilia Palosen kanssa julkaisemastaan haukkumakirjasta *Jätkät & jytkyt*, jossa parjattiin perussuomalaisia, joten heillä oli karvas motiivi kostaa minulle.

[201] Tuija Saresma MTV3:n jutussa ”Tutkija: Suomen Perustan aiemmissakin julkaisuissa naisvihaa – ’Ihmettelen, että vasta tästä kirjasta nousi kohu’” 11.6.2020. Tosiasiassa Suomen Perustan julkaisussa *Epäneutraali sukupuolikirja* (2016) ei ole naisvihaa vaan arvostelua kaksiarvoisen sukupuolieron neutralointi- ja kiistämisyrityksiä vastaan.

Akatemiasta jättiläismäisiä rahamääriä, ja vain rangaistuksen uhka pitää minut *epämoraalisena*. Moraalin mukaista olisi käydä potkaisemassa kalossilla kankkuun.

Demokraatti-lehden ja monen muun median tavoin myös MTV3 oli tullut kaivaneeksi ”asiantuntijan” feminismin bunkkerista. Siten MTV3 tuli osoittaneeksi väitteeni tieteen medioitumisesta omalta osaltaan todeksi. Media valikoi haastateltavansa omia poliittisia tarpeitaan vastaavasti ja luo myönteistä julkisuutta itseään miellyttäville yliopistotoimijoille. Tämä vahvistaa tutkimustulostani, jonka mukaan feministit käyttävät toimittajien suosiota mustamaalatakseen muita ihmisiä ja lavastaakseen meistä irvikuvia omiin synkkiin tarkoituksiinsa. Siten nuo naiset tulivat osoittaneiksi epä-älyllisyytensä ja kyvyttömyytensä käsitellä kritiikkiä.

Korostan, että esittämäni arvostelu ei ole henkilökohtaista vaan yleispätevää. Tällä kertaa kriitikkoni roolissa oli muuan Tuija Saresma, jonka tulkinnat tilanteesta olivat kuin Tamara Maunosen unikirjasta. Tänään nuo feministit ovat nimeltään Sara Heinämaita ja Tuija Pulkkisia, mutta yhtä hyvin he voisivat olla Aisa Kantoloita tai Noora Siivosia, jotka ovat taitavan parodiantekijän Keijo Kaarisateen kirjoittajanimimerkkejä.[202]

Sen sijaan tutkimukseeni ei mikään media viitannut asiantuntija-arviona eikä lähestynyt minua asiantuntijana, vaikka olen todistetusti pätevämpi ja myös huomattavasti enemmän julkaissut tutkija kuin yksikään median kellokkaista. Eräs valtavirtamedian peräämän ”vertaisarvioinnin” ristiriitaisuuksista piileekin siinä, että ollakseen oikeutettuja pitäisi arvioijien olla parempia ja pätevämpiä kuin arvioitavan tutkijan tai teoksen, mutta näin ei yhdessäkään tapauksessa ollut. Sellaisia voi myös olla vaikeaa mistään löytää.

Hullunkurisin oli Eeva Lehtimäen ”kommenttinsa” loppuun ripustama toteamus, että ”hiljaisuus on myrkkyä demokratialle”. – Niin on, ja juuri tuota mykistämistä tämäkin media ajoi. Lehtimäki yritti puolustella yleisöjen julkista harhaanjohtamista näennäisellä avoimuudella ja ”sananvapaudella”, jonka hän tosin käsitti omaksi oikeudekseen levittää perätöntä informaatiota, niin kuin media yleensäkin.

Konservatiivisena pidetyn perhekanava MTV3:n reagointi meni myös jossain määrin pelkän koston piikkiin. Olin arvostellut kirjassani valtavirran televisiokanavia populismista, jonka mukaisesti ne levittivät pseudotiedettä ja deluusioita. Tästä MTV3 ei ole osaton. Mitäpä kaikenlaiset kilpa-ajojen esittämiset muuta ovat kuin sirkushuveja kansalle? Olin kirjoittanut teokseeni *Totuus kiihottaa* kokonaisen luvun (9.4) nimeltä ”Tosi-TV valtavirtaisti populismin mediassa”. Tämä tietenkin ärsytti viihdekanava MTV3:a, joka elää tajunnan manipulaatiolla. Olin myös kirjoittanut jo vuosituhannen alkupuolella artikkelin kaksinaismoralismista, jota MTV3 harjoittaa esittäessään kansaa kiihottavia formulaohjelmia TV-kanavillaan ja raportoimalla kuolonkolareista valtakunnallisen radiokanavansa Radio Novan viihteellisissä iltapäivälähetyksissä.[203]

Samoin olin julkaissut feminismin ristiriidoista monien mielestä sietämättömän analyysin, jossa arvostelin toistakymmentä Suomessa tarkastettua feminististä väitöskirjaa sekä osoitin, mikä niissä on vikana. Filosofisessa *Niin & Näin* -lehdessä julkaistu artikkeli tuli aikoinaan yleisönosastokirjoituksina takaisin kuin löyly kuumalta kiukaalta.[204]

---

[202] Katso Keijo Kaarisateen Twitteriä <https://twitter.com/keijomedia> ja analyysiani hänen sanankäytöstään kirjani *Totuus kiihottaa* luvussa 15.8 ”Parodiapoliisien esiinmarssi, ja miksi sarkasmi ei kannata?”

[203] Ks. artikkeliani ”Miten teknologia ja vauhtisokeus fasinoivat massakulttuuria? – F1-huumaa filosofisesti formuloituna” *Niin & Näin* -lehdessä 1/2003 (s. 65–72).

[204] Ks. artikkeliani ”Tyttöjen kanssa saunan lauteilla – Tirkistysreikiä sukupuolierolla politikoivaan filosofiaan” *Niin & Näin* -lehdessä 4/2004 (s. 111–120).

Molemmat artikkelini on julkaistu myös esseekokoelmassani *Filosofiset viuhahdukset – Populaarifilosofisia tekstejä sekseistä, vallasta ja filosofisista liikkeistä* (2007). Perin ideologista oli median räksytys, mutta mainoskanavalle kirjani oli yksiselitteisesti ”naisvihamielinen pamfletti”. Kiitoksia ilmaismainoksesta. Ilmeisesti on niin, että feministiselle epä-älymystölle tieteellinen tutkimus on *per definitionem* ”naisvihamielinen pamfletti”.

3.7. Uusi Suomi ja ”tiedettä Twitterissä”

Myöskään Uuden Suomen myrkyllinen reaktio ei ollut yllätys, sillä lehti oli pahoinpidellyt minua puheenvuoropalstallaan jo pitkään. Eduskuntavaalien aikaan 2019 olin joutunut ottamaan yhteyttä Alma Median konsernijohtoon, sillä toimitus oli sensuroinut kirjoituksiani ja vienyt kirjoitus- ja ylläpito-oikeuteni teksteihini jopa vaalien kampanja-aikana, jolloin toimittajien ei pitäisi puuttua ehdokkaiden sanomisiin.[205] Poistelemalla minun ja monen muun perussuomalaisen ehdokkaan blogikirjoituksia ”maan vaikuttavimmaksi” mainostamastaan ja kaikille avoimeksi tarkoittamastaan blogipalvelusta Uusi Suomi oli syyllistynyt vaalien häirintään. Lehti oli pyrkinyt luomaan lukijoille valheellisen kuvan siitä, millaisia ajatuksia tieteessä ja politiikassa esiintyy. Olen käsitellyt Uuden Suomen journalistiset väärinkäytökset perusteellisesti kirjani luvussa 4.4, joten en puutu niihin enää tässä.

Uuden Suomen verkkopalvelujen ylläpito jatkoi nyt sensuuritoimiaan poistamalla näkyviltä kirjani ilmestymisestä kertovan blogikirjoituksen, jossa kerroin teokseni julkaisemisesta ja sisällöstä.[206] Sen päälle Uusi Suomi kirjoitti toimittajien omia purkauksia. Näin lehti tuli osoittaneeksi kaiken esittämäni kritiikin ansaituksi. Kyseessä oli jälleen ylenkatseellinen ja henkilökohtainen aggressio minua kohtaan samalla, kun lehti antoi äärivasemmistolaisten rabulistien mielihyvin jaella lehden sivuilla omia kannanottojaan.

Uuden Suomen toimitus tietenkin iloitsi, kun ministeriö alkoi ahdistella Suomen Perustaa taloudellisella kiristyksellä, joka sai kirjani katoamaan ajatuspajan sivuilta. Lehti julkaisi 10.6.2020 jutut ”Käsittämätöntä soopaa”, ”90 % perussuomalaisten ajatuspajan rahoista nyt vaarassa” ja ”Perussuomalaiset johtajat kiistävät vastuun kirjakohussa”.

Vastuuta voi olla vain, jos on syyllisyyttä. Kun mitään syyllisyyttä ei ole, vaan pelkkiä ansioita, oikea muoto olisi ollut: ”Perussuomalaiset johtajat kiistävät *ansionsa* kirjakohussa”. He eivät nimittäin olleet millään tavoin pyrkineet ohjailemaan näkemyksiäni, mikä olikin tieteen ja tutkimuksen kannalta ihan oikeanlaista toimintaa.

Sen sijaan kirjoituksiani toistuvasti sensuroinut Uusi Suomi tivasi teokseni vastaisia kannanottoja kilpailevilta puolueilta ja kaunaiseksi persuvihaajaksi tiedetyltä kielentutkijalta Vesa Heikkiseltä, joka oli jo pitkään huudellut remakoita herjojaan sekä Kokoomuksen että Perussuomalaisten suuntaan. Myös hän vänkäsi minua ja Perussuomalaisia vastaan Twitterissä, josta näyttää tulleen päivystävien dosenttien pääasiallinen foorumi omien debattiensa käymiseen. Noin 48 000 tvittausta kertoo dosentin olevan todellinen

---

[205] Ks. blogikirjoitustani ”Avoin kirje Uuden Suomen Markku Huuskolle ja Alma Medialle” (8.12.2018), jonka osoitin myös konsernin toimitusjohtajalle Juha-Petri Loimovuorelle ja lehden toimituspäällikölle Teppo Ovaskaiselle, sekä myöhempää analyysiani ”Uusi Suomi käy informaatiosotaa perussuomalaisia vastaan”, jonka julkaisin Blogspot-blogissani 12.12.2018.

[206] Uusi Suomi sensuroi puheenvuoro”palvelustaan” 8.6.2020 julkaisemani kirjoituksen ”Totuus kiihottaa – Mitä sanon mediatutkimuksessani” pyrkien siten estämään oman lehdistötiedotteeni kirjani sisällöstä.

ammattitviittaaja, ja vasemmistoliittolaiset Dan Koivulaakso[207] sekä Panu Raatikainen näyttivät olevan hänen suosiossaan.

Olen itse vältellyt sanomasta mitään Twitterissä, sillä filosofiassa ei ole lyhyitä totuuksia. Sen sijaan olen julkaissut kirjoja ja kirjoittanut blogiini, jonka kommenttipalstan olen tosin pitänyt suljettuna, sillä en halua tuhlata aikaani rääväsuiden pois seulomiseen. Sosiaalipsykologinen päätelmäni on, että nykyajan aikuiset toimivat Twitterissä niin kuin lapset ja taantuvat yhtä raakalaismaisiksi kuin alakoululaiset, jotka huutelevat törkeyksiä toisilleen. Sen ikäisillä kun ei ole vahvoja moraalisia pidäkkeitä. Twitteristä on tullut vihanhallintaongelmista ja regressioista kärsivien aikuisten puuhamaa, jossa he viskovat kiviä kivien takaa ja kaivavat toisilleen kuoppaa.

Verovaroilla elelevä dosentti Vesa Heikkinen jatkoi perussuomalaisten perusteetonta murjomista paheksuen myös puolueen saamaa valtiontukea, ikään kuin se olisi ollut oikeudetonta.

Edellä olevassa tviittauksessaan Heikkinen paheksuu (aiheettomasti) sitä, että perussuomalaiselle puolueelle ja ajatuspajalle myönnettäisiin yhdenvertaisesti valtiontukea. Sallalaissyntyinen Suomen kielen dosentti ei ilmeisesti huomannut, että verovaroilla on tullut tuetuksi myös hänen omaa tviittailuaan, vaikka juuri siitä hänelle ei olisi pitänyt maksaa mitään. Tosiasiassa veronmaksajien asia ei ole päättää *tutkimusten* sisällöstä eikä äänestää tuloksista, vaikka sitä kautta rahaa voisi päätyä perussuomalaisille entistä enemmän!

Tuossa Heikkisen vihanpurkauksessa oli paljastava annos supisuomalaista agraarista katkeruutta ja korpikommunismia, jota sosiaalisesta luokkanousustaan päihtyneet eivät ole koskaan oppineet hylkäämään. Suurentamalla dosentin tviittaukset sivuilleen Uusi Suomi tuli vahvistaneeksi väitettäni tieteen medioitumisesta. Twitterissä tapahtuva ”tieteellinen osallistuminen” ei poikkea paljoa niin sanottujen kapakkadosenttien päivystystoiminnasta lähiöravintoloissa.[208]

Sen kyllä sanon, että minua vastaan tilatuilla tai esitettävillä mielipiteillä ei ole mitään arvoa silloin kun ne tulevat poliittisten vastustajieni tahoilta. Jatkuvaan tiedepoliittiseen painostukseen syyllistyneet vihervasemmiston lausuntoautomaatit käyttävät asemaansa siinä määrin väärin, että heidät pitäisi laittaa pakko-opiskelemaan tieteellisen ajattelun periaatteita työvoimapoliittiseen uudelleenkoulutukseen Kelan peruspäivärahalla, jota ei myönnetä, mikäli kieltäytyy osoitetusta koulutuksesta.

[207] Sosialistienemmistöinen hallitus nosti hallitusvallan kukkuloille poliittisia mielenosoitusaktivisteja ja rabulisteja, kuten ”Ilmianna pomosi” -kampanjan vetäjänä tunnetun äärivasemmistolaisen Dan Koivulaaksón, josta vasemmistoliittolainen opetusministeri Li Andersson teki yhden viidestä erityisavustajastaan ja lopulta valtiosihteerin osana hallituksen koko avustajakaartin paisuttamista. – Näin minä puolestani ilmiannan vasemmiston pöhöttyneet punaporvarit.

[208] Ks. MTV3:n Internet-sivuilla 12.2.2016 julkaistua juttua ”Dosentit päivystävät ravintolassa 14 tuntia putkeen – aiheet lottorivistä maailmanrauhaan”, jossa arvioitiin Vuoden Tiedekynä -palkinnolla rahoitetun Miika Tervosen ja Antto Vihman aktivismia. Dosenttien sallittiin muun muassa kritisoida Alexander Stubbin irvailua ”kaiken maailman dosenteista”, mutta jutun ilme ja yleissävy komprometoivat heidän sanomansa ja saattoivat epäilykset dosenttien pätevyydestä aiheellisiksi.

3.8. Kaleva ja Suomenmaa ministerin äänitorvina

Oulussa ilmestyvää Kalevaa on pidetty keskustalaisena julkaisuna. Oulusta kotoisin oleva ja Helsingissä aluetoimitustaan pitävä Suomenmaa puolestaan on kepulainen korviaan myöten: Keskustan pää-äänenkannattaja.

Taustojensa vuoksi Kalevaa ja Suomenmaata voidaan siis pitää tiedepoliittiseen kiristykseen syyllistyneiden kepulaisten tiede- ja kulttuuriministerien Hanna Kososen ja Annika Saarikon äänitorvina. Ilmeisesti sen vuoksi näissä lehdissä korostettiin ministeriön valtionavustuksen takaisinperintävaatimusta.

Voidaan kysyä, kuinka röyhkeää tuo paheksunta ”valtion varojen” (eli monopoliasemassa olevan Raha-automaattiyhdistyksen tuottojen) käyttämisestä kirjani julkaisemiseen oli, kun valtio käyttää yli *puoli miljardia euroa* veronmaksajilta kiskottua rahaa Yleisradion ja sen esittämien valheiden levittämiseen? Lisäksi ministeriö suuntaa satoja tuhansia euroja *muiden puolueiden* ajatushautomojen rahoittamiseen ilman minkäänlaista puuttumista, paheksuntaa tai jälkikäteen tapahtuvaa kontrollia. Myös puoluelehtien tukemiseen (entiseen lehdistötukeen) humahtaa yleisen puoluetuen kautta miljoonia euroja vuodessa. Nyt puoluelehdistön mämmikourat olivat minun kirjassani kiinni.

3.8.1. Katajaisen Kalevan kämäinen kosto

Kaleva julkaisi aiheesta 10.6.2020 Jutun ”Matias Turkkila otti vastuun perussuomalaisten ajatuspajan ’laadunvarmistuksen’ virheestä – Suomen Perustan valtionavustus vaarassa”, jossa Matias-parka takoi poliittiseen sensuuriin johtanutta lekaa vasten alasimella olevaa rautaa.[209] Sellainen selittely vuoti vihollisen laariin kuin nurmella oleva pihasadetin.

Nähdäkseni vaarassa oli Suomen Keskustan oma asema ministerien harjoittaman uhkailun vuoksi. Arvostelukyky ja toiminnan laadun varmistus olivat pettäneet pahimman kerran *ministeriössä*, joka ryhtyi ahdistelemaan akateemista tutkijaa sillä perusteella, että tutkimustulokset olivat ministerien odotusten vastaisia.

Laittamalla sanan ”laadunvarmistus” lainausmerkkeihin lehti koetti vihjata, että Suomen Perusta on tutkimusyksikkönä mukamas sillä tavalla huono, ettei sieltä mitään laadukasta ole odotettavissakaan. Tosiasiassa sana kuuluisi lainausmerkkeihin siksi, että ministeriön ei pidä tarkkailla eikä ohjailla tutkimustoiminnan sisältöjä. Kansanvaltaisessa poliittisessa järjestelmässä ministerien ja julkisen hallinnon tulisi olla tutkijoiden ja kansalaisten kontrollissa. Samaan tapaan myös poliittisen hallinnon pitäisi ottaa opikseen ja korjata toimintaansa, kun se ei kritiikkiä kestä, eikä suinkaan ryhtyä kurittamaan itseään oppineempia.

Kalevan jutussa toistettiin ministeri Kososen mäkätys ja päätoimittaja Turkkilan käsien levittely, mutta kukaan ei kysynyt taaskaan minulta mitään saati että kukaan perussuomalainen poliitikko olisi edes kysyttäessä kääntänyt syytöksiä minun vastattavikseni. Siksi jouduin laulamaan myös Kalevan ajatuskahleet suohon.

---

[209] Toimittajien Marjukka Väisänen ja Joonas Kuikka kirjoittama juttu Kalevassa 10.6.2020.

3.8.2. Suomettunut Suomenmaa

Suomenmaa puolestaan otti kantaa toimittaja Santeri Lammen kolumnissa ”Näkökulma: Perussuomalaisissa pyörii likapyykki taukoamatta – naisvihaa tihkuva opus kielii hämäristä virtauksista” 11.6.2020. Olin itse saanut kirjastani lukijapalautetta, jossa teostani luonnehdittiin erittäin selkeäksi ja kehuttiin, että ajatus on kirkas koko ajan. Sen sijaan Suomenmaan toimittajan mielestä kyse oli siitä, mitä tapahtui, kun ”[…] ajatuspaja Suomen Perusta julkaisi keskiviikkona ’filosofiseksi tutkimukseksi’ verhotun ränttäyksen, joka enemmän kuin flirttailee naisvihan kanssa.”[210]

Takkutukkatoimittaja harmitteli, ettei toivomansa ennakkosensurointi ollut toteutunut eikä kirja jäänyt puolueen pihteihin vaan pääsi pakenemaan auki jääneestä ovesta: ”Suomen Perusta löi kuitenkin liinat lukkoon liian myöhään, sillä Hankamäen lennokkaat teoriat jäivät elämään nettipalstoille ja uutisiin.”[211] Tosiasiassa Internetin eetteriin ja hakukoneiden muisteihin eivät tallentuneet tutkimustulokseni, vaan sinne jäivät kellumaan toimittajien itsensä esittämät vääristelyt, joilla yleisöjä väsytettiin sisäistämään ne. Lampi joka tapauksessa ymmärsi, että kohteenani oli media:

> Hankamäen julkaisu voikin olla räikein – mutta ei ensimmäinen – kerta, kun PS-toimijat pelottelevat muka vihervasemmistolaisen median tuputtaman feminismin mädättävän ja rapauttavan yhteiskunnan moraalinormeja.[212]

”Muka vihervasemmistolaisen”? Eikö Suomenmaa ole väriltään vihreä? Ja näyttää olevan hyvää pataa vasemmistonkin kanssa. Sanankäytön ilmeinen ammattilainen ei käsittänyt, että sananvapaus tarkoittaa nimenomaan oikeutta sanoa kiistanalaisiksi tai ongelmallisiksi koettuja näkemyksiä. Eikä hän ymmärtänyt sitäkään, että kirjallani *horjutin* mediassa vallitsevia sovinnaisia moraalinormeja. – Mitä kamalaa siinä?

Toimittajan mielestä Perussuomalaisten pitäisi ampua rivinsä suoriksi, vaikka ”[k]urissa ja nuhteessa pidetyt voimat pulpahtelevat sieltä täältä esiin testaamaan sallitun rajoja sananvapauden nimissä.”[213] Tämä oli veret seisauttavaa kepulaista uhoa, ja sellaisena yhtä tuoretta ja raikasta kuin suoraan karjakeittiöstä pöytään kannettu kutunjuusto.

Sitten tuli toimittajan oman huolen ja tarkoitusperän paljastus: ”[…] ajatusmaailma voi olla salaliittoteorioiden nyrjäyttämä, mutta – huolestuttavaa kyllä – näyttää paisuttavan perussuomalaisten kannatusta.”[214] Tosiasiassa feminismi itse muodostaa salaliittoteorian, jossa virtaa ja velloo krooninen miesviha erilaisten misogyniaepäilyjen muodossa. Juuri sen osoittaminen oli johtanut feminismin suosiosta riippuvaiset miestoimittajat takajaloilleen. Niinpä myös Lammen kangerteleva esitys jatkui:

---

[210] Toimittaja Santeri Lampi Suomenmaan 11.6.2020 julkaisemassa kolumnissa ”Näkökulma: Perussuomalaisissa pyörii likapyykki taukoamatta – naisvihaa tihkuva opus kielii hämäristä virtauksista”. Tarkalleen ottaen likapyykki pyörii *median omissa lokasangoissa*.

[211] Sama.

[212] Sama.

[213] Sama.

[214] Sama.

> Tasapainottelu on varmasti vaikeaa, sillä naisvihaepisodin luulisi olevan viimeinen pisara monelle tavan tallaajalle, joka vierastaa hähmäisiä ja kanssaihmisiä loukkaavia teorioita.[215]

Kohta on siteeraamisen arvoinen, sillä sen kautta valottuu, että ”loukkaantumisesta” puhuttaessa ei juuri koskaan eroteta toisistaan, milloin on kyse *tunteenomaisesta* loukkaantumisesta, jonkun ihmisen *etujen* loukkaamisesta tai *oikeuksien* loukkaamisesta. Filosofian näkökulmasta tunteiden tai etujen loukkaamiselle ei tule antaa mitään merkitystä silloin, kun ne olisivat totuuden sanomisen tiellä. Jos siis perusteltu teoria todellakin loukkaa jotakuta tuntemusten tai intressien kannalta, sillä ei ole mitään merkitystä tieteellisen totuuden tavoittelun näkökulmasta.

Sen sijaan omia *oikeuksiani* toimittajat olivat itse loukanneet pyrkiessään päättämään minun puolestani siitä, mitä kirjassani sanoin. Mikäli teoriani loukkaavat jonkun tunteita tai heidän oman edun pyyntiään yhteiskunnassa, se on tieteen näkökulmasta mitätöntä, ja merkitystä on vain sillä, kuinka paikkaansa pitäviä analyysini yhteiskunnalisten konfliktien syistä ovat.

Taitamattomimmankin näppäimistön näpertelijän toivoisi ymmärtävän, ettei filosofien ja tutkijoiden tehtävänä ole myöskään asetella sanojaan kadunmiesten näkökulmasta eikä korrekteiksi koettujen asenteiden mukaisiksi vaan nimenomaan *kyseenalaistaa* sosiaaliset normit. Toimittajien tehtävä taas ei ole päättää mediaa koskevan tutkimuksen relevanssista lainkaan.

Sitä nurkkausta, josta Suomenmaan jorina saavutti lukijakuntansa, ei voine tuulettaa edes tupaillan kulmassa oleva savupirtin räppänä. Ja lopuksi normitusta ja apilantuoksuista nuhdepuhetta:

> Poliitikkojen ja median on noteerattava pöyristyttävät ylilyönnit, vaikka niitä tulisi kuinka usein – muuten kyseenalainen puhetapa normalisoituu.[216]

Normalisoituu? Keskustapuolueen lehti perää tutkimusjulkaisuilta normaalia eli ’normien mukaista’ asennetta, mutta toisaalta pelkää, että älyllinen argumentaatio yleistyy ja ihmiset alkavat ajatella asioista tavallani: filosofisesti.

Kirjoittajan kielenkäyttö ”ränttäyksineen” ja ”hähmäisyyksineen” sekä väitteineen ”näennäistieteellisistä virtauksista” ja ”filosofiseksi tutkimukseksi verhoilemisesta” kertoi, että kyseessä oli todellakin kepulaista tukahduttamisen, hyssyttelyn ja vaimentamisen politiikkaa hyödyntävä ”hähmäinen ränttäys”, joka ”enemmän kuin flirttailee” himmeän sensuuripolitiikan kanssa. Santeri Lammen kirjoitus ei yltänyt *näennäis*journalistisenkaan toiminnan tasolle, sillä kirjoittaja ei pyrkinyt noudattelemaan totuusvaatimuksia edes teeskennelläkseen vaan keuhkoksi omaa agendaansa asioiden ohi.

Siitäpä vasta Suomenmaa-lehdessä pitää kaikkein viimeiseksi päättää, mikä on tiedettä ja mikä ei. Asian voi sanoa niin, että tuon asian ratkaisin nyt minä.

Yhteiskunnassa vallitsee työnjako juuri siksi, että oikeat ihmiset tekisivät oikeita asioita eivätkä kaikki samoja asioita, niin kuin rengit ja piiat maataloudessa tai toimittajat toimituksissa. Santeri Lammen olisi kannattanut ymmärtää, että *sitä kylvää mitä niittää*,

---

215 Sama.
216 Sama.

eikä puolueideologian *paimenpoika* voi nyt livahtaa *kuin koira veräjästä*, sillä on *sadonkorjuun aika*. Lehden toiminta *pukkina kaalimaan vartijana* oli *takaperoista* Kepuretorista *nurkkakuntaisuutta*, sillä puolueella oli *oma lehmä navetassa*. Imitoisin tämän Seppo Kääriäisen (kesk) artikulaatiolla, mikäli lukijat olisivat kuulolla.

3.9. Suomen Kuvalehti: täyttä kuraa

Arvovaltaisena pidetty Suomen Kuvalehti on perinteikkään Otava-konsernin lippulaiva. Niinpä lehdeltä voisi odottaa maltillista suhtautumista ja asiapitoista journalismia, jossa vaivauduttaisiin perehtymään asioihin itseensä.

Olin kuitenkin jo tutkimuksessani pannut merkille, että myös Otava ja sen lehdet olivat ajautuneet Kanava-lehteä myöten päätoimittaja- ja toimittajavalintojensa tuloksena poliittisen vihervasemmiston ja punavihreän feminismin leiriin. Kustannusyhtiö Otava oli osoittanut kritiikitöntä myötämielisyyttä monikulttuuri-ideologiaa kohtaan esimerkiksi perustamalla kirjasäätiönsä tuella vain ”ei-valkoisille” suunnatun kirjoittajakoulun![217] Arvostelin hanketta siksi, että se jos mikä täytti rasismin keskeisen tunnusmerkin: rodullisen suosinnan ja etnisen poissulkemisen. Linjaus oli samanlainen, jota myös toinen sukuomistuksessa oleva hyvänkeväisyysorgaani, Koneen Säätiö, oli jo pitkään harjoittanut palkitessaan ja tukiessaan kaikenlaisia Koko Hubaroita ilman ansioita, pelkästään heidän feministisyydestään ja identiteettipoliittisesta julistustyöstään.[218]

Niinpä Otava-konsernilla ja sen lehdellä oli syytä kiehua yli kritiikkini vuoksi. Lehti käytti hyväkseen Riikka Purran Twitterissään lipsauttamaa vastausta Ylen toimittajalle ja toisti hänen näkemyksensä tekstini ”kuraisuudesta”.[219] Kun tuota retoriikkaa vakavammin otettavia argumentteja ei ollut esittää, minulla ei siis ollut mitään hätää.

Suomen Kuvalehti koetti etsiä tuekseen asiantuntijapohjaa ja löysi – Oulun suunnalta – Ilta-Sanomiin kirjoittavan viestintätieteiden tohtorin Pasi Kiviojan, joka toimii jonkinlaisena konsulttina. Suomen Kuvalehden blogeissa voivat asioitaan julistaa vain lehden kutsumat kirjoittajat, joten ”näkökulmina” tai ”kolumneina” esitettäviä mielipiteitä oli pidettävä toimituksen hyväksyminä.

3.9.1. Median itsesuojeluelin vastaa

Pasi Kivioja käytti lehden alustaa nälviäkseen kirjaani vastaan blogitekstissään, jossa hän väitti kirjaani sisältyvän jopa ”suoranaisia virheitä”. Pahoittelenkin virhettä, joka syntyi siitä, että jätin Kiviojan kokonaan vaille huomiota kirjani *Totuus kiihottaa* henkilögalleriassa, mutta korjaan puutteen tässä.

---

[217] Aiheesta raportoi ilmeisen kateellisena Helsingin Sanomat 24.1.2020 julkaisemassaan jutussa ”Ruskeat tytöt ja Otava perustivat koulutusohjelman ei-valkoisille kirjoittajille: ’Halusimme purkaa näkymättömiä esteitä’”. – Sitä, mitä nuo näkymättömät esteet ovat, lehti ei kertonut. Selvä salaliittoteoria Sanomilta siis.

[218] Arvostelin asiaa kirjani *Totuus kiihottaa* sivulla 125 ja blogikirjoituksessani ”Tavoittelen tietokirjallisuuden Finlandia-palkintoa” 7.9.2020. Olin ilmoittanut tavoittelevani myös tiedonjulkistamisen valtionpalkintoa ja Bonnierin Suurta Journalistipalkintoa.

[219] Toimittaja Karoliina Paananen Suomen Kuvalehden 10.6.2020 julkaisemassa jutussa”’Silkkaa kuraa’, selittää kohupamfletin julkaisijan hallituksessa istuva Purra – ei välttämättä näe tarvetta perehtyä teokseen”.

Kivioja vähätteli Uuden Suomen minua kohtaan julistamaa sensuuria kirjoittamalla asiasta lainausmerkeissä. En puutu aiheeseen enempää, mutta sanon kyllä sen, että polvensa saavat siellä Uudessa Suomessa ruvelle rukoilla ja Islannin vastaiseen ilmansuuntaan pyllistää, jotta tuolle lehdelle enää mitään sanoisin, edes maksusta.

Mitä sitten ovat ne pilkkuvirheet, joita Kivioja etsii kuin heiniä neulasuovasta? Hän löysi kourallisen vakavaa moitittavaa:

> Viestintätutkijoita arvostellessaan Hankamäki viittaa Ylen ohjelmissa esiintyneisiin Anu Koivuseen, Kaarina Hazardiin ja Maria Petterssoniin. Näistä vain Koivunen on tutkija.[220]

Jos näin todellakin on, miksi Hazard ja Pettersson *esiintyvät* jatkuvasti Ylen ohjelmissa mediaa kommentoivina *viestinnän asiantuntijoina*, ikään kuin he olisivat tutkijoita? Varmaankin siksi, että heidät kutsutaan studioon, koska he ovat feministejä ja heillä on juuri tuo vihervasemmistolainen ja persuvihamielinen maailmankuva.

Minulle ja useimmille muillekin on loppujen lopuksi samantekevää, minkä alan edustaja kukin on, sillä viestintätutkimuksen ja median analysoimisen ei pitäisi olla *disipliinejä*, eli ahtaasti rajattuja tieteenaloja. Kiviojan käsitys näyttää olevan, että mediatutkimuksen pitäisi olla kuin median itsensä: pyhä alue, josta vain median omat ylipapit saavat ja voivat esittää arvionsa. Tämä vahvistaa näkemystäni siitä, että media-ala on ottanut paikan, joka kirkolla ennen oli totuuden julistajana.

Kiviojan poseeraus edustamiensa viestintätieteiden puolesta oli täysin ristiriitaista. Hänen mukaansa ”mediatutkimuksesta puhuminen on siinäkin mielessä virheellistä, ettei kirjoittaja ole korkeista oppiarvoistaan huolimatta mediatutkija”.[221] Tämän mukaan mediatutkimuksen voisi tehdä vain joku, joka on nimenomaisesti mediatutkija.

Näkemys on vailla pohjaa, sillä tiedonvälityksen peruskysymyksiä ovat tietämisen ja totuuden ongelmat, jotka kuuluvat *filosofian* alaan. Meillä filosofiassa puolestaan ovat metodologisesta ankaruudestamme huolimatta seinät leveällä ja katto korkealla. Sitä paitsi kirjani kannessa lukee selvästi: *filosofinen tutkimus*. Niinpä ”kritiikin esittäminen on siinäkin mielessä virheellistä”, ettei Kivioja *itse ole minkään tason filosofi*.

Antautuipa Kivioja esittämään epäilyjä siitäkin, ”salliiko filosofian tieteenala löperömmät tutkimusmenetelmät kuin yhteiskuntatieteellinen tutkimus”.[222] Tosiasiassa viestintätieteet ovat muiden erityistieteiden tavoin velkaa filosofialle. Toimittajat ja yhteiskuntatieteilijät tulevat keskenään toimeen ilmeisesti siksi, että he ovat samalla tasolla. Heitä yhdistää halu käyttää kieroja ja epäreiluja keinoja asioidensa edistämiseen: innostus venkoilla, keinotella ja kenkkuilla sekä tarvittaessa turvautua toistensa apuun oman kollektiivisen ja joukkohenkisen ideologiansa mukaisesti.

---

220 ”Mediaansekaantujaksi” itseään sanova Pasi Kivioja Suomen Kuvalehden 18.6.2020 julkaisemassa kirjoituksessa ”Kohupamfletti on raskasta luettavaa – vilisee virheitä, asiantuntemattomia väitteitä ja kommunisteja”.

Kirjani kieltämättä vilisee virheitä, jotka tosin ovat toimittajien itsensä tekemiä. Niitä olen kirjannut teokseeni nähtäville esimerkkitapauksiksi median omasta asiantuntemattomuudesta. Kommunisteja puolestaan vilisee valtavirtamedian toimituksissa, joiden virheitä en välttynyt nytkään korjailemasta. Kiviojan kannattaisi opetella kirjoittamaan nimensä ”Mediaansekaantuja” oikein: mediaan sekaantuja. – Ei ollut median tutkija tuokaan.

221 Sama.

222 Sama.

Samaan tapaan yhteiskuntatieteet ovat suurimmalta osaltaan dekadenttia filosofiaa. Yhteiskuntatieteilijät helpottavat tehtäviään menemällä siitä, mistä aita on matalin, ja vetämällä kurvit suoriksi. Yhteiskuntatieteet ovatkin filosofiaan verrattuna sameaa ja epäpuhdasta päättelyä, joka nojaa yliyksilöllisiin metafyysisiin olettamuksiin ja jonka takaa kaikuu marxilainen joiku.

Ontologisesti katsoen sosiaalitieteet ovat pelkkää nurin käännettyä ja immanenttia teologiaa, josta puuttuu filosofialle ominainen terävyys, ajatuksen kirkkaus ja älyllinen velvoittavuus. Puolivillainen filosofia on sikäli vaarallista, että Platonin luolasta kajasteleva kelmeä valo kertoo vangittuina olevien halusta käyttää älyn pilkahduksiaan myös tuhoisien ajatuskulkujen esittämiseen. Yhteiskuntatieteilijät, eli vihervasemmistolaisesti indoktrinoidut pseudofilosofit, ovat usein juuri niitä, jotka maksavat mielellään satasen aiheuttaakseen naapureilleen viidenkympin vahingon. Samalla heitä itseään kahlitsee luolansa suulle vieritetty kommunismin kivi.

Kiviojan kannanotot vahvistivat näkemystäni, että yhteiskuntatieteilijät ovat pyrkineet tekemään omasta laput silmillä kulkemisestaan disipliinin voidakseen kavennetulla erikoistumisellaan oikeuttaa omaa olemassaoloaan ja palkan saantiaan yliopistoissa. Sellaista linnoittautumismenetelmää hyväkseen käyttämällä he ovat yrittäneet pakottaa filosofeja noudattamaan tiettyä sanastoa, diskurssia, paradigmaa tai kaavamaista metodologiaa, jotta ajattelu voitaisiin valaa muottiin ja viestintätieteilijä ja ainoastaan hän voisi saada omalta kapealta alaltaan viran.

Kyseisen fakki-idiotismin panssaroiminen akateemisiksi laitosrakenteiksi on onnistunut aivan liian hyvin, sillä erityistieteet ovat paisuneet koko yliopiston kattaviksi, eikä yliopistoissa juuri muuta enää olekaan. Tämä puolestaan on koitunut filosofisen ajattelun tappioksi. Jako disipliineihin on seuraus ahneudesta ja halusta läänittää vähemmän vaativista erityistieteistä valmistuneille tutkijoille ansionlähde ja esiintymislava yliopistoissa.

On selvää, että Kiviojan mielestä filosofia ei ole oikeaa tiedettä, sillä meillä filosofian piirissä ’totuutta’ ja ’tietoa’ ei käsitellä toimittajien perääminä spektrumi-asioina, vaan filosofiassa kyseenalaistetaan tietämisen ja totuuden perusta. Filosofia *on* tiedon teoriaa, ja filosofiassa asia pitää aina paitsi tietää ja ymmärtää, myös tuntea nahoissaan.

Kiviojan tapa hyökätä filosofista metodikalustoa vastaan epäonnistui, sillä hän tuli moittineeksi tutkimukseni sijasta filosofisia tulkintamenetelmiä yleisesti, juuri niitä, joille erityistieteet ovat velkaa. Viestinnän oppiaine ei oikeastaan ole muuta kuin soveltavaa merkityksenteoriaa. Valtio-oppi, kansainvälinen politiikka sekä aate- ja oppihistoria puolestaan ovat vain käytännöllistä filosofiaa kavennettuna ”ajankohtaisten poliittisten kysymysten kurssiksi” ja uutistapahtumien kommentoinniksi. Silti media läänittää filosofista analyysia kaipavat asiat ”politiikan tutkijoille ja asiantuntijoille” tavalla, johon liittyvää tärkeilevää asiantuntijavallan käyttöä arvostelin kirjani *Totuus kiihottaa* luvussa 3.4.

3.9.2. Kivirekenä mediatutkimusten matalamielisyys

Kivioja on Julkisen sanan neuvoston entinen jäsen ja vaalii siksi sen fiktiivistä puolueettomuutta. Niinpä hän piti JSN:stä esittämääni arvostelua tietenkin huonona ja lausui kuin rippikopista juuri pöllähtäneenä: ”tärkein *ismi* JSN:n päätöskokouksissa on *journalismi*. Kun tulkitaan Journalistin ohjeiden noudattamista tai noudattamatta jättämistä, siinä ei ole politiikalla mitään roolia. Kriittiset jäsenet myös torppaisivat puoluepolitikoinnin

alkuunsa.”[223]

Se, joka kiistää kaiken, myöntää kaiken, aivan niin kuin syyllinen yleensäkin tekee kaikkensa paljastaakseen itsensä. Usein tämä tapahtuu defensiivisyyden, eli suomeksi sanottuna puolustelun kautta. – Niin nytkin. Teoksen *Totuus kiihottaa* luvussa 13.4 luettelemani tosiasiat JSN:n ikävästä politisoituneisuudesta ovat faktoja. Ne vain ovat medialle vaikeita niellä. Mielestäni on pienempi virhe erehtyä arvostelemaan vallanpitäjiä kuin erehtyä koko ajattelunsa suuntaviivoissa ja toimintaperiaatteissa, kuten valtamedia ja sen edunvalvoja JSN, joka professori Jukka Kemppisenkin mielestä on median itsesuojeluelin.

Suomen Kuvalehteen päätynyt mediakonsultin arvio muistutti jääkiekon juniorisarjalaisen söhellystä sikäli, että alempien sarjojen pojat yleensäkin vähän tuuppivat, kun taas täällä ylemmissä sarjoissa joudumme sietämään poikittaista mailaa.

Valetta oli myös Pasi Kiviojan väite, että Hankamäki ei tee ”kriittistä itsearviointia lainkaan”.[224] Tosiasiassa kerroin oman taustani ja lähtökohtani kirjani sivulla 64. Olin sanonut niinkin (s. 394), että ”olen tehnyt kaikkeni, etteivät näkemysteni puolesta tai vastaan esitetyt mielipiteet olisi vaikuttaneet mitenkään analyysieni puolueettomuuteen.” Tätä voisi pitää liioiteltuna myönnytyksenä niille vihervasemmiston sisseille, jotka esiintyvät hurskaina puolueettomuuden puolustajina punainen tai vihreä jäsenkirja takataskustaan pilkottaen. En tosin luettele heitä tässä. Teoksessa esittämäni näytön pitäisi riittää etenkin, kun Kivioja sanoo katselevansa sitä ”lasittunein silmin”.[225]

Kirjassani on kieltämättä aineistoa paljon, mikä on tosin median omaa syytä. Kiviojan näkemyksistä poiketen tutkimukseni on myös *metodologinen huipputuote*, sillä selitän mediassa tapahtunutta jakautumista yhteiskuntarakenteessa vallitsevan halkeaman ja kerrostuneisuuden kautta sekä yhdistän viestinnällisen muutoksen sosiodynaamisen ja luokkastrategisen muutoksen tarkasteluun. Osoitin kirjassani, millä tavoin vasemmistolainen viestintähegemonia ajaa nykyisin globaalikapitalistisen eliitin asioita pyrkien lavastamaan *kansallismielisyyden imperialismiksi*, vaikka tosiasiassa kansallisen edun edistäminen takaa poliittisen *itsemääräämisoikeuden* ja sitä kautta kulttuurisen *moniarvoisuuden*.

Kiviojan väite menetelmien puuttumisesta oli törkeä vale, sillä sovelsin diskurssianalyysia, teoksessani *Dialoginen filosofia* kehittelemääni keskustelunanalyysia ja toisen väitöskirjani vuorovaikutusteorioita. Tuloksena oli uusi tulkinta yhteiskuntaperustan legitimaatiokriisistä, ja lopputulos sopii vaikka koko kansallismielisen ajattelun oppikirjaksi. Kyse ei ole empiirisestä tai erityistieteellisestä kertakäyttötutkimuksesta vaan edifioivasta filosofiasta, jossa puntarissa ovat myös päämäärät ja arvot. Jos tämä ei jonkun tajuntaan mahdu tai lipan yli liitää, olkoon levittelemättä perättömiä arvioita. Kiviojan arvio antaa näyttöä siitä, millä tavoin media elättää ohessaan sen omasta orvaskedestä eläviä parasiitteja, joiden asiantuntemus katkeaa kuin kanan lento heti kun tullaan vaativampien poliittisten sfäärien tai tietoteorian alueelle.

Antaisin myös toimittajille neuvon: älkää kommentoiko mitään, mitä ette ole lukeneet ja ymmärtäneet. Yleisöille taas sanoisin, että älkää uskoko mitään, mitä valtamedia väittää kirjastani, vaan lukekaa vain ja ainoastaan tekstejäni ja tehkää johtopäätöksenne itse.

Lopuksi Kivioja hekumoi sillä, että ”kirjassaan median ja sosiaalisen median sensuurista valittavalta tekijältä petti perusta alta ja omat tukijoukot poistivat jälkikäteen tämän

[223] Sama.
[224] Sama.
[225] Sama.

tuotoksen julkisuudesta.”[226] Median aiheuttamasta salkkarikäänteestä iloitseva Kivioja osoitti hänen olevan todellinen sarjakuvakertomuksen Iznogoud, joka ”aina ajattelee lähimmäistensä parasta”.

Sitä hän ei tosin kertonut, että julkaisija *pakotettiin* perumaan kirjani julkaisu ministeriön alettua kiristää ajatuspajaa rahoituksen takaisinperinnällä. Kun hallitus piti revolveria Suomen Perustan ohimolla, ihmekös tuo, että ministerinplanttu sai sillä keinoin filosofin kaverit kaikkoamaan? Feminismillä iskettiin taas, ja lyönti osui.

Mutta kohde ei uponnut. Sanottakoon, etten välitä. Olen mieluummin yksin oikeassa kuin lauman kanssa väärässä, ja teokseni argumentaatio kestää joka tapauksessa. Se on jo nyt kuin Barbra Streisandin patsas ihan siinä Eino Leinon ja J. L. Runebergin välimaastossa. Kirja on kunnolla julkaistu nähtävästi vasta kun se on saatavilta poistettu ja sen olemassaolo on sensuuritoimilla varmistettu.

Mikään kirja-arvio Kiviojankaan läimäytys ei ollut, vaan mustamaalaileva vihan purkaus, jossa tikun nokkaan nostettiin joitakin lillukanvarsia. Työnsä tehtyään hän toki moitti kirjoittajaa ”laiskaksi” mutta totesi, että kirjani on ”sivumäärältään reippaasti ylimitoitettu”.[227] – Miten muutoin voisi ollakaan, sillä kritiikkini *kohde* – median ja tieteen punavihreä pöhöttyneisyys – on reippaasti ylimitoitettua?

Kirjassani on todellakin 420 sivua ja 821 viitettä, eli kiviä on käännelty enemmän kuin Kivioja koko ikänään. Koska sisältö on aivan muuta kuin valtamedia toivoi, kirjani on ymmärrettävästi ”ylimitoitettu”, mikä vahvistaa periaatteen *less is more, but more is even better*. Vertailun vuoksi todettakoon, että Elias Lönnrotin lääketieteellisessä väitöskirjassa oli vain 16 sivua eikä yhtään lähdeviitettä, eikä kukaan ole jälkeenpäin moittinut Kalevalan kokoajaa esilukijoiden riittämättömyydestä, vertaisarvioinnin puutteesta eikä dokumentaation heikkouksista.

Suomen Kuvalehden julkaisema blogikirjoitus antoi näytön siitä, millaista kirjani mediakohtelu on ollut kautta linjan: pelkkää haukkumista ja parjaamista sekä vääristelyä, jossa lukijoille pyrittiin antamaan teoksestani täysin virheellinen kuva.

Ja sitten tuo Kiviojan vihonviimeinen kusaisu: kirjani ei ollut hänen mielestään pamfletti vaan ”enemmänkin pefletti”.[228] Useissa yhteyksissä esitetty väite kirjani pamflettimaisuudesta johtuu vain yhdestä syystä. Vertailukohta, jota vasten filosofinen tutkimukseni asetettiin – toisin sanoen median omahyväisyydestä täyttynyt poliittinen sirkus – on niin ideologinen ja epä-älyllisyydessään likilaskuinen, että siihen verrattuna kaikki kriittinen filosofia alkaa *näyttää* pamfletilta eli ”kiistakirjoitukselta”. Ankara totuus on, että monisatasivuinen ja huolellisesti perusteltu kirjani on *nimenomaan tutkimus*, jonka rinnalla *jokainen siitä esitetty arvio on pelkkä pamfletti*.

Pasi Kiviojan harhaisuus näkyi myös hänen myöhemmässä omassa kirjassaan, joka käsitteli salaliittoteorioita ja jota Yleisradio mainosti *prime time* -ohjelmassaan.[229] Salaliittoteorioiden arvosteleminen muodostaa filosofisesti arvioiden hullunkurisen paradoksin, sillä olemattomia ei voi eikä kannata miksikään todistaa, ja sen vuoksi salaliittoja vastaan rämpimisestä tulee kuin automaattisesti varjonyrkkeilyä, juuri sellaista, jota oli

---

[226] Sama.

[227] Sama.

[228] Sama.

[229] Mediakonsultti Pasi Kivioja istui Arto Nybergin ohjelmassa Yleisradion TV1:ssä 20.3.2022 markkinoimassa salaliittokirjaansa, jonka nimeksi olisi sopimut ”Puhetta filosofian ratkaisemattomista paradokseista ja muuta turhaa taistelua tuulimyllyjä vastaan”.

myös Kiviojan hyökkäily tutkimuksestani luomiaan epäluuloja vastaan. Mutta tulipahan osoitetuksi näinkin, että deluusiot todella vaivaavat häntä.

Kiviojan tekstin loppuun oli liitetty Suomen Kuvalehden päätoimittajan ja Helsingin Sanomien pääkirjoitustoimittajan Matti Kalliokosken kuva ja mainos, jonka mukaan ”laadukkaan tiedon ja punnittujen näkemysten tarve on nyt suuri. Suomen Kuvalehden tehtävä on kertoa asiantuntevasti ja ymmärrettävästi, mitä maailmassa tapahtuu. Näinä aikoina tällaisen työn arvo vain kasvaa.”[230]

Niin kasvaa, ja juuri sitä teemme *me*, ette *te*. – Kovaa oli valtamedian kipuilu. Totuudessa pysymiseen vaadittiin mediasetä, joka vakuuttaa: ”Me emme petä!”

3.10. Suomen Tietotoimisto manipuloi uutismediat

En ole tässä tutkimukseni jatko-osassa käsitellyt liioin maakunta- enkä paikallislehtiä saati ilmaisjakeluaviiseja, jotka lähinnä toistelivat Suomen Tietotoimiston lähettämää disinformaatiota. Tahattomasti edelleen jaeltuna disinformaatio muuttui *misinformaatioksi*. Kuten jo edellä totesin, STT oli levittänyt kirjastani ”uutista”, jossa tutkimuksestani käytettiin yksiselitteisesti nimitystä ”naisvihamielinen kirja”. Samat väitteet ”naisvihamielisyydestä” levisivät useisiin paikallislehtiin STT:n vihjailuina, joiden mukaan kyseessä on vaarallisen persufilosofin Jukka Hankamäen kirjoittama teos.

Suomen Tietotoimiston kosto ei ollut minulle yllätys, sillä toimiston omistaa noin 75-prosenttisesti Sanoma-konserni. Olin osoittanut myös STT:n toiminnan mädäksi arvostellessani sen toimituspäällikön Mimma Lehtovaaran Twitterissään harjoittamaa viestittelyä, jossa hän kehotti olemaan äänestämättä Perussuomalaisia ja kannattamaan sen sijaan Sinisiä.[231] Kyseisenlaisen manipulaation ei pitäisi kuulua Suomen Tietotoimistossa toimivien toimittajien toimenkuvaan edes ”vapaa-ajalla”, sillä poliittinen propaganda esitettiin toimittajan ammattistatuksen takaa, ja siksi olisin valmis järjestämään kyseisille tyypeille potkut. Tämä puolestaan ei ole naisvihaa vaan arvio heidän toiminnastaan. Mikäli joku nyt näkee analyyseissäni mitä tahansa vihaa, on muistettava, että se voi olla ansaittua.

Kuinka helppoa vaivaisesta homomiehestä olikaan lavastaa ”naisten vihaaja” kyseisellä persoonaan käsiksi käyvällä töhrimiskampanjalla, jossa sotkettin perusteltu kritiikki ”naisvihaan” ja jolla tuplatohtorista vandalisoitiin ja väänneltiin ihmishirviö median voodoo-nukkena korvennettavaksi? Valtamedian toimittajat ovat kyllä rääkyneet maalittamisen saamiseksi rikoslakiin, eli asialla pidetään väliä, kun kohteena ovat he itse. Mutta muiden ollessa heidän tuhrimisvimmansa kohteena he eivät pidä respektionäkökohdilla mitään väliä. Ehkä he odottivat minun korjaavan näennäisen virheeni ja julistavan, että

[230] Matti Kalliokoski Pasi Kiviojan kirjoittaman pamfletin lopussa Suomen Kuvalehden verkkosivuilla 18.6.2020.

[231] Suomen Tietotoimiston uutispäällikkö Mimma Lehtovaara julisti Twitterissä 10.12.2017, että ”[p]uolusta suvaitsevuutta ja avarakatseisuutta, journalismia, sinistä tulevaisuutta – kritisoi natseja, PVL:ää, MV-julkaisua ja perussuomalaisia.”

Minä puolestani puolustin demokratiaa, sananvapautta ja totuutta kirjoittamalla teoksessani *Totuus kiihottaa* (s. 331), että poliittisen propagandan ei pitäisi kuulua STT:n toimialaan. Uutispäällikön tviittauksen valossa Perussuomalaisista eronneet kansanedustajat muuttuivat kuin taikaiskusta ”hyviksi” heti, kun he olivat irtautuneet aiemmasta puolueestaan ja organisoituneet Siniseksi Tulevaisuudeksi. Lehtovaara onnistui lyhyessäkin lauseessa niputtamaan valheellisesti yhteen asioita, jotka eivät yhteen kuulu, eli laittamaan Perussuomalaiset samaan junaan ”natsien” ja PVL:n (Pohjoismaisen vastarintaliikkeen) kanssa.

”hyvä on, minä kadun, kumarran ja käännyn kuin iloinen kiinalainen ja väitän, että himoitsen ja rakastan naisia ja olenkin aivan tavallinen heteronationalistinen ja tuomittavaksi sopiva rasistimies. Toivottavasti olette tyytyväisiä ja saitte tutkimukselta, mitä halusitte täyttäessäni ideologiset ennakko-odotuksenne siitä, mitä ovat tasa-arvo ja yhdenvertaisuus...” – Tämä tällainen ei vain filosofian piirissä käy, ei nyt eikä koskaan.

STT:n soveltaman lehdistöreportaasitieteen pohjalta kirjaani raadeltiin sitten kaikenlaisissa Sisä-Suomen sanomissa aina Keski-Pohjanmaasta Kainuun Sanomiin: ”Halla-aho myöntää: Suomen Perusta -ajatuspajan kohukirjan julkaisu oli virhe – paljon erittäin huonoa palautetta omilta kannattajilta” (Salon Seudun Sanomat 13.6.2020), ”Jussi Halla-aho kohutusta ajatuspajasta: ’Suomen Perusta tuottaa pelottavaa tietoa vastapainoksi punavihreälle utopialle ja valheelle’” (Talouselämä 13.6.2020), ”Halla-aho myönsi kirjakohuun johtaneet virheet, mutta syytökset resurssipulasta oma vika” (Kainuun Sanomat 13.6. 2020) ja ”Halla-aho kiisti tarkoituksellisen provokaation: ’Uskokaa tai älkää, mekin pystymme ihan vain mokaamaan’” (Kainuun Sanomat 13.6.2020).

Halla-aho kiisti, Halla-aho myönsi. – Halla-aho, Halla-aho ja Halla-aho, ikään kuin minä olisin Halla-aho. Mutta mitä tekemistä Halla-aholla oli mediatutkimukseni kanssa? Omienkin sanojensa mukaan: ei mitään. Media puolestaan tempaisi mediaa käsittelevän kirjani pelkästään poliittisen painostuksensa välineeksi. Toimittajat laittoivat kirjaani lukemattomat ja kirjoittamattomat vastaamaan. Lehdet kieltäytyivät käsittelemästä ja ottamasta vastaan teokseni *mediakritiikkiä*, sivuuttivat teoksen kirjoittajan ja antoivat kirjani sisällöstä virheellisen ja valheellisen kuvan. Media pyrki käyttämään kirjastani luomaansa kielteistä mielikuvaa puoluetta vastaan ja puolueelta kiskomiaan kielteisiä kannanottoja minua vastaan. – Hajota ja hallitse.

Sillä tavoin media pyrki osoittamaan, *ettei voisi olla yhteiskunnallista totuutta, filosofiaa eikä politiikkaa median vallankäytöstä riippumatta*. Ja toisella tavalla sanottuna: media otti tehtäväkseen todistella, että mediasta ei voisi sanoa mitään negatiivista joutumatta vaihtoaitioon katselemaan median omaa näytöstä, jossa vakuutellaan, että media hallitsee kaikkea politiikkaa ja tutkimustoimintaa.

Tämä on tulos kirjassani kuvailemastani politiikan ja tieteen medioitumisesta, jonka tukena on kriittisyyttä sensuroiva ja pois suodattava lehdistöreportaasitiede. Myös poliittiset edustajat ovat nykyisin toimittajien valintoja ja lehdistön suosikkityttöjä ja -poikia kaikki, sillä politiikka tapahtuu mediajulkisuudessa.

Sekä toimittajat, tieteilijät että poliitikot olivat katkeria, kun eivät saaneet eivätkä voineet vaikuttaa siihen, mitä sanon tutkimuksessani. Media halusi alleviivata, että toimittajien soppaan ei voisi laittaa lusikkaansa ilman veristä kostoa, median itsensä pyrkimättä ratkaisemaan tutkimuksen merkityksen. Myös perussuomalainen puolue meni valtamedian taakse ja säikähti toimittajien levittämää naisvihaväitettä pitäen siten tärkeämpänä edistää naistenpalvontaa kuin puolustaa mediaan kohdistamaani arvostelua, jota puolue oli tosin itsekin julistanut feminismin kritiikeissään. Palaan tähän aiheeseen erikseen kirjani luvuissa 6, 10 ja 11.

Vasemmistopopulistinen valtamedia osoitti kaiken teoksessani *Totuus kiihottaa* esittämäni arvostelun paikkaansa pitäväksi ja ansaituksi: toimittajat pyrkivät käyttämään poliitikkoja suurempaa valtaa ja päättämään niin tutkimusten sisällöistä kuin hallitusten kokoonpanoistakin. Tämä tutkimukseni jatko-osa osoittaa, että toimittajien lauma ei poikkea Pavlovin koirista, jotka alkavat kuolata heti kun kuulevat sanan ”perussuomalainen”.

4. Feministien kosto

Akateemiset vastustajani kynäilivät aiheesta minimaalisen vähän *tieteellisille* foorumeille, verrattuna siihen, että he jaksoivat jatkaa kirjani raastamista sossumediassa. Miksi vihervasemmiston rauhankyyhkyt sitten kujersivat nimenomaan Twitterissä? He jankuttivat aiheesta sosiaalisessa mediassa ja vasemmistopopulistisen valtavirtamedian laareissa siksi, että minkään kunnon tiedejulkaisun piirissä heidän argumenttinsa eivät olisi voineet kantaa. Sen vuoksi he eivät ole kirjoittaneet kirjastani *Totuus kiihottaa* tieteellisiin lehtiin.

Kunnollisessa tiedelehdessä kirjani merkitys olisi ollut pakko myöntää, ja arvioiminen sinänsä tunnustaisi tutkimukselleni relevanssin tieteellisenä argumenttina. Vastineoikeuteeni vedoten voisin myös itse esittää korjausvaatimukseni tiedelehden foorumilla. Sitä, miksi kirjastani ei lopultakaan pukahdettu mitään tiedemedioissa, käsittelen tarkemmin tämän kirjan luvussa 12.1. Kyse oli tiedelehtien medioitumisesta, eli sosiaalisesta korruptiosta. Vastustajani halusivat välttää avointa keskustelua ja kaksintaistelua, sillä siihen liittyy heidän oman tappionsa vaara.

Kun julki oli kuitenkin päässyt kokonainen kirja (joka myös itse on oma mediansa), sen vääristelemisellä ei ollut mittaa eikä määrää. Usean median syväkurkkuna toiminut yliopistonlehtori ja Suomen Akatemian sadoilla tuhansilla euroilla voitelema ”nykykulttuurin tutkija”, feministi Tuija Saresma vaivautui vaikertelemaan aiheesta näennäistieteelliseen *Politiikasta*-lehteen, joka ei ole oikea tieteellinen julkaisu vaan toimii Valtiotieteellisen yhdistyksen julkaiseman *Politiikka*-lehden vihervasemmistolaisena vastamediana. *Politiikasta*-lehden ympärille on kasautunut lukuisia *Totuus kiihottaa* -kirjassa arvostelemiani toimijoita, muiden muassa lehden ensimmäinen päätoimittaja ja perustajajäsen Emilia Palonen, feministi Johanna Vuorelma ja terrorismin tutkija Leena Malkki. Tuija Saresma haukkui, maalitti ja leimasi kirjaani *Politiikasta*-lehdessä näin:

> *Hankamäki esimerkiksi syyttää naisia ja näiden ”pihtauspolitiikkaa” alaikäisiin kohdistuvista seksuaalista väkivaltaa sisältävistä teoista.*

Epäneutraali sukupuolikirja ohitettiin julkisuudessa vähin äänin. Perustan uudempi sukupuolta käsittelevä julkaisu sen sijaan herätti kohua kesällä 2020. Filosofian tohtori **Jukka Hankamäen** kirjoittama *Totuus kiihottaa: Filosofinen tutkimus vasemmistopopulistisen valtamedian tieto- ja totuuskriisistä* on yhtä lailla naisvihamielinen ja yksinkertaistavia väitteitä sukupuolesta ja seksuaalisuudesta esittävä kirja kuin edeltäjänsä. Hankamäki esimerkiksi syyttää naisia ja näiden ”pihtauspolitiikkaa” alaikäisiin kohdistuvista seksuaalista väkivaltaa sisältävistä teoista.

Tämän mukaan olinkin nyt yht’äkkiä ”kristillinen oikeistopopulisti”, ja kirjani sisältöä kuvailtiin peittelemättömän vihamielisesti. Saresma samasti mediatutkimukseni Suomen Perustan aiemmin julkaisemaan *Epäneutraaliin sukupuolikirjaan*, jonka kanssa minulla ei ollut tekemistä ja joka poikkeaa monin tavoin näkemyksistäni myös homoihin kohdistuvassa kyynisyydessään. Tyrmäsin Saresman harjoittaman vääristelyn seuraavasti:

Jukka Hankamäki
27.5.2021 - 17:06

Vastaa

Kommenttisi odottaa moderointia.

Väitit kirjaani naisvihamieliseksi ja että ”Hankamäki esimerkiksi syyttää naisia ja näiden ”pihtauspolitiikkaa” alaikäisiin kohdistuvista seksuaalista väkivaltaa sisältävistä teoista.”

Älä, Tuija Saresma, levitä perättömiä väitteitä tieteellisestä ja tutkimuksellisesta toiminnastani ja julkaisuistani!

Väitteeni sisältö oli, että ulkomaalaiset mieslaumat sekoittivat pakolaiskriisin yhteydessä suomalaisten ihmisten seksuaaliset markkinat ja horjuttivat pariutumisen tasapainotilaa niin, että TÄMÄ johti nuoret neidot säännöstelemään seksuaalisia suhteita ja antoi seksuaalisen vallan avaimet määrällisenä vähemmistönä olevien naisten käsiin.

Arvostelin siis maahanmuuttajien toimintaa, joka on sisältänyt myös väkivaltarikoksia.

Tältä pohjalta kritisoin feministien vallankäyttöä, joka on ollut suomalaisia miehiä aiheettomasti syyllistävää, aivan kuten kaikki kirjaani vastaan julkisuudessa esittämäsi kannanotot.

Huomautan, että esitin tulkintani puolueettomasta positiosta heteroseksuaalisen valtakulttuurin ulkopuolelta enkä oma lehmä ojassa, kuten agenda- ja tendenssitutkijat.

JUKKA HANKAMÄKI
Filosofian tohtori, filosofi
Valtiotieteiden tohtori, sosiaalipsykologi

Sekä Saresman että häntä tukevien tiedehallinnon politrukkien kannattaisi miettiä tarkoin, kuka sitä vihapuhetta oikeastaan tuottaa ja luo. Syypää saattaa löytyä lähempää kuin arvaavat. Feministien ja monikulttuuri-ideologien suosinta on muodostunut niin epäoikeudenmukaiseksi, että *se* edustaa *vihatekoja* meitä toisella tavalla ajattelevia kohtaan.

Pahinta tuossa feministen naiskultissa on, että sitä elätetään heteromiehiltä kiristetyn suopeuden aneilla, ja sen kautta perinteiset homomiehet on transgenderoitu pois seksuaali- ja sukupuolivähemmistöjen tutkimuksen piiristä. Seksuaalivähemmistöjen tieteelliset tarkastelut on suljettu samalle saarelle naisten hallitsemiin sukupuolentutkimuksen yksiköihin, joissa myös homot pakotetaan kerjäämään hyväksyntää feministeiltä. Heidän hameidensa helmoissa maskuliininen miehuus ja miesten seksuaalisuus demonisoidaan sovinismin, ”miestapaisuuden” ja ”patriarkaalisen vallankäytön” leimoilla.

Kun kaksiarvoinen sukupuoliero on liudennettu ”sukupuolten moninaisuuden” sekavuuteen eikä myönnetä olevan erikseen miehiä ja naisia, ei voi olla myöskään selkeällä identiteetillä varustettuja homomiehiä, vaan ainoastaan ”outoja” ihmisiä, kuten *queer*-teoria valheellisesti väittää. Tosiasiassa kaksiarvoinen sukupuoliero on biologinen tosiasia, ja sukupuolinen suuntautuminen jakautuu kohteensa mukaisesti homo- ja heteroseksuaaliseen. Muutamat vähäiset poikkeamat tai variaatiot eivät ole niin merkittäviä, että ne vaatisivat kumoamaan sen enempää sukupuolieron kaksiarvoisuutta kuin sitäkään, että ihmiset ovat suurimmaksi osaksi seksuaali-identiteetiltään heteroita tai homoja.[232]

Tässä valossa postmodernistien ja jälkistrukturalistien väitteet sukupuolesta sosiaalisena konstruktiona ovat silkkaa palturia, niin kuin totesin jo artikkelissani ”Tyttöjen kanssa saunan lauteilla – Tirkistysreikiä sukupuolierolla politikoivaan filosofiaan” (2004) ja kirjassani *Enkelirakkaus – Filosofia ja uskonto homoseksuaalisuutena* (2008). Kritiikille korvansa ummistanut feministinen tiedehallinto kuitenkin jatkaa transgenderistien, *queer*-teoreetikoiden, postmodernistien ja jälkistrukturalistien taloudellista voitelua ja leivissä pitoa yliopistolaitoksen sisällä.

4.1. Yle kätilöi konfliktin

Tuima Saresma päätti jatkaa omaa sotaansa minua vastaan, sillä vielä 10.10.2021 Yleisradion verkkosivuille ilmestyi toimittaja Emma Hinkulan kirjoittama juttu ”Anti-gender-liike pyrkii heikentämään naisten sekä vähemmistöjen oikeuksia”, jossa oli haastateltu – ketäpäs muuta kuin Jyväskylän yliopiston nykykulttuurin tutkimuksen yliopistonlehtoria Saresmaa sekä *Politiikasta*-lehden toimituskunnan jäsentä, Suomen Akatemian rahakkaasti tukemaa Julian Honkasaloa.

> Tutkija Tuija Saresma kertoo, että hän on itse joutunut masinoitujen hyökkäysten kohteeksi Twitterissä. Hyökkääjät eivät Saresman mukaan tosin ole olleet anti-gender-toimijoita. Vakavimman hyökkäyksen takana oli perussuomalaisten puolueen tunnettu jäsen.
>
> – Anti-gender-liikehdintä yhdistää konservatiivisia uskonnollisia liikkeitä ja oikeistopopulistisia puolueita eri puolilla Eurooppaa, joten tämä ei ole yllättävää.
>
> Hyökkääjät kyseenalaistavat, onko Saresma oikea tutkija, koska hän on sukupuolentutkija. Heidän mielestään sukupuolentutkimus ei ole tiedettä.
>
> Hyökkäysten kohteeksi ovat joutuneet Saresman mukaan myös useat Suomen Akatemian rahoituspäätöksiä saaneet tutkijat, joiden tutkimuksissa sukupuoli oli keskeinen tutkittava asia.

[232] Perustelin asian teokseni *Totuus kiihottaa* luvussa 11 (s. 228 alkaen).

Toimittaja Hinkulalla oli ilmeisen kova hinku syyllistää minua, vaivaista homomiestä, ”vähemmistöjen oikeuksien heikentämisestä”. Mutta syytösten kohdetta ei mainittu nimeltä, sillä oman vähemmistötaustani valossa olisi Yleisradion toimittajan ja hänen haastattelemansa lehtorittaren syytöksiltä murentunut pohja. Tosiasiassa feministit itse pyrkivät heikentämään vähemmistöjen – tässä tapauksessa minun – oikeuksiani.

Mitään ihmeellistä ei ole siinä, että feministien epätieteellinen toiminta on joutunut arvostelun kohteeksi ja että kritisoidut kokevat sen ”hyökkäykseksi” istuessaan itse sukupuolen tutkimuksen *panic roomeissa* ja bunkkereissa. Akateeminen naistutkimus, jonka nimi vaihdettiin kirjassani *Dialoginen filosofia* (2003) esittämäni vaatimuksen johdosta muotoon ”sukupuolentutkimus”, ei vieläkään täytä kriittisen tieteen tunnusmerkkejä, ”vaikka elämme jo vuotta 2022!”[233]

Sukupuolten tutkimuksen yksiköt ovat edelleenkin miehitettyjä valtaosin tutkijanaisilla ja naistutkijoilla, jotka tekevät feminististä politiikkaa disipliininsä tarjoamien turvamuurien takana, ja feministien avautumiset ”tasa-arvosta” ovat luotettavuudeltaan kuin Auervaaran soidinpuheita. Hän puolestaan oli perimätiedon mukaan impotentti, niin kuin nykyisin ovat feministien metodologiset työkalut.

Sukupuolten tutkimuksen piirissä pyritään edistämään poliittisia tarkoitusperiä, jotka ovat ristiriidassa ontologisten tosiasioiden kanssa. Feministit myöntävät sen itse väittämällä, että sukupuoli on ”identiteettipolitiikkaa”, ”neuvottelua” tai ”pukeutumista”.[234] Luotettavimman todistuksen politikoinnista antaa heidän oma lahkolaisuutensa. Minkäänlaista yhtenäistä ”anti-gender-liikettä” en ole kylläkään itse havainnut, mutta sen sijaan feministisen, *queer*-ideologisen ja transgenderistisen yhteenliittymän kyllä.

Mitä vikaa noiden finglishinkielisten sanahirviöiden takana sitten piilee? Gender-ideologiaan liittyy empiiristen tosiasioiden kieltämistä. Se on kromosomeihin, hormoneihin, geeneihin, genitaaleihin sekä muihin fenotyyppisiin kehofaktoihin perustuvan biologisen sukupuolieron liudentamista ”sosiaaliseen sukupuoleen”. Transgenderismiin puolestaan sisältyy poliittinen hanke sukupuolen korjaushoitojen laillistamiseksi myös identiteetistään epävarmoille alaikäisille.[235] Kuten kirjassani *Totuus kiihottaa* osoitin, liudentamistekniikka on vihervasemmistolle tyypillinen retorinen vaikutuskeino ja perimmältään samanlainen, jota oli käyttänyt myös terrorismintutkijana usein esitelty Leena Malkki.[236] Terrorismin käsitteen laaja-alaisuutta hyödyntäen hän puolestaan yritti liudentaa muslimien harjoittaman terrorismin kaikkeen muuhun terrorismiin, vaikka tosiasiassa suurin osa maailman terroriteoista on viime aikoina ollut ääri-islamistien tekosia, ja toiseksi suu-

---

[233] Ks. Helsingin yliopiston Yliopistopainon vuonna 2003 ensijulkaisemaa kirjaani *Dialoginen filosofia – Teoria, metodi ja politiikka* (s. 197–198). Sanoin tuolloin, että ”[h]eteroseksististä vallanjako-oppia suosien maahamme on perustettu useita naistutkimuksen professuureja mutta ei yhtään miestutkimuksen virkaa. Yksiköistämisen ollessa nykytrendi ehdotankin, että vastapainoksi yliopistoomme perustettaisiin erityisesti mies- ja seksuaalivähemmistötutkimukseen keskittyvä *Tom of Finland* -instituutti ja tarjoan oman työpanokseni sen käytettäväksi.” Samaa sanoin verkkokirjassani *Seksit selviksi – Onko naistutkimus tiedettä, filosofiaa vai poliittinen ideologia?* (2007).

[234] *Queer*-teoreettisen feminismin eräs maahantuoja oli Sara Heinämaa väitöskirjallaan *Ele, tyyli ja sukupuoli – Maurice Merleau-Pontyn ruumiinfenomenologia ja sen* [sic] *merkitys sukupuolikysymykselle*. Arvostelin kirjaa monien muiden feminististen teosten ohella *Niin & Näin* -lehden 4/2004 artikkelissani ”Tyttöjen kanssa saunan lauteilla – Tirkistysreikiä sukupuolierolla politikoivaan filosofiaan” (s. 111–120).

[235] Kritisoin niin sanotun translain muutosesitystä kirjani *Totuus kiihottaa* luvussa 11.1 ”Transsukupuoliset silmänkääntötemput”. Hallituksen esitykseen ei transhoitojen aloittaminen alaikäisille lopulta yltänyt.

[236] Totesin Leena Malkin akateemisen asiantuntemuksen ohueksi kirjani *Totuus kiihottaa* sivuilla 131–136.

rin osa on ollut vasemmistolaisten terroristien aikaansaannoksia.[237] Sikäli kuin äärioikeistolaista terroria on esiintynyt, sekin on ollut yleensä seuraus maahanmuuton ja äärivasemmiston kansallisvaltioille aiheuttamista uhista ja vastareaktiota niihin. Liudentamistaktiikka on kätevää, koska sen pohjalta mikä tahansa voidaan muovailla miksi tahansa. Eksistenssifilosofian ja fenomenologian keskeinen lähtökohta – ilmiön olemuksen analyysi – on silloin laiminlyöty täysin. Ontologiset faktat on korvattu mielikuvituksella, ja sitten on edetty epäadekvaatisti valittujen tutkimusmenetelmien kautta tuloksiin, jotka todellakin ovat outoja (engl. *queer*). Sillä tavalla kätilöidyt ”tutkimukset” ovat korvista maailmaan vedettyjä akateemisia keskosia.

”Ei ole mitään gender-ideologiaa”, väitti (kukapas muu kuin) kirjaani vääristellyt Tuija Saresma Ylelle[238] ymmärtämättä, että ideologian ideologialuonne piilee juuri siinä, että sen edustajat kieltävät ideologiaa edustavansa. Tosiasiassa Yle pyrki jälleen ratsastamaan kaikkien homojen selässä markkinoidessaan *queer*- ja transgenderististä propagandaa sekä lavastaen omasta vihervasemmistolaisesta ideologiastaan poikkeavan ajattelun ”valheeksi”. Yle valikoi niin sanotut ”asiantuntijansa” puolueellisesti ja väitti, että heitä ”maalitetaan”. Tosiasiassa Yle on itse levittänyt perätöntä informaatiota mustamaalaten minua ja töitäni sekä harjoittanut homovastaista töhertelyä omista heterofeministisistä lähtökohdistaan.

Tuija Saresma tunnustaa Twitterissään olevansa feministinen tendenssitutkija, joka ei ymmärrä vihapuheen syntysyitä ja pitää itseään viattomana siihen. Myös ”vihapuheen” paheksunta on merkki vallankäytöstä.

Yleisradion keuhkoamiseen yhtyi toinenkin Yleisradion jutussa haastateltu agendatutkija, Julian Honkasalo, jonka ainoa mediaa käsittelevä julkaisu on SDP:n ajatuspajan, Kalevi Sorsa -säätiön, varoilla tuotettu vihervasemmistolaisten taskuase: ”Väittelytaidoilla vihapuhetta vastaan” -läpyskä. Argumentaatiossa heillä itsellään olisikin ollut korjaamista, samoin ajattelukyvyssä, sillä kaikki alkaa siitä. Myös Sorsa-säätiö saa valtiontukea opetus- ja kulttuuriministeriöltä, ja niillä rahoilla sorsittiin nyt perussuomalaisia. Veroluonteisilla varoilla palkattu Yleisradion toimittaja Hinkula puolestaan vinkui:

---

[237] Viittasin kirjani *Totuus kiihottaa* sivulla 107 muun muassa Europolin vuosiraportteihin *European Union Terrorism Situation and Trend Report* (2011 ja 2017) ja kirjani sivulla 140 Yhdysvaltain viranomaisten 2016 julkaisemaan raporttiin *Annex of Statistical Information – Country Reports on Terrorism*, jotka osoittavat ääri-islamistisen terrorin olevan nykyisen terrorismin valtavirta ja sitä kautta osa islamin brändiä.

[238] Tuija Saresma Yleisradion verkkosivuilla 10.10.2021 ilmestyneessä toimittaja Emma Hinkulan jutussa ”Anti-gender-liike pyrkii heikentämään naisten sekä vähemmistöjen oikeuksia”.

> Myös Helsingin yliopiston politiikan ja sukupuolentutkimuksen tutkija **Julian Honkasalon** tutkimuksen vapautta on yritetty rajoittaa maalittamisella.
>
> Sen lisäksi esimerkiksi perussuomalaisten ylläpitämä Suomen uutiset otti Honkasalon sukupuolivähemmistöjen historiaa käsittelevän tutkimushankkeen, sekä usean rasismia tutkivan tutkijan silmätikukseen.
>
> – Jutussa useita Suomen Akatemian tutkijoita, kuten esimerkiksi Suomen ja Natsi-Saksan kytköksiä tutkivaa historioitsija **Oula Silvennoista** väitettiin valetutkijoiksi ja propagandan levittäjiksi. Tietyt tutkimusaiheet siis valikoituvat sosiaalisessa mediassa kohteiksi.
>
> Honkasalo kertoo, että anti-gender-toimijat vaarantavat muun muassa tutkijoiden, toimittajien ja ihmisoikeustoimijoiden turvallisuuden esimerkiksi doksaamalla. Se tarkoittaa ihmisten yksityisten tietojen selvittämistä ja niiden levittämistä netissä.
>
> Somessa maalittamisen lisäksi anti-gender-toimijat levittävät ideologiaansa esimerkiksi tekemällä poliittisia aloitteita sekä perustamalla yhdistyksiä ja nettisivustoja.

Tämä oli jälleen vasemmistoaktivismille tyypillinen dialektinen merkityksenkääntö, jolla todisteluni yritettiin kääntää nurin ja tosiasiat toisin kuin ne ovat. Jokainen voi tämän kirjan luettuaan ymmärtää, kuinka *minun* toimintavapauttani on loukattu taloudellisella kiristyksellä ja käytännöllisellä toimintakiellolla, jonka vihervasemmisto on langettanut minulle yliopistoissa. Julianin julistuksen mukaan me kriittiset tieteenharjoittajat ja filosofit emme saisi tehdä edes ”poliittisia aloitteita” tai ”perustaa yhdistyksiä” emmekä ”nettisivustoja”, vaan tuo mahdollisuus pitäisi varata vain feministeille, vihreille, sosialisteille, kommunisteille ja muille oman totuutensa torville, jotka jatkavat länsimaalaisia ihmisiä syyllistävää lapsellista länkytystään ”rakenteellisesta rasismista” ja ”rodullistamisesta”, ikään kuin biologiset tosiasiat olisivat keinotekoisia luomuksia. Muussa tapauksessa heidän turvallisuudentunteensa on muka vaarassa, ja varmasti se onkin: valheiden ja itsepetosten alkaessa murentua.

Tutkijatohtorinna Honkasalo päätyi vetämään hihastaan lopulta myös todellisen ässäkortin ja väitti, että ”Yhdysvallat pohjautuu valtiona kansanmurhaan ja orjuuteen”, ja niinpä hän on syvästi huolissaan ”rotuhygieniasta”.[239] Sen paheksuminen näyttää olevan ajasta aikaan kestävä raha-automaatti kilauttaen paheksujan pankkitilille rahaa. Tieteellistä kritiikkiäkään ei saisi Honkasalon mielestä esittää ilman, että kriittisyys lavastetaan ”maalitukseksi” tai ”doksaukseksi”.

Kakaramainen marina ”rakenteellisesta” syrjinnästä, rasismista, eriarvoisuudesta, tasa-arvovajeesta ja muusta maailmaan kuuluvasta asiasta on sosialistiselle ideologialle ominaista vetoamista *yliyksilöllisiin* selitysperusteisiin. Usemmiten se on vain kaikkien asioiden kaatamista ”yhteiskunnan” viaksi: toisten ihmisten syyttämistä omista valinnoista ja omasta saamattomuudesta. Näille uusvasemmistolaisille ei ole tullut mieleen jälkiviisastella ”yhteiskunnan”, ”järjestelmän” eikä ”rakenteiden” vioista Neuvostoliiton tapauksessa, vaan sosiaalisten konstruktioiden kurjuus on heidän mielestään aina vain eurooppalaisten kolonialistivaltioiden edustaman sivistysyhteiskunnan ominaisuus.

---

[239] Julian Honkasalo Elina Halttunen-Riikosen *Niin & Näin* -lehteen 2/2017 kirjoittamassa verkkojutussa ”Kansalaiseksi kelpaamattomat – Julian Honkasalo Hannah Arendtista, rodullistamisesta ja hallinnasta”.

4.2. Vihervasemmiston ja feminismin valuviat

Tuija Saresman edellä viitatussa sisennyksessä mainitsema vihje ”vakavimman hyökkäyksen” tehneestä ”perussuomalaisten puolueen tunnetusta jäsenestä” sekä Julian Honkasalon esittämä Silvennoisen & Sakin puolustelu olivat peiteltyä vastakritiikkiä kirjassani *Totuus kiihottaa* esittämääni arvostelua kohtaan.

Myös Suomen Akatemia on ottanut elämäntehtäväkseen pönkittää setelitukoillaan kaikkea sellaista ”tutkimuksen” nimellä esiintyvää toimintaa, joka on mahdollisimman epäisänmaallista ja kansallismielisyyden vastaista ja hyökkää avoimesti isänmaallisia ihmisiä vastaan pyrkien lavastamaan kansallisen edun ja julkisen talouden puolustamisen ”populismiksi”. Suomen Akatemia ja Koneen Säätio ovat rasvanneet setelilaskurien laakerit feministejä ja vihervasemmistolaisia varten samalla, kun varat on viety muilta.

Näyttöinä Suomen Akatemian mielenosoituksellisesta toiminnasta ovat Oula Silvennoiselle suunnatut 482 206 euron rahalliset tuet ja Inari Sakille myönnetyt peräti 1 239 637 euron rahavarat, joista suuri osa annettiin minun ja professori Markku Jokisipilän esittämän arvostelun jälkeen, kun Silvennoisen ja Sakin poliittinen tarkoitushakuisuus ja epätieteellisyys olivat jo julkisesti tiedossa. Verivanojen alkulähde oli tällöin Suomen Akatemiassa. Toimikunnan soppakanat olivat ilmeisesti supisseet, että vihervasemmistolaisten rahoitusta täytyy jatkaa, sillä ”natsien” varjostamia suomalaisuuden lokaajia uhkaa muuten syrjäytyminen. Olkoon se jälleen yhtenä merkkinä Suomen Akatemian internatsistisuudesta, monikulttuuri-ideologisuudesta ja äärivasemmistolaisuudesta.

Useat kirjassani *Totuus kiihottaa* kritisoimani yliopistotoimijat, kuten Oula Silvennoinen ja Inari Sakki, ovat natsitrauman toistelullaan ja suomalaisen ihmisten syyllistämisellään pyrkineet uskottelemaan, että maahanmuuttoa on edistettävä, sillä laittoman maahanmuuton torjuminen olisi muka uusi holokausti. He ovat ilmaisseet tarkoitusperänsä itse.[240] Kyseisenlainen agendatutkimus ei ole tutkimusta lainkaan pyrkiessään tasoittele-

---

[240] Vihreää liittoa vaaleissa edustava historioitsija Oula Silvennoinen on pitänyt suomalaisten jatkosodassa tekemiä toimia holokaustiin verrattavana Suomen Akatemian 482 206 eurolla rahoittamassa hankkeessa ”Suomi ja Lopullinen ratkaisu – valtio, hallinto ja historiakulttuuri kansanmurhan periferiassa”. Silvennoinen syyttää suomalaisten käymiä taisteluita itsenäisyytensä säilyttämiseksi *muiden* kansakuntien ”kansanmurhaksi” huomaamatta, että ilman puolustustaistelua ja Saksan aseapua kansanmurha olisi kohdannut *meitä suomalaisia itseämme*. Koska rahoituksesta päättävät natsitraumaa hyödyntävät ja voittajien historiaa edustavat ulkomaalaiset tahot, jotka eivät ymmärrä suomalaisten näkökulmaa lainkaan, on rahojen valutus Silvennoiselle ollut vuolasta. Arvostelin asiaa teokseni *Totuus kiihottaa* sivuilla 153–154. Silvennoinen ei ole pystynyt pahimmallakaan asioiden vääristelyllä kumoamaan sitä, että Suomen sodanjohdon ja sota-aikaisten hallitusten tekemät ratkaisut olivat historian kulku ja konteksti huomioon ottaen täysin oikeita.

Inari Sakki puolestaan paljasti oman metodologisen kyvyttömyytensä Suomen Akatemian 261 902 eurolla rahoittamassa tutkijatohtorihankkeessa ”Miten nykyisyys heijastaa menneisyyttä? Kansalliset historiakäsitykset, kollektiiviset tunteet ja äärioikeiston kannatus”, jonka hän sai Helsingin yliopistoon vuosiksi 2011–2015. Poliittisen historian professori ja eduskuntatutkimuksen keskuksen johtaja Markku Jokisipilä moitti hanketta tarkoitushakuisuudesta, jonka mukaisesti Sakki sanoi pyrkineensä herättelemään haastattelemissaan henkilöissä syyllisyydentuntoja maahanmuuton edistämiseksi (Aamulehti 22.9.2011). Totesin myös itse teokseni *Totuus kiihottaa* sivuilla 149–152, että syyllistäminen ja tarkoitushakuisuus eivät ole tieteellisesti hyväksyttäviä tapoja toimia.

Äärivasemmistolaiset asenteensa Sakki paljasti ”äärioikeistoa” (tosiasiassa kaikkea oikeistoa) solvaavilla mielipiteillään, jotka ovat olleet hunajaa Suomen Akatemian ja yliopistojen internatsistiselle tiedeyhteisölle sen jakaessa tutkimusvaroja. Koska Sakin toimintaa ei oikeasti kunnioita kukaan historioitsija, Suomen Akatemia *lisäsi* hänen rahoitustaan myöntämällä yhteensä 122 648 euroa hankkeelle ”Kansakunnan tarinat – Historian representaatiot mediassa politiikassa ja opetuksessa” vuosiksi 2016–2022, jotta Sakki voisi hyökä-

maan tietä maahanmuuttoparaateille kansallisten ja valtakunnallisten rajojen yli. Pahimmillaan holtiton maahanmuutto johtaa ääriasenteiden kasvuun, niin kuin on käynyt Unkarissa, jossa valtionrajan yli marssinut maahanmuutto on lisännyt epäluuloja ja eripuraa myös kansalaisten keskinäisissä suhteissa. Syynä uustaistolaisten havaitsemaan pahuuteen on siis heidän *itsensä lietsoma maahanmuutto* ja kansanryhmien sekoittaminen eikä mikään keinotekoinen ”rodullistaminen” tai ”rakenteellinen syrjintä”. Sarkastisesti voitaisiin kysyä, miten tuo väitetty rodullistaminen oikein tapahtuu ja voisiko sitä varten hakea viranomaiselta vahvistuksen, kuten sukupuolen korjaamisesta.

Me Naiset -lehden viittaaman ”Jukka Honkasalon”[241] lisäksi alkaa noita lehdistön suosimia Honkasaloja olla jo jonoksi asti: On Veronikaa, Lauraa ja Pirjoa, ja nyt myös tuo Julian. Sen lisäksi, että he ovat kääntäneet kassan tiede- ja taidehallinnossa omien poliittisten suosijoidensa avulla, he pyrkivät täyttämään valtamedian omalla propagandallaan, omistamaan tiedemedian tukkimalla sen julkaisukanavat oppineilta ja estämään tieteellisen kritiikin. Totuus on, että tutkijatohtori Julian Honkasalo imi tuttipulloa aikana, jolloin minä toimin yliopistossa väitöskirjatutkijana, jota silloin sanottiin rehellisesti jatko-opiskelijaksi.

Elämän täytyy olla kyseisille toimijoille ja heidän hengenheimolaisilleen epämukavaa, sillä he näkevät maailman ilmiöt täysin nurinkurisesti, negatiivisesti, synkästi, pimeästi ja luokkastrategisten vainoriitojen kautta. On vaikea kuvitella heidän nauttivan mistään, paitsi tietenkin kahisevasta rahasta, jota tiedehallinnon punaporvarilliset kaverikapitalistit työntävät heidän taskuihinsa kuin roskaa – ja saavat velkansa takaisin poliittisina roskajulkaisuina. Veronmaksajat pakotetaan kustantamaan heidän elatuksensa yliopistojen suojatyöpaikoissa, joissa lapset tulevat ”asiantuntijoiksi” *sanomalla* heitä sellaisiksi.

Seuraava kansalaissota käytäneen jälleen punaisten ja valkoisten välillä, ja median tilasta päätellen sen alkamiseen ei kulu enää pitkäkään aika. Tällä kertaa punaiset varmasti voittavat, sillä heillä on puolellaan valtamedia, poliisi, oikeuslaitos ja feministit. Armeija ei ehkä heitä kannata, mutta sillä ei ole merkitystä, sillä sotia ei käydä enää tappavin asein vaan hybridimuotoisesti ja infosotilaallisin *non-lethal*-asein, toisin sanoen asennemuokkauksen ja manipulaation keinoin, jossa muokkauksen kohteena on myös sukupuoli ja ideologisena aseena sukupuolesta piirretyt mielikuvat.

Entä feminismi? Miksi en loppujen lopuksikaan kannata feminismiä? – Siksi, että feminismi ei pyri ihmisten väliseen ymmärtämiseen vaan miessukupuolen tarkoitukselliseen ja ylimalkaiseen syyllistämiseen sekä sortopääoman keruuseen naisille. Siten se on eripuraa ja riitoja lietsova poliittinen liike, joka toistaa vihervasemmistolaiseen ideologiaan

---

tä itseään koskevaa arvostelua vastaan. Vuonna 2020 Suomen Akatemia kippasi Sakille pyöreät 480 000 euroa oikeistolaista ajattelua soimaavaan propagandahankkeeseen nimeltä ”Mobilisoiva populismi – Mielikuvat, tunteet ja identiteetti”, joka toimeenpannaan Itä-Suomen yliopistossa, ja rahoitus ulottuu vuoteen 2024.

Totuus on, että Inari Sakilla ei ole mitään poliittisen historian eikä politiikan tutkimuksen osoitettua asiantuntemusta, vaan hän on peruskoulutukseltaan sosiaalipsykologi. Suomen Akatemia on voidellut paljon kritiikkiä osakseen saanutta Inari Sakkia poikkeuksellisen suurella, yhteensä 1 239 637 euron rahoituksella. Mielenosoituksellisella suosimisellaan Suomen Akatemia on vetänyt itsensä lokaan.

Tiedot ovat Suomen Akatemian verkkosivuilta <aka.fi> 13.11.2021. Tieteellisten kykyjensä puuttumisen valossa tämä sakki ei olisi ansainnut punaista puupenniäkään. Kuitenkin myös Koneen Säätiö on tukenut Sakin hanketta 377 000 euron panostuksella, ilmeisestikin kompensoidakseen hänen minulta, Markku Jokisipilältä ja muilta kirjassani *Totuus kiihottaa* (s. 149–150 ja 153) mainitsemiltani henkilöiltä saamaansa kritiikkiä.

[241] Me Naiset -lehden 10.6.2020 mukaan kirjani *Totuus kiihottaa* oli kirjoittanut Jukka Honkasalo.

sisältyvää luokkastrategista vastakkainasettelua siirtäen sen sukupuolten väliseksi konfliktiksi.

Feminismin tarkoitus on sitouttaa naisia poliittisen vasemmiston ideologiaan identiteettipoliittisella harhautuksella, jonka viestinä on, että 'et voi olla nainen, jos et ole feministi – etkä feministi olematta vihervassari'. Identiteettipolitiikka on siis pohjimmiltaan pelkkä luokkastrategian väline.

Työväestön ja porvariston välisten taloudellisten voimasuhteiden sekä tulojen ja varallisuusaseman käännyttyä nurin ja sukupuolieron menetettyä merkitystään on tuo muinaismuistoinen luokkakonflikti siirtynyt myös kiistelyksi kantaväestöjen ja maahanmuuttajien ristiriidoista. Aidon feministin ja valkokaulusköyhälistöön kuuluvan apurahakapinallisen mielenkiinto rajoittuu nykyään käytännössä siihen, kannattaako turbaania vai burkaa.

Kun kehitysmaita varten sorvattuja tasa-arvostandardeja on toisteltu tasa-arvolla jo tasaiseksi äestetyissä länsimaissa, on tuloksena ollut sitten syrjintää, jossa feministien taistelu tasa-arvon puolesta on johtanut miesten kulkusten polkemiseen. Feminismin tuella on myös pyritty edistämään maahanmuuttoa, vaikka Lähi-idästä tullut maahanmuutto on ollut viime aikoina haitallisinta nimenomaan sukupuolten tasa-arvolle ja määrällisille suhteille.[242] Juuri sitä arvostellessani puolustin *oikeutta* kirjassani *Totuus kiihottaa*.

Vanhaa pölyttynyttä kaunaa lietsoessaan ovat diaspora-agendan edustaminen ja feminismi toimineet 2000-luvun työväenluokan selviytymisstrategioina.

Voidaan kysyä, mikä estää feministejä tunnustamasta, että uuskolonialististen kolojen kaivelu, halu pörrätä sukupuolikysymyksen ympärillä ja pyrkimys jynssätä biologista sukupuolieroa pois on vain Sigmund Freudin kuvaileman *peniskateuden* ja siihen perustuvan kastraatiouhkauksen symbolinen kuva.

4.3. Feministien turvamuurit romahdusvaarassa

Erityisen kostonkiimaisia olivat Tampereella toimivat feministit – ilmeisesti siksi, että olin opiskellut ja toiminut tutkijana Tampereen yliopistossa 1980- ja 1990-luvuilla, ja sosiaalinen muisti velvoitti ja revanssinhalu janotti.

Olin julkaissut jo vuonna 2004 Tampereella ilmestyvässä ja toimitettavassa filosofisessa *Niin & Näin* -lehdessä artikkelin nimeltä ”Tyttöjen kanssa saunan lauteilla – Tirkistysreikiä sukupuolierolla politikoivaan filosofiaan”. Arvostelin siinä toistakymmentä tuon aikaista väitöskirjaa, joissa pyrittiin kiistämään biologinen ja kehollisella tasolla havaittava sukupuoli. Sukupuolihan ilmenee geenien, kromosomien ja hormonien biologisella eksistenssitasolla ja fenotyyppisesti havaittavana kehollisena tosiasiana, eli sukupuolielinten erilaisuutena. Sukupuoli riippuu olennaisesti myös siitä, kumpia sukusoluja ihminen tuottaa.

Sukupuoli ei siis ole (feministien väitteiden vastaisesti) ”eleitä”, ”tyylejä”, ”pukeutumista”, ”neuvottelua” tai ”politiikkaa”. Ne ovat vain sukupuolen *esittämistä* tai korostamista, mutta tämä ei mahtunut feministien kalloon, vaan heidän sekavan ajattelunsa mu-

[242] Lähi-itäläisten ja afrikkalaisten heikosta työllistymisestä ja tappiollisuudesta julkiselle taloudelle ks. Samuli Salmisen tutkimuksia vuosilta 2015, 2018 ja 2019. Tutkimusten mukaan musliminaisten huono työllistyminen on sidoksissa kulttuuriin, jossa naisia kohdellaan lapsitehtaina. Vuoden 2015 pakolaiskriisin aikaan tulleiden miesten aiheuttamasta määrällisestä sukupuolivääristymästä kirjoitin teokseni *Totuus kiihottaa* sivuilla 134 (viite 235).

kaisesti todellisuuden kertomuksellinen esittäminen on aina faktaa, niin kuin sormi, joka osoittaa kuuhun, on kuu.[243] Sellaista jälkeä syntyy, kun sukupuoliasioista keskustellaan housut jalassa, kuten sosiologisessa seminaarissa.

Kaikki sanomani oli helposti ymmärrettävää myös kokemuksen näkökulmasta, mutta lehden päätoimittaja Mikko Lahtinen joutui viestittämään minulle, että lehden yksikään aiempi artikkeli ei ollut tuottanut toimitukselle niin paljon naisten raivokkaita vastalauseita ja miesten esittämiä kysymyksiä, mitä tuo Hankamäen arvostelema *queer*-ideologia ja transgenderismi ylipäänsä ovat. Noiden savijaloillaan horjuvien näennäisteorioiden tuella feministit olivat kuitenkin pystyneet jatkamaan filosofointiaan ja rakentelemaan aatteellisia linnoituksiaan yliopistojen sisäpuolelle.

Ruoho ei kasvanut siellä, missä kulkenut olin, ja ehkä osittain siksi Tampereen yliopistossa oltiin nytkin tutkimustani kohtaan erityisen aggressiivisia. Tapaus toi elävästi mieleen opiskeluaikani Tampereen yliopistossa, jossa äärivasemmistolaiset opiskelijat ja muut kommunistiset rakänokat supisivat jo 1990-luvulla keskenään, kuinka saataisiin aiheutettua tuolle Hankamäelle jotain mainehaittaa niin, että professorit eivät taatusti myöntäisi hänelle minkäänlaisia virkoja, apurahoja tai edes tutkintoja.

Aktivismi oli turhaa, sillä en pitänyt näkemyksiäni omana tietonani tuolloinkaan. Paljastin seminaariesitelmissäni Neuvostoliiton kumoutumisen aikoihin vuosina 1990–1991, kuinka piilomarxismia ajettiin opiskelijoiden tajuntaan esimerkiksi sosiaalipsykologian oppiaineessa.[244] Professorit siis tiesivät KGB-vastaisuudestani *jo*, eikä kavalluksia tarvittu. Siinä oli yksi syy minun lakaisemiseeni pois virkauralta. Väinö Tannerin säätiön ja Kansan Sivistysrahaston punaiset pennoset menivät muille, jotka päätyivät kolistelemaan samoja kiskoja edeltäjiensä jäljessä. Umpio, johon tuota rataa päätyi ja josta heidän piipityksensä myöhemmin kuului, oli sangen tunkkainen, nahistunut ja ahdas.

Minua vastaan suunnattu naisvihasyytös oli joka tapauksessa kummallinen ja kömpelö, sillä eihän drag-tähti Cristal Snown esittämiä naisperformanssejakaan sanota naisvihamielisiksi, vaikka myös hän kuvaa satiirisesti sitä, millaisia naiset ovat ja kuinka he toimivat. Sen sijaan hänelle annettiin oma televisio-ohjelma. Miksi niin ei tehty minulle? Vastaus on, että esitin intellektuaalisesti motivoidut kritiikkini perussuomalaiselta suunnalta mielistelemättä *queer*-ideologista sateenkaariliikettä, jossa jäljellä ovat enää vain vihreät ja punaiset värit. Päälleni kaadetaan edelleen pyhää vihaa, koska olen ”erilainen” homo.

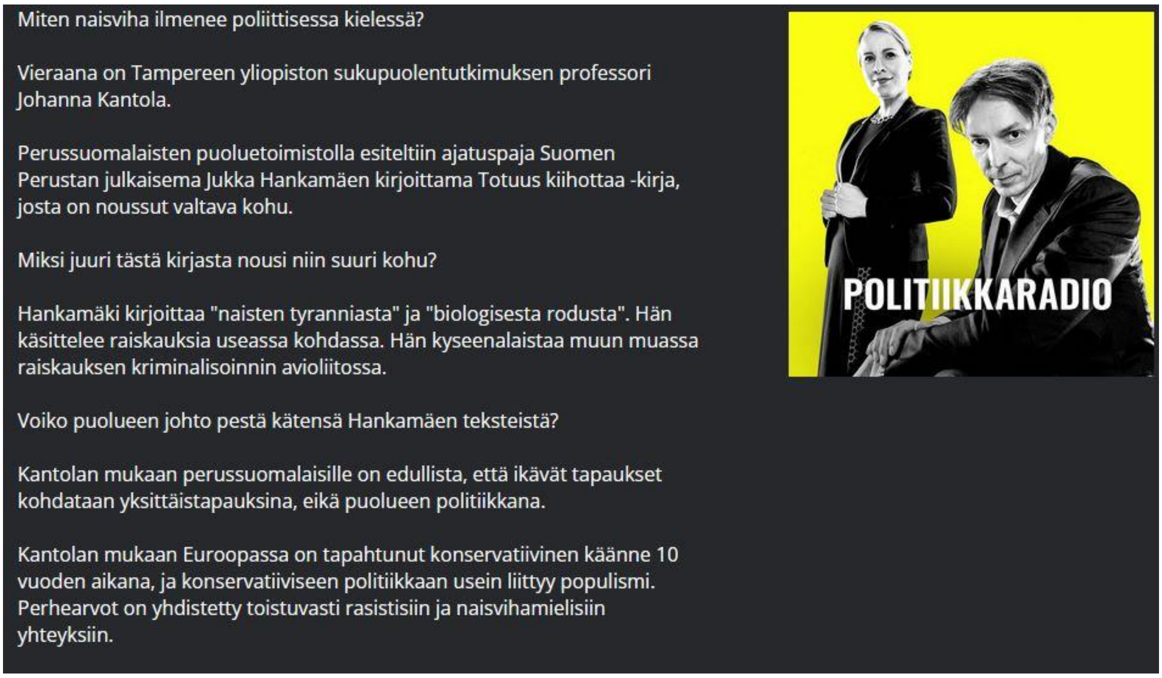
Nyt vihan kohteena ovat väitteeni, jonka mukaan feminismin kautta naisia niputetaan poliittisen vihervasemmiston agendaan. ”Liberaalien” esittämät ”sananvapauden” vaateet eivät siis poikkea sosialististimaiden tavasta teljetä ääneen ajattelijat kaltereiden taakse.

Yleisradio ja ”tiede” löysivät jälleen toisensa medioitumisväitteeni mukaisesti, kun Yleisradion toimittaja Linda Pelkonen haki tukea Tampereen yliopiston suojissa sukupuolen tutkimuksen professorina toimivalta Johanna Kantolalta ”Politiikkaradio”-nimiseen ohjelmaan juhannusviikolla 23.6.2020. Ohjelman verkkosivustolla mediatutkimustani haukuttiin tuttuun tapaan ”naisvihamieliseksi”, ja kirjani mediakriittinen sisältö sivuutettiin jälleen kokonaan.

---

[243] Ks. artikkeliani ”Tyttöjen kanssa saunan lauteilla – Tirkistysreikiä sukupuolierolla politikoivaan filosofiaan” filosofisessa aikakauslehdessä *Niin & Näin* 4/2004, s. 111–120. Artikkeli on julkaistu täydennettynä ja ajantasaistettuna myös kokoelmassani *Filosofiset viuhahdukset – Populaarifilosofisia tekstejä sekseistä, vallasta ja filosofisista liikkeistä* (2007).

[244] Ks. teostani *Suomalaisen nykyfilosofian historia – Mustelmani taisteluista tieteen ja filosofian kentillä* (2009), jonka luvussa 2 kerron tarkemmin Tampereen yliopistossa harjoitetusta poliittisesta manipulaatiosta.

Miten naisviha ilmenee poliittisessa kielessä?

Vieraana on Tampereen yliopiston sukupuolentutkimuksen professori Johanna Kantola.

Perussuomalaisten puoluetoimistolla esiteltiin ajatuspaja Suomen Perustan julkaisema Jukka Hankamäen kirjoittama Totuus kiihottaa -kirja, josta on noussut valtava kohu.

Miksi juuri tästä kirjasta nousi niin suuri kohu?

Hankamäki kirjoittaa "naisten tyranniasta" ja "biologisesta rodusta". Hän käsittelee raiskauksia useassa kohdassa. Hän kyseenalaistaa muun muassa raiskauksen kriminalisoinnin avioliitossa.

Voiko puolueen johto pestä kätensä Hankamäen teksteistä?

Kantolan mukaan perussuomalaisille on edullista, että ikävät tapaukset kohdataan yksittäistapauksina, eikä puolueen politiikkana.

Kantolan mukaan Euroopassa on tapahtunut konservatiivinen käänne 10 vuoden aikana, ja konservatiiviseen politiikkaan usein liittyy populismi. Perhearvot on yhdistetty toistuvasti rasistisiin ja naisvihamielisiin yhteyksiin.

Yleisradio jatkoi tutkimukseni raiskaamista verkkosivuillaan ja ”Politiikkaradiossa” 23.6.2020.

Yleisradio jatkoi ohitseni puhumista haastattelemalla akateemisia vihollisiani mutta päästämättä ääneen minua itseäni. Lähetys oli otsikoitu sanoin ”Perussuomalaisten ajatuspajan kohuttu kirja ja naisviha”, jolloin molemmat toteamukseen sisältyvät väittämät johtivat harhaan. Totuus on, että *kohua* ei olisi ollut ilman valtamedian itsensä harjoittamaa *skandalisointia*. Naisvihaväite puolestaan oli osa jatkuvaa panettelua. ”Kohun” ainekset asiassa olivat vain siksi, että julkiseen keskusteluun oli ilmestynyt filosofiaa, joka oli kumoamatonta ja jota vastaan feminismin ja vihervasemmiston soturit olivat aseettomia. Tuloksena oli ääretöntä parkumista.

Ohjelman esittelyssä sanottiin, että Hankamäki kirjoittaa naisten tyranniasta ja biologisesta rodusta, mutta ei sanottu sitä, *mitä* minä niistä sanoin, *millä perusteilla* ja *miksi*. – Ei sanottu, koska olin kumonnut suuren osan telaketjufeministien tyypillisistä oletuksista, joilla he olivat syyllistyneet niin sanottuun biokieltoon, luonnontieteellisten väitteiden täyshylkäykseen, aatteelliseen valvontaan ja sanamagiaan sekä kääntäneet selkänsä rationaaliselle asioiden tarkastelulle.

Sen sijaan ohjelman esittelyssä valiteltiin, että perussuomalaisessa puolueessa tutkimustuloksiani luonnehdittiin ”yksittäistapauksiksi” ja pidettiin tarpeellisena ”pestä käsiä” kirjastani, ikään kuin siinä olisi ollut jotakin likaa. Tosiasiassa tutkimustulokseni ovat kattavuudessaan yleispäteviä, ja media itse oli töhrinyt tutkimustani mudanheitolla, joka jatkui ja jatkui.

Kiintoisaa on, että vihervasemmistolainen media on itse koettanut kääntää ja uutisoida maahanmuuttajien Suomessa tekemät rikokset ”yksittäistapauksiksi” aina, kun se on sopinut median agendaan. Silloin kun turvapaikanhakijat ovat tehneet Suomessa useiden raiskausten sarjan, se on ollut median mielestä vain yksittäinen poikkeusilmiö, ja heidän tehdessään joukkoraiskauksen on kyseessä ollut varmasti vain satunnainen yksittäistapaus.

Perussuomalaisen puolueen syyttely ja suostuttelu vastaamaan kirjastani oli joka tapauksessa väärin. Journalistinen väärinkäytös oli se, että Ylen radiotoimitukset eivät myöntäneet minulle sekuntiakaan lähetysaikaa saati vastaamisoikeutta kanavillaan, mutta

Yleisradio salli yliopistoihin kuukausipalkattujen ammattifeministien tanssia kirjani päällä ja luoda kieroa kuvaa yleisölle, vaikka jo lähetyksessä itsessään paljastui, ettei tuo Kantolakaan ollut lukenut kirjaa kuin sieltä täältä.

Sen sijaan hän toisti kliseemäiset väitteet ”konservatismin noususta” ja ”populismista” ymmärtämättä, että niiden syynä on nimenomaan maahanmuuton aiheuttama ahdistus, jota vihervasemmisto ja feministit ovat itse aiheuttaneet.

Yle harjoitti ”naisvihaajaksi” leimaamista ja ohitseni puhumista myös ohjelmassaan 15.6.2020.

Hullunkurista on, että minut yritettiin lavastaa ”konservatiiviksi” ja ”perhearvojen” puolustajaksi. Se kertoi, ettei kukaan ymmärtänyt minun kirjoittaneen tutkimustani homomiehen näkökulmasta, jossa ei ole sijaa feminismille eikä naisten palvonnalle. ”Konservatiivisen käänteen” sijasta akateemisessa diskurssissa oli jo kauan sitten tapahtunut käänne feministiseen ja transgenderistiseen suuntaan, jossa kielletään biologisia tosiasioita. Feministien seilatessa harhaan ei ole ihme, että muu maailma etääntyy ja järjellinen ajattelu näyttää heistä taakse jääneeltä konservatismilta.

4.4. Sadat tuhannet kahisevat

Vääristyneen kuvan luominen itseään oppineemmasta ja vanhemmasta henkilöstä oli rahakkaasti palkatussa yliopistotehtävässä toimivalta Johanna Kantolalta suoraan sanottuna paskamainen temppu. Suomen Akatemia on myöntänyt Kantolalle viimeksi kuluneiden kymmenen vuoden aikana yhteensä 101 394 euroa rahaa hankkeisiin, joiden kaikkien aiheena on sukupuoli ja näkökulmana intersektionaaliseen feminismiin liittyvä valtapoliittinen ja syyttävä oletus naisten alisteisesta asemasta ja miesten ylivallasta.[245]

[245] Johanna Kantolan rahoitettujen hankkeiden nimet olivat ”Naistapaisia toimijoita vai maskuliinisia instituutioita? Sukupuoli, valta ja puoluepolitiikka Suomessa” ja ”Sukupuoli ja valta korporatiivisessa Suomessa”. Lähde: Suomen Akatemian Internet-sivut 11.11.2021.

Suurimman yksittäisen rahakasan Tampereen yliopiston sukupuolen tutkimuksen yksikölle kääräisi niin sanotun *queer*-teorian paikallinen pääideologi Tuula Juvonen, jolle akatemia myönsi keväällä 2021 suuripiirteisesti tasan 500 000 euroa hankkeeseen ”Affektiivinen aktivismi – Queer- ja transmaailmojen luomisen paikat”. Hankkeessa yhdistyi ilman ironian häivää Peter Boghossianin ja kumppanien koirapuistonäkökulma ja ”feministinen maantiede”. Juvosta on suosittu viimeksi kuluneiden kymmenen vuoden aikana Suomen Akatemian rahoilla yhteensä 1 122 840 eurolla, jotka on myönnetty pelkästään feministiseen politikointiin edellä mainitun puolen miljoonan euron sekä 431 658 euron, 124 994 euron, 53 308 euron ja 12 880 euron erissä.[246]

Miljoonia mitättömyyksistä näille ”tasa-arvonsa” ja ”yhdenvertaisuutensa” puolesta taisteleville älyn jättiläisille samalla, kun minut ja tutkimusyksikköni pakotettiin kamppailemaan 10 000 euron valtionrahoituksesta! Tätä kautta feministisen ”tasa-arvopolitiikan” irvokkuus ehkä paljastuu asioita vain etäisestikin tunteville, eikä myöskään naisten ylivalta mediassa ja yliopistoissa ole voinut jäädä keneltäkään huomaamatta.

Ainoat stipendit, joita minulle on myönnetty, ovat olleet Euroopan unionin ruoka-avun muodossa annettuja. Suomen vihervasemmistolais-feministisen tiedehallinnon harjoittama pahoinpitely ja taloudellinen ahdistelu ovat menneet niin pitkälle, että tuplatohtori on pakotettu hakemaan elantonsa kädestä, jolla ruokitaan kotimaassaan sorrettuja toisinajattelijoita.

EU lähetti ruoka-apua kehitysmaassa nimeltä Suomi sorretulle tuplatohtorille.

Kaikkien olisi hyvä muistaa, että sukupuolen tutkijoiden pätevyyttä ei mitata myönnetyn rahoituksen määrällä, kuten tennistähtien, nyrkkeilijöiden, jääkiekkoilijoiden tai koripalloilijoiden markkina-arvoa. Suomen Akatemialta, Koneen Säätiöltä ja useilta muilta

[246] Tuula Juvosen rahoitettujen hankkeiden nimet olivat tekstissä mainitun lisäksi ”Outoja kertomuksia – Naisia haluavien naisten intiimit ja sosiaaliset suhteet Tampereella 1971–2011” ja ”Vain me kaksi? Affektiivinen eriarvoisuus intiimisuhteissa”. Lähde: Suomen Akatemian Internet-sivut 11.11.2021.

monikulttuuri-ideologian pimeydessä harhailevilta instituutioilta niistetty rahoitus on suoranaisen *epämeriitin* merkki.

Tutkimustukien tavoittelusta on tullut kilpailua siitä, kuka esittää kiilusilmäisimmän näkemyksen tuossa feminismin ja äärivasemmistolaisuuden yhä ahtaammaksi käyvässä nurkkauksessa, jossa taistellaan mielipuolisimman klovniesityksen laatimisesta kaikesta sellaisesta, mikä vielä on järjellistä ja kokemuksen valossa uskottavaa. Parikymmentä vuotta sitten kyseinen irvokas teatteri olisi tuomittu jopa akateemisen vasemmiston piirissä täysin, mutta internatsismin velvoittamassa kulttuuripolitiikassa kyseisestä tärähtäneisyydestä on tehty tieteen valtavirta, jonka tulokset palkitaan akateemisilla tai valtiollisilla huomionosoituksilla. Monikulttuuri-ideologian sytyttämiä palavia roskakoreja sammutetaan feministien tekotutkimuksilla, ja yliopistoista on tullut jatkuvia tivoleita.

Kaikki järjellä varustetut yliopistomiehet tämän myös tietävät, mutta ollessaan heteroita he eivät uskalla puhua asiasta mitään, sillä he ovat naisistaan riippuvaisia, eivätkä he halua herätä naismafian sänkyynsä solauttama hevosenpää vieressään.

Koko sukupuolen tutkimuksen oppiaine on naisten hallussa, ja miehiä palkkalistoille on mahtunut vain muutama vihervasemmistolaiseksi feministiksi vinksahtanut homo. Naiseutuksen ollessa kattavaa pitäisi kaikille olla selvää, että feministien vaatimuksilla alati paremmasta tasa-arvosta naisille ei ole kerrassaan mitään pohjaa. Voidaan tietenkin puolustautua väittämällä, että yliopistotehtävät täytetään ”akateemisin kriteerein”, ja niissä on selvinnyt, että miehillä ei ole riittävää julkaisuin osoitettua pätevyyttä. – Eipä tietenkään ole, kun asioista päättää naisten kartelli, jonka ylivertaisuutta miesten järjellä ei voi milloinkaan tavoittaa.

Perimmältään kyseessä ovat sukupuolten kehollisesta erilaisuudesta johtuvan kokemuksellisen merkityskonstituution erot, joiden vuoksi mies ja nainen eivät voi koskaan ymmärtää toisiaan ja jota analysoin teoksessani *Enkelirakkaus*.[247] Tämä kohtalokas seikka on selitys siihen, miksi naiset ja miehet eivät tule keskenään kovin hyvin toimeen ja miksi myös tieteen historia on patriarkaalinen ja nykypäivä matriarkaalinen. Eripura vallitsee. Nykyfeministit eivät käsitä myöskään tätä ajatuskulkua, sillä he ovat sokaisseet itsensä kehollisilta tosiasioilta ja siltä, kuinka eri tavalla naiset ja miehet ajattelevat kehollisen ja kokemuksellisen merkityskonstituutionsa erilaisuuden vuoksi.

On syytä muistaa, että tässä kirjassa on mainittu vain pieni osa feminismin valheita pönkittävään toimintaan suunnatusta rahoituksesta, ja siksi tämäkin luku jää pelkäksi lastuksi tiedepoliittisen rahoituksen laineilla. Ihmettelen kuitenkin sitä feministien määrää, jonka kirjani sai kaivautumaan kivien ja kantojen alta. Teokseni vastaanotto paljasti epäsuorasti sen, kuinka paljon sukupuolipoliittisin perustein palkattuja feministejä nauttii rahoitusta yliopistojen ja Suomen Akatemian heille perustamissa suojatyöpaikoissa.

Kirjani on ollut informatiivinen myös sitä kautta, että sen vastaanotto on osoittanut, kuinka paljon *miesvihaa* yliopistoissa, mediassa, sukupuolen tutkimusyksiköissä ja naisten keskuudessa kytee. Teokseni osoitti, että seksuaalisuuden ja sukupuolisuuden akateemiset asiantuntijat ovat kuin navettapolulla saapastelevia eukkoja, jotka kiskovat Suomen Akatemialta rahaa lypsyämpäri kädessään. Akatemia puolestaan on kuin lauhkea lehmä, joka lypsää kyllä, vaikka ei tietäisi olevansa lehmä. Luonnollisesti myöskään tuloksia arvioivien ihmisten ei tarvitse olla lehmiä huomatakseen, että maito on hapanta.

---

[247] Esitin analyysini merkityksenteorioiden sukupuolisidonnaisuudesta pääteokseni *Enkelirakkaus – Filosofia ja uskonto homoseksuaalisuutena* (2008) sivuilla 25–28.

4.5. Rahanvihreiden naisten tulonsiirtokartelli pyörii tieteessä

Myös monet puoluetoimistot ja niiden naisjärjestöt katsoivat kunnia-asiakseen vahingoittaa tieteen ja tutkimuksen vapautta sekä Suomen Perustan yhdenvertaista oikeutta valtionrahoitukseen. Mikään ei ole haitallisempaa kuin antaa tahallisen väärä kuvaus jostakin asiasta ja tehdä siitä sokkeli omille syytöksilleen. Se on tyypillinen vasemmistoretorinen menettelytapa. Sen mukaisesti keksitään ensin jokin käsite, kuten ’naisviha’, ’vihapuhe’ tai ’rasismi’, ja laitetaan se nimilapuksi jollekin aivan muulle asialle. Sitten propagoidaan yleisölle, että vihaa esiintyy ja vaaditaan toimenpiteitä sen poistamiseksi.

Juuri tällaisen *cancel*-aktivismin mukaisesti ”antifasistit”, Silakkaliike, Varisverkosto, Vihreät Naiset ja opetusministeriö leimasivat ”naisvihamieliseksi” tutkimukseni, jossa selitin rasismin, sukupuolten välisten kiistojen ja muiden yhteiskunnallisten kahtiajakojen syitä. Sitten he esittivät vaateen rahoituksen lopettamiseksi ja perimiseksi.

Hyvänä huonona esimerkkinä poliittisesta puuttumisesta tutkimuksen sisältöön oli Vihreiden Naisten puheenjohtajan Emma Karin läimäytys. Maria Ohisaloakin surkeampana ministerinä tunnettu Emma Kari puhuu kaikille kuin lapsille ja on kuin lapsi itsekin:

Vihreät Naiset loukkaavat tieteen vapautta ja ajatuspajojen yhdenvertaista oikeutta valtionrahoitukseen.
Kuva blurrattu yksityisyydensuojan vuoksi.

”Otimme kantaa” – niin. Mutta *poliittisella naisyhdistyksellä* ei ole vähäisintäkään oikeutta ottaa *mitään kantaa tutkimustoiminnan sisältöihin* saati esittää siltä pohjalta vaadetta rahoituksen lopettamiseksi tai perimiseksi.

Mitäpä, jos kariutettaisiin toimintaresurssit Vihreiltä Naisilta ja perittäisiin puolen miljoonan tutkimustuet vihreiden agenda- ja tendenssitutkijalta Oula Silvennoiselta sillä perusteella, että molemmat kylvävät yhteiskuntaan vahingollisia jakolinjoja? – Entä jos ministeriö pakottaisi vihreiden ajatuspajaa Visiota edistämään ”tasa-arvon” ja ”yhdenvertaisuuden” sijasta *kansallismielisyyttä, kansallista hyvinvointia*, *valtiontalouden vastuullista hoitoa* ja *ansioihin perustuvaa meritokraattista oikeudenmukaisuutta?* Tunkemalla rakennekyntensä tutkimustoiminnan kukkapenkkiin feministit tulivat osoittaneiksi, että feminismi on vihaa lietsova ajatussuunta, jonka tehtävä on jakaa kansalaisia kahtia ja kylvää epäsopua ja riitoja yhteiskuntaan.

Neuvoksi kaikille kirjani hermostuttaneille lukijoille sanon, että rauhoittukaa, vetäkää henkeä ja ottakaa mahdolliset mielialalääkkeenne, älkääkä pakottako minua itkemään surkeutenne vuoksi. Teidän järkytyksenne johtuvat vain häpeän punasta, jonka kohoaminen kasvoillenne on merkki siitä, että jokin sisällänne sanoo teidän tehneen asiat väärin. Epätieteellisyyden varma tunnusmerkki on tendenssimäisyys eli tarkoitushakuisuus, joka estää kriittistä totuuden tavoittelua. Juuri se tekee naistutkijoiden ja feministien agendatoiminnasta merkityksetöntä puppua, joka voi historian saatossa osoittautua pelkäksi esimerkkiaineistoksi ja näytöksi siitä, kuinka ideologista tieteen rahoitus ja yliopistollinen vallankäyttö ovat olleet meidän aikakaudellamme.

Hyökkäykset minua kohtaan olivat poikkeuksellisen rajuja, koska kirjani myötä akateemisen maailman rahoitusväärinkäytökset olivat alkaneet paljastua ja feminismin turvamuurit murentua. Perussuomalaisella puolueella ei voinut olla tietoa kaikista akateemisessa maailmassa tapahtuneista vääryyksistä, joita kirjani valaisi, ja siksi myös puolueessa oltiin hieman ymmällään. Mutta jos olisi tiedetty, puolueessa olisi varmasti herännyt mielenkiintoa eduskuntakyselyn tekemiseen Suomen Akatemian rahoituksesta. Vihreiden puolue-edustajalle Oula Silvennoiselle myönnettyjen rahojen perään joku perussuomalainen jo eduskunnassa kysyikin, mutta tapaus painettiin villaisella ”tieteen riippumattomuuteen ja vapauteen” vedoten.[248] – Kuinka irvokasta se olikaan!

Olisin tietysti voinut todeta verovaroilla aseistettujen feministien hyökkäyksiin nuorisoslangia käyttäen ”OK, Karen” ja jättää asian silleen. Tuolla meemiksi muuttuneella ilmauksellahan nuoret kuittaavat tätimäisille naisille suhtautuvansa piittaamattomasti

[248] Perussuomalaisten eduskuntaryhmän puheenjohtaja Ville Tavio ja varapuheenjohtaja Jani Mäkelä arvostelivat Suomen Akatemian tapaa tukea Oula Silvennoisen tekemää tendenssitutkimusta vuoden 2020 alussa. Silvennoista puolustamaan riensi Helsingin Sanomat 10.1.2020 julkaisemassaan jutussa ”Perussuomalaiset moittivat Suomen Akatemian päätöstä rahoittaa holokaustitutkimusta – näin Akatemia kommentoi”.

Tosiasiassa suomalaisten jatkosodan aikana valloittamissa Itä-Karjalassa ja Aunuksessa ei harjoitettu mitään holokaustia, joka hepreankieliseen sanaan perustuen merkitsee ’kokonaan polttamista’ ja viittaa saksalaisten toimeenpanemiin tuhoamisleireihin. Totesin jo kirjassani *Totuus kiihottaa*, että suomalaisten venäläisille sotavangeille perustamat interventioleirit olivat sodan olosuhteet huomioon ottaen humaaneja verrattuina neuvostosotilaiden tapaan teloittaa suomalaisia sotavankeja tai toimittaa heidät lopullisesti Siperiaan. Silvennoisen on ollut liian helppoa kauhistella suomalaisten muka-pahuutta ja lavastaa johtopäätöksistään ponnahduslauta omille näennäismoraalisille pyyteilleen.

Perussuomalaisten Suomen Uutiset kirjoitti aiheesta 3.2.2020 julkaisemassaan jutussa ”Nyt tutkitaan transtulevaisuutta, rasismia, Afrikan liikkuvia parantajia, rodullistamisen merkitystä ja meemikuvia – Suomen Akatemia rahoittaa”. Kirjoitin itse aiheesta 11.1.2020 julkaisemassani blogikirjoituksessa ”Suomen Akatemia: vasemmistosoturien valheveli”.

tanttojen toruihin, kauhisteluihin ja asioista ULA-aalloilla oleviin nuhteisiin. Olen kuitenkin kirjoittanut teokseni raatelusta ja hyökkäysten takana olevasta raskaasta rahoituksesta pitkästi ja tarkasti kuin Alastalon salissa, sillä asialla on laajaa tiedepoliittista merkitystä. Kirjani *Totuus kiihottaa* sisältämä tiedepoliittinen kritiikki ei siis ollut mitään ”sukupuolista häirintää” vaan *epäreilujen bisnesten* häirintää, melkein kuin olisin mennyt koputtamaan Karhukoplan olkapäille sen ollessa mielipuuhissaan.

Totuus on, että Suomen Akatemian ja Koneen Säätiön rahoittamalla konsultti- ja komiteamietintötieteellä, jonka tekijöinä ovat sosiaali- ja terveysministeriön asiantuntijaraati, Kontinperän yliopiston sosiologian laitoksen verkkovihan tutkijat, anonyymi kansalaispaneeli ja viestintätoimisto Kanan Munat, ei ole pennin jeniä tieteellistä eikä informatiivista arvoa.

4.6. Feministien poru paljasti raharallin verivanat

Tässä paljastamani raharalli kertoo tavasta, jonka mukaisesti tiedehallinto tuhlaa julkisia varoja toimintaan, jossa ei tuoteta mitään vaihtokelpoisia arvoja. Samanlaista on suuri osa muustakin vorovaroin rahoitetusta toiminnasta, jolla on luotu kaikenlaisia kulttuurikoordinaattorin virkoja suojatyöpaikoiksi feministeille ja maahanmuuttajille.

Siinä, missä kreikkalaiset hakkasivat metsänsä laivojen raaka-aineeksi, siinä Suomen rahapuut kaadetaan elatukseksi vihreille feministeille. Siksi toivon, että seuraavat hallitukset käärivät hihansa ja tekevät todellisen savotan kaiken vaihtokelpoisia markkina-arvoja tuottamattoman toiminnan karsimiseksi pois julkisin varoin rahoitetuilta yhteiskunnan sektoreilta.

Ainoa kieli, jota vihervasemmistolaiset omassa materialismissaan ymmärtävät, näyttää nimittäin olevan raha, sillä juuri he ovat eniten riippuvaisia tunnottomasta ja isännättömästä pääomasta, ja ilman automaattisesti virtaavaa palkkaa ja turvattua päänalusta he eivät työskentele lainkaan. Sen tunnemme ay-poliittisesta retoriikasta. Yliopistofeministien yleislakko olisi tästä näkökulmasta vain toivottava, ja juuri siksi sukupuolentutkimuksen laitoksilla ei ole koskaan nähty lakkoja vaan ainoastaan vallankumouksellisia banderolleja, ukaaseja, vaatimuksia ja syytöksiä. Heidän lakkoaikeillaan ei nimittäin olisi minkäänlaista uhkavaikutusta heidän toimintansa täydellisen arvottomuuden vuoksi, jonka työtaistelutoimenpiteiden tehottomuus paljastaisi.

En silti kannata rahojen ottamista pois *yliopistoilta* vaan ainoastaan niiden *allokoimista* uudestaan, toisella tavalla ja oikeudenmukaisemmin. Joudun luultavasti tekemään paljon työtä *estääkseni* seuraavaa hallitusta kostamasta vihervasemmistolaisille heidän kataluuttaan leikkauksilla, jotka runtelisivat todellista ja kriittistä tietoa tuottavaa tutkimustoimintaa.

Tosiasiassa yliopistojen ongelma ei ole ollut liika rahoitus vaan feministien tapa vivuta itsensä sisään Suomen Akatemian rahoituksella ja tasa-arvosyillä. Yliopistot antavat heidän reuhata akateemisilla areenoillaan siksi, että he tuovat yliopistoihin kipeästi kaivattua rahoitusta. Niinpä he ostavat akkadementian tiedepoliittisella valtionrahoituksella itselleen penkin sukupuolen tutkimuksen yksiköistä ja feminismin läpipolitisoimilta ainelaitoksilta kääräisten nuo rahat yliopiston kassan kautta palkkoina itselleen. He ovat sekoittaneet ay-retoriset pyyteensä tieteeseen, ja veruke on aina ollut ”tasa-arvon edistäminen”.

Todellisuudessa tasa-arvon ei pidä merkitä muussakaan työelämässä yhtään mitään, vaan ainoastaan sen, että *tekee työnsä*, jolloin työstä palkitaan oikeudenmukaisesti *tulosten mukaan*. Tasa-arvon käsite on työpolitiikassa pelkkä demaridiskursiivinen tekosyy, jonka taakse feministit pakenevat puolustellakseen omaa tehottomuuttaan ja sitä, että pahimmassa tapauksessa he kieltäytyvät työstä, jolloin äitiyslomille lähtö tarjoaa tien hiljaiseen protestiin. Jos feministille huomauttaa tästä, hän suuttuu ja uhkaa vastatoimilla sekä keskeyttää toimintansa täysin. Näin toiminta loppuu, ja feministiä joudutaan maanittelemaan työhön, aivan kuten hoitajalakoissa 2022, kun palkan kiskojille tuli narun pää käteen.

Työelämänormien nykyistä feminiinisyyttä korostavat myös *motivoivan* työympäristön vaatimukset. Se, että työhön katsotaan olevan tarpeellista motivoida, kertoo motivoitavan aikomuksesta työskennellä entistä hitaammin, ellei häntä palvota työssä. Jos feministiä täytyy motivoida, on hyväksytty näkemys, että feministi lopettaa toimintansa kuin häiriötilaan joutunut ydinvoimala, joka sammuttaa itsensä automaattisesti ohjausjärjestelmän vian vuoksi. Vain jatkuvasti motivoimalla eli rahoittamalla feministi pysyy toiminnassa.

Tosiasiassa niin tutkimustoiminnan kuin muunkin työelämän motiivien täytyy syntyä tehtävästä itsestään, eikä yhdenkään työpaikan tarkoitus ole tuottaa organisaation sisäistä tasa-arvoa vaan suorittaa tehtävänsä tehokkaasti. Väitteet lasikatoista ovat sitten feministien pyrkimystä syyllistää miehiä siitä sinänsä perustelemattomasta väitteestä, että miehet menestyvät, pysyvät ja etenevät naisia paremmin työelämässä. Näin ei tilastollisesti ole, jos tuloksia verrataan miesten *panostukseen* työurallaan.[249]

Vihervasemmisto ja liberaalit syyttävät usein perussuomalaisia ”ehdottomuudesta” ja ”ääriajattelusta”. Voidaan kysyä, mitä muuta he itse edustavat omalla vaateliaisuudellaan, jossa ei tunneta muita vaihtoehtoja kuin *on/off:* heidän omasta mielestään jokainen on joko heidän puolellaan tai heitä vastaan. Mikäli punavihreiden feministien aivoissa on virta päällä, pitää asenteen aina olla ”myönteinen”, eikä muita vaihtoehtoja tunneta. Siksi asiointi heidän kanssaan on kuin Ladan käynnistys: valot syttyvät kojelautaan, mutta kone ei käy. Tasa-arvoa pitäisi ”edistää” niin kuin ruoskitaan kuollutta hevosta, vaikka kärryt on valjastettu ruunaparan eteen ja ministeri istuu naistutkimusprofessorin kanssa rattailla.

Uusvasemmistolaisten feministien reaktiot vahvistivat teoksessa *Totuus kiihottaa* esittämäni näkemyksen, jonka mukaan heidän suvaitsevuutensa on pohjimmiltaan piiloaggressiivisuutta ja vapaamielisyytensä kurituksen halua, jonka takana kytevät mielenosoituksellinen katkeruus ja halu kerjätä itselleen miehiin kohdistuvia sortotoimia oikeuttavaa syrjintäpääomaa. Heidän kahden bitin ajatusmallissaan kaikki *kriittinen ajattelu* nähdään ”tasa-arvon vastaisena”, minkä voi ymmärtää vain niin, että heidän tajunnassaan ’tasa-arvon’ täytyy olla synonyymi ’epätieteelliselle’, aivan niin kuin ’monikulttuurinen’

---

[249] Asian paljasti työaika- ja palkkatasa-arvon tilastotutkija Pauli Sumanen kirjoissaan *Valhe, emävalhe, ”naisen euro on 80 senttiä” – Osa 1: Tasa-arvoinen palkkaerotutkimus* ja *Kun naisen euro on 76 senttiä, niin miehen euro on 75 senttiä – Osa 2: Palkkaeropolitiikkaa*.

Työtunteihin suhteutettuna molemmat sukupuolet saavat lähes samaa palkkaa, joten väite palkkaepätasa-arvosta on perätön. Se, että eri aloilla maksetaan erilaista palkkaa, johtuu puolestaan työn erilaisesta *tuottavuudesta, vaatimuksista, koulutuksesta* ja *vastuusta* eikä *sukupuolesta,* ja jokainen voi itse vapaasti hakeutua mille tahansa alalle sukupuolestaan riippumatta, joten valittamista ei pitäisi olla.

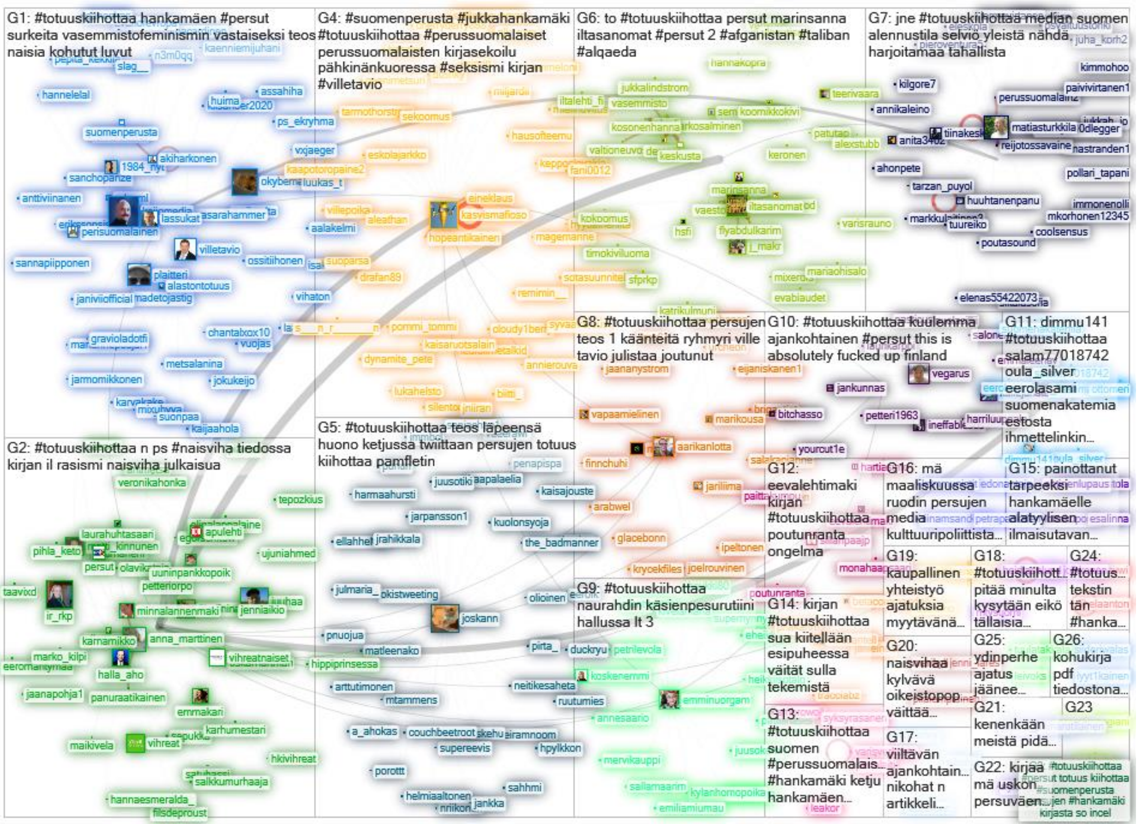
Kun lisäksi palkkasyrjintä sukupuolen perusteella on kriminalisoitu ja sukupuolisella syrjimättömyydellä on ollut lainsuoja jo 1980-luvulta asti, on väite ”naisten syrjinnästä työelämässä” virheellinen. Sen jatkuva toistaminen valtamediassa edustaa miehiin kohdistettua ideologista syyllistämistä, nalkutusta ja henkistä painostusta. Viittasin asiaan kirjani *Totuus kiihottaa* sivulla 228 (alaviite 451). Sumasen tutkimuksia voi ladata Sukupuolten tasa-arvon tutkimusseuran STAATUS ry:n verkkosivuilta <https://www.tasa-arvo.com/>.

on synonyymi ’ristiriitaiselle’. Tämän mukaan sellainen, mikä ei ole tasa-arvoista, ei ole epätieteellistä. Ja mikä ei ole monikulttuurista, ei ole myöskään ristiriitaista.

Valitettavasti ”sukupuolen tutkimuksesta” on tehty suomen kielen tapainen lähes kaikkiin yliopistoihin tasa-arvosyistä perustettu oppiaine, jossa naiset päivystävät taloudellisten etujensa valvojina ja jota oikeat tieteilijät eivät kehtaa lopettaa naisten raivostumisen pelossa. Yliopistojen kannattaisi potkaista tuo feministien politrukkikaaderi etuovesta ulos ja täyttää sukupuolen tutkimuksen tehtävät seuraaviksi kahdeksi vuosikymmeneksi miehillä – ihan vain tasapainotuksen ja kroonisesti kertyneen tasa-arvovajeen vuoksi. ”Sukupuolen tutkimukseksi” sanotun oppiaineen nimi pitäisi myös korjata ”sukupuolten tutkimukseksi” molempien sukupuolten olemassaolon tunnustamiseksi.

4.7. Rajaton raatelu sossumediassa

Käsittelen tämän pääluvun lopuksi sitä laidasta laitaan myrskyävää hoipertelua, jota kirjani sai aikaan sosiaalisen median turbulenssissa, kun Minervan pöllö imaistiin niittosilppuriin. *Cancel*- ja *woke*-aktivismille tyypillisesti kirjarovio teokselleni *Totuus kiihottaa* sytytettiin sosiaalisessa mediassa päivystävien punakaartilaisten tulitikuilla. Bensiiniä liekkeihin heitti valtavirtamedia, jonka toverit mielellään toistivat heidän väitteensä sivuillaan ja kanavillaan. Vikana tässä korvennuksessa oli, että kaikki kirjaani koskevat syytökset olivat *osoittamatta tosiksi*, ja niiden julkaisualustana toimi herjojen levitykseen laajalti käytetty Twitter. Laatipa muuan verkkovelho kirjani raatelusta sosiaalisessa mediassa myös eräänlaisen kartan.

Kartta kirjani herättämistä kommenteista, jotka esitettiin sosiaalisessa kakofoniassa.

Määrä korvasi laadun tutkimukseni Twitter-tarkastuksessa, joka perustui yksinomaan sossumediassa esitettyihin moitteisiin ja tieteellisesti ansioitumattomien aktivistien huuteluihin. Kaikkein hullunkurisimpia olivat kannanotot, joissa pyrittiin kiistämään asiantuntijastatukseni ja kiinnittämään sen sijaan huomiota kirjani julkaisualustaan.

Vihreitä ja vasemmistoa suosivalle naiselle ei ilmeisesti tullut mieleen kiinnittää huomiota *oman asiantuntemuksensa puuttumiseen* ja *omaan julkaisualustaansa*, joka oli – tietenkin – Twitter:

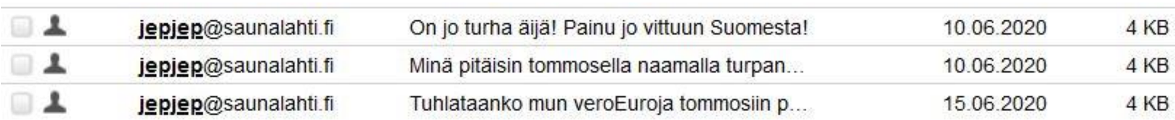
Satunnainen henkilöotanta feministien kuorosta pyrki päätämään Twitterissä,
mikä on tai ei ole tiedettä – tietysti ilman omia tieteellisiä näyttöjä.

Palaan vertaisvartioinnin puolueellisuuteen ja mielivaltaisuuteen tämän kirjan luvussa 8, mutta jo yllä oleva melusaaste kelpaa esimerkkitapaukseksi siitä, miten myös vertaisvartiointi toimii. Se asettaa ajatukset tiedepoliittisten vihollisten käsiin ja altistaa vihervasemmistolaisesta normatiivista poikkeavan filosofian alttiiksi referee-seurakunnassa valtaenemmistöksi pullistuneille vihervasemmiston politrukeille, jotka voivat sensuroida itseään miellyttämättömät näkemykset pois.

Vihervasemmistolaisten laaja edustus yliopistolaitoksessa ei johdu heidän etevyydestään, pätevyydestään, ansioistaan eikä kyvykkyydestään vaan antaa näytön ryhmäkoheesioon perustuvasta hyperboliasta, jonka mukaisesti samanmieliset ovat täydentäneet joukkuettaan samanmielisillä. Mielistelyyn ja nuoleskeluun perustuvan konformismin vuoksi niin sanotusta tiedeyhteisöstä on tullut väriltään punavihreä, eikä vertaisvartiointi lopulta poikkea mitenkään edellä esitetystä sosiaalisen median kakofoniakaaviosta.

Vihervasemmiston verkkoaktivistit lähestyivät minua myös suorilla henkilökohtaisilla yhteydenotoilla. Kielteistä palautetta tuli kaiken kaikkiaan vähän, mutta se oli sisällöltään haisevaa. Asuinosoitteeni on ollut jo pitkään terroriuhan vuoksi viranomaissalattu, joten pernaruttokirjeitä ei tullut eivätkä helikopterit alkaneet kierrellä kotini yläpuolella. Myös monta ihollekäyntiyritystä olen välttänyt sanomalla päällekarkaajille kaduilla, että ”en ole Jukka Hankamäki vaan hänen kaksoisveljensä Julius Hankamäki, ja erehtymisenne on täysin tuttua, sillä meidät sekoitetaan usein keskenään, joten hyvää päivänjatkoa!” Julkinen sähköpostiosoitteeni on ollut auki vain siksi, että hyökkääjät voisivat paljastaa itsensä.

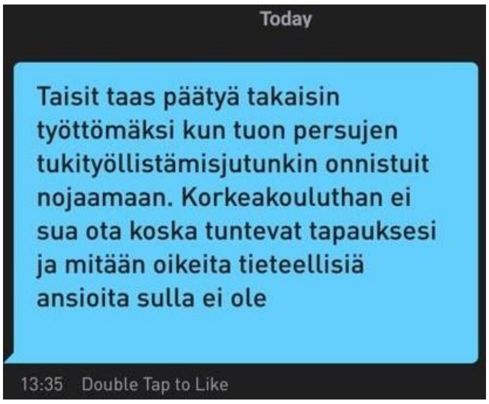
Siisteintä palautetta lähetti muuan anonyyminä pysyttelevä punamustan liikehdinnän edustaja, joka halusi ajaa perussuomalaiset maanpakoon Suomesta:

Samasta sähköpostiosoitteesta sateli samanlaista sanailua toistuvasti, eikä hammaskeiju lopettanut, ennen kuin laitoin hänen lähetysosoitteensa torjuttujen listalle. Auki pidin vain

kerätäkseni rikosaineistoa ja saadakseni tietää, mikä on vaaran aste.

Nimetön ahdistelu jatkui kuitenkin muissa sosiaalisen median laareissa. Aggressiivisuus oli peittelemätöntä, hyökkäävää ja anonymiteetin vuoksi katalaa. Hyökkääjät eivät kehdanneet esiintyä omalla nimellään vaan sanktioita vältellen verhosivat vihansa nimettömyyden suojiin, mikä on vihervasemmistolle tyypillinen toimintatapa. Samanlaista palautetta antoi suuri määrä minulle tuntemattomia henkilöitä, joista kukaan ei ollut perussuomalainen. Tosin heidän nimillään ole väliä, sillä ei heitä kukaan muukaan tunne.

Anonyymi verkkovihaaja nauttii työnsä tuloksista. Maineterroristi on huomannut, että tiedepoliittinen diskriminaatio tunnetaan siellä, missä sitä harjoitetaan: yliopistoissa ja korkeakouluissa.

Ei ole minun häpeäni, että kaltaistani asiantuntijaa pakotettiin työskentelemään avustajille tarkoitetulla palkalla, vaan se on yksinomaan vihervasemmistolaisten tiedepoliitikkojen ikuinen häpeä ja vika. Mutta tuostakin vääryydestä vihervasemmiston ivalliset rääväsuut yrittivät ottaa kaiken irti.

Telaketjufeministien ja punavihreiden kaviaarikommunistien diskriminoitua minut työttömäksi he pilkkasivat ja herjasivat arvollista ihmistä omilla hevosensontaisilla moitteillaan. Ilmeisesti he olivat kuitenkin oivaltaneet, kuinka epäsuhtainen minulle myönnetty toimintaresurssi oli ja millaisen myönnytyksen olin tehnyt jo siinä, kun olin suostunut työskentelemään surkealla palkalla ajatuspajan kaltaisessa liiterissä. Nuo katalat ”ihmissaastaksi” määrittelijät tunsivat ja ilmaisivat iloaan sen johdosta, että työviranomaiset olivat laittaneet Michelangelon maalaamaan vajaa.

Tosiasiassahan minulle kuuluisi yliopistonprofessorin virka, kuusi tuhatta euroa kuukausipalkkaa, kulmahuone, Jaguar ja täysi tieteellinen vapaus, mutta sijastani tehtäviin on nimitetty puoliksi oppineita tyttösiä, mistä kärsii koko yliopistomaailma. Tämä ei ole omalta kannaltani suurikaan harmi, sillä mitä huonompia professoreja oppituoleilla istuu, sitä parempi tuo asiantila on minulle, sillä kontrasti yliopistotoiminnan ja itseni välillä kasvaa edukseni. Mutta oli hauskaa huomata, että edellä esitetyn kuvakaappauksen mukaan ”tapaukseni tunnetaan”. Se kertoo viestini menneen perille, ja tulevaisuudessa yliopistot ja korkeakoulut joutunevat häpeämään omaa syrjintäpolitiikkaansa enemmän kuin minä myötähäpeän niiden puolueellisuutta. Paljastusteni ansiosta niiden itsensä harjoittama tiedepoliittinen diskriminaatio nimittäin tunnetaan.

”Kateutta ja katkeruutta”, sanovat tulipalonpunaiset paloset luolistaan. – Ei ole. Monen professorin nimen perässä tuleva ammattimääre nauttii suurempaa arvostusta kuin hän itse. Minun kohdallani nimeni näyttää painavan enemmän kuin akateemiset tutkintoni ja tittelini, ja olen asiaan täysin tyytyväinen.

Eräs arvoitus sisältyy tutkimustani raadelleiden *woke*-aktivistien, *cancel*-terroristien ja muiden boikotoijien motivaatiorakenteeseen. On loppujenkin lopuksi vaikea sanoa, mikä on tehnyt järjellä varustetuista ihmisistä kaunaisia ja katkeria sosialisteja, kommunisteja, vihreitä ja feministejä.

Tietämättömyys ja heikohko äly ovat vain eräitä selityksiä. Yksi selitys on luokkanousu. Monille köyhistä, alhaisista ja kouluttamattomista oloista nousseille opintie on ollut ainoa mahdollisuus edetä paremmille päiville. Monet duunarioloista kohonneet ovat lukeneet itsensä sinnikkäästi ja vihaa tirskuen akateemisiksi ja päättäneet kostaa kasvettuaan isoiksi. Lopulta he istuvat tiedepoliittisissa palkintoviroissaan eivätkä vieläkään kykene näkemään yhteiskunnan kokonaistilaa ja omaa parastaan ja toimivat poliittisen kostonhimonsa sokaisemina, suu muturulla ja pippuri pyllynposkiensa välissä.

Kovin älykkäitä he eivät tietenkään ole, mutta he ovat olleet ahkeria. Ja nyt nämä luonteettomat lurjukset haluavat tuhota oppineiden työt sekä tieteessä, politiikassa, mediassa että hallinnossa. Yhteiskuntaamme vaivaa se, minkä sanoin jo *Suomalaisten nykyfilosofian historiassani:* korkeatasoisten ihmisten puuttuminen. Siksi annan kynnelle kykeneville ohjeen: älkää parantako vain kirjoitustenne tasoa, vaan parantakaa omaa tasoanne.

4.8. Ajattelen, siis kirjani on uunissa

Myös muutamat ystävällismielisinä esiintyneet tahot lähettelivät minulle palautetta. Esimerkkinä olkoon omakustannekirjailija Harald Birger Olausen, joka tunnetaan suorasukaisista teoksistaan *Homorunoja* sekä *Egyptin prinssi ja muita homonovelleja*. Hän oli ymmärtänyt teokseni pointin ja lähestyi minua niin ikään sähköpostitse 10.6.2020:

> Hei
>
> Professori Timo Airaksisen kanssa ajattelimme kysyä sinulta, koska pidämme sinusta ja suorista sekä älykkäistä ja maamme oloissa rohkeista kannanotoistasi sen lisäksi että kirjoitat hyvin ja tarkasti asioiden ytimiin osuen hymistelevää valtakulttuuria kunnioitettavasti nokitellen, että kiinnostaisiko kirjoittaa englanniksi/onko sinulla englanniksi joku Saksan ja Suomen homoutta tms. käsittelevä artikkeli, jossa on normaalit viitteet yms.? Tai jotain josta voisit kehittää tyylillesi uskollisesti kiinnostavan artikkelin tähän saksalaisen professorin toimittamaan julkaisusarjaan.
>
> Jos kiinnostaa, ota minuun yhteyttä.
> Aikaa on hyvin.
>
> P.S. Ajattelin tutustua juuri tulleeseen kirjaasi ja kirjoittaa siitä jotain nettilehteemme
>
> Ystävällisesti
> Harald Olausen
> Päätoimittaja
> www.digivallila.com<http://www.digivallila.com>

Vastasin hänelle jokseenkin väsyneenä, että olisin tyytyväinen, jos saisin pysymään julkaistuna edes sen, mitä olen tähän asti kirjoittanut. Innostumaton palautteeni johti sitten siihen, että myös Olausen kirjoitti teoksestani *Totuus kiihottaa* yhdessä Vapaa-ajattelija-lehden toimitussihteerin Eino K. V. Suorsan kanssa haukkuma-arvion nimeltä ”Diskurssi Helvetistä”, joka ilmestyi heidän yhteisessä blogissaan 24.6.2020.[250]

---

[250] Harald Birger Olausen ja Eino K. V. Suorsa innostuivat pamfletoimaan kirjastani *Totuus kiihottaa* verkkosivuillaan <https://www.digivallila.com/>.

Se oli omituisen jakomielistä verrattuna tapaan, jolla Olausen alun perin lähestyi minua. Arvostelu, jota ei voi eikä kannata tässä yhteydessä toistaa, saattoi tosin olla loogista jatkoa kirjoittajien omalle toiminnalle. Olihan Olausen luistellut SDP:n riveistä kirjansa *Paavo on kova jätkä* jälkeen Kokoomuksen kannattajaksi ja esiintyi nyt Timo Airaksisen ”Suomalaiset arvot kriisissä” -projektin ”tuottajana”. Eino K. V. Suorsa puolestaan oli saanut Svenska Kulturfondenin apurahan stipendiaatiksi Pietarin Suomi-taloon – tietenkin ilman julkaisuin osoitettua tieteellistä pätevyyttä. Julkaisuilla he eivät ole osoittaneet myöskään tutkimustukiaan ansaituiksi, sillä mitään ei heidän hankkeistaan ole tullut ulos.

Teostani pyrittiin repimään myös muutamissa muissa yksityisissä blogeissa. Esimerkiksi kelvatkoon Sakari Timosen ”Uuninpankkopoika”-blogi. Timonen on entinen Helsingin kaupungin ja SDP:n jäsenkirjavirkamies, jota Image-lehti ja myöhemmin Apu-lehti ovat kunnioittaneet pitämällä häntä kolumnistinaan. Juualla äitinsä kotona punkkaava Timonen oli ilmeisen katkera kirjoittaessaan Apu-lehden blogissaan, että ”Suomen Perustan julkaisut ovat ennenkin herättäneet huomiota” ja ”Suomen Perusta ei tyydy päätökseen, vaan tekee oikaisuvaatimuksen”.[251] ”Uuninpankkopoikana” esiintyvä Saku Timonen kirjoitti näin:

> Siihen sillä on ja pitääkin olla oikeus. Vaatimuksen perustelujen mukaan ministeriön takaisinperintäpäätökseltä puuttuu juridinen pohja, koska ministeriö on viitannut yhdenvertaisuus- ja tasa-arvolakeihin, eivätkä ne koske mielipiteen ilmaisemista.[252]

Oli hienoa kuulla tämä, mutta metsään meni Timosen vuodatus siitä, että ”[t]eos loukkaa sekä yhdenvertaisuutta että tasa-arvoa, joiden edistäminen kuuluu avustuksen myöntämisen edellytyksiin.”[253] Totta on, että yhdenvertaisuus- ja tasa-arvolait eivät koske mielipiteiden ilmaisemista, mutta vielä vähemmän niihin liittyvä ”yhdenvertaisuuden ja tasa-arvon edistäminen” velvoittaa tutkimustoimintaa.

Solisalirattisen tekstitruuttauksen jatkona oli kuitenkin suuri määrä Apu-lehden lukijoiden myrkyllisiä kommentteja kirjastani. Oma mielipiteeni: täytyy olla melko paljon ohutta yläpilveä itseymmärryksessään, jotta 63-vuotias eläkeläispappa voi kutsua itseään nimellä ”poika”, esittäköön kartesiolaisia epäilyjään sitten uuninpankolla tai missä tahansa. Tämä kiltti ja kiva Saku-Timo, joka mielellään mukautuu ja suostuu toimittajien vihervasemmistolais-feministiseen normatiiviin, oli jälleen toteuttanut juorulehtien mustamaalaushalun. Juorulehti ei puolestaan pukahtanut hänen poliittisista sitoumuksistaan mitään vaan esitti ne objektiivisina arvioina.

Timosen kannattaisi lukea puoluetoveriensa kirjoittamien perintäpäätösten sijasta tämän teoksen seuraava luku, jossa osoitan, että (1) minua ja Suomen Perustaa vastaan kohdistettu *perussyytös on virheellinen*, koska mitään tasa-arvosäädöksiä *ei ole rikottu*. Ja (2) vaikka *jonkun mielestä* olisikin, on oikeudetonta edellyttää sopimuksissa noudatettaviksi *tieteen omien sääntöjen ja metodien vastaisia tarkoitusperiä*, kuten ”tasa-arvon ja yhdenvertaisuuden edistämistä”.

Tutkimusten sisältövelvoitteita (3) *ei voida johdella myöskään laeista*, kuten edempänä tarkemmin perustelen. Lisäksi (4) Suomen Perustan ja ministeriön välisessä sopimuksessa

[251] Saku Timonen ”Uuninpankkopoika”-bloginsa kirjoituksessa ”Ajatuksia pajasta” 25.9.2020.
[252] Sama.
[253] Sama.

ja työsopimuksessani ei ollut osoitettu eikä sovittu, *millä tavalla* tasa-arvoa ja yhdenvertaisuutta pitäisi ”edistää”. Tasa-arvo ja yhdenvertaisuus ovat (5) monitulkintaisia käsitteitä, joiden *määrittely ja jatkuva uudelleenmäärittely kuuluvat nimenomaan meille filosofeille*, joten tehtävämme on sanoa niistä, mitä hyväksi katsomme.

Ei ole eikä pidä olla (6) mitään *yksiselitteistä* tapaa ymmärtää kyseiset käsitteet, (7) tieteen metodisääntöjen mukaan tutkimuksille ei saa jatkossakaan asettaa mitään agendoja tai tendenssejä edistettäviksi, eikä (8) julkaisujen sisältökontrolli kuulu *tasa-arvo- ja yhdenvertaisuuslakien alaan*.

Ministeriö itse (9) *häiritsi mahdollisuuttani osallistua keskusteluun tasavertaisesti* sekä *loukkasi Suomen Perustan yhdenvertaista oikeutta nauttia valtionrahoitusta*. (10) Niin toimiessaan *ministeriö rikkoi pahoin sananvapautta ja tieteen sekä tutkimustoiminnan vapautta* vastaan ja teki siten karkean rikoksen sekä minua että työnantajaani kohtaan.

Olen tässä pääluvussa tuonut esille ne hurjat vastakkainasettelut ja ristiriidat, jotka vallitsevat tutkijoiden mediakohtelussa ja tutkimusten rahoittamisessa. Vihollisikseni asettuneita on tuettu myönteisellä mediajulkisuudella ja miljoonien eurojen rahoituksilla, kun taas minut ja monet muut perussuomalaiset on pakotettu taistelemaan vähäpätöisimmistäkin avustuksista takaisinperintävaatimuksia vastaan.

Monet ihmiset ovat esittäneet minulle ihmettelynsä sen johdosta, miten olen kestänyt median hyökkäykset ja tiedehallinnon taloudellisen kiristyksen. Eikö se ole käynyt ylivoimaiseksi ja musertavaksi? He ovat oudoksuneet itsehillintääni ja pitäneet epäluonnollisena, etten ole ryhtynyt konkreettisiin vastatoimiin.

Meidän filosofien oletetaan ilmeisesti sietävän tiedehallinnon törkeimmätkin törttöilyt akateemisen aateluutemme vuoksi. Se on johtajuuden taakka. Katsotaanpa ideologisista ja taloudellisista kiistoista avautunutta ihmis- ja perusoikeustaistelua seuraavaksi tarkemmin.

II

TAISTELU HALLINNOSSA, PUOLUEESSA JA OIKEUSLAITOKSESSA

”Kun ihmiset sanoutuvat vihaisesti irti esittämästäsi kannasta,
tiedät puhuneesi totta.
Kun viranomaiset alkavat lähestyä sinua,
tiedät puhuneesi sekä totta että hyvin.”

John Hope Bryant

5. Byrokraattien kosto

Lapset hakevat usein kontaktia uusiin opettajiin kiusaamalla vähän ja kokeilemalla, miten aikuinen reagoi. Olisinko sopeutettavissa ja peloteltavissa toimittajien ja byrokraattien talutusnuoraan? Voin sanoa, etten ole, ja kärsivällisyyteni on yhtä vähäistä kuin "vastuullisuutenikin", eli rajoittuu itsensä nolanneiden ymmärtäväiseen säälimiseen. Olin korjaillut toimittajien ja tieteilijöinä esiintyneiden erehdyksiä jo riittävästi kirjassani. Kun he eivät oppineet siitä mitään, olisi samojen asioiden toistaminen turhaa ja alkaisi kuulostaa rikkinäiseltä levysoittimelta. Yleisölle median harjoittamasta savustuksesta ei ole ollut muuta hyötyä kuin se, että lukijat oppivat uuden nimen: Hankamäki.

Vitsit eivät ole hauskoja selitettyinä, joten teen luonnollisesti väärin puuttumalla asioihin jälkikäteen. Vitsiksi tapauksen väänsivät kuitenkin toimittajat ja byrokraatit *itse*, joten kertomalla totuuden heidän toilailuistaan koetan nimenomaan *hillitä* kansalaisten nauruhermoja. Tässä luvussa tilitän, millaiseen tiedepoliittiseen kiristykseen, painostukseen, syrjintään ja häirintään opetus- ja kulttuuriministeriö syyllistyi alkaessaan ahdistella Suomen Perustaa toiminta-avustusten takaisinperinnällä.

On kieroa, että juristiennuijat ja tuomarienplantut pyrkivät ratkaisemaan normatiivisilla painostuskeinoilla, pakkovallalla ja rangaistusten uhilla sen, mitä tieteilijät saavat tai voivat ajatella ja sanoa. On perin juurin vääristynyttä ja oireellista, että tutkimustoiminnan edellytyksistä ja rahoituksesta pitää taistella ministeriöissä ja tuomioistuimissa. Tämä kaikki kertoo tiedehallinnon sairaudesta, jonka mukaisesti ministerit uhkailevat itseään oppineempia ihmisiä ja pyrkivät käyttämään tutkimusjulkaisuissa näkemäänsä poleemisuutta poliittisen kiristyksen välineenä. Myöskään ministerien tueksi asettuneet virkamiesplebeijit eivät nähtävästi ymmärtäneet, mitä he tekivät.

Valtamedian, poliitikkojen ja byrokraattien yksimielisyys tappamiseni tarpeellisuudesta ja kirjani kuolettamisesta varmensi vahvimmista vankimmin sitein sen, että väitteeni median ja politiikan vispilänkaupasta on täysin perusteltu. Valtamedian toimittajat ja vihervasemmistolaisen hallituksen ministerit pyrkivät puhkumaan ja puhaltamaan Suomen Perustan kumoon kuin Iso Paha Susi kolmen pienen porsaan talon.

5.1. Kuolinkouristuksista kärsivä Kepu aloitti hyökkäyksen

Suomen valtion omistamissa ja rahoittamissa yliopistoissa oli kenties totuttu ajattelemaan, että tutkimustoiminnan pitää olla valtiollisessa kontrollissa. Mutta menepä sanomaan johonkin yliopistoon vaikkapa Ranskassa tai Britanniassa, että siellä pitäisi noudattaa poliitikkojen sanelemaa agendaa. Lennät pihalle kuin leppäkeihäs. Sen sijaan Suomessa opetus- ja kulttuuriministeriö tuhoaa tieteenharjoittajan uran ja työn, jos tutkija ei ole ministerin kanssa samaa mieltä.

Mistä sitten oli kyse? Lehtiä lukeva yleisö oli voinut ymmärtää median harjoittamasta skandalisaatiosta tärkeän tosiasian: toimittajien ja poliitikkojen mielipiteitä leimaa käsitys, että tutkimusten sisältöjen pitää noudatella poliittisen soveliaisuuden ihanteita ja seurailla juridisia normeja. Valistuneimmat ihmiset tietävät tosin, että yhteiskunnallisia tosiasioita ei voida johdella mistään normeista. Päinvastoin: normit voidaan saattaa yhteiskunnallisia tarpeita vastaaviksi, jos tiedetään millaisia olot ovat ja mitä ihmiset asioista ajattelevat. Tämän selvittäminen on tehty sensuurin keinoin entistä vaikeammaksi.

Eettisestä hyvän ja pahan arvioimisesta voidaan päätyä moraaliseen käsitykseen siitä, mikä on oikein tai väärin, ja siitä edelleen näkemyksiin, millaisia normien pitäisi olla. Sen sijaan normeista ei voida johdella moraalista oikeaa tai väärää eikä eettistä hyvää tai pahaa. Se olisi niin sanottu moralistinen virhepäätelmä, ja siihen poliittisessa hallinnossa syyllistytään jatkuvasti.

Kyseistä virheellistä ajatuskulkua tieteen byrokraatit käyttävät ilmeisen tahallaan hyväkseen pyrkiessään pamputtamaan filosofeja laeilla. Tosiasiassa filosofisella ajattelulla pitäisi olla etusija suhteessa kaikkeen lainsäädäntöön, sillä filosofiassa määritellään eettinen hyvä ja moraalinen oikeudenmukaisuus. Politiikalla puolestaan on ensisijainen asema verrattuna lainsäädäntöön siksi, että lait ovat poliittisen pohdinnan ja päätöksenteon tuloksia. Montesquieulta peräisin olevan vallan kolmijako-opin mukaan pitää olla erikseen lainsäädäntövalta, hallitusvalta ja tuomiovalta. Niistä erillään on tieteellinen ja tutkimuksellinen toiminta, joiden vapaudesta ja riippumattomuudesta on säädetty Suomen perustuslain pykälässä 16. Pakotteillaan ministeriö kuitenkin tuotti tilanteen, jossa häntä alkoi heiluttaa koiraa.

Kyse ei ollut pelkästään siitä, että naisministerit ottivat feminisminkritiikkini henkilökohtaisesti. Keskustalaisella tiede- ja kulttuuriministeri Annika Saarikolla ja hänen surkealla sijaisellaan Hanna Kososella oli poliittisia paineita hyökätä perussuomalaisia vastaan, sillä Keskustan gallup-kannatus oli vajonnut vuonna 2020 kymmenen prosentin alapuolelle, kun taas Perussuomalaisten kannatus oli killutellut kahdenkymmenen prosentin paremmalla puolella, ja kasvu oli virrannut hallitusvastuussa epäsuosionsa ansainneesta Kepusta.

Niinpä jouduin tästä syntyneen kiistelyn uhriksi, ja kirjani temmattiin pelkän poliittisen läimäyttelyn välineeksi. Opetusministerin käsilaukku taas oli vasemmistoliittolaisen Li Anderssonin kainalossa, joten sukset olivat monin tavoin ristissä opetus- ja kulttuuriministeriön kanssa. Jussi Halla-aho sanoi Perussuomalaisten puoluevaltuustolle 12.6.2020, että

> [v]alta-aseman käyttäminen opposition rahoitusaseman ja toimintamahdollisuuksien rajoittamiseen on vaarallinen, epäeurooppalainen ratkaisu, ja sen löytää helposti edestään, kun suhdanteet muuttuvat. Siksi toivon hallituksen ja hallituspuolueiden taistelevan kiusausta vastaan.[254]

Ministerin viransijainen, entinen hiihtosuunnistaja Hanna Kosonen oli kuitenkin jo vetänyt liipaisimesta, ja hänellä oli kädessään savuava ase. Hän oli Twitterissään ilmoittanut "selvityttävänsä" Suomen Perustan rahoitusta virkamiestyöryhmällä ja uhkasi ajatuspajaa 120 000 euron takaisinperinnällä. Uhattuna saattoi olla koko valtionrahoitus aina vuodesta 2013 alkaen, noin 750 000 euroa!

---

[254] Jussi Halla-aho Yleisradion verkkouutisten jutussa "Halla-aho toivoo kohuille loppua" 13.6.2021.

Kuten yllä olevasta Twitter-kannanotosta havaitaan, tutkimuksestani puhuttiin julkisuudessa koko ajan vain ”Suomen Perustan julkaisuna”. Vaikenemalla sen *kirjoittajasta* pyrittiin sivuuttamaan minut itseni ja se, että tekijä on filosofian ja valtiotieteiden tohtori ja tehnyt tutkimuksensa tieteellisillä lähestymistavoilla, motiiveilla ja asiantuntija-asemassa.

Kosonen myös ilmoitti tietävänsä, miten asiat ovat ihan ilman selvityksiäkin. Virka-Audin takapenkin kuluttaja väitti pidättäytyvänsä omista kannanotoistaan ja jättävänsä asian virkamiestyöryhmän selvitettäväksi, mutta tosiasiassa hän otti itse kantaa jo saattamalla tutkimustoimintamme taloudellisen uhkauksen kohteeksi.

Kiristystä ja sanktio se on selvityskin. Kontrolliin alistaminen on ahdistelun muoto silloin kun sen ehdoksi asetetaan suostuminen noudattamaan poliittisia pyyteitä taloudellisen painostuksen uhalla. Jo pelkkä tarkkailun ja rankaisemisen uhka vaarantaa tutkimustoiminnan vapauden, sillä se ohjaa tutkijakuntaa pidättäytymään hallitusvallalle epämieluisista näkemyksistä ja myötäilemään hallituksen poliittisia tarkoitusperiä. Kurjinta näyttöä tämän ohjailun muodoista on jo muutamien vuosien ajan antanut Suomen Akatemian strategisen tutkimuksen neuvosto, joka hallinnoi ja jakaa noin 55 miljoonan euron varat vuosittain ”hallitusta tukevaan tutkimukseen”. Neuvoston perustaminen oli sinänsä vaarallinen merkki poliittisen ohjailun ulottamisesta tieteisiin. Käsittelin asiaa kirjassani *Totuus kiihottaa*,[255] joten ei ollut ihme, että asia kiihotti ministeriötä, ja palaan aiheeseen jäljempänä myös tässä kirjassani.

Hanna Kosonen oli joka tapauksessa hiihtänyt harhaan asettaessaan virkamiestyöryhmän selvittämään kysymystä, jonka arvioimisen ei pitäisi olla poliittisen hallinnon asia. Hän tuli ylittäneeksi toimivaltansa jo siinä, kun hän alkoi ladella tutkimustoiminnan ajatussisältöjä koskevia vaatimuksiaan tasa-arvolain ja yhdenvertaisuuslain nojalla sekä laittaessaan virkakyöstinsä keksimään perusteluja omille poliittisille vaateilleen.

Kirjani kohtelu ministeriössä puoluepolitisoitiin lopulta täysin, mikä antaa näyttöä tiedepoliittisesti rahoitetun toiminnan epäluotettavuudesta myös yleisesti. Sukupuoliset riidat olivat repineet istuvaa hallitusta alusta asti, sillä Keskustan naiset olivat painostaneet edeltävän pääministerin Antti Rinteen väistymään setämieheksi leimattuna ja saaneet tilalle SDP:n lahjan: poliittisesti kokemattoman ja ”Suomen vanhimmaksi teiniksi” tituleeratun Sanna Marinin. Argumentit puolin ja toisin olivat olleet sukupuolipoliittisia. Olin jo aiemmin huomauttanut, että tuollaista jälkeä syntyy aina kun feministit päästetään johtavaan asemaan. Heteroseksuaalisen kanssakäymisen ristiriidat ja jännitteet nousevat esiin, ja naiset ja miehet alkavat kiistellä keskenään. Tuohon puoluepolitisoituun ja läpikotaisin heteroseksistiseen nais–mies-riitelyyn kirjani temmattiin mukaan, ja ideologisten deluusioiden vallassa siitä tehtiin kiistelyn lyömäase ja lopulta uhri.

---

[255] Ks. kirjani *Totuus kiihottaa* s. 146–147.

5.2. Opetus- ja kulttuuriministeriö käynnisti kiristyksen

Ministeriössä asiaa käsittelivät ylijohtajan viransijainen Erja Heikkinen ja ylitarkastaja Sami Niinimäki, joka oli pari vuotta aiemmin iloiten polttanut Kokoomuksen ajatuspajalta Toivolta sen vuotuiset valtiontuet kategorisen muotoseikan, eli hakemuksen viivästymisen, vuoksi.[256] Vasemmistoliittolaisen ministerin Paavo Arhinmäen kädestä ylitarkastajan virkansa saanut maatalous- ja metsätieteiden maisteri Niinimäki oli myös paheksunut ajatuspajojen halua korottaa tasoaan ja profiloitua entistä paremmin tieteellisiksi.[257]

Profiilia oli pyritty nostamaan etenkin liberaalien Liberassa ja e2:ssa, jossa dosentti Ville Pitkänen ja tohtori Jussi Westinen olivat tehneet ansiokasta tutkimusta yliopistojen punavihreästä kallistumasta. SDP:n Kalevi Sorsa -säätiöltä ja Vasemmistoliiton Vasemmistofoorumilta ei valtionavustuksia ole koskaan Niinimäen ylitarkastusten johdosta evätty, vaikka molemmat vasemmistopuolueiden ajatuspajat kylpevät punapääoman linnakkeen, osuuskunta Tradekan, myöntämissä vuosiavustuksissa, joita se kerää liikevoittoina kuluttajilta heidän mielipiteitään kysymättä.[258] Myös Vihreiden ajatuspajaa Visiota on tuettu kritiikittä niin, että edes sen olemassaoloa ei ole liioin huomattu julkisessa sanassa eikä muualla yhteiskunnassa. Vihervasemmiston pajat on peitetty rahaan.

Niinimäki todennäköisesti oli se virkamies, joka kiikutti Suomen Perustan avustuksia koskevan asian ministerin korviin, sillä kansansivistys- ja urheiluministerin väliaikaisella korvikkeella Hanna Kososella ei olisi mitenkään voinut olla tietoa siitä, että Suomen Perustan ja ministeriön välisessä sopimuksessa puhuttiin jotain myös tasa-arvon edistämisestä.

Virkamiestyöryhmään ei ollut luottamista siksikään, että prosessin käynnistyttyä ministeriö ei vaivautunut tiedustelemaan minulta itseltäni mitään. Sieltä ei osoitettu minulle yhtään yhteydenottoa, vaikka olin kiistelyn kohteena olevan kirjan kirjoittaja. Vaientaminen oli täydellistä. Ministeriöstä kyllä laulatettiin puhelinlankoja Perussuomalaisten puoluetoimistolle, jossa asia putosi kesän aikana muutamien yhtäkään yliopistotutkintoa suorittamattomien toimistovirkailijoiden käsiin.

Poliittisia ääripäitä edustavat byrokraatit ja puoluevirkailijat päätyivät lopulta harmoniseen yhteisymmärrykseen siitä, että ongelmahan on Hankamäki, joka on poistettava poliittisesta toiminnasta, ja kirjansa on sensuroitava kaikessa hiljaisuudessa. Perussuomalaisten eräät kateelliset Juudakset olivat jo pitkään pohtineet, kuinka he saisivat tuon homon jynssättyä pois. Nyt siihen tuli tilaisuus, ja puoluevirkailijat mielellään yhtyivät ministeriön näkemykseen, että filosofisessa tutkimuksessani on jotakin vikaa. Ongelma oli vain, kuinka puolue saisi kätilöityä spitaalisen pois piiristään ja miten ministeriö suoriutui-

---

[256] Asiasta kertoi Aamulehti ”Kokoomuksen ajatuspaja palautti hakemuksen myöhässä – jää ilman 145 000 euron valtiontukea” 23.1.2019.

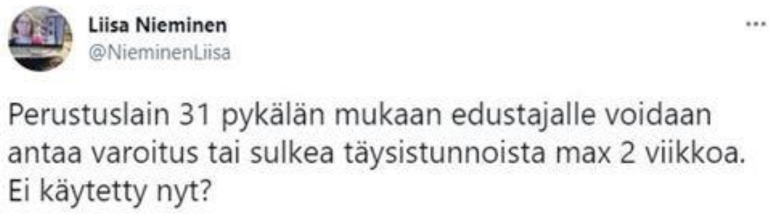
[257] Aiheesta kirjoitti Yleisradion Internet-uutiset 19.11.2019 jutussa ”Puolueiden ajatushautomot ovat saaneet uuden kilpailijan – Keskusta hakee rahoitusta ajatuspaja Alkiolle”. Sami Niinimäen mukaan keskustataustaisena profiloitunut ”e2 on pyrkinyt poistumaan ajatuspaja-listalta. He eivät halua enää olla ajatuspaja, vaan siirtyä muiden yhteiskunnallista tutkimusta tekevien tutkimuslaitosten joukkoon”. Ministeriö poltti e2:n hakemuksen, mutta rahaa e2:lle kuitenkin ropisi Suomen Akatemian strategisen tutkimuksen neuvostosta.

[258] Tradeka tuki vuonna 2021 SDP:n ajatuspajaa pyörittävää Kalevi Sorsa -säätiötä 30 000 eurolla ja Vasemmistoliiton ajatuspajaa Vasemmistofoorumia 20 000 eurolla <https://www.tradeka.fi/vastuullisuus/lahjoitukset>. ”Vastuullisuuden” varjona ovat siis korporatiivinen suosinta ja sosiaalinen korruptio.

si vaikeasta tehtävästään loukkaamatta Perussuomalaista puoluetta, josta virkamiehet saattoivat olla hallituksen vaihtuessa riippuvaisia. Tällaisessa tilanteessa on tapana lavastaa syylliseksi joku yksittäinen henkilö.

Niinpä päätin ottaa omin toimin yhteyttä ministeriöön ja lähetin sinne 11.6.2020 lausunnon, jonka nimesin asianosaisen kannanotoksi ja jota täydensin 30.7.2020. En saanut niihin koskaan mitään muuta vastausta kuin sähköposti-ilmoituksen, että kannanottonne on vastaanotettu ja otetaan huomioon.[259] – Ei otettu eikä myöskään ymmärretty, saati että perustelujeni olisi annettu vaikuttaa asiaan. Mikäli näkemykseni olisivat menneet perille, niiden olisi pitänyt kääntää virkamiesten aivot aivan toiseen asentoon.

Sen sijaan ministeriö päätyi tilaamaan kirjaani koskevat lausunnot kolmelta taholta: tasa-arvovaltuutetulta, yhdenvertaisuusvaltuutetulta ja Helsingin yliopistossa toimivalta oikeustieteen yliopistonlehtorilta Liisa Niemiseltä. Valtuutetut etsivät moitittavaa ammatikseen, ja Nieminen tunnetaan aiemman kirjoittelunsa pohjalta vakaumuksellisena persuvihaajana, joka oli aivan äskettäin asettunut Helsingin Sanomissa Jutta Urpilaisen (sd) tueksi vaatien perussuomalaisten kansanedustajien poistamista eduskunnan täysistunnoista heidän mielipiteidensä vuoksi![260] Eipä näyttänyt tuokaan Lissu ymmärtävän, mihin hänen tviittauksensa johtaisivat käytännössä toimeenpantuina, ja siksi hänen muitakaan kannanottojaan ei voida ottaa todesta.

Demokratian esiairue, yliopistonlehtori Liisa Nieminen,
väläytti kansanedustajien hiljentämistä.

Yksikään rakkaus- ja totuusministeriön käyttämistä tahoista ei ole viestinnän eikä filosofian minkäänlainen asiantuntija, vaan ministeriö laittoi ratkaisijan rooliin pelkästään byrokratiaa ja pykäläkoreografiaa edustavia normatiivisen ajattelun edustajia, jotka arvioivat asiaa viranomaisvallan ja lainvalvonnan näkökulmasta. Hallinnon tyhmyys kiteytyi byrokraattien tavassa saattaa filosofinen tutkimus märehdittäväksi vartiointiliikkeiden viitekehyksessä. Asiasta puristunut päätös oli todellinen aasilauman mylväys ja saattoi koko ministeriön historialliseen häpeään.

---

[259] Sami Niinimäen sähköpostiviesti minulle 29.6.2020.

[260] Liisa Nieminen Twitterissään 27.10.2019. Jutta Urpilaisen mielipiteistä ks. demarien mainosmiehenä tunnetun Marko Junkkarin Helsingin Sanomiin 27.10.2019 kirjoittamaa juttua ”Kurinpalautus – Tuula Haatainen on saanut tarpeekseen mölinästä. Puhe eduskunnassa on jo perustuslain vastaista.”

Olin tutkimukseni *Totuus kiihottaa* pääluvussa 8 arvostellut laajasti perusoikeusfundamentalismia, jolla poljetaan poliittisia oikeuksia ja kansanvaltaa. Vain aito sosiaalidemokraatti voi esittää, että kansanedustuslaitoksen pitäisi suitsia edustajien puheenvuoroja ”kurinpalautuksen” keinoin. Eduskunnan varapuhemiehenä toimineen Urpilaisen näkemys oli kaiken demokratian vastainen mutta varmastikin aidon sosiaalidemokratian ja kansandemokratian mukainen. PeL:n 31 pykälän mukaan kansanedustajien puhetta ei pitäisi rajoittaa.

Mikäli Haatainen ja Nieminen ovat saaneet tarpeekseen ”mölinästä”, sittenpä olisi demareilla syytä tukkia omien kellokkaidensa Hussein al-Taeen ja Abdirahim Husseinin suut, joista oli päässyt useita rasistisia ja valheellisia pökäleitä. Sitä taas en voi missään tapauksessa filosofina vaatia, sillä haluan kaikkien kansalaisten tietävän, mitä he ajattelevat. Eli enemmänkin saavat minun puolestani mölistä.

5.3. Viranomaiset filosofin paimenina

Suomi on maa, jossa vilisee erilaisia valtuutettuja maa mustanaan. Esimerkiksi yhdenvertaisuusvaltuutettu on poliittinen virkamies, jolla on oikeus tehdä jopa lakialoitteita. Hänen lisäkseen on lapsivaltuutettu, tasa-arvovaltuutettu ja tietosuojavaltuutettu. Hallinnossa ilmeisesti ajatellaan, että asia kuin asia on järjestyksessä, kun perustetaan valtuutetun virka ja laitetaan joku politiikasta pudonnut kansanedustaja tai puoluenousukas sitä hoitamaan.

Valtiollinen tasa-arvo- ja yhdenvertaisuuspolitiikka on nyt eräänlainen karrikatyyri brezhneviläisestä telaketjutotalitarismista, jossa ei ajatella, kuka nuo valtuutetut on valtuuttanut, mihin he käyttävät valtuutuksiaan, eli valtaa, ja mihin perustuvat heidän muita ihmisiä laajemmat ”valtuutensa”. Todellisuudessa he käyttävät valtaansa monikulttuurisen ja bernsteinilaista sosialismia edustavan maahanmuuttoparaatin marssittamiseen valtionrajojemme yli. Juuri heidän kaltaistensa arvioitavaksi opetus- ja kulttuuriministeriö päätti lähettää tutkimukseni, ikään kuin byrokraattien pitäisi ratkaista, mitä filosofiassa saa ajatella ja sanoa.

Toimintani viattomuutta valaisee se, että poliittisesta velvoittavuudestaan huolimatta valtuutetut eivät löytäneet kirjastani mitään tosiasiallista moitittavaa. Tavoitellessaan tukea valtuutetuilta opetus- ja kulttuuriministeriö joutui pettymään, sillä sen enempää valtuutettujen kuin vasemmistolaisen feministilehtorinkaan mielipiteet eivät olleet sitä, mitä ministeri ja ministeriö olivat toivoneet. Tämä ei ollut tietenkään valtuutettujen ansiota, vaan lainsäätäjän, joka oli ollut sen verran viisas, että tasa-arvolain ja yhdenvertaisuuslain alaan ei ollut liitetty vaatimusta edistää ”tasa-arvoa” ja ”yhdenvertaisuutta” tutkimustoiminnassa.

5.3.1. Tasa-arvolautakunnan ja -valtuutetun päätökset

Tasa-arvovaltuutettu totesi yhdenvertaisuus- ja tasa-arvolautakunnan puheenjohtajan professori Tuomas Ojasen 14.8.2020 allekirjoittamassa päätöksessä ministeriölle, että ”yhdenvertaisuus- ja tasa-arvolautakunta ei katso aiheelliseksi antaa pyydettyä arviota.” Perusteeksi päätöksessä mainitaan, että

> [s]ananvapausnäkökohtien ja lainvalvontaroolinsa vuoksi tasa-arvovaltuutettu ei yleensä ota kantaa yksittäisten julkaisujen sisältöön. Sen sijaan tasa-arvovaltuutettu voi tuoda yleisemmällä tasolla esiin tasa-arvonäkökulmaa ja syrjimättömyyden periaatetta.[261]

Koska tasa-arvovaltuutettu piti asiaan puuttumista sananvapauden vastaisena, lausunto oli linjassa oman ministeriölle osoittamani kannanoton kanssa, jossa totesin, että ministeriön harjoittama taloudellinen painostus loukkaa sananvapautta ja vaarantaa tutkimustoiminnan vapauden.

[261] Tasa-arvolautakunnan puheenjohtajan Tuomas Ojasen päätös 14.8.2020 YVTltk 855/2020, jonka alla oli myös pääsihteerin Juhani Kortteisen nimi.

Huomionarvoista on, että olin esittänyt kirjassani kritiikkiä Tuomas Ojasen puolueellisuutta kohtaan hänen toimiessaan eduskunnan perustuslakivaliokunnan asiantuntijana,[262] mutta siitäkin huolimatta hän joutui pidättäytymään hyökkäyksestä minua ja kirjaani vastaan. Tämä ei todennäköisesti johtunut hänen minkäänlaisesta hyväntahtoisuudestaan vaan siitä, että laintuntijana hän ymmärsi, ettei laki anna mahdollisuutta kirjallisen ja tutkimuksellisen toiminnan kurittamiseen tasa-arvosäädösten nojalla.

Tasa-arvovaltuutettu, etunimikaimani Jukka Maarianvaara (varokaa kaikki Maariat) puolestaan otti asiaan kantaa kolmisivuisessa lausunnossaan, jossa hän sanoi:

> Tasa-arvovaltuutetun näkemyksen mukaan suunnitelmallinen ja tavoitteellinen tasa-arvon edistäminen edellyttää *konkreettisia kriteereitä* ja *mittareita*, joiden avulla on mahdollista arvioida tasa-arvon toteutumista. Jos esimerkiksi valtionavustuksia koskevaan tasa-arvon edistämisvelvoitteeseen liittyisi *systemaattista seurantaa* ja *yksilöityjä arviointikriteerejä*, ministeriö voisi itse arvioida asettamansa edellytyksen täyttymistä. […] Tasa-arvovaltuutetun toimivaltaan ei näin ollen kuulu arvioida, noudattavatko valtionavustusten saajat niiden myöntämistä koskevissa laeissa tai muissa määräyksissä asetettuja tasa-arvovelvoitteita. […] Joissain poikkeustapauksissa mielipiteet ja kannanotot voivat liittyä tasa-arvolaissa kiellettyyn syrjintään. Tällöin niillä tulee asiayhteyden vuoksi, esimerkiksi mielipiteen esittäjän asemaan liittyen, arvioida olevan *tosiasiallisia, objektiivisesti* arvioiden loukkaavia vaikutuksia. Tällainen tilanne voi olla käsillä esimerkiksi silloin, kun loukkaavan kannanoton esittää *työnantajan edustaja* tai *palvelun tarjoaja*.[263]

Mitään ”konkreettisia kriteereitä ja mittareita” tasa-arvon edistämiseksi ei ministeriön vaateissa kuitenkaan esitetty silloin, kun ministeriö teki sopimusta valtionavustuksesta Suomen Perustan kanssa. Toiseksi, tutkimuksellani ei ollut myöskään mitään ”tosiasiallisia” ja ”objektiivisia” loukkaavia vaikutuksia, ja tasa-arvolain, syrjintäkieltojen ja tasa-arvoviranomaisen toiminta rajoittuu vain ”työnantajan edustajan” tai ”palvelun tarjoajan” tekemiin toimiin eikä ulotu tutkimuksen ajatussisältöihin, kuten Tuomas Ojanenkin jo yhdenvertaisuus ja tasa-arvolautakunnan puheenjohtajana katsoi.

Viranomaisten laatimissa kapulakielisissä kannanotoissa siis sanottiin, että tutkimustoiminnan ripittäminen ei kuulu heille. Ojasella ja Maarianvaaralla oli sen verran järkeä päässä, että he ymmärsivät opetus- ja kulttuuriministeriön pyrkivän käyttämään hyväkseen heitä ja muita tasa-arvoviranomaisia talloakseen tutkimustani. Niinpä molemmat vetosivat rooliinsa pelkkinä yleissuositusten antajina.

Sokraattisin säkein kirjoittamassani filosofiassa näytti kuitenkin olevan kyse suuresta koko valtakuntaa järkyttävästä hallinto-ongelmasta, jonka vuoksi 13-jäsenisen toimielimen piti vaivautua lyömään päänsä yhteen ja kuitata pähkäilystään muhkeat ja velvoittavat kokouspalkkiot. Feministien suureksi pettymykseksi kirjassani oli vastaansanomatonta feminismin arvostelua, ja siksi he pärisivät kuin moottorisaha, ettei filosofinen argumentaationi edistä tasa-arvoa eikä yhdenvertaisuutta! Lopulta he astelivat kuin porkkana-aasit aitaukseen ja ihmettelivät siellä, kun syöttämäni rehu ei ollutkaan heille mieluista.

---

[262] Kirjani *Totuus kiihottaa* s. 159, 165, 167, 187, 225, 311, 312, 360 ja 383.

[263] Yhdenvertaisuus- ja tasa-arvovaltuutetun Jukka Maarianvaaran 18.9.2020 antama lausunto, jonka alla oli myös ylitarkastaja Marjo Rantalan nimi. Kursivoinnit J. H.

5.3.2. Yhdenvertaisuusvaltuutetun kannanotto

Ylitarkastaja Sami Niinimäki oli lähestynyt myös yhdenvertaisuusvaltuutetun toimistoa lähettäen sinne joitakin kirjastani revittyjä irrallisia otteita ja kirjoittamalla: ”Liitteenä joitakin otteita Suomen Perustan teoksesta ’Totuus kiihottaa’, joissa ilmenee erilaisia ongelmia.”[264] – Siis erilaisia ongelmia, kenelle? Ilmeisesti heille itselleen. Ongelmien ongelma ovat tieteenfilosofiset läksynsä unohtaneen Niinimäen kaltaiset tyypit, jotka ovat riittävän yksinkertaisia ollakseen ymmärtämättä, että totuutta ja tietoa esille tuova filosofia yleensäkin koetaan ”ongelmana” DDR:läisten hallintojen piirissä.

Asiasta kiusaantuneena opetus- ja kulttuuriministeriön manniset ryhtyivät välittömiin toimenpiteisiin painostaakseen minua, ja brutaalin asenteensa peittääkseen he puhuivat koko ajan ”Suomen Perustan julkaisusta”, jotta he eivät olisi saaneet minulta syytöksiä *henkilökohtaisesta* syrjinnästä, ahdistelusta, häirinnästä, ihmisarvon loukkauksesta ja kunnianloukkauksesta. Toimittajien tavoin he siis depersonifoivat minut ja kohtelivat minua jonkinlaisena abstraktiona, jonka sanomisia voi väännellä mihin muotoon tahansa ja jolla on heidän itsensä keskimät asenteet ja mielipiteet.

Erityisasiantuntija Robin Harms Yhdenvertaisuusvaltuutetun toimistosta vastasi ministeriölle 22.6.2020 antamassaan lausunnossa seuraavasti:

> Lähettämänne aineiston perusteella on selvää, että teos sisältää useita kohtia, jotka ovat ristiriidassa yhdenvertaisuuslain tarkoituksen, yhdenvertaisuuden edistämisen ja syrjinnän ehkäisyn, kanssa. Ovatko kirjoituksessa esitetyt ilmaisut siinä määrin ihmisarvoa loukkaavia, että ne yhdessä arvioituina täyttävät yhdenvertaisuuslain 14 §:ssä kielletyn häirinnän tunnusmerkistön, on kuitenkin kyseenalaista.[265]

Edellä oleva lainaus kattaa koko lausunnon. Koska lausunto oli yksilöimätön ja siinä viitattiin pelkästään lain ”tarkoitukseen” eikä osoitettu yhtään asiakohtaa, jossa lakia olisi rikottu, se oli ylimalkainen. Tähän viittaa myös summittainen kannanotto ”on selvää”. Lisäksi kirjoittaja piti ”häirinnän” tunnusmerkkien toteutumista tutkimuksessani ”kyseenalaisena”. Harmejahan tuollakin Robin Hoodilla oli odotetusti tarjolla. Mutta eivät katsoneet kuitenkaan aiheelliseksi ahdistella eivätkä häiritä minua tämän enempää, joten hienoja miehiä ovat!

Epäilyt ”häirinnästä” toivat minulle mieleen Sigmund Freudin erään potilaan, joka oli lausahtanut psykoanalyysin kehittelijälle, että ”kysymyksenne häiritsevät minua”, ja näin jämeräpartainen psykiatri keksi ottaa käyttöön vapaiden assosiaatioiden menetelmän. Sitä soveltaen olen antanut hallintoylimystön estottomasti paljastaa alitajuntansa sakeimmatkin aivoitukset, joita kuunnellessa vastuu kuuluu tietysti kuulijalle. Heitä suojelevat raha ja valta, joten olen antanut asioiden tulla, sillä tässä tapauksessa kuuntelijalla on ollut enemmän järkeä kuin valtaa tai rahaa.

---

[264] Opetus- ja kulttuuriministeriön ylitarkastajan Sami Niinimäen sähköpostiviesti yhdenvertaisuusvaltuutetun toimistoon 18.6.2020. Viesti on julkaistu opetus- ja kulttuuriministeriön Internet-sivuilla kirjani *Totuus kiihottaa* viranomaiskäsittelyä koskevien muiden asiakirjojen seassa. Dokumentti on PDF-tiedostona hallussani.

[265] Robin Harmsin kannanotto opetus- ja kulttuuriministeriölle 22.6.2020.

Yhdenvertaisuusvaltuutetun (entisen vähemmistövaltuutetun) virasto on sinänsä pelkkä vitsi. Pitkällisen kehittelytön tuloksena siitä on tullut eräänlainen miliisivirasto, jonka tehtäviin kuuluu ajaa exoduksen ja diasporan agendaa, joten kenenkään ei pitäisi ottaa sen toimintaa vakavasti. Valtuutettujen virat ovat kansalaisvapauksien vihollisina ja valtansa venyttäjinä tunnettujen puuhapirkkojen hallussa, ja nimitykset on saatu palkintoina niiden oikeusministerien kädestä, jotka ovat sattuneet virassa istumaan.

Mainittakoon, että hain myös itse vähemmistövaltuutetun virkaa vuonna 2010, mutta tehtävään istutettiin valtioneuvoston erivapaudella RKP:n Eva Biaudet, jolla ei ollut laissa vaadittua kelpoisuutta, ja nyt tuon viran mandaatilla yritettiin kurittaa minua. Yhdenvertaisuusvaltuutetun viran politisoiminen vastaa *käänteisesti* sitä, että Etnisten suhteiden neuvottelukunnan puheenjohtajana toimisi Seppo Lehto tai Olavi Mäenpää.[266]

5.3.3. Liisattu mielipide

Yliopistonlehtori Liisa Nieminen puolestaan toimitti ministeriöön kaksi lausuntoa, joista ensimmäiseen hän oli kirjoittanut nimeni väärin mainiten: ”Koska muutama minuutti aiemmin lähettämässäni paperissa tutkijan nimi oli väärin, tämä on virallinen lausuntoni, edellisen saa hävittää.” Lipsauttaja-Liisa kommentoi lopulta kirjaani ministeriölle 23.7. 2020 antamassaan lausunnossaan näin:

> Tehtävänantoon viitaten totean, että Jukka Hankamäen kirjoittama ja Suomen rusta -säätiön kustantama teos ”Totuus kiihottaa” (419 s.) ei edistä yhdenvertaisuutta tai tasa-arvoa. Tuollaista vaatimusta ei kirjan kirjoittajalle tosin voidakaan laista suoraan johtaa. Teos sen sijaan loukkaa sekä yhdenvertaisuutta että tasa-arvoa monessa kohdin syyllistymällä sekä yhdenvertaisuus- että tasa-arvolain kieltämään häirintään. On jopa vaikea mainita tiettyjä yksittäisiä kohtia, koska kirja kauttaaltaan sisältää niin selvää syrjintää.[267]

Tuolla tavalla ajatellessaan Liisa-parka ei tullut filosofian ihmemaassa seikkaillessaan ajatelleeksi, kuinka vahingolliseen *tutkimustoiminnan häirintään* ja *tieteellisen vapauden*

---

[266] Vähemmistövaltuutetun virkaan valittiin RKP:n entinen kansanedustaja, ylioppilas Eva Biaudet kolmenkymmenen kelpoisuusehdot täyttävän ohitse valtioneuvoston erivapaudella vuonna 2010. Olin myös itse hakenut virkaa tohtoriksi väitelleenä, mutta minua ei nimitetty, vaan paikalle puliveivattiin poliittinen kellokas todellisen syrjinnän merkiksi.

Oikeuskanslerinvirastoon kertyi yhteensä viisi kantelua, joissa valitettiin Eva Biaudet’n nimittämisestä laissa vaadittuja kelpoisuusehtoja (ylempi yliopistotutkinto) täyttämättömänä. Joukossa oli lisäksi oma kantelukirjelmäni. Selvityspyynnöt eivät kuitenkaan johtaneet toimenpiteisiin. Oikeuskansleri Jaakko Jonkka vastasi, että myönnetyn erivapauden pohjalta on kelpoisuusehtoja täyttämättömällä hakijalla yhdenvertainen oikeus tulla nimitetyksi kuin muillakin ja että ylioppilas Biaudet’n sivuuttaminen olisi ollut ”syrjintää”.

Biaudet’n edeltäjä, oikeustieteen lisensiaatti Mikko Puumalainen, oli puolestaan saanut virkansa tavalla, jolla prosessissa ohitettiin kaksi naispuolista tohtoria, joten päätös olisi ollut valituskelpoinen tasa-arvolain nojalla.

Hullua mutta byrokratian luonteen tuntien ymmärrettävää oli, että tasa-arvovirkaan voitiin nimittää tasa-arvoa polkien. Puumalainen osoitti sittemmin huomattavaa aktiivisuutta ahdistellen rikosepäilyillään muiden muassa professori Tatu Vanhasta sekä saattaen hänet valtakunnansyyttäjänviraston kuulusteltavaksi. Puumalainen palkittiin politikoinnistaan jatkamalla hänen uraansa apulaisoikeuskansleriksi asti. Toivoa voi, että siperiantiikerin kanssa samassa häkissä kohtaa vertaisensa lopulta myös tuo Puumalainen.

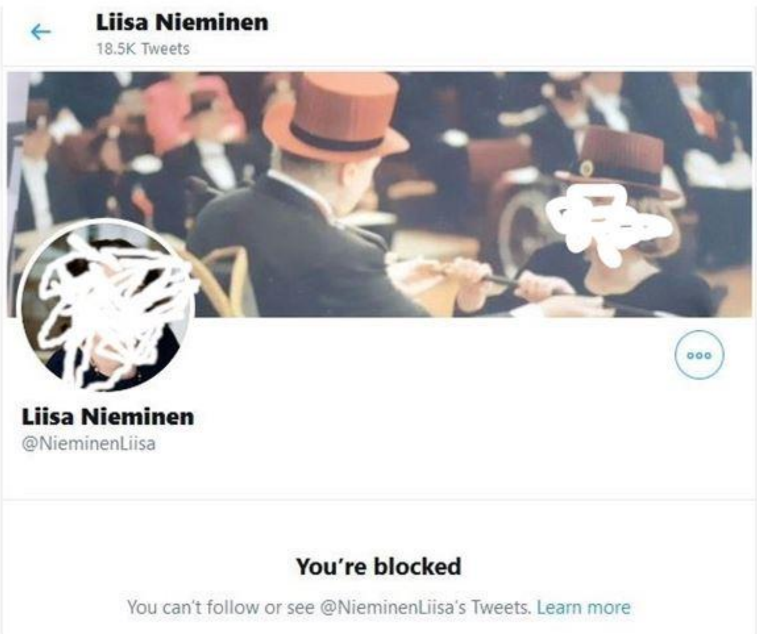
[267] Liisa Niemisen 23.7.2020 päiväämä kirjelmä opetus- ja kulttuuriministeriölle.

ja sananvapauden loukkaukseen tuo tieteen jumalatar itse syyllistyi laittautumalla näennäisen ratkaisijan rooliin asiassa, joka ei hänelle itselleen eikä tieteenalalleen mitenkään kuulu.

Pinkeä lausunto jonkun demarin mielestä ehkä, mutta väkisin veivattu. Tapa, jolla vihervasemmistolaiset kehystävät puheensa ihmisoikeusretoriikalla ja lavastavat omien näkemystensä kriitikoista ihmis- ja tasa-arvorikollisia, on passiivis-aggressiivisen panettelun muoto. Siksi myös Liisa Niemisen itse korjaaman *leasing*-lausunnon olisi voinut saman tien hävittää, mutta kirjoittajan tappioksi vaivaudun selittämään sitä tässä.

Nieminen oli oikeassa siinä, että laki ei velvoita edistämään tasa-arvoa ja yhdenvertaisuutta tutkimuksissa. Jokaisen tulisi ymmärtää tämä myös ilman lakia – ja ilman pykäliin kirjailtuja kidutuksen apukeinoja asia onkin, sillä yhdessäkään laissa ei ole mainintaa siitä, *mitä* tutkimuksissa saa, ei saa tai pitää sanoa. Haluttomuuteni edistää tasa-arvon ja yhdenvertaisuuden päämääriä oli siis byrokraattisen ruuvipuristimen läpi käyneen kirjani ainoa vika, mutta tieteelliset arvovapausvelvoitteet huomioon ottaen sekin oli nimenomaan ansio.

Myöskään Nieminen ei osoittanut syytöstensä tueksi yhtään asiakohtaa, jossa kirjani täyttäisi laissa tarkoitetun ”häirinnän” tai ”syrjinnän” tunnusmerkit, ja tämän Nieminen toisaalta myönsi edellä olevassa sitaatissa, jossa hän tunnusti, ettei voi nimetä yhtään yksittäistä kohtaa.

Niin hyvää, ettei sanotuksi saa. Liisa Nieminen torjui minut Twitteristä ennen kuin edes *aioin* sanoa mitään.
Siinä näyttöä feministien keskustelukyvystä, mutta hatun väri pukee hyvin.
Kuva on peitetty yksityisyydensuojan vuoksi.

Maininta syrjinnän ”selvyydestä” taas oli yhdenvertaisuusvaltuutetun viraston lausunnolle ominaisesti yksilöimätön ja perustelematon sekä kertoi vain siitä, että hallintoportaan selvänäkijät ovat ja haluavatkin olla asioista kanssani poliittisesti ja periaatteellisesti eri mieltä. Selvää oli vain se, että olin esittänyt selvää arvostelua maahanmuuttopolitiikkaa vastaan ja selkeän analyysin median puolueellisuudesta. Tämä oli kyllä selvää. On vain

hyvä, että se on tullut selväksi yksinkertaisimmillekin lukijoille. Mutta tämän asian selvyys ei ole selvää syrjintää ja vaan selvää filosofista analyysia.

Minunko olisi pitänyt moninkertaisesti diskriminoituna ja tutkimustuet kiistettynä tuplatohtorina ryhtyä noille akateemisella rehulla ruokituille tieteen politrukeille selvittämään ja palkatta tai hyvää hyvyyttäni opettamaan, *mikä* on syrjintää? Monet filosofit olivat kyllä erehtyneet hieromaan ministerien liikavarpaita – en kuitenkaan minä, en nyt enkä koskaan.

Sen sijaan heidän virheensä olivat paljastavia. Niemisen kirjoitettua nimeni väärin hän tuli osoittaneeksi tuolla sinänsä vähäpätöisellä yksityiskohdalla, ettei hän tunne sen enempää kirjoittajaa kuin tutkimustoimintani tarkoitusperiäkään. Hänen asiantuntemuksensa ei poikennut olennaisesti Me Naiset -lehdestä, jonka mukaan kirjani oli kirjoittanut ”Jukka Honkasalo”.[268] Vanhan sanonnan mukaan ’ei ole väliä, mitä huutelijat huutelevat, kunhan kirjoittavat nimeni oikein’, mutta Nieminen ei pystynyt edes siihen.

5.3.4. Tyrmäys tasa-arvototalitarismilla: kirjalle kätkytkuolema

Opetus- ja kulttuuriministeriön poliittiset virkamiehet ja -naiset päätyivät tekemään muilta viranomaisilta tilaamistaan lausunnoista ministerin toiveiden mukaisia johtopäätöksiä. Se oli kuitenkin vaikeaa, sillä ministeriö ei ollut saanut sitä mitä halusi. Yhdelläkään arvioijalla ei ollut tieteellistä kelpoisutta filosofisen mediatutkimuksen arvostelemiseen. Median itsensä luomasta epäasiallisesta viitepisteestä ministeriö päätyi kuitenkin näkemään tutkimukseni ”häirintänä”, ”syrjintänä” ja jopa ”ahdisteluna” sekä ”ihmisarvon loukkauksena”.

Kun viranomaisarvioiden pohjana olivat mediassa velloneet näkemykset ja tulkinnat, olivat myös niihin nojaavat vihjailut ihmisarvon loukkauksista räikeän vääristeleviä, aivan niin kuin mediassa esitetyt luonnehdinnat ”naisvihasta”, johon liittyvä karkeahko sananvalinta osoitti tutkimustoimintani olevan perinpohjaisen raatelun kohteena. Jokaisen olisi pitänyt ymmärtää, että kapuloiden laittaminen hallintokoneiston mankeliin on filosofian parhaiden *ihanteiden* mukaista. Viranomaisia häiritsemällä ja median retoriikkaa kyseenalaistamalla kansalaiset voivat kontrolloida poliittista pakotusta moraalisesti.

Sen sijaan ministeriön ja yliopiston vasemmistosissit yrittivät lavastaa poliittisesta erimielisyydestä ja riidasta rikosasian. Heidän ajattelutapansa alkeellisuus liittyi siihen, että he koettivat ratkaista lain voimalla asioita, jotka ovat tieteellisen, luonnollisen ja loogisen päättelyn alaisia asioita. Kaikkein sairainta heidän asennoitumisessaan oli, että he puhuivat *tutkimuksesta* kuin se olisi rikoksen *todistusaineistoa* ja minusta kuin olisin *epäilty*. – Epäilty? Julkisesta järjenkäytöstä? Ja missä merkityksessä ”epäilty”: kartesiolaisen skeptisismin mielessäkö? Ei, vaan tutkimustoiminnan syyttämiseksi, tuomitsemiseksi ja taloudelliseksi kiristämiseksi. Syökööt päänsä! Ainoa hyvä puoli tuossa kriminalisoinnin halussa oli, että todisteiden tuhoamiskiellon olisi pitänyt estää kirjani hävittämisen.

---

[268] Me Naiset 10.6.2020 ”Jonna ja Alisa kannattivat perussuomalaisia – kertovat nyt, miten mielikuva puolueesta muuttui naisvihamielisen kirjan julkaisun myötä”. Lehti lavasti homomiehen näkökulman ”naisvihaksi”, kun kirjoittaja ei ollut feministeille tottelevainen vihervasemmistolainen homo vaan perussuomalainen. Median lietsoma käsitys, että feminismi on tasa-arvoa, on samanlainen kuin sanottaisiin, että sovinismi tai maskulinismi on tasa-arvoa. Niinpä ei ole huono idea puolustaa tasa-arvoa feminismin kritiikillä.

Yleisöille puolestaan jäi käsittämättömäksi peruskysymys: miksi vihaisin naisia, kun en tunne heitä kohtaan mitään muutakaan, ja tämä sekä median että virkamiesviisastelijoiden pitäisi nyt selittää. Saatan olla huono naisten rakastaja, mutta sen ei pitäisi riittää filosofin teloittamiseen eikä kirjan poistamiseen saatavilta. Jouduin kiistelemään noiden paukapäiden kanssa ”naisten tasa-arvosta” ja ”raiskauksista” ikään kuin naiset olisivat suurikin intohimoni. Tahallisten väärinymmärrysten takaa kajasti heteroiden verhottu viha hyvällä itsetunnolla varustettua homomiestä kohtaan, mikä puolestaan osoittaa, ettei yhteiskunta ole muuttunut Sokrateen ajoista.

Entä sitten perussuomalainen puolue? Muissa puolueissa luonnollisesti on aina paras käsitys siitä, kuinka hyvää tutkimusta Perussuomalaisten ajatuspajassa tehdään. Mutta myös poikimisvapaalla olleen kansansivistys- ja kulttuuriministeri Annika Saarikon onnettoman sijaisen Hanna Kososen olisi pitänyt huomata, ettei tyhjästä utareesta voi iltalypsää, ja jättää asia sikseen. Tämä johtuu jo siitä, että ministeriön vasenkätiset virkamiehet eivät olleet onnistuneet kovallakaan työllä vääntämään toimenpiteisiin oikeuttavia lausuntoja sen enempää tasa-arvoviranomaisten kuin yliopistonlehtori Liisa Niemisenkään toverituomioistuimelta.

Kosonen puolestaan ei pystynyt erottamaan omia poliittisia vaateitaan ja tieteen metodologisia velvoitteita toisistaan, niin kuin hän ei todennäköisesti erottanut sitäkään, milloin valtion tarjoamassa kulkuneuvossa oli penkinlämmitin päällä ja milloin hänestä vain tuntui siltä.

Lausuntoihin viitaten ministeriö päätti kuitenkin periä 8.9.2020 tekemällään päätöksellä Suomen Perustalta takaisin valtionapuja kirjani tuotantokustannuksiksi arvioidut 10 000 euroa ”korkoineen”, joiden osuus oli 200 euroa.[269] Helsingin Sanomien mukaan ministeriön ylijohtajan sijaisena toimiva Erja Heikkinen, jonka allekirjoitus oli perintäpäätöksessä, kommentoi asiaa STT:lle todeten ylimalkaisesti:

> Johtopäätös oli, että Suomen Perustan julkaisema teos syyllistyy häirintään, ja sitä on teoksessa eri muodoissaan niin laajasti, että kaikilta osin ei pystytty erottelemaan tasa-arvolain ja yhdenvertaisuuslain kanssa ristiriidassa olevien kohtien muita ulottuvuuksia.[270]

Myös perintäpäätöksen allekirjoittaneen ylijohtajattaren kannanotto oli perustelematon ja siksi oikeuttamaton. Ministeriön ”asiantuntijoiltaan” vetämä vesiperä kääntyi ministeriön noloksi tappioksi, mutta ”jotakin täytyi tehdä”, kuin reaktiona Leninin kuuluisaan puheeseen, sillä siihen oli median asettamia paineita. Ministeriö ei voinut perääntyä pontevasta uhostaan tuottaen arvovaltatappiota istuvalle ministerille, josta virkamiehet ovat riippuvaisia. Kenties jonkun Esso-Veijon olisi pitänyt kuiskata Kososen korvaan, ettei ministerin kurnutuksella ole vähäisimpiäkään menestymisen mahdollisuuksia, mikäli asiassa laitetaan panokset piippuun ja kovat kaulaan.

Kirjan kirjoittamisvaiheessa olin pohtinut tutkimukseni jättämistä tarkastettavaksi informaatiotieteiden, viestinnän tai mediatutkimuksen väitöskirjana, sillä minulla oli vielä

---

[269] Opetus- ja kulttuuriministeriön päätös 8.9.2020 valtionavustuksen OKM/70/524/2019 perinnästä.

[270] Helsingin Sanomat iloitsi takaisinperinnän puolesta 8.9.2020 julkaisemassaan jutussa ”Ministeriö perii takaisin yli 10 000 euroa perussuomalaisten ajatuspajalle myönnetystä valtionavustuksesta”. Toimittajien mieleen ei tullut, kuinka tämä vaikuttaa tieteen ja tutkimustoiminnan vapauteen, sananvapauteen ja tieteilijöiden mahdollisuuksiin esittää politiikan arvostelua.

yksi luoti taskussani tehtyäni maisterintutkintoon aikoinani kolme gradua, joiden pohjalle voin rakentaa tohtorintutkintoja. Väitösprosessissa olisin saanut tutkimukselleni asiallisemman käsittelyn. Kirja olisi julkaistu avoimesti. Sitä olisi pitänyt roikottaa julkisesti luettavana yliopiston ilmoitustaululla vähintään kahden viikon ajan. Olisin voinut polttaa tyrkyllä olleet asiantuntijatahot prosessista pois puolueellisina tai muutoin jääveinä. Ja olisin voinut puolustaa tutkimustani julkisessa ja avoimessa tarkastustilaisuudessa useiden tuntien ajan niin, että kiveäkään ei olisi jäänyt kääntämättä.

Nämä väitösinstituution piirteet ja tieteellisen avoimuuden vaatimukset on sisällytetty osaksi akateemisia käytäntöjä juuri siksi, ettei tutkimuksia voitaisi haudata hallinnossa eikä tutkijoita pahoinpidellä poliittisessa inkvisitiossa. Prosessin pituuden ja vaivalloisuuden vuoksi luovuin kuitenkin ajatuksesta, ja kas: nyt tutkimustani alettiin jälkitarkastaa viranomaisvallan ja poliitikkojen toimesta hallinnon hämärissä katakombeissa, ja suuni pyrittiin tukkimaan trasselilla. Iloitsen vain siitä, että mikään yliopisto ei näin saa pisteitä eikä tuloksellisuusrahaa minun ilmaiseksi tekemästäni työstä.

Byrokratian marakatit ja latistuksen mankelinkahvaa kiertäneet politiikan posetiivarit arvioivat kirjaani pelkän poliittisen soveliaisuuden kannalta eivätkä tutkimuksena, kuten olisi pitänyt. Naurettavimman arvion tarjosivat Miesten tasa-arvoyhdistys[271] ja anarkistinen Silakkaliike,[272] jotka pyytämättä ja yllättäen lähettivät kirjastani ”lausunnot” ministeriöön. Olin juuri paistanut nuo silakat omassa pannussani, ja nyt jouduin pohtimaan, että tasa-arvoyhdistysten silakankatkuisissa takahuoneissako mediatutkimukseni tieteellisyys olisi pitänyt ratkaista? Niin ministeriössä ilmeisesti ajateltiin, sillä kyseiset parahdukset otettiin tasavertaisesti huomioon, liitettiin teostani käsittelevien asiakirjojen pinoon sekä julkaistiin ministeriön verkkosivuilla muiden arvioiden mukana. Olennaista on, että *missään* yhteydessä kirjaani ei arvioitu *filosofian* näkökulmasta, kuten olisi pitänyt, ja feministien kannanotot olivat paksuja kuin mummin nilkat.

5.4. Ministeriön esittämien syytösten kumoaminen

Vain harvoja ihmisiä jaksavat kiinnostaa juridinen argumentaatio ja nimismiehenkiharat. Kaikki ymmärsivät ja ymmärtävät päivä päivältä kirkkaammin, että konflikti oli pelkästään poliittinen. Tässä mielessä oli ja on edelleen perin turhaa antautua keskustelemaan asiasta lakipykälien viitekehyksessä. Näkemykseni oli koko ajan ollut, että tieteen ja poliittisen hallinnon normit ovat erilaiset, ja siksi foorumi, jossa asiaa puitiin, oli täysin väärä. Väärä se oli sekä Twitterissä, valtamedian syleilyssä että byrokratian rattaissa.

Filosofisista ja poliittisista erimielisyyksistä pitäisi keskustella tieteen ja politiikan piirissä eikä ryhtyä poistelemaan kiisteltyjä näkemyksiä julkisuudesta hallinnollisen

[271] ”A Voice for Men Suomi” -yhdistyksen kannanotto ”Totuus kiihottaa, siksi se sattuu”, allekirjoituksena Elias Ojanperä. Dokumentti sisältyy opetus- ja kulttuuriministeriöön kasautuneiden kirjelmien joukkoon ja on muiden julkisiksi tulleiden asiakirjojen tavoin PDF-tiedostona hallussani.

[272] Äärivasemmistolainen anarkistijärjestö Silakkaliike julkaisi omilla Internet-kotisivuillaan 12.6.2020 kirjastani haukkumakirjeen, jota sen anonyymit kirjoittajat ja julkaisijat kutsuivat ”Silakkaliikkeen kannanotoksi Suomen perustan epätieteellisestä kirjasta” ja osoittivat sen opetus- ja kulttuuriministeriölle pyrkien vaikuttamaan kirjani kohteluun hallinnossa. Silakkaliikkeen parahdus oli osa samaa irrallista näykkimistä ja sätkimistä, jota liikkeen aktivistit olivat harjoittaneet jo Twitterissä. Merkille pantavaa on, että Silakkaliike muotoili asiansa osittain samoin sanoin kuin yliopistonlehtori Liisa Nieminen myöhemmin, laatiessaan lausunnon opetus- ja kulttuuriministeriön pyynnöstä. Dokumentit ovat vierekkäin tallessani.

painostuksen tai taloudellisen kiristyksen keinoin. Niin ministeriössä kuitenkin tehtiin, ja siksi jouduin reagoimaan tuolla sinänsä banaalilla ja pelkästään normatiivisella tasolla.

Ministeriön kannalta oireellista oli, että jouduin hakemaan filosofialleni oikeutusta kolistelemalla oikeuskanslerinviraston ovea. Toimitin 12.8.2020 oikeuskanslerille 10-sivuisen kanteluasiakirjan ja liitin mukaan myös kirjani sekä ministeriölle lähettämäni kannanotot. Kanteluni aiheena oli, että saattamalla tutkimustyönantajani uhatuksi ministeriö oli syyllistynyt jo pelkällä selvitystoimellaan toimivallan ylitykseen sekä sananvapauden rajoittamiseen ja tutkimustoiminnan vapauden loukkaukseen. Perintäpäätöksen tultua julki 8.9.2020 täydensin oikeuskanslerille osoittamaani kantelua vielä tasa-arvoa ja yhdenvertaisuutta koskevilla näkökohdilla, ja toimitin sitä koskevan 15-sivuisen asiakirjan oikeuskanslerinvirastoon 9.10.2020.

”Tasa-arvon” ja ”yhdenvertaisuuden” taikasanoilla ministeriö arveli ilmeisesti voivansa traumatisoida minut ja säikäyttää muut tutkijat sekä tiedeyleisön henkihieveriin. Heteroseksistisessä retoriikassa ne mielletään ilmeisesti jonkinlaisiksi Jumalan käskyiksi tai ässäkorttien lyömisiksi pöytään. Olipa laintaulujen kanssa niin tai näin, kaikkien on syytä tietää, että minun tahollani menee läpi vain sellainen, missä on järkeä.

Arvelen argumentaationi kiinnostavan monia ihmisiä sen uuvuttavuudesta huolimatta, sillä tapauksella saattaa olla merkitystä paitsi tasa-arvon, myös *tiedepolitiikan* kannalta – siis juuri sen, joka jo käsitteenäkin muodostaa ’pyöreän neliön’ kaltaisen oksymoronin. Toivon kirjoitukseni valaisevan lukijalle sitä, kuinka hullua valtiollis-feministinen tasa-arvopolitiikka on ja miksi siitä pitäisi tehdä kriittisen filosofian avulla loppu.

Ensiksi kumoan ministeriön syytökset. Jäljempänä tässä luvussa osoitan, millä tavoin ministeriö syyllistyi itse kaikkiin esille nostamiinsa rikkomuksiin. Niille, joita säädösten suossa rämpiminen ei kiinnosta ja jotka jo tässä vaiheessa kysyvät, kuinka lyhyt 345-sivuinen kirja voi olla, voivat hypätä suoraan lukuun 6.

5.4.1. Moitteet tasa-arvosäädösten rikkomuksista perusteettomia

Sekä mediassa että hallinnossa miesten kulkusia poljettiin naisten korkokengillä, mikä ei ollut kirjani *Totuus kiihottaa* lukeneille yllätys. Olennaista asian arvioimiselle on luonnollisesti se, *edustaako* kirjani häirintää, syrjintää, ahdistelua tai tasa-arvon sekä yhdenvertaisuuden tai jopa ihmisarvon loukkausta.

Kiistin oikeuskanslerille toimittamissani asiakirjoissa väitteet tasa-arvolain ja yhdenvertaisuuslain rikkomuksista toteen näyttämättöminä ja sanoin esittäneeni aihepiirejä koskevaa *tieteellistä ja yhteiskunnallista kritiikkiä.*

Korkeimman oikeuden ratkaisussa (KKO/2004/109) todetaan, että ”lainsäädännössä käytetyt käsitteet on yleensä, ellei niitä erikseen ole laissa määritelty, ymmärrettävä siinä merkityksessä, mikä niillä on yleisessä kielenkäytössä.” Niinpä myöskään tutkimustoiminnassa esitetty monikulttuuri-ideologian ja sukupuolisen vallankäytön filosofinen kyseenalaistaminen ei ole häirintää eikä syrjintää. Tasa-arvon ja yhdenvertaisuuden *analysoiminen*, *määrittely* ja *uudelleenmäärittely* sekä *kyseenalaistaminen* ja *keskusteleminen* kuuluvat nimenomaan politiikan ja filosofian alaan ilman, että erimielisyyttä voidaan lavastaa miksikään ”häirinnäksi” tai ”syrjinnäksi”. Asian ammattimainen analysoiminen on meidän filosofien eikä byrokraattien tehtävä.

Vaikka joku saattaisi *kokea* itsensä häirityksi tai syrjityksi argumentaationi vuoksi, se

ei kuitenkaan tekisi filosofiastani kumpaakaan, eikä argumenttejani ollut missään yhteydessä osoitettu syytöksissä mainituiksi asioiksi *objektiivisilla tosiasioilla*. Tässä valossa Robin Harmsin ja Liisa Niemisen arviot häirinnän ”selvyydestä” ilmaisivat heidän oman argumentaationsa epäselvyyttä.

Ministeri Hanna Kosonen puolestaan antoi MTV3:lle lausuman tasa-arvon ja yhdenvertaisuuden edistämisestä jo 10.6.2020: ”Vaikuttaa kuitenkin selvältä jo nyt, että mainittu julkaisu ei tätä velvollisuutta täytä.”[273] Ministerin antama ja perintäpäätöstä ennakoiva kannanotto viittasi tällöin siihen, että ministeriö teki ratkaisun deduktiivisesti: päättäen ensin tuloksen ja koettamalla etsiä sille sen jälkeen perustelut. Oikeudellisen todistelun ja tutkinnan muodon tulisi kuitenkin olla induktiivisia ja edetä aineiston yksityiskohtaisesta arvioimisesta johtopäätöksiin. Niin ei kuitenkaan tehty.

Asian asettaminen hallinnollisen tai oikeudellisen arvioinnin kohteeksi oli joka tapauksessa asian olemus huomioon ottaen vääristynyttä, sillä puheena olivat mielipiteiden varaiset poliittiset ja tiedepoliittiset asiat, joista ei voida saada ehdotonta näyttöä. Näin ollen asiaa koskevilla erilaisilla näkemyksillä ei pitäisi olla objektiivista näyttöarvoa myöskään taloudellisen tai hallinnollisen kurinpidon välineinä.

Kyseinen kiistely oli nähdäkseni luonteeltaan poliittista ja ilmensi mielipide-eroja, jotka nykyisin halkovat yhteiskuntaamme alkaen kansalaiskeskusteluista ja päätyen mediaan sekä tiedonmuodostuksen alkujuurille, eli tieteeseen, asti. Kokonaan huomiotta ministeriöltä jäi se, että kirjani pääargumenttina oli ollut juuri tämä: *selittää viestintään syntynyttä eripuraa tieteellisesti*, seurauksina kelvottomasta maahanmuuttopolitiikasta ja Euroopan unionin liittovaltiopolitiikasta. Sen sijaan ministeriö pyrki kääntämään EU-politiikkaan ja maahanmuuttopolitiikkaan kohdistamani tieteellisen kritiikin ”häirinnäksi” ja ”syrjinnäksi”, jopa ”ahdisteluksi” ja ”ihmisarvon loukkaukseksi”.

Johtopäätös: Ministeriö yhdisti argumentaationi ”häirinnän” ja ”syrjinnän” käsitteisiin mielivaltaisesti, eikä (lähinnä median piirissä) koettu ”häirintä” millään tavoin kumonnut esittämiäni argumentteja. Sen sijaan ministeriö pyrki laajentamaan tasa-arvo- ja yhdenvertaisuuslakia tutkimustoiminnan alueelle, jonka piirissä väitteillä ”ahdistelusta” ei pitäisi olla mitään sijaa, kun puhutaan tutkimustuloksista. Tässä mielessä ministeriö käsitteli tutkimustani täysin väärässä viitekehyksessä alistaessaan sen arvioitavaksi tasa-arvo- ja yhdenvertaisuuslakien näkökulmasta.

Huomautan painokkaasti, että tutkimustoiminnassa ilmaistut erilaiset näkemykset syrjinnän, häirinnän, ahdistelun sekä tasa-arvon ja yhdenvertaisuuden käsitesisällöistä, olemuksesta, toteutumisesta ja ilmiöluonteesta eivät *ole* häirintää, syrjintää, ahdistelua eivätkä tasa-arvon tai yhdenvertaisuuden loukkauksia juridisessa merkityksessä.

Viranomaisnäkemysten kyseenalaistamista voidaan pitää tieteen ja filosofian *tehtävänä*, ja tämän mukaan filosofian *tulee olla* nimenomaan paradigmaattisten käsitysten ja hallintoretoriikan kritisoimista.

Tutkimustoiminnan normit ovat erilaiset kuin hallinnon normit, ja siksi asiaa on käsitelty täysin nurinkurisesti, kun kirjaa on lähestytty ministeriössä epäintellektuaalisesti: normatiivisin, kurinpidollisin, rankaisevin ja järjestyksenvalvontaan perustuvin ottein. Orwellilaisuudesta oppinsa ottaneena ministeriö suoritti filosofisten ajatusten tehovalvontaa.

[273] Hanna Kosonen MTV3:n Internet-uutisten 10.6.2020 julkaisemassa jutussa, joka oli otsikoitu sanoin ”Nyt puhuu perussuomalaisten ajatuspajan hallituksen puheenjohtaja”.

5.4.2. Sukupuolista häirintää koskevien syytösten kumoaminen

Perintäpäätöksensä sivulla 4(5) ministeriö siteerasi tasa-arvolain 7 §:n kohtaa, jossa sukupuolta koskevan tasa-arvon rikkomuksia luonnehditaan maininnalla:

> Sukupuoleen perustuvalla häirinnällä tarkoitetaan tässä laissa henkilön sukupuoleen, sukupuoli-identiteettiin tai sukupuolen ilmaisuun liittyvää ei-toivottua käytöstä, joka ei ole luonteeltaan seksuaalista ja jolla tarkoituksellisesti tai tosiasiallisesti loukataan tämän henkistä tai fyysistä koskemattomuutta ja jolla luodaan uhkaava, vihamielinen, halventava, nöyryyttävä tai ahdistava ilmapiiri.[274]

Kiistin syytökset toteamalla, että

- ❖ argumentaationi ei kirjan missään kohdassa kohdistu *henkilön ominaisuuteen*,
- ❖ argumentaatiossani ei *tarkoituksellisesti* eikä *osoitetulla tavalla tosiasiallisesti* loukata *henkilöiden* henkistä eikä fyysistä *koskemattomuutta*,
- ❖ väitteet argumentaation ilmapiiristä ovat *subjektiivisia kokemuksia* vailla *uhreja* ja
- ❖ ei ole näyttöä siitä, että olisi syntynyt ”uhkaava, vihamielinen, halventava, nöyryyttävä tai ahdistava ilmapiiri” – muualla paitsi ministeriön itsensä tekemän perintäpäätöksen vuoksi: Suomen Perustassa toimivien tutkijoiden omassa keskuudessa.

Kansanomaisesti asian voi sanoa niin, että filosofisen kirjan kirjoittaminen ei ole tasa-arvo- ja yhdenvertaisuuslaissa tarkoitettua perseestä puristelua. Sen sijaan *ministeriön oma toiminta* toi mieleen seksuaalisen ahdistelun ja syrjinnän, sillä viranomaiset vahingoittivat pahoin mahdollisuuttani jatkaa toimintaani Suomen Perustassa ja kaikkialla muuallakin.

Ministeriön perintäpäätöksessä olivat täysin yksilöimättä asiakohdat ja perustelut, joiden mukaan tutkimukseni arvioimiseen oli päätetty soveltaa nimenomaan tasa-arvo- ja yhdenvertaisuuslakia. Ratkaisun tueksi oli vedottu tasa-arvovaltuutetun kantaan, josta oli saatu tietoja median levittämissä uutisissa, kuten Yleisradion 8.9.2020 julkaisemassa jutussa. Siinä käsiteltiin kirjaani ja Suomen Perustalle osoitettua perintäpäätöstä näin:

> Tasa-arvovaltuutetun näkemyksen mukaan suunnitelmallinen ja tavoitteellinen tasa-arvon edistäminen edellyttää konkreettisia kriteereitä ja mittareita, joiden avulla on mahdollista arvioida tasa-arvon toteutumista.[275]

Tällaisia kriteereitä ja mittareita ei ollut esitettyinä eikä osoitettuina valtionavustuksen myöntämisen ehtoina, joten tutkimustoiminnalta ei pitäisi vaatia myöskään positiivisia näyttöjä ”tasa-arvon ja yhdenvertaisuuden edistämisestä” tuloksia arvioitaessa. Tieteen näkökulmasta kvaliteetit (kuten arvokokemukset) eivät ole ylipäätään käännettävissä määrällisiksi kvantiteeteiksi, kuten tasa-arvovaltuutettu näyttää ajattelevan edellä siteera-

---

[274] Opetus- ja kulttuuriministeriön päätös 8.9.2020 valtionavustuksen OKM/70/524/2019 perinnästä, s. 4(5).

[275] Yleisradion 8.9.2020 julkaisema uutinen, jossa haastateltiin tasa-arvovaltuutettua, katosi Internetistä, mutta kannanotto sisältyi tasa-arvovaltuutetun lausuntoon 18.9.2020.

tussa katkelmassa. Tämä merkitsee, että valtuutetun asiantuntemus ei ilmeisesti riitä tasa-arvoa koskevan vaikean asiakokonaisuuden ymmärtämiseen lainkaan. Lisäksi – kuten jo edellä totesin – ehdottomien kriteerien edellyttäminen rikkoisi tieteellistä arvovapautta vastaan ja alistaisi tasa-arvoa ja yhdenvertaisuutta koskevien ilmiöiden määrittelyn valtapolitiikalle, josta asian hallintodiskursiivinen lähestyminen onkin nyt näyttönä.

Tasa-arvon käsitteen kompleksisuuden olen puolestani todennut jo selvityspyynnössäni ja kirjassani *Totuus kiihottaa*. Mikäli arvot ovat tasan, ei ole arvoja ollenkaan, sillä arvon käsite on hierarkkinen ja edellyttää joidenkin arvojen pitämistä toisia parempina. Niiden erottaminen on kaiken etiikan ja moraalin ehto, eikä se ole häirintää eikä syrjintää. Tasa-arvoisuus ei ole filosofisen ajattelun mukaan mitään sellaista, mitä välttämättä pitäisi edistää, sillä se kiistäisi meritokraattisen (eli ansioon perustuvan) oikeudenmukaisuuden. Moraali nimenomaisesti vaatii, että osataan erottaa arvokkaat asiat vähemmän arvokkaista, jottei jouduttaisi yksiarvoisuuteen (totalitarismiin).[276]

Myös viranomaisvalta itse luo epätasa-arvoa esimerkiksi kouluissa, joissa ihmisiä arvostellaan. Eriarvoisuuden myöntäminen voidaan nähdä jopa yhteiskunnan toimivuuden ehtona, kun taas äärimmäistä tasa-arvoa voitaisiin pitää epäeettisenä sen kiistäessä ihmisten ansiot. Tästä erillään on ihmisarvo, jota ei tulisi kiistää ja jota voidaan pitää itseisarvoisena sekä luovuttamattomana, minkä totesin *expressis verbis* teoksessani.[277]

Sen sijaan tasa-arvon ja yhdenvertaisuuden käsitteet ovat relatiivisia ja niin sanottuja kelluvia merkitsijöitä (*signifiant flottant*), joiden sisällöt voidaan määritellä monella tavalla, *eivätkä ne siten kelpaa ministerin esittämien poliittisten vaatimusten lähtökohdaksi*. Tasa-arvon ja yhdenvertaisuuden käsitteitä ei pitäisi ensinkään määritellä hallintodiskursiivisesti, vaan kyseisten käsitteiden kriittinen lähestymistapa, määrittely, jatkuva uudelleen arviointi ja käyttö ovat *nimenomaan meidän filosofien tehtäviä*.

Tyhmimipienkin ihmisten olisi pitänyt ymmärtää, että tasa-arvo ja yhdenvertaisuus eivät ole mitenkään yksiselitteisesti määriteltävissä. Ministeriön paukapäät koettivat kuitenkin kiertää sen, että asioista ovat erikseen lakikirjamääritelmät ja sanakirjamääritelmät sekä niiden lisäksi vielä tieteelliset tarkastelut, joissa vältetään määrittelemästä asioita ehdottomasti mitenkään. Filosofisesta arvorelativismista ministeriössä ei ollut ilmeisesti kuultu koskaan mitään.

Tasa-arvon ja yhdenvertaisuuden näkökohdat olivat mediatutkimuksessani pelkästään viitteellisesti esillä. Teokseni perusteellisuutta kuitenkin osoittaa, että olen antautunut purkamaan kirjassani auki *myös* nämä käsitteet filosofisen ideologiakritiikin keinoin. Olin muun muassa osoittanut, ettei näille käsitteille voida eikä tarvitsekaan löytää sellaisia yksiselitteisiä määritelmiä, jotka olisivat kiistattomia. Tasa-arvon ja yhdenvertaisuuden käsitteitä ei voida määritellä univokaalisti (kaikenkattavasti ja yleispätevästi) eikä ekvivokaalisti (eli toisten käsitteiden avulla), sillä nämä olisi jälleen määriteltävä ja niin edelleen loppumattomiin.[278]

Opetus- ja kulttuuriministeriön epäsivistyneistö unohti aktiivisesti myös käsitteiden kontekstualisoinnin. Alakoululaisenkin pitäisi ymmärtää, että tasa-arvolla on aivan eri

[276] *Totuus kiihottaa*, s. 182–183.

[277] *Totuus kiihottaa*, s. 119.

[278] Käsittelin tasa-arvon käsitettä teokseni *Totuus kiihottaa* sivuilla 182–183 (ks. myös s. 119, 188, 382–383) ja yhdenvertaisuutta yhdenvertaisuuslain tulkinnoissa kirjani sivulla 225 (viite 447). Näin ollen esitettyyn arvosteluun oli vastattu jo teoksessani. Umpikorvaisella kirjani ohi puhumisellaan ja perintätoimillaan ministeriö tuli syyllistyneeksi todelliseen tasa-arvoperiaatteiden vastaiseen häirintään ja kiusantekoon.

merkitys esimerkiksi Yhdysvalloissa, Ranskassa, Etelä-Afrikassa ja Suomessa. Olin todennut selvin sanoin jo kirjassani *Totuus kiihottaa*, että Suomessa ei ole esiintynyt (eräitä harvinaisia poikkeuksia lukuun ottamatta) rotusortoa eikä maallamme ole rasistista historiaa, joten kansainväliset tasa-arvon kailotukset eivät sovi tänne – eivät myöskään kehitysmaiden naisten tueksi laaditut kehittämis- ja edistämisohjelmat, jotka Suomessa toimeenpantuina ovat johtaneet naiset ohituskaistalle tasa-arvoasioissa.[279]

Filosofian näkökulmasta tasa-arvoisuus ei ole välttämättä tai ylipäänsä *oikeudenmukaista*, joten sitä ei pitäisi edistää myöskään poliittisesti – ei varsinkaan keinotekoisen suosimisen, etuoikeuttamisen tai positiivisen erityiskohtelun keinoin. Ne tuottavat yleensä epäoikeudenmukaisuutta ja katkeruutta, kuten totesin yhdenvertaisuuslain arvostelussani.[280] Yhdenvertaisuuslain oikeusfilosofinen ja -sosiologinen *arvosteleminen* puolestaan ei ole lain *rikkomista*.

Jo tässä valossa ministeriön väitteet ihmisarvon loukkauksista olivat perusteettomia ja vaaransivat oman ihmisarvoni sekä mahdollisuuteni tulla kohdelluksi oikeudenmukaisesti hallinnossa. Nähtävästi sen enempää ministeriössä kuin valtuutettujen toimistoissakaan ei kyetty tai haluttu ymmärtää vaativaa filosofista ja käsiteanalyyttistä argumentaatiota lainkaan.

On myös mahdotonta ajatella, että kriittinen argumentaatio *ei häiritsisi* ketään tai että joku *ei* voisi kokea itseään sen vuoksi syrjäytyneeksi tai ahdistuneeksi, sillä kritiikki yleensäkin koetaan negatiivisesti. Koetut tuntemukset eivät kuitenkaan osoita, että häirintää, syrjintää tai ahdistelua esiintyisi objektiivisesti. Mikäli poliittisen erimielisyyden ilmaiseminen kiellettäisiin ”häiritseväksi” tai ”syrjiväksi” leimattuna, se veisi pohjan kaikelta kriittisyydeltä ja politiikanteolta.

<u>Johtopäätös</u>: Edustamani filosofia ja tasa-arvopolitiikan mätien hedelmien arvosteleminen eivät ole laissa tarkoitettua fyysistä häirintää, eikä perusteellisesti argumentoitu ja lähteistetty tutkimukseni ole myöskään ”sanallista häirintää”, joka voitaisiin leimata laissa tarkoitetuksi häirinnäksi, syrjinnäksi tai ahdisteluksi.

Väitteet häirinnän tai syrjinnän esittämisestä tutkimuksessa olivat perättömiä ja kuvastivat asiaa arvioineiden henkilöiden periaatteellista ja poliittista erimielisyyttä sekä kyvyttömyyttä ymmärtää filosofista ja sosiaalipsykologista argumentaatiota.

Ministeriön periessä Suomen Perustalta kirjani tuotantokuluihin käytetyn summan oli tuo reaktio sinänsä pahinta tutkimustoiminnan häirintää ja suora vihamielisyyden osoitus minua ja kirjani julkaisijaa vastaan.

5.4.3. Syrjintä- ja ahdisteluväitteiden kumoaminen

Ministeriö viittasi perintäpäätöksensä sivulla 4(5) myös yhdenvertaisuuslain määritelmiin syrjinnän ja häirinnän olemuksesta. Ministeriö yhdisti tutkimukseni arvioimiseen yhdenvertaisuuslain 14 §:n maininnat ”ihmisarvon loukkauksista” sekä ”halventavan, nöyryyttävän, uhkaavan, vihamielisen tai hyökkäävän ilmapiirin luomisesta” *osoittamatta kuitenkaan yhtään asiakohtaa*, jossa tieteellinen argumentaationi täyttäisi näiden vakavien ja

[279] *Totuus kiihottaa*, s. 363.
[280] *Totuus kiihottaa*, s. 183 ja 225, viite 447.

jyrkkien syytösten tunnusmerkit.[281] Koska asiakohdat ja perustelut olivat osoittamatta, kumosin ministeriön väitteet yhdenvertaisuuslain rikkomuksista *samoilla perusteilla* kuin tasa-arvolain rikkomuksia koskevat kohdat edellisessä luvussa.

Oikeussosiologisesti voidaan huomauttaa, että jo ministeriön viittaamissa tasa-arvo- ja yhdenvertaisuuslakien teksteissä yhdistettiin kovasanaisia syytöksiä sisältävät käsitteet (kuten ’halventaminen’, ’nöyryyttäminen’, ’vihamielinen’ ja ’hyökkäävä’) täysin epätarkkarajaista toteutumisyhteyttä kuvaavaan luonnehdintaan ’ilmapiirin luominen’ tavalla, joka on mahdollistanut mielivaltaisen syyttelyn ja tehnyt näiden lakien soveltamisesta perimmältään ideologista ja poliittista.

Käsittelin asiaa tarkemmin kirjani *Totuus kiihottaa* luvussa 8 ”Diskurssin oikeustieteellistyminen ja ihmisoikeuskultti”, jossa arvostelin niin sanotun ihmisoikeusfundamentalismin käyttämistä syrjintäretoriikan välineenä. Totean edelleen painokkaasti, että ihmisoikeuksia koskevien laintulkintojen arvosteleminen sekä tieteellisen ja perustellun yhteiskuntafilosofian esittäminen ei ole ihmisoikeusrikkomus, aivan niin kuin palohälytyksen tekeminenkään ei ole häirintää. Ehkä epäloogisinta ministeriön menettelytavassa olikin pyrkimys hyökätä esittämääni tieteellistä arvostelua kohtaan argumentilla, jonka mukaan *erimielisyys* kyseisistä aiheista olisi *de facto* niiden nimeämä tai niitä koskeva rikos.

Tässä mielessä ministeriö on tullut vahvistaneeksi tutkimukseni erään tuloksen. Se on, että ihmisoikeuksilla politikoiminen on viety liian pitkälle kaikissa niissä mainitsemissani asiayhteyksissä, joissa jonkin asian kielteistä *kuvailemistakin* on pidetty syytösten aiheena.[282] Näin ei voisi olla, sillä kohteet ovat voineet myös ansaita kritiikkiä, ja kritiikin kieltäminen sen mahdollisen loukkaavuuden perusteella johtaisi valheellisuuteen ja totuuden tavoittelun estymiseen. Samaan johtaisi myös vaatimus, ettei arvostelun kohteita saisi mainita ”maalituksen” välttämiseksi. Juuri ne pitää sanoa sekaannusten estämiseksi, eikä kohteista saa parempaa kuvaa kuin ovat mallit itse.

Tasa-arvo- ja yhdenvertaisuuslakeihin viitatessaan ministeriö antoi maininnoille ”häirinnästä” ja ”syrjinnästä” kuitenkin täysin operationaalisen aseman, toisin sanoen käytti näitä käsitteitä yksiselitteisinä nimilappuina osoittamatta, millä tavalla ne koskisivat tutkimustani, sekä määrittelemättä, mitä niillä tarkoitetaan tai voidaan ymmärtää.

Ministeriö ei halunnut ymmärtää kirjani tieteellistä luonnetta ja estyi sen vuoksi ymmärtämästä, että filosofian ja konventionaalisen ajattelun ristiriita on klassinen. Kun kyseessä oli opetus- ja kulttuuriministeriö, oli tieteen ja filosofian ymmärtämättömyys virkamieskunnalta raskauttavaa.

Hallituksen harjoittaman ihmisoikeusretoriikan kyseenalaistaminen on tutkimukseni eräänä sisältönä, eikä hallituksen pidä sen vuoksi pyrkiä kiistämään esittämääni arvostelua vedoten omaan ”ihmisoikeusfundamentalismiinsa”. Tuota termiä ovat käyttäneet lisäkseni muiden muassa professorit Aulis Aarnio ja Markku Helin lähteinäni olleissa kirjoituksissaan.[283]

---

[281] Ministeriön päätös 8.9.2020 valtionavustuksen OKM/70/524/2019 perinnästä, s. 4(5).

[282] Arvostelin Mika Illmanin väitöskirjaa *Hets mot folkgrupp* (2005) luodessani paremmat kriteerit ’kansanryhmää vastaan kiihottamista’ ja ’uskonrauhan rikkomista’ koskevien lakien soveltamiselle teoksessani *Kuinka Suomi korjataan?* (2019). Esimerkiksi pelkkä kiusallisena koettu kansanryhmän kuvaaminen ei saisi riittää syyttämisen ja tuomitsemisen perusteeksi, sillä se tekisi vaikeaksi esittää myös ansaittua kritiikkiä.

[283] Oikeustieteen professorit Aulis Aarnio kirjassaan *Oikeutta etsimässä* (2012, s. 258) ja Markku Helin artkkelissaan ”Perusoikeuksilla argumentoimisesta” (2012, s. 11–30).

Johtopäätös: Ministeriön tapa lähestyä tutkimustani juridisella syyttelyllä oli jo sinänsä omiaan luomaan *tutkimustoimintaani kohtaan ihmisarvoa loukkaavan, halventavan, nöyryyttävän, uhkaavan, vihamielisen ja hyökkäävän ilmapiirin*. Sen *objektiivisena näyttönä* on kirjani julkaisijalle osoitettu perintäpäätös, joka on vahingoittanut sananvapautta ja mahdollisuuksiani harjoittaa tutkimustoimintaa Suomen Perustassa.

Ministeriö on toiminut ihmisarvoa loukkaavasti rajoittaessaan perustuslaillista sekä YK:n ihmisoikeuksien julistuksessa ja Euroopan ihmisoikeussopimuksessa mainittua sananvapautta. Sananvapaus on laadittu nimenomaan *häiritseviksi koettujen näkemysten suojaksi*, sillä ongelmattomiksi koettujen asioiden lausumiseksi sananvapauden suoja olisi tarpeeton. Sananvapaus on Magna Cartan ajoista asti laadittu *kansalaisten* suojaksi *esivaltaa* vastaan, ja tutkimustoiminnan piirissä sananvapauden tulisi olla erityisen hyvin turvattua yhteiskunnallisen totuuden tavoittelun varmistamiseksi.

5.4.4. Tutkimukseni tieteelliset tarkoitukset sivuutettiin arvioissa

Arvioitaessa toiminnan merkityksiä oikeusfilosofisesti, teonteoreettisesti ja viestinnällisesti ovat ratkaisevassa asemassa tekijän *intentiot*, toisin sanoen tarkoitukset ja aikomukset. Niiden näkökulmasta asioita tulisi tarkastella myös oikeudellisissa prosesseissa. Viestien merkityksistä eivät voisi päättää niiden vastaanottajat, kuten ministeriössä tehtiin, vaan olennaisia ovat kirjoittajan tarkoitusperät.

Ministeriö ei ollut asioita arvioidessaan kuitenkaan missään puheyhteydessä minuun tutkimukseni merkitysyhteyksien ja tarkoitusperien selvittämiseksi. Sen sijaan ministeriö pyrki pidättämään tutkimukseni arvioinnin omaan valtaansa.

Korostin, että en ole esittänyt mitään teoksessani olevia tulkintoja, tosiasioita enkä mielipiteitä häirintä-, syrjintä- eikä ahdistelu*tarkoituksessa*. Totesin, että tutkimukseeni ei liittynyt häirinnän, syrjinnän tai ahdistelun tavoitteita, vaan kirjoitukseni pohjalta mahdollisesti *koettu* häirintä oli aihepiirien käsittelyyn liittyvää argumentaatiota ja kyseenalaistamista. Niitä jokaisella on velvollisuus sietää kansanvaltaisen yhteiskunnan varmistamiseksi ja kompensaationa itse vastavuoroisesti samaan.

Koettu häirintä, syrjintä tai ahdistuminen eivät siis ole häirintää, syrjintää tai ahdistelua *objektiivisesti*, eikä väitteille osoitettu myöskään *uhreja* eikä *todisteita*. Se, että joku kokee tutkimuksellisessa julkaisutoiminnassa esitetyt viestit *epäsovinnaisina* tai *kiusallisina*, ei tee niistä häirintää eikä syrjintää juridisesti.

Mikäli häirinnän, syrjinnän tai ahdistelun määritteleminen ja toteutuminen myönnettäisiin jonkun häirityksi itsensä tuntevan osapuolen omaksi tehtäväksi, se avaisi suoran tien mielivaltaan, kun viestinnän vastaanottajaosapuoli voisi päättää lähettäjien tarkoituksista ja merkityksistä. Tämä kumoaisi viestinnän idean eikä ole hyväksyttävää oikeusfilosofian näkökulmasta, sillä juridisissa prosesseissa tekojen oikeutusta pitää tarkastella tekijän näkökulmasta niiden tarkoitusperien esiin saamiseksi ja arvioimiseksi.

Totesin tämän myös tutkimukseni sivulla 112, jossa tulkitsin yhteiskunnassamme lisääntynyttä pahastumista, loukkaantumista ja muuta yliherkkyyttä vastaanottajien pyrkimykseksi projisoida omat tuntemuksensa viestien lähettäjien ominaisuuksiksi tai tarkoituksiksi. Koska ministeriö on pyrkinyt päättämään siitä, mitä tutkimuksessani ajattelen, se on ylittänyt siinäkin mielessä toimivaltansa ja nähnyt asian manikealaisesti.

5.5. Syytökseni ministeriötä vastaan

Vain todellinen puupää voisi antautua arvioimaan filosofiaa tai tiedettä siitä näkökulmasta, onko filosofia tai tiede *laillista*. Opetus- ja kulttuuriministeriön virkamiesten pururata oli kovassa käytössä heidän tehdessään kirjani sisällöstä ja ajatuspajan toiminnasta lainvalvontakysymyksen. Kyseinen kyttämieliala tuli kepulaisesta liiteristä ja edusti vasemmistolaista junttauspolitiikkaa, jossa ei ole koskaan kallistettu korvaa millekään älylliselle.

Koska älyllinen keskustelu on työväenluokkaisessa vasemmistolaisuudessa harvinaista, juuri siksi vasemmistolaisten täytyneekin aina erikseen korostaa, että pitäessään itseään ”intellektuelleina” he ovat nimenomaan ”vasemmistointellektuelleja”. Heitä on riittänyt suurin määrin myös opetus- ja kulttuuriministeriön henkilögalleriaan, jonne entiset ministerit Paavo Arhinmäki, Tuula Haatainen ja Li Andersson ovat haalineet heitä kepulaisten ja kokoomuslaisten rinnalle. Siksi jouduin korjaamaan heidän virheitään – palkatta, kuten aina.

5.5.1. Ministeriön päätöksen perustelemattomuus ja yksilöimättömyys

Hallintolain 45 §:n mukaan viranomaispäätökset on perusteltava ja perusteluissa on ilmoitettava, mitkä seikat ja selvitykset ovat vaikuttaneet ratkaisuun sekä mainittava sovelletut säännökset. Näin ei kuitenkaan ministeriössä toimittu, eikä päätöksessä ole argumentein osoitettu *yhtään asiakohtaa*, jossa teokseni täyttäisi häirinnän, syrjinnän tai muun moititun seikan tunnusmerkit.

Kirjaa ei myöskään käsitelty avoimesti eikä julkisesti, eikä kirjan kirjoittajalle myönnetty mahdollisuutta puolustaa näkemyksiään, mikä on vastoin hallintolain 34–36 §:ssä viranomaiselle säädettyä kuulemisvelvollisuutta. Selvitys oli pyydetty vain kirjan julkaisijalta eikä kirjoittajalta.

Ministeriön Suomen Perustalle osoittama perintäpäätös sinänsä koostui luettelosta säädöksiä, jotka koskevat tasa-arvoa ja yhdenvertaisuutta, mutta *missään päätöksen kohdassa ei ole osoitettu, miten ne liittyisivät julkaisuuni*, toisin sanoen *missä kirjani asiakohdassa ei täyttyisi jokin ministeriön asettama tai lain vaatima velvoite* tai *missä asiakohdassa jotakin säädöstä olisi rikottu ja millä nimenomaisella tavalla*.

Tämä tarkoittaa, että väitettyjen rikkomusten tunnusmerkistön täyttyminen suhteessa tutkimukseeni jäi ministeriön päätöksessä osoittamatta. Myöskään tasa-arvon tai yhdenvertaisuuden rikkomusten *yleistä* tunnusmerkistöä ei ole määritelty ministeriön päätöksessä, mikä on linjassa sen jo aiemmin ilmaisemani seikan kanssa, että tasa-arvon ja yhdenvertaisuuden käsitteitä ei voida määritellä yksiselitteisesti ja yksimielisesti. Siksi ne ovat soveltumattomia objektiivista arviointia vaativan oikeudellisen arvioinnin kohteiksi.

Johtopäätös: Ministeriön vaatimukset muodostuivat mielipiteidenvaraisiksi, ja ministeriön perintäpäätöksessä oli kyse poliittisesta painostuksesta eikä tasa-arvon ja yhdenvertaisuuden puolustamisesta. Opetus- ja kulttuuriministeriö loukkasi taloudellisella painostuksellaan hyvän hallinnon periaatetta, tieteen ja tutkimuksen vapautta sekä sananvapautta ja Perussuomalaisten ajatuspajan yhdenvertaista oikeutta nauttia valtionrahoitusta.

5.5.2. Tasa-arvo- ja yhdenvertaisuusvaatimusten perusteettomuus

Ministeriö mainitsi perintäpäätöksen perusteeksi väitteensä, ettei tutkimukseni edistä tasa-arvoa ja yhdenvertaisuutta ja viittasi 14.1.2020 tekemänsä rahoituspäätöksen (OKM/70/524/2019) ehdoissa (13.6.2020, OKM/2/091/2019) ”Yleisavustuksen ehtoihin ja rajoituksiin” (päätöksen liite 2). Niissä sanottiin alaotsikon ”Tasa-arvo ja yhdenvertaisuus” yhteydessä kokonaisuudessaan näin (sivu 5):

> Avustuksen saajan tulee toiminnassaan edistää tasa-arvoa ja yhdenvertaisuutta, sekä noudattaa tasa-arvolaissa (laki naisten ja miesten välisestä tasa-arvosta 609/1986) ja yhdenvertaisuuslaissa (1325/2014) säädettyjä työnantajavelvoitteita.

Ministeriön avustuspäätöksen liitteessä ”Yleisavustuksen saajan ehdot ja rajoitukset” (OKM 2/091/2019) mainitut *työnantajavelvoitteet* liittyvät kuitenkin työpaikkasyrjintään ja -häirintään, eikä niistä ole johdettavissa *tutkimustoiminnan sisältöjä* koskevia vaateita.

Ministeriön esittämiä vaatimuksia olisi ollut periaatteessakin mahdotonta noudattaa, sillä myöskään rahoituspäätöksen liitteessä ei ollut määritelty, millä *tavoilla* tai *menetelmillä* tasa-arvoa ja yhdenvertaisuutta pitäisi ministeriön mielestä edistää. Koska asiaa ei ole osoitettu, ovat myös niitä koskevat vaatimukset perusteettomia.

Asian voi nähdä niin päin, että Suomen Perustassa oli *nimenomaisesti noudateltu* tasa-arvo- ja yhdenvertaisuuslain työnantajavelvoitteita, sillä homovastaisuudestaan aiemmin moitittu puolue oli suostunut palkkaamaan ajatuspajaan julkisuudessa homoseksuaaliksi tiedetyn henkilön. Tämän tasa-arvolain ja yhdenvertaisuuslakia myötäilevän tuloksen ministeriö kuitenkin tuhosi tuottamalla tilanteen, jossa se pilasi mahdollisuuteni tehdä työtäni ajatuspajassa.

Johtopäätös: Koska ministeriön esittämät vaatimukset tasa-arvon ja yhdenvertaisuuden edistämisestä koskevat ministeriön omien ehtojen ja rajoitusten mukaan *työnantajavelvoitteita* eivätkä tutkimustoiminnan sisältöjä, ne ovat tarkoitetut eliminoimaan työsyrjintää ja työssä esiintyvää häirintää. Suomen Perustassa ei harjoitettu minkäänlaista syrjintää eikä häirintää, vaikka ajatuspajaan ei ollutkaan nimetty ammattiliiton suosittelemaa häirintäyhdyshenkilöä, inkluusioasiantuntijaa eikä konfliktien de-eskaloijaa.

Sen sijaan ministeriö ylitti toimivaltansa pyrkiessään ulottamaan tasa-arvo- ja yhdenvertaisuuslain säädökset koskemaan *tutkimustoiminnassa* ilmaistuja *ajatussisältöjä*. Ministeriö ei kuitenkaan osoittanut tasa-arvon ja yhdenvertaisuuden noudattamattomuutta, syrjintää tai häirintää koskevia väitteitään tosiksi millään objektiivisilla eikä esille tuoduilla seikoilla. Niin muodoin ministeriön väitteet ovat perättömiä, perusteettomia ja oikeuttamattomia ja perintäpäätös sen mukaisesti oikeudeton.

5.5.3. Ministerin esteellisyys ja asema poliittisena virkanaisena

Tutkintaa suoritettiin ministeri Hanna Kososen (kesk) aloitteesta ja virkaan 1.8.2020 palanneen Annika Saarikon (kesk) toimesta. Hallintolain 6 §:n mukaan

> [v]iranomaisen on kohdeltava hallinnossa asioivia tasapuolisesti sekä käytettävä toimivaltaansa yksinomaan lain mukaan hyväksyttäviin tarkoituksiin. Viranomaisen toimien on oltava puolueettomia ja oikeassa suhteessa tavoiteltuun päämäärään nähden. Niiden on suojattava oikeusjärjestyksen perusteella oikeutettuja odotuksia.

Ministerin on siis noudatettava virkatoimissaan tarkoin lakia. Vaikka ministeri ei olisi osallistunut asian käsittelyyn ministeriössä, viranomaistutkintaa suoritettiin kuitenkin hänen *aloitteestaan*, jolloin esteellisyys muodostui eri puoluetta (kesk) edustavan ministerin intressijääviydestä suhteessa ajatuspaja Suomen Perustaan (ps).

Ministeri Kosonen ilmaisi käynnistämänsä tutkinnan tarkoitukset Twitterissä ja MTV3:n jutussa, joissa esitettyä ei voida pitää minkäänlaisina ”yksityisinä mielipiteinä” vaan kannanottoina, joilla ministeri käytti valtaa ministerinä. Koska hänellä oli asiasta valmis mielipide, jonka pohjalta selvitykseen ja siihen liittyvään taloudelliseen kiristykseen ryhdyttiin, voidaan Kososen katsoa käyttäneen virka-asemaansa väärin ja ylittäneen toimivaltansa. Poliittinen tutkimustoiminnan häirintä toteutui tällöin selvitystyössä, joka saattoi tutkimustoiminnan uhatuksi poliittisen painostuksen kautta. Näin ministerin mielipiteet muuttuivat mielivallaksi.

Vertailun vuoksi myöskään Kauko Juhantalon taannoinen ja valtakunnanoikeudessa tuomittu ”koplaus” ei ollut ”yksityistä” viestittelyä vaan henkilökohtaisista syistä harjoitettua virka-aseman väärinkäyttöä. Vastaavasti Hanna Kososella ja Annika Saarikolla ei ollut oikeutta käyttää ministeriötä ja sen taloudellisia resursseja toista poliittista puoluetta edustavan ajatuspajan kiristämiseen.

Johtopäätös: Syntyi tilanne, jossa ministeri pyrki pidättämään julkisen rahoituksen eri puoluetta olevalta ajatuspajalta edistääkseen oman puolueensa etua tai tuottaakseen haittaa toiselle puolueelle. Tämä ei ole lain valossa hyväksyttävää.

Tieteen ja tutkimustoiminnan julkisuus on totuuden tavoittelun elintärkeä ominaisuus, jota ilman ei voi olla kriittistä tutkimustoimintaa eikä kansanvaltaista yhteiskuntaa. Ministeriön harjoittama tutkimustoiminnan alistaminen viranomaiskontrollille ja holhoukselle uhkaa tätä periaatetta räikeästi.

5.5.4. Arvioijien asiantuntemattomuus, yksipuolisuus ja jääviys

Ministeriö arvioitti asiaa yhdenvertaisuusvaltuutetulla ja tasa-arvovaltuutetulla sekä juridiikan näkökulmasta yliopistonlehtori Liisa Niemisellä. Koska molempien viranomaisten tehtäviin sisältyy epäkohtien aktiivista etsintää ja osoittamista ja Nieminen on ollut asiosta poliittisesti ja periaatteellisesti eri mieltä, on oletettavaa, että myös lausunnon laatijoilla on ollut asiasta niin sanotut valmiit mielipiteet, eikä kannanottoja voida siksi pitää puolueettomina.

Etenkin Niemisen olisi tullut poliittisen erimielisyytensä tiedostaen jäävätä itsensä antamasta lausuntoa välttääkseen kirjoittamasta väärää lausuntoa virkavastuulla. Virkavastuulla annettuja lausuntoja koskevat samat totuusvaatimukset kuin valaehtoisesti annettuja todistuksia, ja molempien rikkomuksia koskevat samanlaiset sanktiot.

Asiaa ei myöskään käsitelty julkaisuni kannalta olennaisesta *filosofian ja mediatutkimuksen* näkökulmasta lainkaan eikä sellaisella tieteellisellä tavalla kuin oikeudenmukainen käsittely vaatisi. Opetusministeriö arvioitti asiaa *viranomaisnäkökulmasta* huo-

mioimatta, että kyseessä on kriittinen ja perusteellinen *filosofinen mediatutkimus*, eikä mikään tasa-arvon edistämiseen tarkoitettu tendenssityö.

Tieteen näkökulmasta on tutkimustani arvioitu kokonaan toisin kuin viranomaisvaltuutettujen näkökulmasta. Esimerkkinä mainitsin professori Timo Vihavaisen kannanoton,[284] jonka mukaan tutkimukseni on ansiokas, eikä sen moittiminen mediassa ja hallinnossa ole ollut oikeutettua.

Johtopäätös: Ministeriö on teettänyt ja saanut valtuutetuilta ja Liisa Niemiseltä perättömät lausunnot, jotka eivät kelpaa tutkimukseni arvioinnin perustaksi.

Ministeriön pyrkimys kontrolloida tutkimustoimintaa on kääntämässä tutkimustoiminnan kontrollitehtävän nurin. Tieteessä katsotaan, että poliitikkojen ja virkamiesten ei pitäisi kontrolloida tutkimusten sisältöjä saati kiristää julkaisijoita sisältövaatimuksilla, vaan tutkijakunnan tehtävä olisi tarkkailla ja arvostella poliittista ja viranomaistoimintaa.

Sen sijaan ministeriö on priorisoinut viranomaisvaltaa asettamalla viranomaisnäkökulman ratkaisijan rooliin asiassa, joka perimmältään on keskustelujenvarainen ja poliittinen. Sellainen ”tasa-arvo” tai ”yhdenvertaisuus”, joiden käsitesisällöistä päättää *viranomainen*, tuo mieleen sosialististen maiden vallankäytön, joka on omiaan loukkaamaan kansanvaltaisissa valtioissa omaksuttuja näkemyksiä tasa-arvosta ja yhdenvertaisuudesta.

Länsimaisessa oikeuskäytännössä katsotaan, että viranomaisten ei tule käyttää virkatoimissaan poliittista valtaa, mikä on huomioitu Suomen hallintolain 6 §:ssä. Tässäkin mielessä ministeriö on ylittänyt toimivaltansa ja asettanut tutkimus- ja julkaisutoiminnalle ehtoja, jotka loukkaavat tutkijan ja julkaisijan tasa-arvoa ja yhdenvertaisuutta.

5.5.5. Ministeriön vaatimukset tutkimukselle olivat oikeudettomia

Ministeriön toteuttama rahoituksen takaisinperintä saattaa olla vaikutukseltaan kauaskantoista, sillä se voi proaktiivisesti (ennakolta vaikuttavasti) vaikeuttaa kriittistä tutkimustoimintaa, heikentää tutkijakunnan halukkuutta esittää yhteiskuntakriittistä tutkimusta sekä ohjata julkaisijoita itsesensuuriin, jolloin kyse on perustuslain vastaisen ennakkosensuurin edistämisestä ja siihen taivuttelusta. Ministeriön päätöksen kumoaminen on siten tärkeää tutkimustoiminnan yleisen vapauden kannalta ja perusoikeuksien näkökulmasta.

Niinpä esitin ministeriötä vastaan kiristystoimista mahdollisesti koituvat seurausvaikutukset. Ne ovat tutkimuksen vapauden ja sananvapauden kannalta tuhoisia ja puhuvat vapaan julkaisutoiminnan puolesta. Tukena on tällöin säädöspohja:

> **A)** EU:ssa on voimassa oikeusperiaate, jonka mukaan poliittisen ja viranomaisvallan ei pidä pyrkiä vastaamaan kohtaamaansa arvosteluun ensisijaisesti juridisin keinoin eikä taloudellisella tai hallinnollisella painostuksella. Ministeriön menettely on tämän periaatteen vastainen ja uhkaa suoraan tai epäsuorasti kaikkea tutkimuksellista toimintaa.
>
> **B)** Vaarassa on perustuslaillinen sananvapaus (PeL 12 §), jota ministeriön toimenpiteet loukkaavat johtaessaan käytännölliseen sensuuriin tai itsesensuuriin taloudellisen uhkavaatimuksen kautta.

[284] Timo Vihavainen 13.6.2020 julkaisemassaan kirjoituksessa ”Filosofin vaikeudet – Liian hyvä juttu?”.

C) Vaakalaudalla on myös perustuslaissa säädetty tieteen ja tutkimustoiminnan vapaus (PeL 16 §), jota ei pitäisi suitsia viranomaismääräyksillä niin, että julkaisijoilta kiristetään toiminta-avustuksia julkaisutoiminnan sisältöihin viitaten.

D) YK:n ihmisoikeuksien julistuksen artiklassa 19 korostetaan viestinnän häiriöttömyyttä: ”Jokaisella on oikeus mielipiteen- ja sananvapauteen; tähän sisältyy oikeus *häiritsemättä* pitää mielipiteensä sekä oikeus rajoista riippumatta hankkia, vastaanottaa ja levittää tietoja kaikkien tiedotusvälineiden kautta.”

E) Euroopan unionin ihmisoikeussopimuksen artiklassa 10 painotetaan viranomaisvallan puuttumattomuutta viestintään: ”Jokaisella on sananvapaus. Tämä oikeus sisältää vapauden pitää mielipiteitä sekä vastaanottaa ja levittää tietoja ja ajatuksia alueellisista rajoista riippumatta ja *viranomaisten* siihen puuttumatta.”

F) EY:n tuomioistuin on korostanut sananvapauden merkitystä ratkaisussaan C-274/99 toteamalla seuraavaa: ”Ihmisoikeustuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan sananvapaus on eräs demokraattisen yhteiskunnan keskeisistä perustoista, eräs sen edistyksen ja jokaisen yksilön kehityksen perusedellytyksistä. Ellei ihmisoikeussopimuksen 10 artiklan 2 kohdasta muuta johdu, sananvapaus ei koske pelkästään sellaisia ’tietoja’ tai ’ajatuksia’, joihin suhtaudutaan myötämielisesti tai joita pidetään vaarattomina tai yhdentekevinä, vaan myös sellaisia, jotka loukkaavat, järkyttävät tai häiritsevät.”

Näissä lauselmissa on selkeästi ilmaistu kansalaisen ja julkaisijan oikeus myös sellaiseen argumentaatioon, joka voi olla viranomaistahon tai yhteiskunnan kannalta epäsopivaa tai häiritsevää. Viranomainen ei saisi käyttää myöskään sopimussuojaa tai -vapautta pyrkimällä solmimaan tai tulkitsemaan ajatuspajojen rahoitusehtoja poliittisten toimintavapauksien tai perusoikeuksien vastaisiksi. Näin tilanteessa, jossa näyttöä lainvastaisesta toiminnasta tutkimustoiminnassa tai muuallakaan ei ole.

Kannanottoni ovat siis linjassa Suomen perustuslain tarkoitusten ja tavoitteiden kanssa. Perustuslaillisen sananvapauden ja yhdenvertaisuus- tai tasa-arvolain välillä mahdollisesti vallitseva derogaatio-ongelma tulisi ratkaista *lex superior derogat legi inferiori* -periaatteen pohjalta *perusoikeusmyönteisesti*, toisin sanoen alemmanasteisella säädöksellä ei tulisi kiistää ylemmänasteiseen liittyvää sananvapautta. Toisaalta ei ole sellaista samantasoista erityislakia, joka periaatteen *lex specialis derogat legi generali* (”erityislaki syrjäyttää yleislain”) mukaisesti vaatisi sananvapaudesta luopumista. Lain tulkintavaihtoehdoista olisi siten valittava se, joka parhaiten edistää sananvapauden ja tutkimustoiminnan vapauden toteutumista.[285]

Oikeusfilosofiassa on yleisesti katsottu, että ilmaisunvapauden rajoitusten tulkinnassa perusoikeutena turvattu sananvapaus on pääsääntö, kun taas vastaavasti rajoitus olisi ennakkosensuurin kieltoa rikkova poikkeus. Tieteenfilosofiassa puolestaan on nähty, että tutkimusten arvioijia velvoittaa vaatimus ymmärtää kirjoittajan tarkoitukset niin sanotun akateemisen suopeuden periaatteen pohjalta, kun taas tutkimustoiminnan valtiollinen

[285] Ks. esim. Pekka Hallbergin (et al.) teosta *Perusoikeudet* (1999, s. 411) ja Eero Backmanin julkaisua ”Kan vetenskaplig kritik vara ärekränkning” (1994).

painostaminen ideologisilla ja käytännölliseen ennakkosensuurin ohjaavilla "tasa-arvo-" tai "yhdenvertaisuusnäkökohdilla" olisi oikeusvaltioperiaatteen vastaista.

Olin jo tutkimukseni luvussa 17.8 todennut, että sananvapaus koskee myös ja etenkin tutkimustoimintaa. Sen piirissä sananvapauden tulisi olla erityisen hyvin suojattua. Olin niin ikään todennut, että sananvapauteen kuuluu kansalaisten oikeus saada tietoa kaikista lähteistä. Kirjani julkaisuresurssit ja saatavilla olo ovat siis turvatut sekä Suomen perustuslain näkökulmasta että Suomen ratifioimissa kansainvälisissä valtiosopimuksissa, jotka vahvistavat perustuslaillista sananvapautta ja tutkimustoiminnan vapautta *a fortiori*.

Johtopäätös: Asettaessaan tutkimustoiminnalle hallintodiskursiivisia ja lain kehyksen ylittäviä vaatimuksia sekä kiristäessään ajatuspajaa taloudellisesti ministeriö loukkasi perustuslaillista sananvapautta ja tutkimustoiminnan vapautta, joka on yhteiskunnallisen totuuden tavoittelun elintärkeä edellytys.

Tutkimustoiminnassa ei ole velvoitetta edistää ministeriön vaatimia tarkoitusperiä. Myöskään muussa kuin ministeriön viittamassa lainsäädännössä ei ole kohtia, jotka velvoittaisivat tutkijoita edistämään ministeriön nimeämiä poliittisia *tendenssejä*, joten ministeriön pyrkimys sopimusteitse velvoittaa tutkimusyksiköitä siihen on oikeudetonta.

Näin on erityisesti, koska viitatut tasa-arvon ja yhdenvertaisuuden käsitteet ovat mahdottomia määritellä yksiselitteisesti ja yksimielisesti, ja viranomaispäätöksessä sekä lehtikirjoittelussa esille tuodut väitteet ovat olleet pelkkiä arvioita ja mielipiteitä vailla objektiivista näyttöä "häirinnästä" ja "syrjinnästä". Tieteellinen ajattelu puolestaan velvoittaa edustamaani arvovapauteen ja erilaisten näkemysten esilletuontiin *pro et contra* -hengessä. Keskustelun monipuolinen edistäminen on myös ajatuspajojen nimenomainen tehtävä.

Ministeriön perintäpäätös on Perussuomalaisten ajatuspajaa ja sen piirissä työskenteleviä tutkijoita vastaan suunnattu *poliittinen aggressio*, jolla loukataan perussuomalaisten ihmisten oikeutta tasa-arvoisesti ja yhdenvertaisesti esittää perustellut yhteiskuntanäkemyksensä.

5.5.6. Esitin kirjani asiantuntija- ja vähemmistönäkökulmasta

Huomautan, että toimin jo vuosina 2001–2002 Suomen Akatemian "Syrjäytyminen, eriarvoisuus ja etniset suhteet Suomessa" -hankkeessa tutkijana tuottaen 372-sivuisen tutkimuksen *Dialoginen filosofia – Teoria, metodi ja politiikka*, jonka ensijulkaisi Helsingin yliopiston Yliopistopaino vuonna 2003 ja josta on myös toinen ja kolmas ajantasaistettu painos vuosilta 2008 ja 2015.[286]

Pitkän aihepiiriä koskevan kokemukseni vuoksi katson tehneeni nyt puheena olevan mediatutkimukseni myös tasa-arvopolitiikkaa koskien *asiantuntija-asemasta*, eikä analyysejani pitäisi sen vuoksi pyrkiä mitätöimään summittaisilla ja ylimalkaisilla poliittisilla mielipiteillä tai syytöksillä, kuten mediassa ja ministeriössä on tehty. Toimintani ei ole puolueiden, viranomaisvallan ja median tavoin "julkista palvelua" vaan tieteellisten totuuksien tavoittelua, eivätkä sitä siksi koske mitkään julkisen hallinnon "asiakkuuteen" perustuvat valitus-, vastuu-, takuu- tai vaihtosuhdevaatimukset saati sisältövelvoitteet tai tulosodotukset.

Ristiriitaisinta ministeriön päätöksessä on sivulla 4(5) vetoaminen yhdenvertaisuuslain

[286] Ks. kirjaani *Dialoginen filosofia – Teoria, metodi ja politiikka* (2003).

kohtaan, jossa tutkimustani koskevien moitteiden perusteina viitataan *seksuaaliseen suuntautumiseen* liittyvään häirintään. Tämän mukaan kuuluessani itse homoseksuaaliseen vähemmistöön en voisi esittää sukupuolipolitiikkaan liittyvää arvostelua tai arvioida heteroseksuaalisessa valtavirrassa esiintyviä näkemyksiä joutumatta epäillyksi seksuaalisesta häirinnästä! Homoseksuaalisuuteni ei myöskään ole mitään ”naisvihaa”, jollaiseksi media pyrki lavastamaan valtavirrasta poikkeavat pariutumisnäkemykseni peittääkseen teokseni mediakriittisen sisällön.

Myös ministeriön minua vastaan vyöryttämä yhdenvertaisuuslaki on nähdäkseni puolellani, sillä seksuaalivähemmistöön kuuluvana voin olla oikeutettu lain 9 §:ssä mainittuun *positiiviseen erityiskohteluun.*

Johtopäätös: Katson joutuneeni viranomaistaholta eräänlaisen agraarisen homovainon, miesvihan, filosofiaa vastaan suunnatun dis- ja misinformaatiohyökkäyksen sekä perussuomalaisiin kohdistuvan mustamaalauksen kohteeksi, josta on saatu runsaasti näyttöä kaikkialla yhteiskunnassa. Julkisuudessa esitettyjen mielipiteiden sekavuutta osoittaa sekin, että nimeni on yhdistetty mediassa eräisiin perussuomalaisiin poliitikkoihin, joilla ei ole ollut mitään tekemistä kirjani kanssa.

5.5.7. Ministeriön tieteenvastaisuus

Tutkijakunnan esittämiin julkaisuihin suhtaudutaan yleensä sekä mediassa, tieteessä että viranomaisissa keskustellen niiden sisällöstä eikä pyrkien estämään niiden tuottamista tai jakelua taloudellisella kiristyksellä, kuten nyt on tehty. Nähdäkseni ministeriön tulisi ottaa työni vastaan *asiantuntijanäkemyksenä* ja *ohjenuorana myös hallintokäytännöille sekä lakien soveltamiselle,* jollaiseksi olen sen tarkoittanut.

On syytä olettaa, että mikäli kirjani julkaisija olisi jokin muu kuin Perussuomalaisen puolueen ajatuspaja, siihen asennoiduttaisiinkin asiallisesti. Kun julkaisija on poliittista puoluetta lähellä oleva taho, on tutkimustani kohtaan pyritty vyöryttämään syytöksiä, joiden motiivi on pelkästään poliittinen ja joilla ei ole tekemistä tutkimukseni sisällön kanssa. Näin kirjani on tiede- ja kulttuuriministeri Kososen aloitteesta asetettu puoluepoliittisen kiistelyn välikappaleeksi ilman, että kirjassa itsessään olisi aihetta siihen.

Ministeriössä vaikutetaan ajateltavan, että tutkimusten tuloksista päättämisen tulee olla poliittisen virkamiestyön alainen asia. Ministeriö näyttää pyrkivän ratkaisijan rooliin päättääkseen tutkimuksen julkaisustatuksesta (käytännöllinen sensuuriuhkaus) sekä halutessaan pyörtää julkaisijan toiminta-avustuksen kirjani sisällön perusteella ja viitaten ministerin mielipiteeseen teoksen poliittisesta ”sopimattomuudesta”.

Tosiasiassa minkään tutkimuksen rahoituksesta ei voida eikä pidä päättää jälkikäteen sillä perusteella, että poliitikot ovat tyytymättömiä tutkimuksen tuloksiin. Tieteessä lähdetään siitä, että tulokset on hyväksyttävä, kun tutkimus on perustellusti suoritettu ja tulokset julkaistu. Poliitikkojen tulisi tällöin mukautua myös tutkimuksen mahdollisiin toimintasuosituksiin eikä ryhtyä painostamaan tutkijoita sillä perusteella, että tulokset eivät ole joidenkin poliitikkojen toiveiden mukaisia.

Huomautan, että ministeri Kososella, jonka aloitteesta tutkintaa on suoritettu, ei ole tieteellisiä julkaisunäyttöjä eikä osoitettua pätevyyttä. Viranomaisella ei ole myöskään työnantajan privilegio-oikeutta tai työnjohto-oikeutta tutkimusten sisällöistä päättämiseen eikä rahoituksen kieltämiseen sisältöjen perusteella. Tutkimuksellisissa asioissa sitä ei

yleensä katsota olevan myöskään yleisrahoittajalla. Työnjohto-oikeus ei ulotu tutkimusten sisältöihin edes yksityisten säätiöiden rahoittaessa tutkimuksia.

Tutkimusten tekoa ei pitäisi ensinkään nähdä *kurinpidollisena normien valvontakysymyksenä*, jollaisena ministeriö pyrkii sen näkemään alistaessaan tutkimuksen poliittiselle kontrollille. Sellainen kuului Neuvostoliittoon ja muuhun totalitarismiin. Olen pannut huolestuneesti merkille, että tiettyjen poliitikkojen ja myös muutamien tieteilijöiden keskuudessa pidetään nykyisin luonnollisena, että jos tutkimusten tulokset eivät miellytä heidän omia kuppikuntiaan, on sensuroiminen, vaientaminen tai muu todellisuudesta poistaminen täysin oikeutettu tapa toimia. Tämän politikoinnin mielivaltaisuudesta olen esittänyt kirjassani *Totuus kiihottaa* laajan arvostelun, jota kukaan ei ole pystynyt kumoamaan.

Kansanvaltaisessa valtiossa ja vapaassa tutkimustoiminnassa asioista pitäisi ajatella siten, että tieteen ja tutkimuksen tehtävänä on hallituksen, poliittisten normien ja konventioiden jatkuva kyseenalaistaminen eikä alistuminen poliittiselle ohjailulle. Ministeriön asennoituminen on kääntämässä tämän periaatteen päälaelleen.

Johtopäätös: Kirjani ovat lapsiani, ja siksi teokseni sensuroimista ja rahoituksen takaisinperintää vaatineet ovat toimineet kuin lapsenmurhaajat. Pidän ministeriön ja sen käyttämien lausunnonlaatijoiden mielipiteitä tutkimustoimintaan kohdistuvana häirintänä ja sananvapauden loukkauksena, joilla vahingoitetaan kirjoittajan asemaa ja mainetta. Muistutan, että myös aiheeton ja julkinen rikoksista epäileminen (kuten ministeriön päätöksessä) voi täyttää rikoksen tunnusmerkit. Asialla voi olla merkitystä arvioitaessa hyvän hallinnon toteutumista ja viranomaistoiminnan laillisuutta.

5.5.8. Suomen Perustan asema tutkimuslaitoksena ja työnantajana

Suomen Perustan kanssa tekemässäni *työsopimuksessa* ei ollut mitään mainintaa periaatteista, joita tutkimuksessa täytyisi edistää, joten ministeriön esittämä vaade on myös sopimusoikeudellisesti vailla pohjaa. Vastikevelvoitteeni ajatuspajaa kohtaan olen täyttänyt suorittamalla työn määräajassa loppuun ja luovuttamalla sen julkaistavaksi.

Käsittääkseni kirjani saatavilla olo ja sen julkaisuresurssit pitäisi tällöin taata sekä lain että tieteellisten periaatteiden valossa, samoin kuin julkaisijan loukkaamattomuus teokseni kustantajana ja valtionrahoituksen yhdenvertaisena saajana.

Ministeriö on eräissä aiemmissa yhteyksissä ylitarkastaja Sami Niinimäen toimesta vastustellut ajatuspajojen pyrkimyksiä korottaa tasoaan ja profiloitua tiedelaitoksiksi.[287] Toisaalta ministeriö on pyrkinyt käyttämään ajatuspajojen suhteellisesti alempaa statusta oman poliittisen ohjailunsa verukkeena.

Tieteellisessä ajattelussa ja filosofiassa lähdetään siitä, että tutkimusten tuloksista ei pidä päättää valtiollisen yleisrahoittajan tai ministerin alku- eikä loppusanoissa. Tutkimustuloksista tulee tutkijakunnan itsensä päättää *tutkimusprosessissa* käytetyn metodologian perusteella.

Filosofian alistaminen ministeriön painostuksen kohteeksi on tutkimustoiminnan vapauden kannalta tuomittavaa. Voidaan kysyä, miksi tutkimuksia tehtäisiin ja teetettäisiin,

[287] Yleisradion Internet-uutiset 19.11.2019 ”Puolueiden ajatushautomot ovat saaneet uuden kilpailijan – keskusta hakee rahoitusta ajatuspaja Alkiolle”.

jos tuloksista pyrkivät päättämään toimeksiantajat tai rahoittajat itse.

Johtopäätös: Kirjani ei ole vain ajatuspajoille asetetut normit täyttävä vaan tieteellisesti argumentoituna se on ne ylittävä, siis riittävä. Siksi teostani vastaan esitetyn vyörytyksen verukkeena ei voida käyttää myöskään sitä näkökohtaa, että kirjaani ei ole tuotettu yliopistossa vaan ajatuspajassa (jonka ei periaatteessa tarvitse olla yhtä korkeiden kriteerien alainen).

Nähdäkseni ajatuspajoilla on *nimenomaan tasa-arvoon ja yhdenvertaisuuteen* perustuva oikeus nauttia julkista rahoitusta niiden yleistehtävän – eli erilaisten ideoiden tuottamisen ja yhteiskunnallisen keskustelun herättämisen – varmistamiseksi. Oikeusvaltion toteutuminen edellyttää, että kansalaiset voivat saada tietoa sekä tieteilijöiden että poliittisten edustajien ja ehdokkaiden näkemyksistä pidäkkeettömästi. Tämä sisältyy myös sananvapauteen.

5.5.9. Rahoituksen epäsuhtaisuus ja vaatimusten kohtuuttomuus

Olin kirjoittanut tutkimukseni vähäpätöisellä 1 800 euron bruttokuukausipalkalla yhden vuoden aikana samalla, kun vihervasemmiston kellokkaille oli myönnetty Suomen Akatemiasta ja yliopistoista useiden satojen tuhansien eurojen avustuksia.[288] Tässä valossa teokseeni kohdistettu taloudellinen painostus on ollut häikäilemätöntä, ja siihen liittyvä poliittinen puliveivaus sekä vääristely ovat ylittäneet sietokyvyn rajan. Poliittinen tarkoitushakuisuus ja halu lopettaa Suomen Perustan toiminta näkyi konkreettisesti ministeriön uhkauksessa periä ajatuspajalta noin 120 000 euron valtionrahoitus ja jopa kaikki vuosien saatossa myönnetyt 750 000 euroa kirjani sisällön perusteella.

Voidaan kysyä, eivätkö miesten tasa-arvo ja perussuomalaisten yhdenvertainen mahdollisuus esittää mielipiteensä kuulukaan ministeriön ajaman tasa-arvokäsityksen piiriin. Nähdäkseni Suomen Perustan oikeus esittää yhteiskuntatulkintoja ilman ministeriön painostusta pitäisi olla turvattu nimenomaan tasa-arvoa ja yhdenvertaisuutta koskevien säädösten nojalla.

Koska ministerin vaatimus *tarkoitusperien* vaatimisesta tutkimuksen lähtökohdaksi oli perimmältään epätieteellinen ja edellyttäisi tutkimukselta tendenssimäisyyttä, se on perusteeton ja tieteen vastainen. Niinpä ministerin vaatimuksen ei pitäisi johtaa mihinkään kirjaani koskeviin johtopäätöksiin – ei varsinkaan sellaisiin, joissa ministeriö uhkaa julkaisijaa rahoituksen takaisinperinnällä ja ohjaa suoranaiseen sensuuriin.

Johtopäätös: Ministerin vaatimukset ovat olleet edellä selitetyssä valossa täysin perusteettomia. Ministerillä tai ministeriöllä ei ole oikeutta välillisesti tai välittömillä toimillaan tuhota tutkimusta, kiristää julkaisijoita eikä estää tai rajoittaa sananvapauteen kuuluvaa kansalaisten sekä toisten tieteilijöiden tiedonsaantioikeutta. Ministeriöllä ei ole laillista oikeutta eikä velvoitetta suitsia julkaisutoimintaa eikä painostaa julkaisijoita olemaan tiettyä mieltä tai edustamaan tiettyjä käsityksiä.

---

[288] Eniten huomiota ja arvostelua julkisuudessa herättivät Vihreää liittoa edustavalle historiankirjurille Oula Silvennoiselle Suomen Akatemiasta myönnetty 434 485 rahoitus hankkeeseen ”Suomi ja Lopullinen ratkaisu: valtio, hallinto ja historiakulttuuri kansanmurhan periferiassa”, jolla yritettiin mustamaalata suomalaisten jatkosodan aikaisia toimia pyrkimällä lavastamaan suomalaisten oikeutettu sota Suomeen hyökännyttä Neuvostoliittoa vastaan ”kansanmurhaksi”. Rahoitusta korotettiin vielä vuosina 2017 ja 2020 lähelle puolta miljoonaa, eli 27 013 ja 20 708 eurolla. Olen käsitellyt rahoitusten epäsuhtaisuutta sekä nyt että aiemmin.

Ministeriön vaatimus on tutkimukseen kohdistuessaan ennenkuulumattoman röyhkeä ja vaikuttaa poliittiselta kostolta, jonka takana lienee poliitikkojen haluttomuus ymmärtää argumentaatiotani sen erimielisyyden ja vastaansanomattomuuden vuoksi.

Oikeuskanslerin tulisi selvittää, loukkaako ministeriön harjoittama kiristys niin pahasti kansalaisten oikeusturvaa, että sen tulisi olla ministeriöön tai ministeriin kohdistuvien syytteiden alainen. Rahoituksen takaisinperintävaatimus ei ole ainoastaan epäsuhtainen ja kohtuuton vaan periaatteellisesti perusteeton.

5.5.10. Tieteellisten periaatteiden ja soveliaisuusnormien ristiriita

Tieteelliseltä kannalta katsoen minkään kuvauksen tai väittämän laillisuudella tai yhteiskunnallisella ”soveliaisuudella” ei tule olla vähäisintäkään merkitystä tieteessä esitetyn näkemyksen relevanssin kannalta, vaan asiaa pitää arvioida vain ja ainoastaan totuuden, perusteltavuuden tai kiinnostavuuden kannalta.

Tieteessä ajatellaan, että yksikin mainituista näkökohdista – myös kiinnostavuus pelkästään – riittää asioiden lausumiseksi tutkimustoiminnassa, jossa tarkoituksena on saada esille mahdollisimman monenlaisia yhteiskuntatulkintoja.

Tämä merkitsee, että ministeriön omaksuma normatiivinen lähestymistapa tutkimustoiminnan tuloksiin on perin juurin epätieteellinen ja vääristynyt. Perustuessaan taloudelliseen ehdollistamiseen se haavoittaa pahoin tutkimustoiminnan vapautta.

Johtopäätös: Tasa-arvon ja yhdenvertaisuuden vaatimuksilla ei pidä olla merkitystä tutkimustoiminnassa, lukuun ottamatta tiedeyhteisön henkilökunta- ja työelämänormeja. Niitä ei ole kuitenkaan rikottu, paitsi *ministeriön omassa tavassa* painostaa *Perussuomalaisten* tutkimusyksikköä taloudellisella kiristyksellä, joka muistuttaa tutkijaa kohtaan osoitetun henkisen pahoinpitelyn muotoja.

5.6. Yhteenveto ministeriön rikoksista

Olen tässä kirjoituksessani ja oikeuskanslerille osoittamassani kantelussa todistellut, että tiedepolitiikkaa ja feminismiä koskeva arvosteluni ei ole ollut häirintää eikä syrjintää vaan tieteellistä ja poliittista kritiikkiä, aivan kuten maahanmuuttoon ja median puolueellisuuteen kohdistamani arvostelukin.

Sen sijaan ministeriön harjoittama taloudellinen kiristys uhkaa tutkijoiden yhdenvertaisuutta ja tasa-arvoa, sananvapautta ja mahdollisuutta esittää näkemyksiään, ja pidän sitä tutkimustoimintaan kohdistettuna häirintänä ja syrjintänä. Näyttönä tästä on julkaisijalle esitetty rahoituksen takaisinperintä tutkimuksen sisällön perusteella.

> **1)** Olen osoittanut ministeriön vaatimukset tasa-arvon ja yhdenvertaisuuden edistämisestä tutkimuksessa yksilöimättömiksi. Osoittamatta on alun perinkin ollut, *millä tavalla* ministeriö toivoisi niitä edistettävän. Tämän ohella ovat vaatimukset tasa-arvon ja yhdenvertaisuuden edistämisestä epätieteellisiä loukatessaan tutkimustoiminnan arvovapautta.

2) Väitteet tasa-arvolain ja yhdenvertaisuuslain vastaisesta häirinnästä ja syrjinnästä puolestaan ovat perusteettomia kohdistuessaan tutkimustuloksiin, joiden piirissä väitteillä häirinnästä ja syrjinnästä ei pitäisi olla relevanssia. Ministeriö on pyrkinyt venyttämään tasa-arvo- ja yhdenvertaisuuslakia koskemaan tutkimustuloksia ja päättämään poliittisesti, millaisia tutkijoiden tekemät yhteiskuntatulkinnat saavat olla. Tämä on johtamassa kriittisen totuuden tavoittelun vaarantumiseen sekä pyrkimykseen ohjata tutkimustoiminnan sisältöjä ideologisesti tai hallintodiskursiivisesti. Näin ministeriö on taloudellista kiristystä ja politiikkaohjausta harjoittaessaan ylittänyt toimivaltansa.

Huomautan, että kirjaa, sen kirjoittajaa tai julkaisijaa ei ole nyt tai aikaisemmin syytetty eikä tuomittu mistään asiasta, ei myöskään häirinnästä, syrjinnästä, ahdistelusta eikä ihmisarvon loukkauksesta, vaan ministeriön perintäpäätöksen taustalla ovat pelkät mielipiteet. Tieteellisessä tarkoituksessa esitettyjä tutkimuksia ei pitäisi ylipäänsä saattaa oikeudellisen tarkastelun kohteiksi, sillä yhteiskunnallisen totuuden tavoittelu vaarantuu tilanteissa, joita varjostaa rangaistusten uhka.

Ministeriön harjoittama kiristys on ollut räikeintä tiedepoliittista syrjintää, häirintää ja ahdistelua, jota olen ikänäni kaikkena kohdannut ja jonka *objektiivisena näyttönä* on ministeriön tekemä taloudellinen perintäpäätös. Sen tavoite lienee harjoittaa poliittisen toimintani häirintää.

Perintäpäätös on tehty tutkimatta ja tuntematta asioita. Sen sijaan ministeriö suoritti tutkintaa ilman oikeudellista perustetta, ilman tieteellistä asiantuntija-asemaa, epätieteellisesti motivoituneena, poliittisesti jäävinä ja kansalaisten perusoikeudet vaarantaen.

Ryhtyessään painostamaan tutkimustyönantajaani omilla säännöillään ja lakien poliittisesti värittyneillä ylityksillään ministeriö loukkasi perustuslaillista tieteen ja tutkimuksen vapautta, sananvapautta ja ajatuspajojen yhdenvertaista oikeutta nauttia valtionrahoitusta. Ministeriö loukkasi myös YK:n ihmisoikeuksien julistukseen ja EU:n ihmisoikeussopimukseen sisältyvää oikeutta muodostaa, julkaista, jaella ja vastaanottaa mielipiteitä häiritsemättä ja viranomaisten asioihin vaikuttamatta.

Lisäksi ministeriö syyllistyi asianosaisen kuulematta jättämiseen, oman toimivaltansa ylitykseen ja asioiden arvioimiseen hyvän hallintotavan vastaisesti. Ministeriö syyllistyi puolueelliseen asiantuntijoiden valintaan ja käyttöön sekä tasa-arvolaissa ja yhdenvertaisuuslaissa tarkoitettuun häirintään, syrjintään ja ahdisteluun, joilla vahingoitettiin elinkeinon ja ammatin harjoittamistani rikoslain kunnianloukkaussäädöstä rikkovalla tavalla.

Ministerin harjoittama taloudellinen kiristys ja henkinen painostus sekä ohitseni puhuminen ja sen mukainen sivuuttaminen asian käsittelystä olivat ihmisarvoa loukkaavia. Ministeriön tapa painostaa ajatuspajaa julkaisun sensurointiin tunteutui ihmisten integriteettiin niin pahoin, että se alkoi muistuttaa oikeustoimikelvottomaksi julistamista, ikään kuin ihmisellä ei olisi oikeutta edustaa tai puolustaa näkemyksiään julkisesti.

Ministeriön Suomen Perustalle osoittama takaisinperintä oli perusteeton, katsotaanpa asiaa tutkimukseni sisällön valossa tai niiden mahdollisten vaikutusten valossa, joita ministeriön harjoittamasta kiristyksestä voisi seurata tutkimustoiminnan vapaudelle (tutkijakuntaan kohdistuva pelotevaikutus).

Ministeriö oli tehnyt tieteilijää vastaan suurimman mahdollisen syrjintärikoksen, mikä ministeriön resursseilla voitiin tehdä. Pahinta on, että tämä ei ole suinkaan ainoa tapaus,

vaan tiedehallinnon asennoituminen on samanlaista aina, kun joku kyseenalaistaa feminismin tarkoitusperät, vasemmistolaisen agendatoiminnan ja identiteettipolitiikan käytön tutkimusten näennäisenä metodologiana. Raivo ryöstäytyy silloin irti osoittaen, että feministeillä ei ole minkäänlaista filosofista itsehillintää eikä malttia keskittyä ajattelemaan asioita loogisen ja tieteellisen johdonmukaisuuden kannalta.

En ole kyennyt syytöksiin syvennyttyäni löytämään ministeriön perintäpäätökselle minkäänlaisia perusteita. Sen sijaan jouduin edellä esittämilläni perusteilla pyytämään oikeuskansleria puuttumaan asiaan ja ohjaamaan ministeriötä kumoamaan tekemänsä perintäpäätöksen sekä perumaan julkaisijaan kohdistamansa taloudellisen painostuksen, jonka vuoksi kirjani jakelu on sananvapautta vahingoittavalla tavalla julkaisijansa keskeyttämänä. Koska kirjaani koskevien moitteiden aiheet olivat osoittamatta ja yksilöimättä, oli perintäpäätös yksiselitteisesti rikollinen, ja tieteen etiikan vastainen se oli varmasti.

5.7. Byrokratian giljotiini lonksahti

Perussuomalainen puolue oli köhäissyt muutoksenhakuprosessin käyntiin syksyllä 2020, jolloin puolue teki opetusministeriöön omin toimin ja minusta riippumatta *oikaisuvaatimuksen*, mutta ministeriö hylkäsi sen 3.11.2020. Päätöksen alalaidassa olivat sulassa sovussa ja tasa-arvon merkiksi uuden keskustalaisen ylijohtajan Atte Jääskeläisen ja väistyneen Erja Heikkisen nimet. Oikaisupyynnön tultua torjutuksi Perussuomalainen puolue päätti riitauttaa asian vuoden 2020 lopulla Helsingin hallinto-oikeudessa.

Oma postiluukkuni puolestaan kolahti 8.3.2021. Kirjekuori oli oikeuskanslerinviraston. Kuoressa oli kurjaa asiaa, sillä korppi ei noki korpin silmää. Oikeuskansleri ilmoitti, ettei se käsittele asioita, jotka ovat käsiteltävinä muissa toimivaltaisissa viranomaisissa. Viemällä asian hallinto-oikeuteen puolue tuli siis keskeyttäneeksi kanteluni oikeuskanslerinvirastossa. Oikeuskansleri saattoi myös tahallaan viivyttää asian käsittelyä, jotta sitä alettaisiin vatvoa tuomioistuimissa, sillä se tarjoaisi oikeuskanslerille tilaisuuden lopettaa käsittelyn ja välttyä antamasta ministeriöön nuhtelevaa päätöstä, johon kantelussani oli kaikki ainekset.

5.7.1. OKV puolusti ministerin sananvapautta – ja vei sen minulta

Koska asiaa pykällettiin jo muissa pilttuissa, oikeuskansleri päätti olla antamatta asiassa minkäänlaista *ratkaisua* ja lähetti minulle pelkästään 26.2.2021 päivätyn ”vastauksen”, jossa hän puuttui puolen sivun verran ex-ministeri Kososen asemaan. Oikeuskansleri katsoi olevan tarpeetonta ryhtyä toimenpiteisiin, sillä painostustoimiin ryhtyessään ministeri oli oikeuskanslerin mielestä vain käyttänyt ”sananvapauttaan”. Siihen oikeuskansleri ei puuttunut, että samalla ministeri oli vienyt sen minulta. Kyse ei ollut ministerin oikeudesta käyttää sananvapautta, vaan siitä, että Kosonen oli käyttänyt sananvapauttaan tavalla, jolla hän ylitti *toimivaltansa*, mutta tämä ei mahtunut oikeuskanslerin kalloon.

Oikeuskanslerin vastauksen mukaan muut kanteluni asiakohdat olivat ”yksilöimättömiä”, eivätkä ne muka antaneet aihetta toimenpiteisiin. – Siis *yksilöimättömiä*, kaiken kanteluasiakirjoissa esille tuomani ja edellä selittämäni jälkeen! Edes röntgenosastolla

mitään ei ole läpivalaistu näin perusteellisesti, ja silti viraston puusilmät kehtasivat kirjoittaa, etteivät he näe mitään. Uudet käsitteet ”sananvapaus” ja ”yksilöimättömyys” oikeuskansleri oli luultavasti oppinut minulta kanteluasiakirjoja lukiessaan.[289]

Oikeuskansleri väitti Kososen esittäneen mielipiteensä ”vapaa-aikanaan” eikä virkatoimenaan, joten sitä ei muka tarvinnut pitää poliittisen vallan käyttönä. Tosiasiassa ministerin vapaa-aikana tai virkatoimissa esittämiä kannanottoja on mahdotonta erottaa toisistaan. Ministeri oli ylittänyt toimivaltansa ryhtymällä sondeeraamaan asioita Twitterissä, jossa hän nimenomaan kertoi, millä tavoin hän aikoo käyttää poliittista valtaa.

”Virkatoimien” ja ”muiden toimien” erottaminen on tietenkin oikeuskanslerille tyypillinen kiertotie välttyä arvostelemasta ministerien tekemisiä silloin, kun niitä on oikeuskanslerin mielestä tarpeen suojella. Kongiin lyömällä oikeuskansleri vahvisti sen vanhan tavan, jonka mukaan ministerin syyttämiskynnys on muita kansalaisia korkeampi.

Oikeuskansleri ei sanallakaan vastannut argumentteihini, joissa arvostelin hyvän hallintokäytännön rikkomisesta nimenomaan *ministeriön* enkä pelkästään ministerin toimintaa. Kritiikkini ja vastalauseideni kärkihän oli se, että ministeriö oli asettanut tutkimustoiminnalle oikeudettomia ehtoja, vaatimuksia ja rahoituksen takaisinperintävaateita, jotka vaaransivat tieteen vapauden, sananvapauden, ajatuspajojen ja tutkijoiden yhdenvertaisuuden sekä monin tavoin myös henkilökohtaiset oikeuteni. Kyse ei ollut vain siitä, mitä ministeri *sanoo* vaan siitä, kuinka hän omilla kannanotoillaan ja ministeriö päätöksillään *käyttävät valtaa*.

Olin odottanut, että asiaa olisi oikeuskanslerinvirastossa käsitellyt suvivirsisuvaitsematon persuvihaaja apulaisoikeuskansleri Mikko Puumalainen, sillä hänellä olisi varmasti ollut hampaiden koloissaan jotain minua vastaan. Jääviyssyistä hän ilmeisesti hillitsi itsensä, ja ”vastauksen” alla oli oikeuskansleri Tuomas Pöystin nimi.

Näin oli jälleen osoittautunut, että Suomessa hallitus valvoo oikeuskanslerinviraston toiminnan lainmukaisuutta. Hallituksella on valtioneuvoston linnan kivijalassa valkopesula, jossa musta pyykätään valkoiseksi ja jossa ei ilmeisesti osata lukea tai luettua ei haluta ymmärtää. Oikeuslaitoksen pitkällisen politisoimisen tuloksena Suomesta on tullut maa, jossa saa tehdä melkein mitä vain ilman seurauksia, mutta ei sanoa mielipidettään feminismistä, sukupuolisuudesta, maahanmuutosta eikä islamista. Ja voitte aavistaa, keiden hyväksi tämä normatiivi on voimassa.

Totuus on, että Suomi ei ole oikeusvaltio, kun tutkijat eivät voi vapaasti tehdä työtään ja oikeuslaitos menee neuvostoajoilta tunnetun sensuurin takuumieheksi. Ikäväkseni on todettava, että olot eivät poikkea Kekkosen aikaisesta Suomesta, jossa oli tapana hiljentää ”neuvostovastaisuus”. Nyky-Suomessa pakotetaan olemaan EU-myönteinen ja edistämään monikulttuuri-ideologiaa sekä tasa-arvototalitarismia taloudellisella kiristämisellä ja poliittisella eristämisellä uhaten.

Suomalaisen oikeuslaitoksen mielestä sananvapaus on voimassa, kun sitä rajoitetaan, ja mennyttä sananvapaus on aina, kun sitä käytetään. Tuomioistuimet puolestaan juhlistavat sananvapautta pakottamalla kansalaiset noudattamaan ja ilmaisemaan *viranomaisten tarkoin määräämiä mielipiteitä.*

---

[289] Oikeuskanslerinviraston päätökset syntyvät valmistelun ja esittelyn tuloksina, joten on vaikea sanoa, keillä kaikilla on soppaansa lusikassa, mutta vastuun päätöksistä kantaa se oikeuskansleri, jonka nimi on allekirjoituksena. Kanteluasiakirjani ovat Internetissä edelleen luettavina, ja ne löytyvät esimerkiksi 1.1.2021 julkaisemani blogikirjoituksen ”Kirjaholokausti” linkeistä.

5.7.2. Heidän kätensä ovat ranteita myöten mämmissä

Media on aikojen saatossa puuttunut tuomioistuinten toimintaan ja asioiden oikeuskäsittelyihin pyrkimällä ratkaisemaan niitä manipulaatiollaan, kun tapauksia on käsitelty iltapäivälehdissä. Siksi on hämmästyttävää, että oikeusviranomaiset eivät puuttuneet *median* ja *opetushallinnon* väliseen toimintaan tutkimustoiminnan vapautta ja omaa riippumattomuuttaan puolustaakseen. – Näin on juuri siksi, että oikeuslaitos elää triangelimaisessa *symbioosissa* median ja poliitikkojen kanssa. Se ei ehkä ole salaliitto, mutta kyseessä on päivänvalossa hyväksytty riippuvuussuhde ja valtapoliittinen kartelli.

Myös oikeuskansleri Pöysti varmasti muisti saaneensa virkansa Juha Sipilän (kesk) hallitukselta. Tuomas Pöystihän oli Sipilän löytö oikeuskansleriksi. Siinä tehtävässä hänen toivottiin toimivan kumileimasimena sote-uudistukselle. Valtiontalouden tarkastusviraston lentopisteiden käytössä ja kauneudenhoitolaskuissa ryvettynyt pääjohtaja Tytti Yli-Viikari puolestaan oli Tuomas Pöystin taannoinen löytö virkauralle, ja valintaansa oikeuskansleri joutui myöhemmin selittelemään iltapäivälehdissä.[290] Kyseinen yliviikarointi antoi jälleen näytön virkamieskunnan läpikotaisesta korruptoituneisuudesta. Naurettavalla tavalla kepulaisessa keltaisessa uiskentelivat he nyt kaulaansa myöten.

Tapaus todistaa, että valtioneuvoston palatsissa asioita hautova oikeuskansleri-instituutio on poliittisen hallinnon sorminukke. Ministeriö oli omalla ylenkatseellisuudellaan poistanut kaiken häveliäisyyden itsensä ja perussuomalaisten väliltä, mutta oikeuskanslerin vastaus oli sikäli hyödyllinen, että se ohjaa tieteilijöitä jatkossa olemaan kunnioittamatta sen enempää hallintoa kuin oikeuslaitostakaan millään tavalla.

Keitä sitten olivat nuo Jääskeläinen, Heikkinen ja Niinimäki, jotka märehtivät asiaa ministeriössä? ”Tiede- ja korkeakouluosaston tiedepolitiikan vastuualueen johtaja” (kirjoitinkohan oikein) Heikkinen on tohtori, toisin kuin Jääskeläinen ja asiaa valmistellut maataloustieteiden maisteri Niinimäki. Tosin Heikkinenkin on melko kapea-alaisen tieteenalan, eli biotieteiden, edustaja ja sikäli väärässä paikassa aina kun käsitellään tiedehallinnollisia, tiedepoliittisia tai tieteenfilosofisia kysymyksiä. Totuus on, että biologi Heikkisellä ei ole mitään opetus-, kasvatus- eikä kulttuurialan asiantuntemusta eikä osoitettua pätevyyttä, ja hänen kykynsä arvioida tieteenfilosofista argumentaatiota on akateemisen nuupahtaneisuutensa vuoksi mitätön. Ei näitä asioita voi koeputkessa ratkaista, mutta ei myöskään oikeussalien himmeässä ajattelussa.

Heikkisen edestä ylijohtajan viran napannut lakimies Atte Jääskeläinen puolestaan oli jo kirjassani *Totuus kiihottaa* arvostelemieni henkilöiden joukossa.[291] Yleisradion uutis- ja ajankohtaisohjelmien entinen päätoimittaja Jääskeläinen oli ryvettynyt muun muassa Yleisradion Sipilä-skandaalissa, jossa hän oli lehtitietojen mukaan torpannut pääministeri Juha Sipilän esteellisyydestä kertovia juttuja kepulaista Sipilää puolustaakseen. Toimittaja

---

[290] Iltalehti 29.3.2021 ”Oikeuskansleri Tuomas Pöysti kommentoi VTV:n Yli-Viikarin uran pönkittämisestä”; Ilta-Sanomat 29.3.2021 ”Näin VTV:n Yli-Viikari eteni vauhdilla huippuvirkoihin – oikeuskansleri Pöysti kiistää suosimisen ja oikoo huhut: ’Emme ole perheystäviä’”.

Maassa, jossa Valtiontalouden tarkastusviraston johtaja tuomitaan virka-aseman väärinkäytöstä ja huumepoliisin johtaja (Jari Aarnio) huumausainerikoksista, ei ole mitenkään epätavallista, että myös opetus- ja kulttuuriministeriö syyllistyy tutkimustoiminnan häirintään ja taloudelliseen kiristykseen. Juuri tätä tarkoitan, kun puhun kirjassani *Totuus kiihottaa* legitimaatiokriisistä, joka koettelee mediasuhteiden ohella myös kansalaisten ja byrokraattien suhteita.

[291] Ks. teokseni *Totuus kiihottaa* sivua 286.

Ruben Stiller oli saanut varoituksen, ja monet muut tunnetut toimittajat, kuten Susanne Päivärinta, Jussi Eronen ja Salla Vuorikoski, sanoutuivat irti Yleisradiosta. Jääskeläistä oli tuolloin moitittu kovasta johtamistyylistä. Lopulta potkut Yleisradiosta oli saanut professori Olli Mäenpään raportin pohjalta myös Jääskeläinen itse, mutta Hanna Kosonen heitti hänelle pelastusrenkaan nimittämällä hänet opetus- ja kulttuuriministeriön ylijohtajan virkaan elokuussa 2020 – siitä huolimatta, että hän ei tiennyt ministeriön asioista mitään, ja myös ”kokemusasiantuntijuuden” näytöt olivat hänen nimittämistään vastaan.

Arvostelua herätti se, että Jääskeläinen juntattiin virantäytön loppuvaiheessa OKM:n ylijohtajaksi ohi kahden pätevämmän naishakijan ja ilman perustuslain 125 § edellyttämää ansiovertailua. Oikeustieteen tutkijatohtori Matti Muukkonen paheksui tuolloin Jääskeläisen ylijohtajanimitystä ja vaati oikeuskansleria puuttumaan asiaan.[292] Tasa-arvonäkökohdat eivät tällöinkään painaneet mitään, ja oikeuskansleri painoi kaiken villaisella. Entisenä toimittajana Jääskeläinen oli nyt takapiruna Keskustan palkintovirassa: junailemassa opetusministeriön toimeenpanemaa sensurointi- ja kiristysnäytelmää, ja ensimmäisiksi töikseen hän oli saanut valtionavun takaisinperintätehtävän.

Keskustataustainen Jääskeläinen oli työskennellyt myös Helsingin Sanomissa ja Suomen Tietotoimistossa, eli hän edusti teoksessani arvostelemiani medioita, joten ei ollut ihme, että ministeriö teki Suomen Perustalle drakonisen päätöksen. Ja oikeuskanslerilta seurasi nyt jatkoa minulle.

Riidasta oli tullut täysin poliittinen, mutta sen käsittely oli siirretty juridiseen viitekehykseen, niin kuin aina käy silloin, kun joudutaan tappelemaan leivästä. Ajatuspajalta vietiin taloudellinen julkaisuresurssi pelkän poliittisen erimielisyyden perustella ja yhdenvertaisuutta loukaten. Kaikki vain siksi, että ”tiedettä” tehtiin naishormonien röyhistämällä raivolla ja ministerinä roikkui filosofiasta mitään ymmärtämätön moukarityttö omassa kehopositiivisuudessaan. Tapaus osoittaa, että oikeusgangsterinvirastossa kumisivat tyhjät kanisterit. Tämän näytön valossa voitaisiin viihdeohjelmien tuomareista kouluttaa oikeuksien tuomareita lyhyellä täydennyskoulutuksella, ja näin maahan saataisiin lisää pöystejä.

Yksikään tässä luvussa mainitsemistani byrokraateista ei ole tehnyt suomalaisen tieteen hyväksi koskaan *yhtään mitään*, mutta silti he istuvat opetus- ja kulttuuriministeriön korkeasti palkatuissa viroissa pyrkien tuhoamaan niiden ihmisten töitä, jotka tuottavat ja luovat todellisia ja vieläpä ainutlaatuisen merkittäviä tuloksia henkilökohtaisia resurssejaan uhraten. Kyseisten byrokraattien toiminta on ollut tieteelle, tutkimukselle ja opetustoiminnalle pelkästään kuolettavaa, eikä missään ole annettu oikeutusta siihen ylenkatseellisuuteen, jonka mukaisesti juuri heidän pitäisi ylitarkastaa muiden tutkimuksia.

Suoraan sanottuna perintäpäätöksen takana olevat opetus- ja kulttuuriministeriön virkamiehet ja -naiset ovat niin pihalla tieteenfilosofian ja metodologian alkeellisimmistakin periaatteista, että heidät pitäisi heittää ulos viroistaan. Lisäksi toivon, että Annika Saarikko valitaan seuraavissa vaaleissa työntelemään potkukelkkaa räntäsateessa ja entinen ministeri Hanna Kosonen päätyy mahdollisimman pian takaisin omaan vaalipiiriinsä hiihtosuunnistamaan uusi kompassi kädessään. Entiseltä urheilijalta Hanna Kososelta voitaisiin myös periä valmennustuet takaisin, sillä hän on käyttänyt urheilijana saavuttamaansa populistista julkisuutta poliittisella uralla.

---

[292] Aiheesta kirjoitti Iltalehti 8.8.2020 julkaistussa jutussa ”Kohu Atte Jääskeläisen ylijohtajanimityksestä paisuu – ’Oikeuskanslerin tulisi puuttua’”.

6. Perussuomalaiset alkoivat ajaa asioitaan

Kirpunnyljentä opetus- ja kulttuuriministeriössä sekä oikeuskanslerinvirastossa oli tavattoman infantiilia ja osoitti poliittisen retoriikan latteuden. Tosiasiassa ihmiskunta on hengissä siksi, että ihmiset harjoittavat tällä planeetalla myös ”seksuaalista häirintää”. Arvoarvostelmien ja tulkintojen tekeminen ei puolestaan ole *syrjintää* vaan *valintojen tekoa*, mikä puolestaan on kaiken etiikan edellytys. Kantilaisittain ajatellen ihmiset eivät ainoastaan *voi* valita hyvien ja huonojen asioiden välillä, vaan heidän suorastaan *pitää* tehdä niin osoittaakseen moraalia. Asia on siis toisin kuin pankeissa, joissa sanotaan, että hyväksyessänne hintojen korotukset teidän ei *tarvitse* tehdä mitään. Se tarkoittaa, että ette *voikaan* tehdä mitään. Me filosofit sen sijaan ”voimme velvollisuudesta” (*Sollen als Wollen*).

Tasa-arvo-ongelma puolestaan on heteroseksuaalisen valtakulttuurin sisäinen ongelma, joka johtuu sukupuolten yhteensopimattomuudesta.[293] Siitä minunkin olisi ilmeisesti pitänyt byrokraattien mielestä kärsiä, ja ajatukseen liittyvä pakotus sai viranomaisten toiminnan näyttämään valmiiksi nauretulta TV-komedialta *Yes, minister!*

Tosiasiassa olen ollut koko ikäni kuin pimeyteen fosforoitu liikennemerkki, joka hohtaa tasa-arvon ja yhdenvertaisuuden puolesta, mutta vauhkoontunut lauma feministejä sai minut ajattelemaan asiasta toisin. En minä heitä alun perin vihannut, mutta kyllä minä nyt heitä vihaan ihan yhtä aritmeettisesti ja etiikan kultaisen säännön kehystämänä kuin hekin vihaavat minua, älkää yhtään epäilkö.

Vihaaminen puolestaan ei ole rikos, sillä vääriä ja huonoiksi osoittautuneita asioita pitääkin vastustaa ja vihata. Muuten ei ole moraalinen ihminen. Tunteet tuottavat tietoa ja tieto tunteita, ja näin asia on käsitelty sekä kognitiivisesti että emotionaalisesti. Psykologian näkökulmasta arvioiden viha on myös myönteinen tunne, sillä se auttaa voittamaan oman objektina olemisensa ja vapautumaan siitä alisteisuudesta, johon feministit ovat ajaneet suuren osan kaikista miehistä omalla syyllistämisellään.

6.1. Pulinaa puolueessa

Perussuomalainen puolue ja Suomen Perusta tekivät oikein toimittaessaan ministeriöön syksyllä 2020 oikaisupyynnön, mutta väärin, kun ne esittivät tuekseen ajatuspajan irtisanoutumisen kirjastani. Ministeriötä myötäilemällä ajatuspajan liekanaru vain lyheni, eikä asia muutenkaan oikene vihollisia rukoilemalla, sillä kyse on periaatteellisesta erimielisyydestä koskien tieteen, filosofian ja politiikan sisältöjä.

[293] Kirjoitin aiheesta teoksessani *Enkelirakkaus – Filosofia ja uskonto homoseksuaalisuutena* (2009), jossa totesin, että naisten ja miesten merkityskonstituutio on kehollisista ja merkitysten oppimiseen liittyvistä kokemuksellisista syistä sillä tavoin erilainen, että naiset ja miehet ymmärtävät toisiaan huonommin kuin samaa sukupuolta olevat toisiaan. Tästä johtuu, että filosofia toteutuu parhaiten homososiaalisesti: samaa sukupuolta olevien ihmisten kesken.

Ilo sen johdosta, että kaikkien aikojen valtionavustusten (noin 750 000 euroa) takaisinperinnän sijasta ajatuspajalta kolonialisoitiinkin ”vain” kirjani tuotantokustannukset, oli kuin riemua siitä, että on hivin sijasta kuppa, sillä se on ”parempi” sukupuolitauti! Tosiasiassa tuokin perintä oli henkilökohtainen isku kulttuurien välisessä sodassa, jossa jouduin ottamaan turpiini, kun olin sanonut totuuden median, feminismin ja valtiollisen tasa-arvopolitiikan vääristymistä.

Ministeriön päätettyä kyniä ajatuspajalta jonkun mielestä pienen summan mutta omasta mielestäni suuren summan, eli 10 000 euroa rahaa, yksikään media ei huomannut, kuinka järkyttävä vääryys pesii siinäkin, että poliittisen äärivasemmiston yhdistykset, opistot, järjestöt ja ”harrastustoiminnaksi” sanotut manipulaatio-organisaatiot saavat opetus- ja kulttuuriministeriön hallitsemista veikkausvaroista suuria vuosittaisia avustuksia. Mutta vähäisimpiäkään avustuksia ei myönnetä Suomen Sisun tapaisille isänmaallisille ja kansallismielisille yhdistyksille, vaan ne yritetään kieltää, lakkauttaa ja julistaa laittomiksi vihervasemmistolaisen viranomaisvallan ja oikeuslaitoksen turvin. Tämä suomalaisen kulttuurin lyttääminen ja suomalaisten viranomaisten omaa kansaansa vastaan harjoittama syrjintä on mennyt niin pitkälle, että se on varovaisestikin arvioiden *perverssiä*.

Perussuomalaisten nuorisojärjestön toistuva diskriminointi opetus- ja kulttuuriministeriön rahanjaossa oli sellainen tekijä, joka ohjasi puoluetta jälleen puolustamaan oikeuksiaan; olihan kansanedustaja Sebastian Tynkkynen saanut vuonna 2014 Korkeimman hallinto-oikeuden pyörtämään vasemmistoliittolaisen opetusministerin Paavo Arhinmäen kädestä lähteneen päätöksen, jolla Perussuomalaisilta Nuorilta kiistettiin osa valtionavuista.[294] Riskit asian riitauttamisessa olivat kuitenkin nyt suuret, sillä tuomioistuimet antavat ratkaisuja kuin hedelmäpelit, ja prosesseissa rikastuvat yleensä vain asianajajat. Poliittisissa oikeudenkäynneissä on lopulta sana sanaa vastaan, ja sellaisissa tilanteissa Perussuomalaisilla on taipumus hävitä – puoluetta kohtaan osoitetun diskriminaation merkiksi. Lisäksi Perussuomalainen puolue tuli vetäneeksi hätäkatkaisimesta riitauttaessaan Suomen Perustan avustuspäätöksen hallinto-oikeudessa, jolloin oman kanteluni käsittely oikeuskanslerinvirastossa keskeytyi.

Miksi sitten puolue alkoi puolustaa oikeuksiaan? Pelkästään taloudellisia asioita painottaen olisi ehkä kannattanut hyväksyä kymmeneentuhanteen euroon kutistunut perintäsumma, jota ministeriö alkoi kaupata puolueelle eräänlaisena rikesakkona ja muistu-

---

294 Opetus- ja kulttuuriministeriö yritti ministeri Paavo Arhinmäen (vas) aloitteesta hylätä Perussuomalaisten Nuorten avustushakemuksen, mutta Korkein hallinto-oikeus katsoi yhdistyksen tulleen syrjityksi ja palautti nuorisojärjestön avustukset uuteen käsittelyyn. Ks. Korkeimman hallinto-oikeuden päätöstä 3613/2014, jolla kumottiin opetus- ja kulttuuriministeriön Perussuomalaiset Nuoret ry:lle 22.5.2013 tekemä kielteinen avustuspäätös nro 740/627/2012. Erityiskiitokset korjauksesta eivät kuulu KHO:lle, sillä oikeuslaitos tekee Perussuomalaisille oikeudenmukaisia ratkaisuja vain, jos niitä ei voida ehdottomasti jättää tekemättä.

Perustuslaillinen yhdenvertaisuus (6 §) on ollut jatkossakin koetuksella, kun PS-nuorille myönnettiin valtionapua vuodelle 2015 vain 81 200 euroa ja Svensk Folkpartiets ungdomsorganisation r.f:lle 220 100 euroa, Kokoomuksen Nuorten Liitolle 642 900 euroa, Sosiaalidemokraattiset Nuoret ry:lle 645 200 euroa, Suomen Keskustanuoret ry:lle 662 600 euroa ja Vasemmistonuoret ry:lle 324 400 euroa. Lähde: KHO:n Internet-sivut <https://www.kho.fi/fi/>.

Näissä tapauksissa ei ollut kyse tieteestä eikä tutkimuksesta, mutta tapaukset osoittavat, että Perussuomalaista puoluetta lähellä olevan ajatuspaja Suomen Perustan kohtelu on osa laajempaa Perussuomalaisten järjestöihin ja säätiöihin kohdistuvaa syrjintää. Se ei jäänyt huomiotta myöskään kirjassani *Totuus kiihottaa*, jossa todistelin, että perussuomalaiset eivät nauti yhdenvertaista perusoikeuksien suojaa muiden kansalaisten ja puolueiden kanssa (s. 310–312). Keskustaa edustava ministeri ja hänen johtamansa ministeriö olivat nyt osoittaneet tämänkin väitteeni täysin paikkaansa pitäväksi minuun ja Suomen Perustaan kohdistamilla syrjintätoimillaan.

tuksena siitä, että akateemisesti ansioituneet kirjoittajat täytyy pitää loitolla Suomen Perustan tapaisesta ajatuspajasta. Alkuperäinen avustussumma olisi voinut olla alun perinkin tuon verran pienempi. Asiasta tuli kuitenkin periaatteellinen oikeudenmukaisuuskysymys.

Lukija on voinut panna merkille, että henkilöstä riippumatta perussuomalaiset joutuvat yleensä joko hakemaan omille asioilleen oikeutta oikeudenkäynneissä tai syytetyiksi ja tuomituiksi niissä. Tämä kurja käytäntö kävi myös omassa mielessäni, kun vuonna 2018 lähestyin Suomen Perustan ovea.

Uskaltaisinko nuhteettomana ja mistään milloinkaan tuomituksi joutumattomana tieteenharjoittajana väläyttää poliittista väriä päätymättä oikeuden eteen: hurjien syytösten tai tuomioiden uhriksi ja aneskelemaan itselleni oikeutta käräjäsaleista? Olisiko minulla oikeutta osallistua ajatuspajan toimintaan varovaisesti ja hipi hiljaa, edes noilla toimittajien vihjaamilla ”politiikan lievealueilla”, joutumatta vastaamaan tutkimuksistani joko syytettynä tai todistajana? Entä jos tekisin kaiken niin kuin media toivoo: poliittisen osallistumisen ulkokehällä, varovaisesti ja varpaillaan sipsutellen, samaan tapaan kuin Viron pojat esittivät omaa ”yhteiskuntakritiikkiään” sarkasmin ja ironian kaapuun verhottuna 1970-luvulla? – Se oli aitoa Neuvostoliittoa, joka on nyt Eurostoliiton muodossa täällä.

Perussuomalaisesta näkökulmasta ei ilmeisesti voi sanoa mitään joutumatta juridiseen konfliktiin EU-johtoisen valtiovallan kanssa. Pitihän se siis arvata, että sanoessaan jotain perussuomalaisessa puherekisterissä ei voisi välttyä oikeudenkäynniltä – ei, vaikka mitään emme olleet rikkoneet, vaan meitä vastaan oli. Mutta syy ei ole puolueessa eikä sen jäsenissä tai kannattajissa, vaan siinä, että puoluetta vastustetaan raivokkaasti muissa puolueissa, niiden kansoittamassa valtionhallinnossa ja niin sanotussa oikeuslaitoksessa. Myös tämän olin tuonut julki kirjassani *Totuus kiihottaa*, jossa selitin konfliktin ilmentävän maahanmuutosta ja monikulttuuri-ideologiasta johtuvaa eripuraa.

Niinpä eduskunnan toisena varapuhemiehenä toimiva perussuomalaisten Juho Eerola vitsaili, että iltapäivälehtiin voitaisiin perustaa vakiopalsta, jossa olisi joka päivä uusi ihminen syytettynä, tuomittuna tai muutoin kehystettynä. Puoluekanta olisi aina Perussuomalaiset. Vain lynkatun nimi, kuva ja paikkakunta vaihtuisivat kuin diaprojektorin slide show'ssa, mutta syytös olisi aina sama ja useimmiten perätön: rasismi, fasismi, nationalismi, antifeminismi, sovinismi, militarismi, antisosialismi, yleinen väärin filosofointi ja ääneen ajattelu. Tieteen kielellä sanoen meitä vastaan suunnataan *rakenteellista syrjintää*, jonka *sosiaalinen konstruktio* pysyy samanlaisena ajasta aikaan ja vain *sosiaaliset toimija-agentit* eli ihmiset vaihtuvat. Niin toimiessaan oikeusviranomaiset ja hallinto ovat haastaneet koko poliittisen suuntauksen, kansalaisten mielipiteet ja omien palkkojensa maksajat sekä tuottaneet juuri sen oikeusperustusta koettelevan kriisin, jota kuvasin tutkimuksessani. Tämä on kyyninen totuus tavasta, jolla myös media ja median marinoima oikeuslaitos kohtelivat kanssakansalaisiaan, joista suurin osa oli kaikin puolin kunnollisia ja isänmaataan rakastavia perussuomalaisia.

6.2. Oikeussalin saranat narahtivat

Sakkoon tyytyminen tulkitaan usein niin, että sakotettava hyväksyy rangaistuksen perustelut. Hyväksyessään perinnän ajatuspaja olisi siis tullut hyväksyneeksi päätöksen periaatteellisesti. Toisaalta kyse voi olla vain vaivan vaativuudesta verrattuna hyötyyn. Mikäli

kyse ei ole pysäköinninvalvontaa kummemmasta asiasta, harvat viitsivät riitauttaa asiaa tuomioistuimissa, ja kannattaa jättää asia sikseen, vaikka oikeassa olisikin ja viranomainen väärässä. *Too much work, too little joy.*

Tutkimustoiminta ei ole kuitenkaan ajoneuvon pysäköintiä, eikä arvioimisen pitäisi perustua parkkimittarin viisarin värähdyksiin. Kielteisen julkisuuden välttelyn, laiskuuden tai mukavuudenhalun ei pitäisi päästä totuuden tavoittelun edelle, eikä asiaa siksi sopinut arvioida vain pragmaattisesti.

Sanoinkin ajatuspajan tuonaikaiselle johtajalle Marko Hamilolle, että ministeriössä on langetettu tahallaan ”rikesakko”. Sen kärki osoittaa kirjaani ja sen tuotantokustannuksiin, jotta ajatuspaja saataisiin ministeriön puolelle: myöntymään kurinpitoon. Se oli eräänlainen kädenojennus ja kompromissin tarjous, johon ministeriö toivoi ajatuspajan tarttuvan välttääkseen kalliit asianajokulut, varmistaakseen seuraavan vuoden toiminta-avustuksen ja välttyäkseen kriisin pitkittymiseltä julkisuudessa. Ajatuspajan perääntyessä tutkimuksen vapaus menisi halvalla; tosin omasta näkökulmastani oli peritty summa varsin suuri, vaikka se ajatuspajan ja puolueen budjetissa olikin ehkä pieni.

On vaikeaa arvioida, kumpi oli loppujen lopuksi pahempaa. Koko avustuksen kiistäminen tai siitä luopuminen olisi vapauttanut ajatuspajan riippuvuudesta, mutta täsmäaseen hyväksyminen kiteytti ministeriön vihan vain kirjaani osoittaen suoraan minuun. Ministeriön harjoittama kiristys antoi joka tapauksessa sadistisen viestin, että ’älä kerro totuutta mediasta ja byrokraateista, tai joudut kärsimään siitä’.

Myöntyessään ajatuspaja suostuisi ministeriön kaulapantaan. Kärsittäväksi jäisi taloudellinen kolhu, ja mennyttä olisi ajattelun ja julkaisemisen vapaus. Kyselinkin pajamiehiltä, mitä he loppujen lopuksi tekisivät sellaisella valtionrahoituksella, jonka käyttö on sidottu toisten puolueiden talutusnuoraan. Se olisi filosofiaa vieraan tahdon alaisuudessa. Ajatuspaja ja puolue eivät voineet sellaiseen taipua vaan tekivät kannaltaan ainoan järkevän ratkaisun, eli päättivät taistella.

6.3. Miksi ajatuspajaa ahdisteltiin kurinpidon kevytversiolla?

Ministeriön perintäpäätös oli kolme kuukautta jatkuneen haudonnan tulos ja eräänlainen *light*-versio siitä, mitä Perussuomalaisten kohdalla oli totuttu näkemään. Yleensähän perussuomalaisia ihmisiä syytellään ”uskonrauhan rikkomisesta” ja ”kansanryhmää vastaan kiihottamisesta”. Olin kuitenkin muotoillut kritiikkini niin, että kummankaan syytöksen tunnusmerkit eivät voineet täyttyä, ja siksi ministeriön oli keksittävä muuta: siis ”sukupuolinen ahdistelu”, ”häirintä” ja ”syrjintä” sekä ”ihmisarvon loukkaaminen”.

Ilmeisesti asiaa ajateltiin ministeriön taholla jotenkin näin: – ’Kansanryhmää vastaan kiihottamisesta syyttämiseen tässä ei ole aineksia, kun naiset eivät ole kansanryhmä, ja naisvihan kriminalisointi on vasta kesken.’ – ’Niin, ja Hankamäen esittämä maahanmuuttokritiikki taas on vastaansanomatonta, joten siitä ei kannata hiiskua mitään, kun on vaara, että se herättää kannatusta.’ – ’Jäljelle jää siis sukupuolisesta syrjinnästä ja häirinnästä valittaminen.’ – ’Hyvä idea! Nainenhan valittaa häirinnästä, jos naista katsoo kohti, ja syrjinnästä, jos naisesta katsoo poispäin, joten nainen valittaa aina. Niinpä aihetta pahastumiseen on joka tapauksessa, ja Hankamäestä saadaan helposti syyllinen, kun tyyppi ei tee kumpaakaan ollessaan homo.’ – ’Joo, kokeillaan sitä.’

Tällä tavoin ministeriö päätyi kyseenalaistamaan periaatteen ”ajatuksista ei mene veroa” ja määräsi ajatuspajalle poliittisen jälkiveron. Tieteellinen tutkimukseni päätyi tuomioistuimissa toimivien ja älyllisesti dementoituneiden filosofiadenialistien käsiin.

Filosofisesti katsoen laki, media ja politiikka koostuvat rahvaan mielikuvituksen houreista, ja sen merkiksi ministeriö alkoi syytellä etiikasta ja sosiaalipsykologiasta väitellyttä tuplatohtoria ihmisarvon loukkauksista. Kognitiivisesta estyneisyydestään ja älyllisestä rajoittuneisuudestaan kärsivien sosialistivirkamiesten mielestä oli poliittisesta pelimaailmasta tunnettu fiktiivinen vankilaraiskaaja nimeltä Jukka Hankamäki saatava nyt heti hirteen tai vähintäänkin linnaan!

6.3.1. Mitä ihmisarvosta voidaan ajatella?

’Ihmisarvo’ on filosofisesti katsoen yhtä ongelmallinen käsite kuin ’tasa-arvo’ ja ’yhdenvertaisuuskin’. Ihmisarvo on edellytetty etiikan teorioihin lähinnä muodollisesta syystä: jotta ihmisyydessä olisi jotakin puolustettavaa ja jotta etiikka ylipäänsä olisi mahdollista. Se on kuitenkin sisältä ontto, ja kiistat alkavat heti, kun kysytään, kenen pitäisi maksaa muiden ihmisten ihmisarvon toteutuminen Suomessa, saati maailman muissa osissa.

’Ihmisarvoon’ vetoavat useimmiten ne, jotka eivät koe itsellään olevan muuta arvoa. Toisten ihmisten halukkuus ihmisarvon puolustamiseen taas katoaa heti, kun heidän pitäisi maksaa siitä koituvat kustannukset muille. Jos ihmisyys sinänsä on arvokasta ja puolustamisen arvoista, kuten kantilaisessa etiikassa ajatellaan, jokainen onkin ensisijaisesti itse vastuussa omasta ihmisarvostaan. Ihminen on siis ikään kuin itse itselleen lähin lähimmäinen, jonka ei pitäisi siirää vastuuta oman ihmisarvonsa toteumisesta toisille.

Tällöin on tultu lentoemäntien viisauteen, eli siihen, että ’laita ensin happinaamari itsellesi, tai muuten et voi auttaa itseäsi etkä muita’. Valistunut itsekkyys ei ole ihmisarvon loukkaus vaan filosofinen periaate, johon nojaavat sekä liberalismi että utilitarismi ja sitä kautta koko rationalistinen ajattelu.

Koska kaiken filosofisen havaitsemisen ja ajattelun lähtökohtana sitä paitsi on *itse*, on kaikki järkiperäinen filosofia tuota feministien kritisoimaa itsekeskeistä filosofiaa. Aristoteleesta lähtien identiteetin käsitteellä on tarkoitettu kykyä olla sinut itsensä kanssa: itsensä tuntemista ja hyvää itsetuntoa. Sen sijaan intersektionaaliset feministit ja identiteettipoliitikot ovat halunneet korvata aristoteelisen identiteetin väitteellä, että ihmisen identiteetti täydellistyy vasta, kun hän ottaa muiden asenteet itseään kohtaan ja identifioituu eli samastuu viiteryhmiinsä.[295]

Tämä tie vie kuitenkin sosiaaliseen riippuvuuteen ja vertaisryhmien vankilaan, jossa ihmiseen suhtaudutaan periaatteella: koska kuulut ryhmään X, sinun pitää ajatella asiasta Y tavalla Z. Kun Opelien ja Fordien omistajista on tullut opelisteja ja fordisteja, on ajattelemisesta siirrytty identiteettiin ja tehty asioista auktoriteettikysymyksiä, eikä siltä tietä ole yleensä paluuta.

Tämä näkyy sekä sukupuolella politikoimisessa, ilmastopolitiikassa että tavoissa, joilla media sitouttaa etenkin identiteetistään epävarmoja nuoria. Viiteryhmäpolitiikan arvosteluni ei siis ollut mitään syrjintää eikä ihmisarvon loukkaamista vaan nimenomaan ihmis-

---

[295] Arvostelin samastumiseen perustuvaa identiteetin määrittelyä jo kirjassani *Minä – Minäfilosofioiden filosofiaa* (1995) ja toisessa väitöskirjassani *Sosiaalipsykologian sydän* (2015).

arvon puolustamista nuorille haitallista propagandaa vastaan. Niinpä ”ihmisarvolla” uhkaaminen oli ministeriöltä yhtä huonoa politiikkaa kuin tasa-arvolla tallominenkin. Kun seuraavan kerran joudun opettamaan filosofiaa virkamiehille, lähetän ministeriöön laskun heidän ajatusvirheidensä korjaamisesta.

6.3.2. Turvallista filosofiaa

Uskonrauhan rikkomista ja kansanryhmää vastaan kiihottamista koskevia syytöksiä ministeriö ei minulle ryhtynyt edes tarjoilemaan, arvatenkin siksi, että olin puskuroinut maahanmuuttoa ja monikulttuurisuutta koskevan kritiikkini tavalla, jonka julki tulo tekisi sanomastani vihervasemmistolaisia käännyttävää poliittista *valistusta*. Olin muun muassa sanonut, että uskonrauhan rikkominen saattaa olla uskontojen uhreille hyväksi, sillä se vapauttaa kahleista ja tarjoaa heille mahdollisuuden ajatella toisin, ja siksi uskonrauhaa pitäisi rikkoa oikein kunnolla. Uskonnonvapauteen sisältyy paitsi oikeus valita uskontokuntansa, myös oikeus olla kuulumatta mihinkään uskontoihin ja esittää niistä arvostelunsa pidäkkeettömästi.

Se puolestaan on tärkeää, sillä uskonnot ovat kovia vallankäyttäjiä. Sisältyypä islamiin oman vallankäyttönsä merkiksi *din wa-dawlah* -periaate, jonka mukaan islamin pitää ohjata politiikkaa, ja juuri sitä sovelletaan islamistisissa maissa.[296] Sen tuloksena homot roikkuvat kyseisissä maissa hirsinarun jatkona – vihervasemmistolaisten tasa-arvo-pioneerien suosiessa islamia Suomessa.

Filosofisesti katsoen kirjoituksessani oli kyse enemmänkin *ideologia*kritiikistä kuin uskontokritiikistä, sillä tieteen näkökulmasta uskonnot ovat vain poliittisia ideologioita. Totesin tutkimuksessani, että muslimit eivät voi vaatia oman uskontonsa täydellistä hyväksymistä ja suvaitsemista muilta, sillä heidän uskontonsa ei puolestaan hyväksy eikä suvaitse toisenuskoisia ihmisiä, ja islamista eronneille langetetaan kuolemantuomio, joka myös toimeenpannaan, jos voidaan.

Länsimaissa vallalla olevan rationalistisen etiikan mukaan ihmisten tulisi kohdella toisia ihmisiä samoin kuin he odottavat toisten kohtelevan itseään. Tämä vastavuoroisuuden periaate on ominainen sekä kantilaiselle etiikalle että kristilliselle kultaisen säännön etiikalle. Muslimiyhteisössä kyseinen periaate on jäänyt jalkoihin, ja siksi islam ei ole voinut ansaita yhdenvertaista asemaa muiden uskontojen kanssa, eivätkä muslimit sen vuoksi voi vaatia oman uskontonsa eivätkä sen vapaan harjoittamisen palvontaa länsimaissa.

Lähes kaikki maailmassa viime vuosina tapahtuneet terroriteot ovat sitä paitsi muslimien tekemiä.[297] Erona kristilliseen ajatteluun on, että kristinuskossa murhamiehiä uha-

---

[296] Asiasta on kirjoittanut muiden muassa israelilaisen konfliktintutkimuslaitoksen tutkija Shmuel Bar teoksessaan *Warrant for Terror – Fatwas of Radical Islam and the Duty of Jihad* (2006, s. xii).

[297] Perustelin näkökantani Europolin 2011 julkaisemalla tutkimusraportilla *EU Terrorism Situation and Trend Report* kirjani *Totuus kiihottaa* sivulla 107 (alaviite 180) sekä englanninkielisen Wikipedian päivittyvällä terrori-iskujen tekijätahojen luettelolla, jota voidaan pitää jatkuvan kontrollin vuoksi luotettavana (s. 132, alaviite 227). Kirjani sivulla 139 (alaviite 260) totesin myös, että ”Yhdysvaltojen ulkoministeriön raportin *Annex of Statistical Information – Country Reports on Terrorism* 2016 mukaan vuonna 2016 maailmassa tapahtui 11 702 terrori-iskua, joissa kuoli 25 621, loukkaantui 33 814 ja siepattiin 15 543 ihmistä (s. 4) <https://www.state.gov/documents/organization/272485.pdf>. Suurin osa iskuista oli muslimien tekemiä ja toteutettiin islamistisissa tai muslimienemmistöisissä maissa.”

taan kadotuksella, kun taas islamissa uskonsa puolesta kuolleita itsemurhaterroristeja houkutellaan paratiisilla. Ero on dramaattinen ja kertoo islamin ja kristinuskon vastakohtaisuudesta.

Kansanryhmää vastaan kiihottamisesta syyttämisen tunnusmerkkinä puolestaan pitäisi toteutua vähintään sen, että asioilla on selvästi rajattu ja määritelty *uhritaho* (kansanryhmä), jota vastaan on esitetty jokin *imperatiivi* tai muu *kehotus* nimenomaiseen kansanryhmän vastaiseen rikolliseen tekoon. Mikäli sellaista taivuttelua tai suostuttelua ei ole, asiasta ei pitäisi voida myöskään moittia. Pelkkä *kuvaaminen* kielteisellä tavalla ei riitä kansanryhmää vastaan kiihottamisen tunnusmerkiksi, sillä kuvaus ei voi täyttää kiihottamisen teonteoreettisia tunnusmerkkejä, ja kohde voi olla arvostelunsa ansainnut. Kriittinen tai negatiivinen kuvaaminen ei voi olla syyttämisen peruste, sillä se veisi pohjan asioiden arvostelemiselta niissä tapauksissa, joissa aihetta on.

Samasta syystä olin vastustanut ”maalittamisen” sanktioimista ja kirjaamista rikoslakiin.[298] Mikäli kritiikin kohteita ei voisi sanoa, ajauduttaisiin valheellisuuteen. Itse asiassa pyrkimys välttää väärien käsitysten ja ennakkoluulojen syntymistä *vaatii* kritiikin kohteiden nimeämistä ja julkilausumista.

Olin ilmaissut kritiikkini sekä teoksessani *Totuus kiihottaa* että kirjassani *Kuinka Suomi korjataan?*,[299] ja perusteluni olivat filosofisesti vastaansanomattomia. Ne olivat kaukana Mika Illmanin väitöskirjassaan esittämistä ja Valtionsyyttäjänviraston omaksumista käytännöistä, joita olin arvostellut mediatutkimukseni luvussa 8. On järjetöntä, että agendatutkija Illmanin yhdestä tendenssijulkaisusta on kanonisoitu kaikkea lainkäyttöä ohjaava teos, ikään kuin mielipiteidenvaraisesta ja poleemisesta opinnäytetyöstä pitäisi tehdä tuomioistuinkäytäntöjä yleisesti ohjaava normi.

Analyysieni välittyminen julkiselle sanalle olisi voinut saattaa sekä Illmanin että syyttäjälaitoksen näkemykset naurettaviksi. Siksi näkemyksiäni ei mainostettu eikä niitä vastaan hyökätty myöskään opetus- ja kulttuuriministeriön papereissa, joissa sanottiin aineistoa olevan ”niin paljon”, että oli mahdotonta selvittää, ”mitä muita ulottuvuuksia” harjoittamaani ”syrjintään” eli *järjen* harjoittamiseen liittyi.

6.4. Homoudesta ihmiskilpi?

Edellä mainituista lähtökohdista puolue ja ajatuspaja katsoivat olevansa turvallisella maaperällä, ja ehkä juuri siksi ne uskaltautuivat laittamaan asianajotoimiston hoitamaan asioitaan hallinto-oikeudessa. Hallinto-oikeus puolestaan on tuomioistuin, jossa asioiminen koetaan sikäli turvalliseksi, että valituksia harvoin ratkaistaan valittajien *haitaksi*. Jos niin olisi, se veisi pohjan kaikelta muutoksenhaulta. Enintään valitukset hylätään.

Valitusteiden olemassaoloa taas on pidetty oikeusvaltioiden tunnusmerkkinä. Viranomaiset saattavat myös salassa tykätä siitä, kun kansalainen kärsii ja valittaa, ja siksi viranomainen ei tee oikeudenmukaisia päätöksiä heti vaan jättää asiat tahallaan valitusten varaisiksi. Anelu osoittaa alistumista, ja virkatien hierarkkisuus mahdollistaa kansalaisten

---

298 Ks. teokseni *Totuus kiihottaa* sivuja 364–365.

299 Ks. teokseni *Kuinka Suomi korjataan?* lukua 15.2 ”Poliittiset oikeudenkäynnit lopetettava”, jossa luettelin oikeusfilosofiset ja teonteoreettiset ehdot kansanryhmää vastaan kiihottamista koskevan lain soveltamiselle, sekä lukua 16, jossa perustelin, miksi pitkään jatkuneet islamilaiset kinkerit pitäisi lopettaa Suomen läpikotaisin politisoituneessa ja irrationalismiin ajautuneessa oikeuslaitoksessa.

ylenkatsonnan. Valittaminen on kuitenkin vähemmän masokistista kuin riitely käräjäoikeuksissa siksikin, että valittajalle tappiollisessa tapauksessa vastaajan oikeudenkäyntikuluja harvoin tuomitaan kantajan maksettaviksi, kun vastaajana on viranomaistaho. Niinpä riitely byrokratian rattaissa voi kannattaa, vaikka se kuluttaakin korvaamatonta elämää ja tuloksena on vain juristien kirjoittamia makutuomioita.

Koska opetus- ja kulttuuriministeriö oli sairaalla pedagogiikallaan lyönyt pahasti minua näpeille ja ajatuspajaa kohtaan harjoitettu syrjintä oli siten todellakin *selvää*, puolue palkkasi oikeustieteen tohtori Kari Uotin asianajotoimiston, joka oli avustanut puoluetta aiemmissakin yhteyksissä. Ministeriön kiristyksen katsottiin kääntyvän helposti kumoon.

Olipa prosessissa käyvä kuinka tahansa, minulle oli joka tapauksessa tehty kuin Jim Morrissonille: viranomaiset eivät ymmärtäneet taidettani, ja tuottaja veti piuhat irti. Niin tuomareista tehtiin kriitikoita.

Oikeuskanslerille tekemäni kantelu olisi ollut nähdäkseni menestyksekkäämpi kuin Uotin toimiston tekele, jonka se lähetti oikaisupyyntönä ministeriölle. Jotakin Uotin toimistossa kuitenkin ymmärrettiin. Silmäni olivat pudota päästä havaittuani asianajotoimiston paperissa sanan ”seksuaalivähemmistö” ja huomattuani sekä puolueen että asianajajien alkavan tunnustaa *homoutta* asioidensa ajon perusteeksi. Asianajotoimiston pääargumentiksi muotoutui käytännössä: Hei, etteks te huomaa, että jätkähän on homo?! – Ministeriö oli hieronut naamaani feminismiä, ja nyt puolue hieroi juristiensa kätevillä ranneliikkeillä tuomarien naamaan homoutta.

Veto oli kenties kettumainen, mutta omasta mielestäni se oli kuitenkin huono peruste, ja omat oikeusfilosofiset perusteluni oikeuskanslerille olivat paremmat. Asianajotoimistossa ilmeisesti kuitenkin tiedettiin, mikä naula uppoaisi oikeussalien himmeässä pragmatiikassa. Kokenut asianajaja Tuukka Airaksinen kirjoitti Suomen Perustan valistamana, että

> [t]asa-arvo ja samoin epätasa-arvo eivät ole tiettyjä objektiivisia suureita, vaan yksi saattaa nähdä epätasa-arvoa siellä, missä toinen näkee tasa-arvoa. Tasa-arvon ja yhdenvertaisuuden edistäminen ei siten ole objektiivisesti arvioitava asia, vaan näitä arvoja voidaan edistää myös subjektiivisista näkökulmista. Teoksen ”Totuus kiihottaa” kirjoittajan tarkoitus on ollut nostaa esiin tällaisia yhteiskunnan epätasa-arvoisia rakenteita ja käytäntöjä erityisesti ns. normaaliväestön keskuudessa. […] Asiassa on otettava huomioon, että teoksen kirjoittaja itse kuuluu seksuaalivähemmistöön ja siten tarkastelee asioita ns. normaaliväestön ulkopuolelta. Kirjoittajan tarkoituksena on ollut puolustaa teoksessaan sekä seksuaalivähemmistöjen että sukupuolivähemmistöjen ilmaisunvapautta, tasa-arvoa ja yhdenvertaisuutta. Tämä tarkoitus ei kuitenkaan välity julkisuudessa olleista lainauksista, jotka sellaisenaan eivät ole teoksen tarkoituksen mukaisia. […] Tästä näkökulmasta on myös otettava huomioon, että teoksessa esitetty kriittinen ajattelu kohdistuu valtaväestöön, joka ei tarvitse erityistä suojelua.[300]

Lisäksi asianajotoimiston perusteluissa esitettiin pahoittelevia puolusteluja, joiden mukaisesti teoksen jakelu on keskeytetty,[301] Suomen Perusta oli ”pyrkinyt muokkaamaan teosta huomattavasti ennen sen julkaisua, mutta olosuhteista johtuen epäonnistunut sii-

---

300 Asianajotoimisto Kari Uotin, varatuomari Tuukka Airaksisen ja Suomen Perustan opetus- ja kulttuuriministeriölle 30.7.2020 laatima paperi (s. 3–4). Julkaistu ministeriön asiakirjojen joukossa.

301 Emt., s. 6.

nä”,[302] ”teoksessa esitetyt mielipiteet ovat osittain olleet hyvien tapojen vastaisia”,[303] ”Matias Turkkila on Twitterissä 10.6.2020 todennut monen teoksessa olleen ilmaisun olleen alatyylinen ja täysin asiaton”,[304] Halla-aho ja Purra olivat ”irtisanoutuneet teoksessa esitetyistä kannanotoista”,[305] Suomen Perusta ja Perussuomalaiset ovat ”pyrkineet tehokkaasti korjaamaan tapahtunutta virhettä”,[306] ja ministeriön vaatimia tarkoituksia oli noudatettu.

Asianajotoimiston nämä argumentit olivat kannaltani lyttääviä, ja puolue olikin laittanut asianajotoimiston puolustamaan vain itseään, ryöminyt seksuaalivähemmistöön kuulumiseni taakse piiloon ja hyväksynyt ”tasa-arvon ja yhdenvertaisuuden edistämisen” ohjenuoraksi tutkimustoiminnalle. Tämän mukaan ”virhe” pistettiin epäsuorasti homouden piikkiin ja vallitsi siis siinä, että puolue ei ollut ajoissa sulkenut oveaan toiminnaltani, vaikka tosiasiallisia virheitä tekivät media ja viranomaiset.

Mainittakoon tässäkin, että asianajotoimiston väitteistä poiketen olin ottanut Turkkilan kannanotot huomioon ja siirsin hänen ehdotelmiaan laajalti osaksi kirjani sisältöä (ks. tämän kirjan lukua 2.5). ”Hyvien tapojen” noudattaminen puolestaan ei kuulu tieteen eikä filosofian metodisääntöihin, ja tutkimustoiminnassa on suorastaan kiellettyä edustaa tai vaatia *mitään tarkoituksia*. Niinpä olin sanonut asiat niin kuin ne kriittisen filosofian näkökulmasta ovat. Juridisen ajattelutavan onttous näkyi ”hyvien tapojen” kunnioittamisena, kun taas tieteellisen filosofian suoranaisena tavoitteena on kyseenalaistaa ja rikkoa ”hyviä tapoja” sen selvittämiseksi, kuinka ideologisia ne ovat.

Puolue joka tapauksessa ajoi enää vain omaa taloudellista etuaan eikä puolustanut julkaisuani. Päinvastoin: puolue pyrki kaikin keinoin sanoutumaan irti kirjastani pitääkseen opetusministeriön tuet ja turvatakseen rahoituksensa. Tämän merkiksi kirjani oli merkitty ajatuspajan Internet-sivuilla ”Jukka Hankamäen kirjaksi”, ikään kuin kyseessä ei olisi ollut Suomen Perustan julkaisu ollenkaan. Sisältöä puolue selitteli pois ”homon mielipiteenä”, vaikka teokseen kirjailemiani ajatuksia olivat esittäneet heteroseksuaaliset perusäijät itse. Vertailun vuoksi Jussi Halla-aho oli todennut (sinänsä ylittämättömässä) blogikirjoituksessaan ”Virheellistä toiseutta” 30.8.2007, että

> [h]yvä ja suvaitsevainen maahanmuuttopolitiikka on muiden ominaisuuksiensa ohella käänteistä seksiturismia, jonka avulla osa naispuolisesta väestöstämme voi a) toteuttaa eksoottisia seksifantasioitaan ilman kallista ja hankalaa matkustelua, b) lisätä omaa seksuaalista markkina-arvoaan ja c) ärsyttää suomalaista miestä, tuota kaiken kavaluuden alkujuurta, joka maksaa fetissin maassaolon, saa todennäköisimmin hänen puukostaan ja joutuu kuuntelemaan, kuinka ihq fetissi on verrattuna suomalaiseen HK:n sinistä syövään kalsarisankariin.[307]

Nähdäkseni myös tämä on erinomaista kulttuuri- ja yhteiskuntakritiikkiä – epäsovinnaista ehkä – mutta ei millään tavalla moitittavaa tai omista näkemyksistäni poikkeavaa. En olisi tosin itse mennyt konkretisoimaan ongelmia yhtä havainnollisilla sanankäänteillä, vaan

[302] Emt., s. 4.
[303] Sama.
[304] Emt., 4–5.
[305] Emt., s. 5.
[306] Emt., s. 5.
[307] Jussi Halla-aho *Scripta*-bloginsa kirjoituksessa 30.8.2007.

kirjoitin asiasta teoreettisella tasolla ”sosiaalisen vaihdon ilmiönä”, ”ekvivalenssin katoamisena” ja ”yhteiskunnallisen luottamuksen murenemisena”. Mutta Halla-ahon ajatus on pohjimmiltaan symmetrinen. Ja miten muuten voisi ollakaan, sillä eiväthän kaksi viisasta miestä voi olla samoista asioista kovin eri mieltä?

Siksi oli sangen ristiriitaista, että puolue alkoi korventaa ajatuksistani nyt minua, kun näkemykseni eivät olleet kuin ”Käytöksen kultaisesta kirjasta”. Totuus on, että mikään puolue ei voi puolustaa tutkimuksen vapautta sensuroimalla piirissään toimineiden tutkijoiden töitä sitä mukaa kun ne eivät tyydytä eri puolueissa istuvien ministerien pyyteitä.

Puolue kuitenkin lipsahti myötäilemään ministeriössä vallitsevaa demarimielialaa, ja Uotin toimiston paperissa homoseksuaalisuutta epänormalisoitiin kontrastoinnilla ”ns. normaaliväestöön”. Toimiston toinen keskeinen argumentti oli, että puolue on jo ripittänyt ajatuspajaa ”korjaaviin toimiin” ryhtymiseksi, jotta vastaava ei enää toistuisi. Näin puolueen pyhimykset uskottelivat, että kirjassani on jotakin rikki, vaikka puoluelaiset ryhtyivät repimään sitä yhdessä valtamedian kanssa. He siis asettuivat vastustajan housuihin ja astelivat sitä kautta median virittämään miinaan. ”Korjaavilla toimilla” ja ”toistumisen” estämistä vannomalla puolue viestitti, että Hankamäki on lähetetty pitkospuille.

Näkökanta oli odotettavissa, sillä se oli kytenyt jo pitkään. Perussuomalaisilla oli aiempiin puoluekannanottohinsa liittyvä motiivi, jonka vuoksi he hyväksyivät median esittämät naisvihasyytökset mielellään, ja he käyttivät asettaan heti, kun se oli mahdollista.

Perussuomalaisten poliitikkojen virhe oli siinä, että puolue hyväksyi median piirtämän irvikuvan ja ryhtyi reagoimaan median syötteisiin. Tosiasiassa median mielipiteille ei olisi pitänyt antaa mitään arvoa, sillä mediakritiikin merkitystä ei luonnollisestikaan pidä ratkaista kritisoiduissa medioissa. Se on kuin laboratoriokokeiden tulkinnoista annettaisiin potilaiden itsensä päättää.

Jotain hyvää puolueen asianajossa kuitenkin oli. Sen kautta viestitettiin, että motiivini olivat aivan toiset kuin mediassa oli esitetty ja että kirjani arviointia ei sopisi perustaa ”asian saamaan julkisuuteen tai kolmansien osapuolten julkisuudessa esittämiin näkemyksiin ja väitteisiin.”[308] Seurauksena oli ollut, että viestit oli ymmärretty ”eri tavoin kuin koko asiayhteydestä voi päätellä, jopa päinvastoin.”[309] Ja edelleen: ”Suomen Perustan tai teoksen kirjoittajan ei ole väitettykään syyllistyneen rikoslain alaisiin rikoksiin”[310] eikä teoksessa ”ehdoteta mitään tasa-arvon tai yhdenvertaisuuden vastaisia toimia, vaan ainoastaan nostetaan esiin kirjoittajan mielestä näihin liittyviä rakenteellisia asioita yhteiskunnassa.”[311] Voisin täydentää totemusta sillä kuiskutuksella, että en sanonut missään edustavani myöskään naisvihaa, vaan *toimittajat* sanoivat niin.

Ajatus asioiden ”päinvastaisuudesta” oli oikeaan osuva siksi, että näkemystäni valtiollisen tasa-arvopolitiikan nurinkurisuudesta ei ollut ymmärretty lainkaan. Feminismin kritiikkinihän perustui siihen, että naisten puolesta jatkunut tasa-arvon tuputtaminen oli toiminut poliittisten tarkoitusten ja odotusten vastaisesti johtaen epätasa-arvoon. Juuri siksi tuo tasa-arvopoliittinen klusteri oli arvostelunsa ansainnut, eikä se ollut mitään ”naisvihaa”.

---

308 Emt., s. 2.
309 Emt., s. 6.
310 Emt., s. 5.
311 Sama.

Sitä mukaa kun ministeriössä huomattiin perussuomalaisten ratsastavan sateenkaaren värisellä lohikäärmeellä tasa-arvon ja yhdenvertaisuuden puolesta taistellen ja kun mediassa puolestaan havaittiin ministeriön iskeneen kirveellä vilpittömän ja ansioituneen tieteilijän niskaan, olivat byrokraatit ja media joutuneet niin ymmälleen, että heidän oli pakko tunnustaa oman suhtautumisensa hulluus. Selvää on, että puolueen asianajo hallinto-oikeudessa ei kannattanut taloudellisesti, mutta poliittisen yleisön näkökulmasta on tämän ja tuonkin kirjani lukeminen kuin tallettaisi kultarahoja pankkiin.

6.5. Puolueen taajuudella radiohiljaisuus

Oli ironista, että viranomaiset kaivoivat pykäläkoreografiset keinot esiin hävittääkseen kirjani ja sen sisältämät totuudet. Kohtalomaista oli, että myös julkaisija pakotettiin taistelemaan asioistaan lakipykälin, joita Stanisław Jerzy Lec sanoi aikoinaan ”kidutusvälineiden näköisiksi”. Filosofisen teoksen repiminen juristinnuijien uhrialttarilla oli viranomaisvallalta pölkkypäisistä pölkkypäisin teko ja asian takana olevat ministerit sen mukaisia.

Olin kirjassani *Totuus kiihottaa* arvostellut myös poliittisen toiminnan alistamista oikeudelliselle arvionnille ja poliitikkojen juridista pamputtamista muun muassa vedoten hollantilaiseen oikeustieteen professorin Paul Cliteurin näkemyksiin. Hän sanoi näin:

> Kun poliitikkoja tuomitaan julkisesti esitettyjen mielipiteiden takia, on vaarana, että julkisesta keskustelusta tulee mahdotonta. Poliitikkojen ei pitäisi joutua miettimään kaikkea sanomaansa etukäteen oikeustoimien varalta. Loppujen lopuksi äänestäjät arvioivat poliitikkojen näkökulmien ja mielipiteiden oikeellisuuden. Jos mielipiteet eivät miellytä, ääniä ei tule. Se on normaali toimintatapa demokratiassa.[312]

Niin asioiden pitäisi olla politiikan valintamyymälässä eli vapaan markkinatalouden mukaisessa demokratiassa. Mutta myös minut ajettiin filosofi-kirjailijana saman ongelman uhriksi kuin monet nyky-Euroopassa sensuroidut poliitikot, mikä johtui ainoastaan siitä, että byrokraatit eivät ymmärtäneet kirjastani mitään. Heidän pakottamisensa lukemaan asiaa uudelleen ei tosin auta, sillä heidän kognitiivisia kykyjään rajoittaa psykologinen estoisuus. Heidän omia väitteitään syrjinnästä, rasismista, ihmisarvon polkemisesta ja muusta perättömästä en aio kuitenkaan heiltä koskaan ostaa.

Hallinto-oikeudellinen episodi osoitti vain sen, että politikassa ei voi toimia filosofisesti joutumatta kuritushuoneeseen kärsimään.

Ilmeisestikin asianajotoimiston kehotuksesta myös perussuomalainen puolue pidättäytyi lopulta kaikesta kommunikaatiosta minuun. Perussuomalaiset halusivat varata hihaansa kortin siltä varalta, että konflikti syntyisikin minun ja ajatuspajan välille. Puolue alkaisi silloin korventaa minua: syytellä sisällöstä, tottelemattomuudesta tai vahingon tuottamisesta imagolleen. Niinpä puoluelaiset vaikenivat kuin muuri. He eivät ottaneet enää yhteyttä eivätkä vastanneet viesteihin, olipa kyseessä puoluetoimisto, piiriyhdistys tai eduskunta. Ilmeisesti puolueen läpi kävi käsky, että Hankamäki laitetaan nyt radiohiljai-

[312] Oikeustieteen professori Paul Cliteur Yleisradion TV1:n Ulkolinjassa 9.3.2017, kohta 36:00. Siteerasin kohtaa kirjani *Totuus kiihottaa* sivulla 187.

suuteen. Tämä ilmentää koko organisaation läpi mennyttä viestiä, että jokainen puoluelainen, joka on tekemisissä kanssani, joutuu katumaan. Niin tehdään aina, kun joku halutaan hiljentää.

Puolue teki lopulta kuten ne aavikoiden sankarit, jotka kiinnittävät panttivangin avolava-Toyotansa takapuskuriin ja vetävät uhria narun perässä hiekkaerämaata pitkin. Panttivankina olin minä yhdessä pyhän kirjani kanssa. Puolue halusi nolata ja häväistä minut sekä myöntää kirjani virheelliseksi tai vääräksi, sillä julkaisun pyörtäminen ja peruminen helpottaisivat puolueen oman asian ajamista. Kiristämällä saatu tunnustus ei ole kuitenkaan pätevä.

Media puolestaan oli tyytyväinen siihen, että mediaa kritisoiva kirjani oli lukkojen takana. Siellä painos on edelleen kirjapainon lähettämissä pinkin värisissä kirjalaatikoissa, ellei kukaan ole polttanut sitä, ja puolue hautoo asiaa kuin hanhiemo.

6.6. Yritin tulla lehtikriitikoksi

Monien mielestä olisi ollut kuoliaaksi naurattavan hauskaa nähdä seksuaalivähemmistöön kuuluvan filosofin tulevan tuomituksi valtiollisen tasa-arvopolitiikan rikkomuksista. Aivan riippumatta siitä, mikä ajatuspajan valtionrahoitusta koskevan prosessin lopputulos on, sillä ei pidä olla vähäisintäkään merkitystä tieteen, filosofian eikä tutkimustoiminnan kannalta. Niinpä en jää seuraamaan minua käsittelevää jännitysnäytelmää pitemmäksi ajaksi, vaan totean vain, että ovatpa oikeustaistelun tulokset mitä tahansa, en aio antaa sen enempää oikeuslaitoksen, median kuin ministeriönkään ripityksille mitään arvoa. Ei ole epäilystäkään, ettei niin sanottu oikeuslaitos asettuisi ministeriön puolelle, sillä ihmisethän tuomitaan valtion tuomioistuimissa, ja oikeuslaitoksella on motiivi kostaa. Olinhan esittänyt kärkevää kritiikkiä tuomioistuinten ja oikeusoppineiden politisoituneisuudesta kirjani *Totuus kiihottaa* luvussa 8 ”Diskurssin oikeustieteellistyminen ja ihmisoikeuskultti”.

Sanoudun siis irti tuomioistuinten ja viranomaisten vallankäytöstä. Tämä johtuu siitä, että ne eivät ole oikeita tahoja päättämään tutkimusten merkityksestä. Jotain ymmärtääkseen byrokraattien pitäisi pysytellä etäällä ihmisten välisen viestinnän kysymyksistä tai tenttiä kirjani minulle ollakseen oikeutettuja sanomaan siitä jotain. Samaan tapaan kuin media ei kuulu tieteen maailmaan millään tavalla, myöskään oikeudellisella tai normatiivisella soveliaisuudella ei ole mitään merkitystä tieteen ja filosofian relevanssia arvioitaessa.

Tämä tarkoittaa, että jos jokin oikeus tuomitsee minut, kirjani tai sen julkaisijan johonkin rangaistukseen, hylkää julkaisijan valituksen tai aiheuttaa minulle tai julkaisijalle jotakin muuta tappiota, minä puolestani tuomitsen kyseisen tuomioistuimen niillä tieteellisillä argumenteilla, jotka olen esittänyt tässä. Oikeudellisen ja tieteellisen tuomion ero on vain siinä, että oikeudelliseen tuomioon liittyy sanktio, jota tieteelliseen tuomioon ei voida liittää. Mutta muutoin tuomio on filosofian ja sosiologian näkökulmasta pelkkä symbolinen ja rituaalinen toimenpide. Jäljelle jää pakkovallan kyky rangaista minua, mutta muilta osin tuomio on kannaltani täysin vaikutukseton. Erona on myös se, että oikeudellisen tuomion kesto on rajallinen, olkoonpa se vaikka vankeusrangaistus, mutta medialle ja byrokraateille langettamani tieteellinen tuomio pysyy ikuisesti voimassa.

Ajallisen syvyyden saamiseksi viivähdetäänpä hetkinen historian tuokiokuvissa ja käännetään muutama menneisyyden lehti.

Lukiolaiset ja työ löivät kättä

Vammalan lukion toisluokkalaiset saivat maanantaina ja tiistaina tutustua yhteen yhteiskuntamme perusrakennuspuuhun, ilmiöön nimeltä työ. Tutustuttavaa löytyi mm. kaupungin virastoista, hoitolaitoksista, pankeista ja muista liikeyrityksistä, myös Tyrvään Sanomista.

Lukion opinto-ohjaukseen kuuluvan kaksipäiväisen jakson ajaksi oppilaat saivat tehtäväkseen hakeutua itseään kiinnostavalle työpaikalleja tutustua kahteen eri ammattiin. Muutamat kävivät kahden päivän aikana parissakin paikassa. Uusista tuttavuussuhteista saadut vaikutelmat piti lopuksi kirjata työelämään tutustumisraportti -nimiselle lomakkeelle. Lomakkeessa pyydettiin mm. yleistä selvitystä kyseisistä ammattialoista tai ammateista ja työolosuhteista, tutustujan käsityksiä työn valo- ja varjopuolista sekä työn mahdollisesta sopivuudesta tutustujalle

Tässä tutustutaan toimittajan työhön, toisin sanoen siihen mitä toimittaja on juuri tehnyt. ''Mitähän se ketale on meistä kirjoittanut'', tuumivat Jukka Hankamäki (vas.) ja Elina Paunuvuori lukiessaan oheista juttua näytöpäätteeltä toimituksessamme.

Tyrvään Sanomissa huhtikuussa 1984. Yritin tulla toimittajaksi mutta päädyin median tutkijaksi. Puoluekantani ei ole koskaan ollut Vasemmistoliitto, toisin kuin kuvatekstistä voisi päätellä.

Aikana, jolloin itsekin kirjoitin vielä kouluaineita, suunnittelin ryhtymistä toimittajaksi, joka tuolloin oli arvostettu ammatti sekä kunniallisuuden puolesta että suuren vaikutusvallan vuoksi, kun sosiaalista mediaa ei ollut. Kokeilin alaa muun muassa Tyrvään Sanomissa, joka päätyi valitettavasti myöhemmin Sanoma-yhtiöiden omaisuudeksi.

Kun nuorena abiturienttina nipsaisin sulkakynän rauhankyyhkyseltä ja voitin vuonna 1985 kirjallisuusjärjestö Nuoren Voiman Liiton järjestämän valtakunnallisen ”Tähtäimessä tulevaisuus” -kirjoituskilpailun,[313] opetusministeriön tuolloinen virkamies kysyi minulta palkintojenjakotilaisuudessa, mihin tähtään tulevaisuudessa. Vastasin, että toimittajaksi – ja tekemään niin hyvän jutun, että se veisi minut kiven sisään.

Mutkia on tullut matkaan, kuten tiedätte, mutta muutoin olen lähes onnistunut. Myös yhteiskunta on muuttunut Orwellin vuodesta 1984 paljon tuon aikaista orwellilaisemmaksi niin, että vanhoissa ajankuvissa viipyminen on osoittautunut vaarallisen ja epäasiallisen leikkisäksi.

Olen selvinnyt elämäni läpi velkaantumatta kenellekään lanttiakaan sen enempää moraalisesti kuin materiaalisesti ja tulematta syytetyksi tai tuomituksi oikeudessa. Mitään ei ole koskaan myöskään peritty, ei minulta, enkä minä muilta. Niinpä en olisi nuorena miehenä arvannut, että jonakin päivänä opetus- ja kulttuuriministeriö tuhoaa tutkijanmaineeni, urani ja toimeentuloni syytöksillä nisäkkäiden tasa-arvon loukkauksista.

Se, että media *voi* tehdä niin, oli kyllä tiedossani. Kirjoitinhan myös kirjassani *Totuus kiihottaa*, että media kohtelee ihmisiä pelkkinä objekteina, joita se luo ja tuhoaa oman mielensä mukaisesti. Siksi Kimi Räikkönen menetteli median kanssa oikein, kun ei toimittajille paljoa puhunut ja lausahduksensa olivat juuta ja jaata.

---

[313] Kirjoitelmani ”Nauru tulevaisuudelle” ilmestyi Nuoren Voiman Liiton kokoelmassa *Antaa tulla – ”Tähtäimessä tulevaisuus”* (1985, 104–105).

Kirjoittaminen on miellyttänyt aina Jukka Hankamäkeä. Hän arvelee kirjoittamisen kuuluvan tavalla tai toisella myös tulevaisuudensuunnitelmiin.

Jukka Hankamäki tähtää kirjoittajan uralle

Vammala/SK

— Olen harrastanut kirjoittamista jonkin verran. Esimerkiksi kouluaineiden kirjoittaminen on ollut erittäin mieluisaa, sanoo kansainvälisen nuorisovuoden kirjoitustapahtumassa palkittu Vammalan lukion 18-vuotias abiturientti Jukka Hankamäki varsin vaatimattomasti.

Kirjoituskilpailun aihe "Tähtäimessä tulevaisuus" oli omiaan Jukalle, sillä hänellä itselläänkin on edessä tulevaisuuden ratkaisevat siirrot. Ylioppilaskirjoitukset ovat takana, mutta niiden tuloksista ei ole vielä tietoa.

— Katsotaan, kuinka kirjoitukset ovat menneet. Sitten on vuorossa opiskelupaikan etsiminen. Mitään varmaa tavoitetta minulla ei vielä tällä hetkellä ole. Tuntuu ainakin siltä, että kirjoittaminen liittyy tavalla tai toisella omiin suunnitelmiini, arvioi Jukka.

— Aiheita oli useita, ja niistä löysi kyllä mieleisensä. Ajattelin käsitellä tulevaisuusaihetta humoristisesti. Mukaan sisältyi melkoisesti mustaa huumoria. Mielestäni ihmisten asennoituminen tulevaisuuteen ja tulevaisuudensuunnittelu on lopultakin kovin vähämerkityksistä itse toteutuksen kanssa, sanoo Jukka.

— Tavallisesti kirjoitan asia-aiheista ja asiallisesta näkökulmasta. Siinä mielessä kilpailuaineeni oli hiukan poikkeuksellinen.

Jukka on nyt oman koulunkäyntinsä loppusuoralla. Hän sanoo oman mielipiteensä ainekirjoituksesta.

— Ainekirjoitus on koulussa täysin paikallaan. Loppujen lopuksi se on hyvin monipuolinen näyttö kirjoittajan kyvyistä. Luovuuttahan korostetaan muutenkin paljon, joten ainekirjoitus puolustaa kyllä hyvin paikkaansa.

Muiden muassa Satakunnan Kansa teki minusta paikallisen julkkiksen jo ennen sosiaalista mediaa. Pilottimalliset kehykset ovat jälleen muodissa, eikä nykyoloja voi erottaa Brezhnevin ajoista.

Neljä vuosikymmentä sitten tilanne näytti edellä kuvatulta. Nykyisin media kuvaa kriitikkonsa näin:

Pilapiirroksen kohteeksi päätymistä Iltalehdessä voidaan pitää merkkinä julkkiksen asemasta.
Näköiskuvia suosinut Kari Suomalainen olisi todennäköisesti kuvannut raahaamisen toisin päin.
Olemukseni copyright ja respektiosuoja kuuluvat yksinomaan minulle.

Muun muassa yllä olevalla maineterrorilla valtamedia raiskasi minut ja tutkimukseni. ”Huumorin” varjolla suojeltu pahoinpitely oli osa heteroseksuaalisen valtakulttuurin harjoittamaa henkistä väkivaltaa. Kuvassa homoseksuaalinen tuplatohtori esitettiin naisia hiuksista kiskovana hyypiönä vain siksi, että en suostunut heteroseksuaalisen valtakulttuurin mukaiseen naistenpalvontaan vaan sanoin totuuden valtamedian feminisaatiosta, naisten vallankäytöstä medioissa ja miesten alistetusta roolista yhteiskunnassa.

Todellisuudessa raahaaminen toteutuikin toisin päin kuin kuvassa annetaan ymmärtää. Kyseisellä julkisen mielipiteen muokkauksella lehti vahingoitti asemaani ja mainettani tieteentekijänä jättäen suhtautumiseni oman suopeuteni varaan. Kärsivällisyyttäni valtamedia koettelee väärän tuttavallisuuden keinoin, ja entistä vaateliaampia takeita *omalle* sananvapaudelleen ovat toimittajat olleet itselleen jatkuvasti peräämässä.[314]

[314] Vastustin kirjani *Totuus kiihottaa* sivuilla 291–292 Päätoimittajien yhdistyksen vaatimuksia toimittajien sananvapauden laajentamista kattavammaksi ja paremmin suojaavammaksi kuin muilla kansalaisilla. Vaade rikkoo perustuslaillista yhdenvertaisuutta.

Toimittajien mielestä kyse näyttää olevan ”vihapuheesta” tai ”maalituksesta” aina kun joku kyseenalaistaa median toiminnan, mutta median itsensä syyllistyessä mudanheittoon kyse onkin vain toimittajien hurskaasti ja puhtain purjein toteuttamasta ”kriittisyydestä” ja ”totuutta” julistavasta ”journalismista”. On syytä muistaa, että median harjoittama terrori tapahtuu koko ajan vain sen kohteiden ja yleisöjen osoittaman suvaitsevuuden turvin ja anteeksiantoomme luottaen.

6.7. Totalitarismin oire: tutkimuksen vapaudesta täytyy taistella

Mediatutkimukseni rituaaliteurastaminen pakkovallan keinoin johtui vain ja ainoastaan siitä, että järjellisiä keinoja kurinpitoon ei enää ollut. Kepeähköksi tekaistun ”kohun” takana pesivätkin vakavat yhteiskunnalliset konfliktit, joiden syyt olin analysoinut tutkimuksessani, mutta Kassandran huutoani ei kuultu. Poliittisen viranomaisvallan hyökkäyksellä filosofia vastaan saattoi olla lähinnä kolme tarkoitusperää:

1) että kärsisin tappiota, pelästyisin enkä sanoisi enää mitään,

2) että muut tieteilijät pelästyisivät ja tottelisivat jatkossa ministeriötä ja

3) että ajatukseni voitaisiin tukahduttaa ja estää kansalaisia saamasta tietoa.

Voin kuitenkin vakuuttaa, että en säiky typeryksiä enkä pyörrä puheitani millään tavalla. En aio muuttaa näkemyksiäni viranomaisten mielipiteiden perusteella mitenkään. En aio myöskään lopettaa ajatusteni ilmaisemista. Mikäli tapauksen tarkoitus on poistaa filosofiset näkemykseni julkisuudesta, ainoa keino siihen on eristää minut vankeuteen, asettaa ylivoimainen uhkasakko tai *tappaa* minut. Viimeksi mainittu on ainoa keino ajatusteni poistamiseen todellisuudesta. Ilmeisesti juuri siihen ministeriö ja oikeuslaitos pyrkivät. Se onkin *ultimatum* ja aidon punikkifasismin muoto.

Tässä mielessä sananvapauden syövyttämisellä ei ole voinut olla muuta tarkoitusta kuin kitkeä tietyt ajatukset todellisuudesta, mikä ilmentää halua hävittää myös näkemysten kannattajat, joiden tajunnassa ajatuksilla on asunto. Koska ajatuksia ei saa katoamaan ilman ajattelijoiden tuhoamista, sensuuri on pohjimmiltaan murhan yritys, mikä puolestaan tekee sananvapauden loukkauksesta vakavan ihmisoikeusrikoksen. Asian voi sanoa niin, että ajatuksilla on merkitystä vain julkaistuina, ja siksi sananvapautta vastaan rikkominen ja sensuuri ovat ihmisen olemassaolon kiistämistä, persoonan mitätöintiä ja pimittämistä, joihin poliittinen vihervasemmisto on syyllistynyt myös mediassa ja yliopistolaitoksessa pyrkimällä kaikin keinoin tukahduttamaan ajatusteni esittämisen, kieltämään toimintani ja vaikenemalla koko olemassaolostani sekä myöntämällä auliisti esiintymislavoja, sivutilaa ja rahaa poliittisille ja tiedepoliittisille vihollisilleni.

Yhteiskuntakäytäntö, jossa ajatuksiaan ei saa tai voi sanoa ja ne halutaan poistaa todellisuudesta, ei mitenkään poikkea Jekaterinburgin parakkikylistä, joissa valot himmenivät aina kun sähkötuoli kytkettiin toimintaan. Euroopan maissa uhattuina ovat olleet viime vuosina nimenomaan kansallisen edun puolustajat. Myös EU-vetoinen anti-intellektua-

lismi ja konformismi ovat johtaneet siihen, että erimielisiä pidetään nykyisin *toisinajattelijoina*, jotka pyritään *likvidoimaan* tieteestä ja mediajulkisuudesta.

Tämä osoittaa oikeaksi jo ensimmäisessä väitöskirjassani toteamani filosofisen johtopäätöksen. Kaikki valta on pohjimmiltaan väkivaltaa, sillä se perustuu pakkokeinojen ja väkivallan uhkaan.[315] Myös tässä prosessissa viranomaisilla ovat taloudellisten kiristyskeinojen lisäksi käytettävissään käsiraudat ja pippurisumutteet, joilla ihmisiä hallitaan ja laitetaan kuriin.

Näistä syistä sananvapaus ei ole mikään auton ilmastointilaitteen kaltainen lisävaruste vaan demokraattisen yhteiskunnan kulmakivi, jolle muut oikeudet perustuvat. Sen sijaan maineterrori on henkistä väkivaltaa, joka haavoittaa tieteen ja tutkimuksen vapautta yhtä perusteellisesti sekä etukäteen että jälkikäteen toimeenpantuna.

Koska kukaan ei halua edes uhatuksi, on rakkaus- ja totuusministeriö vahingoittanut tiedettä ja tutkimustoimintaa jo nyt pelkällä sakinhivutuksellaan, eikä säikäytettyjen tutkijoiden tietoisuuteen juurrutettua muistikuvaa saa noin vain katoamaan. Tutkijoiden vapaus ei tällöin riipu siitä, miten käy joissakin oikeusasteissa, sillä kontrolli on siirtynyt itsetarkkailuksi tieteilijöiden oman ihon alle – pahimpien foucault’laisten vankilavisioiden mukaisesti. Myös vihervasemmistolaisesti ryvettyneen tiedeyhteisön tulisi tämä ymmärtää, ihan oman etunsa vuoksi.

En siis olisi toivonut, että viranomaisvalta milloinkaan ryhtyy minua vastaan moiseen hulluuteen, ja näin ajattelen myös viranomaisvallan oman edun vuoksi. Mitäpä tekemistä minulla tutkijana ja tieteilijänä onkaan koko asian kanssa, kun *viranomaiset* ovat ottaneet tehtäväkseen päättää tieteellisestä ja yhteiskunnallisesta totuudesta?

6.8. Tasa-arvopolitikointi tekee keskiajan tutuksi

Tiedepoliittisen kiristyksen kaikki keihäät osoittivat lopulta minuun. Puolueelle tarjoiltu ajatuskulku oli, että ministeriön syytökset häirinnästä ja ahdistelusta eivät johda taloudellisten tukien polttamiseen jatkossa, jos ajatuspaja taipuu ministeriön itsensä harjoittamaan häirintään ja taloudelliseen ahdisteluun. Kuinka ironista ja samalla feministisen uskontunnustuksen mukaista!

Selvää oli, että Suomen Perusta lipsahtaisi lopulta ministeriön puolelle ja ainoaksi kärsijäksi jäisin minä itse ilman vähäisintäkään syyllisyyttä ja muun tiedeyhteisön katsellessa tumput suorina vieressä. Näinhän toimittiin myös myöhäiskeskiajalta ja uudelta ajalta aina 1800-luvun puoliväliin asti järjestetyillä *autodaféilla*, joilla tuomittiin kerettiläisiä ja vannottiin kuuliaisuutta inkvisitiolle.

Totuuden ritualisoiminen vallanpitäjien omaisuudeksi ei ole tuntematonta myöskään myöhemmille ajoille. Totalitarististen järjestelmien ja valtioliittojen (nykyaikana Euroopan unionin) sairas ja monin tavoin vinoutunut tasa-arvon takominen on tunkeutunut syvälle tiedeyhteisöön ja tuhonnut sen kriittisen ja älyllisesti eloisan ytimen. Tuloksena tuosta oli nyt kirjani käsittely, joka muistutti kärsimysmunkkien kengätöntä kulkua kohti uskonkäräjiä.

Kirjani sensuroinnin kautta liityn toki kunniakkaaseen perinteeseen. Myös Jean-Jacques Rousseaun teokset *Yhteiskuntasopimuksesta* ja *Émile* kiellettiin, ja kirjoittajan

[315] Ks. ensimmäistä väitöskirjaani *Rakkauden välittäjä* (1997, s. 35–36).

sallittiin palaavan maanpaosta Pariisiin sillä ehdolla, että hän ei julkaise enää mitään. Vaiennettu valistusajattelun kriitikko onnistui kuitenkin luonnostelemaan postuumina ilmestyneen teoksen *Yksinäisen kulkijan mietteitä* kävelyretkillään, joilla hän myös kuoli saamatta koskaan nähdä, kuinka oikeassa hän oli ollut vastustaessaan valistusfilosofian tapaa verhota ihmisen luonnonvarainen eläimellisyys näennäisen sivistyksen kaapuun. Kun Robespierre vuonna 1793 alkoi pidättää liberaaleja, heidän katsottiin menneen ”liian pitkälle”. Aivan samaa virhettä toistaa nykyinen valkyyrioiden siivin maahan syöksyvä Euroopan unioni, jossa liberalismi jälleen tuhoaa omat hedelmänsä.

Myös oman kirjani sensurointi osoittaa, että valistusfilosofian aikakaudella lentoon lähteneestä ’tasa-arvosta’ on tullut jakobiinisen vallakumouspuheen mukainen retorinen warrantti, jota käytetään vasemmistolaisen politiikan junttaamiseen ja kaikkien ihmisten mielivaltaiseen pakottamiseen.

Tosiasiassa filosofien, kirjailijoiden ja muiden kulttuurintuottajien laittaminen tanssimaan kyykkyripaskaa poliittisen hallinnon edessä ei kuulu länsimaiseen yhteiskuntaan vaan Neuvostoliittoon, ja sillä on taipumus päättyä ikävästi etenkin byrokraattien ja heitä tukevan median omalta kannalta. Ero on vain siinä, että ennen ihmisiä sensuroitiin neuvostovastaisiksi julistettuina, ja nykyään sensuroidaan, jos ei edistä Euroopan unionin paimenkirjeissään julistamaa monikulttuuri-ideologiaa ja tasa-arvototalitarismia.

Sen lisäksi, että poliittinen vihervasemmisto on yrittänyt jo aiemmin lopettaa minut kiistämällä minulta toimintaresurssit punavihreän värisuoran hallitsemassa yliopistofilosofiassa, se koetti nyt murhata minut tukkimalla tämän nähtävästi ainoan räppänän, josta olen vielä voinut sanoa jotakin kriittistä: Suomen Perustan julkaisutoiminnan.

Pahin mahdollisuus suitsijoiden omalta kannalta ei ole koskaan ollut se, että heitä on ripusteltu lyhtypylväisiin, vaan surkeinta heidän kannaltaan on, että heidän tekonsa jäävät leimaamaan heidän *omaa* persoonaansa ikuisiksi ajoiksi. Lopulta kansa on laahannut heidän ruumiitaan muistelmissaan ja muissa historiateoksissaan, aivan kuten Aleksis Kiveä kiusannutta August Ahqvistia.

Tuon listan jatkoksi päätyy todennäköisesti myös suuri osa sensuuria vaatineista nykyisistä valtakunnansyyttäjistä, yhdenvertaisuusvaltuutetuista, tuomareista ja muista tasa-arvotalebaneista. En ole nimittäin koskaan havainnut ihmiskunnan tunnetun historian aikana kenenkään *kiittävän* byrokraatteja sensuurista enkä kirjallisuuskriitikoita hyvistä kirjoituksista. Sen sijaan otaksun, että niin ministeriö kuin punavihreät yliopistotkin joutuvat häpeämään koko tulevaisuutensa ajan minuun kohdistamaansa jatkuvaa pahoinpitelyä ja takaan, että milloinkaan Suomen valtio, ministeriöt ja yliopistolaitos eivät *saa* minulta mitään. Syy on, että ne ovat ottaneet minulta jo kaiken mutta eivät ole koskaan myöntäneet minulle mitään, ja tutkintonikin olen suorittanut omin kustannuksin, itse. Toivon myös, että kansalaiset lopettavat verojen maksamisen ja valtiovarainministeriö yliopistojen rahoittamisen.

Toivoa taistolaisten kanssa taisteleville antaa Jan Palach, joka ei jäänyt odottamaan roviolle raahaamistaan vaan teki polttoitsemurhan protestiksi Neuvostoliiton miehitykselle ja muulle kommunistiselle mielivallalle keväällä vuonna 1968. Hänen muistolaattansa on tätä nykyä Prahan yliopiston filosofisen tiedekunnan seinässä.

Ilmeisesti opetus- ja kulttuuriministeriössä, oikeuskanslerinvirastossa ja hallinto-oikeudessa odotetaan loogisesti ajateltavissa olevaa lopputulosta: että minäkin polttaisin itseni bensiinillä Helsingin Senaatintorilla vastalauseeksi tiedepoliittiselle sorrolle,

vääryydelle ja henkiselle väkivallalle. Pääsisivät eroon, ja muutenkin kuolemantapaus puhdistaa.

En yleensä anna lupauksia enkä lupaa nytkään mitään, sillä uutiskynnys tuskin ylittyisi. Sen sijaan toivon, että jos Helsinkiin osuu jonakin päivänä monikärkinen ohjus, yksi lataus täsmäosuisi opetus- ja kulttuuriministeriöön Kruununhaassa, jossa luteillakin väitetään olevan pienet kruunut. Toinen kärki osukoon Suomen Akatemiaan ja sulattakoon sen suolapatsaat. Kolmas tunkeutukoon Helsingin yliopiston Tiedekulmaan ja polttakoon poroksi vihervasemmiston esiintymislavan. Neljäs kärki menköön valtioneuvoston linnaan ja viides unelma-Kelaan, jonka opintotukien takaisinperintäpäätöksistä ministeriö on mallinsa saanut. – Kim Jong-un, oletteko kuulolla? Painakaahan nyt sitä nappia!

III

JOHTOPÄÄTÖKSIÄ MEDIASTA, TIEDEPOLITIIKASTA JA PUOLUETOIMINNASTA

”If you quit tell lies about me,
well, I won’t tell the truth about you.”

Mitchell Tenpenny, *Truth About You*

7. Median reaktiot täydellistivät tutkimukseni

Kun Frédérik Chopin esitti toisen pianokonserttonsa vuonna 1830, yleisö kyseli, missä on ensimmäinen, sillä kukaan ei ollut kuullut siitä mitään. Säveltäjä lausui tuolloin, että esityskunnossa on toinen, sillä ensimmäinen on vasta tekeillä.

Myös tämä mediatutkimusteni toinen osa on ”ensimmäinen” siksi, että näin ympyrä sulkeutuu ja tullaan alkuun. – Ikuinen paluu. Valtavirtamedia todisti kaikki väitteeni reaktioillaan oikeiksi, joten tämä luku jää lyhyeksi, ja tulokset voitte lukea kirjastani *Totuus kiihottaa*. Tämä toinen osa siis vain omalta osaltaan vahvistaa ensimmäisen osan väitteet.

Myös tämä kirja oli kyllä ideana olemassa jo silloin, kun tutkimusprojektini lopuksi kirjoitin ensimmäisen osan alkusanat. Asioiden kulun arvaten olin nimittäin varautunut median revanssiin.

Hankkeeni lopuksi voidaan nyt pohtia, oliko kirjallani tuloksia. Vastaus on dialektinen: kyllä ja ei. Koronakriisin ja Ukrainan sodan aiheuttama faktavakavoituminen on pakottanut mediaa ryhdistäytymään, sillä kriiseistä on ollut raportoitavissa myös tosiasioita. Monikulttuurisuuden puolustelu ei ole ollut yhtä löysää kuin aiemmin, vaikka Euroopan unionin ”yhtenäisyyden” eli liittovaltiopolitiikan puolesta on hoilattu, kuten ennenkin. Mielipiteidenvaraisten aiheiden punavihreä pelkistäminen jatkuu, ovatpa kyseessä ilmastonmuutoksen torjunta (ekososialismi) tai pakolaisten vastaanottamisen välttämättömyys.

Asian voi sanoa niin, että valtavirtamedia ei edelleenkään puhu siitä, mikä kansalaisia kiinnostaa, liikuttaa tai huolestuttaa, vaan siitä, mistä poliittinen eliitti kulloinkin haluaa puhua. Myöskään koronakriisin ja Ukrainan sodan aikana ei ole puhuttu riittävästi suomalaisten ihmisten omasta taloudellisesta ahdingosta, joka johtuu esimerkiksi polttonesteiden ja sähkön hinnan noususta, hiilineutraaliuteen kiirehtimisestä, ylimitoitetusta ”vihreästä siirtymästä”, epärealistisesta energiapolitiikasta sekä vihervasemmistolaisen hallituksen tavasta syytää verovaroja EU:n peräämiin tukipaketteihin, maahanmuuttajien sosiaaliturvaan ja kehitysapuun sekä ilmastonmuutoksen Suomelle epäedulliseen torjuntaan.

Toimittajat, poliitikot ja tieteilijät eivät oppineet terapeuttisesta toiminnastani mitään. Heidän defensionsa vahvistuivat, eivätkä he korjanneet asenteitaan, käsityksiään eivätkä reaktioitaan mitenkään. Median, politiikan ja tieteen välinen sosiaalinen korruptoituneisuus jäi ennalleen. Juuri tuon ”medioitumisen” osoittaminen oli ollut kirjani *Totuus kiihottaa* tutkimuksellinen tehtävä, joten tutkimus sinänsä onnistui täydellisesti.

Tällä tavoin minua alkoi uhata pessimistin paradoksina tunnettu noidankehä. Pessimistin pahin pettymyshän on se, ettei petykään, mikä antaa aihetta optimismiin. Optimismin aurinko taas osoittaa, että synkimmälläkin pilvellä on kultareuna, jolloin pessimistin koko pessimistinen maailmankuva on vaarassa.

Pessimistinä en päässyt pettymään, sillä vastustajieni defensiivisyys oli odottamallani tavalla tyrmäävää, mikä vaaransi pessimistisen elämänkäsitykseni, ja sen kirjani vastaanoton negatiivisuus jälleen pelasti. Tutkimuksen onnistuminen siis horjutti uskoani jatkuvaan epäonnistumiseen, kun taas kritiikin raivokkuus ohjasi minua ajattelemaan, että olen onnistunut työssäni, mikä puolestaan kyseenalaisti henkilökohtaisen pessimismini ja

niin edelleen. Epäonnistuessani onnistuin ja onnistuessani epäonnistuin, mikä takaa, etteivät tutkimukseni tulokset ole mitään sellaisia, jotka voisi luetella ranskalaisin viivoin.

Tutkimukseni täydellisyyttä vastustavia ja sen uskottavuutta parantavia epäilyksiä aiheutti kohtuullisessa määrin se, että muutamien ei-sosialististen toimittajien, poliitikkojen ja yliopistotoimijoiden mieleen hiipi mahdollisuus, että esittämissäni yhteiskunta-analyyseissa onkin perää. He ilmeisesti huomasivat, että ikävien tosiasioiden myöntäminen tarjoaa tulevaisuuden rakentamiselle paremman lähtökohdan kuin niiden kieltäminen.

Varsinainen tulos saavutettiin tutkimuskohteideni – median, politiikan ja tiedeyhteisön – ulkopuolella, jossa yleisöt ja kansalaiset alkoivat kiinnittää entistä enemmän huomiota valistajiensa luotettavuuteen. Tämäkin seuraus oli tahaton, eikä kirjallani ollut manipuloivia tarkoituksia tai tuloksia, joiden kautta tutkimustoiminnastani olisi koitunut kenellekään sen filosofiset tarkoitusperät vaarantavaa hyötyä.

Tutkimukseni tulokset voidaan siis esittää median, politiikan ja tieteen tilaa kuvaavina tulkintoina, joita ei voida paketoida ojennettaviksi tieteen kauppatiskin yli. Tässä kirjani kolmannessa pääluvussa koetan luoda katsauksen tutkimukseni kaikkiin osa-alueisiin.

7.1. Vastauutisointi vihervasemmiston selviytymisstrategiana

Toimittajilla on ollut itseään koskevien skandaalien torjumiseksi ja kriisien hallitsemiseksi lähinnä kaksi puolustusstrategiaa: uhriutuminen ja hyökkäys. Näistä kahdesta he valitsivat jälkimmäisen, sillä ”hyökkäys on paras puolustus”.

Arvosteluni ei ollut kohdistunut lainkaan *naisiin*, jotka media maalasi uhreiksi laajoin siveltimenvedoin, vaan olin kohdistanut kritiikkini *median tapaan edustaa feminismiä*, mikä on aivan eri asia. Toimittajat kuitenkin keksivät tilalleen *sijaisuhrin* ja määrittelivät kohteeksi ”naiset”. Harmillista oli, että media uhriutti viattoman ihmisryhmän.

Sitten toimittajat pyrkivät laakeroimaan itseään ”sankaruudella” ja syyllistivät puoluetta ja kirjoittajaa ”pahuuden” mielikuvilla sekä vihervasemmiston kyynelehtimällä ”maalituksella”. Media halusi hallita ilmatilaa ja pelastaa kasvonsa kääntämällä huomiota pois itsestään. Toimittajien toimeliaisuudessa oli siis kyse pelkästä vasta- ja peiteuutisten rakentelusta sekä vihervasemmistolle tyypillisen valheellisen maailmankuvan levittämisestä ja omaan selviytymiseen tähtäävästä strategiasta.

Tieto-opillisesti, metodologisesti ja journalistisesti kelvotonta tutkimukseni käsittelyssä oli median pyrkimys toimia itse omana tuomarinaan. Tämän myös välkyimmät sivustakatsojat huomasivat. Ulos vääntyisi pelkkää toimittajien kaunaista kostoa, niin kuin kävi. Median puolustelu joka tapauksessa paljasti kritiikkini perustelluksi jo sitä kautta, että ”se koira älähti, johon kalikka kalahti”.

7.2. Uusi valetieteen laji: lehdistöreportaasitiede

Eräänä tieteenfilosofisena tuloksenani olen lanseerannut mediatutkimukseen ja viestintä- sekä informaatiotieteisiin uuden käsitteen: ’lehdistöreportaasitiede’. Se ei ole tieteellistä tutkimusta olleenkaan vaan toimittajien pyrkimystä päättää tutkimusten tuloksista ja halua kertoa näkemyksistään mediassa tavalla, jonka tarkoituksena on ohjailla tutkimusten

vastaanottoa kansalaisten, toisten tieteilijöiden, yliopistoyhteisön ja rahoittajien keskuudessa. Lehdistöreportaasitiede ei ole sama asia kuin lehdistötiedotetiede, jolla viitataan *tutkimuksen tekijän* julkaisemiin tiedotteisiin. Lehdistöreportaasitieteessä *toimittajat* laativat tiedotteet, referaatit ja reportaasit, ja se on uusi valetieteen laji, joka on syntynyt tieteen medioitumisilmiön tuloksena.

Reportaaseilla yleisesti tarkoitetaan referoimaan pyrkiviä juttuja, joissa toimittajan henkilökohtainen, kertova ja osallistuva näkökulma on olennaisesti mukana. Esimerkkejä lehdistöreportaasitieteestä tarjoavat Helsingin Sanomien pitkästi ja selittelevästi otsikoidut jutut, joissa kolumnistien kynänkäänteillä ja erilaisilla ”vaikka”- ja ”mutta”-lauseilla väännellään tutkimuksen tulokset toimittajien omaa maailmankuvaa vastaaviksi tai – mikäli se ei käy päinsä – ryvetetään tutkimukset ja niiden tekijät toimittajien itsensä keksimissä valheissa.[316] Kyse ei ole siis tieteen *popularisoinnista*, jota tekevät tieteilijät itse.

Jos tieteilijät ovat lähtökohtaisesti eri mieltä kuin toimitus, toimittajat manipuloivat ja suodattavat asioita paremmintietäjän neuvoillaan, jotta tiedeyleisö varmasti saa ”oikeanlaisia faktoja”. Ja mikäli tieteilijät ovat yhtä mieltä median toimituspoliittisista näkemyksistä, toimittajat selittävät tieteilijöiden ajatukset miellyttämään kansan makua niin, että jutuista maksava yleisö voi ne hyväksyä ja ostaa. Mikäli taas mustamaalaus kannattaa paremmin, he sutivat kohteensa sen mukaisesti. Tarvittaessa apua tärvelemiseen haetaan kritisoitavan vihollisilta.

Erään pölvästimäisimmistä arvioista kirjastani *Totuus kiihottaa* truuttasi lukijoiden nähtäville Seura-lehden Petri Korhonen, joka juorulehden toimituspäällikkönä haukkui minua ”naisvihatohtoriksi”. Väite oli aidosti vihamielinen ja edusti varmasti myös tuota paljon paheksuttua sukupuolista häirintää. Aggressori esitti jutussaan myös väärän sitaatin, jota ei ole kirjassani. Onko tässä Suomen ääliömäisin lehdistöreportaasi?

TOLKUN HENKILÖ Petri Korhonen 12.06.2020 19.31 SEURA

Onko tässä Suomen arkajalkaisin puoluejohto? Näin helposti perussuomalaisten pomot luikkivat karkuun, kun naisvihatohtorin tuotos iski tuulettimeen

Tohtori **Jukka Hankamäen** teksti on osoittautunut vaikutuksiltaan hyvin paljastavaksi täsmäiskuksi perussuomalaisten nykyjohtoa vastaan.

Ei siksi, että tutkimukseksi naamioitu katkera, vihainen vuodatus on sisällöltään niin vaahtosuista julistusta ”liikaa pihtaavista tai väärille ulkomaalaisille miehille antavista naisista” joiden kuvataan olevan jokaisen yhteiskunnallisen ongelman takana.

Samanlaista tekstiä on nimittäin nähty ja puhetta kuultu persujen suosimilta uusoikeistolaisen liikkeen ajattelijoilta, runoilija **Timo Hännikäisestä** alkaen jo pitkään.

Tekstistä välittyvissä umpisovinistisissa asenteissa ei ole perussuomalaisille tai heidän vastustajillekaan mitään yllättävää. Eikä tällainen julkinen naisten alentaminen saa ketään puolueen vakiokannattajaa luopumaan aatteestaan.

Demaritoimittaja yritti käyttää tutkimuksestani levittämäänsä lokasankojournalismia vipuna Perussuomalaista puoluetta vastaan. Homomiehen rehellinen analyysi feminismin ristiriidoista oli suvakkitoimittajalle ”vaahtosuista julistusta” ja ”umpisovinismia”, kun vasta-argumentteja ei löytynyt.

---

[316] Kirjoitin aiheesta teokseni *Totuus kiihottaa* luvussa 5.5 (s. 95 jss.).

Totuus on, että en suinkaan kuvannut ”liikaa pihtaavien tai väärille ulkomaisille miehille antavien naisten” olevan ”jokaisen yhteiskunnallisen ongelman takana”. (Toimittajan tuossakin väitteessä kysymyksen herättää, mikä voisi olla hänen mielestään ”sopivasti pihtaava nainen”.) Sen toki ymmärrän, että toimittajaa harmitti, kun hän ei saanutkaan kirjaani käännetyksi puoluejohtoa vastaan, vaikka puoluejohdon media luonnollisesti sai kääntymään kirjaani vastaan, tosin pelkästään pragmaattisista syistä.

En ole tehostellut toimintaani tutkinnoilla enkä ole levitellyt liioin ansioluetteloita akateemisissakaan asioissa, mutta tuplatohtoriuteni on antanut yllättävän paljon kaikupohjaa ajatuksilleni – ja kuolaamisen aihetta rabulisteille. Kateus tohtorintutkinnoistani on ollut käsin kosketeltavaa, mikä näkyy edellä olevasta Seura-lehden otsikosta peittelemättömästi: nimittelynä ”naisvihatohtoriksi”. Sellaista tutkintonimikettä tuskin löytyy edes feministisistä sukupuolen tutkimuksen yksiköistä, vaikka vihaa ja katkeruutta niissä kytee yhtä paljon kuin toimittajienkin keskuudessa.

Yleisradion taistolaistoimittaja haukkui aikoinaan Jussi Halla-ahoa ”rotutohtoriksi” Ylen pääuutislähetyksessä vuonna 2009 ilman, että median itsesuojeluelin Julkisen sanan neuvosto olisi puuttunut asiaan mitenkään loukatun pyynnöstä huolimatta.[317] Seura-lehden kirjoittaja puolestaan kolhi mainettani julkisesti nälvimällä minua kömpelöhköön tapaan ”naisvihatohtoriksi”, vaikka en ole sellaisessa julkisessa enkä poliittisessa asemassa, jonka voisi kuvitella madaltavan haukkumisen kynnystä.

Vihamielisten ja kateellisten toimittajien täytyy näköjään ilmaista tappionsa selkeästi, vaikka heillä ei olekaan kunnianloukkauksiin, maalittamiseen eikä perättömien herjojen levittämiseen minkäänlaista oikeutta. Olisin kenties katsellut kyseistä parjaamista ainoastaan vaivaantuneesti hymyillen, mikäli sen tarkoitusperät eivät olisi olleet niin tahallisen tuhoavia kuin ne olivat.

”Katkeraa, vihaista ja vaahtosuista vuodatusta” oli toimittaja Petri Korhosen harjoittama raatelu sinänsä, eikä olekaan ihme, että hän vähää myöhemmin siirtyi SDP:n puoluelehden Demokraatin toimitukseen oltuaan aiemmin myös Helsingin Sanomien leivissä.[318] Tapaus ei olisi kommentoimisen arvoinen, mutta se osoittaa, kuinka rääväsuisesti valtamediaan pesiytyneet vihervasemmiston etäispäätteet vääristelevät tutkimustuloksia ja syyllistyvät valetieteeseen nimeltä *lehdistöreportaasitiede*. Se on näyttö jäsenkirjatoimittajien soluttautumisesta päivä- ja aikakauslehtien toimituksiin – ja siitä, mitä he saavat niissä aikaan: vihan kylvämistä ja työnantajiensa omistamien medioiden käyttämistä omiin poliittisiin tarkoituksiinsa.

Mainittakoon, että Petri Korhonen teki aiemmin yhteistyötä raiskauksesta tuomitun Ari Lahdenmäen kanssa ja pehmitteli myös seksuaalirikoksista syytetyn Peter Nygårdin myrskyisiä suhteita omassa journalismissaan.[319] Tämä osoittaa, että toimittaja voi vapaasti jatkaa omaa narsistista piehtarointia mielikuvissaan, reuhaavaa rähinöintiään sekä toisten

---

317 Analysoin asiaa kirjani *Totuus kiihottaa* luvussa 13.4 (s. 291).

318 Helsingin Sanomat iloitsi 31.3.2022 juttunsa otsikossa, että ”Demokraatti-lehden vastaavaksi päätoimittajaksi on nimitettu Petri Korhonen”.

319 Yleisradio julkaisi 19.3.2021 toimittaja Heikki Valkaman kirjoittaman jutun ”Toimituspäällikkö: ’Media toimi parittajana Peter Nygårdille – nyt on anteeksipyynnön aika”. Kirjoituksen mukaan Seuran ”[t]oimituspäällikkö Petri Korhonen sanoo, että Seura-lehti on muiden toimitusten rinnalla antanut Nygårdin luksuselämästä vuosikausien ajan kiillotetun kuvan.” – Korhonen ei siis haukkunut omasta mielestään tarpeeksi Nygårdia, mutta minua hän haukkui, vaikka minua ei ole koskaan kuulusteltu, epäilty, syytetty eikä tuomittu mistään rikoksesta. Korhosen ei kannattaisi pyrkiä pidentämään syntilistaansa, sillä vanhoissakin näyttää olevan katumista. Joka tapauksessa Demokraatti-lehdellä on nyt päätoimittajanaan oikea *juorulisti*.

ihmisten perätöntä samastamista ”natseihin”, kunhan taskussa on Suomen Sosialidemokraattisen Puolueen jäsenkirja.[320]

Median kautta tieteen arviointi putoaa entistä useammin kansan karttuisaan käteen, ja sillä tavoin tieteen ja yhteiskunnan välinen auktoriteetti- ja asiantuntemussuhde on virkattu kätevästi nurin. Lehdistöreportaasitieteessä on siis kyse pelkästä populismista, jonka luonnetta eivät valtamediaa tukeneet ja sen suosiosta nautiskelleet populismin tutkijat ole tulleet ajatelleiksi lainkaan. Sellaista asennetta kutsun kaikkien ismien joukossa *pöpilismiksi*.

Tieteen medioitumisen kautta myös tieteen arvioimisesta on tullut mielikuvallista. Näin toimittajat pääsevät orkestroimaan myös tiedettä omilla töhrimiskampanjoillaan. Koska suuri osa tieteilijöistä joko tavoittelee median suosiota tai pelkää toimittajien kostoa, myös monet yliopistot ovat palkanneet HR-sihteereitä ja PR-osastoja voitelemaan mediaa, mainostamaan itseään sekä valikoimaan väkeä ulos ja sisään. Samoin ovat tehneet puolueet, joissa kuhisee yritysmaailmasta tuttuja ”humaanien resurssien”, ”julkisten suhteiden” ja ”maineen hallinnan” asiantuntijoita.

Perussuomalaisten jatkuva konflikti median kanssa taas johtuu siitä, että puolue on puolueista vähiten antautunut *miellyttämään* mediaa. Sen sijaan se on pyrkinyt kääntämään medioitumiseen liittyvän valtasuhteen takaisin oikein päin. Demokratiassahan puolueen tehtävänä on esittää *kansalaisilla*, *kannattajilla* ja *jäsenillä* olevia argumentteja eikä pyrkiä myötäilemään *välittävän portaan* näkemyksiä. Sen sijaan monien muiden puolueiden tapa palkata *cheerleader*-tyttöjä omiin tempauksiinsa on johtanut politiikan argumentatiivisen suhteen rämettymiseen. Se, että mediaa pelätään ja palvotaan, on osoittanut vallan lipsahtaneen medialle, jolloin ajatuksena on ollut, että toimittajat ovat kuin hullujenhuoneen hoidokkeja, joita täytyy viihdyttää, tai muuten…

7.3. Koston syvyys ja tukahduttamisen toivottomuus

Lehdistöreportaasitieteen tuhoisat tulokset näkyivät kaikessa karuudessaan mediatutkimukseni mediakäsittelyssä. Toimittajat eivät onnistuneet edes pysymään asiassa, vaan ”naisvihaajaksi” lavastamalla he tekivät tapauksesta henkilökohtaisen arvovaltakysymyksen. Ylenkatseelliseen heittoon ”tiesittekö, millainen ihminen Hankamäki on”,[321] saa taholtani vastauksen, joka on: lavastakaa apinanne muualta.

Toimittajat suhtautuivat minuun, kuin olisin saanut jotakin oikeuttamatonta etua: eurojackpotin, maahanmuuttajille tarkoitettua sosiaalitukea tai kansanedustajien sopeutumispäivärahaa. Tosiasiassa minulle oli myönnetty 1 800 euroa kuukaudessa valtion palkkatukea, jota voidaan pitää rangaistuksena siksi, että se alittaa elinkautisvangin ylläpitokulut työsiirtolassa. Se ei ollut palkkaa vaan pilkkaa, ja ainakin tutkimukseni hinta–laatusuhteen piti olla ylivoimaisen hyvä. Silti toimittajat korvensivat minua taloudellisella ahdistelulla, joka koski vaivaista toimeentuloani. Tuolla palkkasummalla ministeriön olisi

[320] Demaritoimittaja Petri Korhosen länkytys ”natsismista” ei rajoittunut vain minun mielivaltaiseen yhdistämiseen Timo Hännikäiseen, vaan Korhonen oli niittänyt huonoa mainetta jo puolustellessaan kaikenkattavaa syyttelyään Helsingin Sanomiin 3.8.2015 kirjoittamassaan jutussa ”Tämän takia natsia saa sanoa natsiksi”. Jutussa pyrittiin oikeuttamaan kaikkien isänmaallisten ja kansallismielisten ihmisten leimaamista epäilyttäviksi nationalisteiksi. – Näin vasemmiston pahamaineiset mahapaineiset hoitavat ilmavaivojaan.

[321] Yleisradion toimittaja Katri Makkonen Jussi Halla-aholle ja Riikka Purralle A-studiossa 15.6.2020.

pitänyt pestata minulle puolipäiväinen tutkimusapulainen, joka olisi poiminut liuskoja lattialta sitä mukaa kun tuotan niitä kirjoituskoneestani.

Todellisuudessa olen ollut moninkertaisesti diskriminoitu ja yliopistoissa henkisen väkivallan kohteeksi ajettu tiedeyhteisön pakolainen, jota on jatkuvasti pahoinpidelty vihervasemmistolaisten politrukkien toimesta yliopistojen käytävillä.[322] Ei siis ihme, että eräs poliittisesti neutraali turkulaisprofessori viestitti minulle jo vuosia sitten, ettei hän tiedä lisäkseni ketään muuta henkilöä, jonka julkaisuansiot ja akateeminen asema ovat keskenään niin jyrkässä ristiriidassa kuin ne kohdallani ovat. Lisäksi hän kysyi, eikö akateeminen establishment ole kiinnittänyt kohtaamiini pahoinpitelyihin mitään huomiota. Vastasin, että ei ole, ellei juuri tuota seikkaa pidetä huomion kiinnittämisenä. Filosofian ei pitäisi olla kilpailua pahiten potkitun ihmisen palkinnosta, mutta epäonnekseni joudun ihmettelemään, mikä muu kuin kritiikkini vasemmiston valheita vastaan on voinut suoda minulle kunnian olla vuosia ja vuosikymmeniä jatkuneen runtelun kohteena yliopistoissa. Nyt kasvoilleni alkoivat sylkeä toimittajat, jotka yrittivät kietoa minut heteroseksuaalisen valtakulttuurin sisäiseen ämmävihaan ja muihin ongelmiin.

Televisio on nyt täynnä kaikenlaisia Arto Nybergejä, Marja Sannikkoja, Ronja Salmia, Maria Veitoloita ja muita älyn jättiläisiä, joiden ohjelmat täyttyvät politiikan limppulapiomaisista kivapuhujista ja kuvalehtijournalismin nostoväestä ehkä juuri siksi, ettei heillä ole mitään *huolestuttavaa* sanottavaa, joka katkaisisi median uneliaan hyminän. Saatoin jossakin vaiheessa kuvitella, että toimittajat olisivat kritiikkini havaittuaan kiinnostuneet siitä, mitä sanoin ja suorastaan pakottaneet minut menemään johonkin asiaviihdeohjelmaan tuota uneliaisuutta ravistelemaan. Lähetys olisi ajettu ulos parhaaseen katseluaikaan, jotta myös kaikki demaritelevisionkatsojat olisivat saaneet tietää, mitä asioista ajattelen.

Sen sijaan toimittajat sulkivat mikrofonit minulta kohdellen filosofia jonkinlaisena valtion vihollisena. Siten he tulivat todistaneiksi oikeaksi väitteeni ja selitykseni siihen, miksi mediajulkisuus on jakautunut valtavirtamediaan ja vaihtoehtomediaan, jotka yhdessä muodostavat *komedian*.

Kohtaamani teloitus oli systeemin kosto. Olin tehnyt kansalaisille palveluksen, ja siksi minulle kostivat niin mediat, ministeriö, puolueet kuin oikeuskanslerikin. En ole kuitenkaan ajatuksineni yksin. Saamastani palautteesta päätellen tukenani on puolet Suomen kansasta ja loputkin ehkä salassa, tunnustamatta vielä asiaa itselleen.

7.4. Bisneksestä persoonalliseen

Minun ei tarvitse erityisemmin välittää siitä, että media on pilannut maineeni ja tuhonnut tulevaisuuteni vääristelyillään, sillä historia on paras tuomari. Aika yleensä paljastaa poliittisen vallankäytön mädännäisyydet, eikä siihen kulu yleensä edes kovin kauan. Luotan siihen, että kirjani pysyy, kun taas lehtiin kääritään jo huomenna härski silli.

Olen siis jo toimittajien omankin edun vuoksi sitä mieltä, että median kannattaisi lopettaa mielikuvaterrorinsa. Sen vahingollinen puoli on, että maineita mustamaalaamalla lehdistö syyllistyy valheisiin, jotka eivät ole *sen omalle maineelle* hyväksi.

Kunnianloukkauksen tunnusmerkit täyttyvät, kun perättömän informaation levittämi-

[322] Ks. teostani *Suomalaisen nykyfilosofian historia – Mustelmani taisteluista tieteen ja filosofian kentillä* (2009).

sellä vahingoitetaan henkilön ammatin tai elinkeinon harjoittamisen edellytyksiä. Myös niin toimiessaan media on osoittanut kaiken esittämäni arvostelun täysin oikeaksi, eli kiitos siitä, mutta tutkijan laittaminen maksamaan totuudellisuudestaan koko elantonsa ja sosiaalisen maineensa menettämisellä ei ole enää ”oikeasuhtaista” eikä ”hyväksyttävää”, ei ainoastaan ”arveluttavaa” tai ”ongelmallista”, vaan poliittisen murhan muoto.

Media jaksaa kyllä länkyttää joidenkin kynsiään viilaavien toimittajien sananvapauden puolesta sekä syyttelee kriittisiä yleisöjä ahdistelusta tai vainoamisesta. Samalla toimittajat itse viettävät suojattua elämää ja huutelevat asioitaan viestintätalojen turvamuurien takaa. Myös Julkisen sanan neuvoston olin osoittanut olevan pelkkä median itsesuojeluelin – ei itsesäätelyelin, kuten sen oma muotoilu kuuluu.[323]

Kirjaani ja minua vastaan suunnattu hyökkäys ei ollut lopulta mikään ”maalitus” vaan *polttomerkintä*, jolla he pilasivat yhteiskuntasuhteeni pitkäksi ajaksi. Saatan siis hävitä ja todennäköisesti häviänkin hallinnollisessa ja taloudellisessa mielessä, mutta ideologisesti minulla ei ole muuta mahdollisuutta kuin voittaa. Juuri voittoani minä pelkään enemmän kuin tappiota, sillä voitto merkitsee, että mustelmani jäävät pysyviksi ja kirjani sensurointi ikuiseksi.

Ministeriö painostuksellaan ja media vääristelyillään aiheuttivat minulle useiden kymmenien tuhansien eurojen ansionmenetykset, jotka johtuvat työtilaisuuksieni kariuttamisesta. Tämän vuoksi esitin opetus- ja kulttuuriministeriölle osoittamassani kannanotossa, että ministeriö myöntäisi minulle ”kolmivuotisen tutkimusmäärärahan käytettäväksi tiedettä ja yliopistolaitosta varjostavan politisoitumisen selvittämiseen.”[324] Samoin ehdotin, että ”Yleisradion asema laitettaisiin uuteen parlamentaariseen tarkasteluun ja valtioneuvosto tutkituttaisi, pitäisikö valtavirran medioilta periä takaisin niiden vuotuiset valtion lehdistötuet (noin 18 000 000 euroa)”,[325] jotka sisältyvät nykyisin yleiseen puoluetukeen.

Tämän kuultuaan ministeriö mykistyi täysin. Viranomaisvallan minua ja kirjaani vastaan kohdistama hyökkäys ja valtamedian julkisuudessa esittämät vääristelyt ovat aiheuttaneet minulle suurta taloudellista tappiota ja sosiaalista kärsimystä, joiden vuoksi oikeuskanslerin olisi pitänyt tehdä minua vastaan suunnatuista tasa-arvon, yhdenvertaisuuden ja muiden perusoikeuksien rikkomuksista tutkintapyyntö *poliisille*.

---

[323] Kirjoitin valtamedian korporatiivisista ongelmista tutkimukseni *Totuus kiihottaa* luvussa 13.4 ”Välttäkää kaikkia neuvostoja – JSN ja PTY ovat kartelleja.

[324] Asianosaisen kannanottoni opetus- ja kulttuuriministeriölle 11.6.2020.

[325] Asianosaisen kannanottoni opetus- ja kulttuuriministeriölle 30.7.2020.

8. Populismi ja pinnallisuus

Kansainvälisyyden ja monikulttuuri-ideologian palvonta on tehnyt valtamedian merestä laajan mutta matalan, ja syvyys on menetetty omasta kulttuurista, jota Yleisradion tapaisen valtiollisen median pitäisi puolustaa. Mediatutkimustani arvioitaessa ei lainkaan huomattu arvostelua, jota kohdistin valtamedian vasemmistopopulistisuuden lisäksi myös medioiden *pinnallisuuteen*. Vasemmisto oli nimittäin hylännyt omasta piiristään ja omaksi tappiokseen kulttuurikritiikin, joka ennen teki siitä niin vaikutusvaltaisen, ja tilalla on yksinkertaisia sodanjulistuksia tiettyjen ”arvojen” puolesta.

Pinnallisuus näkyy valtavirtamedian yleisösuhteessa, jota tarkastellaan behavioristisen ärsykkeistä ja reaktioista muodostuvan kaavan mukaisesti: pelkistetysti. Palautepuhelimet on vain korvattu erilaisilla uutis- ja ohjelmakommenttien verkkosensoreilla, moderaattoreilla ja yleisöasiamiehillä. Samalla yleisöjen hermoileminen (”nyt minä kyllä soitan ohjelmapäivystykseen”), on korvautunut kuvaruutujen lumon verestyttämien punasilmäisten viesteillä sinisilmäisille – ja kääntäen. Hiki on virrannut väärinkäsityksistä koostuvien sikermien selvittelyssä.

Valtavirtamedian ”yleisöpalvelutehtävä” on mielletty yleisöjen pitämiseksi joko tyytyväisinä tai aisoissa, vaikka journalismin sen enempää kuin taiteen tai tieteenkään tehtävä ei ole tyydyttää ketään. Median valtavirrasta oli kuitenkin tullut todellinen massakulttuurin magneetti: keskinkertaisuuden, sovinnaisuuden ja normien valvonnan runsaudensarvi. Väitteeni mukaan valtavirtamedia itse piehtaroi populismissa. Siksi myöskään mediatutkimustani ei sen piirissä ymmärretty. Katsotaanpa, miten syvälle kaninkolo käy, ja aloitetaan *stimulus–response*-mallin mukaisesti: saamastani palautteesta.

8.1. Yleisradion ylenkatseellisuus

Median turvamuurien takana meni mukavasti. Edustavan esimerkin median omahyväisyydestä antoi Yleisradion yleisöasiamies, jonka mukaan Jukka Hankamäki antoi väärän kuvan *hänen* työtehtävistään.[326] – Ei siis media minun tutkimuksestani. Mikäli tuo jumalainen asiamies olisi toimessaan vähänkin kyvykkäämpi, hän ymmärtäisi, että kaikella toiminnalla on ilmifunktioita ja piilofunktioita. Ilmifunktiot koostuvat toimista, joita palkollisen on käsketty tehdä, kun taas piilofunktiot koostuvat siitä, mitä hän tosiasiassa tekee, saa sivuseurauksenaan aikaan ja kuinka hänen toimintansa todellisuudessa vaikuttaa. Juuri tästä koko tutkimuksessani oli kyse: ei ilmeisten ja näkyvien seikkojen tai määritelmien toistamisesta vaan tieteellisestä tutkimuksesta koskien sitä, mitä asiat ja ilmiöt pohjimmiltaan ovat ja merkitsevät.

[326] Yleisöasiamies Sami Koivisto tviittauksessaan 11.6.2020.

Sen sijaan Ylen yleisöasiamies alkoi pitää tehtävänään toisten medioiden moittimista ja osoitti valituksensa Suomen Perustalle, ei tosin minulle, koska tiesi saavansa täältäpäin vastauksen, joka veti maton alta. Samasta syystä Ylen toimittajat olivat pyrkineet puhumaan kirjastani ohitseni. Heidän ohut pintakuorensa ei kestänyt vähäistäkään raaputusta, ja näin yleisöasiamies valitti Matias Turkkilalle:

Sami Koiviston hätäily on sinänsä merkityksetöntä, mutta sille kannattaa uhrata hetkinen, sillä sen kautta avautuu vastaus kysymykseen, mitä tutkimuksessani sanoin. Vaikka esimerkiksi yleisöasiamiehen julki lausuttu ilmifunktio olisi nyt ”yleisön palveleminen”, sen tosiasiallinen piilofunktio voi olla yleisön loitolla pitäminen toimituksista sekä kritiikin puskurointi ja eristäminen toimittajista niin, ettei palaute etenisi toimittajien korviin asti vaan jäisi yleisöasiamiehen suodattimeen. Siihen Yleisradio ilmeisesti olisi toivonut myös kirjani pysähtyvän. Yhteiskunnallisen herruuden yksi tunnusmerkki on, että ”herra” on vaikeasti tavoitettavissa, niin kuin roskajutun laatinut toimittaja usein on.

Esimerkkitapauksen kautta valottuu siis se, että tarkoitukseni ei ollut käsitellä median toimijoita minkäänlaisina oman tutkimukseni vaikuttaja-agentteina vaan tutkimukseni kohteina, joista tein täysin intressivapaita tulkintoja antamatta kohteiden vaikuttaa johtopäätöksiini.

Koivisto kehtaisi narista myös oman tehtävänimikkeensä kyseenalaistamisesta. Yleisradio oli tosiaankin vuoden 2017 lopulla vääntänyt yleisöasiamiehestä ”sukupuolineutraalin vuorovaikutuspäällikön”, koska sana ”mies” ei käynyt feministeille. Uusi nimike ei jää kauaksi pakinoitsijanimimerkki Ollin kirjoituksista tunnetun mustapartaisen miehen tapaamasta suuruudesta, jonka nimi oli ”yliesierikoisapulaisvaravaurioraivausvuorovarausratkaisupäällikkö”.[327] Nyt tämä Orwellin orjapoika alkoi paukuttaa yleisöjen päähän, ettei häntä muka kunnioitettu riittävästi, minkä merkiksi hän toivoi itseään lähestyttävän leikkisällä puhuttelulla ”Some-Sami” ja niinkin tyhjänpäiväisellä nimikkeellä kuin ”Yle-tyyppi”.[328] Mitä jos käytetäänkin ihan vain etunimiä Britannian kuninkaallisten tapaan?

En siis antanut *väärää kuvaa* Ylen sukupuolineutraalin palkkarengin työtehtävistä, vaan mielestäni *hän on väärissä työtehtävissä*. Varmaan siksi hänet on kyseiseen tehtävään valittukin, koska hän ei ymmärrä, mitä työkseen tekee. Se taas edellyttäisi, että hänen luomansa omakuva olisi oikea. Sen saa kuitenkin bumerangina täältä. Taas oli vasemmiston etuvartio laitettu päivystämään Yleisradion sosiaalista mediaa ja pitämään kuria ja järjestystä yleisöille – radikaalia äärivasemmistoa edustaneen ”faktantarkistajan” Johanna Vehkoon taannoiseen tapaan.[329]

Korostettakoon, että arvosteluni ei ole nytkään henkilökohtaista vaan pyrin ainoastaan osoittamaan, millaista valtamedian itsensä puolustaminen on. Esiinnytään yleisöpalvelutehtävän nimissä ja tarjotaan Herbert Marcusen filosofisista tutkimuksista tunnettua ”väärää tuttavallisuutta”,[330] mutta todellisuudessa kyse on yleisöjen opettamisesta palvelemaan median ja byrokraattien kuvaa itsestään.

”Kukapa ei omastaan välittäisi”, sanoi yleisöasiamies maireasti viitaten Yleisradion tehtävään kansan muka rakastamana mediatalona.[331] – Ja sitten kun minä välitin, niin asiamies valitti. Juuri Yleisradio oli ollut hyökkäyksissään raivokkain, joten myös minulla olisi voinut olla yleisöasiamiehelle asiaa.

Yleisradion ohjelmapolitiikka ja koko tulevaisuus sekä tarpeellisuus olisi syytä palauttaa kansanäänestyksessä ratkaistavaksi, sillä ruutu punertaa puolueellisesti, vaikka kolhoosi lypsää yli puolen miljardin arvosta veroluonteista maksua oman suunnitelmataloutensa pönkittämiseksi joka vuosi. Neuvostoliittolaisten klassikkofilmikelojen esiin kaivaminen ”ihastuttavina uutuuksina” on maksavan yleisön Ylen katsontaa, jota ei sovita se, että arkistojen aarteiden taiteellisuudesta keskustelee ja köhisee orientoivissa ohjelmissaan jokin hämähäkin seittien verkottama asiantuntijaraati.[332]

---

[327] Pakinoitsijanimimerkki Olli (professori Väinö Nuorteva) pakinassaan ”Arvonimi”, kokoelmassa *Häiritty iltarauha* (1934). Siteerattu kokoelmasta *Hyviä tuloksia vähällä vaivalla* (1989, s. 60–61).

[328] Yle kertoi jutussaan ”Yleisradion yleisöasiamies muuttui vuorovaikutuspäälliköksi – tai tuttavallisemmin Yle-tyypiksi” 1.11.2017, että ”[a]lkuperäinen titteli yleisöasiamies vaihtui – yleisön pyynnöstä – sukupuolineutraaliksi vuorovaikutuspäälliköksi”.

[329] Vehkoon kytkökset Vasemmistonuoriin, feministiseen ajatushautomoon ja äärivasemmiston maailmankuvaa Helsingin Sanomien tuella tuputtavaan Long Play -verkkolehteen paljasti ansiokkaasti MV-lehti jutussaan ”Johanna Vehkoo – Ylen faktantarkistaja paljastettu!” 12.7.2015. Palkinnoksi myyräntyöstä Tampereen yliopisto nimitti Vehkoon journalistiikan työelämäprofessoriksi ilman tohtorintutkintoa keväällä 2022.

[330] Herbert Marcuse teoksessaan *Yksiulotteinen ihminen* (1969 [1964]), jossa hän esitti merkittävää kritiikkiä ”totaalisen hallinnon kieltä” (s. 103 jss.) ja ”totaalisen hallinnon tutkimustoimintaa” (s. 120 jss.) vastaan.

[331] Yleisradion yleisöasiamies Sami Koivisto hurskasteli Ylen omamainokseksi laaditussa Internet-jutussa 28.9.2017 otsikolla ”Sami Koivisto: Hyvä Yle-veron maksaja, haluamme kuulla juuri sinua”.

[332] Yleisradio on alkanut höystää arkistoelokuvien esityksensä valistavilla oheisohjelmilla, joissa ”asiantuntijat” selittävät, miksi arkistoelokuva on muka niin taiteellinen ja hyvä, että se pitää esittää ja katsoa. Katsojalukujen pohjalukemista johtuu, että kiinnostus Yleisradion ohjelmatarjontaa kohtaan ei ole voinut

8.2. TV-pöllöjen sietämätön epä-älyllistyminen

Valtiollinen ja kaupallinen media eivät ole kontradiktorisia vaan kontraarisia ilmiöitä, ja siksi en tarkoita Yle-kritiikilläni, että kaupalliset mediat olisivat Yleä parempia. Toinen ei tule hyväksi sanomalla toista huonoksi. Myös kaupallinen media ansaitsi taholtani arvostelua – ja sai, etenkin tuosta medioiden itse parjaamasta *populismista*.

On syytä muistaa, että populismin valtavirtaisti televisio, joka Henri Lefebvren sanoin ”disintelligoi tyylin” korvaten älyllisen kirjallisen esittämisen aisteihin vetoavalla kuvamateriaalilla. Voitaisiin hyvin kysyä, ja kysyinkin tutkimuksessani,[333] eikö esimerkiksi TV-ohjelma *Naked attraction*, jossa ihmiset pannaan pullikoimaan ilkimullikkoina kuvaruudussa, ole ihmisarvoa alentavan populismin muoto – valtamedialta itseltään. Entä *Alastomat selviytyjät*, *Temptation Island*, *Teiniäidit*, *Raskaana*, *Ensitreffit alttarilla* tai *Hengenvaarallisesti lihava?* Näiden ohjelmien esittämiseen liittyvän sosiaalipornon ja yleisen perverssiyden paljastaminen olisi älyllistä. Sen sijaan ”journalistit” antautuivat haukkumaan filosofia valtiollisen tasa-arvopolitiikan kyseenalaistamisesta, joka heidän mielestään oli suurikin rikos.

Jos katsotaan, mitä valtavirran TV-tarjonta itse esittää, havaitaan että TV-populismissa ei ole kyse vain televisiokanavien tavasta esittää sääennustajansa viihdetaiteilijoina, ikään kuin he olisivat taikureita. Kyse ei ole myöskään taivaskanavien tavasta ratkoa myyttejä ohjelmissa, joissa pohditaan Bermudan kolmion arvoitusta, Pääsiäissaarten kivikasvojen alkuperää tai Alueen 51 tarkoitusta. Kyse on siitä, että televisio tuo ihmisten olohuoneisiin myös suuren määrän katkottuja päitä, lävistettyjä ruumiita ja saavikaupalla verta joka päivä ja yö. Ja tämä tapahtuu *mainosten* lomassa, jotka vapauttavat yleisöjen kykloopinkatseet hetkeksi hakemaan jääkaapista ruskeita Jaffa-pulloja ja lämpimiä juustovoileipiä.

Mikäli joku yksityishenkilö laittaisi sosiaalisen median kanavalleen tavallisen Hollywood-toimintaelokuvan, sanottaisiin, että se pitää poistaa raakuuden, murhien ja vihapuheen vuoksi sekä väkivaltaa mahdollisesti lietsovana ja toisten ihmisten kärsimyksiä viihteellistävänä! Mutta valtavirtamedian TV-kanavilla tätä kaikkea saa esittää, eikä syynä ole pelkkä tottumus, turtuneisuus tai kaksinaismoralismi vaan valtavirtamedian oma halu mässäillä väkivallalla. Televisio vangitsee, vaikka vankilaan kuuluisivat murhamalleja tarjoavien televisiokanavien ohjelmapäälliköt.

Mikäli opetus- ja kulttuuriministeriö sekä sen tukena olevat toimittajat ovat huolissaan nuorisosta ja yhteiskuntamme tilasta, miksi he eivät kiellä erittäin raakojen TV-elokuvien ja toisten ihmisten kärsimyksillä keekoilevien rikosdokumenttien esittämistä? Valtavirtamedian viihteellistämä väkivalta ei välttämättä toimi katharsiksen tapaisena ja aggressioista puhdistavana kokemuksena, vaan ”iloisen väkivallan” toimintamalli kultivoi väkivaltaa ja vähentää empatiaa.[334] Perusnäkemyksiltäni vapaamielisenä en perää sensuuria tähänkään yhteyteen, mutta huomautan jälleen ”etiikkaa” saarnaavan valtamedian teko-

---

noiden johdanto- ja selitysohjelmien vuoksi ainakaan vähentyä, ja kysyntää on riittänyt kuin kourallisesta dollareita Leningradin pillujoulussa, jossa kohtasivat hyvät, pahat ja rumat.

333 *Totuus kiihottaa*, s. 204.

334 Väkivaltaviihteen joko väkivaltaa eliminoivasta tai siihen kannustavasta vaikutuksesta on kiistelty Yhdysvaltalaisen viestinnän professorin George Gerbnerin kultivaatioteoriaan liittyen 1970-luvulta lähtien. Ks. George Gerbnerin (et al.) teosta *Communications Technology and Social Policy – Understanding the New ”Cultural Revolution”* (1973).

pyhästä kaksinaismoralismista, jonka vuoksi kulttuurimme kituu kuin kumolleen käännetty kilpikonna. Oman käsitykseni mukaan valtavirtamedian sensaatiohakuisuus on varteenotettava syy myös katuväkivallan lisääntymiseen, ja valtamediassa esitetyt toimintametodit ovat voineet tarjota malleja väkivaltarikoksille.

Kun räiskimispelit ovat sosiaalistumismalliensa kautta tehneet mediaväkivallan muodoista käyttäjäkeskeisiä, on siirrytty samastumisesta osallistumiseen, ja alitajuisia patoumiaan kuvaruudun ääressä purkavista nuorista on tehty väkivallan subjekteja. Käänteispuolenaan tietokonepelit kasvattavat kansalaisia, joilta puuttuvat moraali ja itsenäisyys, ja tilalle huudetaan sääntöjä ja tottelevaisuutta. Vaikka niin ei kaikissa tapauksissa olisikaan, media luo vähintäänkin mielikuvaa nuorisosta väkivaltaisena ryhmänä, jolloin epäluottamus nuoria kohtaan lisääntyy ja syndrooma ”pahasta maailmasta” kasvaa.

Mediatutkija George Gerbnerin klassisin sanoin: ”*The television set has become a key member of the family, the one who tells most of the stories most of the time.*”[335] Tällainen media- ja perhepolitiikka tapahtuu epä-älyllisessä arvo- ja symboliuniversumissa ja lukitsee ihmiset jo varhain vastaanottimiensa kytköksiin. Se ei poikkea toimintafilmeistä, joissa Bruce Willis ampuu ihmisiä ”tyttärensä puolesta” tai Jamie Foxx kaataa kansaa ”naisensa hyväksi”.

Älyllisen lähestymistavan asemasta toimittajat ja ministerit nuolevat nyt mikroskooppisen pieniä ”tasa-arvo-ongelmia” ihan vain sen merkiksi, että hyvinvoinnin malja on noussut heidän omissa pikareissaan kukkuralle ja valahtanut yli. Niin he tekevät edistääkseen feminismiä, syyllistääkseen miehiä ja poikia heidän ”väkivaltaisuudestaan” sekä peittääkseen omat rumat jälkensä.

8.3. Väärä viitekehys

Yksi virheellinen – tosin melko arvattava – piirre tutkimukseni reseptiossa oli, että sitä luettiin poliittisena kannanottona, vaikka kyseessä oli nimenomaan tieteellinen ja filosofinen tutkimus. Virheen tekivät sekä media että puolueet, jotka rinnastivat kirjani perussuomalaisen puolueen ohjelmiin.

Media ei ollut valmis ymmärtämään näkökulmien vaihdoksiin perustuvaa lateraalista ajattelua, vaikka näkökulmaerojen korostaminen sisältyy Helsingin Sanomien mainontaan ja vasemmiston omaan *standpoint*-teoriaan.[336] Homonäkökulmasta esittämääni analyysia, joka Pekka Haaviston tai Jani Toivolan kirjoittamana olisi todennäköisesti palkittu runsailla suosionosoituksilla, tulkittiin Perussuomalaisten puoluekannanotoksi, ja sitä kautta kirjani kontekstualisoitiin mediassa perin juurin väärin. Puolue taas luuli, että esitän kirjassani poliittista ohjelmaa. Siksi media raivostui ja puolue pettyi.

Se, että päädyin lähelle perussuomalaisessa puolueessa vallitsevia näkemyksiä, oli omalta osaltani pelkkä sattuma. Mutta se osoittaa, että perussuomalaiset ovat usein olleet filosofisilla linjoilla. Median suurin virhe taas on totuusjahti. Ollakseen tiedettä tieteellä ei saisi olla muuta tarkoitusta kuin totuuksien *tavoittelu* – ei niiden julistaminen. Siksi on

[335] George Gerbner (et al.) artikkelissaan ”Mainstreaming of America – Violence Profile Number 11” *Journal of Communication* -lehdessä (vol. 30, issue 3, 1980, s. 14).

[336] Näkökulmaerojen ymmärtämisestä kirjoitti jo vuonna 1967 psykologi Edward de Bono teoksessaan *Uusi tapa oivaltaa – Lateraalisen ajattelun opas* (1971). Sen sijaan Hesarissa on ymmärrystä riittänyt vain maailmantuskaa potevalle bändi-Bonolle.

selvää, että paasaamisesta elantonsa saavalle medialle tulee karvaita yllätyksiä.

Tutkimalla ei kasva vain tiedon alue vaan myös tuntemattoman todellisuuden ja vastaamattomien kysymysten ala. Mikäli se on suurempi, tutkiminen ei kannata, paitsi puhtaasta mielenkiinnosta, jota sen vuoksi korostetaankin puhumalla tiedon itseisarvosta. Se taas on filosofinen ihanne.

Tässä valossa sekä toimittajien että perussuomalaisten naisten erehdykset olivat kammottavia. Kirjaani luettiin täysin väärässä viitekehyksessä, eli osana poliittista diskurssia. Teokseni tieteelliset tavoitteet, filosofinen kriittisyys ja moniselitteisyys peitettiin täysin, ja media irvikuvallisti tarkoitusperäni. Kun julkaisija oli Perussuomalaisten ajatuspaja, kirjaa arvioitiin lähtien näkemyksestä, että kirjoittajan täytyy olla väärässä, esittääpä hän näkemyksensä tieteellisestä tai mistä tahansa näkökulmasta.

8.4. Kelluvat merkitsijät ja valmiit ajatukset

Tämä tai tuo on ”sopimatonta!” – ”Noin ei saa sanoa!” – Joku sai ”vääristä sanoista” tuomion ja hiljennettiin välittömästi! Kirjojen laittamisella silppuriin kerskaillaan.

Sensuuria ja suodatusta ei ainoastaan harjoiteta avoimesti, vaan niillä suorastaan ylpeillään. Tasa-arvon ja yhdenvertaisuuden käsitteet ymmärretään yksiselitteisesti, ja niille annetaan operatiivinen asema asioista päätettäessä, toisin sanoen niihin vedotaan ja niitä käytetään valmiiksi pohdittuina asioina, joita ei tarvitse sen kummemmin ajatella. Näiden käsitteiden viivasuora käyttö näkyy esimerkiksi siinä, että yliopistojen hallintogovernantit yrittävät opettaa yliopisto-opettajille tasa-arvopolitiikkaa *prosessina*, eli kurssityönä.[337] Tasa-arvoa siis syötetään kuin kalanmaksaöljyä mittalusikalla, jolloin sivuutetaan kokonaan se älyllinen kysymys, mitä tasa-arvo, yhdenvertaisuus, syrjintä ja oikeudenmukaisuus oikeastaan *ovat* ja *merkitsevät*.

Kuuluisa filosofi Herbert Marcuse nimitti sellaista asennoitumista totaalisen hallinnon kieleksi ja tutkimustoiminnaksi ja vastaavaa kielikäsitystä ”suljetuksi”. Vuonna 1964 julkaistun kirjansa *Yksiulotteinen ihminen* luvussa ”totaalisen hallinnon kieli” hän sanoi näin:

> Suljettu kieli ei todista eikä selitä – se ilmoittaa ratkaisun, julkilausuman, käskyn. Aina kun se käy määrittelemään, se ”erottaa hyvän pahasta”; se säätää oikean ja väärän tavalla josta ei kiistellä, ja säädetyt arvot se perustelee toisilla säädetyillä arvoilla. Se on tautologioita, mutta tautologiat ovat pelottavan tehokkaita ”lausuntoja”. Ne langettavat arvostelmia ennalta päätetyssä muodossa; ne julistavat tuomion. Esimerkiksi sellaisten käsitteiden kuin ’luopio’ ja ’revisionisti’ ”objektiivinen sisältö”, toisin sanoen määritelmä, on yhtä kuin se mitä rikoslaissa on sanottu. Tällainen todentaminen edistää tietoisuutta, jolle vallanpitäjien kieli on totuuden kieli.[338]

Näiden sanojen kirjoittamisesta on kulunut lähes kuusikymmentä vuotta aikaa, mutta kuvatessaan median, byrokraattien ja puolueiden nykyisiä asenteita ne ovat säilyttäneet

---

[337] Yliopistohallinto hurahti tasa-arvokouluttajaksi syksyn 2021 Afrikan tähti -kohussa, jolloin Helsingin yliopiston hallintovirasto julisti lautapelin ”rasistiseksi” ja ilmoitti alkavansa opettaa yliopisto-opettajilleen tasa-arvoa ja rasismin sekä kolonialismin kitkentää. Asiasta kirjoitti jokseenkin todellisuudentajuisesti Iltalehden Mika Koskinen jutussaan ”Helsingin yliopisto on Afrikan tähti -kohun suurin konna” 20.10.2021.

[338] Herbert Marcuse teoksessaan *Yksiulotteinen ihminen* (1969 [1964], s. 118).

ajankohtaisuutensa. Vasemmiston kannalta ristiriitaista on, että kirjoittaja oli vasemmistolainen yhteiskuntafilosofi, mutta nykyiset vasemmistopoliitikot ovat sivuuttaneet hänen edustamansa idealismikritiikin kokonaan ja alkaneet laulaa yksiselitteisesti tiettyjen ”arvojen” puolesta sivuuttaen realismin ja rationalismin vaateet.

Marcusen esittämän kritiikin näkökulmasta byrokraattien kannanotot ovat olleet todellisia pölvästien pökäleitä. Toimittajat ja viranomaisvallan käyttäjät eivät ole suostuneet oppimaan edes tuon vasemmistolaisena tunnetun Marcusen yhteiskuntakritiikistä mitään, vaan tilanne on entisestään pahentunut sosiaalisessa mediassa, joka täyttyy ”itsestään selvinä” pidettyjä arvohokemia toistelevista yhden lauseen totuuksista. Se on niin tyhmää, että itku pääsee.

Twitterin laaja suosio toimittajien lähteenä puolestaan osoittaa, että valtamedia toimii nyt sosiaalisen median ehdoilla ja sen agenttina. Totesin jo tutkimuksessani *Totuus kiihottaa*, että tieteessä ja politiikassa *ei ole* noita Marcusenkin arvostelemia yhden lauseen totuuksia, mutta vihaa pursuavat sosiaalisen median päivystäjät alkoivat ladella niitä kirjastani tuottaen siten suuren määrän valeita, joita livahteli kuin roskakaloja verkkojen ja silmukoiden läpi lehtien sivuille.

Mitä tuo totaalisen hallinnon kieli ja suljetun kielikäsityksen suosiminen sitten on nykyisin? Verkkokeskusteluille on ominaista, että ensin määritellään jokin yleisluontoinen asia kielletyksi, esimerkiksi ”provosointi”, ”trollaus”, ”syrjintä” tai ”vihapuhe”, joista tulee niin muodoin vailla tarkkaa ja täsmällistä sisältöä olevia ”kelluvia merkitsijöitä”. Sitten poistetaan kaikki vihervasemmistolaisten ja feministien mielestä ”ärsyttävä” aines.

Tämä tapahtuu kytkemällä asioita mielikuvallisesti yhteen, esimerkiksi johtelemalla feminismin kritiikistä ”raiskausten puolustelua”. Taustalla tuossa tihutyössä vaikuttaa usein jokin *enthymema*, eli päättelyä harhauttava sakea ja sekava ajatuskulku, joka usein noudattelee poliittista ideologiaa.

Mitä sitten tarkoitan noilla ”kelluvilla merkitsijöillä”? Claude Lévi-Straussilta peräisin olevalla sanaparilla *signifiant flottant* viittaan puhujien pyrkimykseen käyttää laveita ja epämääräisiä sanoja itse haluamallaan ja päättämällään tavalla, toisin sanoen täyttämällä kyseiset käsitteet omilla mielikuvillaan tai määritelmillään. Esimerkeiksi käyvät ’hyvinvointiyhteiskunta’, ’kestävä kehitys’, ’hyvän kehä’, ’arvopohja’ tai ’alustatalous’. Näiden käsitteiden tarjoamiin henkareihin voi kukin sitten ripustella mitä tahansa, ja niihin liittyvää taianomaista sumutuksen voimaa ranskalaisstrukturalisti kuvaili myös sosiologi Marcel Maussilta lainaamallaan käsitteellä ’mana’.[339]

Näin syntynyt ajatusten tyhjäkäynti ja samanmielisten keskinäinen ristiin viittaaminen on muodostanut kelluvien merkitsijöiden keitoksen, joka muistuttaa vaarallisesti myös Gustave Flaubertin *Valmiiden ajatusten sanakirjaa*, joka julkaistiin postuumisti 1911–1913.[340] Flauberthan kirjoitti aikoinaan tuon nimisen teoksen, johon hän kokosi oman aikakautensa poliittisia kliseitä, toisin sanoen poliittisen korrektiuden suojaa nauttivia sovinnaisia näkemyksiä, joista kaikkien täytyy olla samaa mieltä.

[339] Claude Lévi-Strauss esipuheessaan Marcel Maussin tekstikokoelmaan *Sociologie et anthropologie* (1950). Ks. tutkimustani *Totuus kiihottaa* (s. 188).

[340] Ks. Gustave Flaubertin 1800-luvun lopulla kirjoittamaa *Valmiiden ajatusten sanakirjaa* (1997, alkut. *Le dictionnaire des idées reçues*). Teos julkaistiin 1911–1913 postuumisti, sillä kirjailijaa oli syytetty romaaninsa *Rouva Bovary* (1857) pohjalta ”siveettömyydestä”. Kirjailija tosin voitti oikeusjutun ja teos sai painoluvan vasta oikeuskäsittelyn jälkeen, mutta syytteen pelotevaikutus ulottui tässäkin yhteydessä tuhoisasti kirjailijaan ja muuhun julkaisutoimintaan.

Sen tapaisena voitaisiin nykyään pitää laajaa vetoamista ”arvoihin”, jotka useimmiten ilmentävät vain asenteita, henkilökohtaisia arvostuksia tai sosiaalisia normeja sekä ideologioita. Mikäli niiden takana on joskus jotain ajatusta ollut, elävä aines on kuollut pois, ja jäljelle on jäänyt pelkkää toistelua, jossa klisee kiertää kehää. Juuri näin totaalisen hallinnon kieli kukoistaa meidän aikanamme.

Aivan kuten perustelin teoksessani *Totuus kiihottaa*, nykyaika ei poikkea mitenkään sadan vuoden takaisista asenteista. Keskustelu on vain nopeutuessaan kiihtynyt ja kuumentanut asiastaan varmoja kiilusilmiä entistäkin kiihottuneempaan tilaan. Perinteisen puoluelehdistön paikalla on sosiaalinen media, jossa etenkin vihervasemmisto reuhaa omasta mielestään sopimattomien ajatusten jynssäämiseksi pois toisten ihmisten saatavilta ja tekee sen vihervasemmistolaiseksi muuttuneen porvarillisen valtamedian tuella. Esimerkkejä ”arvojen” kaavussa esitetyistä mutta ideologisesti latautuneista käsitteistä, joilla ei ole eikä pidäkään olla mitään kiveen kirjoitettua määritelmää, tarjoavat yhtä hyvin ’tasa-arvo’ kuin ’yhdenvertaisuuskin’. Silti niitä toistellaan ja käytetään politiikassa ja jopa oikeudenkäynneissä aivan kuin niihin voitaisiin vedota täysin itsestään selvinä asioina tai ihanteina.

Sensuroinnin tai rankaisemisen motiiviksi riittää sitten pelkkä ”triggeröityminen” eli ärsyyntyminen, joka yleensä on merkkinä kyvyttömyydestä käsitellä kognitiivisia haasteita ja ristiriitoja älyllisesti. Lopulta ärsyyntyjien pää muistuttaa ampiaispesää, ja he sormettavat raivonsa nettiin. Ei siis ihme, että kyseinen toosantuoksuinen narsismi käy loogisesti ajattelevien ihmisten hermoille, ja suuttuessaan *myös he* päättävät reagoida ja tekevät sen tavalla, joka lisää vettä ”antifasistien” myllyyn.

Sossumedian vainoriidoissa on käsittääkseni kysymys nimenomaan narsistien omahyväisyydestä ja heidän pettymyksestään saamaansa vastakaikuun. Erona perinteiseen narsistiseen persoonallisuushäiriöön on, että yksilöpsykologisen ilmiön sijasta siitä on tullut yhteisöllinen ja yhteiskunnallinen ilmiö. Sosiaalisen median mahdollistama peilailu ja minuuden esillepano verkossa ovat muuttaneet ihmisten itsensä ymmärtämisen tapoja ja ihmiskuvaa ennennäkemättömällä tavalla. Tämä on merkinnyt olennaista muutosta ihmisten koko persoonallisuuden koostumuksessa, kun kamerapuhelimista ja matkapuhelinsovelluksista on tullut persoonan jatkeita, eräänlaisia proteeseja.

Ihmisistä on tässä kulttuurievoluutiossa kehittynyt itseään ihailevia ja kamera kourassa peilin edessä poseeraavia apinoita, jotka käyttävät kylpyhuoneita valokuvausstudioina. Omaa estottomuuttaan he katuvat ”seksuaalista häirintää” koskevien syytösten muodossa, pyrkien projisoimaan epäonnistuneet Instagram-, Twitter- ja Facebook-seikkailunsa *toisten ihmisten* vioiksi, mikä puolestaan on narsistisen patologian diagnoosi.

Häirinnän kokeminen ja ärsyyntyneisyys ovat lopultakin perin naistapaisia reaktioita ja merkkejä feministisistä ajattelu- ja toimintamalleista. Miehet eivät yleensä liioin häiriinny eivätkä ärsyynny, vaan hienosti sanottuna he argumentoivat tai muutoin ”käsittelevät asian”. Sensuuri puolestaan perustuu samanlaiseen panttaamiseen kuin seksin pihtauskin, toisin sanoen passiivis-aggressiiviseen vallankäyttöön, jonka välineenä on epä-älyllisin keino kaikista, toisin sanoen kielto. Se osapuoli, jolla on varaa luopua sensuurista, osoittaa jo tuolla teollaan olevansa vahvoilla, kun taas se, joka estää pääsyn ”vääränlaisten” julkaisujen äärelle, kertoo suoraan, ettei kestä kritiikkiä. Politiikassa se on vallitseva käytäntö aivan riippumatta siitä, onko kyseessä demokratian vai diktatuurin nimissä harjoitettava pakotus. Myös demokratiassa kansa usein erehtyy ja on omaksi tappiokseen väärässä.

8.5. Anti-intellektualismi nykyisin

Älymystöllä voidaan tarkoittaa yhteiskunnallisesta konformismista poikkeavia ääntelijöitä, joiden tunnusmerkkeinä ovat uskallus arvostella organisaatioita, joihin he itse kuuluvat, kyky ilmaista asiansa selkeästi ja taito saattaa vastustajansa naurettaviksi. ’Intellektuelli’ onkin luokkakäsite, jonka piiriin ei pääse istumalla hallinnossa, luomalla poliittista uraa tai olemalla kiltti. Juuri siksi intellektuellit eivät ole koskaan olleet sen enempää uskollisia vasemmistolaisia kuin oikeistolaisikaan.

Intellektuellien sijasta sekä mediassa että viestinnän yliopistollisessa tutkimuksessa loistavat nykyisin heidän dialektiset vastakohtansa, joista löytyy esimerkkejä useammaltakin vuosikymmeneltä. Voidaan sanoa, että valtavirtamedian ja sitä tukevan sosiaalisen median rappiossa on kyse *anti-intellektualismista.*

Professori Timo Vihavainen kirjoitti kolumnissaan ”Anti-intellektualismin ydin” 1960- ja 1970-luvuilla maineeseen nousseesta yhteiskuntatieteilijästä, Yrjö Ahmavaarasta, joka jossain vaiheessa tuli järkiinsä ja hylkäsi suuren osan ”yhteiskuntakyberneettisistä” eli yhteiskuntaa sosialistisesti ohjaamaan pyrkivistä näkemyksistään.[341]

Ahmavaaran mukaan fasismi oli ideologiasta (eli väärästä tietoisuudesta) johtuvaa haluttomuutta ottaa vastaan informaatiota oman kurjuutensa tilasta ja sosialistisen kolhoositodellisuuden ihanuudesta. Vihavainen puolestaan kirjoitti:

> Epäilemättä Ahmavaaran periaate, jonka mukaan informaation torjunta sinänsä on anti-intellektuaalinen primitiivireaktio, pitää paikkansa. Avoin yhteiskunta perustuu informaation vapauteen ja korkea intellektuaalinen taso edellyttää kykyä sietää kaikkea mahdollista informaatiota, myös sellaista, joka on täysin omien vakaumusten vastaista.
>
> Helsingin Sanomat ja Yle eivät nykyään ole suotta tunnettuja lempinimiään ansainneet. Nehän ovat täynnä orwellilaista *kivapuhetta* ja *ankkapuhetta* ja kokonaan kuuroja kriittiselle informaatiolle. Informaation maksimaalisen vapauden ja monipuolisuuden sijasta myös someinstituutiot Googlea myöten kertovat olevansa avoimesti ideologisia ja missiostaan tietoisia.[342]

Tämä pitää valitettavasti paikkaansa, ja Vihavainen jatkoi julkaisuani puolustaen:

> Suuri ja miltei uskomaton sairaalloinen oire tässä informaatioilmastossa on usko oman ideologian kaikkivoipaisuuteen ja täydellisyyteen. Erittäin huolestuttava merkki tästä ovat Jukka Hankamäen kirjaa vastaan kohdistetut hyökkäykset. Kun filosofia syytetään ajatusrikoksesta, ollaan jo sen tason moukkamaisuuden edessä, että se vallan mykistää.[343]

---

[341] Ks. Yrjö Ahmavaaran teosta *Yhteiskuntakybernetiikka* vuodelta 1976, jossa monien muiden tuon aikaisten prognoosiprofessorien tapaan uskottiin yhteiskunnan olevan ennustettavissa ja kehitettävissä rationaalisesti. Vasemmiston hylättyä rationalistiset uskonkappaleensa ja lähdettyä etnostressiä, ekoahdistusta ja ympäristöpanikointia potevien vihreiden millenniaalien kelkkaan, ovat vasemmistolaisen talousrationalismin paikalle asettuneet todellisuuden hallitsemattomuutta korostava maahanmuuttopoliittinen fatalismi ja kaoottisuutta lietsova monikulttuuri-ideologia.

[342] Timo Vihavainen blogikirjoituksessaan ”Anti-intellektualismin ydin” 9.6.2020.

[343] Sama.

Reaktioiden harhaisuus ja voimakkuus eivät varsinaisesti ohjanneet minua itseäni mykistymään, mutta ne *pakottivat* minua olemaan mykkänä ja epäilemättä saattoivat pökerryttää myös sivustakatsojia sanattomuuteen. Sordiinon painaminen ei tällöin poikennut Ahmavaaran teoksessaan moittimasta "fasistisesta informaation torjunnasta" – tosin mykistäjinä eivät olleet nyt mitkään natsit vaan poliittisen vihervasemmiston pioneerit.

Kirjassani *Totuus kiihottaa* olin osoittanut, että eduskunnan näennäisessä kontrollissa olevan Yleisradion pyrkimys ohjata yleisöjä "oikeaan tietoisuuteen" lepää edelleen vanhoilla vietereillä. Myös Vihavaisen mielestä sosialistisen evankeliumin paikalla on tätä nykyä maahanmuuton ja monikulttuuri-ideologian saarnaamista, joka on aikamme patentti-internationalismia.

Toimittajat kokevat ongelmaksi, että yleisöt eivät vieläkään pode minkäänlaista kyberneettisen (eli ohjaavan) informaation nälkää, ja "väärä tietoisuus" näyttää leimaavan myös Helsingin Sanomien lukijoita, jotka eivät halua ottaa vastaan vasemmistoideologian ja feminismin julistusta eivätkä ymmärrä sen ylivertaisuutta. Tämä helmasynti leimaa yleensäkin kaikkia niitä kansalaisia, jotka eivät suostu haluamaan juuri niitä asioita, joita media haluaisi heidän haluavan. Hyvää tuossa tuputtamisessa on vain se, että se osoittaa, etteivät ihmiset ainakaan vapaaehtoisesti koe tarvetta valita heille tuputettuja vaihtoehtoja.

Vielä 1960- ja 1970-luvuilla tyypillinen propaganda muistutti vanhanaikaista stereotestiä, jossa ääni kuului "vasemmasta kaiuttimesta, kun taas oikeassa se häipyi lähes kuulumattomiin". 1980-luvulle tultaessa aivopesu vaimeni pelkäksi manipulaatioksi, mutta 2000-luvulla manipulaation mankeli on yltynyt jälleen täysille kierroksille tuottaen suoranaista propagandaa ja indoktrinaatiota. Tähän päivään tultaessa monikulttuuri-ideologiasta on tullut valtionuskonto, jonka kanssa on käynyt niin kuin Neuvostoliiton luhistuessa. Myös venäläiset saivat lopulta uskonnonvapauden, toisin sanoen mahdollisuuden valita vapaasti, *mitä he pitävät valheena*.

Olen Vihavaisen kanssa yhtä mieltä siitä, että "väärinajattelevien" bännääminen ja blokkaaminen kertovat julkisen keskustelun tason olevan myös Suomessa erittäin alhaisen. Avoimen yhteiskunnan pitäisi perustua tiedonvälityksen vapauteen, ja korkea intellektuaalinen taso edellyttäisi kykyä sietää kaikkea mahdollista informaatiota, myös sellaista, joka on täysin omien vakaumusten vastaista. Tätä nykyiset vihervasemmiston sissit eivät tee.

Yhteiskuntaa ohjataan edelleen informaation välittämisen pohjalta "kyberneettisesti" ja suunnitelmallisesti. Media kauko-ohjaa politiikkaa ja poliitikkoja "arvoilla" ja "ihanteilla", ja tämän vasemmistopopulismin vuoksi kukaan ei haluaisi tehdä kivuliaita päätöksiä, jotka olisi pakko tehdä taloutemme, väestömme ja kansallisvaltiomme pelastamiseksi. Myös vasemmiston aiemmin mainostama *rationalismi* on korvattu "arvoiksi" naamioiduilla *subjektiivisilla arvostuksilla*, joihin liittyvillä peukutuksilla, sydämen symboleilla ja muilla käsimerkeillä ohitellaan tiedollisia tosiasioita ja argumentteja.

Yksi esittämäni selitys itsepintaisuuden kasvuun on juuri reagoimisen helppous. Internetissä peukuttaminen on ehdollistanut ihmiset joko/tai-tyyppisiin hylkäämisiin tai hyväksymisiin, tosin täysin ilman kierkegaardilaista syvämietteisyyttä ja pelkän pateettisuuden turvin. Anti-intellektualismi hakeutuu eri aikoina eri muotoihin, mutta ne, jotka informaation rajoittamista ja manipulointia nykyisin etupäässä harjoittavat, ovat vanhan vasemmistolaisuuden aatteellisia perillisiä.

9. Johtopäätöksiä tiedepolitiikan hulluista päivistä

Median ja ministeriön kirjastani kokoon keittämään skandaaliin liittyi neljä nurinkurisuutta, joista jokaisen olisi pitänyt olla skandaali niiden itsensä vuoksi. Esitän ne kokoavasti tässä. Ensimmäisen (1) olen lausunut eri yhteyksissä jo edellä: media toimi omana tuomarinaan arvostellessaan itseään koskevaa tutkimusta.

Toinen (2) nurinkurisuus liittyi kiertelyn ja kaartelun politiikkaan. Olin kirjoittanut teoksessani *Totuus kiihottaa* vihervasemmiston yrityksistä käännellä ja väännellä asioita kumolleen.[344] Tämä dialektiikka näkyi muun muassa todistelutaakan vieritysyrityksissä, joilla *maahanmuuton kriitikoita* taivuteltiin osoittamaan, että monikulttuurinen ja monietninen yhteiskuntaihanne *ei toimi*, vaikka *heidän itsensä* olisi pitänyt todistaa oman mallinsa paremmuus: että se *toimii*. Sama huima volttien heittely näkyi edelleen ”Suostumus2018”-aloitteen perusteluissa ja todennäköisessä lopputuloksessa, jonka mukaan raiskauksista *epäillyt* joutuvat todistelemaan, että rikosta *ei* ole tapahtunut, vaikka näytön hankkiminen olisi syyttäjän tehtävä. Kyseisenlainen maalitolppien siirtely on vastoin oikeudellisen todistelun logiikkaa. Myös kirjaani käsiteltäessä kansalaisten oikeus viranomaisvallan arvostelemiseen yritettiin kääntää viranomaisten oikeudeksi nuhdella ja kurittaa kansalaisia ja tutkijoita, tuttuun DDR:läiseen tyyliin.

Karttapallot ovat katollaan myös (3) sosiaalisessa mediassa. Jos *vastaanottaja* ei ymmärrä viestiä, vastuu koetetaan nykyään vierittää *lähettäjälle*. Paha sanoa, mutta tämä lettujen ilmassa kääntely muistuttaa vahvasti Speden ”Naisen logiikka” -sketseille ominaista argumentaatiota. Enää sitä vain ei *tunnisteta* komiikaksi, kun parodiahorisontti on ylitetty mennen tullen. Mitä järjettömintä vallankumouspuhetta tai sormen heristelyä ”tasa-arvosta” ja ”yhdenvertaisuudesta” pidetään nykyisin täysin todesta otettavana tieteellisenä metodisääntönä, jonka vuoksi kaikkien pitää rynnätä aisakellot helkäten tiedepoliittisiin kurinpitotoimiin!

Alakierteinen isku vyön alle oli sekin (4), että *puolueen* ajatuspajaa alettiin kiristää, koska niistä tulee *poliittisesti* painottuneita yhteiskuntatulkintoja. Mitäpä muuta puolueiden tutkimusyksiköistä olisi odotettavissa? Mikäli puolueiden ajatuspajoille ylipäänsä myönnetään valtiontukea, pitää hyväksyä, että tuloksena voi olla kiistelyä herättäviä julkaisuja. Toisia puolueita edustavien ministerien ei pitäisi kiskoa rahoitusta takaisin poliittisen erimielisyytensä perusteella, sillä sama nylkeminen on toistettavissa myös heidän omia verstaitaan koskien. Jokaisen pitäisi ymmärtää, että poliittiset vapaudet ja kansanvaltaiset arvot vaativat erimielisyyden voimassapitoa, ja ajatuspajojen nimenomainen tehtävä on keskustelun herättäminen. Tämän kiistäessään byrokraateilla oli nuttu nurin.

---

[344] Ks. kirjani *Totuus kiihottaa* lukua 6 ”Valtamedian retoriset vaikutuskeinot ja todistelutaakan kääntäminen”.

Sellaisen käsitteen kuin ’rahoitusehto’ ei pitäisi kuulua tieteen eikä tutkimustoiminnan sanastoon ollenkaan, sillä arvovapaaseen tieteeseen eivät kuulu mitkään ehdot, kiristys, painostaminen eikä perintä.

Jos tutkimustoiminnalle joitakin sosiaalisia normeja tai ihanteita ylipäänsä asetetaan, sellaisiksi voitaisiin ”tasa-arvon” ja ”yhdenvertaisuuden” sijasta laittaa vaatimus, että tutkimustoiminnassa pitää *edistää totuutta, kansalaisen itsemääräämisoikeutta* ja *kansallista hyvinvointia*, mikä voisi tapahtua esimerkiksi kritisoimalla maahanmuuttoa ja osoittamalla maahanmuuttopolitiikan virheitä. Miksi tällaisia ehtoja ei käytettäisi, jos tai kun Perussuomalaiset ovat hallituksessa ja päättävät rahoituksen perusteista?

Esteen muodostanevat sossutieteilijöiden asenteet, sillä heidän aivonsa ovat sellaisessa asennossa, että he haluavat edistää väestönvaihtoa ja monikulttuuri-ideologiaa, vaikka maailma sen vuoksi räjähtäisi.

9.1. Filosofia kuumotti byrokraatteja

Kovin yllättävää byrokraattien tuohtuminen ja heidän sähläyksensä häpeän puna naamallaan ei ollut, sillä filosofian ja tavanomaisen elämän konflikti on klassinen. Filosofian ja sovinnaisen ajattelun ero on nykyisin siinä, että aina kun filosofi sanoo jotain filosofista, poliitikot, media ja punavihreään kuplaan uskova osa tieteilijöistä syväpöyristyvät sekä aloittavat tutkimusten repimisen ja tekijän teurastamisen.

Siksi en täysin allekirjoita arvioita, joiden mukaan ”filosofit ovat vaikeita ihmisiä”.[345] Kriittistä ja ideologioihin sopeutumatonta ajattelua edustaessamme joudumme vain *vaikeisiin tilanteisiin*, joiden perimmäinen syy on poliittisen vallankäytön oma kompleksisuus. Koska toimintaani vastaan suunnattu painostus on ollut järjestelmällistä, menen hieman historiassa taaksepäin valaistakseni, millä tavoin peukaloruuvia on kierretty jo aiemmin.

Kun Helsingin yliopiston Yliopistopaino julkaisi vuonna 2003 teokseni *Dialoginen filosofia – Teoria, metodi ja politiikka*, myös se herätti riitaisen vastaanoton. Etabloituneet tieteenharjoittajat, kuten Juha Varto ja Maija Lehtovaara, kirjoittivat siitä kehuskelevat arviot. Professori Varto sanoi, että ”[k]irjan teoreettinen voima ja käytännöllinen haastava kirjoittamistapa tekee siitä erityisen arvokkaan. Hankamäki ei luultavasti ole pyrkinyt kirjoittamaan ’ikuista’ viisautta ja on siten onnistunut kirjoittamaan ajankohtaisen ja oletettavasti ajattomasti radikaalin kirjan, jonka anti ihmistieteiden tutkijoille ja toimijoille on luullakseni kestävää tekoa.”[346] Dosentti Lehtovaara taas loihe lausumaan: ”Kirjan teoreettinen osa on Buberin ja Levinasin filosofiaa tuntevallekin erinomaisen antoisa. Kummankin filosofia on kuvattu asiantuntevan syvällisesti, mutta samalla konstailematta ja harvinaisen selkeästi.”[347]

Harrastajakirjoittaja Osmo Tammisalo puolestaan moitti kirjaani julkisuushakuisesta ”poseeraamisesta” ja vaati ”rahojen palauttamista takaisin”, vaikka mitään varoja ei tuonkaan kirjani tuotantoon ollut osoitettu.[348] Hän oli väittänyt *Yliopisto*-lehdessä myös, että

---

[345] Timo Vihavainen blogikirjoituksessaan ”Filosofin vaikeudet – Liian hyvä juttu?” 13.6.2020.

[346] Juha Varto teoksestani *Dialoginen filosofia* filosofisessa *Niin & Näin* -lehdessä 2/2003 (s. 111).

[347] Maija Lehtovaara *Aikuiskasvatus*-lehdessä 4/2003 (s. 321).

[348] Osmo Tammisalo hyökkäsi minua vastaan kiskomalla rahaa raatokärpäsenä ja kommentoimalla ajatuksiani *Yliopisto*-lehden 18/2003 kirjoituksessaan ”Opiskelijat, vaatikaa rahanne takaisin!”, ikään kuin opiskelijat olisivat maksaneet minulle kirjani kirjoittamisesta jotakin (eivät olleet).

homoseksuaalisuus on pelkästään biologinen ominaisuus – ei siis esimerkiksi käyttäytymisominaisuus ollenkaan.[349] Elintarviketieteilijä Tammisalon mielestä tärkein elintarvike näytti olevan housuissa, mihin minulla ei ollut valittamista.[350]

Yhtä huvittavan arvion kirjoitti ylioppilas Tapani Kilpeläinen, joka tärisi raivosta. Hän sai *Yliopisto*-lehdessä julki reuhaavan arvion, jonka presuppositiona näytti olevan, että teoksen kirjoittajassa on jotain perin juurin vialla, kun en olekaan vihervasemmistolainen – ja sovin siis vääristelyn kohteeksi. Kirjoituksessa ”Tie helvettiin on kivetty…” Kilpeläinen vertasi minua joihinkin (ilmeisesti itse näkemiinsä) ”pirtu-ukkoihin” haukkuen minua samalla ”tyylistä”.[351] Vastasin, että paremminkin kuin olla huolissaan niin vähäpätöisestä asiasta kuin tyylistä, Kilpeläinen olisi voinut kivittää ikkunani ja kolhia Opelini.[352]

Hullunkurista kiitosten ja moitteiden kollaasissa oli, että samat kirjoitukseni olivat keskenään päinvastaisten kehujen ja haukkujen kohteina. Tämä antoi jälleen näyttöä ”tieteellisen tiedon” suhteellisuudesta ja arvioijien henkilökohtaisista idiosynkrasioista, ja niinpä kumarsin arvostelijoilleni linkkuveitsimäisesti syvään.

Myös Yliopistopainon vuonna 2005 julkaiseman kirjani *Työttömän kuolema – Johdatus uuteen työyhteiskuntaan ja työn filosofiaan* käsittely oli repivää. Uutta oli tuolloin *tiedehallinnon* hermostuminen, sillä olin tullut heittäneeksi haasteen myös tiedepolitiikan rakkikehään. Teoksessani oli luku, jossa olin kirjoittanut, että liika kansainvälistyminen on pahasta, kun yliopistotehtäviä valuu ulkomaalaisille. Yliopiston vararehtorina toiminut biologi Marja Makarow oli antanut valmistuneiden tohtoreiden työllisyystilanteesta ja erityisesti hänen oman oppiaineensa työmarkkinoista ylioptimistisen kuvan, jonka valheellisuuden paljastin teoksessani tilastoihin tukeutuen.[353]

Kustantajan puhelimet alkoivat silloin soida. Muuan hallintoviraston virkamies oli lukenut teostani Akateemisessa Kirjakaupassa ja viestitti kustannuspäällikkö Minna Laukkaselle ja kustannustoimittaja Markku Pääskyselle, että yliopisto ei voi puolustaa määrärahahakemuksiaan opetusministeriössä, mikäli Hankamäen esittämä tiede- ja yliopistopolitiikan arvostelu jatkuu. Byrokraatit vaativat kirjani ”vetämistä myynnistä” ja käytännössä siis teoksen sensurointia.

Helsingin Sanomat asettui tuolloin puolelleni ja julkaisi teoksestani kaksi myönteistä juttua: toisen taloussivuilla ja toisen kulttuurisivuillaan. Toisessa painotettiin kirjassani esittämääni perustulojärjestelmää, joka tarjoaisi selkänojan niille taide-, tiede- ja elämäntapa-ammateille, joita ei voida organisoida palkkatyöksi tai yrittäjätoiminnaksi.[354] Toisessa arviossa alleviivattiin rahassa mittaamattomien snellmanilaisten sivistysihanteiden merkitystä sille, että kulttuurimme ylipäänsä on olemassa.[355] Olin kirjoittanut, että työssä pitäisi nähdä henkisiä arvoja, ja tämä tietenkin poikkesi paljon siitä, mitä asiasta oli totuttu ajattelemaan työn materiaalisia ja pragmaattisia arvoja palvovassa järjestöretoriikassa.

Mediahuomiosta mustasukkainen ja pragmatismin sosiaalidemokratisoima filosofi-

---

[349] Osmo Tammisalo Yliopisto-lehdessä 1/2004.

[350] Vastasin Tammisalolle Yliopisto-lehden 3/2004 kirjoituksessani ”Sekseistä ja biobisneksestä” (s. 56–57).

[351] Tapani Kilpeläinen kirjoituksessaan ”Tie Helvettiin on kivetty…” *Yliopisto*-lehdessä 12–13/2003 (s. 53–54).

[352] Ks. vastinettani ”Dialogisesta filosofiasta” *Yliopisto*-lehdessä 14/2003 (s. 38–39).

[353] Ks. teokseni *Työttömän kuolema* lukua ”Tiedepolitiikan ristiriitaisuus” (2005, s. 77–78).

[354] Eeva Eronen jutussaan ”Työttömät vapaakansalaisiksi” *Helsingin Sanomissa* 28.8.2005.

[355] Pekka Wahlstedt arviossaan ”Työ tekijänsä niittää” *Helsingin Sanomissa* 5.6.2005.

kollegani Sami Pihlström, jota valmennettiin teoreettisen filosofian professoriksi Ilkka Niiniluodon paikalle mutta joka ei ollut itse saanut loppumattomilla abstrahoinneillaan aikaiseksi mitään käytännöllisesti merkityksellistä, kirjoitti tuolloin *Tieteessä tapahtuu* -lehteen jutun, jossa hän paheksui asiani nauttimaa ”valtakunnanjulkisuutta”.[356]

Puhuttelevinta kaikista oli tuota teostani kohtaan aloitettu mykistämishanke, joka oli puhtaasti valtapoliittinen. Piina katkesi kuitenkin pian, sillä Hesari-julkisuudesta rohkaistuneena kustantaja päätti palauttaa myyntiin teokseni, joka oli ehditty kerätä pois myyntipöydiltä. Tiedepoliittisen väkivallan merkki tapauksessa oli se, että edes korkeimmalla akateemisella tutkinnolla en olisi voinut sanoa näkemyksiäni sen enempää tieteellisissä kuin poliittisissakaan yhteyksissä. Yliopistopainon tultua myydyksi Gaudeamukselle ylioppilaskunnan kaulapannassa oleva kustannuspäällikkö Tuomas Seppä osoitti pahanilkisyytensä vielä vuosien jälkeen poistamalla teokseni lopulta saatavilta.[357] Tuotin siitä kuitenkin omin toimin kaksi ajantasaistettua uutta painosta vuosina 2010 ja 2015.

Myös monet muut etenkin Esa Saarisen oppilaiksi mielletyt filosofit ovat joutuneet samantyyppisen painostuksen ja kostokampanjoinnin kohteiksi. On siis mahdollista, että Saarisen syntejä (”liian nuorena tohtoriksi”) maksatettiin minun lisäkseni Pekka Himaselle ja julkisuudesta täydelliseen mediakadotukseen tuomitulle Heidi Liehulle. Raivokasta oli myös Saarisen itsensä savustaminen Helsingin yliopistosta, kun iltapäivälehdissä väitettiin ja päätettiin, ettei professoriksi sittemmin nimitetyllä Saarisella muka ole professorin pätevyyttä.[358]

Kun Pekka Himanen julkaisi kokoomuslaisen pääministeri Jyrki Kataisen tilaaman *Sinisen kirjan* vuonna 2012, se aiheutti toimittajissa hepulikohtauksen. Vihanpurkaukset johtuivat ensisijaisesti rahoituksesta, jossa ei olekaan tuossa tapauksessa mitään puolustelemista. Himanen oli saanut ”Käteisenä” tunnetulta Kataiselta noin 600 000 euron myötäjäiset ilman kilpailutusta ja avointa haettavaksi julistamista, joten olihan siinä ainekset moitteisiin.[359] Kirjoitin itsekin rahoituksen vääryyksistä *Tiedepolitiikka*-lehteen.[360] Olen myös Himasen kirjan sisällöstä ja sen tieteellisestä selitysvoimaisuudesta pitkälti eri mieltä.

Himasen raateleminen iltapäivälehdissä oli tosin siinä mielessä väärin ja valaisevaa, että myös se johdattaa pohtimaan filosofian asemaa politiikassa ja julkisessa sanassa.

---

356 Sami Pihlström arviossaan ”Luovan ihmisen puolustajia?” *Tieteessä tapahtuu* -lehdessä 7/2005 (s. 66). Vastasin hänelle kirjoituksessani ”Työttömän kuolemasta” *Tieteessä tapahtuu* -lehdessä 8/2005 (s. 49–51).

357 Olen kirjoittanut tästä ja kaikista muistakin kohtaamistani konflikteista akateemisessa omaelämäkerrassani *Suomalaisen nykyfilosofian historia – Mustelmani taisteluista tieteen ja filosofian kentiltä* (2009, 2. painos 2015, s. 329). Teoksestani voi lukea, mitä kaikkia rikoksia vihervasemmistolainen ja feministinen tiedeyhteisö on minua ja muita samalla tavalla ajattelevia vastaan suunnannut vuosien saatossa. Kerron kirjassani (s. 57–74) myös sen, kuinka härskisti homoseksuaalinen filosofian dosentti Juha Varto diskriminoitiin Tampereen yliopiston professorin virantäytöstä Yliopistolehdessä levitettyyn *naisvihasyytokseen* vedoten. Todellinen syy oli nomenklatuuran halu korvata yliopiston ansioitunein alumnus muualta nimitettävällä Jaakko Hintikan sihteerillä, mikä onnistuikin, kun Veikko Rantalan toiveesta ”virkaan saatiin nainen”. – Ei ollut ensimmäinen kerta, kun jotakuta homoa lyötiin heteroseksistisellä naisten palvonnalla ja naisvihasyytöksellä – eikä myöskään viimeinen, kuten tämän kirjan perusteella tiedätte.

358 Kirjoitin aiheesta edellä mainitun teokseni luvussa ”Filosofiaa ulkoilmamuseossa” s. 144–174.

359 Oikeuskanslerin selvityksen mukaan Himasen tapauksessa vaarantuivat hankintalain mukaisen kilpailutussäädöksen ohella sitä korkeammanasteinen perustuslaillinen yhdenvertaisuus (6 §) ja hallintolain (6 §) vaatima tasapuolinen kohtelu, jonka tulisi koskea myös tutkijakuntaa. Oikeuskansleri moitti menettelyä hyvän hallinnon rikkomisesta ratkaisussaan OKV/314/1/2013.

360 Ks. kirjoitustani ”Sofistien puliveivaus – Miten filosofista tuli poliitikkojen pillipiipari?” *Tiedepolitiikka-lehdessä* 1/2013, s. 54–62.

Onko todellakin niin, että aina kun joku äännähtää *filosofian* sävellajissa jotain, hän saa median vesikauhuiset vaahdot silmilleen? Käsittääkseni filosofeja vastaan suunnattu hyökkäily ei ole kuitenkaan pohjimmiltaan negatiivista vaan kertoo filosofien *arvovallasta*.

Mutta suuri osa minua vastaan suunnatusta vihasta on ollut henkilökohtaista, eikä se ole ollut bisnestä vaan todellakin persoonallista. Kirjoitin vihervasemmiston sodasta minua vastaan jo teoksessani *Suomalaisen nykyfilosofian historia – Mustelmani taisteluista tieteen ja filosofian kentillä*, jossa kerroin, millä tavoin oikeistolainen porvaristo on vihannut minua, koska olen homo, ja vihervasemmisto puolestaan siksi, etten ole vihervasemmiston agendalle kuuliainen ituhippihomo, vaan kansallismielinen. Niinpä he yrittivät haudata myös tuon kirjani ja siihen sisältyvän akateemisen elämäkertani hiljaisuudessa ihan vain peittääkseen omat jälkensä.

On hyvä muistaa, että akateemisen kultapossukerhon jäsenet istuvat palkintotuoleillaan vain ja ainoastaan akateemisen suopeuden merkiksi. He ovat professoreita pelkästään toisten ihmisten suosionosoituksena, eli mielipiteiden ilmaisuna. Minulta he puolestaan vaativat oman tarveharkintansa mukaisesti, etten olisi ainoastaan mukava vaan myös heidän tiedepoliittisille tavoitteilleen hyödyllinen. He tekivät yliopistoista omia puoluetoimistojaan, vaikka kaikkien ihmisten pitäisi tietää, ettei kenenkään pitäisi kukkoilla tunkiolla, jota ei itse omista. Yliopistot eivät ole heidän vaan meidän, ja siksi niiden ei pitäisi olla vihervasemmiston puoluetoimistoja vaan parlamentteja, joissa on edustettuina erilaisia näkemyksiä.

Median ja politiikan vihassa minua kohtaan on ollut kyse samasta asiasta kuin yliopistofilosofiassa laajemminkin: sekä median, politiikan että filosofian laitosten sählyryhmät näkivät minut *etuoikeutettuna* ja yrittivät tehdä minusta perhehelvettiensä sijaiskärsijän, koska en suostunut matelemaan heidän edessään ja nuolemaan naistensa jalkateriä. Myös se osoittaa todeksi väitteeni siitä, kuinka paljon valtaa feministisellä irrationalismilla ja hysterialla on mediassa, politiikassa ja yliopistotoiminnassa. Psykologisesti tulkittuna yhteiskunnassa esiintyvä valheellisuus, häveliäisyys, kaksinaismoralismi ja peittely ovat aina alkaen ulkopoliittisesta hienostelusta sekä diplomaattisesta kiertelystä ja kaartelusta päätyen feminismiin loppujen lopuksi vain heteroseksuaalisten nais–mies-kompleksien symbolista kuvaa siirrettynä institutionaaliselle julkisen toiminnan tasolle.

Minua vastaan suunnatun henkilökohtaisen vihan ohella on asemaani vaikeuttanut myös filosofian *down shiftattu* rooli yliopistomaailmassa. Kyse ei ole pelkästään siitä, minkä totesin jo edellä: filosofien lahjomattomasta roolista totuuden puolesta liputtajana. Kyse ei ole myöskään vain tiedehallinnon asettamista ideologisista vaatimuksista tai erityistieteilijöiden pyrkimyksestä vallata alaa filosofialta ja julistaa valtauksensa omaksi reviirikseen. Lisäksi on kyse siitä, että filosofista ajattelutapaa ei yleensäkään ymmärretä. Tämä puolestaan liittyy kysymykseen, jota käsittelin viimeiseksi jääneessä Uuden Suomen verkkokolumnissani: ”Miksi filosofit katosivat julkisuudesta ja mitä tehtävää filosofeilla voisi vielä olla?”[361]

Filosofit ovat kadonneet mediajulkisuudesta, sillä vihervasemmistolaiset filosofit ovat hiljentyneet itsestään: havaittuaan totuudessa pysymisen velvoitteet liian raskaiksi suhteessa filosofian vaatimaan kriittisyyteen ja ajattelun haasteeseen. Muut filosofit puolestaan on likvidoitu mediasta, sillä meiltä valtamedia ei ole voinut saada toivomiaan retiisinpunaisia vastauksia. Filosofiassa vallitseva joukkohenkisyys, massakulttuuri, imma-

[361] Ks. kirjoitustani Uuden Suomen Puheenvuorossa 7.6.2020.

nentti materialismi ja käytännöllistä toimivuutta painottava pragmatismi ovat pohjimmiltaan heteroseksuaalisen arvomaailman rituaalista toistoa, ja juuri se on tehnyt filosofiasta dekadenttia ja matalamielistä.

Selitys filosofian rappeutuneisuuteen erityistieteiden tasolle on sama, jonka esitin jo pääteoksessani *Enkelirakkaus – Filosofia ja uskonto homoseksuaalisuutena*. Yhteisymmärrys olisi paremmin mahdollista samaa sukupuolta olevien keskinäisessä vuorovaikutuksessa, sillä merkitysten muodostuminen on kokemuksellisesti samanlaista. Tämä tekee filosofiasta pohjimmiltaan homososiaalista totuuden rakastamista, johon heteroiden kanssakäymisessä ei yleensä päästä, sillä heteroita sitovat heidän lajinsäilytysstrategiset ja perhepoliittiset intressinsä, jotka kehottavat tinkimään totuudesta aina kun se on taloudellisista syistä tarpeellista. Siksi Platon suositti valtion hallinnon jättämistä filosofeille, jotka ovat vapaita perheen elatuksesta ja voivat keskittyä pohtimaan, mikä on yhteisön kokonaisedun mukaista. Nyt näin ei ole, vaan valtiofilosofisten teosten sijasta ministereiltä saadaan mediaa ilahduttavia äitityslomailmoituksia.

Sovinnaisuuden vaatiminen on sitten keskeinen syy siihen, miksi filosofeja ei ole nähty politiikassa – eduskunnassa ei yhtäkään: politiikassa elintärkeä mediajulkisuus on kielletty. Kielletty on myös kaikenlainen visiointi ja olemassa olevien ajattelutottumusten purkutyö sekä ylipäänsä kaikki muu, paitsi ahtaassa sosiaalipoliittisessa, kuten ”tasa-arvon edistämisen”, nurkkauksessa tapahtuva *survival*-strateginen märehdintä. Keskivertokansalaisten ja byrokraattien poliittisia ihanteita ja ahdistuksen aiheita myötäilevään uneliaisuuteen mukautuminen mielletään poliittisen osallistumisen ehdoksi.

9.2. Tieteilijät tiedehallinnon tikapuilla

Edellä esittämieni takautumien ja tunnelmaväläysten valossa en havainnut myöskään kirjani *Totuus kiihottaa* ilmestyttyä mitään olennaista uutta poliitikkojen ja virkamiesten reaktioissa. Molempien näytöt epä-älyllisyydestä olivat kiistattomat. Opetus- ja kulttuuriministeriö on osoittanut erinomaista ansioituneisuutta, pätevyyttä, etevyyttä, kyvykkyyttä, kelpoisuutta, sopivuutta ja lupaavuutta älyllisen kulttuurin tukahduttamiseksi ja torjumiseksi sekä viimeistenkin saunalyhtyjen sammuttamiseksi.

Seuraukset tieteelle ja filosofialle ovat dramaattiset. Vaikka jokin Euroopan ihmisoikeustuomioistuin tai muu mahtitaho kumoaisi lopulta ministeriön perintäpäätöksen käyden lyömässä byrokraatteja koivuhalolla päähän, jo pelkällä uhanalaiseksi asettamisella ministeriö traumatisoi rahankipeiden tutkijoiden ja akateemisen valkokaulusköyhälistön asenteet sekä laittoi heidät kuin hyrräoravat juoksupyörään. Säikäytettyjen tutkijoiden lauma alkaa sitten tunnustella, mitä kulloinkin istuva hallitus vuorollaan tahtoo ja taivuttaa teoriansa toiveiden mukaisiksi. Suurta arvailua ei tosin tarvita, sillä jokainen hallitus kertoo ne ihan itsestään, ja akatemialle riittää anojia ja apureita mausoleumijonoksi asti.

Pahinta on, että rahoituksen kehässä ensimmäinen askel on matka toiseen, ja yliopistolliset ”affiliaation” eli *myötäsukaisuuden* ja ”urapolkujärjestelmän” velvoitteet tarjoavat akateemisten tikarappusten puolapuilla sinnitteleville sittiäisille aina vain paremman tien jatkorahoitukseen. Rahoituksen lypsäminen katsotaan tieteelliseksi ansioksi ja niin edelleen. Käytännössä tämä näkyy rahakasojen rakentelussa feministeille ja vihervasemmiston tuhattaitureille, joiden moraalinen ahdinko syvenee ja volyymi eettisen puhtoisuuden peräämiseksi kovenee.

9.2.1. Strategisen tutkimuksen Neuvostoliitto

Informaatiosotaisana nykyaikana kaikki hallitseminen alkaa tiedon hallinnasta ja omien tarkoitusperien määrittelemisestä ”tiedoksi”. Juuri siksi laitoin kirjani *Totuus kiihottaa* alaotsikoksi ”filosofinen tutkimus vasemmistopopulistisen valtamedian tieto- ja totuus-kriisistä”. Mielipiteitä ei muokkaa ”tiedoksi” vain valtamedian tajuntateollisuus, joka välittää ja valikoi tiedon murusista itselleen sopivat, vaan ongelman alkujuuri piilee tiedonmuodostuksen syntysijoilla: yliopistoissa ja niiden rahoituksessa.

Arvostelin aikoinani myös yliopistojen yksityistämistä, sillä arvasin sen johtavan riippuvuuteen yksityisistä rahoittajista, jotka haluavat ostaa tiedettä, mielellään koko tieteen. Firmat ratkaisevat rahoillaan ja tilaustöillään sitten sen, mitä yliopistoissa tehdään ja tutkitaan, jolloin tiedon itseisarvo, teoreettinen kiinnostavuus ja yhteiskuntakriittisyys pakotetaan väistymään. Toisaalta myös valtion monopoli yliopistojen entisenä omistajana ja nykyisenä vuokraisäntänä on tuominnut tieteen filosofiset arvot ja ihanteet kadotukseen, sillä valtiorahoittaja on kajonnut tutkimusten tekoon ja alkanut vaatia rahoilleen tutkintojen lisäksi myös ”sisältövastiketta”. Yliopistojen palkkalistoille päätyvät sitten ne, jotka noudattavat tiedehallinnon julkaisuihanteita ja joita eräs pitkätukkainen filosofi sanoi ”uomakipittäjiksi”.

Tämän riippuvuussuhteen pahin muoto on Suomen Akatemiaan vuonna 2015 perustettu strategisen tutkimuksen neuvosto, joka hallinnoi nykyisin noin 55 miljoonan euron vuosittain jaettavaa rahakasaa. Se käytetään ”hallitusta tukevaan tutkimukseen”, jonka pääteemat määrää valtioneuvosto. Valtioneuvosto nimittää myös toimielimen jäsenet.[362]

Valtioneuvosto vastasi siis Himas-skandaaliin institutionalisoimalla poliittisesti johdetun tilaustutkimuksen osaksi tieteen valtiollista rahoitusta ja satakertaistamalla sen varat! Totesin kirjassani *Totuus kiihottaa*, ettei mikään todellinen tutkimus voisi olla mitään hallitusta tukevaa.[363] Sen enempää Suomen Akatemian kuin ministeriönkään rahoituksella ei ole koskaan tuotettu yhtään klassista filosofista teosta, vaan ne on kirjoitettu ja julkaistu tiedepoliittisen valtiorahoituksen ulkopuolella ja siitä riippumatta.

Opetus- ja kulttuuriministeriön tiedepolitikointi ja sen harjoittama ohjailu lähtivät lapasesta ja rikkoivat pahasti tieteenfilosofisia ja metodologisia periaatteita. Näin ollen myös kirjaani liitettyä ”tutkintaa” olisi tullut suorittaa täysin toisessa yhteydessä: epäilyjen ja selvitysten kohteena pitäisi olla se tiedepoliittinen mielivalta, josta esitin dokumentoidun näytön tutkimuksessani.

Tiedepolitiikasta vastuussa olevien keskustalaisten tiede- ja kulttuuriministerien hullunmylly pyöri vielä Hanna Kososen ja Annika Saarikon jälkeen, kun 1980-luvulla syntyneiden puoliksi oppineiden kasariputki jatkui ja Antti Kurvinen astui virkaan. Keväällä 2022 hän lisäsi erimielisten tieteenharjoittajien ahdistelua laittamalla ministeriön valmistelemaan lakia, joka mahdollistaisi dosentin arvonimen perumisen.

Itselläni ei ole asiassa mitään menetettävää, kuten ei monella dosentuurin saaneella-

[362] Suomen Akatemian strategisen tutkimuksen neuvoston puheenjohtajana toimi vuosina 2019–2021 oikeustieteilijä Kimmo Nuotio. Seitsemänjäseniseen toimikuntaan kuului kaksi valtiovarainministeriön virkamiestä ja Saab Group -nimisen firman edustaja. <https://www.aka.fi/suomen-akatemian-toiminta/toimielimet/strategisen-tutkimuksen-neuvosto/>. Voidaan kysyä, mitä ruotsalaisen asevalmistajan edustaja tekee Suomen Akatemian toimielimessä, paitsi että kyseessä on *strateginen* neuvosto.

[363] *Totuus kiihottaa*, s. 226.

kaan, sillä dosentuurien arvo oli jo aiemmin sulanut pois tieteellisen vapauden ja opetusmahdollisuuksien huononnusten vuoksi. Mutta luovutettujen oikeustilojen peruminen jälkikäteen rikkoisi myös taannehtivan lain kieltoa *ex post facto* ja lisäisi tiedepoliittista kostogulagia: kierroksia kiristysruuvin momenttiavaimeen.

Mikäli yliopistot saavat oikeuden perua luovuttamiaan positioita sillä perusteella, että dosentti toimii ”tavalla, joka on yleisesti tutkimusetiikan tai tieteen koskemattomuuden tai dosentuurin myöntäneen yliopiston arvon tai maineen kannalta vahingollista tai haitallista”,[364] uusi laki tekisi mahdolliseksi perua dosentuurin kaikilta, jotka ovat eri mieltä tiedepolitiikasta tai tekevät niin hyviä tutkimuksia, että niistä voi olla yliopiston ”arvon tai maineen” kannalta ”haittaa”. Kuten jo edellä totesin, ”maine” on asioista ideologisimpia, ja totuuksien lausumisesta on yleensä aina jotain haittaa sille alustalle, jolta asioita sanotaan. Lopulta mikä tahansa voidaan määritellä ”tutkimusetiikan vastaiseksi”, vaikkapa erimielisyys sukupuolipolitiikasta tai muusta mielipiteiden ja tulkintojen varaisesta asiasta. Niin on jo käynytkin, kuten osoitin kirjani *Totuus kiihottaa* luvussa 17 Adam Perkinsin ja Linda Gottfredsonin tapauksiin viitaten.[365]

Sen sijaan Yleisradio innostui Kurvisen kurvit suoriksi vetävästä esityksestä ja julisti verkkojutussa, että lakimuutos ”on myös yksi keino puuttua vahingolliseen informaatiovaikuttamiseen, vihapuheeseen ja valepropagandaan”.[366] Dosenttien puheisiin *puuttumalla* opetus- ja kulttuuriministeriö sekä yliopistot legitimoisivat *cancel*-terroristien ja *woke*-vaikuttajien toiminnan tavalla, josta itsestään *puuttuu* järkeä. Siten ne mitätöisivät dosentuureista jäljellä olevat uskottavuuden rippeet ja saattaisivat dosentit entistä enemmän naurettaviksi. Dosenttien jatkuva polkeminen on yksi syy siihen, miksi en itse tavoittele dosentuureja, vaikka pätevyys olisikin: en halua itseäni sidottavan tiedepoliittiseen kaulapantaan.

Mikäli yliopistot asettuvat lainmuutoksen tueksi, ne ampuvat itseään jalkaan, sillä akateemisten tutkintojen, asemien ja arvojen pysyvyys on kriittisyyden ehdoton edellytys ja totuudellisuuden pohjapanssari. Dosenttien erottamattomuus on samanlainen turva tieteen puolueettomuudelle kuin tuomarien erottamattomuus on tuomioiden oikeellisuudelle, tuomioistuinten riippumattomuudelle ja oikeusvaltioperiaatteille.

Sen enempää tieteilijöitä kuin tuomareitakaan ei pitäisi kiristää, sillä molemmat toimivat lähtökohtaisesti kiistelevässä viitekehyksessä, jossa kaikki argumentaatio voidaan nähdä ”informaatiovaikuttamisena”. Mutta dynamiittityhmälle tiedeministeri Kurviselle dosenttien kiristäminen on ”yksi keino puuttua *vääränlaiseen* informaatiovaikuttamiseen,

---

[364] Kepulainen tiede- ja kulttuuriministeri Antti Kurvinen Yleisradion verkkosivujen jutussa ”Tiede- ja kulttuuriministeri Antti Kurvinen: Yliopistolakiin tulossa muutos, joka mahdollistaa dosentin arvonimen poistamisen” 8.3.2022. Pettymyksekseen Yle joutui raportoimaan 14.9.2022 että ”Dosentuurien perumisen sallivaa lakimuutosta ei tule”, mutta kiristyksen idea jäi vaanimaan dosentuurien määräaikaistamisena.

[365] *Totuus kiihottaa*, s. 372–373.

[366] Toimittaja Otso Karhu edellä mainitussa Yleisradion verkkojutussa 8.3.2022. Halu riistää dosentin arvoja pois niiden haltijoilta ponnahti ministeriön pöydälle, kun Helsingin, Turun ja Itä-Suomen yliopiston dosentti Johan Bäckman tuomittiin Korkeimmassa oikeudessa 60 päivän vankeuteen ja 18 000 euron sakkoon Yleisradion toimittajan Jessikka Aron ”vainoamisesta”. Itä-Suomen yliopistossa toimiva oikeustieteilijä Tapio Määttä oli jo 2018 tviitannut ”lakiluonnoksen”, jossa hän vaati dosentuurin perumista, ja aiheesta kirjoitti muun muassa Kaleva jutussaan ”Pitäisikö dosentin arvonimi voida perua?” 30.11.2018.

En kannata millään tavoin Johan Bäckmanin poliittisia näkemyksiä, mutta puolustan hänenkin oikeuttaan käyttää sananvapauttaan joutumatta sen enempää tiedepoliittisen kiristyksen kuin poliittisten oikeudenkäyntienkään kohteeksi. Dosentuureista ei pidä tehdä toimittajien harjoittaman kiusanteon mahdollistavia aronimiä, niin kuin tieteen medioitumisilmiössä on vaarana käydä.

jota voidaan tehdä vaikkapa akateemisen arvonimen kautta”.[367] Voidaan kysyä, miten niin ”vääränlaiseen”? – Siis jonkun mielestä epäedulliseen! Jälleen kerran ”oikeaa” ja ”väärää” ollaan pitämässä pässinpäisesti itsestäänselvyyksinä, ja tiedepoliittisen kleroosin levittäminen tapahtuu valtamedian tuella. Sitä paitsi *kaikki* viestintä on nähtävissä ”informaatiovaikuttamisena”, sillä kaiken sanomisen takana on jonkinlainen tarkoitus vaikuttaa.

Akateemiset oppiarvot ja asemat ovat olemassa siksi, että niistä sanoman esittäjän voidaan lukea olevan kannuksensa ansainnut ja arvostelukykyinen ihminen, eivätkä siksi, että niiden pois riistämisellä voitaisiin ahdistella, uhata, taivutella tai rangaista ihmistä, mikäli hän on tiedepoliitikkojen, tiedeyhteisön tai kilpailevien kollegojensa kanssa eri mieltä.

Lainmuutoksen hyväksyminen ei olisi yllätys vihervasemmiston sairastuttamassa yliopistopolitiikassa, jossa puolueiden etäispäätteet on nostettu tiedepoliittiseen valtaan ja dosentti-instituutio on vesitetty piloille. Dosentuurin vaatimukset ovat kyllä entiset, eli kahta hyvätasoista väitöskirjaa vastaava määrä tieteellistä tutkimusta ja hyvä opetustaito. Vaatimusten pinoon on viime vuosina lisätty myös menestyksekäs tieteellinen ura, jota voidaan pitää ay-diskursiivisen uraputkiurpoilun leviämisenä yliopistoyhteisöön. Uranäyttöjä peräämällä on luotu tieteelliselle uralle valikoituja samanmielisiä suosiva ja ulkopuolelle suljettuja erimielisiä syrjivä muotosääntö, joka ei ole tieteen omien ihanteiden eikä sisältöjen mukainen vaan niiden vastainen.

Dosenttien oikeudet on romutettu niin, että dosentit eivät enää voi toteuttaa entistä tehtäväänsä, jonka vuoksi dosentit ovat olemassa. Se on oikeus antaa vapaasti ja keneltäkään lupaa kysymättä opetusta omalta alaltaan. Tehdessään myös opetusoikeudesta luvanvaraista yliopistot ovat tuhonneet dosentti-instituutioon liittyvän rikkauden, eli mahdollisuuden hyödyntää yliopiston ulkopuolella olevia päteviä asiantuntijavoimia. Sillä tavoin maitopartaiset opiskelijat on suljettu tynnyreihin, joissa he saavat kuulla vain yliopiston vakituisiksi työntekijöiksi palkattujen politrukkien propagandaa.

9.2.2. Julkaisufoorumi lapsenvahtina tieteilijöille

Opetus- ja kulttuuriministeriö on koskettanut Midaksen sormillaan ja Juudaksen suudelmillaan tiedettä monissa yhteyksissä, joissa poliitikot ovat ehdollistaneet tieteilijät omiksi sätkynukeikseen. Tämä näkyy opetusministeriön ja Tieteellisten seurain valtuuskunnan TSV:n vuonna 2015 perustamassa Julkaisufoorumihankkeessa, jolla ministeriö sitoi tieteilijät ja kustantamot omaan kaulapantaansa. Ehdollistamisen välineenä oli taaskin raha, joka tekee ihmisistä riippuvaisia, ja riippuvuus puolestaan on filosofian ja totuuden vihollinen.

Julkaisufoorumihankkeessa ministeriö määritteli TSV:n suostuvuutta hyväkseen käyttäen niiden lehtien ja kustantamojen luettelon, joita se pitää tieteellisinä ja joiden sivuilla julkaistut artikkelit voidaan ottaa huomioon tutkijoiden pätevyyttä arvioitaessa. Suomesta löytyi tämän mukaan kolme tieteelliseksi määriteltyä filosofiaa julkaisevaa kustantamoa:

---

[367] Kepulainen tiede- ja kulttuuriministeri Antti Kurvinen Yleisradion verkkosivujen jutussa ”Tiede- ja kulttuuriministeri Antti Kurvinen: Yliopistolakiin tulossa muutos, joka mahdollistaa dosentin arvonimen poistamisen” 8.3.2022. Kursivointi J. H. Kyseisenlainen poistelu olisi pohjimmiltaan luovutettujen oikeustilojen kumoamista, joka tapahtuisi mielipiteidenvaraisten asioiden vuoksi. Siten se tarkoittaisi *cancel*-terrorismin legitimoimista samaan tapaan kuin on koetettu oikeuttaa myös kriittisen puheen sensurointia.

Gaudeamus, Vastapaino ja Atena. Gaudeamus on Helsingin yliopiston punaviherporvarillisen ylioppilaskunnan ja sitä kautta opiskelijoiden ripityksen varassa toimiva puoti. Tamperelainen kommunistikustantamo Vastapaino taas on syntyjään sysipunainen toimiessaan SKP:n piirijärjestön omistamassa talossa. Atenasta en paljoa tiedä, paitsi että se sijaitsee Jyväskylässä, volyymi on vaatimaton, ja kustantamon omistaa nykyisin Otava, joka haali omistukseensa myös Like-kustantamon.

Julkaisufoorumilla mainittujen kustantamojen läpi päästämät julkaisut katsotaan nyt automaattisesti ”tieteellisiksi”, sillä julkaisualusta on vihervasemmistolaisen ideologian mukainen. Tosiasiassa Julkaisufoorumihanke on magian muoto, sillä sen mukaan toimittaessa tietty julkaisuyhteys taikoo tekstit tosiksi.

Sama irrationaalisuus pätee lehtiin. Ministeriö ja TSV määrittelivät myös tietyt lehdet tieteellisiksi (ja muut vastaavasti epätieteellisiksi) omien periaatteidensa mukaan, ja lehdille määriteltiin statukset ja tasot. Tosiasiassa suurin osa näistä ja maassamme ilmestyvistä tieteellisinä pidetyistä lehdistä ei ole minkään tiedetahon aikaansaannoksia vaan poliittisten tai muiden yhdistysten tai järjestöjen julkaisuja, kuten Demokraattiset Lakimiehet ry:n julkaisema *Oikeus*-lehti.

Julkaisufoorumihankkeeseen liittyy myös kurja kytkös vertaisvartiontimenettelyyn. Koska julkaisufoorumin piiriin kelpuutetaan vain kustantajia, jotka noudattavat vertaisvartiointia, lukitaan filosofinen vapaus vihollistensa kanssa samaan kaappiin. Julkaisufoorumin sertifioimissa ja leimoilla varustamissa lehdissä esitettyä pidetään nyt automaattisesti arvollisena vain siksi, että se on läpäissyt vertaisvartioinnin. Totuus on, ettei tuota vartiointia aiempinakaan vuosina ollut, eikä kukaan valittanut, että filosofia olisi ollut sen vuoksi huonompaa. Päinvastoin: se oli kirjallisesti arvokasta ja edelleen kelvollista luettavaksi. Vertaisvartiointi on nyt kuin murkkuikäisten parveilua kioskin ympärillä, ja refereiden jalkojen välissä paukkuu mopo.

Filosofisesti relevanttia tutkimusta ja kirjallisuutta tulee lähinnä muista lähteistä kuin Julkaisufoorumilla mainituista, eikä mikään julkaisualusta tee sanottua todeksi. Totuus ei luonnollisestikaan riipu siitä, kenen paperille asia on painettu, ja luottamus pelkkään julkaisuyhteyteen kertoo vain anti-intellektualismista ja ajattelun rappiosta: siitä, että kukaan ei välitä lukea, mitä kirjoittaja sanoo vaan katsoo vain kansia ja kustantajaa. Tämä näkyi selvästi myös kirjani *Totuus kiihottaa* reseptiossa.

Julkaisufoorumiin vetoaminen on filosofian näkökulmasta kaavamaista ja pakottaa humanistista tietokirjallisuutta luonnontieteiden mukaiseen tieteenihanteeseen. Kurinpidollista kirjoittajanormatiivia pönkittäessään se tuo mieleen Albanian sosialistisen kansantasavallan, jossa kirjoituskoneet täytyi rekisteröidä ja joka lakkasi olemasta heti kun piikkilanka kerättiin pois. Tiedepoliittisena kahleena Julkaisufoorumi oirehtii sairaudesta, jonka opetusministeriö on tartuttanut nuoriin skolaarikkoihin. Normeja noudattaessaan he ovat alkaneet uskoa tekevänsä jotain ”oikein”, kun se tuo heille rahaa.

Voidaan kysyä, mihin tällaista ripitystä, ehdollistamista ja normitusta loppujen lopuksi tarvitaan. Vastaus ei löydy yllättäen taloudesta vaan *kunnian puutteesta*. Tieteilijät ja tiedeyhteisö kärsivät nimittäin kaikkein pahiten kunnioituksen puutteesta. En väitä, ettei tieteilijöitä arvostettaisi, mutta silloin kun heiltä tuota arvostusta puuttuu, se kalvaa heitä pahemmin kuin mammonan puute. Rahalahjukset nimittäin tuovat heille arvonantoa yhtä vähän kuin korruptoituneisuus tuo kunniaa gangstereille tai oligargeille. Vastaus tiedeyhteisön sadisminomaiseen inkvisitiomaisuuteen löytyy siten *järjestelmän sisäisestä ra-*

kenteesta, jolla tiede *pyrkii takaamaan oman arvonsa*. Samaan tapaan kuin keskuspankit takaavat rahan arvon niukkuudella, tiedeyhteisö pyrkii takaamaan julkaisujensa arvon rajoituksilla, vaikka myös sen liikkeelle laskemat paragonit olisivat pohjimmiltaan yhtä arvottomia kuin paperi, jolle ne on painettu. Puutteella ja kontrollilla luodaan kuitenkin tärkeyden illuusio, ja siihen uskomalla tieteilijät puurtavat kuin trappistimunkit, jotka kestävät koettelemuksia, sillä he ovat tehneet kärsimyksestä hyveen! Tiedehallinto, tiedeyhteisö ja yliopistolaitos muodostavat siten metafyysisen ja uskomustenvaraisen sosiaalisen rakenteen, jonka purin pala palalta osiin nimeään radikaalimman pääteokseni *Enkelirakkaus* luvuissa 2–4.

Tieteellisen uran saavuttaminen ja akateeminen julkaiseminen on tehty näennäisesti vaikeaksi tiedeyhteisön oman *itseriittoisuuden vahvistamiseksi:* jotta tiedettä pidettäisiin sinänsä arvokkaana. Saavutettavuuden vaikeuttaminen on hyvä keino oman markkina-arvon parانteluun yliopistoissa. Omaa tärkeyttä on tapana korostaa saatavuutta vaikeuttamalla myös seksuaalisissa suhteissa. Juuri tämän markkina-arvoteorian valaisemiseksi puhuin seksuaalisista suhteista niin paljon kirjassani *Totuus kiihottaa*.

Myös yliopistot koettavat parannella arvoaan tekemällä opiskelupaikoista, tutkinnoista, työpaikoista ja julkaisemisen *platformeista* vaikeasti saavutettavia, jotta ne alkaisivat *näyttää* tärkeiltä ja haluttavilta ja jotta niitä katsottaisiin ylöspäin. Tosiasiassa kyseessä on aikuisten apukoulu, jota monet katsoisivat ilman näitä taikatemppuja alaspäin: todellisuuteen, jonka useimmat ovat jättäneet taakseen aikuisten maailmaan siirryttyään.

9.2.3. Englanniksi puhutaan *small talkia* – suomeksi syvällisiä

Opetus- ja kulttuuriministeriön harjoittama määräily on kyseenalaistanut myös perustuslain pykälässä 16 mainitun tieteen vapauden. Jo tulosohjauksen taannoinen käyttöönotto merkitsi, että yliopistojen rahoitus sidottiin suoritettujen tutkintojen määrään. Tämä johti maisterin- ja tohtorintutkintojen määrän räjähtämiseen ja opinnäytteiden tason laskuun 1990-luvulta alkaen.

Yliopistot sitoutuivat ministeriöiden rahoitussopimuksiin antaen ylioptimistisia ja etupainotteisia lupauksia tutkintojen tuottamisesta sekä ryhtyen täyttämään niitä jälkikäteen. Tutkintoja alettiin leipoa yliopistoissa pudottamalla hyväksymisen rimaa, kasvattamalla artikkeliväitöskirjojen osuutta ja poistamalla arvosana-arvostelut jatko-opinnäyteiltä. Määrä ei kuitenkaan muuttunut laaduksi neuvostodialektiikan mukaisesti, vaan määrien tavoittelu romahdutti laadun.

Lohduttominta kaikista on artikkeliväitöskirjojen kokoon riipiminen. Nykyisin mikä tahansa artikkelipino vaikuttaa muuttuvan kuin taikaiskusta väitöskirjaksi, kun se viedään yliopiston ovesta sisään. Olin kirjassani *Totuus kiihottaa* omistanut kokonaisen luvun ”kansainvälisesti arvostettujen lehtien” tiedepoliittiselle arvostelulle sekä osoittanut Alan Sokalin ja Peter Boghossianin opetusten valossa, että kansainvälisissä lehdissä painettaviksi hyväksytään pähkähulluja ja parodisessa tarkoituksessa kirjoitettuja artikkeleita, kunhan ne noudattelevat toimitusten tiedepoliittisia ihanteita.[368] Näin ollen myöskään paljon palvottuihin kansainvälisiin lehtiin ja kustantajiin ei ole luottamista. Tämäkin pulma sikisi perimmältään informaatiotieteellisestä ongelmasta: tieteen medioitumisesta.

[368] Ks. kirjani *Totuus kiihottaa* lukuja 17.3 ja 17.4.

Tieteen kansainvälistyminen puolestaan on kuolettamassa suomen kielen aseman tieteen kielenä. Tämä on kohtalokasta kotimaiselle yhteiskuntakritiikille ja suomalaiselle kulttuurille – ja sitä kautta sekä yhteiskuntatieteelle että kulttuurien tutkimukselle. Jos tieteellinen tieto lakkaa palautumasta kotikielisessä muodossa niille ihmisille, joita se koskee ja joilta se on saatu, tieteen etiikka ja tiedon vaikuttavuus kärsivät. Ulkomaisia julkaisuja ja vieraskielisiä kirjoituksia suosimalla kuoletetaan kotimaista tiedettä ja kansallista kulttuuripääomaa.

Kansainvälisissä yhteyksissä kiinnostusta ja julkaisemisen halua ei yleensä herätä mikään sellainen, joka Suomessa on tärkeää ja tutkimisen arvoista. Kun sekä tutkimusten rahoitus että yliopistojen tehtävientäytöt alistetaan kansainväliseen arviointiin, pääsevät ulkomaalaiset ja perimmältään vieraat tahot päättämään myös siitä, mitä Suomen yliopistoissa saa sanoa ja opettaa. Angloamerikkalainen kieli-imperialismi on valtava tappio suomalaisille itselleen ja meidän itsemääräämisoikeudellemme, ja sanonkin sitä tiedepoliittiseksi internatsismiksi. Käytännössä se tarkoittaa, että yliopistoissa ei voi enää antaa opetusta eikä suorittaa tutkintojaan suomen kielellä, vaikka apulaisoikeuskansleri antoi asiasta kotimaisten kielten käyttöä puoltavan ratkaisun.[369] Sen sijaan opinahjoissa pakotetaan jauhamaan rallienglantia vain siksi, että seminaarissa on joku ulkomaalainen, joka ei ymmärrä suomea. Internatsismin ja monikulttuuri-ideologian syövyttämä yliopisto on alkanut muistuttaa marokkolaista vankilaa.

Vieraskielisyyden vaatijat eivät ymmärrä sitäkään, että semanttisten merkitysten rakentuminen noudattelee myös kielen syntaksia, pragmatiikkaa ja prosodiikkaa, eli lauseiden rakenteita, kielen käyttötapoja ja -tilanteita sekä rytmiä, jolla kieltä puhutaan. Tässä mielessä on olemassa täysin suomalainen tapa ilmaista totuutta ja todellisuutta, eikä sitä voi tavoittaa muilla kielillä. Ammattimaiset kielenkääntäjät tunnistavat ongelman, ja se on, että vieraat kielet eivät käänny suomeksi – ja ”kääntäen”: suomen kieli ei käänny vieraaksi. Esimerkkejä sanoista, joita ei voida luontevasti kääntää ovat ”kelirikko”, ”kaamos”, ”kinos”, ”löyly”, ”nuoska”, ”perkele”, ”talkoot”, ”tarkeneminen”, ”tosikko”, ”tuliainen”, ”tuuletusikkuna”, ”vahingonilo”, ”vitutus”, ”vuorokausi”, ”väliovi”, ”väljähtyä” ja tietenkin ”sauna” ja ”sisu”.

Kääntämisen ongelma ei tyhjene pelkkään sanaston eksentrisyyteen, vaan se koettelee myös tieteellistä diskurssia, sillä angloamerikkalainen tiedekirjoittamisen sanasto on semanttisesti löysää kuin lehmän muna. Englannin kielessä tavarat (*goods*) ja jumalat (*gods*) ovat lähellä toisiaan, toiminta (*agency*) merkitsee myös toiminnan esineistynyttä muotoa (’*virasto*’), ja vapaasta, tahtovasta ja tietoisesta olennosta käytetään ilmaisua ”*subject*”. Sananmukaisestihan viimeksi mainittu merkitsee ’alistettuna olemista’, esimerkiksi muotoilussa ”*to be subject to inspection*” (’olla alistettuna tarkastukselle’) tai lauseessa ”*to be subject to understanding*”. – Mitä ajatella kielestä, jossa ’ymmärtäminenkin’ on ’alamaisena seisomista’, siis tottelemista, vähän niin kuin brittiläisen siirtomaa-armeijan kaaderissa?

Englannin kieli on täynnä sanoja, jotka eivät käänny suomeksi ajatusmaailman erilaisuuden vuoksi. Siksi englanninkielisyyden vaatiminen on vaatimus luopua suomalaisuudesta ja alkaa ajatella englanniksi. Englanti on aikamme latina paitsi yleisyytensä vuoksi, myös siksi, että sekin todennäköisesti kuihtuu pian pois. Latina oli keskiajalla levinnyt universaaliksi tieteen kieleksi, mutta jo uudella ajalla se alkoi näivettyä, sillä laajas-

[369] Oikeuskanslerinviraston ratkaisu OKV/712/1/2013.

sa käytössä sanat muuttuivat musiikiksi alkaen merkitä melkein mitä tahansa. Samoin on nyt käymässä englannille, johon latinan sanasto aikoinaan siirtyi.[370]

Kansainvälinen artikkelijulkaiseminen voi olla tärkeää sellaisilla luonnontieteellisesti painottuneilla aloilla, kuten lääketieteessä, jossa tiedon pitää liikkua ambulanssinvilkut välkkyen, tai muuten joku kuolee. Mutta yhteiskuntatieteissä ja humanistisissa tieteissä sen kaltainen hysteria ja kiire tappavat potilaan, joka on EU:n liittovaltiopolitiikasta kärsivä Suomi ja joka letkuruokinnassa maaten menehtyy kansainvälisyyskiimassa saamaansa viidakkokuumeeseen.

Käsitykseni mukaan artikkeleista kokoon pantuja väitöskirjoja ei pitäisi lainkaan hyväksyä humanistisilla eikä yhteiskunta- ja oikeustieteellisillä aloilla, tai hyväksymisen pitäisi olla poikkeuksellista, niin kuin se vielä parikymmentä vuotta sitten olikin. Sen sijaan nykyisin valtaosa väitöskirjoista on ”leikkaa ja liimaa” -menetelmällä kokoonpantuja nippujulkaisuja, joiden artikkeleilla saa olla vieläpä useita eri kirjoittajia. Jokainen heistä voi puolestaan väitellä samoilla julkaisuilla kukin omilla tahoillaan, joten ei tarvitse ihmetellä, miksi väitösten määrä on nelinkertaistunut kahdessakymmenessä vuodessa.

Tämä kaikki on merkinnyt antautumista valheellisuuden noidankehään. Tutkijoiden oman työn osuus ei ole kiistattomasti osoitettavissa yhteisartikkeleista, eri artikkelit liittyvät toisiinsa vain löyhästi, yhteenveto-osiot eivät riitä sovittamaan artikkeleissa olevia ristiriitaisuuksia ja päällekkäisyyttä, eikä lopputuloksena muodostu yhtenäisiä kokonaisuuksia. Väittelyinstituution keskeinen tehtävä olisi osoittaa väittelijän itsenäisyyttä, mutta artikkelijulkaiseminen ei anna näyttöä kyvystä hallita kokonaisuuksia vaan halusta käydä kinastelua ja pyrkimyksestä tuottaa sosiaalidemokraattista komiteamietintötiedettä. Klassikoiden asemaan päätyviä teorioita tai tieteiden metodeja eteenpäin vieviä kokonaisesityksiä sellaisesta toimeliaisuudesta on turha odottaa. Samanaikaisesti oikeiden väitöskirjojen kirjoittajia halveksutaan etenkin, jos kirjat ovat hyvää suomea.

Tämä on tulos kansainvälisesti ohjatusta Bolognan prosessista, jolla EU-maiden yliopistotutkinnot saatettiin muodollisesti samalle tasolle ja toisiaan vastaaviksi. Keski-Euroopan yliopistoissa suoritettavien tohtorintutkintojen tasoa ei tuolloin korotettu pohjoismaiselle tasolle vaan pohjoismaiset tutkinnot madallettiin keskieurooppalaiselle tasolle. Nykyisin hyväksyttävä artikkeliväitös vastaakin suunnilleen entistä Suomessa suoritettua lisensiaatintutkintoa, ja näin ”varmistettiin toimintayksiköiden laatu”. Tämä on nyt ministeriön peräämän tasa-arvon ja yhdenvertaisuuden mukaista, sillä siihen liittyy sisältökontrollina esiintyvä ajattelun likilaskuisuus, jota Suomen Akatemia toteuttaa ”strategioillaan” ja ”linjauksillaan”. Perimmältään ne eivät ilmennä muuta kuin tiedepoliittisen *vallan* käyttöä ohi akateemisten ja kirjallisten arvojen.

Henkisesti mädätetyssä tieteen arviointijärjestelmässä mikään kiistanalainen ja sen vuoksi merkityksellinen ei voi läpäistä kansainvälisten asiantuntijanäätien seulaa. Esimerkiksi maahanmuuttokritiikkiä koskeva tutkimussuunnitelma ei voi milloinkaan saavuttaa hyväksyntää Suomen Akatemian ulkomailta tilaamissa lausunnoissa, sillä kaikkia (jos keitään) arvioitsijoita ei voida saada puoltamaan kriittisestä näkökulmasta tehtävää tutkimusta. Täydet pisteet ovat kuitenkin rahoituksen ehto, joten kiistanalaisina pidettyjä tutki-

[370] Kirjoitin internatsismin ongelmasta tieteissä artikkelin ”Kerroskakkua vai kurpitsapikkelsiä – Mitä vikaa on artikkelijulkaisemisessa, vertaisarvioinneissa ja kansainvälisyydessä”, jota vasemmistolainen filosofialehti *Niin & Näin* kieltäytyi julkaisemasta, mutta julkaisin sen erillisenä kotisivuillani <http://www.hankamaki.fi/> ja kirjassani *Sanaakaan en vaihtaisi pois – Kirjoituksia maahanmuutosta, monikulttuurisuudesta ja kansainvälisyydestä* (s. 556–571).

muksia ei rahoiteta, vaikka kiistanalaisuus kertoisi aiheen tärkeydestä.

Kun yliopistolaitosta lisäksi varjostavat kirjassani *Totuus kiihottaa* osoittamani vihervasemmistolaiset kallistumat ja epäkorrekteina pidettyjen ajatusten pois sulkemiset, ovat väreiltään punavihreät yhteiskuntatieteet, humanistiset tieteet ja oikeustieteet menettäneet luottamuksensa muiden kuin vihervasemmistolaisten omissa silmissä, ja tästä syystä yliopistoyhteisössä ei voi enää toimia.

9.2.4. Mikä poliittisessa tendenssitieteessä mättää?

Aidon filosofian vastakohtaisuus ”hallitusta tukevan tutkimuksen” kanssa on muodostunut räikeäksi. Maahanmuuttoa puolusteleva ja monikulttuuri-ideologiaa julistava tendenssitutkimus ei ole tosiasiassa milloinkaan ollut *tutkimusta*, sillä ei tee *hypoteeseja* eli tutkimusolettamia vapaasti vaan asettaa ne tilaustutkimusten tapaan pakotetusti. Niinpä ne eivät ole hypoteeseja vaan *aksioomia*, eli peruslauseita, joita pidetään lähtökohtaisesti tosina ja joille koetetaan etsiä tukea. Juuri sellaista on edellä viittaamani Herbert Marcusen tarkoittama ”totaalisen hallinnon tutkimustoiminta”.

Oikeassa tutkimuksessa hypoteesit asetetaan vapaasti tutkijoiden omasta toimesta, ja niitä pyritään kumoamaan tai osoittamaan tosiksi kriittisesti epäillen, jolloin kriittisyys mielletään arvokkaimmaksi osaksi tiedettä. Samoin tiedeyhteisönkin olisi pitänyt tehdä arvioidessaan tutkimustani. Yllättävin tulos on nimittäin informatiivisin ja siksi arvokkain.

Sen sijaan poliittisen vihervasemmiston tasa-arvo- ja maahanmuuttojohdetussa toiminnassa aksioomat asetetaan väittämiksi, joille etsitään perusteluja. Tällöin aksioomat muostavat *presuppositioita* eli ennakko-oletuksia. Niiden todisteleminen johtaa väistämättä tarkoitushakuiseen *agendatutkimukseen*, jonka tuloksena syntyy *pseudo- eli näennäistutkimusta*. Siten toimittaessa päätetään ensin tulos, ja sitten pohditaan, mitä metodia tai prosessia pitkin siihen päästäisiin.

Pyrittäessä *oikeuttamaan* maahanmuuttoa, *vastustettaessa* ilmastonmuutosta ja *edistettäessä* ”tasa-arvoa” ja ”yhdenvertaisuutta” on menetelty juuri niin. Siksi sen tapaisella toiminnalla ei ole mitään tutkimuksellista arvoa. Vihervasemmiston ohjaamasta ja ”ennakkoluuloisuutta” moittivasta toiminnasta itsestään on tullut omien ennakkoluulojensa ja -oletustensa vainoharhainen vanki.

Asiat ovat tuossa tilassa, sillä Suomen Akatemian hallintoviroissa ja opetus- ja kulttuuriministeriössä ei ole ketään tieteellisesti pätevää ihmistä, joka ymmärtäisi tieteenfilosofiasta ja -metodologiasta edes alkeet. Tiedehallintoa johdetaan poliittisin perustein ja poliitikkojen vaatimusten säestämänä. Siten syntyy ”tieteilijöitä tikapuilla”.

Myös opetus- ja kulttuuriministeriön tiede- ja kulttuuriosasto on täytetty mitättömyyksillä, eikä siellä ole ollut ketään kunnon filosofia Oiva Ketosen jälkeen. Kaikenlaiset Lehikoiset, Jääskeläiset, Niinimäet ja Heikkiset ovat saaneet virkansa pelkästään poliittisina suosionosoituksina, ja heidän tieteellinen ja tutkimuksellinen julkaisutoimintansa ovat olleet sekä volyymiltaan että laadultaan nollan arvoisia. Mitään elävää heidän kynästään ei ole koskaan lähtenyt, ja päivänä, jona heidän asemansa on mennyttä, on kaikki muukin mennyttä, eikä kukaan käännä heidän vuokseen päätään.

Vaatimuksia heillä on silti ollut, ja ne he ovat esittäneet valtion virkamiesten palkkausperusteiden muodossa veronmaksajille. Kaikesta mitäänsanomattomuudestaan huo-

limatta he ja heidän kaltaisensa pyrkivät käyttämään valtaa sekä estämään niiden ihmisten toiminnan, jotka tekevät ja osaavat. Heidän virkatoimissaan saavuttamansa näytöt eivät kompensoi tieteellisissä taidoissa, kyvykkyydessä ja asiaosaamisessa olevia puutteita. Olisin itse valmis suorittamaan ministeriössä ja yliopistoissa perusteellisen lakaisutyön potkaisemalla tieteen politrukit pihalle sekä laittamalla heidän toimensa uudestaan täytettäviksi, aivan kuten tehtiin Berliinin Alexander Humboldt -yliopistossa harppi-Saksan vastavallankumouksen jälkeen.

Kehotankin kaikkia tutkijoita olemaan noudattamatta mitään *tiedehallinnollisia normeja*. Lisäksi suositan tarkistamaan aina ensin, mitä poliittinen vihervasemmisto asioista ajattelee ja tekemään päinvastoin, niin menee todennäköisesti oikein. Näin on jo siksi, että normien rikkominen paljastaa aina joitakin ideologisia sovinnaissääntöjä ja osoittaa niiden valtapoliittisen luonteen. Juuri tällaisen kontroversiaalisen informaation tuottaminen on mitä syvällisintä eettisyyttä. Ministeriön edustama tiedepoliittinen pulina puolestaan ei ole muuta kuin tyhjien tynnyreiden kuminaa.

9.3. Mielipiteet ja tosiasiat – merkitykset ja tietäminen

Miksi sitten olen puhunut ja puhun tässäkin kirjassani paljon tiedepolitiikasta? Siksi, että tiedeyhteisössä ollaan information tuottamisen alkujuurilla. Ongelma ei ole pelkästään viestinnällinen vaan koskee tiedonmuodostuksen perusteita.

Teoksessa *Totuus kiihottaa* arvostelemani tiedepoliittiset vinoutumat ja vääristymät johtuvat tietenkin vain osittain tiedehallinnosta. Osa johtuu luonnontieteellisten tieteenihanteiden ja erityistieteiden vaatimusten välittymisestä filosofian piiriin. Positivismin mukaisen tieteenihanteen mukainen faktojen kipeys on tosin sekin seuraus tiedepoliittisista vehkeilyistä, kun ilmasto-, sukupuoli- ja maahanmuuttopoliittiset immersiot ovat alkaneet vaatia tutkimustoiminnalta maan pinnalle palauttamista.

Miten tämä sopii yhteen filosofian kanssa? Filosofia nojaa analyyttis-aprioriseen tietoon, joka koostuu käsitteellis-loogisista välttämättömyyksistä, kun taas reaalitieteissä tukeudutaan synteettis-aposterioriseen tietoon, joka on empiiristä, eli kokeellista. Käsitteellinen tieto on deduktiivista, eli se ohjaa käsitteiden kautta sitä, miten jäsennämme todellisuutta, ja siten se edeltää apriorisesti tietämistä. Tällöin edetään kokonaisuudesta osiin ja yksityiskohtiin – ja toisella tavoin lausuttuna: yksityiskohtia voidaan panna järjestykseen, kun asioille on ensin oma johdonmukainen kontekstinsa. Filosofia kontekstualisoi tietoa.

Sen sijaan kokeellinen tieto on induktiivista, ja sen tuottamiseksi edetään osista kokonaisuuteen päin. Ongelmana tällöin on, että johtopäätösten tekeminen joka tapauksessa edellyttää jonkinlaista ennakkonäkemystä kokonaisuudesta, jotta ylipäänsä mitään tietoa voidaan saavuttaa. Siksi puhutaankin abduktiivisuudesta, jonka mukaisesti tutkija soveltaa sekä deduktiota että induktiota, eli tarkistaa hypoteesejaan koetulosten varassa ja tuloksiaan oletusten varassa.

Kontekstualisoinnin kautta kaikkeen tietämiseen sisältyy filosofisia peruskatsomuksia. Ne edeltävät tiedon hankintaa ja ovat järjestystä luovina mukana myös kokeellisessa tutkimuksessa. Filosofisia ja maailmankatsomuksellisia aineksia on siis mukana kaikessa tieteessä, ja tutkijan velvollisuus on tiedostaa ne sekä kertoa niistä avoimesti tutkimuksis-

saan. Totuuden tavoitteluun liittyvästä *vastuusta* ei omien mahdollisten maailmankatsomusten, rajoitteiden tai tarkoitusperiensäkään paljastaminen kuitenkaan vapauta, vaikka eräs mediatutkija niin väittikin.[371]

Suuri osa filosofista argumentaatiota koskevasta ymmärtämättömyydestä johtuu nykyisin siitä, että erityistieteilijät eivät tiedosta oman toimintansa suhteellisuutta ja riippuvuutta maailmankatsomuksellisista aineksista. Siksi he ovat sokeita niitä näkemään ja tunnustamaan.

Tämä vääristymä on tullut selväksi viestintätieteiden piirissä esitetystä ”faktajournalismin” vaatimuksesta, aivan kuten todistelin kirjani *Totuus kiihottaa* ensimmäisestä luvusta alkaen. Toimittajat pitävät ”tutkimuksena” vain sellaisia julkaisuja, jotka koostuvat tilastoista. Tilastollinen informaatio ei ole kuitenkaan *tietoa* vaan pelkkää irrallista *dataa* vailla kontekstia. Tietoa siitä tulee vasta saadessaan *merkityksen* ihmisen tajunnassa, jossa se on *ymmärretty*. Ymmärtäminen puolestaan edellyttää *tulkintaa*, ja tulkintoja pitää tehdä, koska ilman niitä ei ole ymmärrystä. Näin on tultu tulkitsevan tieteen ja filosofian tarpeeseen.

Pelkkien ”faktojen” korostaminen on välittynyt yhteiskuntatieteisiin myös luonnontieteistä, joissa se kummittelee tieteenfilosofisen positivismin haamuna. Sen mukaan tieto koostuu ytimekkäistä väitelauseista, jotka kuvaavat yksinkertaisia ”*Sachverhalteja*”.

Politiikan, moraalin ja muun yhteiskunnallisen tavoitteiden asettelun alueella sellaisia kiistattomia tosiasioita ei voi kuitenkaan olla, ja siksi media tekee väärin vaatiessaan niitä ja pyrkiessään pönkittämään joitakin itseään miellyttäviä ”*Tatsacheja*”.

Tuloksena on ollut pelkästään raportoivaa journalismia, jossa toimittajien omat tai suosikkiasiantuntijoiltaan lypsämänsä mielipiteet esitetään tosiasioina, heidän poliittisia ja maailmankatsomuksellisia sitoumuksiaan ei kerrota, kritiikki salataan ja kontekstualisoiva analyysi laiminlyödään täysin. Aivan järjettömäksi hulluuden karnevaali on kiihtynyt, kun tuomioistuimet ovat ottaneet poliittiset mielipiteet arviointiensa kohteiksi, pitäneet ”tasa-arvon” ja ”yhdenvertaisuuden” käsitteitä yksiselitteisinä suureina sekä alkaneet pamputtaa kansalaisia siitä, mitä he ajattelevat ja sanovat politiikassa.

---

[371] Markus Ojala *Politiikasta*-lehden artikkelissaan ”Puolueettoman journalismin aika on ohi” (27.11. 2018), jonka sisältö jäi tosin mahtipontiseen nimeen verrattuna kevyeksi. Ks. arviotani *Totuus kiihottaa* -teoksessa (s. 332).

10. Johtopäätöksiä median ja politiikan naistapaisuudesta

”Älkää koirasta välittäkö, varokaa vihaista emäntää!” – Tämä monen porttikongin pieleen kirjoitettu lause realisoitui myös perussuomalaisten keskuudessa, kun valtavirtamedia juurrutti ihmisten tajuntaan, että kriittisessä mediatutkimuksessani on mukamas kyse naisvihasta. Niinpä sotanorsut lähtivät liikkeelle ja ramppasivat päätä pahkaa filosofian posliinikauppaan.

Seksuaali- ja sukupuolimoralismin myrsky oli suhteettoman suuri verrattuna siihen, että media oli paljastanut Jussi Halla-aholta avioliiton ulkopuolisen lapsen juuri ennen vuoden 2017 puoluekokousta.[372] Tuo tapaus ei herättänyt perussuomalaisten keskuudessa minkäänlaista paheksuntaa, vaikka kyseessä oli vanhanaikainen ”aviorikos”. Mestari sai asian anteeksi sekä medialta että puolueeltaan jopa täysin pyytämättä – ilmeisesti siksi, että kyseessä oli lapsi, johon liittyvä *lapsiarvo* herätti sympatiaa heteroseksuaalisessa mediassa ja valtakulttuurissa. Lisäksi lapsi oli hankittu kanssakäymisessä erään naishenkilön kanssa, jonka muutamat juorusivat olevan kokoomuslainen pienvaikuttaja. Halla-aho ei ollut myöskään vuosiin arvostellut mediaa vaan mukautunut siihen hienosti ja hyvin. Vesiperä oli pettymys jutun laatineelle toimittajalle, joka oli luullut saavansa aikaan suuren puoluetta repivän riidan ja Halla-ahon kannatusta alentavan kohun.

Pidänkin minua vastaan suunnattua hyökkäystä lähinnä homofobian ilmaisuna. Moralismi valitsi kohteensa. Sekä mediassa että perussuomalaisessa puolueessa on negatiivinen palaute nähty mahdollisuutena johonkin positiiviseen aina, kun kielteisen julkisuuden kohteena on ollut joku, jonka ajatellaan olevan kesytettävissä. Mutta tuplatohtori oli julkiselle sanalle liikaa.

Ymmärrän täysin perussuomalaisten naisten hermostumista, sillä kirjani ei ollut heterodiskursiivisen nuottiviivaston mukainen eikä siitä kummunnut feministien joiku. Oudoksuttavaa sen sijaan oli mediassa esiintyvien ”liberaalien” kääntyminen minua vastaan. Ymmärrettäväksi asian teki se, että toimittajat olivat kyvyttömiä käsittelemään omia kognitiivisia ristiriitojaan. Erään niistä he näkivät siinä, että homokin voi edustaa perussuomalaisten näkemyksiä maahanmuutto- ja talouspolitiikasta ja arvostella monikulttuuri-ideologiaa. Yhtä kaikki, minua korvensivat sekä valtamedia että perussuomalaiset itse.

”Varmaan tuntuu pahalta, kun kaverit tuolla tavalla hylkäsivät”, lohdutteli Perussuomalaisten Helsingin piirin nouseva tähti Laura Korpinen tekstiviestissään ja kysyi

[372] Yleisradiosta Suomen Kuvalehteen siirtynyt toimittaja Salla Vuorikoski arveli voivansa torpedoida Jussi Halla-ahon valinnan Perussuomalaisten puheenjohtajaksi kirjoittamalla Suomen Kuvalehteen 24.5. 2017 jutun ”Jussi Halla-aholla lapsi avioliiton ulkopuolella – ’Ei vaikuta kampanjointiin’”. Jutun mukaan lapsen äiti oli kertonut asiasta Facebookissa julkaisemalla lapsesta kuvan sekä merkitsemällä kuvaan Halla-ahon; nainen tosin poisti kuvan myöhemmin. Lehti kertoi naisen edustavan ”eri puoluetta” mutta olevan Halla-ahon kanssa ”samoilla linjoilla”. Journalistin ohjeet neuvovat pidättäytymään alaikäisten käyttämisestä politiikan teon välineinä (kohta 30), joten toimittajalla ei ollut pakissaan moraalin puhtainta sydänverta.

minulta, saisiko hän laittaa Twitteriin, että ”Hankamäkeä ei ymmärretä, koska hän on homo”.– Hän näytti tiedostavan, mistä kenkä puristaa, ja niinpä annoin tähän ”naisten hakuun” mielihyvin luvan. Näin Korpinen vastasi eräälle ”Veskulle”:

Viisas perussuomalainen juristinainen ymmärsi ajatukseni ja puolusti sananvapauttani muuatta ”Veskua” vastaan, joka oli haukkunut minua perättömästi raiskausten puolustelijaksi.

Eräs toinen puolestaan totesi osuvasti, että Hankamäki sanoi totuuden heteroiden sukupuolielämästä ja sai niskoilleen sekä vihervasemmistolaisten feministien että muutamien perussuomalaisten vihat. Tämä on tekemisissä sen kanssa, että kirjani kontekstualisoitiin väärin mediassa, eikä missään ymmärretty feminismikritiikkini kohdistuvan seksuaaliseen valtakulttuuriin ja tulevan sen ulkopuolelta. Katsottiin vain, että kirjani on kirjoittanut kaljupäinen keski-ikäinen heterofasisti, eikä ymmärretty *feminismissä* olevan niin paljon vikaa, että liberaali homomieskin voi nähdä sen samoin kuin keskiverto heteroseksuaalinen perheenisä. Jokaisen olisi pitänyt ymmärtää, että feministinen sukupuolella politikoiminen ei ole homoseksuaalisesta näkökulmasta lainkaan vakuuttava argumentti, ja tieteellisesti arvioiden se ei ole argumentti ollenkaan.

Feministien tavaksi on tullut puhua leimaavasti ja kaavoittuneesti miestapaisuudesta, joten puhuttakoon tässä luvussa vastavuoroisesti feministien omasta naistapaisuudesta.

10.1. Perussuomalaiset feministisin puolue?

Toimittajien yritykset kääntää ”Suostumus2018”-aloitetta ja ”Me Too” -hanketta koskevien mediakäsittelyjen arvosteluni ”naisvihaksi” onnistui, sillä median tapa ratsastaa sukupuolipolitiikalla herkisti myös Perussuomalaiset ulisemaan feministien kuorossa. Se kävi helposti, sillä puoluehan on heteroseksistisenä kaikkein *riippuvaisin* naisten vallasta.

Persunaiset taas eivät suuttuneet minulle eivätkä kirjalleni, vaan heidän vihastumisessaan purkautui heidän aggressionsa *omia ukkojaan* kohtaan – ja tietenkin myös niitä puolueen muita äijiä vastaan, jotka olivat toimineet suupaltteina vuosien ajan heitellen hervottomia herjoja naisväestä. Myös omassa kirjassani oli toki kritiikkiä, mutta se oli perustelua sosiaalipsykologisen valta-arvostelun näkökulmasta, eikä siinä ollut *misogyniaa*.

Niinpä myös perussuomalaiset miehet kauhistuivat naistensa reaktioita ja alkoivat harjata ”lopultakin tuon homon pois puolueesta”. Media sai siis tasa-arvoa ja yhdenvertaisuutta ajavalla sukupuolipolitiikallaan aikaan tilanteen, jossa puolue yhdessä median

ja ministeriön kanssa aloitti ajojahdin minua vastaan. – Kyllä oli vasistinen media!

Olen aina ajatellut, että ensimmäisen kiven heittäisi se, joka katsoo olevansa viaton. Mutta heillä kaikilla oli nyt kivi kädessään, ja he viskasivat ne yhtä aikaa. Lopulta *PS-naiset* projisoivat *minua* kohtaan sitä vihaa, jota he tunsivat *omia miehiään* kohtaan. *Persuäijät* puolestaan kauhistuivat *minussa* näkemäänsä *omaakuvaansa* tajuamatta, että *media* arvosteli *minussa heitä itseään* ja *heidän* näkemyksiään *naisistaan!*

Tapaus alkoi muistuttaa kuningashovista tuttua tilannetta, jossa kruunupää jaksoi nauraa narrinsa ilveilylle siihen asti, kunnes joku kävi kuiskaamassa kuninkaan korvaan, että itse asiassa narrin irvailu ei kuvaa hänen poliittisia vastustajiaan vaan osuu kuninkaaseen itseensä. Erona minun ja hovinarrin välillä on, että missään tapauksessa en tarkoittanut sukupuoliasiain arvosteluani perussuomalaisten kritiikiksi, jollaisena monet alkoivat sen nähdä median vääristeltyä asiaa omilla linsseillään ja peileillään.

Huomautan, että perussuomalaiset miehet olivat tottuneet nimittelemään itseään ”äijiksi” yhdistyksessään nimeltä Perusäijät, jonka kotisivuilla sen vakuutellaan olevan edelleen ”kristillissosiaalinen”. Ja varmasti se sitä onkin. Tuossa itsensä nimittelyssä on ripaus yhtäaikaista oman sukupuolen syrjintää ja ritarillisuutta, sillä perussuomalaisten naisten yhdistystä ei sanota tasapainottavasti ”Perusämmiksi”. Koska Perussuomalaiset potevat naiskannatuksen katoa ja puolue oli ulkoapäin pyritty määrittelemään ”äijäpuolueeksi”, oli selvää, että puolueessa hermostuttaisiin median julistettua työni ”naisvihamieliseksi”.

Soihdut syttyivät maakunnissa, ja puoluehallitus viritti giljotiinin myös Suomen Perustan hallitukselle, jonka puheenjohtaja, teologian tohtori Arto Luukkanen sanoi saaneensa paljon vihaista palautetta kaikkialta. Palaute olikin raivoisaa, mutta filosofian näkökulmasta arvattavaa. Median maalituksen vuoksi jouduin siis olemaan hetken ajan Suomen vihatuin mies, eli tiedän varmasti, miltä vihapuheen kohteena oleminen tuntuu. Takaan myös sen, että juuri tuolloin oli vaikeaa olla Jukka Hankamäki. Mutta Arto Luukkanen ei kuitenkaan ole Jukka Hankamäki, joten hänen ei olisi kannattanut sanoa sijastani mitään.

Mitä media sitten sai aikaan? Väitteillään ”naisvihamielisyydestä” media sai puolueen kaivamaan esiin jo jonkin aikaa peittelemänsä homovastaisuuden sekä kammetuksi minut pois puolueesta. Samaan tulokseen tähtäsivät ilmeisesti myös muut puolueet, sillä olin esittänyt yleistä monikulttuuri-ideologian, maahanmuuton ja EU-liittovaltiopolitiikan arvostelua, joka oli ja on edelleen vastaansanomatonta ja siten vaaraksi niiden omalle hullulle menolle.

Banaaliudessaan puolueet eivät juuri eroa toisistaan, sillä niitä yhdistävät massakulttuuri ja sovinnaisuuden myötäily. Tasa-arvolla ja yhdenvertaisuudella politikoiminen eivät oikeastaan muuta olekaan kuin epä-älyllistä vetoamista ”hyviin tapoihin”. *Jokainen* Suomen puolue on tässä valossa metafyysisesti kristillisdemokraattinen ja läpikotaisin feministinen.

Tapaus todistaa, että mikään unelmien naisluola Perussuomalaiset ei ole myöskään heteromiehille. Suhteessa feminismiin perussuomalainen mies poikeaa vihervasemmistolaisesta loppujen lopuksi vain siinä, että persulla on lippis oikein päin päässä, ja seksin puutteesta kärsiville setämiehille feministikin on ”ihana ihminen”.

En olleenkaan väitä, etteivät ”likaisiksi” luonnehdittujen setämiesten ”limaisiksi” paheksutut ilmaisut olisi inhottavia. Kyllä ne ovat. Mutta vähintään yhtä iljettäviä ovat tätinaisten tötteröhattuiset vaatimukset kaiken kiihottavan juurimiseksi pois julkisuudesta.

Pahinta on, että tästä kaikesta kärsii raikas, elinvoimainen ja elämänmyönteinen seksuaalikulttuuri, kun feministien kateus voittaa kiiman.

Median ja poliitikkojen asennoituminen osoitti, että homo ei voi toimia politiikassa ilman, että meidät yritetään pakottaa mukautumaan ja mykistymään heteroseksuaalisen arvo- ja symbolimaailman valhekehään ja nuolemaan feministien varpaita.

10.2. Mitä olin sanonut?

Mitä sitten olin sekseistä ja semantiikasta sanonut? – Olin osoittanut, että suostumusaloite johtaa todistelutaakan kääntymiseen, niin kuin sen kanssa yhdensuuntainen ”Me Too”-hankekin. Olin huomauttanut, että suostumusten kerjuu on kömpelö tapa lähestyä ketään ihmistä. Se johtaa sekä todistelun ongelmaan että kalojen kaikkoamiseen vedestä, eikä lohen loimutukseen päästä.

Olin osoittanut, että ihmisten viestintä ei ole sillä tavalla verbaalista, että sitä voitaisiin tarkastella vain kognitiivisella tasolla, vaan se on monin tavoin nonverbaalista ja paralingvististä, eli perustuu sanattomiin eleisiin ja kehollisiin kosketuksiin, joten allekirjoituksia yksilöiden välisiin suostumussopimuksiin oli turha odotella, ja muutoin oltiin todistelun kanssa toivottomalla tiellä. Suostumusten perääjät eivät olleet ymmärtäneet, ettei ole feministien asia päättää kanssakäymisen *ehdoista*, kun vuorovaikutukseen tarvitaan muitakin osapuolia. Muutoin kyse on vallan lukitsemisesta naisten käsilaukkuihin. Lopulta nuo naiset saisivat pitää kaikki ne ihmissuhteet, jotka he yksinään saavat aikaan.

Suostumusaloitetta kannattavien ”liberaalien” naisten asenteissa hullunkurisinta oli heidän tapansa vastustaa itseään. Osa feministeistä perää ankaraa kurinpitoa miehille kuvitellen siten laajentavansa oman vapautensa kenttää. ”Seksuaalista häirintää” on feministien mielestä jo monogaamisuudenkin harjoittaminen, sillä aito feministihän haluaa elää ”ylirajaisessa polyamorisessa ja panseksuaalisessa avoimessa parisuhteessa”! Osa feministeistä taas asettelee jatkuvia lisäehtoja ja käytösvaateita naissukupuolelle itselleen ja menee siten aina vain pahemmin umpisolmuun oman seksuaalisuutensa kanssa. Suostumusaloite on kyllä eräässä mielessä hyvä: naisten pitäisi tivata suostumusta *itseltään* silloin kun syynä seksittömyyteen on *heidän oma* estoisuutensa ja seksuaalisuuden torjuntansa. Heidän kannattaisi opetella sanomaan ”ei” saksaksi.

Tällaisessa viitekehyksessä ainoa jäljelle jäävä keino edistää naisrauhahankkeita on sertifioida feministien läsnäolosta varoittava liikennemerkki, joka osoittaa yksiselitteisesti: ”Varokaa, feministejä talossa!” Samanlaisia on luotu jo heteroseksuaalisille pornosivustoille, joiden sisäänkäynneillä kehotetaan olemaan ”erityisen hienotunteisia ja kohteliaita”, sillä läsnä on useita, tosin maksullisia, naisia. Yksi keino sukupuolisen kanssakäymisen suostumusta koskevaan todisteluongelmaan voisi puolestaan olla viranomaisen vahvistama kaavake, johon vedettäisiin rasti suostumusta ja miksipä ei myös sukupuolitauteja, ehkäisyä ja mielenterveysdiagnooseja koskeviin ruutuihin, ja perään allekirjoitukset.

Olennaista dissonanssien ymmärtämiselle on, että omat näkemykseni eivät edustaneet heteroseksuaalisten valtasuhteiden tarkastelua niiden sisältäpäin, eikä analyysien tekijänä ollut mikään jyväskyläläinen ”raivohetero”. En pönkittänyt myöskään sitä kaavoittunutta naiskuvaa, jota pidetään tyypillisenä perussuomalaisille miehille. Sen sijaan perussuomalaisten miesten naiskuvassa jo pitkään vallinnut misogynia alkoi leimata oman tutkimuk-

seni vastaanottoa, kun kirjaani luettiin osana perussuomalaisten miesten esittämiä näkemyksiä naisistaan. Lopulta kaikki tulkitsivat kirjaani median kautta, kun heidän olisi pitänyt lukea mediaa kirjani kautta.

Kyseessä oli hirveä median luoma ja hyödyntämä assosiaatioharha, jonka tuloksena teokseni lukijat joutuivat omien deluusioidensa vangeiksi. Kuten jo edellä viittasin, persunaiset purkivat minuun vihaa, jota he kokivat omia naljailevia ukkojaan kohtaan. Persuäijien vihassa minua kohtaan puolestaan paljastui heidän pitkään patoamansa aggressiivisuus homoja vastaan.

Tämä kaikki oli tietenkin arvattavissa. He itse vaikuttivat odottavan, milloin koittaa se hetki, jolloin he pääsisivät ilmaisemaan vastenmielisyytensä minua kohtaan jonkin muodollisen syyn nojalla. Tilanne purkautui vähäisenkin kritiikin aiheen ilmaannuttua, ja kahden päivän kuluttua kirjani julkaisemisesta Suomen Perustan Internet-sivuilta löytyi verkkojulkaisun paikalta teksti, jonka mukaan ajatuspaja ei julkaise ulkopuolisten töitä. Minä puolestani en kirjoita ulkopuolisten käskyttämiä töitä.

”Ulkopuoliseksi” asemoimalla puolue itse tuli sulkeneeksi itsensä sisäpuolelle. Tilanne on kannaltani hyvä, sillä ulkopuolella on enemmän tilaa kuin missään sisäpuolella, myöskään kaapeissa.

10.3. Media ja poliitikot löysivät filosofista yhteisen vihollisen

Kirjani mentaaliraiskausta mediassa edelsi se, että arvioijien antennit olivat kääntyneet feministiseen asentoon. Filosofeilta oli nimittäin totuttu kuulemaan tuota feministisellä poljennolla ja sävelkululla varustettua jargonia ”sukupuolettomuudesta” ja ”aseksuaalisuudesta” – ja yleensäkin vaikerointia siitä anorektisesta ajatusmaailmasta, jossa kaikki lihallinen on lihan syöntiä myöten demonisoitu kirkkotätien, sädekehänunnien ja rukoilijasirkkojen moralismilla. Sitä leimaa pieteettinen ankaruus, joka muistuttaa kärsimysmystikoilta tunnettua operointia seksin tukahduttamisen ja seksin kaipuun välisellä rajalla. Kun itse tein tästä kaikesta selvää (jälkeä) tutkimuksessani, ei ole ihme, että sain Hooverin padon murtuman ja feministien defensiot virtaamaan kuin vapaa Vuotos.

Minulla koettiin ilmeisesti olevan myös filosofisia edeltäjiä, ja siksi tutkimustani luettiin heiltä välittynein odotuksin: pyrkimällä upottamaan sanomani osaksi filosofian ainelaitoksilta kuultua hyrinää. Ennakko-odotukset olivat vahvoja: Hankamäki arvostelisi ehkä median harjoittamaa maahanmuuttoa, mutta puuttuminen medioiden lietsomaan feminismiin ja naisten valtarooliin toimituksissa sekä viestintätieteiden opiskelussa olisi liikaa! Vertailu valaiskoon asiaa.

Oman kukoistuskautensa suorasuuna pidetty Esa Saarinen vältti median giljotiinin ja sai pitää tukkansa, sillä hän heittäytyi kontalleen aina kun korkokengillä poljettiin miesten kulkusia. – Tunnustuksellinen feministi siis. Niin hänestä tehtiin naistenlehtien maskotti, mistä kriittiset ja kateelliset kollegat sättivät häntä oidipaalisesti. Saarisen mielestä hänen arvostelijansa olivat ”nälviäiskriitikoita”.[373] Hän puolestaan tunnusti ”vittuilevansa” avoimesti – mitä minä taas en tekisi asian alatyylisyyden vuoksi – mutta hän sanoo sen yhä.[374]

[373] Esa Saarinen teoksessaan ”Erektio Albertinkadulla” vuonna 1988 (s. 55–57). Saarisen ”muistisäännöt nälviäiskriitikoille” kuvaavat edelleen osuvasti valtavirtamedian tapaa sumuttaa lukematonta yleisöä.

[374] Ks. Esa Saarisen haastattelua Yleisradion Internet-sivujen jutussa ”Nuoren Esa Saarisen mielestä kaikkein tärkeintä oli vittuilu” 23.5.2017.

Saarinen ei kuitenkaan rohjennut kyseenalaistaa *feminismiä*, jolla tosin oli 1970-luvulla erilainen rooli, sillä naisten asioiden parantamiseksi oli vielä jotakin viilattavaa. Siksi hän päätyi Me Naiset -lehteen, johon hän sai kuvansa monta kertaa. Sen sijaan nyt Sanoma-yhtiöiden Me Naiset haki kaksi naista vannomaan epäluottamusta Perussuomalaiselle puolueelle,[375] kun se sallii kaltaiseni ihmisen olla olemassa. Se puolestaan tarjosi jatkuvaa näyttöä feministien poliittisesta vallankäytöstä toimituksissa.

Sanoma-yhtiöiden Me Naiset alisti haastattelemansa naiset poliittisen lyömisen välikappaleiksi ja maalitti tutkimukseni ”naisvihamieliseksi kirjaksi”.

Me Naiset -lehden mukaan kirjani kirjoittaja oli nimeltään *Honkasalo*, kunnes toimittaja korjasi sukunimeni, ei kuitenkaan sukupuolta, joka kuulunee Julialle, Pirjolle tai Veronikalle.

Juttua muokattu 15.6.2020 klo 9.42: Hankamäkeä kutsuttiin sitaatissa virheellisesti Honkasaloksi, sukunimi korjattu.

Tilaa Me Naiset
Lisää aiheesta

Me naiset -lehti korjasi sukunimen mutta ei sukupuolta.

Jutun älyllinen pieru oli sen *naisia itseään* ylenkatsovassa halveksunnassa, kun haastateltuja naisia vietiin kuin kuoriämpäriä. Samalla tavoin kuin kirjastani tehtiin lyömäase

[375] Me Naiset 10.6.2020 ”Jonna ja Alisa kannattivat perussuomalaisia – kertovat nyt, miten mielikuva puolueesta muuttui naisvihamielisen kirjan julkaisun myötä”.

naisten ja miesten välisten kiistojen kärpäslätkäsotaan, myös lehden esille nostamista naishahmoista tehtiin näennäisperusteluja perussuomalaisen puolueen painostamiselle.

Se oli todellista naisten hyväksikäyttöä ja koko sukupuolen julkinen häpäisy. Jutun mukaan naiset muodostavat siis ryhmittymän, jonka pitää olla valmis kääntymään tuuliviirin mukaan aina sinne, missä ”suvaitsevuuden” tuulet rantoja hyväilevät. Käsittääkseni juuri sellainen ”erityiskohtelu” jos mikä on peittelemätön naisiin kohdistuva piiloloukkaus. Ajatuksena on, että mikään älyllinen ei saisi säteillä sukupuolella identiteettipolitiikkaa tekevän turvamuurin ohi.

Mutta minä olen erilainen tapaus. Tämä karsinointi ja aitauksiin asettaminen eivät uppoa minuun. Nähdäkseni feminismin mukana naisille tuputetaan väittämää, että poliittinen vihervasemmistolaisuus tai huvitteluliberaali porvarillisuus ovat heidän ainoat vaihtoehtonsa. Käsitykseni mukaan vihervasemmisto ja porvaristo eivät kuitenkaan omista naisia.

En loppujen lopuksi tehnyt suurta poikkeusta filosofisesta mentoristani Esa Saarisesta, joka otti aikoinaan vastaan filosofian väitöskirjani.[376] Nostin vain hänen avaamansa keskustelun uudelle tasolle – tällä kertaa feminismikriittisestä näkökulmasta. Voi olla, että häntä kohtaan koettuja kaunoja kostetaan edelleen minulle, sillä Saarinen muistetaan myös paljon häiriötä aiheuttaneesta ja monien mielestä ihmisarvoa julmasti kyseenalaistaneesta ”Poikarakkaus”-levytyksestään.[377] Erona minun ja Saarisen välillä on, että Saarinen oli tuossa sokraattisessa ominaisuudessaan pelkkä feikki tai – Freddy Mercuryn laulun sanoin – ”great pretender”, kun taas minä olen aito.

Feminismistä puolestaan on tullut vihervasemmiston piiloideologia, jolla ei ole enää käyttöä tasa-arvolla mankeloidussa maassamme. Mutta sen varjolla voidaan nyt kätevästi ajaa maahanmuuttoa, monikulttuurisuutta ja rajattoman maailman ihannetta monia suomalaisia naisia oudoksuttavalla tavalla ja heidän suoranaiseksi haitakseen. Samanaikaisesti pakolaiset ja turvapaikanhakijat ovat tuoneet turvattomuutta Suomeen ja polkeneet nuoria neitoja kuin tulpattomia mopoja, joten noiden ”pakolaisten” kannattaisi paeta myös meitä.

Opettaa feminismiä Tomin miehelle taas on kuin syöttää kalanmaksaöljyä porsaalle ja taluttaa häntä sen jälkeen teurasautoon. Suolistamiseni ei vain onnistu, sillä minussa on sen verran myös salamanterin väriä, että minua suojaa siihen liittyvä *pressure proof*.

10.4. All done with best possible taste

Tukea tuli minulle yllättävän paljon, vaikka kirjaani ymmärsi vain kourallinen ihmisiä. Mutta he olivatkin älymystön terävintä kärkeä, eli vihervasemmiston mielestä yhteiskunnan alinta pohjasakkaa. Kun puolue on sanoutunut kirjastani irti, on mahdollista, että median mielipide vielä muuttuu ja sitä aletaan rakastaa!

Tosin eipä puolueella ollut kirjani kirjoittamiseenkaan osaa eikä arpaa, vaan se on vapaan tutkimustoiminnan hedelmä. Kun vastustus kasvaa, niin kannatuskin kasvaa. Itseltään Jussi Halla-aholta kului vastaavan epäsuosion hankkimiseen huomattavasti en-

[376] Ks. teostani *Rakkauden välittäjä – Kulttuurikritiikki ja eettisen ihmisen ideaali Simone Weilin ajattelussa* (1997). Naisfilosofin ajattelusta väitellyt tohtori ei ollut muuttunut naisten vihaajaksi, vaikka media tekikin sen eteen paljon työtä.

[377] Levy-yhtiö ”Vaaralliset levyt” julkaisi vuonna 1984 Esa Saariselta *Filosofia*-albumin, jolta löytyi paljon ”kritiikkiä” ja ”huonon vastaanoton” saanut ”Poikarakkaus”-raita.

emmän aikaa. Mutta olihan se kieltämättä hieno tunne, kun kaikki puhuivat Halla-ahosta ja Halla-aho minusta.

Olen tieteellisesti kovalla maalla, mikäli ”naisvihana” pidetään vain sukupuolen korjausten ja muiden lihan silpomisten moraalifilosofista kyseenalaistamista, ”Me too”-hankkeen kritisointia ja kamppailua ”Suostumus2018”-lakialoitteen oikeudellisia epäloogisuuksia vastaan. Käsittääkseni näitä kaiken alleen murskaavia typeryyksiä pitääkin arvostella. Lisäksi pyrin vastustamaan punavihreän hallituksen sorvaamaa rikoslain uudistusta, jolla seksuaalisen käyttäytymisen normeja aiotaan kiristää ja rangaistuksia koventaa niin, että myös ”naisvihasta” tehtäisiin perustuslaillisen yhdenvertaisuuden vastaisesti rikos tai vähintäänkin rangaistuksia koventava peruste.[378]

Jokaisen pitäisi ilman akateemisia ajatuskulkujakin ymmärtää, ettei feministien jollotuksia ”tasa-arvon edistämisestä” *voida ottaa millään tavalla todesta*. Olenkin kirjoittanut asioista pitkästi vain siksi, että asialla on psykologista merkitystä feministien alitajuisten aggressioiden esilletuojana. Vihervasemmiston jääkylmät feministit yrittävät omalla koleudellaan kuolettaa kaiken, mikä elämässä on vielä nautinnollista, hauskaa ja hyvää, kuten seksin, yksityisautoilun, liharuoan ja niin edelleen. Toisten ihmisten määräilyn ei pitäisi olla lainkaan heidän asiansa, mutta kierolla tavalla feministit ovat meikanneet toisten ihmisen pakottamisen omaksi ”itsemääräämisoikeudekseen”.

Seksuaaliselle ahdasmielisyydelle on maassamme ollut yllin kyllin tilaa, ja se on luultavasti suurena syynä ihmisten kurjuuteen ja pahoinvointiin. Pohjois-Korea ja Orwellin opaskirja jäisivät kaukaisiksi kakkosiksi, jos kaikesta sellaisesta tehtäisiin rikos, josta joku ihminen voi nauttia tai pahastua tai jossa hän ei ole aivan mukavuusalueellaan.

Myös seksuaalisen aloitteellisuuden lavastaminen ”ahdisteluksi” tai ”raiskaukseksi” on eräänlainen ihmisoikeusrikos, sillä se kohtelee ihmisessä olevaa seksuaaliviettiä kaltoin ja jakelee sähköshokkeja, ohjeita, neuvoja, määräyksiä ja käskyjä aloitteiden tekijöille, jotka joutuvat ottamaan aina suuren riskin lähestyessään toisia ihmisiä.

Feministien asennoitumisella ankeutetaan elämää ja tapetaan inhimillisen kanssakäymisen iloinen ja elinvoimainen ydin. Käsitykseni mukaan myös kansallismieliset puolueet pilaavat mahdollisuutensa lukittautumalla samaan seksuaaliseen konservatismiin. Kansallisen edun tavoittelu ei nimittäin edellyttäisi patavanhoillisuutta vaan avantgardismia, eli kykyä kulkea muun joukon edellä. Myös perussuomalainen puolue on ollut koko ajan vaarassa hukuttaa hyvät ohjelmansa seksuaalipoliittiseen vanhoillisuuteen.

[378] Rikoslain ”kokonaisuudistuksen” suunnittelijat ja raiskauslainsäädännön kiristysaloitteen tekijät tuskin ovat tulleet ajatelleiksi, millaista *miehiin* kohdistuvaa vihaa, sukupuolista syrjintää ja perustuslaillisen yhdenvertaisuuden rikkomusta kyseinen epätasapainotus merkitsisi etenkin, kun ”naisviha” ei ole mikään yksiselitteinen käsite vaan kertoo vain ihmisten omasta tunnemaailmasta. Feministinen hanke antaa selvän näytön tavasta, jolla feministit kerjäävät osakseen etuoikeuksia ja palvontaa. Eduskunnan verkkosivuilla hallituksen esitystä 7/2021 rikoslain muuttamiseksi mainostettiin muun muassa sanoin: ”Rauhaa, kunniaa tai yksityisyyttä loukkaavat rikokset (laiton uhkaus, vainoaminen) ovat erityisen haitallisia, jos niiden kohteeksi joutuminen sukupuoleen perustuvasta vaikuttimesta muodostuu esteeksi osallistua julkiseen keskusteluun.”

Vihervasemmistolaisessa hallituksessa, mediassa, puolueissa ja ministeriöissä kukaan ei tullut ajatelleeksi, millaista kulkusten polkemista oli ministeriön minua ja tutkimustoimintaani vastaan kohdistama *kiristys*, joka muodostui todellakin *esteeksi osallistua julkiseen keskusteluun*.

Miesten tasa-arvo-yhdistys sanoi varovaisesti ja varpaisillaan ainoassa sille avoinna olevassa mediassa, eli Facebookissa 27.9.2020, että ”[n]aisvihasta kovasti puhutaan, mutta lieneekö *miesvihaa* koskaan missään nostettu esiin rangaistusta koventavana asiana tai rikoksesta rankaisemisen koventamisperusteena?” – Esityksen näennäisesti sukupuolineutraalista muotoilusta huolimatta kyseisellä lakiesityksellä puskuroidaan siis naisten mahdollisuuksia entistä pahemmin potkia miehiä.

Perussuomalaisissa näen vikaa myös sikäli, että puolue tuli korostaneeksi vuoden 2018 lopulla ja vuoden 2019 alun vaalikampanjoinnissaan seksuaalirikoksia *liikaa*. Ei ollut oikein, että puolue haki kannatusta vetoamalla uhkiin, jotka suurimmaksi osaksi olivat jo torjutut tai perustuivat suomalaisten perheiden sisällä orastaviin ongelmiin, kun isät ja äidit ahdistuivat murrosikäisen jälkikasvunsa kehittymisestä aikuiseksi.

Perussuomalaisten hurskastelu ei ole tukeutunut nykyiseen feminismiin, mutta se on ollut konservatiivista naisten *palvontaa*, kun taas ”feminismin kritiikki” on tarkoittanut puolueessa sitä, että ”miesten töiden” teettäminen naisilla on ikään kuin liian matalan tason politiikkaa, ja juhlavimmillaan nainen on edelleenkin turvallisissa sossuviroissa, sängyssä tai kotosalla. Harjoitettiinpa tuota naisille omistetun yhdenvertaisuuden ylistystä sitten feministien tai perussuomalaisten äänenpainoin, asiaan liittyvä moraalipaatos tekee joka tapauksessa paasaajista itsestään epäeroottisia ja epäkiinnostavia myös seksuaalisesti. Moralistia voi yleensäkin vain inhota, eikä kukaan ole tietääkseni koskaan *rakastunut* moralistiin vaan ainoastaan ihmiseen, joka toteuttaa viettejään ja vaistojaan intohimoisesti ja on sen vuoksi aito ihminen.

Moralismin ja pahimmillaan kaksinaismoralismin sävyistä johtuu sitten monien ihmisten inho kaikkea politiikkaa kohtaan. Valitettavasti jokainen kansanedustaja sopeutetaan olemaan moralisti ja siksi epäeroottinen, jopa antiseksuaalinen, ja ministerin kengissä kompuroidessaan hän on aivan kömpelö. Tämä ei ole tietenkään kenenkään poliitikon oma vika. Ollessaan jatkuvassa kontrollissa poliitikot eivät voi elää avointa ja vapautunutta seksuaalielämää, ja siksi he kostavat asian Eduskuntatalon kalterien takaa pyrkimällä rajoittamaan myös kaikkien muiden ihmisten seksuaalielämää.

Samaan tapaan kuin naisten etujen edistäjiä, myös islamkriitikoita on kahdenlaisia: niitä, jotka vastustavat *kaikenlaisia arvotabuja*, ja niitä, jotka vastustavat islamia haluten säilyttää *omat tabuarvonsa*. Nämä ryhmittymät vastustavat toisiaan, ja itse kuulun ensimmäiseen ryhmään.

Mitä tasa-arvoon ja yhdenvertaisuuteen tulee, kummallakaan (filosofisesti katsoen) epäarvolla ei pidä olla vähäisintäkään merkitystä tieteellisen ajattelun eikä metodologian näkökulmasta. Tasa-arvolla ja yhdenvertaisuudella ratsastaminen on latistuksen ja matalamielisyyden mankelista ulos puristunutta demari-ideologiaa, jonka sovinnaisuusvaateilla poljetaan ihmisarvoa ja loukataan ihmisyyteen sisältyvää pyrkimystä vapautua massamedian ja valtavirtapoliitikkojen yhdessä pakkosyöttämästä *das Man* -ihanteesta sekä tavanomaisuuteen ja normaaliuteen liittyvästä löysästä ja vetelästä muhennoksesta.

Sovinnaisen käsityksen mukaan jokaisen puolueen pitää olla nyt näyteikkuna, jossa poliitikot larppaavat ja strippaavat kaiken hölmön ja nukkavierun ajattelun miellyttämiseksi ja tyynnyttelemiseksi, kuten nyt esimerkiksi monikulttuuri-ideologian, ”tasa-arvon” ja naisten (muttei koskaan miesten) oikeuksien peräämiseksi sekä tietysti kaikkien mahdollisten vähemmistöjen (paitsi suomalaisten itsensä) etujen ajamiseksi ja palvelemiseksi!

Juuri sitä on identiteettipoliittinen klusteroituminen. Muiden puolueiden pitää olla maahanmuuttajien panttivankeina ja perussuomalaisten nauttia feministien spankkauksesta lattiaan kahlehdittuina.

Ministeriön koulukiusatessa ja pahoinpidellessä meitä oman aikamme kerettiläisiä oppii takapihojen akatemioissa kyllä sosiaaliseksi. Naisargumenttia käyttämällä feministit heittivät pyyhkeen naamalleni ja osoittivat siten, että moniarvoisessa mediassa ja hyveel-

lisyyttään humisevassa hallinnossa ollaan paljon suvaitsemattomampia kuin Perussuomalaisissa koskaan.

Asian voi sanoa niin, että näkemyksiäni maahanmuuton aiheuttamasta sukupuoliedustuksen epätasapainosta ei siedetty, sillä en tarkastellut naisten ja miesten välisiä kiistoja ja valta-asetelmia heteroseksistisesti sisältäpäin vaan kärpäsenä katossa ulkoapäin, mikä tarjosi sylipainien arvioimiseen puolueettoman näkökulman. Mutta agraarista homovastaisuutta oli sen verran jäljellä, että harjaaminen alkoi heti pienimmänkin näkökulmaeron ponnahdettua esiin.

Mediatutkimuksessa laajasti analysoimani kahtiajakautuneisuus tuli näkyville myös perussuomalaisten sisällä, jossa jokaista maahanmuuttokriittistä julkaisuani oli kiitelty vuolaasti, kun taas feminismin arvosteleminen alkoi jakaa mielipiteitä, ja median lietsoma naisvihasyytös kirvoitti minua kohti äärettömän määrän ryöpytystä ja solvauksia, joita oli mahdotonta torjua tai niistä edes keskustella toisen keskusteluosapuolen korvien ummistuksen vuoksi. Kyseinen dualismi ei kuitenkaan ole minkään nimenomaisen puolueen ominaisuus, vaan se leimaa yhdenvertaisesti kaikkia puolueita, kun kiistat repeävät nimenomaan sukupuolipoliittisia jakolinoja pitkin.

Tästä syystä en kahdehdi ammattipoliitikkoja, joille annetaan ”sikaa tai suffelia” aina sen mukaan, kuinka he onnistuvat tyydyttämään oman kannattajakuntansa näkemyksiä. Heidän elämäntilannettaan leimaa Nietzschen havainto: ”Mitä teemme? Sitä ei koskaan ymmärretä, aina vain kiitetään tai moititaan.”[379] Koska poliittisessa keskustelussa ei suostuta ymmärtämään vähäisintäkään erimielisyyttä, ammattipoliitikot joutuvat sovittamaan sanansa mahdollisimman monia miellyttäväksi, ja siitä seuraa valtavirtapolitiikan mitätön sovinnaisuus ja tasapaksu mitättömyys. Se puolestaan on tehnyt filosofiasta politiikan piirissä mahdotonta. Kukaan ei huomannut, millaisen myönnytyksen olin tehnyt jo siinä, kun ylipäänsä antauduin käyttämään aikaani ja korvaamatonta elämääni *keskustellakseni* heidän kanssaan.

10.5. Feminismi tekee nuorisosta nukkavierua

Kuuluisa kirjailija Oscar Wilde kynäili vuonna 1893 julkaistussa teoksessaan *Teleny* seuraavasti:

> Nähdessään ystävättärensä valtavan läskimassan hyllyvän hänen ruhonsa molemmin puolin riutunut huorankuvatus kohotti kätensä ja sivalsi häntä kipakasti persuuksille, mutta hänen kätensä upposi kuin voivuoreen.[380]

Kirjailija tuomittiin vuonna 1895 kahdeksi vuodeksi kuritushuoneeseen ”kansakunnan nuorison turmelemisesta”. Minä en ehkä koskaan yllä samaan, mutta kunniakseni tullut korvennus osoittaa, että olot eivät ole muuttuneet viktoriaanisen ajan olosuhteista mitenkään, elleivät sitten kiristyneet kureliivien tavoin.

Alkoihan myös Yleisradion toimittaja ahdistella minua itse tekaisemallaan syytöksellä jonkinlaisesta henkisestä pyllylle läpsimisestä osoittaen siten täydellisen filosofisen sivis-

[379] Friedrich Nietzsche teoksessaan *Iloinen tiede*, ajatelma 264.

[380] Oscar Wilde romaanissaan *Teleny*, suom. Erkki Vainikkala (1893 [1992], s. 59).

tymättömyytensä![381]

Käsitykseni mukaan keskusteluympäristö on muuttunut niin banaaliksi, että Freudilla ja Nietzschellä olisi täysi työ opettaakseen periaatteensa millenniaaliselle sukupolvelle uudestaan. Sillä tavoin ylisensitiiviseksi on suu vaahdossa poliittista korrektiutta huutavien mielenmaisema nykyisin taantunut.

Kannatan lämpimästi myös jokaisen psykoanalyytikon ja -terapeutin haastamista *oikeuteen* sopimattomista tulkinnoista, sillä se varmasti takaa haastajien omien kasvojen menetyksen. Feminismikriittisissä kirjoituksissani ei ollut kyse sen kummemmasta kuin pyrkimyksestä palauttaa voimaan seksuaalisuuden vaikutusvalta ja libidon vitaali ydin.

Puhuessani rokonarpisista despoottiteineistä[382] ja muista pikkukeisarinnoista puolestani hyödynsin erään valistuksen ajan filosofin lausahdusta, että ”rumien naisten diktatuuri on pahin kuviteltavissa oleva yhteiskuntamalli”. Oma näkemykseni nykynarsisteista on tämän retrospektiivistä kuvaa, ja molemmat hyödyntävät seksuaalisen vaihdon teoriaa. Kauneudessaan piehtaroivien seksuaalinen vaihtoarvo on liiallinen, jolloin tuloksena on nymfopossumaista omahyväisyyttä. Toisilla taas se on kuihtunutta ja rupsahtanutta, jolloin jäljelle ei ole jäänyt muuta kuin pelkkää kurituksen ja ruoskimisen halua, valtiattarena esiintymistä ja korkokengillä polkemista. Ollakseni sokraattinen minun olisi kai pitänyt kysyä noilta aikamme Afroditeilta heidän tarjotessaan minulle myrkkymaljaa, mikä suo minulle sen etuoikeuden, että päätätte jakaa viisauttanne ja kauneuttanne minulle.

Heidän vaihdon välineensä oli kuitenkin vähissä, sillä kiinnostukseni heitä kohtaan oli nollassa. Sen vuoksi he eivät voineet kiristää minua millään tavoin, toisin kuin persuäijiä, jotka olivat naisistaan riippuvaisia ja joutuivat mielistelemään heitä seksilakkoa peläten. Niin se on, että naiset ja miehet eivät yhteen sovi, mutta riitansa he heittivät niskaani.

Siltä osin kuin arvostelin kirjassani ”lutkanarsistisia pissiksiä”,[383] olen tuostakin vain ylpeä ja katson osuneeni naulan kantaan. Sen osoitti myös median raivo. Ennen tavattiin olla eksistentialisteja ja koetettin *tehdä* jotakin, kun taas nykyään yritetään kovasti *olla* jotakin. Sellaisesta essentialismista nauttivat somefeimit ja muut narsistisesta syndroomasta kärsivät meikkipossut ovat kuuluisia vain siitä, että he ovat kuuluisia. Identiteettipolitiikan ja performatiivisuuden korostaminen oli nostanut lorttoilullaan huomiota keräävät tyypit hallitsevaan rooliin julkisuudessa, ja nyt he valittivat ”syrjinnästä”. Feministien mielestä heidän kohtelunsa ei koskaan ole riittävän *kosher*.

Kukaan ei vaivautunut kysymään, kuinka paljon heidän itsensä esillepano vihloo muiden ihmisten silmää ja vaati kärsivällisyydeltämme venymistä. Kukaan ei ilmeisesti ole opettanut heille, ettei ole heidän asiansa päättää siitä, millaista palautetta he saavat toisilta ihmisiltä, mutta niin he pyrkivät tekemään myös toimittajina toimiessaan. He eivät tulleet ajatelleiksi, että mikäli kritiikin keihäs osuu heihin itseensä, he ovat saattaneet *ansaita* kritiikkinsä, ja jatkossa heidän tulisi toimia toisin, mikäli eivät kritiikkiä kestä.

Myöskään sitä ei ymmärretty, että argumenttini mukaan *syy* nuorten dysforiseen pahoinvointiin ei ole *heidän itsensä,* vaan *feministisen propagandan,* joka kauppaa heille

---

[381] Eero Mäntymaa pyysi minulta kannanottoa ”pyllylle läpsimisestä” Yleisradion verkkosivujen 10.6. 2020 julkaisemassa jutussa ”Perussuomalaisten ajatuspajan kohukirjassa toistuu naisvihamielisyys – näin kirjoittaja kommentoi teostansa”, jonka kirjoittajiksi oli haalittu hänen kaksi apuriaan, Riku Roslund ja Matti Konttinen. En ollut puhunut teoksessani *Totuus kiihottaa* läimäyttelystä mitään, enkä ottanut asiaan kantaa myöskään Mäntymaan haastattelussa, mutta Yleisradion uutisoinnin vuoksi joudun sivuamaan aihetta tässä.

[382] *Totuus kiihottaa*, s. 252.

[383] *Totuus kiihottaa*, s. 249.

Lady Gagan ja Madonnan kaltaiset pyhimyskuvat yhtäaikaisessa pöyhkeydessä piehtaroinnin ja kärsimyksessä riutumisen esikuviksi.

En siis kritisoinut *nuoria* vaan *julkisen vallan ja median tapaa hämmentää heidän identiteettiään* manipulaatiolla ja aivopesulla! En myöskään *halveksinut* nuoria, kuten Helsingin Sanomissa väitettiin,[384] vaan minä *säälin* heitä, sillä Hesarin, Yleisradion ja muun valtamedian jokapäiväinen propaganda indoktrinoi kunnollisista nuorista selittämätöntä kipuilua potevia resupettereitä, joiden identiteetti on yhtä risainen kuin heidän rupiset riiminsä ja revityt pöksynsä. Kun opetushallinto, koulujärjestelmä ja viranomaisvalta suosivat tyttöjä ja ihannoivat ”naistapaisuutta” kouluissa, siinä on sitten opetusministerien turha vuodattaa krokotiilinkyyneleitä myöskään ”poikien syrjäytymisen” vuoksi.[385]

Aikana, jolloin pikkutakeissaan parveilevat nuorisovaltuustojen 15-vuotiaat tekevät aloitteita unisex-vessojen perustamisesta yläkouluihin, on hyvä tietää, että siten he eivät koskaan broileroidu poliittis-viestinnällisiin suojatyöpaikkoihin, vaan takana on varmasti aito kähmimisen halu.

Aina kun väitettiin, että Hankamäki haukkui nuoret, olisi siis täytynyt vastata kysymykseen, *ketkä* nuoret. Kaikkiko? – Olin arvostellut niitä vihervasemmiston kellokkaita, joita puolueiden puntarpäät ovat hypnotisoineet punavihreällä spiraalihyrrällään identiteettipoliittiseen ”muita parempana olemisen” psykoosiin varsinkin ilmastopolitiikassa. Siten heidät on vangittu omaan ”paremmin tietäjän” narsismiinsa. Varsinkin vihreät ovat vedonneet nuorten ympäristöahdistukseen ja etnostressiin**,** kun taas korkeiden luonnonsuojeluihanteiden *toteuttaminen* ja maahanmuuttokulujen *maksaminen* on jätetty ”vastuulla” syyllistettyjen aikuisten tehtäväksi. Myös vasemmistopuolueiden Nuorten Kotkien tavoitteet ovat epäilemättä hienot, mutta keinot täysin väärät. Ympäristöahdistus ja ilmastopanikointi muistuttavat perheautojen takapenkeiltä kuuluvaa murrosikäisten kapinointia elämän tosiasioita vastaan.

Nuorison nyrkinpuinti erilaisissa rotupoliittisissa, ylirajaisissa ja siinä mielessä epäadekvaattia identifikaatiota osoittavissa ”Black Lives Matter” -mielenosoituksissa on tulos samasta identiteettipoliittisesta nyörityksestä ja vyörytyksestä. Jos vain ”mustat elämät merkitsevät”, eikö kaikella elämällä olekaan merkitystä? Mikä ryhmä seuraavaksi merkitsee tai merkitään? Myös seksuaalivähemmistöt on yritetty sitouttaa edustamaan vieraiden kansakuntien etuja ja asioita käyttäen välineenä keljua kaupankäyntiä, josta olen käyttänyt ”kompensoivan suvaitsevuuden” nimeä.[386] Mielihyväreseptoreita hivelevän hölinän

[384] Juho Typpö Helsingin Sanomien jutussaan ”Perussuomalaisten ajatuspajan julkaisu hätkähdytti naisvihallaan – Poistetussa kirjassa haukuttiin ahdistelutapauksen nuoret uhrit” 10.6.2020.

[385] Naisia suosien ja siten sangen kaksinaismoralistisesti on vihervasemmistolainen hallitus kantanut mitä vaikuttavinta näennäishuolta poikien syrjäytymisestä tasa-arvon julistuksissaan: ”Syrjäytyminen on pojilla ja miehillä yleisempää kuin tytöillä ja naisilla. Etenkin miesten väliset terveyserot ovat merkittäviä. Monet syrjäytymisen taustatekijät, kuten koulutuksen puute, sairastuminen, toimeentulon puute, asunnottomuus, mielenterveyden ongelmat, päihteiden käyttö sekä väkivaltaisuus ja rikollisuus vaikuttavat jo kouluiässä. Syrjäytyneitä nuoria on 15–29-vuotiaiden ikäluokasta noin viisi prosenttia, joista kaksi kolmasosaa on miehiä. Tavoitteena on, että jokainen peruskoulun päättävä suorittaa toisen asteen koulutuksen, sillä se ehkäisisi nuorten, etenkin poikien ja nuorten miesten syrjäytymistä”, julistettiin valtioneuvoston mahtipontisessa periaatepäätöksessä ”Suomi tasa-arvon kärkimaaksi – Hallituksen tasa-arvo-ohjelma 2020–2023”.

Hallituksen tosiasialliset toimet ovat kuitenkin olleet miesten syrjäytymistä edistäviä ja ulottuneet jopa tieteelliseen toimintaan, mikä näkyi opetus- ja kulttuuriministeriön kirjaani vastaan kohdistamissa hyökkäyksissä ja rahoituksen takaisinperinnässä.

[386] Kompensoivasta suvaitsevaisuudesta ks. kirjani *Totuus kiihottaa* lukua 8.3 (s. 171 jss). Kompensoiva suvaitsevuus perustuu sosiaaliseen vaihdantaan, jossa seksuaalivähemmistöt taivutellaan hyväksymään vi-

marginalisaatiosta, syrjinnästä ja eriarvoisuudesta pitäisi tämän mukaan olla hunajaa jokaisen homon korville. Niin se onkin, mikäli homo aina kulkee samaan umpikujaan labyrintissa tietäen saavansa sieltä sähköiskun.

10.6. Ollako hiljaa vai oikeassa?

Minulta kysyttiin vaalien 2019 aikaan, miksi olet perussuomalainen, vaikka olet homo. Vastaukseni oli, että Perussuomalaiset ovat ajaneet lähes ainoana puolueena kansallista etua, puolustaneet omakulttuurisuutta ja vastustaneet Suomen julkisen talouden tuhoamista, maahanmuuttoa, ekososialismia ja monikulttuuri-ideologiaa. Näistä asioista olen ajatellut puolueen kanssa pitkälti samalla tavalla; en tosin seksuaalipolitiikasta, koska perussuomalaiset ovat tulleet levittäneiksi ahdasmielisyyttä, joka on kiistänyt seksin intohimoisen olemuksen ja alistanut sukupuolisen käyttäytymisen normatiivisiin kahleisiin.

Toisaalta en kannata juuri mitään poliittisen vihervasemmiston *yleispoliittisia näkemyksiä* enkä siis tee vihervasemmiston kanssa vaihtokauppaa, jossa kärsisin suuren tappion. Politiikka on onneksi suurimmalta osalta taloudellisten asioiden ajamista eikä seksuaalipolitiikkaa, joten osallistuin politiikkaan mieluummin perussuomalaisten kuin vihervasemmiston kautta.

Tiedän oikein hyvin, että vasemmalla minut voitaisiin hyväksyä ihmisenä, tosin hampaita kiristellen ja pelkän suvaitsevuuden ideologian velvoittamana, mutta siellä ei suvaita filosofiaani. Oikeisto taas hyväksyy mielipiteeni ja kannattaakin niitä, mutta siellä taas ei pidetä siitä, mitä olen. Myönnän auliisti, että asemani on vaikea, mutta se ei ole omaa syytäni vaan seuraus politiikassa vallitsevasta hullusta menosta.

En voi kuitenkaan edes harkita kanssakäymiseen ryhtymistä vihervasemmiston kanssa, sillä siinä filosofia kärsisi suuren tappion, joka olisi oikeistossa kärsimääni henkilökohtaista tappiota suurempi. Niinpä en voi hyväksyä kompensoivan suvaitsevuuden mukaista ajattelutapaa, sillä se tarkoittaisi typerien mielipiteiden hyväksymistä vain tullakseen itse hyväksytyksi. Olen siis mieluummin rehellinen itselleni ja muille ja esitän näkemykseni edelleenkin antautumatta tavoittelemaan hyväksyttyä roolia vihervasemmistolaisten homohyeenojen seurassa. Heidän palautteensa minulle on ollut karmivinta kaikista, niin kuin oman viiteryhmän piiristä tuleva negatiivinen palaute aina on. Olen edelleen sitä mieltä, että sateenkaari-ideologiaan sitoutuneet ja maahanmuuttoa yhdessä vihervasemmiston kanssa kannattavat ituhippihomot toimivat omien etujensa vastaisesti ja samastuvat väärään viiteryhmään tuottaessaan haittaa kaikille suomalaisille vähemmistöille, joiden asema vain huononee etnisten vähemmistöryhmien kasvun myötä.

Kompensoivan suvaitsevuuden ansat koskevat myös naisten harhauttamista feminismillä, josta on tehty retorinen veruke naisten houkutteluun poliittisen vihervasemmiston kannattajiksi. Heille on uskoteltu, että ollakseen nainen pitää olla feministi ja että feminismi tarjoaa oivallisen keinon purkaa katkeruutta miehille. Olen edelleen sitä mieltä, että liittoutumalla kaikenlaisten BLM-kampanjoiden tapaisten mielenosoitusten tueksi suomalaiset naiset ovat halunneet näyttää keskisormea suomalaisille miehille. Kyse on identifioi-

hervasemmiston yleispolitiikka kaikissa asioissa. Se on hinta vihervasemmistolaisten puolueiden kannatuksesta sinänsä vähäpätöisille asioille, kuten homoavioliitoille, jotka edustavat epäarvoksi koettua alistumista kirkon kontrollille ja julkisen viranomaisvallan interventioille.

tumisesta suomalaisten itsensä kannalta epäadekvaatteihin ryhmittymiin, minkä takana saattaa piillä puolustautumista itsessä heränneitä epäluottamuksen tunteita vastaan.

Vihervasemmisto asioi jatkuvasti minoriteettien nurkkauksessa ja pyrkii ostamaan erilaisia vähemmistöjä ja syrjityiksi itseään tuntevia puolelleen lupautuen ajamaan joitakin sinänsä vähäpätöisiä ”oikeuksia”. Tämän nuo puolueet tekevät sillä ehdolla, että niiden asiakkaat sitoutuvat antamaan tukensa vihervasemmiston kaiken kattavalle ja jokaista erityisryhmää koskevalle tasa-arvopolitiikalle. Kansallisille vähemmistöille se on kuitenkin huonoa kauppaa, sillä kansanryhmien edut voivat olla jyrkässä aatteellisessa ristiriidassa, niin kuin ne ovat esimerkiksi homojen ja muslimiyhteisön välillä.

”Rageilu” eli raivoaminen on sitten seuraus oman idealismin ja maailman tosiasioiden ajautumisesta ristiriitoihin, joiden tuloksena varsinkin nuorten feministien suusta kuullaan usein: ”Mua ärsyttää, mä en niin kestä ja mä hajoon.” Kannanotot ovat tyypillisiä epäälylliselle nuorisolle, joka ei vaivaudu analysoimaan, *mikä* heitä oikeastaan ärsyttää ja *miksi*. Nuoret reagoivat sähköisesti, sillä *media* on kohdistanut heihin ankaraa vihervasemmistolaista aivopesua erilaisten ilmasto-, rotu- ja sukupuolipoliittisten propagandahankkeiden kautta. Näin on syntynyt hereillä oloa vaativa *woke*-liikehdintä, joka vasemmiston pioneerien tavoin korostaa valmiutta reagoida joukkovoimalla. Tosiasiassa kyseinen valppaus ei tavoita edes herätysliikkeiden valvetilaa vaan merkitsee taantumista nuhjuisiin maailmanparannushaaveisiin.

Mikäli syntyneisiin keinotekoisiin ajatusrakennelmiin kohdistetaan sitten kritiikkiä tai huumoria, kuplat puhkeavat, lasilinnat pirstoutuvat ja idealismi romahtaa, jolloin nuorisolle pakkosyötettyyn ideologiaan tulee säröjä, ja heidän maailmankuvansa sortuu. Siitä puolestaan seuraa raivokohtauksia ja kunnianloukkausten kansanhuveina tunnettua viihdenäytelmää, jossa vihervasemmistolaiset huutavat viranomaisia apuun.

Mitä nuoriin yleisesti tulee, minusta on irvokasta, että valtamedia käyttää sanaa ”nuoret” vierasperäisten maahantulijoiden merkitysvastineena ja kiertoilmaisuna silloin kun on tarpeen peitellä heidän rikoksiaan. Se osoittaa, että maahanmuuttajat halutaan nähdä tulevaisuuden sukupolvena, joka korvaa kantaväestön ja edistää siten median toivomaa väestönvaihtoa. Väestönvaihto ei ole julkisessa sanassa hehkutetusta roolistaan huolimatta mikään moraalinen arvo vaan epäarvo, sillä Suomi lakkaa olemasta Suomi, mikäli täällä asuu jokin toinen kansa. Kansallisvaltio ei nimittäin ole ensisijaisesti maapohja tai paikkakunta vaan poliittisen vallan ilmaus. Jos valtasubjekti vaihtuu, valtiokin lakkaa olemasta. Näin asia on hegeliläis-snellmanilaisen filosofian näkökulmasta. Suomi on itseisarvoinen luomus ja pitkän historiallisen kehityksen tulos, joka perustuu kansakunnan itsejärjestymiseen ja suvereniteettiin, kun taas monikulttuuri-ideologia ja monietnisyys ovat perimmältään järjen ja moraalisen oikeudenmukaisuuden vastaisia aatteita, joiden tehtävänä on hajottaa kansallinen yhteenkuuluvuudentunne ja kansallisvaltioiden toimintakyky.

Olen siis niiden vastuullisten nuorten puolella, jotka haluavat pitää Suomen Suomena. Kansallisvaltioaatteella on luonnollinen yhtymäkohtansa seksuaalipolitiikkaan ja perhepolitiikkaan, niin kuin J. V. Snellman ajatteli. Tämä ei tietenkään merkitse, että vähättelisin seksuaali- ja sukupuolivähemmistöjen roolia kansallisvaltion rakentamisessa. Kansallisia vähemmistöjä ei tulisi kuitenkaan sotkea vieraisiin kansakuntiin ja heidän asioihinsa, vaikka media onkin rakentanut omaa narraatiotaan, jossa kaikki vähemmistöt nähdään yksiselitteisesti samassa junassa, ja vihervasemmisto velvoittaa kansallisia vähemmistöjä suosimaan maahanmuuttoa oman identiteettipoliittisen nippusidontansa keinoilla.

Seksuaalipolitiikassakaan en oikeastaan arvostellut nuoria vaan huoria. Vapaamielisellä 1960-luvulla sosialistit halveksuivat työläisiä, jotka myivät itsensä kapitalisteille kokonaan, kun taas prostituoidut myivät tai vuokrasivat vain yhden ruumiinosansa. Itse Jussi Halla-aho kirjoitti vuonna 2008, että

> [f]eministit haluavat estää prostituution siitä yksinkertaisesta syystä, että heitä ärsyttää piparin (vaikka maksullisenkin) tarjonnan lisääntyminen. Samasta syystä venäläisten ja aasialaisten naisten maahantuonti jäytää heitä sanomattomalla tavalla, vaikka afrikkalaisten ja lähi-itäläisten miesten tuonnissa ei ole mitään vikaa. Heitä ärsyttää ajatus, että suomalainen mies voisi saada edes rahalla pimpsaa silloin, kun haluaa, koska feministin haavemaailmassa torttu on kiristyksen, nöyryytyksen ja kontrollin väline numero uuno.[387]

Myös Halla-ahoa on moitittu älynpilkahduksistaan, mutta yllättävää oli, että perussuomalainen puolue alkoi nuhdella minua paljon sovinnaisemmista ja akateemisella sanoituksella kyllästetyistä ajatuksistani, jotka olivat huomattavasti vähemmän liberaaleja kuin Halla-ahon tapa oikeuttaa prostituutiota.

Omasta puolestani sanon edelleenkin huoria huoriksi, vaikka se seksin puutteesta kärsivien mielestä onkin varmasti arvokas ammatti – myös rahassa mitattuna. En ryhtyisi myöskään suojelemaan seksin kaupustelijoita enempää kuin ostajia, joita syyllistetään turhaan, sillä ostaminen ei ole välttämättä merkki vallasta, mutta myyminen voi olla. Niinpä on pedagogista sanoa, ettei siitä ammatiksi ole, joten menisivät ammattikouluun.

Vertailun vuoksi voidaan huomauttaa, että kirjaani haukkunut Helsingin Sanomien Onni Niemi julkaisi lehden kuukausiliitteessä herjaavaa kielenkäyttöä puoltavan jutun ”Suomen suosituimmat kirosanat”, jonka mukaan huorittelu on *positiivista* ja voimaannuttavaa metroasemakulttuuria. Juttuun haastateltu tutkijanainen fiilisteli jutussa seuraavasti:

> Kerran kuulin puolella korvalla, kun nuoret kohtasivat Helsingin metroasemalla sanoen ”vitun huora, missä sä oot ollu”. Se oli selvästi sanottu myönteisessä hengessä: nyt sä olet tässä, mulla on ollut sua ikävä.[388]

Kirjoituksen mukaan voimakas itseilmaisu ja voimasanojen käyttäminen ovat kaikin puolin tervehdyttäviä, kunhan vain sosiaaliset esteet erilaisille pyllyn paljasteluille saataisiin katoamaan, ja Helsingin Sanomien tietojen mukaan Sanna Marinkin kiroilee ahkerasti.[389] Tämä pitää yhtä sen kanssa, että kaikki mätä muuttuu valtavirtamedioiden raportoimana hyväksi, kunhan sen takana on poliittinen vihervasemmisto.

Ja mitäpä tuosta, vaikka sanoisin ansioidensa mukaan kaikille? Itsehän he nälvivät jatkuvasti meille, joten tasapeli. Uhraudun siis totuuden vuoksi, vaikka se ei sopisikaan demarinaisten, tasa-arvotanttojen ja kaikenlaisten itsellisten naisten vastaiskua pelkääville. Joskushan myös vapaasta kasvatuksestaan kärsivien vihervasemmistolaisten täytyy oppia,

---

[387] Jussi Halla-aho *Scripta*-bloginsa kirjoituksessa ”I-olut, lapsiporno ja ihmiskauppa” 2.9.2008.

[388] Yliopistotutkija Minna Hjort toimittaja Onni Niemen jutussa ”Suomen suosituimmat kirosanat” Helsingin Sanomien kuukausiliitteessä 7.1.2022.

[389] Ks. Helsingin Sanomien edellä mainittua juttua. Kuvituksena oli valokuva naisten syyskuussa 2017 oikeistohallitukselle esittämä pyllistys Eduskuntatalon edustalla. Toimittajien mielestä oli kuitenkin pahasta, että itse sanoin Pirun asuvan pikkuasioissa moittiessani eripuraa lietsovaa saivartelua.

missä rajat kulkevat, millainen maailma on ja kuinka se toimii, ja myös tämä on pedagogisesti pätevää. Sen sijaan kaikki, mitä sanoin kirjassani sosiaalisen median nuorille asettamista haasteista ja vaaroista,[390] sivuutettiin teostani arvioitaessa täysin, vaikka monien kasvatustieteilijöiden mukaan juuri tuo osio oli ajankohtaisuudessaan ansiokas.

Tämä ei tarkoita, että vastustajieni pitäisi peitellä vihaansa minua kohtaan, sillä aggressioitakin aiheuttaessani haluan vain kasvattaa. Vihaaminen on pedagogisesti katsoen oppimisprosessi, sillä kertoo, että ihmisessä on herännyt vastaväitteitä heidän omia aiempia ajattelutottumuksiaan vastaan, ja siksi he tulevat raivoihinsa. Viha on siis merkki vihaajan *omassa tajunnassa* olevasta ristiriidasta ja haasteesta, ja aggressio on ristiriidasta johtuvan frustraation vastareaktio. Vihaaminen on hyväksi, sillä se vaatii *itsehillintää*, ja itsehillinnän kehittyminen puolestaan on tärkeää, jotta oppii suvaitsemaan ja sietämään *kognitiivista moniselitteisyyttä*. Siksi myös sotilaskouluttaja Hartman sanoi alokkaille Stanley Kubrickin elokuvassa Full Metal Jacket, että vihatkaa minua avoimesti, sillä mitä enemmän vihaatte, sitä enemmän opitte.

10.7. Sukupuolijako vaikuttaa valtavirtapolitiikassa

Samalla kun valtavirran viestimet haukkuivat kirjaani ”naisvihasta”, toimittajat tulivat itse sukupuolittaneiksi ihmiset kahteen ryhmään. Tuolla jaollaan media tuli kylväneeksi pellon, josta alkoi orastaa toimittajien itsensä toivoma viha. Kyseistä suurta sumutusta ei kirjaani käsiteltäessä huomattu lainkaan, siis sitä, jonka mukaisesti media nolaa, ylenkatsoo ja leimaa naisia pyrkimällä puolustamaan heitä.

Vihaamisen sijasta intentioni naisia kohtaan oli alun perin aivan toisenlainen. Edelleenkin minä *pelkään feministejä*, vähän samaan tapaan kuin pelätään ja vältellään ampiaisparvea. Tiedän toki, etteivät kaikki ampiaiset halua pistää minua, mutta jos ampiaisparvi pörrää ympärilläni, niin välttelen jokaista ampiaista, sillä minulla ei ole aikaa erotella sieltä niitä hyviä. Siksi jokaisen feministin kannattaa miettiä, onko mielekästä pilata koko parven mainetta, jotteivät kaikki joutuisi taholtani myrkkysuihkeen kohteeksi.

Tämä ei tarkoita, että vähättelisin millään tavoin *nuoria naisia*. Päinvastoin: säälin myös Sanna Marinia ja muita hallituksen nuoria neitoja, kun meni nuoruus pilalle raskaan virkavastuun vuoksi. Käytännössä maassamme istuu valtionhoitajahallitus, jonka langoista vetelevät Antti Rinteen (sd) ja Juha Sipilän (kesk) tapaiset nestorit ja nukkemestarit.

Sukupuolijakoa vahvistaen julkisessa sanassa ja myös hallituspuolueiden omassa markkinoinnissa kuitenkin korostettiin, että viimein kansakunta saa nauttia nimenomaan *nais*johtajien etevyydestä. Tällä tavoin kaksiarvoinen sukupuolijako kummitteli transgenderismiä ajavassa, edustavassa ja harrastavassa hallituksessa kuin tuttu hahmo piilokuvassa.

Teatteriksi tehtynä tilanne ei ole kuitenkaan yhtään parempi kuin setäkuiskaajien astuessa itse näyttämölle ja puhuessa omat vuorosanansa omasta suustaan. Kokeneiden miespoliitikkojen soseuttaminen on mennyt mediassa ja politiikassa liian pitkälle. Kenties heidän taitonsa ja kykynsä maamme vetämiseksi kuiville konkurssikierteen alhosta eivät ole yhtään parempia kuin muidenkaan. Mutta ankara totuus on, että miehet edelleenkin asioista päättävät ja vastuun kantavat, kun taas nuoret naiset lukevat papereita tai ulkoa

[390] Ks. teokseni *Totuus kiihottaa* lukua 14.4. (s. 307).

opettelemiaan lauseita kuin koulujen kevätkuvaelmissa. Pahimmillaan nuo naiset tekevät verisiä hyökkäyksiä kaikkia feministisestä normatiivistaan poikkeavia vastaan eivätkä pysty järkevään argumentaatioon, mikä kävi ilmi punavihreiden heterofeministien alkaessa raadella kirjaani. Ei ole kuitenkaan minun syytäni, että yhteiskunnan asiat ovat ajautuneet juntturalle. Totuus on, että Suomessa ei ollut aiemmin sellaisia ilmiöitä, kuten älyllisen ajattelun väittämistä vihapuheeksi eikä maahanmuuttajien hellimistä omien kerjäläistemme ohi. Ne ovat seurauksia feminististen ja naisellisten toimintatapojen, kuten solidaarisuuden ja altruistisuuden, leviämisestä politiikassa ja mediassa. Siitä johtuu myös valtiomme konkurssitila, kun räikeästi naisenemmistöinen ja tasa-arvolain vastainen hallitus on tuhlannut valtion varat toissijaisiin kohteisiin ja upottanut valtiomme velkasuohon.

Muistutettakoon, että Schopenhauerin ja Montesquieun mukaan syy Ranskan suureen vallankumoukseen oli ylimysnaisten (muiden muassa Marie Antoinetten) korruptoitunut turhamaisuus, joka johti aatelismiehet ”feminiiniseen asemaan” ja sitä kautta yhteiskunnalliseen epäjärjestykseen, robespierreläiseen terroriin, pään pudottamiseen useilta filosofeilta ja lopulta Napoleonin diktatuuriin.

Suomen heppatyttöhallitus yrittää nyt ilmeisesti samaa koettaessaan alistaa filosofian *kabinettipolitiikalle* sekä pyrkiessään tekemään filosofian arvioimisesta laillisuus- ja normienvalvontakysymyksen. Näin ollen giljotiinin pitäisi vilahtaa Senaatintorilla aivan muiden henkilöiden kuin filosofien mestaamiseksi.

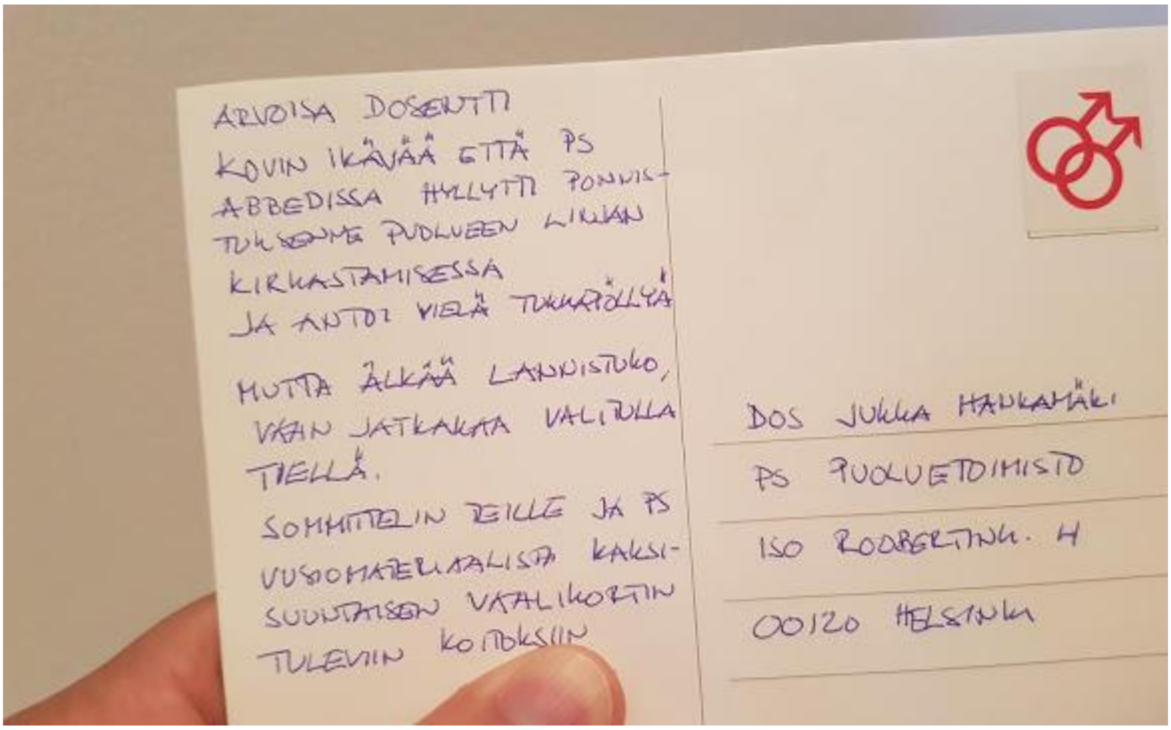
10.8. Myönteistä palautetta seksuaalivähemmistöiltä

Se, että joku kauhuleffakabinettien galleriakakara vetää mielipiteistäni kilarit ja opetusministeriön solkikenkätädit huolestuvat käsi poskellaan ”syrjinnästä”, kun näkökantani eivät noudattelekaan *queer*- ja trans-ideologioihin liittyvää kukkaisretoriikkaa, ei ole nähdäkseni mitään sellaista, minkä pitäisi tehdä filosofiasta poliittisen korrektiuden palvontaa. Sellainen *tiedepolitiikka* ei ole vain häirintää, syrjintää ja ahdistelua, vaan se on pahoinpitely, jonka uhrina on älyllinen ääneen ajattelu.

Ihmettelen edelleenkin, millä merkillisellä metodein ministeriön virkamiehet ja -naiset pystyvät katsomaan itseään peilistä ja jatkamaan elämäänsä sen jälkeen, kun he ovat julkisesti ja kaiken kansan edessä tehneet sadistisen päätöksen, jolla puhdasta ilkeyttä säteillen vietiin Hankamäen tutkimustyönantajalta se vähäinen toiminta-avustus, joka vastasi nimenomaan kirjani tuotantokuluja.

Tämä ”tuhkatkin pesästä” -periaate ei ollut mitään muuta kuin puoliksi oppineiden harjoittamaa *gulagia*. Samanaikaisesti kyseiset kunniattomat paskiaiset ovat myöntäneet vihervasemmiston kellokkaille satojen tuhansien eurojen henkilökohtaisia avustuksia poliittisen propagandansa levittämiseen yliopistoissa. Eipä siis ihme, että kansalaisten sanastossa veri tirskuu ja luunkappaleet lentävät nyt, kun filosofi on täysin raadeltu ja ministeriön feministit ovat tyytyväisiä.

Sen sijaan homoja sanotaan haikalojen delfiineiksi, sillä homot ovat melko älykkäitä, hymyilevät koko ajan, ääntelevät silleen jännästi sekä viihdyttävät yleisöjä. Koska homot ovat välkkyjä, he ottivat kirjani vastaan suurimmaksi osaksi myönteisesti, mitä osoittaa omalta viiteryhmältäni sadellut palaute. Tikittäviä paketteja en tosin ottanut vastaan varsinkaan niiltä, jotka olivat pitäneet minua itseäni tikittävänä pakettina puolueelle.

Olen saanut paljon kannustusta myös homoilta.

Myös muutamat transsukupuoliset tulivat itse sanomaan, että jokin liikahti heissä ja ”nyt vasta tajusin, kuinka mua on kusetettu koko ikä”. – Totuusterapiani siis auttoi. Sateenkaarella ratsastamisen ja maahanmuuton yhteen kytkemisen ovat monet homot ja lesbot tuominneet epäonnistuneeksi jo aiemmin minulle osoittamissaan ja suudelmin sulkemissaan kiitoskirjeissä. Ovat sanoneet vastustavansa maahanmuuton lisäämää seksuaalista ahdistelua ja häirintää! Sen sijaan Seta-porukan järjestämästä pridestä ja sateenkaari-ideologiasta on tullut eräänlainen etnofeministinen sortokisa, jossa kilpaillaan intersektionaalisuuden syövereihin pahiten väliin pudonneen palkinnosta samalla, kun liike-elämä markkinoi itseään mairealla pinkkipesulla.

Kaikkein huvittavinta tuossa identiteettipoliittisessa tasa-arvon takomisessa on sen yhdenmukaistavan ja karsinoivan vaikutuksen lisäksi itkuinen kostonhimo ja uhriutuminen, joiden kautta käytetään puhdasta valtaa. Olinhan juuri päässyt sanomasta,[391] että edes Speden kaskuja ”naisen logiikasta” ei enää sulateta, ja nyt feministit osoittivat ne täysin *asiallisiksi* aloittamalla ”myrskyisät suosionosoituksensa”.

10.9. Väite vammaisuuden pilkasta vasemmiston vihavääristelyä

On selvää, että tässä ja edeltäneessä kirjassani esittämilläni mielipiteillä ei luonnollisestikaan voisi tavoitella eikä saavuttaa minkäänlaista nuorisoidolin asemaa. Lisäksi monia varmasti epäilyttää, onko tämä kaikki vastakritiikin kritiikki aiheellista tai tarpeen. Tiedän ääneen ajatteluni olevan hyödytöntä, sillä kukaan ei varmasti korjaa mielipiteitään puolustautumiseni johdosta, mutta koetan kuitenkin vastata tämän luvun lopuksi siihen, miksi olen parempi hevosten ratsastaja kuin kouluttaja.

[391] *Totuus kiihottaa*, s. 117.

Minulla on halua ja taipumusta ajatella ihmisistä myönteisesti, mutta yliopistolaitoksessa pelkän hyväntahtoisuuden ei pitäisi mennä totuuden tavoittelun edelle. On selvää, että jokainen nuori on vielä yliopistossa toimiessaan ”vihervasemmistolainen”, ja vasta aikuisten maailmaan siirryttyään hän alkaa ymmärtää, kuinka maailma toimii.

Pelkkä raatelun halu ei ole kuitenkaan kriittisyyttä, niin kuin yksikään kirjassani esittämistäni argumenteista ei ollut (julkisuudessa levitettyjen väitteiden vastaisesti) henkilöön kohdistuva *ad hominem* -argumentti. *Ad hominem* -argumentti on sellainen, jossa henkilölle ajatelluista ominaisuuksista päätellään hänen mielipiteensä. Kun itse esitin arvioita muutamista tieteilijöistä, ne olivat *johtopäätöksiä heidän toiminnastaan yliopistolaitoksessa* eivätkä *ad hominem* -argumentteja. Jos esimerkiksi Pekka sanoo, että Matti on tieteenharjoittajana kelvoton, se on päätelmä hänen mitättömyydestään tieteenharjoittajana eikä *ad hominem* -väittämä. Se ei ole myöskään kunnianloukkaus vaan moite.

Vihervasemmiston esittämien kannanottojen valossa olen yksiselitteisesti rasisti, fasisti, natsi, antifeministi, populisti, äärioikeistolainen, sovinisti, kapitalisti, porvari, paternalisti, konservatiivi… Tuosta näkökulmasta olen todellinen pahuuden monilahjakkuus ja joudun kysymään, miten tuo kaikki mahtuu minuun – ja millainen imagobuusti pursuaa vihervasemmistosta itsestään. Yliopistojen vaipankatkuiset pioneerit taistelivat potkuhousuissaan sellaisia asioita vastaan, joita ei ole olemassa muualla kuin heidän omassa oidipuskompleksin varjostamassa tajunnassaan. Ja koska heidän väitteensä eivät pidä paikkaansa, hipovat heidän kannanottonsa myös kunnianloukkauksen rajoja.

Yliopistopedagoginen kärsivällisyyteni on kyllä ollut koetuksella vihervasemmiston Juudasten kanssa, sillä heidän toimintaansa ohjaa vahingoittamiseen tähtäävä pahantahtoisuus. Ei siis ihme, että monet perussuomalaiset katselivat kyseistä menoa juustoinen ilme naamallaan. Suvaitsevaisista puunhalaajista oli taaskin paljastunut Philip Zimbardon psykologisen kokeen paljastamia raatelijoita, jotka hakkasivat lopulta lähimmäistensä kalloja lattiaan, kuten Oliver Hirschbiegelin elokuvassa *Das Experiment*.[392]

Niinpä myös ”vammaisuuden pilkasta” valittelijat iskivät kirveensä kiveen niin, että kipinät sinkoilivat ja palohälyttimet soivat. – Mitä sitten olin tuosta asiasta sanonut? Psykologian professori Leslie Cameron esitti vuonna 2010 julkaistussa tutkimuksessaan, että ironiaa, parodiaa ja sarkasmia ymmärtämättömillä ihmisillä on samanlaisia ongelmia viestien asiayhteyksien hahmottamisessa kuin tietynlaisista aivovammoista kärsivillä.[393]

Otin tämän analogian lähtökohdakseni, kun vertasin ironiaa ymmärtämättömien ihmisten hahmotuspulmia keskivaikeisiin aivovaurioihin.[394] Nykyaikana yleistynyt kyvyttömyys ymmärtää viestien sävyjä, huumoria, ironiaa, parodiaa ja sarkasmia on verrattavissa vakavuudeltaan aivovammoihin, ja kyseessä on siis tieteellisesti osoitettu yhteys sisälukutaidottomuuden ja aivovaurioiden välillä.

Alleviivasin lisäksi *expressis verbis*, että ”tämä ei ole vammaisuuteen kohdistuvaa pilkkaa mutta ei myöskään vihervasemmiston eikä oikeuslaitoksen minkäänlaista ylis-

---

[392] Ks. Philip Zimbardon klassikkotutkimusta *The Stanford Prison Experiment – A Simulation Study of the Psychology of Imprisonment Conducted August 1971 at Stanford University* (1972).

Hirschbiegelin ohella Stanfordin vankilakokeesta ovat tehneet havainnollisen elokuvan myös Paul T. Scheuring (*The Experiment*, 2010) ja Kyle Patrick Alvarez (*The Stanford Prison Experiment*, 2015).

[393] E. Leslie Cameron, Janice D. Fox, Michelle S. Anderson ja Catherine Ann Cameron *Journal of Adolescent Research* -lehdessä 4.5.2010 julkaistussa artikkelissaan ”Resilient youths use humor to enchange socioemotional functioning during a day in life” (vol. 25, issue 5, pp. 716–742).

[394] *Totuus kiihottaa*, s. 117–118.

tystä”.[395] Tahdoin vain sanoa, että ihmisillä, jotka eivät pysty ymmärtämään viestien sävyjä, jotka vaativat viestinnältä yksiselitteisyyttä, jotka tarvitsevat jatkuvaa tulkkausapua ja joille asiat täytyy vääntää ratakiskosta, on juuri noita professori Cameronin kuvaamia ongelmia.

Kirjoitukseni ei siis sisältänyt vammaisuuden pilkkaa. Sen sijaan luonnehdin muutamia ”terveinä” pidettyjä instituutioita, kuten mediaa ja oikeuslaitosta, vammaisten kaltaisiksi, sillä niissä ei suostuta ymmärtämään moniselitteistä argumentaatiota, ja näinhän asia tuli jälleen osoitetuksi.

Tulos johtunee niissä toimivien henkilöiden estoisuudesta ja kognitiivisesta rajoittuneisuudesta, mikä puolestaan todistaa marxilais-leniniläisen ”ulkoa sisään” -periaatteen toimivuudesta: ulkopuolelta syötetty propaganda on jäykistänyt heidän ajatuksensa ideologiseen kleroosiin. Slangimuotoista sanaa ”retardi” puolestaan käytin kiertoilmaisuna tarkoittamaan samaa kuin ”idiootti”, joka onkin sen eräs merkitysvastine. Ehkä minun olisi pitänyt käyttää sanontaa ”NPC”, jonka merkityksen voi katsoa slangisanakirjasta.

Huumorin viljeleminen asiatekstissä on tietenkin vaarallinen laji, sillä se antaa ymmärtämisen avaimet pelkästään vastaanottajien käsiin. Mutta ”vammaisuuden pilkasta” valittajat ovat ilmeisesti juuri niitä, jotka eivät osaa tulkita viestien sisältöjä asiayhteyksien valossa ja täyttävät siten juuri tuon professori Cameronin määritelmän.

Kukaan ei sitä paitsi vaivaudu kysymään, kuinka vihamielisesti media on pyrkinyt invalidisoimaan *minua* omalla julkisuuskuvani pahoinpitelyllä. Tässä valossa myös verkkotietosanakirja Wikipedian artikkeliin marmoroitu mainita ”vammaisuuden pilkasta” on täysin harhaanjohtava.[396] Kyseessä ei ollut mikään pilkka vaan tieteellinen ja tutkimukseen perustuva vertailu, joka on kaikessa karuudessaan perusteltu. Sotavammaisia tässä infosodassa näyttää kyllä tulevan.

Kun vastakkain ovat edellä kuvaamallani tavalla tiede ja tiedettä ymmärtämättömien kyvyttömyys, vaarana on lopultakin se, että saadun näytön valossa ei esittämäni analogia jää pelkäksi metaforaksi, vaan se vastaa *todellista tilannetta*. Se, että suuri osa vasemmistoleirin ”älymystöstä” ei pysty ymmärtämään tavanomaisia loogisia ajatuskulkuja, osoittaa, että heidän ajattelutoiminnassaan on jotain todella pahasti vialla.

Moraalinvartijat voivat nyt oppia messiailtaan vain sen, kuinka pahanilkisyys voittaa älykkyyden. Käsitykseni mukaan yhteiskuntamme oli nykyistä vapaamielisempi Simo Salmisen Pornolaulun ilmestyessä vuonna 1968, jolloin Jukka Virtanen sanaili tekstissään seuraavasti: ”Samperi kun meikäläinen vetää kovan rallin, niin heikommat ne pyörtyy ja kirjottelee lehtiin. Ne on musta naivia ihmisiä.”[397]

Enää edes minkään kansallisen vähemmistön piirteistä ei saisi vääntää vitsejä ilman, että saa peräänsä jonkin rekisteröidyn yhdistyksen, joka nostaa aiheesta ”saamelaiskäräjät”. Sietokyvyn aleneminen osoittaa juuri sitä kansalaisluottamuksen ja sosiaalisen pääoman pois murenemista, joka on väitteeni mukaan seurannut *maahanmuutosta* ja *monikulttuurisuuden* vaatimuksista, ja nimitänkin identiteettipoliittista älyn inflaatiota tästä pitäen *idioottipolitiikaksi*.

[395] Sama.

[396] Verkkotietosanakirja Wikipedian artikkelissa teokseni ”Totuus kiihottaa” väitettiin useaan kertaan sisältävän ”vammaisuuden pilkkaa”, ja väite on ollut artikkelissa ”Totuus kiihottaa” kesäkuusta 2020 asti. Korjasin Wikipedian virheitä blogikirjoituksessani ”Wikipedian valheet kirjastani *Totuus kiihottaa*”.

[397] Simo Salminen Jukka Virtasen sanoittamassa ”Pornolaulussa”, joka julkaistiin vuonna 1968 ja josta tuli listaykkönen useiksi viikoiksi.

11. Tehokkaasti torjuttu – Päätelmiä puoluetoiminnasta

Lopulta myös Perussuomalainen puolue kääntyi minua vastaan, sillä suurella osalla puoluelaisista oli ylivoimaisia vaikeuksia ymmärtää filosofisia argumenttejani. Eräs ajatuksiani tunteva bloggaaja sanoi, että olin kirjoittanut erinomaisen tutkimuksen, mutta tulin tehneeksi sen väärälle taholle. Ajatus on osittain tosi. Olen monesta asiasta perussuomalaisten kanssa yhtä mieltä, mutta puolue ei saanut kynästäni putoilemaan sellaista moraalipaatosta eikä perinnäisarvojen palvontaa kuin oli odottanut.

Minulla olisi ollut jatkossakin Suomen Perustalle monta hyvää tutkimushanketta vaikkapa asuntopolitiikan kieroudesta, sosiaaliturvan vinoutumista ja kansalaisten yleistulojärjestelmästä, mutta puolue antoi median vaikuttaa itseensä niin, että näitä analyysejäni ei Perustan piirissä nähdä. Sen sinetöi Halla-ahon lausuma, jonka mukaan yhtään kirjaa ei Hankamäeltä enää tilata.[398] Näin puolue varmisti, että media ja muut puolueet saivat, mitä halusivat. Ääni vaihtui kellossa täysin, ja puolueen Chevrolet Camaro muuttui Optimus Primen käskystä autobotiksi nimeltä Bumblebee.

Mitä media, ministeriö ja puolue sitten saivat yhteistoiminnallaan aikaan? Väitteellään ”naisvihamielisyydestä” media ja ministeriö taivuttelivat perussuomalaisen puolueen kaivamaan esiin vanhan homofobiansa ja päättelemään, että virhe on Hankamäki, joka on korvennettava pois puolueesta. Vika ei ollut kuitenkaan ensisijaisesti puolueen vaan toimittajien, jotka tulivat lietsoneiksi vanhaa agraarista kaunaa. Kyseessä oli sama vihervasemmiston huutosakki, joka lyö naskalilla kolhuja autojen pelteihin yön pimeydessä ja nauraa ivallisesti päälle, sillä onhan se ”vastuullisen journalismin” mukaista.

Minua vastaan asettuivat lopulta sekä vihervasemmistolainen media, ministeriö että Perussuomalainen puolue. Poliittiset vastustajat olivat kuitenkin minulle tässä suhteessa anteliaampia kuin puolue. Sanoohan sananlaskukin, että viisas oppii enemmän vihollisilta kuin tyhmä ystäviltä, ja valinnanvaraa minulle jäi onneksi paljon. Auki jäi vain kysymys, kuka tarvitsee vihollisia, kun on tuon kaltaisia ystäviä. Sananlasku sanoo myös että se, joka epäilee ystäviään, saa hävetä, mutta se, joka ei epäile ajoissa, joutuu katumaan.

11.1. Puolue swaippasi vasemmalle

Jo vuoden 2019 eduskuntavaalien jälkeen perussuomalaiset sivuuttivat minut puoluetehtävien ja eduskuntavirkojen täytössä, vaikka olin saanut melkoisen kasan ääniä sijoittuen Matias Turkkilan ja Nuutti Hyttisen väliin. Toinen heistä on puoluelehden päätoimittaja, ja toinen tornitettiin eduskuntaryhmän sosiaalipoliittisten asioiden asiantuntijaksi –

[398] MTV3 jutussaan ”Jussi Halla-aho: Laadunvalvonta ja harkintakyky ovat pettäneet” 10.6.2020.

melko hyvissä rooleissa siis. Puolue ignoroi, ghostasi ja feidasi minut täysin myös hakiessani Suomen Perustan toiminnanjohtajan tehtävää jo ennen kirjastani nostettua kohua.

Eduskuntavaaleissa 2019 saavuttamani kannatus olisi riittänyt valituksi tulemiseen kuntavaaleissa 2021. Tulos oli sijoitusjärjestyksen perusteella vertailukelpoinen, sillä Helsingissä eduskuntavaalien ja kuntavaalien vaalipiiri on sama. Varmaankin juuri kannatuspotentiaalini vuoksi vihervasemmistolaiset, porvarilliset ja huvitteluliberaalit mediat katsoivat tarpeelliseksi tuhota poliittiset mahdollisuuteni. Ne eivät halunneet tämän kylän valtuustoon toista perussuomalaista tohtoria, ja tuskin halusi puoluejohto itsekään. Ehdokkuus Perussuomalaisissa on kai joidenkin mielestä viharikos.

Perussuomalaiset puolestaan katkaisivat kaulani, kun Helsingin piiriyhdistyksen vaalipäällikkö Jorma Keto ja puheenjohtaja Johannes Nieminen (joka myös on Suomen Sisun entinen puheenjohtaja) viestittivät minulle helmikuun 2021 alussa puhelimitse, että puoluetoimisto on kääntänyt minulle selkänsä ja ettei piirijärjestön vaalitoimikunta aio edes esittää minua ehdokkaaksi kuntavaaleihin 2021.

Mikään puolue ei tietenkään tee päätöksiä, joiden mukaan jotakuta henkilöä *ei valita* ehdokkaaksi, vaan puolueet tekevät vain myönteisiä päätöksiä ja *jättävät tietyt ihmiset valitsematta* listoilleen. Viesti minulle oli joka tapauksessa se, että piirijärjestö ei valitsisi minua ehdokkaaksi eikä vaalitoimikunta asettaisi minua esityslistalleen, vaikka uusisin jo keväällä 2020 tekemäni ja sittemmin käsittelemättä jätetyn ehdokashakemukseni.

Sillä tavoin piirijärjestön puheenjohtaja ja vaalipäällikkö itse asettivat itsensä ratkaisijan rooliin, vaikka he toisaalta esittivätkin valitteluja siitä, kuinka harmillista on, että puolueessa edelleen vallitsee Timo Soinin ajalta tunnettu harjausmieliala. Se kuulemma tarkoittaa, että ihmiset sietävät toisiaan niin kauan kuin puolueella menee hyvin, mutta vastoinkäymisten ilmaannuttua aloitetaan syyttely, vaikka ongelman aiheuttaisivat kilpailevat puolueet. Mitä vähemmän kannatuksessa on jaettavaa, sitä verisemmäksi käy puoluelaisten keskinäinen kilpailu.

En ollut tosin ainoa, joka oli turhautunut Helsingin piirijärjestön sisäiseen kähinään. Vuosien 2017–2021 aikana Helsingin valtuustoryhmästä lähti useita edustajia, muiden muassa Perussuomalainen-lehden entinen päätoimittaja Hannu Lindell, Nina Huru ja Helena Kantola, joka loikkasi Kokoomuksen ryhmään paheksuen valtuuston ulkopuolisen Markku Saarikankaan nostamista kaupunginhallitukseen valtuutettujen itsensä ohi.[399] Juuri ennen vuoden 2021 kuntavaaleja puolueesta erosi myös Anne Vuori Kristillisdemokraattien suuntaan. Kato oli kauhea, sillä osa Helsingin valtuustoryhmästä oli sulanut pois jo eduskuntaryhmän hajoamisen tuloksena, jolloin Sinisiin siirtyneet valtuutetut jättivät penkkinsä tyhjiksi, muiden muassa tuolloinen kulttuuriministeri Sampo Terho, joka ei ole suinkaan tyhmä mies.

Tiesin olleeni vuonna 2019 Helsingin piirin kansanedustajaehdokkaana vain ja ainoastaan puoluetoimiston lähettämänä. Perussuomalaisten Helsingin piirijärjestössä minua ei olisi asettanut ehdokkaaksi kukaan, sillä kilpailu ehdokaspaikoista oli kovaa; eduskuntavaaleissa kun jokainen puolue saa asettaa vain niin monta ehdokasta kuin vaalipiiristä valitaan, Helsingissä 22. Tavallaan oli hyvä, että en tullut valituksi eduskuntaan, sillä silloin en olisi voinut edustaa omia ajatuksiani ollenkaan. Mitään en siis menettänyt, sillä puolue, jossa ei voi toimia, on mitätön. Perussuomalaisilla on kyllä paljon vaalikannatusta, mutta

[399] Yleisradion verkkouutiset 15.2.2017 ”Perussuomalaisten Helena Kantola loikkasi kokoomukseen Helsingissä”.

puolue on silti pieni sisäisen toimintakyvyttömyytensä vuoksi. Vihervasemmistolaisen ja porvarillisen nimityspolitiikan takia Perussuomalaisilla ei ole myöskään edustusta virkamieskunnassa, joten puolue ei pysty puolustamaan kansallista etua siellä, missä pitäisi, eli valtionhallinnossa.

Filosofi-kirjailijasta taas ei olisi voinut tulla kunnon torikansanedustajaa, sillä minusta ole halailemaan rapsakoita mummoja demarihomo Ilmari Nurmisen tapaan, joka haastatteli tamperelaiseläkeläisiä graduunsa ja pääsi heidän äänillään Helsinkiin bilettämään. Niinpä päätin vetäytyä puolueesta ja ilmoitin, että en tavoittele enää ehdokkuutta Perussuomalaisissa.[400] Toista sataa puoluelaista ja entiset äänestäjäni pahoittelivat asiaa Facebookissa, joukossa muiden muassa turkulainen juristikansanedustaja Ville Tavio, joka sanoi joskus lähteneensä politiikkaan teokseni *Kansallisfilosofinen manifesti* (2011) innostamana. Mukavaahan tuo, että selkään taputtelijoita riittää, kun on ollut puukottajiakin.

En kuitenkaan moiti tapahtumien kulusta perussuomalaisia poliitikkoja, jotka toimivat median luomassa paineessa. Media oli luonut perussuomalaiselle puolueelle ristiriitaisen tilanteen, jonka tuloksena jouduin luopumaan kansalaisen perusoikeudesta, vaalioikeudesta. Media pakotti puoluetta diskriminoimaan minua, joten vika ei ollut varsinaisesti puolueen. Vihervasemmiston feministit, *woke*-aktivistit ja *cancel*-anarkistit onnistuivat terrorisoimaan asemani puoluetoiminnassa, ja perussuomalaiset menivät vihervasemmiston tueksi samaan tapaan kuin Stockmann meni aktivisten tueksi taannoisessa tiernapoikajupakassa. Uhrina oli nytkin eräänlainen ”neekeripoika”, joka hävitettiin tällä tavoin näyttämöltä.

Kommentteja Facebook-seinälläni 2.2.2021 luovuttuani ehdokkuudesta.

---

400 Ks. blogikirjoitustani ”Miksi en ole Perussuomalaisten ehdokkaana kuntavaaleissa 2021?”

Luovuin vuoden 2021 kuntavaalien ehdokkuudesta lopultakin vain suojellakseni puoluetta enemmältä räksytykseltä ja estääkseni muita puolueita hyökkäämästä tutkimustoimintaani vastaan tämän enempää. Perussuomalainen puolue ansaitsi tukea ja suojelua, sillä puolueen linjaukset maahanmuuttoa ja julkisen talouden hoitoa koskevissa asioissa ovat olleet puolustettavia, ja siksi laitoin yleispoliittiset edut henkilökohtaisen etuni edelle enkä ryhtynyt asiasta avautumaan. Halusin osoittaa kiitollisuuteni puolueen minua kohtaan osoittamasta kärsivällisyydestä olemalla arvostelematta puoluetta kuntavaalien aikana.

Puolueen säännöissä on tottahan toki myös julkisen kritisoimisen kielto, jolla jäseniä vaaditaan pidättäytymään negatiivisista arvioista, mutta puolue ei näytä noudattavan sääntöä *itse*. Sen sijaan se ojentaa, nuhtelee ja moittii omia jäseniään tai kannattajiaan median tai muiden puolueiden reaktioiden perusteella. Se on huonoa politiikkaa sellainen.

Kun puolue alkoi siirrellä maalitolppia median toiveiden mukaan, vastaili puolestani ja kielsi itseään koskevan arvostelun, myös minä otin tehtäväkseni vastata puolueen puolesta ja kiellän itseäni koskevan kritiikin. Mikäli halutaan palauttaa jäsenistön luottamus, puolueen olisi syytä lisätä diplomatiaansa *molemminpuolisen* arvostelun kielto tai oikeus, sillä siihen oli ilmaantunut laajenevaa tarvetta.

Lehtien lukijoiden, aivan niin kuin toimittajienkin, silmiin saattoi pistää se, että Perussuomalaisten puoluejohto pyörteli kannanottojaan, joita se oli itse esittänyt. Kirjanihan koostuu suurimmaksi osaksi näkemyksistä, joita perussuomalaiset itse olivat lausuneet mediasta ja media perussuomalaisista eri yhteyksissä. Siten olin vain kirjaillut teokseeni tuota sanasotaa ja jännitekenttää, jossa media ja perussuomalaiset olivat toimineet. Kirjani on siis kooste, peilikuva ja tulkinta paitsi mediasta, myös perussuomalaisista itsestään. Ilmeisesti molemmat säikähtivät omaa kuvaansa.

Myös opetus- ja kulttuuriministeriön kanuunat kääntyivät filosofia kohti yhdessä median ja puolueen kanssa. Sekä puolue, media että ministeriö olivat löytäneet filosofista yhteisen vihollisen, joka yhdisti osapuolia. Onhan toki aito rakkauskin sitä, että vihaa yhdessä toisen kanssa samoja asioita. Tilannetta sivusta seuraavien oli kuitenkin mahdotonta aavistaa, olivatko media ja ministeriö menneet Perussuomalaisten puolelle vai Perussuomalaiset median ja ministeriön puolelle. Yhtä kaikki, ne pyrkivät suorin rivein marssimaan tasa-arvoparaatillaan kirjani ja sen kirjoittajan yli.

Puoluelaiset olivat kyllä aidosti kansallismielisiä, sillä he polttivat kirjan mukana filosofin, aivan niin kuin viikingit polttivat päällikkönsä mukana laivan. Kyse oli rituaalisesta toimenpiteestä, sillä filosofisen koodeksin tullessa tuhotuksi oli pakko kieltää myös sen tekijä, aivan niin kuin päällikön kuollessa täytyi tuhota käskyjen alusta ja konteksti: kokonainen laiva. Paha kyllä, perussuomalaiset olivat jo kertaalleen upottaneet laivansa mastoja ja purjeita myöten, ja sama kohtalo odottaa koko kansallisvaltiotamme, jonka talous on menossa kuin vene ilma tappia kohti pohjaa.

11.2. Perussuomalaiset harjasivat kertakäyttöehdokkaan

Tutkimukseni vastaanotto vääristyi siksi, että sitä luettiin poliittisten pullonpohjien läpi. Mikäli kirjani olisi kirjoittanut joku vihervasemmistolainen ja se olisi tuotettu vaikkapa demarien ajatuspajassa, sitä olisi luultavasti kiitetty ”menetelmiltään eleganttina”, ”perusteellisena”, ”lennokkaasti kirjoitettuna” ja ennen kaikkea *rehellisenä valtamedian itse-*

kritiikkinä, jossa ”vihervasemmistolainen tutkija lopultakin myöntää valtavirtamedian ongelmat”. Arvostetut kust’antajat olisivat kilpailleet käsikirjoituksesta saadakseen aikaan julkaisusopimuksen. Teos olisi laakeroitu kirjallisuuspalkinnoilla, ja tekijä olisi toimitettu pikavauhtia professorinvirkaan jonkin punavihreän tiedekunnan räystään alle.

Kun teoksen kirjoitin minä, sitä haukuttiin vain siksi, että persuaura loisti kulman takaa, olin Perussuomalaisten ehdokkaana eduskuntavaaleissa ja kirjan julkaisi Suomen Perusta, jossa tosin työskentelin niin kelvottomalla palkalla, että itsensä työväen presidentin pitäisi sellaista asiaintilaa hävetä. Jopa Kiinan kulttuurivallankumouksen aikana sielläkin maksettiin käymälöitä siivoamaan komennetuille tohtoreille suhteellisesti parempaa palkkaa.

Tässä tilanteessa ei tietenkään auttanut, vaikka sanoin kirjoittaneeni kirjani parhaiden tieteellisten ihanteiden mukaan. Eihän Neuvostoliiton keskitysleireilläkään auttanut Pogromin aikana, vaikka vanki olisi sanonut olevansa ”mitä parhain juutalainen”.

Perussuomalaisissa on viime vuosina toiminut lähinnä kahdenlaista väkeä: erittäin älykästä ja erittäin tyhmää. Välillä jompikumpi vie voiton. Intellektuaalinen vähemmistö joutui lopulta tappiolle, kun puolue alkoi varmistella kannatustaan enemmistön piirissä. Puolue olisi voinut helposti tehdä kirjastani perusteen Perussuomalaisten pitkään toistelemalle sananvapauden puolustamiselle. Nyt se antoi medialle tilaisuuden tehdä kirjastani perusteen minun itseni sensuroimiselle ja omalle nolatuksi tulolleen. Huomio kiinnitettiin median ja muiden puolueiden toiveiden mukaisesti ”naisten asemaan”, ja puolue ryhtyi sensuroimaan sensuurin vastustamista, mikä johti puolueen surkuhupaisaan valoon.

Mutta ymmärrän ja toivon muidenkin ymmärtävän: jos vikaa olisi myönnetty olevan puolueessa, kannatus voisi laskea. Sen sijaan nyt vain ihminen katoaa. Se on helpompaa ja halvempaa.

Omalla sossupuheellaan media pyrki varmistamaan, että kirjani pääaiheesta, eli Helsingin Sanomien, Yleisradion ja muun valtavirtamedian puolueellisuudesta, agendajournalismista, mielipiteiden ja asenteiden muokkauksesta, totuuden peittelystä ja suoranaisesta valehtelusta ei puhuttaisi mitään, eikä siitä nostettaisi metakkaa. Tässä valtamedia myös onnistui kääntämällä huomion sivuaiheeseen ja vaikenemalla kirjani todellisesta sisällöstä. Media siis onnistui hautaamaan itseään koskevan mediakritiikin.

Kaikkien törpöimmin asiassa menetteli kuitenkin Perussuomalaisten valtakunnallinen naisyhdistys vaatimalla kirjani sensurointia. ”Ihmisvihaa emme salli”, oli Soini aikoinaan sanonut eräille, ja nyt nämä saunatontut syyttivät minua naisvihasta, sillä median väite oli uponnut heihin kuin lahoon puuhun. Taisivat sillä tavoin osoittaa omaa ihmisvihaansa.

Minun suunnaltani jokainen saa sellaista palautetta kuin *ansaitsee*, ja siihen on aina jokin syy tai peruste kohteissa itsessään. Mutta enpähän ole naisista millään tavoin riippuvainen, toisin kuin perussuomalaiset miespoliitikot, jotka ovat muijiensa tossun alla. Mikäli kyse oli niin vähäpätöisestä asiasta kuin naisvihasta, he soittivat maailman pienintä viulua, eikä minulla siis ole mitään hätää.

Olen jo aiemmin huomauttanut, että Perussuomalaisen puolueen reagoimistavoissa on heikkona puolena *defensiivisyys*, joka liittyy siihen, ettei puolueella ole vanhoille puolueille tyypillisiä sovittelukäytäntöjä, ja sisäinen viestintä on tuuliajolla. Ei pidä paikkaansa vain se jäsenhankinnan tueksi ja tavallisuusihanteen hehkuttamiseksi vuonna 2020 keksitty vaalilause, että ”Perussuomalaisessa puolueessa kenestä tahansa voi tulla mitä tahansa”. Totta on myös se, että kenelle tahansa voidaan *tehdä* puolueessa kuinka tahansa. Toiminta

on epäennustettavaa, ja se on politiikassa huono juttu. Tässä viestintäympäristössä ei auttanut itsensä Jussi Halla-ahon evästys minulle piirin kanssa toimimista varten: ”Pidä tuntosarvet ylhäällä, kun niiden kanssa toimit.”

Olen varma, että julkaisuni pyörtämisestä oli puolueelle paljon enemmän haittaa kuin kirjaani liitetystä kohusta, joka saattoi olla puolueelle vain eduksi. Mielipiteet voitiin aina tulkita vain yhden ihmisen näkemyksiksi, mutta sensuroinnilla ja likvidoinnilla puolue osoitti, että samanlaisen kohtelun uhriksi voi joutua Perussuomalaisissa *kuka tahansa*. Median ja viranomaisten puolelle mennessään puolue osoitti kataluutensa, ja ongelman puolue aiheutti itse itselleen hyökkäämällä filosofia vastaan. Näin kaikki oppivat, ettei puolueeseen ole luottamista, vaan tikaria tulee selkään puoluetoimijoille, jotka joutuvat median hampaisiin tai muutoin epäsuosioon julkisuudessa.

Tästä oli turha syytellä vain Soinia, sillä käytäntö jatkuu. Toistuva puheiden ja julkaisujen pyörtäminen luo noloa moraalisäteilyä, joka tarjoaa poliittisille vastustajille tilaisuuden nauraa. Siinä missä muut puolueet asettuvat omien jäsentensä tueksi, Perussuomalainen puolue hätääntyy ja potkii.

Perussuomalaisessa puolueessa on yleiskäytännöksi jäänyt, että jonkun sanoessa asiat niin kuin ne ovat, puoluejohto alkaa hiillostaa toden puhujia erilaisilla irtisanoutumisilla tai irtisanomisilla. Juuri siihen valtamedia ja kilpailevat puolueet tähtäävät ja tarttuvat: ehtojen asettamiseen, jonka motiivina on Perussuomalaisten pyrkimys säilyttää kasvonsa ja salonkikelpoisuutensa poliittisen hallitusvallan jaossa. Kyseinen politikointi ei kuitenkaan taida kannattaa. Se vie uskottavuutta, ja potkittava loppuu potkimalla.

Myös muualla puoluetoiminnassa on nähtävästi otettu todesta raamatullinen ohje: Olkaa viattomia kuin käärmeet mutta ovelia kuin kyyhkyset! Niinhän kävi vihervasemmistolaisille, jotka tulivat älykkyystestistä, saivat arvon 85 ja selittivät kehnoa tulosta sanoen, ettei tulos johdu suinkaan heikosta älystä, vaan testi vain oli niin vaikea...

Myös kirjani on eräänlainen testi. Jo Friedrich Nietzsche ajatteli aikoinaan, että viisas kirja vaatii viisaan lukijan. Muiden käsissä se on vaarallinen. Myönnänkin tehneeni yhden virheen: kuvittelin, että voin opettaa filosofiaa puoluepukareille, mutta erehdyin. Filosofista tutkimusta ei pidä moukkien eikä byrokraattien käsiin antaa, sillä sieltä se liitää heidän lippansa yli.

11.3. Miksi liityin Perussuomalaisiin?

Olin liittynyt Perussuomalaiseen puolueeseen muutaman vuoden tauon jälkeen toistamiseen vuonna 2018, koska pyydettiin ja koska toiseen järkipuolueeseen Kokoomukseen ei pyydetty. Perussuomalaiset oli ja on luullakseni edelleen puolueista vähiten korruptoitunut. Tämä johtuu siitä, ettei Perussuomalaisilla ole liioin taloudellisia tukijoita liike-elämässä eikä sen mukaisia riippuvuuksia, mutta ei myöskään laajaa edustusta virkamieskunnassa.

Kokoomus oli vinksahtanut Jyrki Kataisen ja Alexander Stubbin johtamana SDP:n ohi lähestyen Vasemmistoliittoa, jonka kanssa se oli jo kerran hallituksessakin. Kansallinen Kokoomus oli hylännyt kansallisen edun ajamisen ja ruotsalaistunut henkisesti aivan niin kuin Ruotsin armeijakin, joka lopetti yleisen asevelvollisuuden ja siirsi toimintansa painopisteen oman maan puolustamisesta kansainvälisiin kehiin, kunnes sieltä jouduttiin

tulemaan takaisin. Kukaan ei huomannut, että muiden maiden pönkittäminen on huono lähtökohta oman maan puolustamiselle, ja sitä kenraalit ovat katselleet kallella kypärin. Se on kuin sotisi itseään vastaan.

Sama on jäänyt huomaamatta myös kaikilta niiltä, jotka ovat Suomessa puhuneet Euroopan integraation, kehitysavun, tulojensiirtounionin ja ilmastopoliittisen anekaupan puolesta. Kansainvälisen kapitalismin, internationalismin ja globalisaation hehkuttaminen ei käy minulle, sillä ne ovat kurjistaneet maatamme ja johtaneet EU:n liittovaltio-, keskittämis- ja tukipakettipolitiikkaan, joiden vuoksi olot Suomessa ovat muuttuneet tukaliksi. Ihmiset voivat pahoin sekä väestökeskittymien radanvarsimaisemissa, lähiöiden monikulttuurisissa paratiiseissa että taantuneella maaseudulla. Kokoomuksessa on kyllä muutamia järkeviä tyyppejä, kuten Wille Rydman ja Atte Kaleva, jotka esiintyvät tosin Perussuomalaisten agendalla ja Kokoomuksen puoluejohdon kaksiteräisellä tuella sekä kalvavat syömähampaillaan Perussuomalaisten kannatusta.

Asemani Suomen Perustassa ja perussuomalaisessa puolueessa muodostui harmi kyllä pian ahtaaksi. Olin perussuomalaisille niin sanottu ”poliittinen venttiili”, jonka kautta totuus päästetään ulos. Tämä tarkoittaa, että aluksi kaikki toisetkin puoluelaiset ovat kanssani samaa mieltä, kunnes he pyörtävät puheensa median reaktion nähtyään. Ja sitten kun käy ilmi, että olinkin lopulta oikeassa, nuo muut perussuomalaiset sanovat, että kyllä olisi pitänyt olla sittenkin samaa mieltä! Olin siis samassa roolissa kuin edellä mainitsemani Kaleva ja Rydman Kokoomuksessa. Myöskään he eivät ole kovin hyvässä puolueasemassa, mutta heidän kauttaan puolue päästelee kaivattuja soraääniä. Ja kun heidätkin pidetään loitolla Kokoomuksen ytimestä, ei ole vaaraa, että puolue haavoittuisi heidän sanoistaan.

Perussuomalainen puolue on ilmoittautunut monien tärkeiden asioiden ajajaksi ja suomalaisen yhteiskunnan puolustajaksi, mutta puolueelta puuttuvat *keinot* ja *välineet* poliittisten tehtävien hoitamiseen. Ongelma ei ole niinkään periaatteellinen eikä ohjelmallinen kuin käytännöllinen. Puolue ei ole yhteistoimintakelpoinen edes omien jäsentensä keskuudessa, jossa puoluejohto panikoi vähäistenkin kriisien tai erimielisyyksien vuoksi. Siinä missä muut puolueet tukevat omiaan, Perussuomalaiset aloittavat savustuksen.

Mitään kovin yllättävää puolueen historian tuntien siinä ei tosin ole. Onnetonta on vain, että puoluejohto pyrki parantelemaan asemiaan moittimalla minua ja koettamalla siten vakuutella nuhteettomuuttaan tai pestä mainettaan. Tosiasiassa heidän oma mustansa tuli entistäkin mustemmaksi kontrastoinnin kautta, sillä vertailukohta on omassa vitivalkoisuudessaan puhtaampi kuin puhtaus itse.

Miksi sitten ylipäänsä menin puoluetoimintaan mukaan? – Halusin osallistua poliittisesti, sillä pidän tärkeänä edistää *kansallismielistä filosofiaa poliittisen toiminnan kautta*. Tiedän kyllä senkin, etten ollut niin sanottu optimaalinen ehdokas, jonka pitää olla puolueensa symbolinen kuva. Sitä vaatimusta en luonnollisesti yllä täyttämään, mutta sahamies Hakkarainen ja kopiomaisteri Huhtasaari onneksi tuon tyhjiön täyttävät.

Olin jo pitkään erottanut poliittisessa ajattelussani *kansallismielisen filosofian* ja *puoluetoiminnan*.[401] Kansallisen edun edistäminen on asiakokonaisuus, jota voidaan edistää erilaisten puoluemuodostelmien kautta. Joskus asialla oli Kansallinen Kokoomus, kunnes se hukkasi kansallisen edun kokonaan ja myi Suomen ulkomaille tehdaspatruunoiden kanssa ja patruunatehtaita myöten. Sitten seurasi Nuorsuomalaisten uusi tuleminen ja

---

401 Ks. teostani *Kansallisfilosofinen manifesti – Tie tulevaisuuden Suomeen* (2011, 2. painos 2015).

pikainen meneminen. Viime aikoina kansallista etua ovat edistäneet Perussuomalaiset, ja onpa ionipuolue Nyt-liikkeessäkin joitain isänmaallisen ajattelun ituja.

Kokoomuksesta irronneiden irtiotot ovat kuitenkin kertoneet vain Kokoomuksen jatkuvasta johtajuuskriisistä, joka puolestaan on seuraus aatteellisesta hukkateillä olemisesta. Kadotus on vielä syvempi Keskustassa, joka repeilee Paavo Väyrysen ja hänen ympärilleen ryhmittyneen sisäisen opposition suuntaan. Siitä Kansalaispuolue on muistomerkkinä, aivan niin kuin jatkuvat ministerien vaihdokset Kokoomuksessa, Keskustassa ja SDP:ssä.

Mikä tahansa hyvin aikein perustettu puoluetoiminta voi vesittyä ilman, että kansallismielisessä aatteessa itsessään tapahtuisi mitään muutoksia. Poliitikkoja tulee ja menee, ja puolueita nousee ja kaatuu, mutta edustamani kansallismielinen filosofia pysyy ja on riippumatonta puoluetoiminnasta. Filosofialle ja itsenäiselle ajattelulle sekä sanankäytölle ei kukaan mitään voi. Historia antaa siitä oman kyynisen todistuksensa. Kirjassani on artikuloituna mediakritiikin kautta koko kansallismielisen filosofian partituuri meidän vuosisataamme varten. Se kannattaa lukea ja löytää.

Voin vain toivoa, että Perussuomalainen puolue ei korruptoidu muiden puolueiden näkemyksiä myötäileväksi, sillä puolueen muututtua SDP:ksi ihmisten ei enää kannattaisi äänestää sitä vaan suoraan Suomen Sosialidemokraattista Puoluetta ja sen sisällönmäärittelyjä tasa-arvon, yhdenvertaisuuden ja oikeudenmukaisuuden käsitteille, jotka kuuluvat kelluvien merkitsijöiden lampeen.

Pelkään pahoin, että eduskuntatalon kaltereiden taakse päätyneistä perussuomalaisista tulee parissa vuodessa uusia hanna mäntylöitä ja maria loheloita, jotka alkavat *viihtyä* vallan salongeissa ja joiden alkuperäisistä ajatuksista ei ole jäljellä hetken kuluttua mitään. Juuri sen vuoksi tarvitaan filosofiaa. Nimittäin filosofian olemus on, että tarkoin perusteltuna se pätee ajasta aikaan, niin kuin nyt tämä hegeliläis-snellmanilainen valtiofilosofia omine itsenäisyysajatuksineen. Filosofia todellakin *häiritsee*. Niin kauan kuin perussuomalaiset eivät viihdy politiikassa ja muut perussuomalaisten seurassa, asiat ovat hyvin.

”Olen itse tehnyt oman pääni, ja siksi olen niin omapäinen”, sanoi jo J. V. Snellman roolistaan tietoisena. Mainittakoon, että myös Snellmanin teos *Läran om staten* (suom. *Valtio-oppi*) aiheutti Tukholmassa ilmestyessään vuonna 1842 sellaisen Helsinkiin kantautuneen kohun, että kirjoittaja päätti paeta susirajan tuolle puolen Kuopioon, jossa hän toimi yläalkeiskoulun rehtorina. – Ei huonompi virka sekään. Senaattorin toimi ja professorin virka tulivat hänelle myöhässä, eikä hän pitänyt kumpaakaan suuressa arvossa.

Ahvenanmaalla maanpaossa kesällä 2020.

Snellmanista poiketen minä puolestani matkustin kesän tullen pyöräilemään Ahvenanmaalle, jossa muun muassa ruokin lehmiä. Ne ovatkin toimittajiin verrattuina sangen lauhkeita olentoja ja myös paljon fiksumman oloisia timanttisessa älyllisyydessään.

11.4. Miksi irtauduin puoluetoiminnasta?

En lainkaan ihmettele, miksi Perussuomalaisten puoluejohto veti mediakritiikistäni ja toimittajien esittämästä vastakritiikistä purut nokkaansa. Suomen *jokainen eduskuntapoliitikko on medialuomus* ja siksi ilmeinen todiste politiikan medioitumisesta: poliitikkojen mediariippuvuudesta. Syntynyt kriisi oli todiste myös siitä, että filosofia ja politiikka eivät sovi yhteen eivätkä kauaa viihdy saman katon alla.

Tosiasiassa kiistelyn kohteeksi ajetut näkemykseni eivät poikenneet paljoakaan Jussi Halla-ahon, Simo Grönroosin ja Riikka Purran omista kannanotoista, jotka koskivat ”väestönvaihtoa”, mutta jostakin syystä he näkivät minun samansuuntaiset mielipiteeni sopimattomina. Ilmeisesti tulin asioineeksi heidän apajillaan.

Ignorointi ja ghostaus olivat merkkejä siitä, että puoluetta johtaa pieni sisäpiiri, joka määrittelee muut ulkopuolisiksi. Heidän olisi pitänyt laittaa ulos kirjani, mutta sen sijasta he laittoivat ulos kirjoittajan ja panivat kirjani lukkojen taakse. Susille he eivät minua sentään syösseet, vaan medialle, sillä he tiesivät itseni olevan se susi, joka ei *ole* vaan *syö* liharuokaa. Jeremy Clarkson -ilmiölle tyypillisesti kyljessäni lukee ”exclusive-malli”.

Totuus on, että puolue kuin puolue voi pettää luottamuksensa jäsentään kohtaan vain kerran. Tapaus antoi Perussuomalaisia itseään nolaavan näytön puolueen omahyväisyydestä ja sisäänpäin lämpiävyydestä, joka leimaa koko puoluetoimistoa. Puolueella olisi paljon tärkeää tehtävää, ja kansallismielinen aate on sinänsä hyvä ja kaunis, mutta puoluetoimijoiden päkäpäisyys estää puoluetta saavuttamasta poliittista toimintakykyä tavalla, jota yhteiskuntaan osallistuminen vaatisi.

Sisäpiiriläisyys näkyy kaikessa puolueen julkaisutoiminnassa. Myös Suomen Uutiset ja Perussuomalainen-lehti täyttyvät vain tiettyjen puoluetoimijoiden kuvista ja kirjoituksista, kun taas minulle ei myönnetty lehdestä koskaan sanansijaa, vaikka olisi voinut ja pitänytkin.

Saman ovat havainneet monet muut. Eräänlaisen toimintakyvyttömyyden merkiksi puoluetoimiston sukset ovat ristissä myös Helsingin Perussuomalaiset ry:n, eli puoluetoimistoa lähinnä toimivan paikallisyhdistyksen, kanssa. Sisäryhmään kuuluneet hiillostivat vuonna 2018 valitun piirin puheenjohtajan Markku Saarikankaan ja koko piirihallituksen eroamaan syksyllä 2019 valtuutettu Nuutti Hyttisen ja Juhani Strandénin toimiessa käpykaartikenraaleina. Vedottiin laskudokumentaatioihin ja kirjanpitoepäselvyyksiin, ja teetettiin erityistilintarkastuksia. Mikään palatsivallankumous se ei ollut, vaan pelkkää kyynärpäätaktikointia, joka antaa huonon kuvan puolueen menettelytavoista.

Minulla tuon paikallisyhdistyksen kanssa ei ole tosin koskaan ollut tekemistä, ja selkään puukotuksia arvioidessa tulevat mieleen teloitettujen viimeiset sanat muinaisessa Neuvostoliitossa: ”Voi, jos Stalin tästä tietäisi!”

Jo Suomen Perustassa nauttimastani 1 800 euron kuukausipalkasta jokainen voi päätellä, että en aloita mitään rahan vuoksi, mutta en myöskään lopeta mitään rahan takia, vaan omista syistäni. Niin nytkin.

Olen nähtävästi edelleen Perussuomalaisten joulukorttilistalla, mutta en varmasti pitkään. Olen pohtinut vetäytymistä myös kaikilta muilta politiikan areenoilta, sillä poliittinen todellisuus ja sen arkiharmaa kompromissiluomuksista täyttyvä banaliteetti eivät ansaitse minua eivätkä niitä syväpöyristymisten myönteisiä reaktioita, joiden kautta haluan parantaa maailmaa. Politiikasta vetäytymiseni jälkeen olisin toki kuin Ahvenanmaalainen sisävesilaivan kapteeni ilman laivaa: pätevyyttä on muttei sisävesiä, joilla seilata.

Mikäli väistyn, en tee sitä kuitenkaan siksi, että joku toimittaja toivoo, puoluetoimisto vihjaa tai muuten ”auttaa”, ei myönnä ehdokkuuksia tai että eroni olisi kaikkien puolueiden edun mukaista. Mikäli vetäytyisin, tekisin sen yksinomaan henkilökohtaisista mukavuussyistä, toisin sanoen siksi, että median ja vihervasemmiston pioneereja vastaan vänkäämisessä menee aikaa ja elämää hukkaan.

Aika puolestaan ei ole rahaa, vaan se on rahaakin tärkeämpää, sillä rahaa voi aina tulla jostain lisää, mutta aikaa ei kerry kelloihin mistään. Aikaa ei siis pidä koskaan ”tappaa”, sillä siten aika tappaa meidät.

Ja onhan sekin yksi tosiasia, että persoonalliset ominaisuuteni eivät tue minkään puolueen imagoa. Juuri tähän, eli rehellisesti sanottuna homouteen, media tarttui naisvihaväitettä vipunaan käyttäen, ja kielteinen mielikuva vahvistui kaikkialla. Jos taas pyrin jatkamaan politiikassa, teen sen vain siksi, että sitä vastustajani pelkäävät, ja heidän nitistämisensä tuottaa minulle iloa kuin paluu Troijan sodasta kotiin Ithakaan.

11.5. Miksi minua pelätään?

Tilanne oli kaikessa karuudessaan se, että olin tehnyt totuusratsian poliittisen vallan hoviin, ja vallan hovi – media – pyrki osoittamaan, että hovisalonkien valtakunnansaleihin ei olisi pääsyä eikä asiaa. Perussuomalainen puolue oli toiminut jonkin aikaa hovin kriitikkona, mutta Timo Soinin kaudella se oli ymmärtänyt narrin roolinsa väärin. Narrin tehtäviin ei kuulu naurattaa olemalla itse hauska, vaan tarkoitus on saattaa toiset ihmiset naurettaviksi. Tuossa onnistuttuani alkoi hovista kuulua kohahduksia, ja narrille tuli lähtö.

Myös median säestämät poliittisen hallinnon kellokkaat todistivat oikeaksi sen, mitä olin koko ajan väittänyt. Jokainen älylliseen keskusteluun antautuva saa nopeasti peräänsä hyvin palkatun tätiarmeijan, jonka ainoa tavoite on pitää kiinni oman älylliselle kulttuurille pyllistävän vallankäyttönsä riekaleista. Suurin järkytys minulle onkin politiikassa ollut se, kuinka honteloissa käsissä poliittinen ja julkista taloutta koskeva päätöksenteko on – ja millainen mielivalta vallitsee niin hallinnossa, mediassa kuin tiedeyhteisössäkin.

Media onnistui kieltämättä nykäisemään vaikuttavasta narusta, sillä puolueen naisväen yliherkkyys tiedettiin, ja tuloksena oli sovinnaisuusnormeilla ja korrektiuden vaatimuksilla varustettu puritaanisuusmyrsky, jota toimittajat pystyivät käyttämään eripuran lietsomiseen Perussuomalaisten sisällä.

Totuushan on, että olen pitkälti arvo- ja sosiaaliliberaali mutta talouspolitiikassa kokemukseen luottava konservatiivi. Talousliberalismia en kannata, sillä talouden ollessa täysin vapaa on ihmisillä pallo jalassa, ja sen vuoksi arvo- ja sosiaaliliberalismi sekä talousliberalismi ovat yhteisestä sukunimestään huolimatta vastakohtia. Ihmisten vapaus on kuitenkin itseisarvo toisin kuin firmojen vapaus, jolla on pelkästään välineellistä arvoa hyvinvoinnin tuottamisessa. Siksi asetan pelimerkkini ihmisten puolelle. Arvo- ja sosiaaliliberaali olen välttääkseni viktoriaanista kurmotusta, jonka vallitessa pöydänjalatkin

verhoiltiin liinoilla, jotta ne eivät näyttäisi ”liian eroottisilta”. Tämän kaiken ulkopuolelle jää sitten vihervasemmiston edustama *huvitteluliberalismi*, jolla ei ole mitään tekemistä klassisen liberalismin kanssa vaan joka on nykyaikainen versio 1920-luvulle ominaisesta jazzin ja sherryn sekaisesta kevytkenkäisyydestä.

Mitä hallituspuolueet ja media sitten minussa pelkäävät? Vastaan kuten lempihahmoni *Tarussa sormusten herrasta*. Kun muuan hobitti ehdotti, että valtasormus jäisi Gandal the Grayestin haltuun, velho kieltäytyi sanoen, että hänen hallussaan sormuksen valta olisi ”liian suuri”. Osaavien, taitavien ja asioita tuntevien ihmisten käsissä vallalla on nimittäin taipumus kasvaa. Juuri siksi ministereiksi nimitetään keskinkertaisuuksia. Heidän suorastaan pitääkin olla sopivan taitamattomia, jotta he pysyisivät virkamiesten ohjauksessa ja jottei heidän valtansa kasvaisi liian suureksi.

Sen sijaan omissa käsissäni poliittisella vallalla olisi mahdollisuus muuttua oikeasti vaikuttavaksi koskien talouspolitiikkaa, EU-politiikkaa, maahanmuuttopolitiikkaa, koulutuspolitiikkaa, työvoimapolitiikkaa, sosiaalipolitiikkaa ja ympäristöpolitiikkaa. Poliitikot siis pelkäävät, mitä saisin aikaan valtion- tai kunnallispolitiikan sektoreilla, kun jo pelkästään sukupuolta koskevissa vähäpätöisissä sivuasioissa näkemykseni poikkeavat muiden puolueiden linjasta, jolla luksusta jaetaan ulkomaille.

Siksi kaltaistani henkilöä ei haluta lähellekään poliittista valtaa, vaan minut yritetään pitää loitolla. Muodostan ilmeisesti uhan poliittisille valtarakenteille. Muutoin tämä vyörytys ja sensuroinnin jyrkkyys eivät ole ymmärrettävissä.

Toimittajat puolestaan pelkäävät kalossinkuvaa, joka kukoistaa heidän takapuolessaan heti, kun median *omistajat* nousevat ähkäisten divaaneiltaan ja huomaavat, että ”hei, tuo Hankamäkihän on oikeassa toimituspolitiikkaa koskevassa kritiikissään!”

Kannanottoja Facebook-seinälläni 28.2.2021
testamentattuani ääneni Perussuomalaisten naisehdokkaille.

Minua pelättäneen valtamedian toimituksissa myös siksi, että ollessani homo minun ajatellaan olevan lähellä feminismiä tai liberaaleja ajatussuuntia. Sen vuoksi toimittajien keskuudessa on paljon minua itseäni. Muodostan siis heille psykologisen uhan, joka heidän on torjuttava, sillä olen jo heidän ihonsa alla eräänlaisena ”sisäisenä vasta-Hankamäkenä”, joka esittää kiusallisia väitteitä heidän maailmankuvansa yksipuolisuutta kohtaan. Juuri siksi punavihreiden puusilmät näkevät minussa eräänlaisen Antikristuksen.

Tiedän tarkalleen roolini myös filosofian ja yliopistotoiminnan piirissä, jossa minua rakastetaan juuri siksi, että vertaisvartioinnista koostuva tekopyhä järjestelmä vihaa minua. Nimittäin myös tiede muodostuu järjestyksenvalvonnallisesta ja normatiivisesta punaporvarillisuudesta ja kulttuurikanojen elitistisyydestä ollen täysin kaksinaismoralistista. Minä taas olen rehellisen kansanomainen mutta rehellisyydessäni totuudellinen. Tästä syystä olen nyt ”filosofian Jimmy Connors”, joka haastaa linjatuomarit ja saa raivoisat suosionosoitukset yleisöltä.

Koetan toki muutenkin säilyttää tyylini. Tennislegenda Fred Perryä puolestaan brändättiin aikoinaan sloganilla ”*Don’t shoot that man*”. Minuakaan ei kannattaisi kenenkään tulittaa, sillä noudatan kaikessa niin sanottua tennisetikettiä ja tutkitutan tarkoin jokaisen kohdan, johon pallo osuu.

Sensuurissa – myös Suomen Perustan omatoimisessa – taas on se hyvä puoli, että mitä vaikeammaksi kirjani saatavuus tehdään, sitä harvinaisemmaksi ja arvokkaammaksi se käy. – Kysynnän ja tarjonnan laki.

Epäilen kuitenkin, kannattaako julkaisijankaan pantata kirjaani, sillä siten vain peitellään totuutta ja tunnustetaan sitä kohtaan esitetty tahallisen tuhoisa kritiikki muka oikeutetuksi. Sitä paitsi kirjaa tiedustellaan minulta koko ajan, ja painoksen hävittäminen olisi valheiden vale.

11.6. Salonkikelpoisuuden tavoittelu ei kannata

Perussuomalaisessa puolueessa aprikoitiin aikoinaan tarkkaan, onko minusta enemmän hyötyä vai haittaa puolueen ulko- tai sisäpuolella. Muutamat kysyivät oikeutetusti, ”mitä se sodomiitti puolueessa tekee?” – Ja toiset vastasivat, ”no kun se opetti meille nämä Hegelit, Snellmanit ja muut kansallismielisen filosofian perusperiaatteet”.

En lainkaan ihmetellyt, vaikka Perussuomalainen puolue päätyi langettamaan minulle porttikiellon, sillä puolueesta oli erotettu tärkeämpiäkin tyyppejä, kuten Big Brother -tähti Sebastian Tynkkynen, jolta jo kerran vietiin narikkalappu porstuassa ja joka sen vuoksi oli *on the edge*. Kun eräät perussuomalaiset nuoret pakotettiin sittemmin vetämään lelukuormurinsa hiekkalaatikolta,[402] ei ymmärretty nuorten huolta tulevaisuudesta, ja kansalaiset kyselivät kaduilla, onko puolueen puoliintumisaika kolme vuotta. Noiden parikymppisten kanssa olisi vain pitänyt olla isällisempi.

Muiden puolueiden mielisteleminen ei todennäköisesti tuo Perussuomalaisille salonkikelpoisuutta vaan luo himmeää moraalisäteilyä, kun kaikki ajattelevat sen johtuvan janosta hallitusvaltaan. Totuus on, että Perussuomalaisia ei ole äänestetty siksi, että he mukailevat muita puolueita, vaan siksi, että kyseisen kansanliikkeen kautta on valottunut yhteiskun-

[402] Perussuomalainen puolue antoi anturaa Perussuomalaiset Nuoret ry:lle ja sen eräille edustajille, ja tilalle perustettiin uusi järjestö Perussuomalainen Nuoriso ry maaliskuussa 2020.

nallinen todellisuus ja mielipiteiden moninaisuus. Tämän kansanvaltaisuuden johdosta Perussuomalaisten tyypilliset edustajat ja äänestäjät ovat olleet *päälinjoissaan* oikeassa, vaikka he ovat voineet erehtyä joissakin marginaalisissa *yksityiskohdissa*. Tämä on nähty useita kertoja ennenkin, kun joku perussuomalainen on päästänyt totuuden irti.

Politiikan ja filosofian yhdistäminen vain on tavattoman vaikeaa ja lähtökohtaisesti mahdotonta, sillä politiikassa on suuri paine kaikkien miellyttämiseen, ja niin syntyy mitään sanomatonta paketointia tai tuulesta turvoksissa olevaa julistamista, joka on filosofialle vierasta. Siksi filosofeja ei ole politiikassa paljon nähtykään, ellei sitten jossain kulisseissa.

Huvittavaa on, että kirjaani skandalisoidessaan media uskotteli puoluejohdon julkaisseen kirjan, koska se ei ollut sitä lukenut. Ajatus oli, että jos olisivat lukeneet, sitä ei olisi painettu. Nyt kun sen ovat lähes kaikki jo lukeneet, narina on loppunut, ja käsitys on kääntynyt niin päin, että he poistivat sen saatavilta nimenomaan siksi, että he eivät olleet sitä lukeneet.

Tyypillinen kansalaisen ja puoluejohdon välinen keskustelu Facebookissa.

Minua on politiikassa kenenkään mahdotonta pettää, sillä olen oppinut roomalaiselta kivikasvolta, että miltä tahansa suunnalta voi tulla tikaria selkään. Pettyisin, jos ei tulisi. Mutta pyrin osoittamaan oman kunniallisuuteni olemalla jymäyttämättä itse ketään, ja tälläkin kertaan haavoistani valui puhdasta perussuomalaisuutta.

Ymmärrän myös sen, että monet epäilivät sopivuuttani poliitikoksi. Poliitikon täytyy olla kuin kepulainen niittosilppuri, joka ravitsee kansalaiset aina-kohtuullisen kompromissipolitiikan rehulla, eikä sellaisessa pragmatiikassa voi olla sijaa millekään periaatteille.

Siksi systeemipuolueet ovat eteenpäin hökeltäviä koneita, jotka vain katalysoivat kannatuksensa jokapäiväiseksi suoriutumiskyvyksi, ja taas on yksi päivä voitettu. Montako vielä täytyy kaataa hautaan, ennen kuin hyvä eläke poliitikon vapauttaa? Se on Marbella-golffarin märkä uni – ei filosofiaa, josta ei voi jäädä eläkkeelle.

Juuri demaritelevisionkatsojan tyypillinen mentaliteetti tekee poliitikoista pelkkiä ylhäältä annettujen ohjelmien toteuttajia ja koneiston voitelijoita, kun pitäisi olla periaatteiden ja päämäärien asettajia sekä kurssien kääntäjiä. Sen sijaan *you can't beat the market* -funktionalismi on johtanut juuri sellaiseen kannatuksen kalasteluun, jossa politiikan kuluttaja on aina oikeassa, vaikka ei olisikaan, ja puolue on asukkaitaan avuttomampi palvelutalo.

En tosin antaudu arvostelemaan Perussuomalaista puoluetta enempää. Päinvastoin, kiitän vain. Kaikki tietävät, että päämääränsä pääsivät vihervasemmisto ja media, joiden tehtävänä oli viritellä dissonanssinen kolmiodraama minun, puolueen ja median välille sekä vivuta minut sitä kautta irti puolueesta. Puheenjohtajisto ei olisi kaiken logiikan

mukaan voinut menetellä toisin kuin teki todetessaan, ettei puolueella ole tekemistä kirjani kanssa.

Toimittajat taas onnistuivat valejournalismillaan sahaamaan silmään yleisöjä ja puoluejohtoa, joka reagoi hädissään kalevalaisesta mytologiasta tutulla tavalla. Feministiset naiset (Louhi) tulivat toimineiksi kuin Pohjan Akka, joka riidellessään Sammosta pudotti ajatuspajassa takomani härvelin Ahdin valtakuntaan. Näin kävi, kun Väinämöinen (Halla-aho) soitteli kanteleellaan Pohjolan väen uneen, ja Sammon haltuunotto onnistui minulta (Ilmariselta). Lemminkäinen (vihervasemmisto) ryhtyi kuitenkin paluumatkalla laulamaan ”äreällä äänellänsä, käheällä kurkullansa” ja herätti Pohjolan väen (median), joka varusti Väinämöisen saattueen perään sotajoukon ja kotkaksi tekeytyen särki Sammon.

Tarinalla oli kuitenkin onnellinen loppu, sillä Sammon palaset ajautuivat rantaan, jossa niistä kasvoi viljaa. – Siisti legenda, eikä mitään uutta auringon alla.

11.7. He eivät ymmärtäneet Wagneria

Olen toisinaan havahtunut siihen huomioon, että ovet menevät edestäni kiinni kaikkialla, kun taas eräille median suosikeille kaikki ovet avataan joka puolella ilman mitään näyttöjä ja ansioita, ja rahaakin heille virtaa ilman pyyntöä niin, että he joutuvat palkkaamaan itselleen sijoitusneuvojia. Ero johtunee siitä, että ihmisyhteisö ei koskaan palkitse eikä usein edes siedä keskuudessaan itseään pystyvämpiä tyyppejä.

Edellä sanottu pätee jokaiseen toisinajattelijaan puoluekannasta riippumatta, myös Halla-ahoon. Heidän tapaisillaan on vaikeaa siksi, että patologisesta alemmuuskompleksista kärsivät toiset ihmiset ovat heille kateellisia. Kateellisia he ovat vapaudesta ja katkeria omien sitoumustensa vuoksi: vihervasemmistoa sitoo hölmö ideologia ja kapitalisteja heidän omaisuutensa. He toimivat lopulta varallisuutensa vahtimestareina voimatta sanoa mitään kansallisen edun puolesta edes halutessaan, kun täytyy varjella omaa taloudellista etua mainetekijöiden vuoksi ja mainetekijöitä taloudellisten etujen vuoksi.

Media, puolueet ja byrokraatit onnistuivat toimillaan torjumaan filosofin tehokkaasti kaikkialla, ja joskus ihmettelin tätä pois sulkemisen politiikkaa, sillä en pitänyt itseäni kaiken huomion arvoisena. Olenko siis median lietsoman myytin mukaisesti ”katkera”? – En ole. Olen vain entistä oikeudentuntoisempi, ja myös yleisöt ymmärsivät, että potkujeni syy oli omista periaatteista kiinni pitäminen.

Mozart oli kuollessaan minua parikymmentä vuotta nuorempi, ja hänet paiskattiin epäsuosittuna ja unohdettuna joukkohautaan. Nietzsche oli kuollessaan saman ikäinen kuin minä olen nyt, ja hän oli lopettanut lähetyksen jo vuosia aiemmin. Kierkegaardin päälle syljettiin kaduilla. Kukaan heistä ei tiennyt tulevasta maineestaan mitään, ja vähintäänkin siltä riesalta olen myös minä säästynyt.

Toimittajien lauma syötti minut feministeille ”naisvihaajaksi” lavastettuna, sillä en ollut sisäistänyt, että totuus pitää jättää median päätettäväksi ja talous ministerien huoleksi. Koska ministereillä ei ollut mahdollisuutta menestyä argumentaatiossa filosofille, he hälyttivät avukseen byrokraatteja, jotka käyttävät poliittista pakkovaltaa virkamiehen tai -naisen asemassa. Niin käy aina, kun hormonitoiminta korvaa älyllisen ajattelun. Kohteluni ministeriössä poisti lopulta kaiken häveliäisyyden itseni ja hallinnon väliltä, ja saamani *blackmailin* vuoksi en välitä tiedehallinnon painostuksesta, ohjeista ja toivomuk-

sista jatkossa enää mitään.

Niinpä en piittaa siitä, vaikka vihervasemmisto ja perussuomalaiset yhdessä nuijisivat minut hengiltä, sillä olen tyytyväinen siihen, mitä olen saanut aikaan. Olen suorittanut kuolinrituaalini, ja juuri siksi olen vapauteni vuoksi vaarallinen. Olen nähkääs elävältä tapettu, sillä yliopiston heikkolahjaiset tempaisivat oppituolit, virat ja varat sekä toimeentulon altani jo aiemmin omaa ”tasa-arvoaan” puolustaakseen. Koska olen kuolemaantuomittu, en välitä mistään muusta kuin siitä, että tästä jätkästä jää seinälle muutakin kuin listityn paarmakärpäsen raato.

Vihollisikseni ilmoittautuneet eivät siis voi voittaa, sillä minut teurastaessaan he saavat ehkä nimensä historiaan mutta tuomitsevat itsensä ikuiseen häpeään ja rangaistukseen, joka ei ajan kuluessa vähene vaan kasvaa, sillä todellisuus taistelee puolestani osoittaessaan arvaukseni yhteiskuntamme kurjasta kohtalosta oikeiksi.

Valtiontaloutta hoidetaan kuin juopon torppaa, ja kansallinen sosiaalinen pääomamme hajoaa käsiin kuin pussillinen talkkunaa. Kansallisen subjektiviteetin mukana katoaa myös valtio, mikä on EU-arkkitehtien tarkoituskin. Suomi, jota eivät hallitse suomalaiset, ei ole enää Suomi. Suomi ei nimittäin ole maapohja vaan muodostuu väestöstä, joka sillä asuu ja käyttää poliittista valtaa. Tästä varsinaisesta asiastani media ei puhunut mitään, sillä sen estää kognitiivisen estyneisyyden palomuuri.

Tämän *casen* johtopäätös on, että kastraatiokoneisto käynnistyy heti, kun joku vähän näyttää munaa. Siis korostan: vähän. Ei tässä paljon mitään ollut. Enemmänkin voisin sanoa, ja olen sanonutkin. Mitattu älykkyysosamääräni on kyllä enemmän kuin eräs toinen mittani millimetreinä, mutta kummastakaan minun ei tarvitse olla häpeissäni. Olkoon tämä vaatimattomana näyttönä siitä, mitä on filosofia.

12. Perussuomalaisten tulevaisuus

En voi luonnollisestikaan täysin tietää, mitä perussuomalaiset ovat minusta takanapäin ajatelleet ja puhuneet, niin kuin minulla ei yleensäkään ole pääsyä toisten ihmisten kallon sisään katselemaan, mitä siellä liikkuu. Mutta mediassa asioita on käsitelty tässä kirjassa kuvaamallani tavalla, ja median tavoitteena oli kääntää puoluetta minua vastaan saadakseen minut katoamaan puoluetoiminnan piiristä. Sama tavoite väijyi ehkä myös monien perussuomalaisten mielessä.

Toimittajat yrittivät usuttaa perussuomalaisia toisiaan vastaan perimmältään samalla taktiikalla kuin vuonna 2017. Puolueaktiivien langettua taaskin tuohon samaan ansaan olivat vastakkain lopulta puolueen älymystö ja antiälymystö. Tällä kertaa antiälymystö voitti, sillä puolue oli siirtynyt aatteellisesti pohdiskelevasta moodista pelkästään pragmaattiseen ja toteuttavaan moodiin, jossa ensisijaiseksi koettiin vallan saavuttaminen ja pitäminen. Niinpä myöskään puolueen yhteistoimintakyvyttömyys ei johdu nykyään siitä, että puolue ei noudattaisi muiden puolueiden tahtoa, vaan siitä, että se noudattaa sitä liikaa. Kiistat ovat siirtyneet puolueen sisälle.

Puoluetoimisto on aina muodostanut herrain salongin, jossa kiiltokuvat rehottavat kuin Sikstuksen kappelissa ja moraalinen tietoisuus kukoistaa kuin Berlusconin makkarissa. Tätä korostaa, että Suomen Perustan hallituksen puheenjohtaja Arto Luukkanen oli alleviivannut ajatuspajan olevan olemassa vain ja ainoastaan puoluetta varten, mikä toisaalta jätti vastaamatta siihen, mitä tai keitä varten puolue on olemassa. Olin toiminnanjohtajan tehtävää hakiessani ja tutkimustoimessa ollessani esittänyt, että ajatuspaja voisi alkaa paremmin hyödyntää tieteessä ansioituneiden samanmielisten sekä nuorten perussuomalaisten tutkimusnäyttöjä, mutta se ei käynyt puolueelle, vaan he halusivat pitää ajatuspajan eläkeukkojen klubina, jota raikastaa Wunderbaumin tuoksu kuin entistä englantilaista luksusautoa. Kun puolue halusi pitää ajatuspajan omassa nyrkissään ja opetus- ja kulttuuriministeriö halusi laittaa sen omiin kahleisiinsa, ei kukaan voinut sanoa siellä enää mitään.

Puolueessa on muutamia teräviä tyyppejä, mutta heitä vaivaa heidän oma kompulsiivisuutensa, jota voidaan sanoa myös omapäisyydeksi. He haluavat pidättää politiikan sisällöistä päättämisen oman pienen piirinsä päätettäväksi, ja äänestäjät, puoluejäsenet ja kokoon haalitut ehdokkaat ovat puolueen sisäpiirille lypsettävää vaalikarjaa. Lähinnä huvittava oli puoluetoimiston juuri ennen aluevaaleja jäsenilleen lähettämä ja Riikka Purran sekä Arto Luukkasen allekirjoittama kädenlämpöinen kirje, jossa sanottiin näin:

> Hyvät perussuomalaiset! On tärkeää, että mikään ei voi horjuttaa perussuomalaisten välistä luottamusta tai nakertaa meidän kenttäämme. On äärimmäisen tärkeää, että voimme käydä vaalit hyvässä hengessä ja että meillä on keskenämme ”vaalirauha”. Kansaliikkeeseen mahtuu ja pitääkin mahtua erilaisia näkökulmia, mutta ne eivät saa erottaa meitä.[403]

[403] Perussuomalaisen puolueen jäsenkirje 22.12.2021.

Näiden rakastavien yksimielisyyden vaatimusten takana puolueen yhtenäisyys alkoi muistuttaa Yhtenäistä Venäjää. Mitäpä siis tuosta, vaikka erimieliset heitetään yksi kerrallaan raiteille? Puolueesta jonottivat omin jaloin ulos sekä agraarilaidan kulkijat että älykkäimmät yksilöt, tosin eri syistä. Omalla kohdallani syynä ei ollut vain kirjani kohtelu vaan myös Perussuomalaisten tapa vastustaa uppiniskaisesti esimerkiksi hoitohenkilökunnan velvoiterokotuksia,[404] Suomen Nato-option käyttämistä[405] ja muita järkeviä ehdotuksia.

Puoluetoimistolla ollaan myös jatkuvasti huolissaan kannatuksesta. Näyttöinä siitä ovat puolueen säännöllisesti teettämät ja raportoimat kannatusmittaukset, joita se suuntaa mainoksina puoluelaisille jäsenkirjeissään. Puoluetoimistolla ilmeisesti oletetaan, että kannatuksen kasvusta kertovat uutiset korottavat kannatuskäyrää edelleen kohti koillista, vaikka asia voi olla päinvastoin. Ihmiset kyllästyvät ja katsovat puolueen voivan tarpeeksi hyvin ilman heitäkin.

En tarkoita, että muut puolueet olisivat yhtään parempia. Lohdutonta onkin, ettei Perussuomalainen puolue ole tuonut todellista kansallismielistä vaihtoehtoa politiikan kentälle. Hallitushunajaa tavoitellessaan siitä on tullut sovinnaisuutta tavoitteleva järjestelmäpuolue, joka pyrkii tukahduttamaan kaiken uudistushaluisen taatakseen leivän syrjään kiinni päässeiden poliitikkojensa oman edun.

Filosofi Thomas Kuhn ajatteli teoksessaan *Tieteellisten vallankumousten rakenne*, että yleisiä käsityksiä arvosteleva oppositio tulee melkein aina olleeksi oikeassa, sillä kriittisyydellä on aina *jokin* peruste, ja vallitseva paradigma on jähmeä eikä ennätä korjaamaan anomalioitaan. Oppositio kuitenkin menettää etunsa heti kun se saavuttaa vakiintuneen aseman ja alkaa tuottaa omia yksinkertaistettuja totuuksiaan ja tabujaan. Näin on käynyt myös Perussuomalaisille. Kenties tämä on kasvun luonnollinen seuraus. Puolue oli tullut liian suureksi, eikä sen kanssa voinut päästä enää eteenpäin. Mahdollisuudet oli käytetty loppuun, ja ainoa tie oli takaisin, minkä myös Halla-aho huomasi luopuessaan puheenjohtajuudesta kesällä 2021.

Ministerinvirkoja tavoittelevista perussuomalaisista on tullut diskurssiin sopeuduttuaan samanlaisia kuin kaikista muistakin, pelkkiä pelinappuloita, joiden kannatuspotentiaali määritellään iltapäivälehtien kolumnistien lausunnoilla. Muut poliittiset puolueet ovat älyllisesti kyvyttömiä, haluttomia ja käytännöllisesti katsoen neuvottomia toimimaan erityisesti taloudellisissa kysymyksissä.

Myös sirkusta pyörittävä media teki jättiläismäisen virheen ryhtyessään haukkumaan kirjaani sukupuolisesta epäkorrektiudesta sen sijasta, että toimittajat olisivat ottaneet kritiikistäni opikseen ja korjanneet toimintaansa tasolle, joka kestää lukijoiden palautteen. Valhemedia jäi kuitenkin ennalleen ja puoluetoiminta entisenlaisen opportunismin tilaan.

Kuvaa siitä antaa epä-älyllinen suhtautuminen politiikan nousukkaisiin. Sanoopa nyt Ohisalo, Marin, Purra, Andersson, Henriksson tai jokin Saarikko mitä tahansa, se on aina olevinaan erinomaista, sillä Suomi tarvitsee terveystätejä. Sekä media että yleisö mielellään vahvistavat itsellään olevia odotuksia. Jos taas minä sanon jotain, mikä pitää paikkansa, alkaa korvennus tai vaientaminen, koska *väärä* ihminen sanoi, koska *kannatus* oli menossa väärälle tyypille ja koska Hankamäki ei saa olla oikeassa. Tarkastellaanpa seuraavaksi Perussuomalaisten menneisyyttä ja tulevaisuutta hieman takemmin.

---

[404] Perussuomalaisten koko paikalla ollut eduskuntaryhmä äänesti istunnossa 159/28.12.2021 hoitohenkilökunnan velvoiterokotuksia vastaan, vaikka rokotteista on lääketieteellisesti kiistatonta hyötyä kaikille.

[405] Perussuomalaisilla oli vuoden 2022 puolelle asti empivä tai kielteinen kanta Natoon liittymiseen.

12.1. Sosiodynaaminen determinismi

Perussuomalaisten eduskuntaryhmän taannoinen halkeaminen vuonna 2017 muistutti Nobel-kirjailija William Goldingin klassikkoromaanista *Kärpästen herra* tunnettua tarinaa. Tuossa romaanissahan poikalaumaa kuljettava lentokone putosi autiolle saarelle, ja hetken aikaa olot sujuivatkin suotuisasti pelastajia odotellessa. Kun mitään ei kuulunut, alkoi hierarkkinen järjestyminen, johtajan valinta ja vallanjako ykkösmiehen ja kakkosmiehen kesken. Toinen näytti kivalta ja toinen ei, mutta kumpikin osoittautui vihdoin samanlaiseksi. Lopulta yhteiselo taantui alkukantaiselle tasolle uhrimenoineen, ja pari poikaa kuoli.

Noinhan on käynyt monille poliittisille hankkeille, myös Perussuomalaiselle puolueelle sen haljetessa kahtia. Tapaus saattaa tuoda mieleen myös kuuluisan amerikkalaisen sosiaalipsykologin Musafer Sherifin kuuluisan poikaleirikokeen (1961), jossa pojat jaettiin keinotekoisesti kahteen ryhmään. Ei kulunut kauaa, kun ryhmien välille virittyi kuin itsestään ankara epäluulo, kyräily ja taistelu auktoriteettiasemasta, pelkästään jakotoimeen itseensä liittyvistä syistä.

Olisi kuitenkin kohtuutonta ja epäoikeudenmukaista jatkaa tarinointia pitemmälle. Goldingin romaanissahan teoksen nimeen sisältyi vihjaus, joka ei ole kohteilleen myötämielisin. Maininta ”kärpästen herrasta” tulee nimittäin hepreankielisestä sanasta, jolla on itseensä Belsebuubiin viittaava kaksoismerkitys. Tieteellinen selitys asioiden kululle sen enempää autiolla saarella kuin poliittisissa puolueissa ei ole kuitenkaan minkään pahan lordin olemassaolo, vaan asioiden ajautuminen kurjaan jamaan johtuu *poliittisen vallan olemuksesta* sinänsä. Vallan tavoittelu ja siinä pysyminen johtavat viisaimmatkin tyhmyyksiin heidän koettaessaan pitää kiinni kannatuksestaan, jolloin tyhmien suuri enemmistö ottaa vallan viisaammista, ja viisaiden paradigma syrjäytyy tyhmän enemmistön hyväksi. Niin kävi perussuomalaisessa puolueessa, jossa oli pitkään vuorotellut järkevien tai yksinkertaisten paradigma.

Tämän kaiken olin analysoinut jo kirjani kolmannessa luvussa, jossa osoitin, miksi demokratia sisältää äänestäjien kosiskelun ohella myös voimakkaan paineen riistää valta pois tuolta asioita tuntemattomalta enemmistöltä, jotta kansalaiset eivät tulisi toimineiksi omaa etuaan vastaan. Juuri siitä johtuu demokratian perusongelmana koettu vaikutelma, että poliittiset edustajat eivät noudata kansalaisten tahtoa.

Julkisessa sanassa pidettiin erikoisena, että Halla-aho ja Soini eivät tulleet keskenään juttuun, ja puolue piti sen vuoksi repiä kahtia. Mutta edellä selittämässäni valossa se on ymmärrettävää: kaksi kukkoa samalla tunkiolla. Samat syyt selittävät myös tulevia tapahtumia.

Olin ollut pitkään varma, että perussuomalaisen puolueen tulevaisuus ratkeaa kysymyksestä, kuka valitaan Halla-ahon jälkeen puheenjohtajaksi. Freudilaisesta sukupuolipoliittisesta dynamiikasta seuraa, että Halla-ahon seuraajan täytyi olla nainen, jotta politiikan ajautuminen poikaleirikokeeksi voitiin välttää. Muuten tuloksena olisi ollut heteromiesten oidipuskomplekseista seuraava valtataistelu.

Kun Jussi Halla-aho ilmoitti kesäkuussa 2021, ettei hän asetu enää puheenjohtajaehdokkaaksi elokuun puoluekokouksessa 2021, alkoi mediaa ja puoluelaisia kuumottaa kysymys, kenestä olisi täyttämään Halla-ahon saappaat. Kyse ei olisi siitä, kuka niihin ei

mahtuisi, vaan siitä, kenestä vielä erottaisi, kuka jalkineiden sisällä seisoo, sillä monet katoaisivat saappaan varsiin päätään myöten.

12.2. Purevaa retoriikkaa

Puolueen poliittinen lupaus, jota jo pitkään valmennettiin johtotehtäviin, oli poliittinen suunnittelija Riikka Purra. Perussuomalaisten oma puoluemedia teki hänen hyväkseen paljon työtä lehdissä ja verkkolähetyksissä, ja niinpä hänet valittiin kansanedustajaksi vuoden 2019 eduskuntavaaleissa hänen kerättyään Facebookissa viitisen tuhatta kaveria. Kun elokuun puoluekokous kaksi vuotta myöhemmin ylensi hänet ensimmäisen varapuheenjohtajan pallilta puolueen puheenjohtajaksi, julisti puoluesihteeriksi valittu Arto Luukkanen aikovansa tehdä Purrasta Suomen seuraavan pääministerin.[406]

Tavoite on kunnianhimoinen, mutta tilanne ei ole optimaalinen naispääministerin valitsemiselle. Tämä merkitsee, että Luukkasen tavoite ei todennäköisesti toteudu. Riikka Purra on kenties hyvä ja sydämellinen ihminen, paitsi siinä yksityiskohdassa, että hän sanoi kirjani olevan ”täyttä kuraa”. Hän on varmasti myös suotuisa ehdokas mihin tahansa vaaleihin. Mutta poliittinen todellisuus on nyt Suomessa sellainen, että kansa on saanut tarpeekseen naisenemmistöisestä hallituksesta, ministerien kissatappeluista ja Sanna Marinista pääministerinä, joten kansa valitsee todennäköisesti miespääministerin – ja puolueensa sen mukaisesti.

Naisten emännöimä hallitus on luonut Suomeen feministisen pelon kulttuurin, jossa kukaan ei saa sanoa asioita, joita joku toinen ei ymmärrä tai joista joku toinen ei pidä. Kaikki äänestäjät alkavat ymmärtää, että valtioneuvoston linnaan tarvitaan myös itsehillintää, kokemusta ja miehekkäitä äänenpainoja. Sen sijaan antirasistien, antinationalistien, antikolonialisten ja feministien kimitys ei ole poikennut mitenkään stalinistien pyrkimyksistä. He eivät koskaan ymmärtäneet, että tämä on suomalaisten ihmisten, toisin sanoen meidän oman kansamme, maa eikä ulkomaalaisten tai vieraiden kansakuntien astinlauta, vaan kuuluu vallanperimykseltään vain ja ainoastaan Suomen kansalle – ei muille. Tämän osoittamiseksi täytyy talossa olla isäntä, joka osoittaa tontin rajat.

Parempaa lahjaa kuin valita naisen puheenjohtajaksi, eivät Perussuomalaiset olisi voineet Kokoomukselle antaa. Halla-ahon väistyminen ja Purran valinta olivat siis taktisia virheitä, ja seuraavan pääministerin nimi on todennäköisesti Petteri Orpo. Perussuomalaiset kamppailevat korkeintaan puoluekannatuksen pronssisijasta.

Arvelen tosin, että tulin epäsuorasti auttaneeksi Purran puheenjohtajaksi, sillä kirjastani kiusaantuneena perussuomalaiset ajattelivat, että epäluulojen hälventämiseksi täytyy valita nainen. Myöskään tässä esittämäni arvio puolueen lähitulevaisuudesta ei ole ”naisvastainen” vaan realistinen. Purrasta voi rakentua kelpo ministeri jonkin kevyemmän salkun haltijaksi, sillä hänellä on juuri niitä ominaisuuksia, joita ministeripoliitikolta vaaditaan. Purra on myös sukupuolipoliittisesti kova veto, sillä Kokoomuksen piirissä ei ole nähty naispuheenjohtajaa vielä koskaan.

Tilannetta ajatellen Purrassa onkin hyvää se, että hän voi *naisena* vastustaa *feminismiä*. Jopa ammattimainen persukriitikko Emilia Palonen taipui sukupuolisen solidaarisuuden

---

[406] Arto Luukkanen Suomen Kuvalehden jutussa ”Puoluesihteerin tehtävä – Arto Luukkanen uskoo tekevänsä Riikka Purrasta Suomen pääministerin” 18.8.2021.

osoitukseksi sen verran, että hän tunnusti Helsingin Sanomissa ja Twitterissään, ettei Perussuomalaiset ole enää populistinen, ja Purran vika on hänen mielestään vain se, että hän on oikeistolainen.[407] ”Oikeistolaisuus” tosin riippuu aina siitä, mistä päin asiaa katsoo.

Radikaalivasemmistolainen Emilia Palonen maalitti Perussuomalaiset uudestaan Helsingin Sanomissa, kun Riikka Purra oli valittu puheenjohtajaksi.

Purran mahdollistaman rooli-identifikaation kautta perussuomalainen puolue tavoittanee naisäänestäjät, jotka ryntäävät puolueen tueksi, eivätkä miehetkään pääse laivasta pakoon, sillä vaihtoehtoja ei ole. Puoluepaternalistien tehtäväksi jää joko alistua kuriin tai palata miesten vapautusliikkeen tappioksi ja itsetunnon nujerrukseksi takaisin niihin mystisiin Itä-Helsingin lähiöihin, joista tulee se kuuluisa ”Tony Halmeen kannatus”.

Eri asia on sitten se, mitä merkitsee, että yhtä lukuun ottamatta kaikkien eduskuntapuolueiden puheenjohtajana on nyt nainen: Vasemmistoliitossa Li Andersson, demareilla Sanna Marin, vihreillä Maria Ohisalo, Kepussa Anneli Saarikko, ruotsalaisilla Anna-Maja Henriksson, krisuilla Sari Essayah ja persuilla Purra. Mikäli kannatus kanavoituisi sukupuolijakauman mukaisesti, Kokoomus saisi vuoden 2023 eduskuntavaaleissa puolet

[407] Perussuomalaisia avoimesti ja sinnikkäästi vihaava Emilia Palonen mainosti Twitterissä Helsingin Sanomien 14.8.2021 julkaisemaa haastatteluaan, joka oli otsikoitu sanoin ”Perussuomalaisten puheenjohtajakisassa ei ole kyse linjasta: Puolue on nyt populistisen sijaan pikemminkin radikaalioikeistolainen, sanoo tutkija” (14.8.2021). Ääni feministien kellossa muuttui heti kun puheenjohtajaksi oli valittu *nainen*.

Toimittaja Anni Keski-Heikkilä toisteli jutussaan, että ”[t]utkija Emilia Palosen mielestä perussuomalaiset on muuttunut populistipuolueesta yhden asian puolueeksi”. Tosiasiassa Perussuomalaiset on kaikkien asioiden yleispuolue, joka johtelee ohjelmansa pitkälti julkista taloutta koskevasta vastuusta. Kuten olen tässäkin kirjassani useaan kertaan todennut, ei yhden asian toitottaja Palonen puolestaan ole mikään objektiivinen ja asioita tunteva tutkija, vaan ”populismista” paasaava radikaalin äärivasemmiston äänitorvi.

äänistä, ja syntyisi todellakin tilanne, jossa kaikki olisivat yhtä ja yksi kaikkia vastaan. Tällainen sukupuolipoliittinen kannatusjakautuma on tietenkin pelkästään kuvitteellinen, ja tahdonkin vain sanoa, että puolueiden ei kannata kaupitella omaa pesujauhettaan samalla brändillä, mikäli pakkauksessa on eri ainetta. Intersektionaalisen *feminismin* politikointia vastassa voi muutoin olla identiteettipoliittinen *sovinismi*.

Naisen nostaminen Perussuomalaisten puheenjohtajaksi ei todennäköisesti toimi kannatuksen tavoittelun välineenä, sillä naispuheenjohtajalta puuttuu sosiaalinen tilaus. Vastavuoroisesti vihreät ovat yrittäneet houkutella riveihinsä enemmän miehiä.[408] Toistensa apajilla kalastelu ei kannata, sillä Vihreät on selvästi naisten hallitsema puolue solidaarisuuden ja empaattisuuden julistuksillaan, ”muka-kuuntelevaksi” puolueeksi tekeytyessään ja lingotessaan kaiken maailman pahuuden perussuomalaisten ominaisuudeksi.

Sukupuoli on edelleenkin merkittävä kategoria, ja tuon asian kaikki puolueet näyttävät ainakin epäsuorasti myöntävän. Naispoliitikot voivat menestyä vain niissä puolueissa, joiden ohjelma ja ajatusmaailma ovat feministisiä, joten naispääministeriä Perussuomalaisesta puolueesta tuskin koskaan tulee, ja unelma karkaa kauas kuin pilvet taivaalla. Sen osoitti puolueen romahdus vuoden 2022 aluevaaleissa, joissa Perussuomalaiset saivat 11,1 prosentin kannatuksen pudoten Purran ohjauksessa neljännelle tilalle.[409]

Sen sijaan Riikka Purra todennäköisesti onnistuu myönteisen julkisuuskuvan luomisessa, sillä hän on miellyttänyt valtamediaa. Feministinen media on pyrkinyt pehmittämään Perussuomalaisia jo pitkään tekemällä myönteisiä juttuja puolueen naispoliitikoista. Esimerkiksi kelpaa Suomen Kuvalehden jo vuonna 2012 julkaisema juttu silloisesta eduskuntaryhmän puheenjohtajasta Pirkko Ruohonen-Lerneristä, jota kuvailtiin toimittaja Tuomo Lappalaisen kynän käänteillä imartelevasti ”kivaksi persuksi” sekä povattiin uudeksi puheenjohtajaksi Timo Soinin jälkeen.[410]

Samaan tapaan valtamedia pyrki hiomaan Perussuomalaisten särmiä ja katkaisemaan terää niin sanotulta falliselta kielenkäytöltä laatimalla myönteisiä juttuja Riikka Purrasta. Esimerkiksi Apu-lehti julkaisi Purrasta keväällä 2021 toimittaja Laura Myllymäen kirjoittaman laajan ja suopean henkilöjutun, jossa Purrasta piirrettiin kuvaa tulevana mutta väitöskirjansa kesken jättäneenä tohtorina ja puheenjohtajan pallin toivottuna perijänä.[411]

---

408 Vihreiden puheenjohtaja Iiris Suomela julisti pyrkivänsä ”myös poikien ja miesten puolueeksi” Iltalehden toimittajan Lauri Nurmen 19.12.2021 julkaisemassa jutussa ”Iiris Suomela haluaa purkaa ahdistavat miehen mallit”. Psykologian näkökulmasta arvioituna otsikon väite sisältää niin sanotun kaksoissidoksen. Mikään puolue, tasa-arvosuunnitelma tai koulukuraattori ei voi ketään vapauttaa, vaan ainoastaan ihminen itse voi tehdä itsensä vapaaksi.

Parhaimmillaan vihreät olisivat lopettaessaan oman miesvastaisen asenteensa, jonka vuoksi puolue potee miespakoa ja jonka vuoksi ”joka viides vuonna 1997 syntyneistä on saanut psykiatrisen diagnoosin” ja ”kolme neljäsosaa itsemurhista on miesten tekemiä” (väitteitä Nurmen edellä mainitussa jutussa). Vihreät feministit ovat itse kunnostautuneet miessukupuolen lyttäämisessä tavalla, josta kirjoitin teoksessani *Totuus kiihottaa*, eikä miesten ahdinkoa voida parantaa millään hallinnollisella ”terapiatakuulla” eikä rahalla.

409 Lähde: Oikeusministeriön vaalitulospalvelu <http://vaalit.fi/vaalien-tulos-ja-tietopalvelu/>.

410 Tuomo Lappalainen Suomen Kuvalehdessä 12/2012 julkaistussa jutussa ”Henkilökuvassa Pirkko Ruohonen-Lerner: Kivapersu opettaa puoluetovereitaan tavoille” 27.3.2012. Tosiasiassa toimittaja itse pyrki opettamaan perussuomalaisia omien tapojensa orjaksi.

411 Apu-lehden kontribuutio Perussuomalaisille saapui Laura Myllymäen 26.1.2021 julkaistussa jutussa ”Riikka Purra tuli perussuomalaisten poliittiseksi suunnittelijaksi ’terävöittämään puolueen linjaa’ – Hän saattaa olla Jussi Halla-ahon seuraaja”.

”Faktat” naistoimittajan kirjoittamaan juttuun oli taaskin varmistettu populismin hutkijalta Emilia Paloselta ja muutamalta muulta äärivasemmiston etäispäätteeltä, joten sulassa sovussa ovat. Tämäkin paljastaa, etteivät sen enempää Purra kuin muutkaan lopulta ymmärtäneet, mitä olin sanonut *vasemmistopopulismista*.

Sukupuolipoliittisella pehmityksellään media pyrki nostamaan Halla-ahon tilalle naisen, joka takaisi sen, että Perussuomalaiset voidaan sosiaalidemokratisoida ”oikeisto-populistiseksi” haukutusta puolueesta hallitussalonkien varadaamiksi, jota suojelee naiseuden sukupuolipoliittinen teflonpinta. Myönteisellä journalismillaan ja silkkisellä kriittisyydellään valtavirtamedia rakensi Purrasta Halla-ahon manttelinperijää pitkään.

Luultavasti Purra ei kuitenkaan syö median kädestä, vaikka tarjotaankin. Siitä kertoo julkisuudessa kuultu kasku, että ”Ylen toimittajat yrittivät jauhottaa, Riikka purra”. Tai: ”toimittajat menivät metsään, Sakari puistoon”. Sekä Purra että kansanedustajaksi 2019 valittu Puisto suunnittelivat oman tulevaisuutensa kieltämättä hyvin puolueen poliittisina suunnittelijoina toimiessaan. Mutta puolueen tulevaisuus ei kuitenkaan riipu vain puheenjohtajista, vaikka puheenjohtajisto pyrkiikin päättämään siitä, mitä sen jäsenet voivat puolueen nimissä sanoa.

Tosiasiassa Purra oli puoluetoimistolla samasta syystä kuin undulaatti sukellusveneessä: mikäli lintu pyörtyy, on happi vähissä ja pohjakosketus uhkaa. Tämä toimisi pikaista kuolemaa ounastelevana indikaattorina. Purra, jota nyt jo edesmennyt ja puoluetoimistolta aikoinaan eristetty Markku Saarikangas luonnehti (varmaankin mitään pahaa tarkoittamatta) puoluetoimiston ”kanarialinnuksi”, on omasta mielestäni luotettava ja monin tavoin etevä ihminen, joka on oppinut Jussi Halla-aholta paljon, jopa retoriset vaikutteet aina puheen sävelkulkua myöten. Purran riskinä on kuitenkin sama sisäinen uhka, joka vaivaa monia muitakin aikamme poliittisia liidereitä. Hän saa liian paljon ja liian nopeasti: neljässä vuodessa puoluevirkailijasta puheenjohtajaksi.

Kaikkea ei kuitenkaan saa heti. Ei orgasmiakaan saa heti, vaan sen hyväksi täytyy tehdä työtä, ja siksi se tuntuu niin hyvältä, kun on ensin vähän aikaa tuskissaan. Sen sijaan Purralle annettiin kaikki vauhdilla: puoluevirka, hyvää palkkaa sekä paljon poliittista valtaa. Siksi orgasmia ei ehkä tule. Sama on vaivannut istuvaa pääministeriä Sanna Marinia, jonka toilaillessa Helsingin yökerhoissa vuonna 2021 kysyttiin, saako noin tehdä, ja vastattiin: ”Saa Marin…”[412] Tarkemmin sanoen: nainen saa – mies heitettäisiin pihalle.

Jo Sigmund Freud ajatteli, että aina kun yhteiskunta heittäytyy hedonistiseksi, on perusvire kuitenkin murheellinen. Myös vastareaktio on tulossa. Ankeiden aikojen koitettua (julkistalouden rahoituskriisi, pakolaiskriisi, koronakriisi, Venäjän aloittama sota Ukrainassa ja niin edelleen) ovat puolueita alkaneet kansoittaa pingoittuneet naiset, jotka Kokoomuksen Pia-Noora Kaupin, Elina Lepomäen ja Kirsi Pihan tavoin vaativat parempaa kuria joka paikkaan. Myös moni Perussuomalaisten nouseva tähti alkaa nyt muistuttaa Eija-Riitta Korholan ja Päivi Räsäsen yhdistelmää, eikä loppua näy. Vaarana on, että trendi kehittyy ilmiöksi, ja Wotan nousee TV-tuolin takaa.

Perussuomalaisissa on tilanne, että etupyörät vetävät, mutta käsijarru on päällä. Moralistinen takakireys estää keskittymästä tärkeisiin asioihin, kuten kansalaisten toimeentulo-ongelmiin, ja hallituksessa puolueesta tulee todennäköisesti Kokoomusta avustava puolue, joka leikkaa asumistukea, toimeentulotukea, opintotukea ja muita etuuksia.

[412] Aiheesta kirjoitti muiden muassa Seiska-lehti 5.12.2021 julkaisemassa jutussaan ”Bile-Sanna iski taas! Pääministeri Marin lipitti kaljaa, napsutteli sormiaan baarimikolle ja tanssi villisti Helsingin yössä” sekä Kristiina Tolkki Yleisradion 6.12.2021 julkaisemassa jutussa ”Marinin yökerhoillasta tuli itsenäisyyspäivän kriisi, jonka kruunasi epäonnistunut viestintä”. Ylen kirjoituksessa pääministerin arvostelukyvyn menetys yritettiin peittää väitteellä, että ”valtioneuvoston sisäinen tiedonkulku näyttää pettäneen”, kun pääministeri unohti matkapuhelimensa kotiin eivätkä viisaammat ehtineet neuvomaan. Paha sanoa, mutta hallituksen ongelmat olisivat jo ratkaistut, mikäli asia olisi kiinni hyvien neuvojen jakamisesta.

Purra sanoi homoavioliitoille, Natolle ja monelle muulle hyvälle asialle ”ei” 16.8.2021.

Naispuheenjohtajan valinta Perussuomalaisten puheenjohtajaksi ei ollut tasa-arvoteko ainakaan sikäli, että Sanna Ukkolan haastattelussa ”klassisena liberaalina” esiintyvä Riikka Purra sanoi homoavioliitoille ”ei”.[413] Klassinen liberaali onkin yleensä konservatiivinen, mutta tosiasiassa pelkkä taaksepäin katseleminen ei paranna taloutta. Kannanotto oli aidosti takaperoinen siksi, että homothan voivat jo solmia avioliiton muualla paitsi kirkossa, ja minkä Jumala on maistraatissa yhdistänyt, sitä älköön Riikkakaan erottako.

Jussi Halla-aholle minä puolestani toivon hyvää jatkoa ja ettei hänen syyskesällä 2021 pötköttelemänsä kuukauden sairausloma indikoisi *burn outia* pahempaa. Syyt puharin paikalta väistymiseensä hän sulki kirjekuoreen, jonka saa avata vasta kymmenen vuoden kuluttua. Veikkasin blogikirjoituksessani,[414] että tuohon ajankohtaan mennessä Halla-ahon puheenjohtajaperintö on niin moneen kertaan märehdittyä, että paljastuksen informaatioarvo jää vähäisemmäksi kuin salailusta itsestään johtuva mielenkiinto- ja julkisuusarvo.

Uskaltauduin pitämään Halla-ahon väistymisen syynä vain sitä, että hän on *intellektuelli*, jollaiset eivät koskaan tule median eivätkä valtaapitävien kanssa toimeen. Mikäli itse olisin Halla-aho, olisin sujauttanut kirjekuoreen kirkkoveneen. Siinä olisi analyytikoille analysoitavaa. Halla-ahon salaisuudessa lieneekin kyse vain uteliaiden toimittajien höynäyttämisestä samaan tapaan kuin vanhassa vitsissä: ”Miten pidetään hulluja jännityksessä?” – ”Mä kerron sulle huomenna!”

12.3. Solistin vaihto ja bändi

Perussuomalainen puolue teki bändäritytöstä solistin, ja joskus solistin vaihto onnistuu. Mikäli se ei onnistu Purran tapauksessa, syy ei ole solistin itsensä, vaan sen, että tilanne ei ole naissolistin omalta kannalta retorinen, eli suosionosoituksiin kannustava. Kansa haluaa

[413] Riikka Purra Sanna Ukkolan haastattelussa Alfa-TV:ssä 16.8.2021.

[414] Ks. blogikirjoitustani 12.8.2021 ”Suomessa jokainen on puheenjohtaja – Ja mitä Halla-ahon kirjekuoressa piilee?”.

heppatyttöhallituksen jälkeen miespääministerin ja kokemusta kabinettiin. Suomeen tarvitaan vahvoja miehiä johtamaan maata.

Minun taas ei ole annettu soittaa missään bändissä. Tosin se ei haittaa, sillä olen ollut koko ikäni soolouralla. Tunnustan täysin, että toimintani Perussuomalaisissa oli matkustusta komeetan pyrstöllä, mutta olen tehnyt kaiken vilpittömästi ja eri osapuolia kuunnellen.

Jussi Halla-aho puolestaan hukkasi tilaisuutensa luopumalla puheenjohtajuudesta, ellei hän sitten tehnyt kaikkea omista syistään ja mennyt pakastimeen tähtäimessään presidentinvirka. Siellä hän on nyt yhdessä Esko Ahon kanssa, kenties pitkäänkin. Kysymys Sauli Niinistön seuraajasta ratkeaa *ostrakismos*-tyyppisen poistoäänestyksen perusteella – ei siis kannatusäänien kasaumalla, vaan sen mukaan, kumpaa *vastustetaan* enemmän, Jussi Halla-ahoa vai Pekka Haavistoa, ja kumpaa *vähemmän* halutaan presidentiksi. Epäilen Halla-ahon mahdollisuuksia, sillä hänellä tuota vastustuskertymää on enemmän. Tässä turnauksessa voiton saattaa vetää joku neutraali musta hevonen, kuten mitäänsanomaton Olli Rehn, jonka tekemät virhearviot EU-komissaarina ulottuvat Turkin EU-jäsenyyden ajamisesta aina kivihiilen käytön kieltämiseen viimeistään vuonna 2030.[415]

Halla-aho puolestaan teki virheen siksi, että hän löi hanskat tiskiin juuri ratkaisevalla hetkellä. Kansa olisi halunnut seuraavaksi pääministeriksi nimenomaan hänet. Monet eivät vieläkään ymmärrä, että Perussuomalaisten kannatuksen nousu perustui jo Timo Soinin puheenjohtajakaudella Halla-ahon henkilökohtaiseen kannatukseen. Sen ympärille kerääntyi pian myös hyötyjiä, kuten Sampo Terho, joka sijaisti Halla-ahoa vaaleissa ja joka päätyi sitä kautta europarlamenttiin asti. Halla-ahon kannatus oli *ilmiö*, mutta Purran tai kenenkään muun kannatus ei ole. He ovat korvikkeita ja vikaareja.

Miten tuo ilmiö sitten sitten syntyi ja näkyi? Se syntyi itsensä panemisena likoon ja näkyi ”servauksina”, eli toimittajien suun tukkimisena muutamilla hillityn rauhallisilla sivalluksilla, joilla Halla-aho pani asiat paikoilleen. Dynamiikka sai television katsojat jännittymään joka kerta kun Halla-aho avasi suunsa: mikä totuus sieltä tällä kertaa tulee?

Ensin toimittaja antoi tasapuolisuusvelvoitteidensa mukaisen puheenvuoron Halla-aholle tehden omasta mielestään tiukan kysymyksen. Sitten seurasi lyhyt hiljaisuus, jolloin Halla-ahon aivoista oli kuuluvinaan surinaa kuin saksalaisesta käkikellosta. Hetken kuluttua luukku aukesi ja seurasi analyyttisyydellään viiltävä vastaus, kuten ”oikeus muuttaa Suomeen ei ole ihmisoikeus” tai ”ilmansaasteita pitää vähentää siellä, missä niitä eniten tuotetaan.”

Tällaista argumentaatiota pääministerien haastattelutunnit olisivat kaivanneet, mutta Halla-ahon väistyttyä niitä ei saada. Servaukset jäävät YouTuben arkistoihin muistoina poliittisesta historiasta.

Millainen perussuomalaisen puolueen tulevaisuus sitten oikein on? Saattaa kuulostaa erikoiselta, mutta se riippuu *muista* puolueista, sillä Perussuomalaiset ovat tarjonneet vaihtoehtoisen protestiryhmän politiikan EU-vetoiselle valtavirralle. Näen tuon vastavirtaan kulkemisen perimmältään myönteisenä, sillä politiikkaa ja demokratiaa ylläpidetään avointen vastakkainasettelujen kautta, ja konsensus on tuhoisaa muualla paitsi päätöksiä toteuttavassa hallintoportaassa, poliisissa ja armeijassa. Ne kenties suojelevat demokratiaa mutta eivät harjoita sitä. Perussuomalaisten tulevaisuus riippuu siitä, saavatko perinteiset puolueet kansallisen edun edistämisen takaisin ohjelmiinsa. Peräytyvätkö ne EU-

[415] Kirjoitin aiheesta blogikirjoituksessani ”Hirtetäänkö Suomen talous hiilikieltoon?” 2.11.2016.

liittovaltiopolitiikan yksisuuntaiseksi julistetulta tieltä ja lopettavatko ne kulttuurimme rampauttamisen universaalilla kansainvälisyyteen hukuttamisella, joka ei poikkea mitenkään Disneylandista ja henkisen aliravitsemuksen ruokkimisesta McDonald’silla?

Mikäli muut puolueet pystyvät kääntämään kurssinsa ja nostavat kansallisen edun jälleen politiikan kärkisijoille, perussuomalaisten kannatus todennäköisesti sulaa pois. Jos taas muiden puolueiden halu kuristaa suomalaiset veronmaksajat EU:n ilmastopoliittisilla sosiaalirahastoilla, meille turmiollisella päästökaupalla, yhteiseurooppalaisilla sähkösyheröillä, nettotappiollisilla EU-jäsenmaksuilla, euron tukitoimilla ja muilla tulonsiirtounioniin liittyvillä hirttoköysillä jatkuu, pysyy myös Perussuomalaisten kannatus korkealla.

Tämä kuitenkin edellyttää, että perussuomalainen puolue pitää linjansa EU-kriittisenä puolueena ja tarvittaessa kampeaa Suomen irti koko konglomeraatista, josta on kaikessa harhaisuudessaan tullut mielenterveydellinen häiriötila nimeltä ”Euroopan unioni”. Irtiottoihin taas tarvitaan voimakkaita johtajia ja isäntiä.

Perussuomalaiset on aina ollut puheenjohtajavetoinen puolue, mikä on seuraus kannattajakunnan luottamuksesta auktoriteetteihin. Auktoriteettivetoisuus taas on seuraus siitä, että puolueessa on haluttu kuulla selkeitä puhujia ja nähdä ajattelijoilla aivot. Jokaisessa puolueessa tarvitaan siis joku, joka on oikeassa myös ollessaan ”väärässä” ja tehdessään noita paljon paheksuttuja ”virheitä”.

En kuitenkaan kirjoita puolueen historiaa tämän enempää etukäteen, sillä en halua olla kuten toimittajat, jotka kertovat ”huomisen uutiset jo tänään”. Monet toimittajat ovatkin kirjailleet ahkerasti näkyville Perussuomalaisten historiaa sikäli kuin ovat tapahtumien perässä pysyneet. Sitä tarkoitan, kun sanon, että perussuomalaisuus kiehtoo heitä kuin karhua hunaja. Luulen, että eniten heitä kiinnostaa tulevaisuus, ja hekin haluaisivat olla Perussuomalaisissa mukana.

12.4. Ministeriön ja median yhteinen virhe

Entä miten itseni ja kirjani kävi puoluejohdon vaihduttua? Kun kaikilla kynnelle kykenevillä perussuomalaisilla oli kesän 2021 puoluekokouksen jälkeen joko puoluevirka tai jokin penkki allaan eduskunnan tehtävissä, muisti Suomen Kuvalehteen kirjoittava Lauri Lehtinen ahdistella vastavalittua puoluesihteeriä Arto Luukkasta median levittämällä valheella, että kirjani *Totuus kiihottaa* on muka jollakin tavoin viallinen ja kelpaa sen vuoksi edelleen lyömäaseeksi puoluetta vastaan.

Toimittaja Lehtinen oli jatkuvasti huolissaan minun pysymisestäni aitauksessa ja kysyi Luukkaselta hänen halukkuuttaan pysyä kirjani takana; hän kun oli edelleen myös Suomen Perustan hallituksen puheenjohtaja. Luukkanen vastasi lehden jutussa typistetysti:

> Rapatessa roiskuu, kuten muurari-isäni sanoi. Korona oli juuri tullut, ja Suomen Perustan normaalit kokoukset vaihtuivat puheluihin, kun ei ymmärretty vielä Teamsiä. Kirja on vedetty pois, moka käsitelty. En sitä enempää selittele.[416]

Luukkanen meni koronakriisin taakse ja kuvaili edelleen kirjan julkaisemista virheeksi, joka mukamas johtui puutteellisesta viestinnästä ja siitä, ettei puolue voinut tai halunnut

[416] Arto Luukkanen Lauri Lehtisen haastattelussa Suomen Kuvalehteen 18.8.2021.

ohjeistaa minua. Toimittajan utelujen tukahduttaminen oli tietysti ajattelevaista, mutta julkaisemisen määritteleminen ”mokaksi” kieroa. Tosiasiassa kyseessä oli median, ministerin ja ministeriön moka, jonka taakse myös Perussuomalaiset menivät astuen *cancel*-terroristien ansaan.

Suomen Kuvalehti laittoi Luukkasen lausahduksen kiitollisena sivuilleen vielä syksyllä 2021, sillä näin lehti saattoi jatkaa kiilan lyömistä minun ja puolueen väliin. Jutun alkuperäinen pitkä otsikko ”*’Rapatessa roiskuu’ – Puoluesihteeri Arto Luukkanen siunasi Totuus kiihottaa -kirjan, joka oli Riikka Purran mielestä kuraa*” vaihtui kuitenkin pian Suomen Kuvalehden verkkosivuilla muotoon ”*Puoluesihteerin tehtävä – Arto Luukkanen uskoo tekevänsä Riikka Purrasta Suomen pääministerin*”.[417] Toimittaja ilmeisesti huomasi lyöneensä löylyä kylmälle kiukaalle ja ymmärsi viimein, että pelkällä ilkeilyllä ei voi pitkään ratsastaa, eikä median nostaman kohun kantoaalto auta mediaa puolueen vastaisessa kampanjoinnissa. Siis *hold your horses, hombres*.

Huomion arvoista on, etteivät perussuomalaisetkaan oikeasti tuota tarkoittaneet, mitä Luukkanen sanoi. Ei ole moraalisesti väärin vastata valehteluun valehtelulla, toisin sanoen myöntyä naisvihasyytöksiin niitä leikisti myötäilemällä, sillä todellisuudessa median syytöksiin ei uskonut kukaan – tuskin edes toimittajat itse. Väite ”mokaamisesta” olikin niin sanottu *taktinen totuus*, eli pragmaattinen vale, jonka tehtävänä oli vapauttaa puolue yhtä valheellisista epäilyistä. Se oli siis ’valehtelua oman ryhmän eduksi’. Media oli valehdellut kirjani sisällöstä yleisöille, joten puolue katsoi voivansa valehdella pitävänsä kirjaani huonona. Ainakin puolue teeskenteli kilttiä median edessä.

Näin syntyi kolmiodraama, jossa julkisuusasemaltaan vahvimmat osapuolet ryömivät toistensa taakse piiloon, mikä johtui teokseni ylivoimaisuudesta ja vastaansanomattomuudesta, toisin sanoen siitä, että kukaan ei voinut teokselleni sinänsä yhtään mitään. Asioiden luonne oli seuraava:

1. Mediat haukkuivat kirjaani tekaistakseen verukkeen puolueen moittimiselle.

2. Mediat haukkuivat puoluetta alentaakseen sen kannatusta ja peittääkseen omat virheensä.

3. Puolue puolestaan haukkui kirjaani pakkeloidakseen omaa mainettaan.

4. Mediat ja puolue haukkuivat yhdessä kirjaani eristääkseen minut poliittisesti.

5. Kuitenkaan tutkimuksessani ja toiminnassani ei ollut osoitettu mitään vikaa.

Luukkasta puolestani onnittelen sekä puoluesihteeriksi päätymisestä että kyvystä pelastaa oman nahkansa. Hänen väitteeseensä olisi tosin voinut lisätä, että paise kuumottaa niin kauan kuin myös te istutte kirjani päällä. Julkaisemisen jälkiviisas määrittely ”mokaksi” oli moka sinänsä, eikä asiaa ole käsitelty niin kauan kuin puolue jatkaa itsensä ja minun turhaa ruoskimista.

Nähtävästi puoluelaiset arvioivat, että heidän on parempi jopa itse myöntää hieman syyllisyyttä ja tunnustaa mokanneensa, kunhan voivat pitää pääsyyllisenä minua. Puolue yritti ilmeisesti uskotella ”erehtyneensä” ja tehneensä ”virheen” olemalla ylipäänsä tekemisissä kanssani.

[417] Suomen Kuvalehti 18.8.2021. Alkuperäinen otsikko käy ilmi verkkojulkaisun url:stä.

Selittely ei kuitenkaan auta. Puoluesihteerinä toimiessaan Luukkanen ja hänen puolueensa löytävät *saman tilanteen* edestään yhä uudestaan – eivät tosin minun tuottamanani – mutta monien muiden. He eivät voi sitä välttää, sillä

a) olin kirjaillut teokseeni näkemyksiä, joita perussuomalaiset *itse* ovat esittäneet alkaen kadunmiehistä ja päätyen kansanedustajiin, ja siksi median, byrokraattien ja muiden puolueiden korvennus, kiristys ja ahdistelu perussuomalaista puoluetta kohtaan jatkuu.

Niinpä

b) ”moka” ei ollut kirjani julkaiseminen vaan sen sensurointi tilanteessa, jossa media pyrki äänestämään mediatutkimuksen merkityksestä ja ministeriö rikkoi tutkimusetiikkaa aloittamalla taloudellisen kiristyksen.

Tämä osoittaa teoksellani olevan arvoa totuuden esille tuojana, kun taas tiedepolitiikan valheellisuutta osoittaa usko lehdistöreportaasitieteeseen. ”Korjaaviin toimiin” ryhtymällä puolue myöntyi ministeriön syytöksiin, syyllisti epäsuorasti minua ja lopulta lavasti minusta syypäätä puolueen omaan ”huonoksi” piirtyneeseen maineeseen.

Tosiasiassa puolueen maine oli ollut kehno täysin itsestäni riippumatta. Mutta siitä tuli kirjani vastaanottoa haitannut taustatekijä, joka vaikeutti tieteellisen työni reseptiota. Näin puolue oli pilannut kyseenalaisella omalla maineellaan kirjaani koskevan julkaisuilmapiirin ja aiheuttanut sen, että teostani luettiin vääristävin kakkuloin, toisin sanoen osana puolueen omaa railakasta menoa, josta olivat vastuussa aivan muut henkilöt Teuvo Hakkaraisesta Juha Mäenpäähän ja Ano Turtiaiseen.

Mikäli siis kirjani oli ”moka”, siinä tapauksessa Perussuomalainen puolue on ollut koko ajan pelkkää mokaa myös Jussi Halla-ahosta Riikka Purraan ja heidän näkemyksiinsä – mutta näinhän asia ei tietenkään ole. Häveliäisyys, peittely ja hienovaraisuuden tavoittelu vain ottivat vallan perussuomalaisesta puolueesta, kun media oli tuhrinut ja irvikuvallistanut tutkimukseni. Sen jälkeen perussuomalaiset pitelivät kirjaani käsissään kuin kuumaa perunaa, joka oli saatava mahdollisimman pian pois puolueen hallitushaaveita häiritsemästä.

Voidaan lopulta kysyä, mitä tuo mediassa usein toisteltu käsite ’moka’ oikeastaan tarkoittaa. Jokaiselta olisi pitänyt tivata: ”Määrittele käsite ’moka’!” Yleisestihän ’mokalla’ tarkoitetaan *epäonnistumista* jossakin tavoitteessa. Epäonnistumisen käsite taas on samalla tavalla metafyysinen kuin virheen käsitekin. Se edellyttää jonkin ehdottomasti *oikeanlaisen* ja *toivotun* asiaintilan, mikä puolestaan luo syvästi ideologisen tavan ajatella.

Sen enempää media kuin tietelijätkään eivät pystyneet erottamaan, mikä on *totta* ja mikä vain *poliittisesti tarkoituksenmukaista:* milloin on kyse julkaisussa sanotun *totuudesta* ja milloin *epäonnistumisesta poliittisten mielikuvien synnyttämisessä?* Niinpä asiaa valaissut lampetti sammui ja puolue ajautui median tavoin kognitiiviseen tunneliin, joka haisi kuin turkkilainen herrainhuone helteellä.

Virheen käsitteellä politikoitiin paljon, niin kuin aina silloin, kun kyvyiltään ja ominaisuuksiltaan eritasoiset ihmiset ajautuvat yhteen. Kirjan sisältö ja sen julkaiseminen ei ollut missään mielessä virheellistä, vaan toimittajat vain *käsittivät sen väärin*, mikä on aivan eri asia. Sen he tekivät joko tahallaan tai tietämättään, ja heille jos keille sopii sanoa *noli tur-*

bari circulos meos. Mitä parempi tutkimukseni on, sitä huonompi se on tietenkin vastustajieni kannalta, ja sellaisessa asenneilmapiirissä keskustelua on hyödytöntä jatkaa.

Kyseessä ei siis ollut minkäänlainen erehdys eikä edes poikkeaminen puolueen linjasta, vaan puoluelaisista vain *tuntui* siltä. Olisivat sanoneet suoraan, että kaduttaa, kun päästivät ketään homoa puolueeseen, sillä Sebastian Tynkkysessäkin oli jo hillitsemistä. Nyt he halusivat takoa päätään seinään muistaakseen, ettei sama varmasti toistu. Näin ovet hitsattiin kiinni junassa, joka jatkoi matkaansa ilman jarruja konduktöörien keskittyessä harjoittamaan *damage controllia*. Mediat ja perussuomalainen puolue kietoutuivat toisiinsa kuin apteekin tai kauppakoulun kokardikäärmeet todistaen siten politiikan medioitumisesta. Toimittaja Lauri Lehtinen ja puoluesihteeri Arto Luukkanen puolestaan hyppivät käsikynkkää yhdellä jalalla ja samaa kenkäparia käyttäen kohti seuraavia vaaleja.

12.5. He halusivat totaalista mokaa

Kirjani oli median mielestä niin tymäkkää tavaraa, että toimittajien piti vielä jatkossakin hyödyntää lavastamaansa kohua vipuna puoluetta vastaan, vaikka puolue olisi voinut hyödyntää kirjaani mediaa vastaan. Kirjani veto markkinoilta oli yksi pahimmista kusetuksista, joihin perussuomalainen puolue on milloinkaan ryhtynyt ketään omaa jäsentään kohtaan. Olin ehkä unohtanut sanoa, että koettakaa välttää filosofiaa, sillä siitä ei koskaan seuraa mitään hyvää. Filosofia ei sovi puolueelle, sillä puolueen pitää noudattaa vain *ideologiaa*.

Edellä selitetyssä valossa oli sangen ymmärrettävää, ettei kukaan puoluelainen ryhtynyt pääkatua minun mukaani nimeämään, vaikka eräs kyllä ehdotti, että Leninin puisto voitaisiin nimetä uudestaan Jukka Hankamäen puistoksi. Ei ollut huono idea sekään, mutta ehkä jokin syrjäinen kadunpätkä myöhemmin sitten, kun kaikki lasipallosta katsomani ennusteet EU-imperialismin ja muun valtavirtapolitikoinnin päätymisestä fiaskoksi ovat käyneet toteen. Filosofit jaetaan politiikassa ilmeisesti kahteen ryhmään: niihin, joita poliitikot vihaavat filosofien totuudenrakkauden tähden, ja niihin, joita poliitikot puolustavat ydinaseilla, kuten Leniniä.

Totuus on, että Suomen hallitukset ovat Jyrki Kataisen punaviherenemmistöisestä hallituksesta asti asettaneet politiikan painopisteen ja intressit Suomen rajojen ulkopuolelle. Ne ovat velkaannuttaneet julkista taloutta häikäilemättömästi muiden maiden eduksi ja laittaneet laskut suomalaisten veronmaksajien piikkiin tilanteessa, jossa olisi joko pitänyt lähestyä Brysseliä käsi ojossa, kuten Italia, tai leikata pois kaikki muiden maiden hyväksi annettava apu, EU-jäsenmaksut, tukipaketit, kehitysapu kokonaisuudessaan, ilmastomaksut, ulkomaalaisille Suomessa jaettava sosiaaliturva ja muu vieraanvara.

Sen sijaan hallitusvallassa olleet puolueet tekivät Suomesta toisten maiden sosiaalitoimiston median taputtaessa käsiään. *Tätä* vastaan oli suunnattu kirjani *Totuus kiihottaa*. Valtion velkapommin lauetessa ajatteluni arvo vielä huomataan, vaikka ei varmasti tunnusteta. Myöskään perussuomalainen puolue ei ole tarpeeksi *kova* tuota poliittista hulluutta pysäyttämään ja toiseen suuntaan kääntämään.

Filosofi Max Horkheimer kirjoitti teoksessaan *Välineellisen järjen kritiikki* tavasta, jolla politiikka voidaan typistää pelkäksi soveltavaksi pragmatiikaksi.[418] Hänen analyysiaan

[418] Ks. Max Horkheimerin klassikkoteosta *Välineellisen järjen kritiikki* (2008 [1947]).

voidaan pitää edelleen ajankohtaisena, sillä politiikan päämäärät ja tavoitteet asetetaan nykyäänkin demokratian ulkopuolelta, kuten Brysselistä, ja kansallisvaltioiden nukkehallitukset pitävät tehtävänään valtioiden ulkopuolelta annettujen käskyjen ja määräysten viemistä päätökseen. Politiikasta on tällöin tullut viranomaistoimintaa ja poliitikoista koneiston voitelijoita, joiden tehtävänä on vain varmistaa, että yhteiskunta toimii kuin posti. Lopputuloksena poliitikot ottavat vastaan direktiivejä ja jakelevat kirjeitä.

Näkemys, että politiikassa pitäisi ”edistää” joitakin harmonian havinassa sovittuja ylikansallisia päämääriä, on kuitenkin vieras sekä kansanvallalle että tieteelle. Kuten jo edellä viittasin, monet kulttuuriantropologit, kuten Claude Lévi-Strauss, ovat nähneet, että ihmiset jäsentävät todellisuutta vastakohta-asetelmien kautta, ja ajatusten vapaa kilpailuttaminen on demokraattisen yhteiskunnan ehto. Sen sijaan konsensuksen ja samaa mieltä olemisen vaatiminen johtavat päätä pahkaa älylliseen tyhjiöön ja totalitarismiin.

Niin on käynyt Euroopan unionissa, jossa tavoitteiden asettelu ja päätöksenteko ovat pidätetyt kauaksi kansalaisista, ja kaikkien pitää olla samaa mieltä ”EU:n yhtenäisyyden vuoksi”. Sama uhkaa myös filosofiaa ja tieteitä, joiden piirissä julkaisupoliittinen valta, yliopistotutkijoiden valinnat ja akateemisten tehtävien täytöt ovat riistetyt kauaksi kansallisista konteksteista, ”kansainväliseen tiedeyhteisöön”, joka tekee päätöksiä vieläpä ”sokkona”. Internatsismi tieteissä merkitsee sitä, että emme saa enää itse Suomessa päättää, ketkä täällä antavat yliopisto-opetusta, vaan pahimmillaan myös yliopistojen työpaikat täytetään ulkomaalaisilla, ja sitä pidetään jonkinlaisena ihanteena.

Politiikan pragmatisoituminen ja järjen välineellistyminen näkyvät puolestaan siinä, että EU:sta satelee kansallisvaltiolle pakotteita ja uhkauksia. Kansallisvaltioissa on politiikan tehtävänä alettu pitää vain sen pohtimista, kuinka määräykset saataisiin käytännössä toteutetuiksi, ja tämä on kuolettanut politiikasta sen elävän ytimen: kansallisten päämäärien ja tavoitteiden asettamisen sekä ajatusten vapaan esittämisen.

Tosiasiassa poliitikkojen ja filosofien tehtävä olisi toimia kyseenalaistajina sekä päämäärien ja tavoitteiden asettajina eikä muualta annettujen määräysten toimeenpanijoina. Siitä, että näin ei nyt ole, on seurannut jatkuva kaipuu ”arvojen” perään ja kipuilu siitä, että ”arvoja” ei muka ole. – Ei olekaan silloin, kun politiikasta on tehty pragmaattista täytäntöönpanoa, ihmisiä hiljennetään hiihtosuunnistajien logiikalla, ajatusten vapaa kilpailuttaminen pyritään kieltämään pakkokeinoilla ja tyhmät päätyvät televisioruutujen täytteeksi. En hämmästyisi, vaikka jonakin päivänä EU:n kumoutumisen jälkeen piinattu kansa vetäisi Suomen pullamössömädättäjiä ojanpohjia myöten, mutta sitä minä en voi silloin enää estää.

13. Akateeminen autodafé

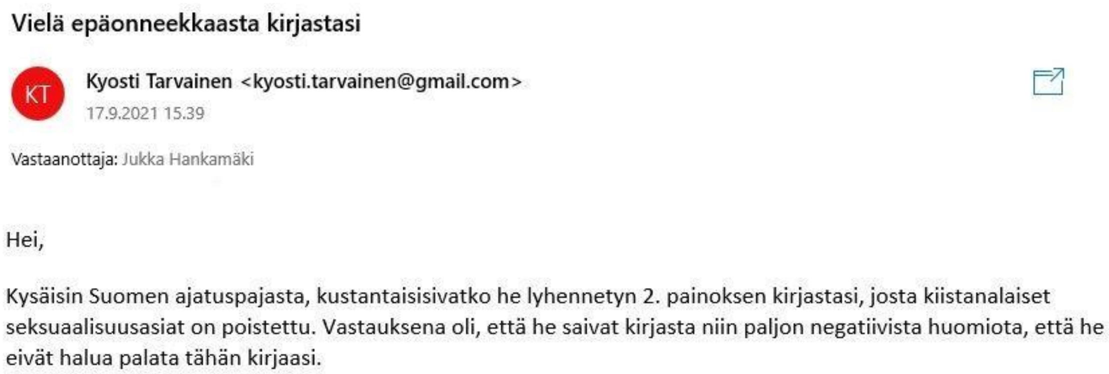
Kielteistä palautetta minulle satoi kirjani sensuroimisesta, kun taas myönteistä tuli julkaisemisesta. Voi olla, että negatiivinen aines päätyi häveliäisyyssyistä muiden ihmisten postilaatikkoihin ja vaikutelmani yleisön myötämielisyydestä minulle johtuu vain siitä.

Henkilökohtaisesti karvainta ainesta edustivat muutamien puoluetoimijoiden maireat lohdutukset, joiden mukaan ”paistaa se päivä vielä risukasaankin”. Tuo toteamus jätti avoimeksi, kummat silloin haluttiin nähdä roviolla, minut vai kirjani, ja kirjoillako se risukasa aiottiin sytyttää? Saattaa tosin olla hyväksikin, että teokseni jäljellä oleva paperipainos tuhottaisiin, sillä silloin se ei joutuisi ainakaan moukkien käsiin, eikä kukaan voisi ymmärtää sitä enää väärin.

Filosofisesti arvioiden negatiivinen on usein positiivista ja positiivinen negatiivista, ja Perussuomalaisissa nuo navat ovat vaihdelleet kuin vaihtovirtageneraattorissa. Myös Jean-Paul Sartre ajatteli ontologisissa pohdinnoissaan, että poissaolevaksi tuomittuna ihminen on vahvasti paikalla.[419] Kielletyt kirjat ovat voimakkaasti läsnä kirvellessään piikkeinä toisten lihassa.

Minua jäi joka tapauksessa ihmetyttämään, kuinka kummassa tavalliset kouluja käymättömät ihmiset saattoivat ymmärtää teokseni ajatuskulut ja hyristä niille hyväksyntäänsä, kun sama ei onnistunut toimittajilta, valistuneilta puoluetoimijoilta eikä fiksuina itseään pitäviltä tieteenharjoittajilta.

Muutamat ystävälliset henkilöt, kuten tieteenfilosofiaan naisnäkökulmasta perehtynyt valtiotieteiden lisensiaatti Mai Allo sekä Aalto-yliopiston dosentti Kyösti Tarvainen yrittivät puhua kirjani puolesta; tosin täysin omasta aloitteestaan ja minun itseni pyytämättä tai toivomatta. Allo tarjosi arviota teokseni kohteluun liittyvistä vääryyksistä *Yliopisto*-lehteen ja Helsingin Sanomiin, mutta ne sanoivat ”ei kiitos”. Tarvainen puolestaan piti kirjani sisältöä tärkeänä ja ehdotti ajatuspajalle sen julkaisemista ”lyhennettynä”.

Vielä epäonneekkaasta kirjastasi

KT Kyosti Tarvainen <kyosti.tarvainen@gmail.com>
17.9.2021 15.39

Vastaanottaja: Jukka Hankamäki

Hei,

Kysäisin Suomen ajatuspajasta, kustantaisisivatko he lyhennetyn 2. painoksen kirjastasi, josta kiistanalaiset seksuaalisuusasiat on poistettu. Vastauksena oli, että he saivat kirjasta niin paljon negatiivista huomiota, että he eivät halua palata tähän kirjaasi.

Sain myös itse tutkimuksestani paljon ”negatiivista huomiota”,
tosin median ja byrokraattien harjoittaman vääristelyn vuoksi.

[419] Jean-Paul Sartre teoksessaan *L'Être et le Néant* (1943).

Dosentti Tarvaisen ehdotus oli hyväntahtoinen, mutta itse en olisi suostunut saksitun version julkaisemiseen, sillä totuudesta ei ole versioita. Seksuaalipoliittinen näkökulma oli tutkimuksessani siitä Tarvaista itseäänkin kiinnostavasta syystä, että *väestöjen uusintaminen* tapahtuu seksuaalisen käyttäytymisen kautta. Siksi oli väärin paheksua, että kirjassani on seksuaali- ja sukupuolipoliittinen luku. Väestön rakenteelliset muutokset ovat seurauksia nimenomaan seksuaali- ja sukupuolipolitiikasta.

Feministit puolestaan ovat pyrkineet edistämään maahanmuuttoa käyttämällä hyväkseen asemaansa valtamediassa, ja siksi feminismillä on ollut vaikutusta väestörakenteeseen. Jos siis halutaan torjua väestön rakenteellisia muutoksia ja niiden mukanaan tuomia konflikteja, pelkkä maahanmuuton arvosteleminen ei riitä, vaan on pureuduttava feministiseen seksuaalipolitiikkaan, jonka kautta on pyritty aktiivisesti muokkaamaan maamme väestön koostumusta. Ja mikäli aiotaan arvostella väestöjen muokkausta tai vaihtoa, on tarkasteltava tapaa, jolla valtiovalta ja valtavirtamedia joko suosivat tai vaikeuttavat kantaväestöjen omaa seksuaalista kanssakäymistä. Niinpä aiheen saksimiseen ei ollut mitään syytä, ja seksuaali- ja sukupuolipolitiikan arvostelua on aiheellista esittää kaikissa asiayhteyksissä.

Tässä luvussa tarkastelen, millä tavoin kirjani vastainen informaatiosota jatkui niin sanotussa *tiedemediassa*, yliopistojen pyrkimyksessä sulkea ovensa minulta, julkisten *kirjastojen* aloittamassa ja kaikkea tuotantoani koskevassa sensuroimisessa ja vihervasemmiston taistelukentäksi muodostuneessa *Wikipediassa*.

13.1. Puusta pudonneet tiedelehdet

Voidakseni puolustaa kirjaani ja äännähtää jotakin sen puolesta koetin itse kirjoittaa muutamiin tiedelehtiin, mutta suhtautuminen oli tutun brezhneviläistä. Laadin aiheesta referaatin ja tilannekatsauksen otsikolla ”Miksi kirjoitin tutkimuksen *Totuus kiihottaa?*” ja lähetin sen viestintätieteiden pääjulkaisuna esiintyvään *Media & viestintä* -lehteen, joka vastasi anonyymin arviointinsa jälkeen 7.5.2021 seuraavasti.

> Hyvä kirjoittaja,
>
> Media & viestinnän toimitus on nyt lukenut tarjoamasi käsikirjoituksen ja päätynyt siihen, että tekstiä ei oteta julkaistavaksi seuraavin perustein:
>
> Media & viestintä -lehdessä julkaistaan alkuperäisiä, vertaisarvioituja tieteellisiä artikkeleita, analyysejä, katsauksia ja keskustelupuheenvuoroja. Aiemman tutkimuksen pohjalta kirjoitettu tarjoamasi artikkeli ei sovi mihinkään näistä juttutyyppikategorioista. Tieteelliset vertaisarvioidut artikkelit ovat alkuperäistutkimuksia (emme julkaise referaatteja tai raportteja aiemmasta tutkimuksesta). Keskustelupuheenvuoron tulee olla tieteellisesti argumentoiva teksti ajankohtaisesta ilmiöstä (emme julkaise esseitä tai mielipidekirjoituksia). Tekstissä ei myöskään ole noudatettu tieteellisen tekstin viittauskäytäntöjä (vaikka kirjoittaja viittasikin alkuperäisen tutkimuksen olevan viitteistetty, ei voida olettaa, että lukija etsii viitteet muualta kuin käsillä olevasta tekstistä). Hyvää kevättä toivottaen, ystävällisin terveisin
>
> Auli Harju, toimitussihteeri[420]

[420] Media & viestintä -lehden toimitussihteeri Auli Harju minulle 7.5.2021 osoittamassaan viestissä.

Tuo ystävällisyys oli silkkaa ilkeilyä. Artikkeliani anonymiteetin suojista arvioinut raati erehtyi passiivis-aggresiivisuudessaan täysin, mikäli se oletti, että antaudun anomaan armeliaisuutta tietääkseni, mitä haluan sanoa. Toimituskunta erehtyi myös siinä, mikäli se luuli minun tavoittelevan akateemisia ansioita kirjoittamalla heidän omakseen sosialisoimallaan foorumilla.

Koetin kirjoittaa tuohon julkaisuun kertoakseni lukijoille, millä tavoin myös *Media & viestintä* pimittää tietoa, diskriminoi tutkijoita, valehtelee, manipuloi ja levittää punavihreää propagandaa sekä toimii tulppana totuudelle. Niinpä vastasin tuohon nenäkkääseen vuodatukseen samalla mitalla:

> Arvoisa toimituskollektiivi,
>
> Valitan, että jouduitte hylkäämään kirjoitukseni muotoseikkoihin vedoten, vaikka se varmasti miellytti ja myötäili toimituksenne poliittisia näkemyksiä.
>
> Totuushan on, että kirjoituksessani on lähdeviitteet, ja olette myös julkaisseet erilaisia juttutyyppejä: artikkelien lisäksi analyysejä, katsauksia, kirja-arvioita, jopa haastatteluja, keskusteluja ja ”kokeiluja sekä kehittämisiä”, joten muotoseikkoihin vetoaminen on kaavamainen veruke kirjoitukseni pimittämiselle julkisuudelta ja yleisöiltä.
>
> Ei voida olettaa, että lukijat etsisivät asioita lehtien salaamista kirjoituksista, joten käytän päätöstänne esimerkkitapauksena tiedelehtenä esiintyvän julkaisunne toimituspoliittisesta puolueellisuudesta ja vallankäytöstä, kun julkaisen tieteen politisoitumista käsittelevän tutkimuksen.
>
> Entistäkin ystävällisemmin terveisin,
>
> Jukka Hankamäki[421]

Media & viestintä -lehti julkaisee kyllä mielihyvin *kustantajien ilmaismainoksia*, kunhan teos on poliittisen vihervasemmiston ihanteiden mukainen. Esimerkkinä voi mainita Erkki Karvosen kirja-arvion ”Tutkimuksen vapaus uhattuna”, jossa hän ylisti Esa Väliverrosen ja Kai Ekholmin toimittamaa ja kommunistikustantamo Vastapainon julkaisemaa kokoelmaa *Tieteen vapaus & tutkijan sananvapaus*. Hän kehui sitä estottomasti muun muassa ”rasismin” torjumisesta ja monikulttuuri-ideologian levittämisestä.[422]

Oman kirjani valossa tuo teos ja sitä koskeva arvostelu antoivat näytön vihervasemmistolaisten yrityksestä panssaroida oma tiedepoliittinen tukahduttamispolitiikkansa ”vapauden” toteuttamiseksi ja muiden esittämä arvostelu epämoraaliseksi ”uhaksi”, joka on nopeasti torjuttava.

Lehden toimitus alkoi länkyttää feministeille tyypilliseen tapaan viitteistä ja kiemurteli viestissään, että tukeutuminen kirjassani jo aiemmin osoittamaani aineistoon ei muka riittäisi artikkelin julkaisemiseksi *Media & viestinnässä*. Tosiasiassa viittaaminen aiemmassa julkaisussa sanottuun on tavanomainen tieteellinen käytäntö, ja keskeinen kysymys on, montako kertaa minun täytyisi käydä takomassa samat asiat noiden yliopistoihin palkattujen kultapossukerholaisten kaaliin. Jos asia ei mene kerralla perille, ei toistamisesta ole hyötyä, sillä päänsä vaikuttaa olevan umpiluuta ja korvansa kiinni kuin sammakon pimppi.

Kyseinen tapaus ei olisi kommentoimisen arvoinen, mutta se antaa näyttöä nykyiseen

[421] Viestini *Media & viestintä* -lehden toimituskollektiiville 11.5.2021.

[422] Erkki Karvonen, ”Tutkimuksen vapaus uhattuna” *Media & viestintä* 43(4)/2020, s. 430–434.

tiedejulkaisemiseen pesiytyneestä sairaudesta. Sen olemus on seuraava.

Ensin (1) ”tieteellisesti relevanteiksi julkaisuiksi” määritellään *tiedehallinnollisten* julkaisufoorumihankkeiden kautta vain tietyillä alustoilla julkaistut tutkimukset.

Toiseksi (2), kun julkaisukanavat on tällä tavoin *monopolisoitu*, ne on saatu *näyttämään* vaikeasti tavoitettavilta (niukentamisella aikaansaatu näennäinen arvonlisä).

Kolmanneksi (3), vaikeaa tavoiteltavuutta puolestaan pidetään kustantamojen omassa piirissä tärkeänä, sillä se saa julkaisut *keinotekoisesti näyttämään arvokkailta*.

Neljänneksi (4), tällä tavoin sinänsä mitättömille julkaisuille, joita kukaan ei halua lukea, on luotu näennäistä lisäarvoa, joka on mahdollistanut niiden laittamisen *maksumuurien* taakse ja *kauppaamisen* tilaajille (pakko-ostattaminen).

Viidenneksi (5), journaalit ovat aloittaneet myös sisällöntuottajien laskuttamisen ja alkaneet periä maksua *kirjoittajilta*, ikään kuin he olisivat rivi-ilmoittajia.

Tällainen ”tieteellä” kiristäminen ja niukentaminen puolestaan on koettu välttämättömäksi, sillä tiedejulkaisut ovat punavihreän sisältökallistumansa vuoksi niin pahassa kriisissä, että niiden tuottaminen vapaaehtoisin tilausmaksuin olisi mahdotonta lukijakunnan puuttuessa. ”Maksumuureista” ei siis sovi syyttää vapaata markkinataloutta, sillä lehtien julkaisupolitiikassa ei ole mitään vapaata. Muurien syynä on sama ongelma, joka vaivaa myös valtavirran uutismediaa. Sisältö on niin sosialistista, että tiedelehtien tuloa joudutaan odottamaan samasta syystä kuin pääsyä huonoon kapakkaan: portsari estää sisäänpääsyn kerätäkseen ovelle imagojonon, joka kertoo, että paikka on muka suosittu.

Pahinta on, ettei tuo panttaaminen ole missään tapauksessa tieteen julkisuusihanteiden eikä tiedonmuodostukselle tärkeän vapaan argumentaation ja vuorovaikutuksen mukaista. Vihervasemmistolaisten ja feministien pihdeissään pitämä sisältökontrolli kertoo vain heidän pelostaan kilpailuttaa omat näkemyksensä vapailla markkinoilla.

Kyse on siis ollut samasta ilmöstä kuin Suomen sähköverkkojen myynnissä: monopolien kapitalisoinnista, joka muistuttaa Kiinan kansantasavaltaa siinä, että sielläkin kapitalismia johdetaan kommunistisesti. Lopputuloksena julkaisut, joiden mielenkiinto- ja informaatioarvo ovat soikeaa nollaa, on saatu näyttämään huikean tärkeiltä pelkän ahdasotsaisen paperien rypistelyn kautta; tosin vakavuus, jolla lehtien lukemiseen on suhtauduttu, on keisarille puettujen uusien vaatteiden saavuttaman huomion luokkaa. Kyseisen erehdyksen vuoksi tieteellisiksi sanotut julkaisut muistuttavat nykyisin *Virallista lehteä*, jossa asioista kannattaa ilmoittaa, jos *ei* halua niiden tulevan kenenkään tietoon.

Valtamedia oli levittänyt kirjastani niin paljon disinformaatiota, että tieteelliset lehdet olisivat olleet velvollisia myöntämään minulle sivutilaa valeiden oikaisemiseksi. Tieteilijöiden vapaamielisyyteen ja arvostelukykyyn luottaen yritin kirjoittaa kirjani vastaanotosta lyhyesti myös *Tieteessä tapahtuu* -lehteen, mutta siellä kalisivat samat kahleet:

> Hei Jukka,
>
> en valitettavasti löydä artikkelillesi paikkaa Tieteessä tapahtuu -lehdessä, vaikka kirjaasi ei käsitelty mediassa mieleiselläsi tavalla.
>
> Ystävällisin terveisin,
> Ilari[423]

Lehden päätoimittajan Ilari Hetemäen asenne tuli selväksi lyhyestäkin kannanotosta, eikä ilkeyden peittämiseen tarvittu enempää maalailua. Myös *Tieteessä tapahtuu* -lehdessä ha-

[423] Ilari Hetemäen sähköpostiviesti minulle 10.5.2021.

luttiin varmistaa, etten voisi argumentoida enkä sanoa julkaisuni puolesta mitään. Koska kirjani käsittely oli ollut epätieteellistä, tiedelehdellä olisi ollut velvollisuus myöntää minulle mahdollisuus asioiden korjaamiseen sivuillaan. Vastasin Hetemäelle liioitellun asiallisesti:

> Hei!
> Kiitoksia perehtymisestä asiaan.
> Oikeastaan tilanne oli niin päin, että mediaa ei käsitelty kirjassani mediaa miellyttävällä tavalla, ja siksi sitä vastaan alettiin vyöryttää mm. sensuurilla.
> Mutta harmi, ettei asiaa uskalleta tai haluta missään edes julkisesti käsitellä.
> T: Jukka[424]

Olin jo ehtinyt unohtaa, että *Tieteessä tapahtuu* on Sami Pihlströmin foorumi, jolle vain hän ja hänen akateeminen kummisetänsä Ilkka Niiniluoto saavat kirjoittaa. He olivat kehuneet toistensa pragmatistisia saavutuksia lehden palstoilla jo vuosien ajan sulassa yhteisymmärryksessä kuin vanhat aviopuolisot.[425]

Sen sijaan minun paitsioon julistamiseni on ollut ainutlaatuista. Poissulkeminen ja ulkopuolisuuteen lukitseminen olivat sitä nyt siksi, että *Tieteessä tapahtuu* -lehdessä oli aivan äsken käyty kuumaa kiistaa median totuuskriisistä, joten nimenomaan tässä lehdessä olisi pitänyt olla paikka *Totuus kiihottaa* -teoksen argumenteille. Kirjaani ei kuitenkaan käsitelty eikä viitattu lehdessä lainkaan, mutta Niiniluoto oli saanut lehteen kaksi totuusteemaa käsittelevää artikkelia, joissa hän yhtyi Donald Trumpia parjaavien kuoroon ja kehaisi olleensa koko aikuisikänsä ”puolueisiin sitoutumaton vasemmistolainen”.[426] – Nyt siis hänkin, mikä vahvisti käsitystäni siitä, että vasemmistolaisuus on läpäissyt koko yliopiston ja reptiliaanit ovat vallanneet maan: he kaikki ovat todellakin ”jonkin sortin sosialisteja”!

Emilia Palonen kiitti Niiniluotoa kollektivismista. Tosiasiassa tiedon subjekti ei ole mikään duuma vaan yksilö, jonka tajunnassa tiedolla voi olla *merkitys,* kuten totesin toisessa väitöskirjassani.

---

[424] Sähköpostiviestini Ilari Hetemäelle 11.5.2021.

[425] Ks. Niiniluodon päänsilitystä Pihlströmille *Tieteessä tapahtuu* -lehden 3/2020 kirjoituksessa ”Pitääkö olla huolissaan totuudesta” (s. 56). Kaikesta saattoi huomata, että molemmat olisivat ansainneet jutuillaan ainekirjoituksesta selvän ysin.

[426] Ilkka Niiniluoto *Tieteessä tapahtuu* -lehden edellä mainitussa kirjoituksessaan (s. 63). Vielä vuoden 2015 *Kuka kukin on?* -kirjassa (s. 607) Niiniluoto ilmoitti olevansa ”puolueeton”. Sitoutumattomaksi hän ei itseään tuolloinkaan sanonut. Niiniluoto eteni yliopiston byrokratiassa, sillä hän oli hyvää pataa opetus- ja tiedehallinnon kanssa. Hän muun muassa toimi pääministeri Paavo Lipposen (sd) luottofilosofina, joka laati Lipposen hallituksen tilauksesta *Suomen henkinen tila ja tulevaisuus* -raportin paisuttaen hankkeensa koskemaan lopulta Euroopan ja koko maailman tilaa ja tulevaisuutta. – Tyypillistä pragmatistista retoriikkaa siis, joka sai olla, sillä se tyydytti sekä vasemmistolaista että kokoomuslaista tiedehallintoa. Kiltteydestään rehtorina Niiniluoto sai alleen ministeri-Audia vastaavat triumfivaunut (rekisterinumero HY-375), vaikka professori Simo Parpola kirjoittikin *Yliopisto*-lehden jutussaan ”Yliopiston tila ja rehtorin visiot” (7/2005, s. 45), että ellei Niiniluoto pysäytä yliopistojen yksityistämistä, hän ”menee historiaan miehenä, joka tuhosi tieteellisen vapauden Helsingin yliopistossa.” Se oli paljon sanottu.

Vasemmistolaisena avautuminen varmaan auttoi töölöläistä emerituskansleria ja kannusti työläisiä maksamaan akateemikon eläkkeen. Kovin selitysvoimaista ei hänen tieto-opillinen viisastelunsa kuitenkaan ollut sivuuttaessaan sen, mistä sosiopsykologisista syistä yhteiskuntaamme läpäisevä luottamuskato johtuu.

Niiniluoto ei tietenkään ottanut mitään kantaa *Totuus kiihottaa* -kirjaani. Hän ei ollut koskaan aiemminkaan maininnut nimeäni missään suomalaisten filosofien esittelyissään, ja siten hän oli ignoroinut ja ghostannut olemassaoloni täysin. Syynä oli nyt se, että mediakritiikilläni olin laulattanut lehtipuhallinta puutarhassa samalla, kun Niiniluodon oma julkaisutoiminta oli osoittautunut vetovoimaiseksi kuin lehtiä haravoiva suntio.

Tieteellisten seurain valtuuskunnan *Tieteessä tapahtuu* -lehdessä ei uskallettu julkaista edes lyhyttä ja typistettyäkään puolustuspuhettani kirjastani, sillä lehti on riippuvainen valtiovallan tuesta. Tieteellisten seurain valtuuskunta saa valtiolta 2,7 miljoonan euron vuosittaisen avustuksen, joten ei ole ihme, että seuraintalolla pelätään opetus- ja kulttuuriministeriötä ja taivutaan sen tahtoon.

Myös tieteellisinä esiintyvien lehtien asennoitumisessa tuli osoitetuksi, että niin sanottu tiedeyhteisö kuuroutui ajatuksilleni, käänsi minulle selkänsä ja laittoi minut täydelliseen julkaisusaartoon. Tilanteessa kiteytyi vanha viisaus, että samaa mieltä olevalle on perusteleminen turhaa, koska hän on jo samaa mieltä, ja erimieliselle perusteleminen ei puolestaan kannata, koska hän jää erimieliseksi kuitenkin. Tämä on kansallismielisten ihmisten ja puolueiden viestinnällinen dilemma, jonka vuoksi asioita ei saada perille median niitä vääristelemättä, ja nyt tutkimukseni joutui kärsimään siitä. Ovatpa perustelut siis kuinka hyviä tahansa, ne pyritään mitätöimään ”tiedeyhteisössä”, aivan niin kuin puolueiden esitykset hylätään politiikassa, jos ne eivät ole muiden puoluiden etujen mukaisia.

Ikäväkseni olin ollut täysin oikeassa kaikessa siinä arvostelussani, jota osoitin tiedelehtien puolueellisuutta kohtaan. Harmillista on, että muun median lisäksi myös tiedelehtien täytyi toimia epäreilulla tavalla, joka on tieteen oman edun vastainen.

Olin tuottanut huomattavan tutkimustuloksen siitä, millä tavoin sosiaalinen media on mullistanut ihmisten suhteet täysin sekä viestinnällisesti että poliittisesti. Olin kuvannut, miltä näyttää yhteiskunta hajoamistilassa ja miksi. Sen sijaan akateeminen antiälymystö koetti suorilla kielto- ja rajoitustoimillaan estää minua saamasta tieteellisiä tuloksiani julkaistuksi tiedeyhteisössä, kiistää minulta tutkimusansiot myös tästä kirjastani ja sulkea minut entistä tiiviimmin pois yliopistojen piiristä.

Tapaukset vahvistavat kirjassani esittämääni johtopäätöstä: referee-menettelynä tunnettu separaattori on tiedepoliittisesti kätevä, sillä tiedehallinnollisen vallan käyttäjät voivat soveltaa sitä sosiaaliseen eristämiseen. Tieteellisen ansioitumisen ehdoksi he asettavat näkemyksensä, että tieteellistä pätevyyttä voi saavuttaa vain kirjoittamalla heidän itsensä vartioimiin lehtiin. Ja mikäli niille antautuu jotakin tarjoamaan, he ilkkuvat ”hähhäh hää sässässää, emmepäs julkaise!” Tilanne on samanlainen kuin ihmistä lyötäisiin naamatauluun ja sitten sanottaisiin, että valitettavasti emme voi hyväksyä teitä salonkimme asiakkaaksi, sillä kasvonne punertavat ettekä noudata etikettiä. Tämä puolestaan noudattelee poliittisen vihervasemmiston pahanilkistä menettelytapaa, jonka mukaisesti erimielisen väitetään itse tuhonneen uransa olemalla eri mieltä, vaikka tosiasiassa kaikki minulle aiheutetut imagotuhot ovat vihervasemmistolaisten aiheuttamia ja syyllisyyteni rajoittuu siihen, että olen pitänyt peiliä heidän edessään.

Mitä yleistä merkitystä asialla sitten voi olla? – Antautumalla myötäilemään tiede-

hallinnon pullasorsia ja muita luonteettomia lieroja luodaan noloa moraalisäteilyä eikä tieteellistä pätevyyttä, ja siksi yhdenkään kunnon filosofin ei pitäisi niin tehdä. Se on samanlaista kuin antaisi aseensa vihollisen käsiin. Referee-menettely on perimmältään maaginen toimenpide, jossa kyse on kirjoittajien tiedepoliittisesta ja sosiaalisesta hyväksynnästä ja näkemysten rituaalisesta taikomisesta ”tieteeksi”.

Asiaa havainnollistaa, jos pohditaan, miten olisi käynyt, mikäli klassiset filosofit Kant, Marx, Darwin, Berkeley, Nietzsche, Heidegger, Cassirer, Kaila, Salomaa (ja niin edelleen) olisivat pakotetut lähettämään tekstinsä toistensa vertaisarvioitaviksi ennen julkaisemista. Todennäköisesti tuolla toimintaperiaatteella suuri osa maailman filosofisesta kirjallisuudesta olisi jäänyt julkaisematta, ja tuloksena sensuroinneista ja väärinymmärtämisistä olisi ollut muutama murha. Moritz Schlick jo tapettiinkin, ja Marxin ajattelun pohjalta poliittisia murhia tehtiin miljoonittain, vaikka tekstit olivat kulkeneet ”vertaisarvioijana” toimineen Engelsin kautta.

Entä mitä tuo kirjani pääaihe, totuus, ja sitä koskeva tieto oikein ovat? Lyhyt vastaukseni: ei ole mitään totuutta, paitsi äärimmäisen yksinkertaisissa asioissa, kuten ’kenkäni ovat eteisessä’ tai ’astiat ovat kaapissa’. Tietäminen ja sen ympärille rakentuva tiede ovat pelkkää *selviytymistä* erilaisten valheiden, arvausten ja oletusten varassa kohti tuntematonta tulevaisuutta. Näin on alkaen tähtitieteestä ja universumin rakennetta koskevista selityksistä päätyen teologiaan, taloustieteeseen ja taidehistoriaan.

13.2. Tarkistin faktat toimittajakoulutuksessa

Olin osoittanut kirjani viimeisessä pääluvussa, että tieto ja totuuskriisi ovat koetelleet koko yliopistoyhteisöä jo pitkään. Niinpä päätin tarjota apuani ja hain keväällä 2021 Tampereen yliopistossa täytettäväksi julistettua journalistiikan työelämäprofessuuria. Kahdella tohtorintutkinnolla ja mittavalla tuotannollani olin ylivoimaisesti ansioitunein ja kokenein kaikkiaan 19 hakijan joukossa,[427] josta tosin löytyi muutama muukin tohtori, esimerkiksi Jorma Mäntylä, joka yhteiskuntatieteilijöille tyypilliseen on tapaan tietenkin myös vasemmistoliittolainen paikallispoliitikko.[428]

Työelämäprofessoriksi nimitettiin journalistina ja tieteen tekijänä ansioitumaton maisteri Ritva Leino, joka ei ole saavuttanut mainetta sen enempää kirjoittavana kuin esiintyvänäkään toimittajana saati median tutkijana ja opettajana. Hän oli toiminut lähinnä hallinnollisissa tehtävissä Yleisradion ”faktapäällikkönä”, ”monimediapäällikkönä”, Ylen Teema-kanavan ohjelmapäällikkönä ja muutamissa teknisluonteisissa hankkeissa.

Näin saatiin jälleen näyttöä median tekijöiden ja tutkijoiden välisestä symbioosista, jota arvostelin teoksessani. On kieroa, että *toimittajat*, joiden pitäisi olla kriittisen tutkimisen *kohteina*, laitetaan *tekemään* ja *opettamaan* journalismia ja sen tutkimista.

Tampereen yliopisto ei pukahtanut minulle työelämäprofessuurin täytöstä koko prosessin aikana mitään, saati että kukaan olisi työhaastatellut minua, kunnes muuan Katri Haapamäki yliopiston rekrytointiyksiköstä ilmoitti minulle 24.5.2021 lopputuloksesta:

[427] Aiheesta kirjoitti Aamulehti raportoivassa uutisessaan ”Tampereen yliopiston journalistiikan työelämäprofessoriksi 19 hakijaa” 5.7.2021.

[428] Sananvapauden asiantuntijana ja moraalin messiaana kirjansa *Journalistin etiikka* (2004) turvin esiintyvä Jorma Mäntylä on Vasemmistoliiton kunnanvaltuutettu Tampereen kupeessa, Kangasalalla. Jälleen yksi näyttö siitä, miten viestinnän ”moraalia” pyrkivät määrittelemään vasemmistolaiset puolueaktivistit.

> Hakemuksia käsitellessä valintaryhmä arvioi hakijan journalistista kokemusta suhteessa haettuun tehtävään sekä hakijan kykyä antaa journalistiseen toimintaan liittyvää opetusta. Tällä kertaa valinnassa painottui työsuunnitelma sekä sen näkemyksellisyys ja sopivuus Tampereen yliopiston profiiliin.[429]

Todellisuudessa tuossa sanottiin, että valinnassa painottui vasemmistolaisuus ja sen sopivuus Tampereen yliopistossa vallitsevaan poliittiseen ideologiaan.

Mikä sitten oli tuo salamyhkäinen ”valintaryhmä”? Ainoa henkilö, joka nimitysprosessin aikana mainittiin, oli viestintätieteiden yksikköä johtava yliopistonlehtori Iiris Ruoho, jonka käsiin hakemukset päätyivät. Rekrytointiyksikön ”HR-asiantuntija” Haapamäki ei toimittanut minulle prosessin kuluessa tietoa siitä, ketkä valintaan osallistuvat, eikä asianosaisjulkisuuteen liittyviä asiakirjoja, kuten päätösesitystä, esityksen perusteluja eikä mahdollisia asiantuntijalausuntoja, ja vastauksensa kysymyksiini oli: ”Kun saamme esitykselle hyväksynnän, toimitan sinulle valintaehdotuksen sekä julkiset asiakirjat tätä valintaa koskien.”[430]

Prosessissa tehtiin siis muotovirhe, ja giljotiinin terän toivottiin vilahtavan ensin, jotta suun avaaminen olisi sen jälkeen turhaa. Tosiasiassa tehtävien täyttö kuuluu julkisoikeudellisin periaattein toimivissa yliopistoissa asianosaisjulkisuuden piiriin, toisin sanoen lausunnot, muut kannanotot ja esityslistat pitäisi toimittaa asianosaisille (eli hakijoille) ennen päätöksentekoa eikä vasta sen jälkeen. Näin on hakijoiden oikeusturvan varmistamiseksi, mutta tässä tapauksessa tiedoksiantovelvoitteita ei noudatettu.

Päätöksen tultua julki kävi ilmi, että valintaryhmään kuului muiden muassa Yleisradion toimittaja Harri Palmolahti, joka saattoi olla esteellinen toimitellessaan tehtävään Yleisradion toimittajakolleganssa. Toinen jäsen oli vasemmistolais-feministisen MustRead-vaihtoehtomedian ”politiikantoimittaja” Anne Moilanen, joka on Vasemmistoliittoa edustavan Paavo Arhinmäen entinen erityisavustaja.[431] Voidaan kysyä, miksi nuo tieteellisesti kelvottomat politrukit ovat yliopiston vaikutuselimissä.

Ainakaan tasa-arvo ei toteutunut, ja nimityspäätös oli riitautettavissa nimenomaan tasa-arvolain nojalla, sillä tehtävään valittiin toista sukupuolta oleva ja akateemisesti arvioiden minua selvästi heikommin ansioitunut henkilö, jonka julkaisuluettelo on tynkä.

Viestinnän yksikön johdossa toimiva Iiris Ruoho puolestaan on Pirkanmaan Vasemmistoliiton aktivisti,[432] jota Tampereen yliopisto on pitänyt leivissä kolmisenkymmentä vuotta ja joka julistaa olevansa ”kalapuikkoviiksekkäitä” solvaava feministi.[433] Hänen

---

429 HR-sihteeri Katri Haapamäki minulle 24.5.2021 osoittamassaan sähköpostiviestissä.

430 HR-sihteeri Katri Haapamäen sähköpostiviesti minulle 27.5.2021. Kuten jo edellä totesin, on erilaisten *human resources* -sihteerien käyttöönotto henkilöstövalinnoissa merkinnyt heidän päästämistään tanssimaan tiedekuntien pöydillä. Osallistuessaan yliopistojen henkilöstövalintoihin keittiöpsykologit käyttävät tiedepoliittista valtaa.

431 Yleisradio iloitsi aikoinaan kulttuuriministeri Paavo Arhinmäen saavan Anne Moilasesta varmasti pätevän apulaisen; jutussa ”Feministilehden päätoimittajasta Arhinmäen uusi erityisavustaja” 27.9.2012.

432 Iiris Ruoho on vihervasemmistolaisen klusterin ja koalitioajatuksen perustajia, mikä käy ilmi Tampereen Vasemmiston verkkosivuillaan 7.4.2013 julkaisemasta jutusta ”Pirkanmaan Vasemmisto valitsi ehdokkaat puoluevaltuustoon”. Sen mukaan ”Punavihreä asiakirja ei ole uusi puolueohjelma vaan vasemmistolainen visio, painotti asiakirjaa esitellyt Iiris Ruoho”. <https://tampere.vas.fi/uutiset/3814-2/>. Kunnia Li Anderssonin sittemmin kiistämän vihervasemmistolaisen klusterin luomisesta kuuluu siis ainakin osittain Tampereen yliopiston kasvatille Iiris Ruoholle, joka on osoittanut tekevänsä todellista ideologista pioneerityötä.

433 Iiris Ruoho Tampereella ilmestyvän Aviisi-opiskelijalehden haastattelussa ”Tutiskaa kalapuikkoviikset” 5/2011.

etevyytensä on nyt sitä, että hän katsoo journalismillakin olevan sukupuolen,[434] vaikka toisesta suupielestään feministit tunnetusti kiistävät kaksiarvoisen sukupuolieron.

Vihervasemmistolaisen kallistuman horjuttamassa ”Tampereen yliopiston profiilissa” on filosofisista lähtökohdista ilmeisen mahdotonta työskennellä. Yhtä hyvin hakemuksensa voisi lähettää Vasemmistoliiton puoluetoimistoon. – Jälleen näyttö media-alan puolueellisuudesta, jonka mukaisesti toimittajakunta ja viestinnän tutkijat puhaltavat yhteen hiileen. Myös filosofian oppiainetta hallitsee Vasemmistoliiton lahja Tampereen yliopistolle: Twitteristä tunnettu persuvihaaja Panu Raatikainen. Ei pidä siis ihmetellä, miksi minä puolestani perustin filosofian laitoksen Perussuomalaisten ajatuspajaan: poliittiset vastustajani ovat vallanneet yliopistot ja perustaneet puoluetoimistonsa yliopistojen laitoksille.

Vasemmistoliiton vaaliehdokas Panu Raatikainen paheksui 11.6.2021 tieteellisen julkaisemisen pääfoorumillaan Twitterissä, että hain professorintehtävää Tampereen yliopistosta. Niin tein tasapainottaakseni yliopiston punavihreää kallistumaa. Muistutan, että yliopistot eivät ole vasemmiston omaisuutta, eikä kenenkään pitäisi kukkoilla tunkiolla, jota ei itse omista – ei myöskään Raatikaisen. Hänen kannanottoaan lukiessani voin vain toistaa Riikka Purran taannoisen ihastelun sen johdosta, mitä kaikkea yliopistojen alati vähenevillä resursseilla saadaankaan aikaan!

Filosofisesti ongelmallista ja suorastaan tieteen vastaista edellä mainitussa ja yliopiston vaatimassa profiiliajattelussa on sen kaavamaisuus ja sitouttaminen agendoihin ja disipliineihin. Todellisen tieteen ihanne ja ansio olisi nimenomaan kriittisyys, erimielisyys ja poikkeavuus totutusta ajattelusta. ”Profiloituminen” on filosofian kannalta yhtä tuhoisa periaate kuin ”affiliaatio”, eli myötäsukaisuus, joka korostaa samaa mieltä olemista tehtävien täytössä ja ”urapolun” tikapuilla sinnittelyssä. Se on samalla tavoin tieteen vastaista kuin vihervasemmiston keskuudessa yleistyneet itkunpurskahdukset ”häirinnästä” aina, kun joku sanoo jotain filosofisen kriittisyyden mukaista.

Ilmeisesti myös työelämäprofessoria valittaessa ”painottui työsuunnitelma” siksi, että akateemiset näytöt, tutkinnot ja pätevyys voitaisiin kiistää ja tieteellisten julkaisujen merkitys peittää. Sillä tavoin tehtäviin haalitut ”faktapäälliköt” ovat tosiasiassa tulppia totuudelle.

Ylen faktapäällikön nimike on jo sinänsä koominen, sillä se viestii, että faktoista (tosiasioista) päättäminen olisi median tehtävä. Työelämäprofessoriksi nimitetty entinen faktapäällikkö Ritva Leino on toiminut yhtenä 257 turhasta Ylen päälliköstä,[435] ja Sinä maksat.

---

[434] Ks. Iiris Ruohon ja Sinikka Torkkolan toimittamaa teosta *Journalismin sukupuoli* (2010).

[435] Medioiden keskinäisen kilpailun vuoksi löytyy myös valtamediasta silloin tällöin helmi. Yksi sellainen on Ilta-Sanomien 27.12.2016 julkaisema juttu ”Ylen raskas organisaatio: päälliköitä ja esimiehiä naurettavuuksiin asti”. Siinä oli jälleen yksi argumentti, miksi Yleisradio pitäisi laittaa matokuurille.

Voidaan siis sanoa, että nimityspäätös oli puolueellinen ja nimitetty henkilö ansioitumaton. Hän ei missään tapauksessa kuulu toimittajakunnan niin sanottuun älymystöön, jonka jäseneksi ei yleensäkään voi päätyä hallinnollisilla meriiteillä.

Yliopisto oli pyytänyt työelämäprofessuurin hakijoilta ”motivaatiokirjettä” näytteeksi siitä, mitä hakija aikoo tehdä, ja olinkin laatinut yliopistolle perusteellisen työsuunnitelman ja suorastaan yliasiallisen kirjelmän, jossa kirjoitin muun muassa näin:

> Uskon, että kaltaisellani filosofilla ja sosiaalipsykologilla voisi olla viestintätieteille paljon annettavaa sen kokemuksen pohjalta, jonka olen onnistunut hankkimaan sosiaalisessa mediassa, blogosfäärissä ja verkkokolumnistina.
>
> Arvelisin, että viittaamiltani rajapinnoilta lähtöisin oleva informaatio saattaisi kiinnostaa yliopistoyhteisöä ja että näkökulmistani kuuleminen voisi kiinnostaa opiskelijoita. Tarkoitukseni on pohtia vaihtoehtoisen ja valtavirtamedian dikotomiaa eri näkökulmista ja valaista alan opiskelijoille, millä tavoin median polarisoituneessa kentässä voisi edelleen luontevasti toimia.
>
> Useista ajankohtaisista aiheista, kuten populismista, vaihtoehtomedian roolista sekä ”totuudesta” ja ”valheesta” on puhuttu yksiulotteisesti, selitysvoimattomasti ja vahvojen presuppositioiden vallassa – myös akateemisen tutkimustoiminnan piirissä. Asiaan voi perehtyä lukemalla parisataa ensimmäistä sivua kirjastani *Totuus kiihottaa*. Esitin selvän näytön tavasta, jolla valtavirtamedia on pyrkinyt esittämään agendajournalisminsa ”faktajournalismina”, vaikka samat viestimet toisaalta korostavat viestinnän relatiivisuutta ja subjektiivisuutta.
>
> Tarkoitukseni on tasapainottaa mediassa ja viestinnän tutkimuksessa havaitsemaani kallistumaa sekä tendenssijournalismin muodossa esiintyvää yksipuolisuutta.
>
> Tavoitteeni on palauttaa tieteenfilosofinen, tietoteoreettinen ja metodologinen *ajatuskuri* viestinnän kysymysten ja ongelmien käsittelyyn.
>
> Toimitukselliselta työltä vaadittavan kriittisyyden ja totuusvaatimusten tulisi nähdäkseni realisoitua niin, että viestinnän vapausihanteet toteutuvat filosofisen moniselitteisyyden ja moniarvoisuuden huomioivalla tavalla. [...]
>
> Olisi suotavaa, että yliopisto-opetus perustuisi tieteelliseen asiantuntemukseen, suoritettuihin akateemisiin opinnäytteisiin ja tutkimusjulkaisuihin, jotka eivät omassa tapauksessani ole käytännön kokemusnäyttöjen vastakohtia. Siksi toivon, että yliopistolta löytyisi rohkeutta valita työelämäprofessoriksi minut.[436]

Ei löytynyt. Tieteellistä pätevyyttä vailla olevia puotipuksuja on toimitettu työelämäprofessoreiksi aiemminkin. Mieleen tulevat Helsingin Sanomien Reetta Räty ja Vihreän Langan Elina Grundström sekä Turun yliopistossa vastaavaan tehtävään nimitetty Pauli Aalto-Setälä, joista yhdelläkään ei ole tohtorintutkintoa eikä muuta akateemista kelpoisuutta.[437] Heidän nimittämisensä ei ole tietenkään heidän omaa syytään vaan seuraus akateemisen kriittisyyden tahallisesta höllentämisestä. He ovat eteviä opportunisteja, jotka ottivat hyödyn toimittajien ja yliopistokollegojensa välisestä tutunkaupasta ansioituakseen tiedepoliittisen vallan hunajalla.

[436] Ote hakemusasiakirjastani Tampereen yliopistoon journalistiikan työelämäprofessoriksi 26.4.2021.

[437] Tohtorintutkintoa suorittamattomat Räty ja Grundström toimivat viestinnän työelämäprofessoreina Tampereen yliopistossa ja Aalto-Setälä Turun yliopistossa. Kirjoitin aiheesta kirjassani *Totuus kiihottaa* (s. 294).

Miksi sitten työelämäprofessuurin täyttöä koskeva jeremiadi on tässä? – Siksi, että tätä kautta voin osoittaa, kuinka mielivaltaista akateemisten tehtävien täyttö yliopistoyhteisössä on ja kuinka sisäänpäinlämpiävästi media-ala uusintaa itsensä. Journalistiikan työelämäprofessuureissa tieteen medioituminen huipentuu, kun tehtäviin nimitetään toimittajia. Toimittajat, joiden pitäisi olla viestintätieteiden kohteina, pääsevät näin päättämään myös itseään koskevista ”tieteellisistä totuuksista” ja kehumaan sekä edistämään tekemäänsä journalistiikkaa opetuksissaan. Lopullisesti oman puolueellisuutensa Tampereen yliopisto todisti valitsemalla keväällä 2022 journalistiikan työelämäprofessoriksi äärivasemmistolaisen Johanna Vehkoon, joka oli toiminut Ylen ”faktantarkistajana”.

Työelämäprofessuurien täyttäminen ei poikkea mitenkään poliittisista virkanimityksistä. Viestinnän työelämäprofessorien alikvalifioituneisuus osoittaa, että tehtäviin nimitetään vailla metodologista pätevyyttä olevia toimittajia, jotta tiedon ja totuuden tavoittelu joutuisivat väistymään ja valheellisuuden levittäminen voisi jatkua toimittajien ja tieteilijöiden yhteisessä kuplassa.

Työelämäprofessuureja ei ole tarkoitus täyttää yhtä tiukoin perustein kuin oikeita professuureja, mutta ajatuskurin palauttaminen tähänkin yhteyteen olisi paikallaan. Samaan tapaan haluaisin tasapainottaa yhteiskuntatieteiden opiskelijoiden sukupuoliedustuksen sukupuolten luonnollisia määräedustuksia vastaavaksi.

Eräs ongelma on, että henkilövalintoihin pääsevät nyky-yliopistoissa vaikuttamaan kaikenlaiset *human resources* -sihteerit, jotka nostavat tieteellisen ansioitumisen perusteiksi sopeutumisen, mukautumisen, samaa mieltä olemisen ja feminiinisen ryhmäkoheesion tapaisia ihanteita. Tästä johtuu, että akateemisista projekteista tulee vaikuttavia kahvinjuontihankkeita, joista tuotetaan mitättömiä artikkeleita ja jotka päättyvät harmoniseen vollotukseen Donald Trumpin ja kansallismielisyyden pahuudesta. Tuota isäongelmaa näyttää olevan välttämätöntä hoitaa valtavirran uutismedioissa joka päivä uudestaan.

Keskeinen syy akatemioiden alennustilaan on, että näennäisesti tiukasta karsinnasta ja kilpailusta huolimatta yliopistot eivät saa palvelukseensa parhaita, etevimpiä ja älykkäimpiä yksilöitä, vaan poliittisesti sitoutuneimmat, tottelevaisimmat ja heikoimmin ansioituneet, jotka ovat kiistämättömästi suorittaneet vain alimmat tutkinnot ja opinnäytteet.

Vertailun vuoksi Helsingin yliopisto vaatii tohtorintutkinnon kaikilta työelämäprofessoreilta. Haluaisin opetus- ja kulttuuriministeriön, rehtorien neuvoston ja Professoriliiton laajentavan tämän vähimmäisvaatimuksen koskemaan kaikkia yliopistoja. Kyse ei ole pelkästä muotoseikasta vaan siitä, että näytöt kyvystä tehdä tieteellistä tutkimusta pitää esittää, jotta voi luotettavasti antaa opetusta yliopistoissa.

13.3. Ajatuskurin palauttaminen

Kokemani tiedepoliittinen muilutus ja diskriminaatio antavat historiallisen näytön yliopistoihin pesiytyneiden vasemmiston etäispäätteiden epäreiluudesta ja kaikenkarvaisesta kataluudesta. Aikaa myöten kyseisenlainen yhteiskunta”tiede” jäänee dokumenttiaineistoksi siitä, kuinka vihervasististista journalistiikan ja viestinnän opetus ja tutkimus ovat olleet.

Monet yhteiskuntatieteet eivät muuta olekaan kuin pyrkimystä linnoittautua oman sanastonsa ja tieteenalarajojensa taakse vain siksi, että siten erityistieteilijät voivat taata leipäpuun oman disipliininsä edustajille ja estää monin verroin pätevämpien filosofien

nimittämisen kyseisiin yliopistotehtäviin. Lähes jokainen yhteiskuntatieteilijänä esiintyvä on nykyään jonkinlainen vihervasemmiston poliittinen sihteeri**,** kuten myös monet valtion ja kuntien virkamiehet ja etenkin -naiset.

Yhteiskuntatieteilijät ovat alkaneet pitää vasemmistolaisuuttaan tieteellisenä ansiona niin, että he eivät hyväksy edes opiskelijoiden tutkintoja eivätkä opinnäytteitä, elleivät opiskelijat suostu vasemmistolaisperäisen diskurssin, yliyksilöllisen maailmankuvan ja internatsismin vangeiksi: toistelemaan tiettyjen vasemmistolaisten oppimestarien haja-ajatuksia. Näin opiskelijoiden tiedonsaantioikeuksia ja mahdollisuutta kriittisyyteen vaikeutetaan. Eräs opiskelija tilitti minulle viime eduskuntavaalien aikaan opintosuorituksensa tulleen hylätyksi vain, koska hän esitti perusteltua maahanmuuton ja monikulttuuri-ideologian arvostelua sosiaalipsykologian oppiaineessa Helsingin yliopistossa.

Valitettavasti opiskelijat joutuvat edelleen teeskentelemään, että he hyväksyvät tieteen kaavussa esitetyn maahanmuuttopropagandan, feminismin, monikulttuuri-ideologian ja kolonialismisyytöksillä voidellun ilmastopoliittisen anekaupan, tai muuten heidän tutkinnon suorittamisensa vaarannetaan. Aikana, jolloin koulutuksen sanotaan olevan investointi, yliopistoihin hakeutuvien kannattaakin miettiä tarkkaan, millä tavoin ”profiloituneista” hautomoista tutkintonsa ostaa. Punavihreän mankelin läpi käyminen on mainehaitta kaikkialla muualla, paitsi samanmielisten piirissä.

Tämän vuoksi iloitsin tiede- ja kulttuuriministeri Annika Saarikon (kesk) toukokuussa 2021 ilmoittamasta ”sopeutuksesta”, jolla päätettiin leikata tieteen määrärahoja 35 miljoonalla eurolla vuodesta 2023 alkaen. Perusteeksi ministeri mainitsi, että tieteen rahoitus on nykyisin ennennäkemättömän runsasta hallituksen tekemien määrärahalisäysten johdosta.[438] Leikkauksen peruste ei nyt vain ollut sopimattomien puhuminen vaan valtiontalouden kassakriisi. Joka tapauksessa ministerin perustelut olivat yhtä valheellisia kuin aiemminkin, mutta taktiikka oli hyvä. Kun on lisätty, niin voidaan ottaa, ja kun otetaan, niin voidaan lisätä.

Mikäli itse olisin ministeri, ottaisin yliopistojen läpipolitisoituneilta tieteenaloilta kohdennetusti pois koko valtionrahoituksen siihen asti, kunnes jäsenkirjaprofessorit on sanottu irti tehtävistään ja tehtävät on täytetty uudestaan joko puolueettomilla suomalaisilla ihmisillä tai poliittisen monipuolisuuden takaavilla henkilöillä – ihan vain tasa-arvon ja yhdenvertaisuuden varmistamiseksi.

Tieteellisinä esiintyviltä yhdistyksiltä ja seuroilta sekä niiden julkaisuilta toivoisin otettavan pois valtionavustukset siihen asti, kunnes julkaisukäytännöt ovat korjatut ja julkaisufoorumit vapautetut vihervasemmistolaisen ideologian kahleista, kiristyksestä ja sensuroinneista. Taloudellista tukea ei pidä palauttaa, ennen kuin läpinäkyvyyden periaatteet ovat ulotetut halki päätoimitusten, toimituskuntien ja toimitusneuvostojen ja refereet ovat pakotetut esiintymään omalla nimellään sekä perustelemaan kannanottonsa julkisesti. *Tämä* olisi *filosofisten periaatteiden* mukainen julkaisufoorumihanke. Koska opetus- ja kulttuuriministeriö ja TSV eivät niin tee, haluaisin valtiovarainministeriön vääntävän rahahanat kiinni yhteiskuntatieteellisenä esiintyvältä toiminnalta, kunnes ajatuskuri on saatettu voimaan.

[438] Tiede- ja kulttuuriministerin kenkiin palannut ja sittemmin valtiovarainministeriksi siirretty Annika Saarikko esitti Iltalehdessä 7.5.2021, että tiede nauttii ennennäkemättömän suurta rahoitusta. Tuon hän sanoi puolustellakseen hallituksen puoliväliriihessä tiederahoitukseen tekemää 35 miljoonan euron vuotuista leikkausta, joka oli tarkoitus toimeenpanna vuodesta 2023 alkaen, kunnes hallituksen vasemmistopuolueet peruivat ”tieteen” määrärahaleikkaukset puolustaakseen yliopistojen suojatyöpaikoissa toimivia kellokkaitaan.

13.4. Kirjastosensuurista

Kirkkonummen kirjasto oli siitä kiva, että se hankki filosofian hyllyynsä lähes kaikki uudet kirjani. Kirjastosta löytyivät muiden muassa filosofian väitöskirjani *Rakkauden välittäjä* (1997), romaani *Kuka halusi murhata filosofin?* (2000), *Työttömän kuolema* (2005), *Filosofiset viuhahdukset* (2007), *Enkelirakkaus* (2008) ja *Suomalaisen nykyfilosofian historia* (2009). Jotenkin arvasin, että kun kirjaston uusi rakennus valmistuu, sisältä ei löydykään enää samaa, mitä ennen.

Minulla on tapana tehdä pistokokeita kirjastojen kokoelmiin tarkistaakseni omien teosteni läsnäolon ja lainaustilan. Niin en tee turhamaisuuttani vaan valvoakseni kirjastojen sensurointikäytäntöjä, toisin sanoen siksi, että kanssani poliittisesti samalla tavoin ajattelevien teoksia on usein poistettu kirjastojen kokoelmista ilman mitään perusteltua syytä.

Kun kesän 2021 eräänä aurinkoisena päivänä kävelin Kirkkonummen uuteen kirjastoon, jonne tilaa oli kokoelmia varten saatu runsaasti lisää, huomasin, että *joka ikinen* kirjani oli poistettu kirjaston hyllyistä ja luettelosta. Teoksistani ei löytynyt jälkeäkään myöskään kirjaston elektronisesta tietokannasta, ei nimikehaulla eikä muutoin. Tekijänimellä tulos oli 0.

Tiedustelin anonyymisti kirjastovirkailijalta, onko kirjaston kokoelmista poistettu rakennuksen uudistustyön yhteydessä teoksia ja millä perusteella valikointia on mahdollisesti tehty. Virkailija vastasi melko ylenkatseelliseen sävyyn, että ainahan kokoelmista poistetaan kirjoja, jotka ovat vanhentuneet ja jotka eivät ”kierrä”. Hän kysyi, olisiko jotakin, mitä kokoelmista etsin.

Vastasin kysymällä, kuinka selitätte, että kirjasto on poistanut kokoelmistaan kaikki kuusi teostani, jotka eivät olleet edes vanhoja, eikä kirjoista näy jälkeäkään myöskään ATK-rekisterissä. Virkailija tiedusteli nimeäni, jolloin vastasin, että enpäs sanokaan, mutta saatan tehdä asiasta poliittisen kyselyn. Vaikuttaa, kuin hän olisi tiennyt kirjojen kiertymisestä kadoksiin jotain. Vertailun vuoksi mainittakoon, että filosofian hyllyistä löytyi kyllä useita 1970-luvulla julkaistuja vasemmistofilosofien teoksia.

Voidaan ajatella, että mitäpä muutaman kirjan katoamisesta, kun kirjastoissa ei juuri kukaan enää muutenkaan käy, vaan kaikki luetaan Internetistä, jos mistään, ja ihmiset vain peukuttavat Facebookissa ja piipittävät Twitterissä. Asia ei ole kuitenkaan niin yksinkertainen. Yhdenkään kirjoittajan kaikki teokset eivät voi kadota kerralla ilman, että kyse on kirjastosensuurista. Tällaista tuskin voisi tapahtua millään ”aineistonvalintaperiaatteella”, vaan kyse täytyy olla sananvapauteen kohdistuvasta aggressiosta ja yrityksestä estää informaation kulkua.

Teokseni nimittäin katosivat kirjaani *Totuus kiihottaa* koskevan kohun jälkeen, ja siksi minulla on syytä olettaa, että jotkut vihervasemmiston aktivistit tai RKP:n paikalliset feministit ovat paiskanneet kostoksi kaikki kirjani silppuriin. On mahdollista, että joku on pitänyt kirjastolautakunnassa teoksiani vastaan puheen niiden polttamiseksi roviolla.

Tapaus muistuttaa sosiologi Henry Laasasen vuonna 2008 julkaiseman *Naisten seksuaalinen valta* -teoksen tuhoamista Turun kaupunginkirjastossa 2017.[439] Nyt tuho oli vain

[439] Asiasta kertoi muiden muassa MTV3 verkkouutisten jutussa ”Virkailija lähetti suositun kirjastokirjan tuhottavaksi Turussa – somekohu laittoi kirjaston ja kaupungin pahoittelemaan”. Kirjoitin tapauksesta kirjani *Totuus kiihottaa* sivulla 314. Omien kirjojeni hävittämisestä en havainnut yhdenkään median uutisoineen.

moninkertainen, ja rouhimoon oli pantu kaikki teokseni. En mainitse asiasta siksi, että pitäisin kirjoillani sinänsä väliä, mutta kyse on sananvapauteen liittyvästä kansalaisten tiedonsaantioikeudesta. Kun kirjastot tuhoavat aineistoja, silloin loukataan YK:n ihmisoikeuksien julistukseen kirjattua oikeutta julkaista ja *vastaanottaa* informaatiota kaikkien kanavien kautta.

Sarkastista on, että olin arvostellut kirjastosensuuria teokseni *Totuus kiihottaa* kappaleessa 15.2, jossa osoitin yhdeksi syyksi feministien vallankäytön aineistovalinnoissa.[440] Siitä oli kirjoittanut aiemmin myös eräänä lähteenäni ollut kirjastonhoitaja Heikki Poroila teoksessaan *Luurangot portinvartijan kaapissa* (2007).

Koska suuri osa kirjastovirkailijoista on vihervasemmistolaisia feministejä, totuus tiedon monipuolisuudesta vääristyy julkisessa kirjastolaitoksessa, ja siten rikotaan kirjastojen yleisiä toimintaperiaatteita. Historian emeritusprofessori Timo Vihavainen kirjoitti kolumnissaan ”Kirjastojen tarkoitus”, että aineistojen tuhoaminen myös vanhentuneena on silkkaa barbariaa.[441] ATK-oppaat ja muut kertakäyttötietoa sisältävät julkaisut kenties vanhenevat, mutta muilla teoksilla saattaa olla dokumentaatioarvoa vielä vuosikymmentenkin päästä. Siksi yksikään kirja ei kuulu rouhimoon, vaan ikääntyneenäkin vain varastoon. Kun digitaaliset julkaisut katoavat Internetistä, alkaa aikakauttamme leimata keskiaikaa synkempi pimeys.

Tarjosin teokseni *Totuus kiihottaa* tekijänkappaleita sittemmin hankittaviksi myös muutamalle suurimmalle kirjastolle ja yliopistokirjastoille. Vain Eduskunnan kirjasto ja Turun sekä Tampereen kaupunginkirjastot hankkivat teoksen; Turku luultavasti siksi, että kirjastoa vastaan oli esitetty perustavanlaatuista arvostelua julkisuudessa.[442]

Muualta vastattiin verukkeellisesti kierrellen ja kaarrellen. Esimerkiksi Vantaalta vasemmistolainen virkailija selitti, että kirjasto tekee hankintansa vain ”sopimustoimittajiensa” kautta. Näin ei ole ollut suinkaan aina. Ja mitä se tarkoittaa? Antaako kirjasto kaupallisten sopimustoimittajiensa päättää aineistojensa valinnasta tarjonnallaan? Jos näin on, hyllyyn päätyy vain Sofi Oksasen, Kari Hotakaisen ja Jari Tervon viihderomaaneja.

Yliopistokirjastoissa teokseni *Totuus kiihottaa* vapaakappaleet ovat suljetuissa kokoelmissa tai varastoissa lukkojen takana, josta niitä pitää erikseen pyytää nähtäviksi kuin harvinaisia asiakirjoja tai dokumentteja. Ja kyllähän teos sitä onkin.

Kun Espoon kauppakeskus Omenassa toimiva kaupunginkirjasto siirrettiin rakennuksen päädystä toiseen, jossa sille avattiin sosiaalitoimistoa ja leikkikenttää muistuttavat tilat, yleiskato filosofian hyllyssä oli kauhea. Seinien kokoisia hyllyjä poistettiin, ja tilalle ilmestyi matalia lastenosastoilta tuttuja tasoja, joilla on nyt muutama satunnainen kirja kuin heitteille jätetty lelu. Kokoelmista poistettiin suurin osa kaikista teoksista, joukossa tietysti kaikki kahdeksan kirjastossa ollutta kirjaani.

Syy oli kirjaston johtajana toimineen Ursula Draken, joka julisti halunneensa tehdä kirjastosta ”maahanmuuttajien olohuoneen”.[443] Aineisto on nyt niukkaa kuin Helsingin

[440] *Totuus kiihottaa*, s. 314 jss.

[441] Timo Vihavainen blogikirjoituksessaan ”Kirjastojen tarkoitus” 25.4.2018.

[442] Tietokirjailija Tapio Holopainen järjesti Tampereen pääkirjastossa Metsossa kirjaani *Totuus kiihottaa* liittyvän ”Sananvapaus ja media” -seminaarin 3.9.2021. Seminaarin tallenne on kuultavissa YouTubesta <https://www.youtube.com/watch?v=pEbT14ptV9c> samoin kuin esitelmäosuuteni <https://www.youtube.com/watch?v=AvWjYBYzW6k>.

[443] Helsingin Uutiset kertoi Espoossa menellään olevasta kulttuuribarbaarisesta aineistojen tuhoamisesta jutussa ”Sunniva Drake teki kirjastoista maahanmuuttajien olohuoneita – ’Minulla on missio ja rakastan

uudessa keskustakirjastossa Oodissa, joka muistuttaa linja-autoasemaa tai muuta terminaalia, ei enää kirjastoa lainkaan.

Vielä 7.6.2016 teokseni *Enkelirakkaus* oli Kirkkonummen kirjaston kirjanäyttelyssä – ennen kirjani *Totuus kiihottaa* julkaisemista, minkä jälkeen kaikki kirjani poistettiin kirjastosta.

Mitään teostani ei ole kysytty minulta yhtä paljon kuin kirjaani *Totuus kiihottaa*, jonka jakelun julkaisija Suomen Perusta keskeytti suojellakseen itseään opetus- ja kulttuuriministeriön taloudelliselta kiristykseltä. Filosofiaani ja tieteellistä tutkimustoimintaani vastaan suunnattu vihamielisyys on ollut myös kirjastolaitoksesssa häikäilemätöntä, röyhkeää, tieteen ja tutkimuksen periaatteiden vastaista, oikeusvaltion vastaista ja kaikella tavalla halveksittavaa.

Myös kirjastokritiikkini oli kaiken etiikan ja moraalin mukaista, eikä mitään tasa-arvon vastaista ollut siinä, että paljastin, kuinka feministit polkevat miesten tasa-arvoa median ja koulujen ohella myös muilla informaatioaloilla, kuten kustantamoissa. Kuntien ja oppilaitosten julkiset kirjastot ovat menettäneet kaiken luottamuksen kansallismielisten ihmisten ja muiden ei-vasemmistolaisten näkökulmasta. Aina jonkun sanoessa jotain punavihreästä ideologiasta poikkeavaa, on jokin maahanmuuttajataustainen tai feministinen *cancel*-raati rääkymässä moniarvoisuuden ja suvaitsevuuden puolesta sensuurilla uhaten. Tästä johtuu, että ainoa tapa jakaa informaatiota on nähtävästi omatoimisuus: omakustantaminen, verkkojulkaiseminen ja yksityiset kirjastot.

Sama pätee tietenkin myös moneen muuhun asiaan. Vain yksityisyys takaa luotettavuuden niin omistussuhteisiin liittyvissä asioissa kuin informaationjakelussakin, sillä jul-

haasteita’” 5.3.2017. Hänellä oli siis *poliittinen tarkoitusperä* ja hän halusi riidellä: tällä kertaa ylittääkseen toimivaltansa, käyttääkseen julkisia varoja väärin ja tehdäkseen kirjastoista sirkusteltoja omien sensuurimielialaa levittävien mieltymystensä performoimiseen.

kinen omaisuus on aina heitteillä ja toisten ihmisten tallottavana, vääristeltävänä ja tuholle alttiina. – Me luomme. Kirjastot tuhoavat. Punavihreä sossutiede sensuroi.

Samalla kun julkiset kirjastot ovat ottaneet käyttöönsä erilaisia sananvapauden suodattimia ja ideologisia valikointiperusteita, kuten ”monikulttuurisen kirjaston tavoitteen” ja ”tasa-arvon sekä yhdenvertaisuuden edistämisen”, ne ovat yrittäneet *pakottaa* kirjailijoita ja lukijoita *olemaan tiettyä poliittista mieltä*, toisin sanoen ajattelemaan vihreästi ja vasemmistolaisesti.

Laissa yleisistä kirjastoista (29.12.2016/1492) ei kuitenkaan puhuta monikulttuurisuudesta, tasa-arvosta eikä suvaitsevuudesta mitään, mutta silti kuntien kirjastot ovat sisällyttäneet näitä kelluvia merkitsijöitä toiminta-ajatuksiinsa ja strategioihinsa. Niillä puolestaan on rajoitettu lain 6 §:ssä mainittuja ja kirjastojen informaatiopalvelutehtävään liittyviä velvoitteita, kuten yhteiskunnallisen ja kulttuurisen vuoropuhelun edistämistä, pääsyä aineistoihin, tietoon ja kulttuurisisältöihin sekä vaatimusta pitää monipuolisia kokoelmia.

Meidän kansallismielisten ja ei-sosialistien onkin ehkä tulevaisuudessa panostettava yksityisten kirjastojemme ylläpitoon ja säilyttämiseen. Esimerkiksi minun kirjastostani löytyvät omistuskirjoituksella varustettuina edellä mainitun Henry Laasasen kirjan lisäksi muiden muassa Jussi Halla-ahon *Kirjoituksia uppoavasta lännestä* (2009) ja Tapio Holopaisen *Islam ja Suomi* (2016). Tämäntapaiset teokset nostavat arvoaan vuosien saatossa, eikä niitä koskaan nähdä alennusmyynneissä, kuten kustantamojen suoltamia markettikirjoja. – *Privata bibliotheca, sedes sapientiae.*

13.5. Wikipedian valheet

Olin todennut teoksessani *Totuus kiihottaa*, että myös tietosanakirja Wikipediasta on tullut verkkovihan ja punavihreän maineterrorin alusta, jolla vasemmiston pioneerit käyvät loppumatonta informaatiosotaa.[444] Tämä heijastui tietenkin mediatutkimukseni käsittelyyn Wikipediassa.

Vasemmiston valveutuneet verkkoaktivistit kirjoittivat teoksestani pian sen ilmestymisen jälkeen Wikipediaan artikkelin, joka oli suunnattu pilaamaan kirjani vastaanottoa.[445] Kirjoituksessa lueteltiin irrallisia poimintoja median kostoista, ikään kuin ne olisivat objektiivisia ja puolueettomia arvioita teoksestani. Ne, joita Wikipediassa siteerattiin mukapuolueettomina asiantuntijoina, olivat kirjassa arvostelemiani henkilöitä, joilla oli voimakas intressi kostaa: Emilia Palonen, Juho Typpö ja niin edelleen pitkänä vanana parodiahorisontin laidalle asti.

Tämä osoittaa, että populistiselle valtamedialle altistuneet Wikipedian kirjoittajat rämpivät vielä syvemmällä mudassa kuin toimittajat, joiden propagandaa he toistavat. Henkilökohtaisen sodankäyntinsä jatkoksi vihervasemmiston aktivistit aloittivat kirjastani *Totuus kiihottaa* laajan repimisen havaittuaan, että asiasta voitiin sanoa jotain negatiivista pelkkien sekundäärilähteiden turvin. Näin disinformaatio muuttui edelleen jaeltuna misinformaatioksi.

[444] Ks. kirjani *Totuus kiihottaa* lukua 15.3 ”Vie sinä, minä Wikisen”.

[445] Wikipedia-artikkeli teoksestani ilmestyi verkkotietosanakirjaan 23.8.2020, jolloin suurin osa kirjaani käsittelevästä kinastelusta siirrettiin minua itseäni käsittelevästä henkilöartikkelista hakusanan ”Totuus kiihottaa” alle. Tietosanakirja-artikkelista tuli kuitenkin pian verkkovihan alusta, kun vihervasemmiston aktivistit alkoivat pitää oikeutenaan päättää, mitä minusta ja kirjastani julkaistaan ”tietona”.

13.5.1. Vihervasemmiston verkkovihaa Wikipediassa

Wikipedian ”Totuus kiihottaa” -artikkelista jynssättiin pois tieto kirjaani haukkuneen Emilia Palosen äärivasemmistolaisuudesta ja siitä, että hänen aggressiivinen kannanottonsa oli seuraus kritiikistä, jota olin esittänyt hänen persuvihamielisestä nippupamfletistaan *Jätkät & jytkyt*. Wikipediaan kirjoittava nimimerkki ”Miikhali” perusteli poistoa hehkuttamalla ja mainostamalla poliittista suosikkiaan ja toteamalla artikkelin muutoshistoriassa: ”Palosen oppiarvo näkyviin; poliittinen tausta ei liene relevantti”.[446] Tosiasiassa tieto arvioijan poliittisesta taustasta on erittäin relevantti, sillä se selittää Palosen hyökkäyksestä sen, mitä hän itse ei haluaisi muiden tietävän: hän on minuun nähden niin sanottu julkinen vihamies, eli tässä tapauksessa tietysti nainen.

Toimittaja Juho Typön pyrkimys puolustaa Helsingin Sanomia ja hänen yrityksensä murentaa Perussuomalaisten kannatusta häivytettiin samalla tavoin pois Wikipedia-artikkelin tiedoista. ”Miihkali” poisti myös suuren määrän muuta olennaista tietoa, kuten sen, että Juho Typön kritisoima ”tapaus oli Hankamäen tutkimusnäyttönä Helsingin Sanomien nostamasta skandalisaatiosta, jossa eräs draaman lehtori oli soveltanut Jouko Turkan taannoisia opetusmenetelmiä lukiossa ja jota kirjassa käsiteltiin *esimerkkinä median tarkoitushakuisuudesta*”.[447]

”Miihkali” poisti niin ikään tiedon, että ”pääasiassa kirjaa kommentoivat toimittajat tai heidän valikoimansa asiantuntijat, mikä noudatteli Hankamäen näkemystä medioitumisesta”.[448] Suuri määrä muitakin tietoja poistettiin, joukossa erityisesti tutkimusmetodeja koskevat osiot. Sen sijaan Wikipedian kirjoittajat laittoivat näkyville toimittajien ja heidän yliopistokellokkaidensa omahyväisen Salama-tuomion. Mainittakoon, ettei Hannu Salaman *Juhannustansseissakaan* ollut mitään Jumalan pilkkaa, vaan tuokin väite oli juorujen varainen lavastus, jonka *media* loi ja paisutti.[449]

Se, että Wikipedian mukaan teokseni vastaanotto oli ”hyvin kielteinen”,[450] merkitsee vain, että pöhäytin median muurahaiskekoa tavalla, joka oli täydellisessä sopusoinnussa filosofian ihanteiden ja tieteen etiikan kanssa. Mitäpä muuta vastaanotto olisi voinut olla kuin ”hyvin kielteinen”, kun kirjaani arvioi media, jota olin arvostellut?

---

[446] Tiedon minua kritisoineen Emilia Palosen äärivasemmistolaisuudesta ja hänen kannanottonsa kostomaisesta luonteesta poisti 10.9.2020 Wikipediaan kirjoittava nimimerkki ”Miihkali”.

Sama verkkotoimija teki vuoden 2021 loppuun mennessä ”Totuus kiihottaa” -artikkeliin peräti 104 muutosta. ”Miihkali” on julkisuuteen antamiensa tietojen mukaan oikealta nimeltään Mikael Tuominen, ja Wikipedian profiilitiedoissaan hän luonnehtii itseään historian ja uskontotieteen ikuiseksi opiskelijaksi. Nöyrä ajatus, mutta miksi juuri hänen pitäisi päättää siitä, mitä kirjastani *Totuus kiihottaa* esitetään totuutena?

[447] Wikipedia-artikkelista ”Totuus kiihottaa” poistettu tieto.

[448] Muutos artikkeliin ”Totuus kiihottaa” 11.9.2020. Ks. artikkelin muutoshistoriaa.

[449] Hannu Salaman vuonna 1964 Otavalta ilmestyneen teoksen *Juhannustanssit* kirjoittaja tuomittiin vuonna 1966 Helsingin hovioikeudessa jumalanpilkasta ehdolliseen vankeusrangaistukseen ja kustantaja Kari Reenpää sakkoon ja ”rikoshyödyn menettämiseen”. Teoksen myymättä oleva painos määrättiin valtiolle ja tuhottavaksi. Korkein oikeus pysytti tuomion mutta poisti sakkorangaistuksen. Tuomio tuli erityisesti neljästä sivusta. Sivulla 139 oli kuusi riviä, joissa päähenkilö pilkallisesti imitoi papin saarnaa, ja sivulla 142 päähenkilö puhui ivallisesti viimeisestä tuomiosta ja hautojen avautumisesta. Mika Waltari ja Väinö Linna eivät pitäneet teosta jumalanpilkkana, ja presidentti Kekkonen armahti Salaman vuonna 1968.

Vuonna 1971 jumalanpilkkarikoksen rangaistusta lievennettiin, ja nykyisin rikoslain kohta on korvattu säädöksellä ”uskonrauhan rikkomisesta”, josta on tullut aivan yhtä paha tieteen, totuuden ja kriittisyyden este. Vaadin kyseisten ideologisten lainkohtien kumoamista teoksessani *Totuus kiihottaa*.

[450] Wikipedia-kirjoittajien mielipide artikkelissa ”Totuus kiihottaa”.

Mainintaan ”hyvin kielteinen” liittyi lisäksi perusteeton sivumerkitys, että kielteisyys on moraalisesti ”hyvää”. Oikea muotoilu olisi ollut: ”’Totuus kiihottaa’ sai *erittäin ristiriitaisen* mutta *perustelemattoman* vastaanoton *teoksessa kritisoiduissa medioissa*.” Sillä *tämä* on totuus. Tässä valossa ”kielteinen” oli kieltämättä *myönteistä* tavalla, jonka vuoksi kriittisestä mediatutkimuksestani tuli kaikkien aikojen *menestys*.

Wikipedian artikkelissa esitellään kuitenkin täytenä totuutena toimittajien kostoa: täytyyhän median revanssin olla totta, kun niin sanotaan jossain lehdessä! Tosiasiassa päivälehtien sivuilla kirjoitetun ei pitäisi olla objektiivisuuden tae *missään*, ei myöskään Wikipediassa. Totuushan on, että vaikka vastaanotto mediassa olikin kielteinen, teos sinänsä oli erittäin rakastettu ja vastaanotto lukijoiden piirissä suureksi osaksi myönteinen.

Wikipedia on viittaamisen muotovaatimukset täyttävä ja pinnalta sliipattu juorujen räme siksi, että se julkaisee ”tietona” muusikoiden näkemyksiä. Minkäänlaista omaa lähdekritiikkiä Wikipediassa ei ole.

- (nyk. | edell.) ○ 2. lokakuuta 2020 kello 21.26 PtG (keskustelu | muokkaukset) . . (36 264 tavua) (+4) . . *(lupaava)* (kumoa)
- (nyk. | edell.) ○ 2. lokakuuta 2020 kello 20.09 Miihkali (keskustelu | muokkaukset) **p** . . (36 260 tavua) (−338) . . *(lyhennetty johdantoa)* (kumoa)
- (nyk. | edell.) ○ 25. syyskuuta 2020 kello 07.15 2001:999:21:3662:7d35:f10e:6451:3 (keskustelu) . . (36 598 tavua) (+1) . . *(Kielioppivirheen korjaus.)* (kumoa) (Merkkaukset: Visuaalinen muokkaus, Mobiilimuokkaus, mobiilisivustosta)
- (nyk. | edell.) ○ 23. syyskuuta 2020 kello 08.22 Miihkali (keskustelu | muokkaukset) **p** . . (36 597 tavua) (+21) . . *(Luokka:Pamfletit)* (kumoa)
- (nyk. | edell.) ○ 22. syyskuuta 2020 kello 08.35 Miihkali (keskustelu | muokkaukset) **p** . . (36 576 tavua) (−111) . . *(kh)* (kumoa)
- (nyk. | edell.) ○ 20. syyskuuta 2020 kello 18.14 Matthäus Gehägeberg (keskustelu | muokkaukset) . . (36 687 tavua) (+3) . . *(muotoilin johdantoa niin, että takaisinperinnän määrän peruste näkyy myös siinä)* (kumoa) (Merkkaus: Visuaalinen muokkaus)
- (nyk. | edell.) ○ 20. syyskuuta 2020 kello 17.43 Miihkali (keskustelu | muokkaukset) **p** . . (36 684 tavua) (−14) . . *(→Lajityyppi ja metodologia: kh)* (kumoa)
- (nyk. | edell.) ○ 20. syyskuuta 2020 kello 17.38 Miihkali (keskustelu | muokkaukset) . . (36 698 tavua) **(−648)** . . *(→Median kritiikki: lyhennetty)* (kumoa) (Merkkaus: Visuaalinen muokkaus)
- (nyk. | edell.) ○ 20. syyskuuta 2020 kello 15.08 Miihkali (keskustelu | muokkaukset) **p** . . (37 346 tavua) (+54) . . *(→Lajityyppi ja metodologia: kh, lisäys, viite)* (kumoa)
- (nyk. | edell.) ○ 20. syyskuuta 2020 kello 15.07 Miihkali (keskustelu | muokkaukset) **p** . . (37 292 tavua) (+443) . . *(→Kirjoitusprosessi ja julkaisu: näin)* (kumoa)
- (nyk. | edell.) ○ 20. syyskuuta 2020 kello 15.03 Miihkali (keskustelu | muokkaukset) **p** . . (36 849 tavua) (+26) . . *(→Median kritiikki: w)* (kumoa)
- (nyk. | edell.) ○ 20. syyskuuta 2020 kello 15.02 Miihkali (keskustelu | muokkaukset) **p** . . (36 823 tavua) (−31) . . *(→Median kritiikki: otetaan alpakat pois, ei niillä ole oikeasti mitään merkitystä)* (kumoa)
- (nyk. | edell.) ○ 20. syyskuuta 2020 kello 15.01 Miihkali (keskustelu | muokkaukset) . . (36 854 tavua) (−93) . . *(Marinista hieman, viitteiden korjailua ym)* (kumoa)
- (nyk. | edell.) ○ 20. syyskuuta 2020 kello 14.57 2001:999:52:9669:24e3:b662:7bca:6b49 (keskustelu) . . (36 947 tavua) (+13) . . *(Tällainen vailla tarkempaa selitystä oleva termi tarvitsisi kyllä edes hieman avaamista)* (kumoa)
- (nyk. | edell.) ○ 20. syyskuuta 2020 kello 14.54 Miihkali (keskustelu | muokkaukset) **p** . . (36 934 tavua) (+50) . . *(→Kirjoitusprosessi ja julkaisu: lähteen mukaan, vaikka onkin epämääräisempi näin)* (kumoa)
- (nyk. | edell.) ○ 20. syyskuuta 2020 kello 14.46 Miihkali (keskustelu | muokkaukset) . . (36 884 tavua) **(+1 891)** . . *(→Teoksen sisältö: laaj.)* (kumoa) (Merkkaus: Visuaalinen muokkaus: vaihdettu)
- (nyk. | edell.) ○ 20. syyskuuta 2020 kello 14.04 Miihkali (keskustelu | muokkaukset) **p** . . (34 993 tavua) (−11) . . *(johdanto artikkelin mukaiseksi)* (kumoa)
- (nyk. | edell.) ○ 20. syyskuuta 2020 kello 14.01 Miihkali (keskustelu | muokkaukset) . . (35 004 tavua) **(+1 454)** . . *(nykytilanteesta ja vähän muustakin)* (kumoa)
- (nyk. | edell.) ○ 19. syyskuuta 2020 kello 14.44 Miihkali (keskustelu | muokkaukset) **p** . . (33 550 tavua) (0) . . *(→Median kritiikki: typo)* (kumoa)

Kirjoittajanimimerkki ”Miihkali” halusi päättää, mitä sanoin kirjassani. Ote muokkaushistoriasta.

Kirjaani ovat Wikipedia-artikkelissa leimaamaan jääneet monet vääristelevät yleisluonnehdinnat. Niitä ovat väitteet ”vakiintuneiden metodien puuttumisesta”, ”epätieteellisyydestä” ja ”ylipituudesta” sekä MTV3:n toimittajan Eeva Lehtimäen syytökset ”rasismista”, jotka kumosin aiemmin tässä kirjassani. Lisäksi ”Totuus kiihottaa” -artikkelin

johdantoon kirjattiin Pasi Kiviojan jo edellä käsittelemäni virheellinen väittämä tutkimukseni ”pamflettimaisuudesta” ja teokseni sisältämistä ”virheistä”. Mitään objektiivisia virheitä ei kuitenkaan ollut osoitettu tuossa Suomen Kuvalehden kolumnissa, joka itse oli nimenomaan pelkkä pamfletti (haukkumakirjoitus).

Wikipedian muutoshistorian mukaan verkkotietosanakirjan kirjoittajanimimerkki ”Urjanhai” (omituinen nimimerkki sekin) piti kuitenkin välttämättömänä, että näkemys kirjani pamflettimaisuudesta laitetaan jo artikkelin johdantoon leimaamaan lukijalle muodostuvaa mielipidettä: ”Kun lähteistetysti kyseessä on pamfletti, tämä kiistakirjoitusluonne on myös syytä tuoda esiin myös johdannossa eikä toistaa Hankamäen kiistakirjoitustyyppisiä väitteitä neutraalin tosiasian tapaan.”[451] Lehtikolumnistin mielipide taituroitiin Wikipediaan mustamaalaamaan kirjaani sillä verukkeella, että se oli julkaistu kuvalehdessä.

Anonymiteetin suojista huutelevan vihervasemmistolaisen Wikipedia-päivystäjän tarkoituksena oli ilmeisesti esittää *puolueellisen toimittajan omat kiistakirjoitustyyppiset väitteet neutraalin tosiasian tapaan*. Todellisuudessa Wikipediaan päätyneet väitteet ”epätieteellisyydestä” ja ”menetelmien puuttumisesta” ovat selviä valeita, ja voidaan kysyä, miten tämä kaikki on voinut jäädä nettiraivoajilta huomaamatta?

Kansan Uutisten väite ”nuorten syyllistämisestä”, ”seksuaalirikosten puolustelusta” ja vailla lähdettä oleva väittämä ”vammaisuuden pilkasta” – jotka kaikki olen kumonnut edellä – kirjattiin Wikipediaan muka-objektiivisina tosiasioina vain siksi, että poliittinen vastustajani arvioi kirjaani vihaisilla mielipiteillään Vasemmistoliiton äänitorvessa. Wikipediassa julkaistiin myös valheellisia väittämiä teokseni julkaisuprosessista, vaikka yhdelläkään Wikipedian kynäilijöistä ei voinut olla asiasta sisäpiirin tietoa.

Paikkaansa pitämätön on muun muassa väite, etten olisi ottanut käsikirjoitusta lukeneen Matias Turkkilan editointiehdotuksia huomioon, ja kumosinkin väitteet jo tämän kirjani alkupuolella luvussa 2.5. Asiakohta, jota en Turkkilan toiveiden vastaisesti poistanut tai muokannut, koski vihervasemmiston oksennusämpäriksi muodostuneen *Hikipedian* asemaa mediassa – ja syystä. Sitä paitsi Hikipedia on plagioinut ulkoasunsa Wikipedialta, jonne puolestaan on päätynyt Hikipediassa julkaistua disinformaatiota, eikä Wikipedian sekoittuminen parodiasivustoonsa ole myöskään Wikipedialle itselleen eduksi. Tosiasiassa näillä kahdella ei ole kovin paljoa eroa sen enempää lähteistyksensä kuin kirjoittajiensa tasonkaan osalta.

Paheksunta sen johdosta, että ”Hankamäki kiroilee”,[452] oli kenties vähemmän vakava kuin väite ”kehitysvammaisiksi nimittelystä”.[453] Siinäkin oli tosiasiassa kyse *tieteellisestä analogiasta* aivovammojen ja kognitiivisen ymmärtämättömyyden välillä, niin kuin osoitin jo edellä luvussa 10.9. Mutta myös kiroilusyytös oli detaljimaisuudestaan huolimatta vahingollinen, sillä sen kautta pyrittiin piirtämään kuvaa, että ”teoksen lennokas tyyli ei vastaa tieteellistä käytäntöä”.[454] Mikäli tekstini on kriitikoiden mukaan lennokastakin, voidaan kysyä, mitä epätieteellistä siinä on? Tällaistahan filosofia on aina ollut ja toivottavasti on jatkossakin.

---

[451] Wikipedia-kirjoittaja ”Urjanhain” mielipide ”Totuus kiihottaa” -artikkelin muutoshistoriassa 3.10. 2020. Esimerkkinä vääristelyn sinnikkyydestä sama kirjoittaja muokkasi 3.10.2020 median reaktioita käsittelevän luvun ”Mediakohu” muotoon ”Julkinen keskustelu” pyrkien luomaan mielikuvaa, että median vaahtoaminen oli muka jotenkin ”asiallista”.

[452] Wikipedia-artikkeliin ”Totuus kiihottaa” anonyymisti kirjattu vale kirjastani.

[453] Sama.

[454] Sama.

Vasemmiston kotijumalien pilkkasyytöksiltä olen toistaiseksi välttynyt, mutta entä tuo naurettava moite kiroilusta? Totuus on, että lausuin *yhden* kirosanan sanoessani ”Piru asuu pikkuasioissa”,[455] ja ajatus sopii myös tähän: heitettäväksi kriitikoideni suuntaan. Kekkonenkin kiroili enemmän ja teki sen tavalla, jolla eräs hänen lauseensa päätyi T-paitojen koristeeksi. Ilmeisesti häviän moitteissa Kekkoselle, sillä hän käytti tuota sanaa sadattelutarkoituksessa, kun taas itse vain mainitsin vertauskuvan.

Vertailun vuoksi voidaan edelleen todeta, että Wikipedian vihervasemmistolainen ylläpito ei huolestu, kun heidän omat pyhimyksensä ja muut räppärisankarinsa laskevat suustaan tuhatkertaisen määrän kirouksia. Sen sijaan kirjoittajat kiittävät tiedostavasta yhteiskuntakritiikistä, jolla paha manataan pois ja joka on heidän mielestään ”voimauttavaa”. Kotimaisten elokuvien, TV-ohjelmien ja muun valtavirtamedian voimavarat kansalaisten korvien tukkimiseksi voimasanoilla ovat omiin resursseihini verrattuna tietenkin ylivoimaiset, eikä kirouksista pääse eroon edes vaihtamalla kanavaa, mutta kiitokset kiroilusta voi lukea lehtikriitikoiden kehuista.

13.5.2. Wikipedia-kritiikkini osoittautui oikeaksi

Koska Wikipedia toimii suuren yleisön pääasiallisena tietolähteenä ja hakukone Google nostaa Wikipedian tuloksissaan korkealle, alkoi Wikipedian artikkeli toimia kirjani vastaanottoa koskevan harhaanjohtamisen välineenä. Joku minua puolustava tosin täydensi artikkelia referaatilla teokseni sisällöstä, joka median kannanottoja luetellessa olikin unohtunut kokonaan.

Artikkelin nykyversio on (edellä mainitut virheet pois lukien) asiaa noin puoliväliin asti, mutta silloinkin varustettuna valheellisilla välihuudoilla. Enemmän artikkelissa puhutaan lopulta median esittämästä vastauutisoinnista kuin kirjastani, ja teokseni sisältö yritetään vesittää tiedepoliittisten vastustajieni arvioihin siitä.

Professori Timo Vihavaisen myönteistä arviota siteerattiin niin vähän kuin mahdollista. Vihavaisen todettua, että ”filosofina Hankamäkeä on pakko pitää ammattimiehenä”,[456] Wikipedian vikisijät laittoivat sanonnan ”on pakko pitää” lainausmerkkeihin ja referoivat muun osan ihan vain relativoidakseen hänen kannanottonsa ja saattaakseen sen outoon valoon. He siis koettivat kääntää asian informaatiosisällön nurin tavalla, joka on tullut tutuksi vasemmistolaisten kiilusilmien ilkeyksistä sosiologisissa seminaareissa. Muuan vihainen siivoaja kirjoitti Wikipedian keskustelupalstalla muun muassa, että

> […] kappaleessa on hyvin biasoitunut ”balansointi”, eli on löydetty yksi persuhenkinen henkilö (Timo Vihavainen), jolla on ollut positiivista sanottavaa pamfletista. Tällainen ei ole asiallista, koska syntyy kuva, että vastaanotto on ollut kaksijakoinen, kun todellisuudessa vastaanotto on ollut lähes täysin ja lähes poikkeuksetta negatiivinen sekä tyylin että nk. asiasisällön osalta. […] Tällainen persupolitikointi pitää Wikipediasta siivota pois, ja se on osoittautunut mahdottomaksi, kun näitä sivuja ylläpitävät persuhenkiset wikipediaharrastajat.[457]

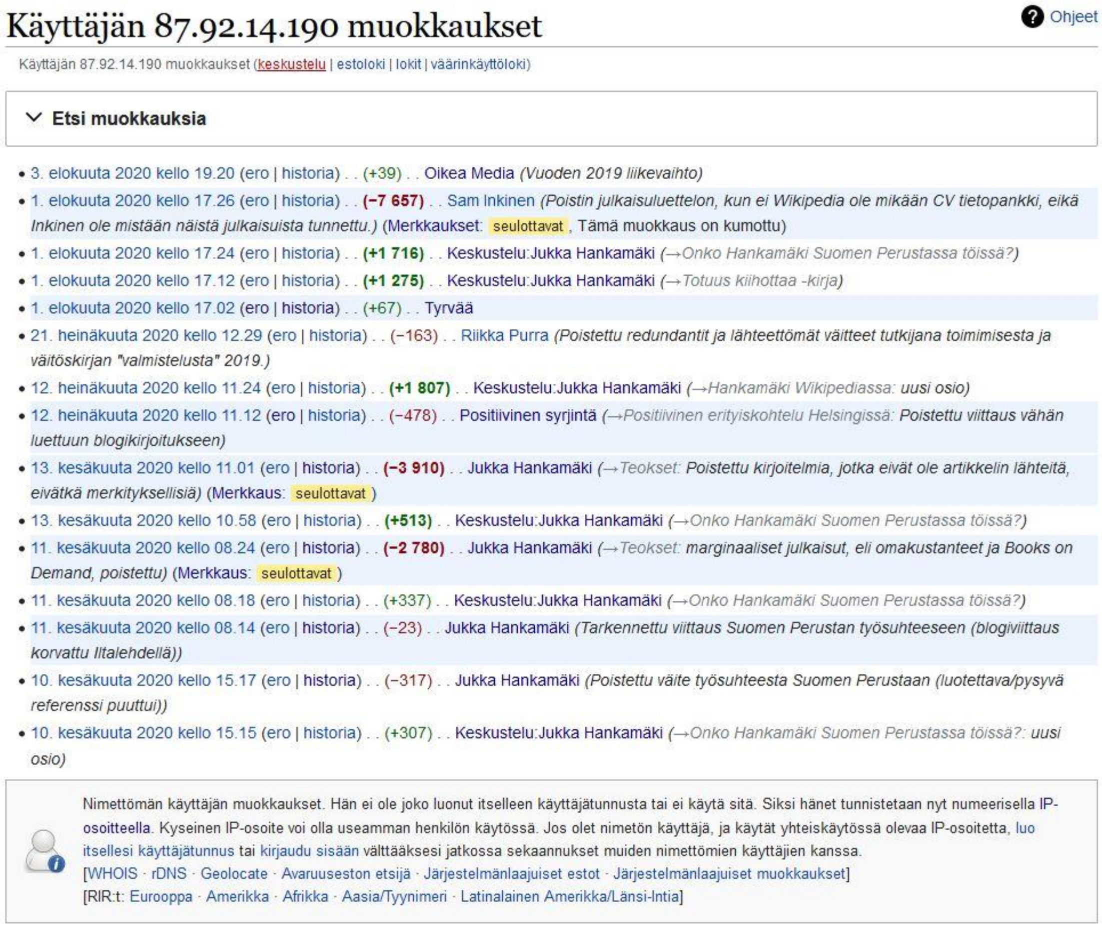
[455] *Totuus kiihottaa*, s. 187.

[456] Timo Vihavainen kolumnissaan ”Filosofin vaikeudet – Liian hyvä juttu?” 13.6.2020.

[457] Internet-osoitteesta 87.92.14.190 esitetty Wikipedian keskustelukannanotto aiheesta ”Jukka Hankamäki” alaotsikon ”Totuus kiihottaa” alla 1.8.2020. Näin professorin arvio yritettiin poistaa Wikipediasta.

IP-osoitteesta 87.92.14.190 esiintyvä persuvihaaja koetti siis lavastaa vihervasemmistolaisten ylläpitämän sivuston perussuomalaisten kirjoittamaksi ja jynssätä pois ainoan julkisen *professoriarvion* työstäni. Tosiasiassa poisto olisi kaatanut vihervasemmistolaisesta kallistumasta jo pahoin kärsivän artikkelin kokonaan kumoon.

Oheinen ote Wikipedian muokkaajahistoriasta tarjoaa esimerkin siitä, kuinka vihervasemmiston verkkovandalistit tunkeutuvat Wikipediaan anonyymisti ja tilapäisten IP-tunnusten kautta hyökätäkseen tiettyjä ihmisiä tai tahoja vastaan. Kyseisestä verkko-osoitteesta on hyökätty ainoastaan kuvassa näkyviä aiheita tai henkilöitä käsitteleville sivuille, mikä osoittaa toiminnan tarkoitushakuisuuden. Valheellisesti ja vääristelevästi kirjoittaja poisti myös oikeusfilosofiset ajatuskulkuni, jotka sisältyivät artikkeliin nimeltä ”Positiivinen syrjintä”. Olin perustellut tieteellisesti, miten positiiviseen erityiskohteluun liittyvä etuoikeuttaminen luo epäoikeudenmukaisuutta ja katkeruutta ja nolaa puolusteltavia henkilöitä, mutta vasemmiston kätyri jynssäsi ne pois.

Käyttäjän 87.92.14.190 muokkaukset

Ohjeet

Käyttäjän 87.92.14.190 muokkaukset (keskustelu | estoloki | lokit | väärinkäyttöloki)

Etsi muokkauksia

- 3. elokuuta 2020 kello 19.20 (ero | historia) . . (+39) . . Oikea Media *(Vuoden 2019 liikevaihto)*
- 1. elokuuta 2020 kello 17.26 (ero | historia) . . **(−7 657)** . . Sam Inkinen *(Poistin julkaisuluettelon, kun ei Wikipedia ole mikään CV tietopankki, eikä Inkinen ole mistään näistä julkaisuista tunnettu.)* (Merkkaukset: seulottavat, Tämä muokkaus on kumottu)
- 1. elokuuta 2020 kello 17.24 (ero | historia) . . **(+1 716)** . . Keskustelu:Jukka Hankamäki *(→Onko Hankamäki Suomen Perustassa töissä?)*
- 1. elokuuta 2020 kello 17.12 (ero | historia) . . **(+1 275)** . . Keskustelu:Jukka Hankamäki *(→Totuus kiihottaa -kirja)*
- 1. elokuuta 2020 kello 17.02 (ero | historia) . . (+67) . . Tyrvää
- 21. heinäkuuta 2020 kello 12.29 (ero | historia) . . (−163) . . Riikka Purra *(Poistettu redundantit ja lähteettömät väitteet tutkijana toimimisesta ja väitöskirjan "valmistelusta" 2019.)*
- 12. heinäkuuta 2020 kello 11.24 (ero | historia) . . **(+1 807)** . . Keskustelu:Jukka Hankamäki *(→Hankamäki Wikipediassa: uusi osio)*
- 12. heinäkuuta 2020 kello 11.12 (ero | historia) . . (−478) . . Positiivinen syrjintä *(→Positiivinen erityiskohtelu Helsingissä: Poistettu viittaus vähän luettuun blogikirjoitukseen)*
- 13. kesäkuuta 2020 kello 11.01 (ero | historia) . . **(−3 910)** . . Jukka Hankamäki *(→Teokset: Poistettu kirjoitelmia, jotka eivät ole artikkelin lähteitä, eivätkä merkityksellisiä)* (Merkkaus: seulottavat)
- 13. kesäkuuta 2020 kello 10.58 (ero | historia) . . **(+513)** . . Keskustelu:Jukka Hankamäki *(→Onko Hankamäki Suomen Perustassa töissä?)*
- 11. kesäkuuta 2020 kello 08.24 (ero | historia) . . **(−2 780)** . . Jukka Hankamäki *(→Teokset: marginaaliset julkaisut, eli omakustanteet ja Books on Demand, poistettu)* (Merkkaus: seulottavat)
- 11. kesäkuuta 2020 kello 08.18 (ero | historia) . . (+337) . . Keskustelu:Jukka Hankamäki *(→Onko Hankamäki Suomen Perustassa töissä?)*
- 11. kesäkuuta 2020 kello 08.14 (ero | historia) . . (−23) . . Jukka Hankamäki *(Tarkennettu viittaus Suomen Perustan työsuhteeseen (blogiviittaus korvattu Iltalehdellä))*
- 10. kesäkuuta 2020 kello 15.17 (ero | historia) . . (−317) . . Jukka Hankamäki *(Poistettu väite työsuhteesta Suomen Perustaan (luotettava/pysyvä referenssi puuttui))*
- 10. kesäkuuta 2020 kello 15.15 (ero | historia) . . (+307) . . Keskustelu:Jukka Hankamäki *(→Onko Hankamäki Suomen Perustassa töissä?: uusi osio)*

Nimettömän käyttäjän muokkaukset. Hän ei ole joko luonut itselleen käyttäjätunnusta tai ei käytä sitä. Siksi hänet tunnistetaan nyt numeerisella IP-osoitteella. Kyseinen IP-osoite voi olla useamman henkilön käytössä. Jos olet nimetön käyttäjä, ja käytät yhteiskäytössä olevaa IP-osoitetta, luo itsellesi käyttäjätunnus tai kirjaudu sisään välttääksesi jatkossa sekaannukset muiden nimettömien käyttäjien kanssa.
[WHOIS · rDNS · Geolocate · Avaruuseston etsijä · Järjestelmänlaajuiset estot · Järjestelmänlaajuiset muokkaukset]
[RIR:t: Eurooppa · Amerikka · Afrikka · Aasia/Tyynimeri · Latinalainen Amerikka/Länsi-Intia]

Yllä olevasta IP-osoitteesta on pelkästään hävitetty tietoja ja esitetty vihaa ei-sosialisteja vastaan.

Entisten ja nykyisten sosialistien lisäksi teokseeni antautui ottamaan kantaa myös eräänlainen antisosialisti Timo Hännikäinen. Sarastus-lehteä ylläpitävälle ja monien äärivasemmistolaisten hampaissa olleelle esseisti Hännikäiselle annettiin sanansijaa Wikipediassa luultavasti siksi, että hän oli ilmeisessä huomionkipeydessään antanut kirjastani positiivisen mutta varautuneen arvion.[458] Hän muun muassa sanoi, että ”Hankamäen teo-

[458] Timo Hännikäisen arvioita kirjastani lisäsi Wikipedia-artikkeliin nimimerkki ”Miihkali” 3.10.2020.

reettinen osuus on niin hyvin jäsennelty ja sisällöltään painava, että jäin odottamaan kirjasta kansallismielisen media- ja julkisuuskritiikin perusteosta”.[459] Hän kuitenkin pidätti kiitoksensa saman tien pois ja moitti loppupuolta ”rähjääväksi pamfletiksi” ja ”meuhkaavaksi julistamiseksi”.[460] Toistamalla tätä Wikipediassa haluttiin tutkimukseni ilmeisesti liittää mielikuvallisesti ja virheellisesti poliittiseen rabulismiin, joka on ollut tyypillistä sekä äärivasemmistolaiselle että äärioikeistolaiselle retoriikalle itselleen.

Kaunokirjoittaja Hännikäiseltä lienee jäänyt oman sulkakynänsä käänteissä huomiotta, että kirjani loppupuoli koostuu todistelun esittämisestä ja muodostuu sen vuoksi myös tapausselosteista ja ekskursioista, jotka voivat tuottaa irrallisen vaikutelman. Kritiikkini kohteena olleen valtamedian oma rähinä ei voinut olla välittymättä kirjaani, jonne sitä on päätynyt sitaattien kautta.

Kiitokset kuitenkin tällekin Timolle perehtymisen vaivasta. Ei mennyt ihan vikaan referointi, vaikka lukuväsymys alkoikin näkyä. Ilmeisesti Hännikäisen täytyi mennä naljaisemaan jotain pejoratiivista joko muistuttaakseen omasta eksistenssistään tai säilyttääkseen mielikuvan omasta lahjomattomuudestani (olin puolustanut kirjamessuilta karkotetun kirjailija-kustantajan sananvapautta teoksessani).[461] Wikipedian vihervasemmistolainen ylläpito laittoi Hännikäisen arvioista esille lähinnä sen sisältämät moitteet, sillä näin voitiin heittää lokaa tieteellisen tutkimukseni niskaan. – Ei siis kelvannut kansallismielisenä esiintyvällekään, voi voi.

13.5.3. Mitä vikaa Wikipediassa?

Kirjassa *Totuus kiihottaa* osoittamistani Wikipedia-ongelmista ovat realisoituneet (1) lähteistyksen horjuvuus, (2) primääritutkimusten sivuuttaminen sekundäärilähteillä (3) Wikipediaan kirjoittavien yritys salata tieteellisen kompetenssinsa puutteita anonymiteeteillä, (4) Wikipediaan kirjoittavien pyrkimys ohittaa tutkijakunnan respektiosuoja sekä (5) poliittisten hyökkäysten oikeuttaminen ”neutraaliuden” tavoittelun varjolla.

Ad 1. Wikipedia pyrkii näyttäytymään ”lähdekriittisenä” korostamalla säännöissään, että Wikipedia ei salli ”uuden tiedon” julkaisemista vaan velvoittaa viittaamaan muualla julkaistuun ainekseen. Niinpä Wikipediassa pidetään ”lähteistyksenä” sitä, että asiasta on kirjoitettu *iltapäivälehdissä* tai ylipäänsä esitetty jotakin *julkisuudessa*, jolloin *kadunmiesten mielipiteillä sivuutetaan tutkijan tekemiä tutkimustuloksia*. Wikipediassa ei siis harjoiteta oikeaa lähdekritiikkiä, vaan lähteeksi kelpuutetaan mikä tahansa *lehtijuttu*, kunhan se ei ole puheena olevan tutkijan tieteellinen kirja.

Ad 2. Edellä sanottu on johtanut siihen, että *sekundäärilähteiden arvioilla kävellään primääritutkimusten yli*. Ensisijaisina tiedon lähteinä tulisi kuitenkin pitää tieteilijöistä puhuttaessa nimenomaan heidän itsensä tuottamia alkuperäistutkimuksia (primäärilähteitä) eikä muissa medioissa niistä esitettyjä mielipiteitä (sekundäärilähteitä). Wikipedian laareissa lähteeksi on kuitenkin kelpuutettu mikä tahansa roskajulkaisu Seiskasta Ilta-Sanomiin, kunhan sitä kautta vastuu väittämien ensijulkaisemisesta on voitu siirtää pois Wiki-

[459] Timo Hännikäisen 11.6.2021 Sarastus-verkkolehdessään julkaisema arvio ”Mitä Hankamäki todella sanoi?” Huomautettakoon tässäkin, että sen mitä todella sanoin, saa tietää vain minulta itseltäni ja kirjoistani – ei Hännikäiseltä eikä keneltäkään muultakaan.

[460] Sama.

[461] *Totuus kiihottaa*, s. 110.

pedialta itseltään. Tämä on avannut portin valheellisen ja vääristyneen tiedon toistamiselle Wikipediassa. Koska Wikipedia pyrkii näyttäytymään *tieto*sanakirjana, on väärien ja vinoutuneiden väittämien vaikutusvalta vahvistunut Wikipedian kirjoituksissa.

Wikipedia väittää, että sen tarkoitus ei ole toimia ”uuden tiedon” alustana, mutta sivuuttaessaan primäärilähteet ja vedotessaan ensisijaisesti sekundäärilähteisiin Wikipediasta itsestään rakentuu tertiäärilähde, joka ei kerro kohteistaan vaan siitä, mitä kolmannet, neljännet ja viidennet osapuolet ajattelevat puheina olevista asioista.

Ad 3. Voidaan kysyä, miksi valtaosa Wikipediaan kirjoittavista ja sitä toimittavista ylläpitäjistä on *anonyymejä*. Todennäköisiä syitä ovat *pyrkimys salata oman kompetenssinsa puute, halu vältellä vastuuta ja yritys kasvattaa informaatiovaikuttamiseen liittyvää valtaa*, joka muutoin jäisi vähäpätöiseksi. He lymyilevät piilossa juuri siksi, ettei kukaan kävisi kaivamassa heitä esiin ja osoittamassa heidän asiantuntemattomuuttaan ja puolueellisuuttaan.

Ad 4. Wikipedia pyrkii vahvistamaan sivuston omaa valtaa kirjoittamalla säännöissään, että puheena olevat ihmiset eivät saa itse puuttua itseään tai julkaisujaan koskeviin esityksiin, ja ne tuomitaan automaattisesti ”mainostukseksi”. Wikipedian ”yhteisönormien” (sakinhivutuksen) mukaan artikkelit eivät saisi olla ”ansioiden luetteloja”. Ylläpitäjät sen sijaan haluavat itse tehdä niistä *epä*ansioiden luetteloja keräilemällä skandalisoimisen haluunsa perustuvia dismeriittejä sekä levittelemällä niitä omassa tuhrimisvimmassaan.

Tosiasiassa Wikipedian toimittajien pitäisi moraalisesti toimiakseen lähettää toisia ihmisiä ja heidän tekemisiään koskevat artikkelit tarkistettaviksi ja hyväksyttäviksi puheena oleville henkilöille itselleen, mikäli he ovat elossa, ja vähintään varmistaa tiedot ihmisiltä itseltään. Tämä velvoite sisältyy myös ”Journalistin ohjeisiin”.[462] Asian voi sanoa niin, että *ei ole anonyymien eikä tieteellisesti epäpätevien arvioijien oikeus päättää, mitä tieteilijöistä ja meidän julkaisuistamme esitetään julkisesti tietona*.

Ad 5. Kaikki Wikipedian puutteet eivät luonnollisestikaan johdu kirjoittajien pahanilkisyydestä tai tietämättömyydestä, ja joukossa on varmasti myös ansioituneita ja hyväntahtoisia kirjoittajia ja ylläpitäjiä. Mutta vihervasemmiston infosoturit ovat voineet käyttää Wikipediaa hyväkseen ja tehdä verkkotietosanakirjasta *informaatiosodan alustan* hyödyntämällä Wikipedian julistautumista ”neutraalin” näkökulman tavoittelijaksi. Näin on syntynyt tilanne, että vasta kun vihervasemmistolaiset ovat haukkuneet ei-sosialistien tutkimukset Wikipediassa, on artikkeli muka neutraali.

Sama pätee henkilöartikkeleihin: vasta kun vihervasemmiston sissit ovat voineet turmella oikeistolaisten julkisuuskuvaa Wikipedian sivuilla, artikkeli saa olla. Tämä näkyy vaikkapa arvostettua psykologian professoria Jordan Petersonia käsittelevässä Wikipedia-artikkelissa, johon Wikipedian kynäilijät ovat keräilleet henkilökohtaiseen elämään liittyviä vastoinkäymisiä aihetodisteiksi ja näennäisargumenteiksi hänen tieteellistä työtään vastaan.[463] Tosiasiassa neutraalia näkökulmaa ei ole olemassakaan, ja tavoite perustunee kommunistiseen teoriaan ”tiedon objektiivisuudesta”, jonka tarkoitus on informaatiosodankäynnillinen: vastustajan neutralointi.

---

[462] Julkisen sanan neuvoston 2011 julkaisemat ”Journalistin ohjeet”, kohta 18 ja 21.

[463] Suomenkielisessä Wikipedia-artikkelissa ”Jordan Peterson” nostetaan vihjailevasti esille sairaalahoitoon joutuneen professorin oleminen ”koomassa”. Epäilyttävää sävyä luodaan luonnehdinnoilla ”julkisuudesta katoamisesta” ja epämääräisellä kuvauksella ”jonkin sortin pragmatistista”. Petersonin teoreettinen työ on typistetty alaotsikon ”Näkemyksiä” alle. Lähteenä on käytetty vasemmistoliittolaisen Panu Raatikaisen ja Helsingin Sanomien moitteita. Ylimielinen kirjoitus on tyypillinen esimerkki Wiki-vandalismista.

Edellä mainittujen asiakohtien valossa on ymmärrettävää, että muiden muassa Helsingin yliopisto ei hyväksy Wikipedian artikkeleita lähteiksi, ja syyt ovat täysin linjassa kirjassa *Totuus kiihottaa* esittämäni Wikipedia-kritiikin kanssa.

13.5.4. Wiki-vandalistit woke-vaikuttajina

Voidaan kysyä, missä Wikipediaa koskevat väitteeni ovat realisoituneet ja konkretisoituneet. Ja vastata: lähes kaikessa Wikipediassa minusta ja teoksistani esitetyssä imagosabotaasissa.

Kirjani *Totuus kiihottaa* ilmestyttyä Wikipediasta on pyritty poistamaan kaikki viittaukset tieteelliseen tuotantooni. Nimimerkkiä ”Abc10” käyttävä Wikipedia-aktivisti poisti artikkelista ”Dialoginen filosofia” alaluvun nimeltä ”Dialoginen filosofia ihmistieteissä” kokonaan 12.7.2020 saadakseen sillä tavoin nimeni katoamaan.[464] Näin siitä huolimatta, että olin aihetta käsittelevän tieteellisen teoksen kirjoittaja ja kyseisen filosofisen suuntauksen maahantuoja Suomessa. Koska olen tässä asiassa ohittamaton, hän ei olisi muutoin voinut hävittää viittauksia teokseeni, ja siksi hän tuhosi kokonaisen luvun asettaen oman verkkovihansa Wikipedian totuusvaatimuksen edelle. Jäljelle jäi vain alaluku ”Dialoginen filosofia luonnontieteissä”, vaikka dialogin merkitys ihmistieteille on keskeisempi kuin luonnontieteille, ja näin artikkeli ajautui epätasapainoon. Muun muassa tällä tavoin nuhteettomina esiintyvät Wiki-terroristit tekevät vahinkoa aiheelle, sivullisille ja Wikipedian uskottavuudelle.

Wikipedian artikkelista ”Perustulokeskustelu Suomessa” poistettiin viittaukset ja maininnat teokseeni *Työttömän kuolema – Johdatus uuteen työyhteiskuntaan ja työn filosofiaan*, jossa olin esitellyt oman perustulomallini. Sen sijaan vihreiden Osmo Soininvaaran malli sai jäädä. Poistaja oli pseudonyymi ”Matthäus Gehägeberg”, joka kuittasi sensurointityönsä merkinnällä ”pois, koska ei merkittävä ’yhteiskunnallinen taho’.”[465] Merkittävä yhteiskunnallinen taho on siis hänen mielestään menneen maailman mies: lisensiaatti Soininvaara. Poisto johtui taaskin IP-osoitteesta 87.92.14.190 toimineen verkkovandalistin vaatimuksesta, sillä hän oli vuodattanut Wikipedian keskustelusivulle huolestuneen parahduksen:

> Hankamäen sangen tuntematonta toimintaa on pyritty ja pyritään tekemään Wikipedian kautta tunnetummaksi, sekä luomalla linkkejä Wikipedian sisälle että saamalla aikaan viittauksia Google-hakuihin. Tämä ei ole asiallista, ja pitää korjata. Vertailukohdaksi voisi ottaa monta varsin tunnettua ja kuuluisaa suomalaista kirjailijaa, tutkijaa tms., ja huolehtia siitä, ettei Hankamäen näkyvyys Wikipediassa ole paljon korkeammalla tasolla. En tarkoita, että esim. Jaakko Hintikan tms. kansainvälisesti tunnetun filosofin teoksista pitäisi tehdä samanlainen perusteellinen esitys Wikipedias-

[464] Käyttäjänimimerkki ”Abc10”:n 12.7.2020 tekemä muutos Wikipedia-artikkeliin ”Dialoginen filosofia”. Käyttäjän puolustukseksi voidaan todeta, että tietoja hän poisti IP-osoitteesta 87.92.14.190 esiintyvän *toisen* käyttäjän painostuksen tuloksena. Ks. aihetta ”Jukka Hankamäki” koskevan keskusteluhistorian lukua ”Hankamäki Wikipediassa”. – ”Poistin neljä”, kuittasi ”Abc10” sensuroinnin suoritettuaan 12.7.2020, ja urotyön tekijän ääni tuli kuin Esson baarista.

[465] Pseudonyymi Matthäus Gehägeberg poisti 12.7.2020 Wikipedia-artikkelista ”Perustulokeskustelu Suomessa” kaikki viittaukset perustulomalliini, jonka olin esittänyt kirjassani *Työttömän kuolema – Johdatus uuteen työyhteiskuntaan ja työn filosofiaan*. Ks. artikkelin muutoshistoriaa.

> sa kuin Hankamäen teoksista, vaan päinvastoin Hankamäen näkyvyys pitää laskea jollain tavalla kohtuulliselle tasolle […][466]

Tämä hengiltä halaaminen, puristelu ja rutistelu on kieltämättä vaivaannuttavaa, vaikka imarreltu voin olla siitä, että minua verrataan jo Jaakko Hintikkaankin. Itse asia on kuitenkin aivan toisin kuin verkkovihaajani sanoo, eli *sangen hyvin tunnettua toimintaani* on pyritty ja pyritään tekemään Wikipedian kautta *tuntemattomammaksi* poistamalla linkkejä Wikipedian sisältä.

Wikipedian kiero viittauskäytäntö näkyi myös toista väitöskirjaani käsittelevän artikkelin sensuroinnissa. Sosiaalipsykologian alaan kuuluvasta väitöskirjastani julkaistiin aikoinaan artikkeli Wikipediassa, jolloin artikkelin pääasiallisena lähteenä oli primääritutkimus: väitöskirjani. Artikkeli sisälsi referaatin teoksen sisällöstä, jossa käsiteltiin merkittävää mutta Suomessa vähän tunnettua amerikkalaista pragmatistifilosofia George Herbert Meadia ja hänen luomaansa symbolisen interaktionismin teoriaperinnettä.

Vihollliseni kuitenkin poistivat artikkelin Wikipediasta kokonaan estääkseen tiedon kulkua, murentaakseen tuottamiani tutkimustuloksia, salatakseen tieteelliset ansioni ja ylipäänsä terrorisoidakseen omilla pienillä termiitin toimillaan kaikkea tieteellistä toimintaani. Artikkelia koskevassa kiistelyssä punavihreät pioneerit vetosivat siihen, ettei toista väitöskirjaani koskevassa artikkelissa ollut viitattu väitöskirjasta *muualla sanottuun*.[467] Kun kyseessä on yliopistossa tarkastettu, hyväksytty ja julkaistu primääritutkimus, sen itsensä pitäisi riittää lähteeksi, ja toissijaisissa lähteissä väitetty saattaisi jopa vähentää Wikipedia-artikkelin luotettavuutta.

Wikipediasta on poistettu myös artikkeli pääteoksestani *Enkelirakkaus – Filosofia ja uskonto homoseksuaalisuutena*, jolloin asialla oli nimimerkkiä ”Pitke” käyttävä naturalistinen viherpeukalo. Sama kaikkea filosofiaani vihamielisesti vastustava kirjoittajanimimerkki poisti lisäksi artikkelin, joka käsitteli teostani *Suomalaisen nykyfilosofian historia – Mustelmani taisteluista tieteen ja filosofian kentillä*.[468] Olin kertonut teoksessani, millaisen väkivallan kohteeksi minut ajettiin vasemmistolaisten toimesta Tampereen yliopistossa ja myöhemmin muuallakin, joten eipä ihme, että kyykäärmeille tuli tärkeäksi kiemurrella irti rikoksistaan. Jynssäämällä totuuden pois Wikipediasta he yrittivät varmistaa, ettei kukaan saisi tietää mitään vasemmistolaisten harjoittamasta mielivallasta, jota he jatkoivat edelleen kyseisellä tukahduttamispolitiikallaan.

Wikipedian pioneerit varustivat myös Jukka Hankamäkeä käsittelevän henkilöartikkelin epäluotettavuusleimalla mainiten, että suurin osa artikkelissa viitatuista lähteistä on tekijän omia julkaisuja. Juuri niin pitää ollakin, sillä tiedän toki parhaiten, mitä edustan, ja kaikki ajatteluani koskeva tieto tulee vain minulta itseltäni – ei mistään muualta. Kenties

---

[466] IP-osoitteesta 87.92.14.190 operoineen toimijan mielipide aihetta ”Jukka Hankamäki” käsittelevässä Wikipedian keskusteluhistoriassa alaotsikon ”Hankamäki Wikipediassa” alla 12.7.2020.

[467] Wikipedian ylläpitäjänimimerkki ”Nitraus” poisti 17.2.2019 artikkelin nimeltä ”Sosiaalipsykologian sydän (kirja)”. Kemiasta ja linnuista kiinnostuneeksi ilmoittautunut sensuroija tuskin oli perehtynyt ainakaan yhteiskunnalliseen kemiaan. Sen sijaan hän on mainostanut tarkoitusperiään kirjaamalla profiilitietojensa motoksi lauseen: ”Me hävitämme ihmiskunnan keräämän tiedon – myös sinun.” Nuhjuinen maailmanparantaja tuskin voisi toimintansa motiiveja selvemmin ilmaista.

[468] Wikipedian kirjoittajanimimerkki ”Pitke” poisti 2.4.2012 artikkelit kirjoistani ”Enkelirakkaus” ja ”Suomalaisen nykyfilosofian historia” käyttäen hyväkseen porsaanreikää, jonka mukaan artikkelin ”merkittävyyttä ei osoitettu 3 vuorokauden aikana”. Kannanotto oli huvittavaa kuultavaa kasvien *uhanalaisuudesta* kiinnostuneeksi ilmoittautuneelta wikipedistiltä, mutta hymyä hyydytti, että olin kirjoittanut kirjojani 30 vuotta.

jotakin luonnontieteellistä tai sotahistoriallista asiakysymystä koskevien lähteiden tulee olla ”neutraaleja” ja ”objektiivisia”, mutta henkilöistä ja heidän julkaisuistaan puhuttaessa pitää viitattujen päälähteiden olla nimenomaan kirjoittajan alkuperäisjulkaisuja. Sen sijaan muuan keskustelija huusi teokseni *Totuus kiihottaa* ilmestyttyä 27.6.2020 hädissään, että ”[o]makustanteet teosluettelossa antavat virheellisen yleiskuvan käsitellystä henkilöstä”.[469] Totuus on aivan päinvastainen, ja todellinen kuva siitä, mitä artikkelissa puheena oleva henkilö ajattelee, voidaan saada ainoastaan kirjoittajan omista lähteistä ja kirjoittajan itsensä antamasta informaatiosta, kun taas Wikipediassa esitetyt valikoidut julkaisuluettelot ovat henkilötietojen ja ajattelun väärentämistä.

Wikipedian verkkovandalistit ovat luonnollisesti louhineet minua koskevan henkilöartikkelin tekstiä ja typistäneet tai täydentäneet sitä omassa näpertelynhalussaan. Paljon terroria tehneellä IP-tunnuksella 87.100.176.222 Wikipediasta yritettiin sahata pois suurin osa henkilöartikkelin lähteistä, ja Internet-osoitteesta 87.92.14.190 Wikipediaan kirjattiin detaljimainen maininta palkkatuella työllistämisestä,[470] jotta sitä kautta voitaisiin leimata kirjoittaja jotenkin huonoksi. Tosiasiassa tutkimustukien puuttuminen on kertonut vain minua vastaan suunnatusta vihervasemmistolaisesta eristämisestä, kun taas Wikipediassa luodaan kuvaa, ikään kuin olisi rikos, että minulla on ylipäänsä ollut työpaikka. Totuus on, että palvelussuhteiden työsopimukselliset yksityiskohdat eivät kuulu tietosanakirja-artikkeleihin, ja varmaa on, ettei ole keidenkään sivullisten asia kerätä tekaistuja epäansioiden luetteloja eikä julkaista valikoituja, saksittuja tai sensuroituja ansioiden luetteloja ”vapaan verkkotietosanakirjan” laareihin. – Ei, vaikka valheidensa vanki numero 87.92.32.62 huusi puskista, että ”[k]yllä tälle artikkelille täytyy jotain tehdä”![471]

Samasta osoitteesta operoiva persuvihaaja on esittänyt myös poistoäänestyksen järjestämistä minua käsittelevästä artikkelista tiuskaisten, että ”Wikipedia-artikkelin perustamiseen ei ole alun perinkään ollut kunnollisia perusteita, eikä niitä Hankamäen nykyisen toiminnan perusteella tule koskaan olemaankaan.”[472] Toiset taas ovat todenneet, että ”[e]i se jankuttamalla poistu. Jos täyttää Wikipedian kriteerit, niin tänne pääsee vaikka jotakuta harmittaisi. On täällä muitakin tohtoreita ja perussuomalaisia.”[473] Eräät toiset taas ovat huomanneet, että ”[e]rikoisen rajua ollut kyllä artikkelin viimeaikainen typistys, vaikka ennestäänkin on lyhennystyötä kyllä jo tehty”[474] ja ”Hankamäki on suomenkielisen vakiintuneen linjan […] perusteella kiistatta wikimerkittävä.”[475]

---

469 Wikipedian kirjoittajanimimerkki ”Mkea” aihetta ”Jukka Hankamäki” koskevassa keskusteluhistoriassa otsikon ”Onko Hankamäki Suomen Perustassa töissä?” alapuolella 27.6.2020. Wikipedia-profiilissaan ”Mkea” ilmoittaa olevansa vuonna 1992 valmistunut filosofian maisteri, joten hänen ajatusvirheensä ovat raskauttavia. Pätevyyttä ja arvostelukykyä olisi pitänyt olla.

Wikipediaan kirjoittavien salamielisten infosoturien käyttämät nimimerkit ovat omituisen kömpelöitä ja antavat kuvaa heidän verkkoterrorinsa epätoivoisuudesta.

470 Ks. henkilöäni käsittelevän Wikipedia-artikkelin ”Jukka Hankamäki” muutoshistoriaa 11.6.2020.

471 IP-osoitteesta 87.92.32.62 esitetty parahdus keskusteluhistorian aiheesta ”Jukka Hankamäki” otsikon ”Epäolennainen ja vähämerkityksinen sisältö” alla 31.3.2019. Maininta, jonka mukaan ”jotain on tehtävä” toi mieleen Leninin propagandapuheen ”mitä on tehtävä” – samoin suuri osa Wikipedian sanastoa yleensäkin aina alkaen ”työn sankarin” arvonimestä.

472 Internet-osoitteesta 87.100.176.222 toimineen anonyymin Wikipedia-sormettajan kannanotto 2.9.2018.

473 Kirjoittajanimimerkki ”Abc10” aihetta ”Jukka Hankamäki” käsittelevässä keskusteluhistoriassa alaotsikon ”Epäolennainen ja vähämerkityksinen sisältö” yhteydessä 31.3.2019.

474 Wikipedia-kirjoittaja ”Nironen” aihetta ”Jukka Hankamäki” käsittelevässä keskusteluhistoriassa otsikon ”Artikkelin poisto” alapuolella 2.9.2018.

475 Sama.

Käyttäjän 87.100.176.222 muokkaukset

Ohjeet

Käyttäjän 87.100.176.222 muokkaukset (keskustelu | estoloki | lokit | väärinkäyttöloki)

Etsi muokkauksia

- 9. syyskuuta 2018 kello 12.50 (ero | historia) . . (+78) . . U Keskustelu:Sarastus (lehti) *(Ak: Uusi sivu: ==Merkittävyys== Kyseenalainen. Jaksaako kukaan järjestää äänestystä?)*
- 2. syyskuuta 2018 kello 07.16 (ero | historia) . . (0) . . Teknopiste *(korjaukset porssitieto.fi:n perusteella: liikevaihto 1986 8,3 miljoonaa,)*
- 2. syyskuuta 2018 kello 05.36 (ero | historia) . . (+180) . . Keskustelu:Atte Kaleva *(→Tutkija?)*
- 2. syyskuuta 2018 kello 05.33 (ero | historia) . . **(+582)** . . Keskustelu:Jukka Hankamäki *(→Artikkelin poisto)*
- 2. syyskuuta 2018 kello 05.25 (ero | historia) . . **(−4 134)** . . Jukka Hankamäki *(→Teokset: Poistettu omakustanteet, tuntemattomien kustantajien julkaisut (Feeniks) ja yliopistojen tutkimusraportit vähäpätöisinä julkaisuina.)* (Merkkaus: seulottavat)
- 25. elokuuta 2018 kello 17.20 (ero | historia) . . (−52) . . Taivaskallio
- 19. elokuuta 2018 kello 12.54 (ero | historia) . . (+11) . . Merenpinnan lasku jääkaudella *(→Merenpinnan vaihtelu viime jääkauden aikana: lähde puuttuu)*
- 12. elokuuta 2018 kello 09.24 (ero | historia) . . (−29) . . Jukka Hankamäki *(→Ura: Poistin omituisen viitteen palkallisiin tutkijapesteihin.)*
- 12. elokuuta 2018 kello 09.23 (ero | historia) . . (−290) . . Jukka Hankamäki *(Nykyisestä toiminnasta ei ole kunnollista viitettä. Aiempi viite oli Hankamäen itse kirjoittama CV vuodelta 2010.)*
- 12. elokuuta 2018 kello 07.49 (ero | historia) . . **(+799)** . . Keskustelu:Jukka Hankamäki
- 12. elokuuta 2018 kello 07.42 (ero | historia) . . **(−3 078)** . . Jukka Hankamäki *(→Yhteiskunta ja politiikka: Poistettu koko joukko vähämerkityksisiä huomioita.)* (Merkkaus: seulottavat)
- 12. elokuuta 2018 kello 07.40 (ero | historia) . . **(−3 911)** . . Jukka Hankamäki *(→Filosofia: Tiivistin kappaletta. Tässä on edelleen paljon vähämerkityksistä ja kyseenalaista.)* (Merkkaus: seulottavat)
- 12. elokuuta 2018 kello 07.36 (ero | historia) . . (−478) . . Jukka Hankamäki *(→Ura: Poistin opiskelua koskeneet huomiot väitöskirjaa lukuunottamatta epäolennaisina.)*
- 4. elokuuta 2018 kello 11.32 (ero | historia) . . (+3) . . Taina Elg *(→Elämäkerta: "tähdittäminen" on nk. City-lehti Suomea so. finglishiä. Korjattu.)*
- 2. elokuuta 2018 kello 17.28 (ero | historia) . . (−302) . . Siina Hirvonen *(poistettu mainosmainen kappale ilman konkreettista sisältöä)*
- 27. heinäkuuta 2018 kello 18.57 (ero | historia) . . **(+691)** . . Keskustelu:Mauri Ylä-Kotola *(substanssi)* **(uusin)**
- 27. heinäkuuta 2018 kello 18.49 (ero | historia) . . **(−2 236)** . . Mauri Ylä-Kotola *("Näkemyksiä" poistettu: perustui täysin pariin sitaattiin vuodelta 2008. Ylä-Kotolan näkemyksiä on julkisuudessa ollut hyvin vähän.)* (Merkkaus: seulottavat)
- 1. heinäkuuta 2018 kello 05.43 (ero | historia) . . (−12) . . Sam Inkinen *(→Ura)*
- 1. heinäkuuta 2018 kello 05.33 (ero | historia) . . (+413) . . Keskustelu:Atte Kaleva *(Kaleva ei ole tutkija.)*
- 1. heinäkuuta 2018 kello 05.30 (ero | historia) . . (+119) . . Atte Kaleva *(Atte Kaleva on väitöskirjaa valmisteleva tutkijaopiskelija, ei vielä pätevöitynyt tutkijaksi.)*

Tästä osoitteesta Wikipediaan kirjoittava infosoturi vihaa lisäkseni erityisesti mediafilosofeja Sam Inkistä ja Mauri Ylä-Kotolaa, kokoomuslaista Atte Kalevaa ja Sarastus-lehteä.

Riidelkööt nyt Wiki-vandalistit keskenään. Tosiasiassa tietosanakirja-artikkelin tarkoitus olisi antaa kuvaus siitä, mitä näkökantoja puheena oleva henkilö edustaa, eikä esittää ylläpitäjien omaa poliittista kinastelua.

Mainittakoon, etten ole itse millään tavalla puuttunut siihen, mitä minusta sanotaan Wikipediassa, vaan minun on täytynyt nostaa käteni ylös verkkovyörytyksen edessä. Kun en voi muutenkaan vastata enkä puolustautua, olen tietenkin vain puhdasta rakkautta vihaajiani kohtaan.

Korostan, että Wiki-vihaajille ei pidä missään tapauksessa nauraa, sillä kosto on silloin kauhea. On vain vaikea olla nauramatta. Taistelu kirjoistani osoittaa oikeaksi vanhan sanonnan: kun kannatus kasvaa, niin vastustuskin kasvaa.

13.6. Viidakkorumpujen pärinää verkossa

Olen tässä kirjani viimeisessä pääluvussa esittänyt analyysin siitä, millaista teokseni käsittely on ollut myös näennäisesti puolueettomilla tiedon foorumeilla, kuten tieteellisissä lehdissä, yliopistolaitoksessa ja Wikipediassa. Näin olen todistellut, että teokseni vastaanotto osoitti kirjani *Totuus kiihottaa* luvussa 17 esittämäni tiedekritiikin täysin oikeaksi.

Entä sitten teokseni kiistanalaisuus? Eikö se ole merkki huonoudesta? Todellisuudessa kaikki *merkityksellinen* tiede ja tutkimus ovat kiistanalaisia. Mitä vahvempi esitys on, sitä enemmän tutkainta vastaan potkitaan, ja kiistely johtuu siitä.

Poliittiset ääriajattelijat ymmärsivät kirjani tahallisesti ja karkeasti väärin omista syistään. Kaikki arvostelijat unohtivat sen, että tutkimukseni tarkoitus ei ollut *miellyttää* ketään eikä tyydyttää heidän makuaan, ei edistää mitään *tarkoitusperiä* eikä *ideologioita*, eikä politikoida tasa-arvon tai yhdenvertaisuuden jo sinänsä kompleksisten normien puolesta, vaan suorittaa *tutkimustehtävä* ja saattaa se loppuun *kriittisesti* ja *totuudellisesti*. En ole myöskään tavoitellut minkäänlaista kansansuosiota, sillä mikään ei ole mielestäni nolompaa kuin olla *suosittu* filosofi. Sellaisten aika on ohi pikemmin kuin talkkarin, joka taiteilee jäisellä peltikatolla.

Kurjaa kuitenkin on, että kaltaiseni yksittäinen ihminen ei voi mitään Wikipediassa ja muualla verkossa harjoitettavalle maineterrorille. Väärien tietojen levittelijät ovat periaatteessa kaivettavissa esiin rikosoikeudellisissa prosesseissa, joita suositan käynnistämään Hikipedian kaltaisia alustoja vastaan. Koska sivustoilla esiinnytään ja niitä ylläpidetään VPN-välityspalvelimien kautta, tekijöiden tunnistaminen ja tavoittaminen on joka tapauksessa vaikeaa. Vasemmiston ja oikeiston välille repeytynyt informaatiosota on levinnyt tutkimusväitteeni mukaisesti myös Wikipediaan ja mädättänyt osan siitä, mikä verkkotietosanakirjassa voisi olla myönteistä.

Wikipedian käytäntöjä varjostaa myös löysä ja välinpitämätön määrittely ”julkisuuden henkilöksi”, jolla muka ei ole yksityisyydensuojaa eikä respektio-oikeutta, tuskin edes kotirauhaa tai tietosuojaakaan. Tämä väärinkäsitys on tarjonnut *woke*-vandaaleille verukkeen yksityishenkilöiden ryvettämiseen, ja se on sopusoinnussa *cancel*-aktivistien tapojen kanssa.

Todellisuudessa ajatus kunnian- tai yksityisyydensuojan raukeamisesta ja julkkisten ”lainsuojattomuudesta” pätee vain huomattavassa valta-asemassa oleviin julkisuuden henkilöihin. Julkisuus sinänsä ei luo valtaa eikä valta-asemaa, jossa olemista voitaisiin pitää perusteena yksityisyydensuojan ja respektio-oikeuden vähenemiseen tai poistumiseen. Rajoittamattoman arvostelun kohteena voidaan pitää lähinnä suurta julkista valtaa käyttäviä henkilöitä, kuten ammattipoliitikkoja, ja heitäkin vain tehdessään koko yhteiskuntaa koskevia päätöksiä ja ollessaan hallitusvallassa.

Vasemmistoterroristien tihutyö jäänee nyt ikuisiksi ajoiksi Internetin sivustoille ja välimuisteihin pilaamaan tai laakeroimaan mainettani. Koska mediassa olleet mielipiteet nousevat Googlen tapaisissa hakukoneissa primääritutkimuksia itseään korkeammalle, tämä osoittaa, että tutkimuksista viskotut mielipiteet alkavat edeltää tutkimuksia ja niiden ymmärtämistä.

Myös Wikipedian kautta vasemmiston tiedeterroristeille on avautunut tilaisuus kokonaisten tutkimusten tärvelemiseen pelkillä ylimalkaisilla heitoilla. Se, että konfliktit alkavat *woke*-aktivistien toimesta, osoittaa että kansalaiset ovat keskenään sodassa ja että vasemmistolaiset, jotka ennen olivat kivi kädessään kaduilla, käyttävät nykyisin aseenaan disinformaatiota. Sosiaalisen median vaikutusvalta on laajentunut ”tiedon” solmukohdiksi vakiintuneisiin verkon foorumeihin, kuten Wikipediaan, josta on madaltunut eräänlainen sosiaalinen chat-palvelu.

Wiki-terroristien pidättelemisessä riittää Wikipedian järjellisillä ylläpitäjillä puhdetyötä. Heitä lohduttaa ja työtaakkaansa keventää tieto, että Wikipedian todesta otettavuus

tiedon lähteenä perustuu nykyisin psyykenlääkkeiden kehittymiseen. Myös mielenterveyspotilaiksi diagnosoidut pystyvät siten jatkamaan reuhaamistaan Wikipediassa. Vaikka lääkitys ei poistakaan heidän oireitaan, se lievittää heidän harhojaan lähes uskottavalle tasolle. Ongelmaksi jää, että mentaalihygienian häiriöistä kärsivien vihanpurkaukset aletaan silloin ottaa todesta.

Muutamat ovat kyseenalaistaneet henkilöäni käsittelevän Wikipedia-artikkelin ”epäneutraalina”[476] ja eräät toiset laittaneet teostani raatelevan kirjoituksen kategoriaan ”lupaavat artikkelit”.[477] Ilmeisesti he pyrkivät siten ratsastamaan kirjani herättämän kohun aallonharjalla, ottaen hyödyn korvennuksestani ja odottaen saavansa sensuroidun teokseni raatelusta papukaijamerkin. Tarkoitus lienee estää artikkelin varustaminen leimalla: ”Valheellinen”. Totuus näyttää todellakin kiihottavan.

[476] IP-osoitteesta 188.238.64.181 tehty anonyymin käyttäjän lisäys artikkeliin ”Jukka Hankamäki” 18.6. 2021. Ks. artikkelin muutoshistoriaa.

[477] Wikipedian pseudonyymin ylläpitäjän ”PtG” tekemä lisäys artikkeliin ”Totuus kiihottaa” 2.10.2020. Ks. artikkelin muutoshistoriaa.

14. Koirat haukkuvat, karavaani kulkee

Olen viitannut tämän teoksen nimestä asti toimittajien, poliitikkojen ja byrokraattien reaktioihin vertaamalla niitä psykologi Ivan Pavlovin kuuluisiin koirakokeisiin, joiden kautta hän löysi ehdollisten refleksien perusprosessin. Siksi voidaan kysyä, kuinka kontrolloitu oma kokeeni oli, tai oliko kyse koejärjestelystä ylipäänsä. Vastaus on, että ”kokeeksi” kirjani julkaiseminen muodostui tahattomasti, eikä kyse siten ollut empiirisestä kokeesta. Tarkoitukseni oli vain julkaista mediatutkimukseni tulokset.

Joskus myös yllättävät sivuseuraukset tuottavat tärkeää tietoa. Kirjani käsittely mediassa alkoi muistuttaa koirien syljeneritystä niin, että psykologisesta kokeesta tunnettujen koirien ja toimittajien välille piirtyi analogia. Yhteiskunnassamme toimii tietty ryhmittymä, joka valmistautuu vastaanottamaan purtavaa heti kuullessaan sanan ”perussuomalaiset”. Samaan tapaan reagoivat Pavlovin koirat, jotka alkoivat odottaa suuhunpantavaa kuullessaan tietyn signaalin. Tutkimukseni oli siis tuota ”kellon soittoa” tai ”metronomin tikitystä”, joka laukaisi toimittajissa ehdollisen refleksin.

Jouduin median hampaisiin itsestäni ja tutkimuksestani riippumattomista syistä, toisin sanoen epätieteellisin arviointiperustein. Tätä kautta paljastunut kausaaliyhteys sinänsä on vahva ja todellinen: perussuomalaisessa yhteydessä sanottu kommunikoituu tai kommunikoidaan mediassa deluusioiden eli harhakuvien kautta, vaikka kyseessä olisi huolellisesti tehty tutkimus.

Tämän osoittaminen ei ollut alkuperäisten hypoteesieni joukossa, eikä toimintaani liittynyt pyrkimystä ohjailla median toimintaa tarkoitushakuisesti, kuten jotkut myöhemmin luulivat pitäessään tutkimukseni julkaisemista järjestettynä provokaationa ja varoittaessaan puoluetovereitaan menemästä mukaan perussuomalaisten virittämään ”kertomukseen”. Voin sanoa, että tällaista tarinointia ei ollut suunnitteilla. Tarkoitus oli vain julkaista kriittinen mediatutkimus, jossa osoitetaan, mitä media oli tähän asti tehnyt ja kuinka se oli toiminut.

Sen sijaan toimittajat alkoivat reagoida kuin koulukirjojen pilakuvat Pavlovin koirista, joiden ajatuskuplista saattoi lukea sanat: ”Olemme ehdollistaneet tuon *psykologin* tuomaan meille aterian säännöllisin väliajoin.” Todellisuudessa kirjaani ei ollut suunniteltu syötäväksi, enkä aikonut toimia toimittajakunnalle tarjoilijana. Niin vain kävi, mikä omalla tavallaan osoittaa toimittajien pakkomielteiden olevan yhteiskuntaan sisältyviä faktoja.

Mikäli tutkimustani antaudutaan arvostelemaan ”vain performanssina”, se onnistui toki siinäkin mielessä, että tutkimukseeni osallistuivat lopulta ministerit pääministeriä myöten, Yleisradio, Sanomien mediat ja muu valtavirran media, puolueiden edustajat, ministeriön virkamiehet, oikeusoppineet, aktivistit ja parvi punavihreitä politrukkeja yliopistoista. He kaikki tekivät toiminnastani lähes ”taiteellista”. Paljastin median ja poliitikkojen motiivit suorasukaisesti mutta totuudenmukaisesti ollen kuin kuuluisan elokuvasarjan Hannibal

Lecter, joka on yhteiskunnalle vaarallinen osoittaessaan, että järjestyneen hallitusvallan toimintaan sisältyy paljon hullua ainesta, josta vallanpitäjät itse eivät ole tietoisia ja josta heillä on vain pelottavia aavistuksia.

Sosiaalipsykologinen väitöskirjatyöskentelyni symbolisen interaktionismin parissa oli opettanut minulle, että kansa haluaa nähdä poliitikoissa oman peilikuvansa, mutta vain hieman itseään parempana – ei liikaa. Poliittinen osallistumiseni todisti minulle nyt saman käytännön kokemusten kautta. Lopulta reflektoin valtavirtamedialle ja sen piirittämille kansalaisille heidän omat ilveensä, ja tulos oli sen mukainen.

14.1. Häntä heilutti koiraa

Tutkimukseni toinen osa on nyt käsillä, mutta missä on ”ensimmäinen osa” *Totuus kiihottaa?* Tuloksena vihervasemmiston harjoittamasta vääristelystä, syyttelystä, katkeruudesta ja vihapuheen levittämisestä on, että suurella vaivalla kirjoittamani väitöskirjatasoinen tutkimus – joka selvästi on laudaturiakin paremman arvosanan ”meidän vertaisemme” arvoinen – on nyt opetus- ja kulttuuriministeriön panttivankina, ja puolue istuu kirjani päällä. Tämä ”putkassa kukaan ei kuule huutoasi” -asenne on huvittavinta kaikista, kun taas kirjani on parasta, mitä minkään ajatusvajan ovenraosta on vuosien saatossa lähtenyt.

Eräs ristiriitainen seikka kirjani käsittelyssä oli se, että toimittajat alkoivat perätä tutkimukselleni enemmän ”esilukijoita” jälkikäteen, kun tulos ei tyydyttänyt heitä, ja opetusministeriö alkoi toimia koulukiusaajana. Toimittajienko muka pitäisi päättää itseään koskevan mediatutkimuksen merkityksestä? Pitäisikö filosofian relevanssi ratkaista poliitikkojen, byrokraattien ja oikeuslaitoksen huutokaupassa ”tasa-arvolla” kiristäen ja raharuoskalla uhaten? – Ei varmasti.

Olin ahkeroinut työni valmiiksi saattamiseksi vuorotta, sillä kukaan ei ollut ymmärtänyt, että filosofian kirjoittaminen ei voi olla vuorotyötä, jossa tekijää voitaisiin vaihtaa. Myös perussuomalaiset osoittautuivat muiden poliitikkojen kaltaisiksi alkaessaan reagoida median ja toisten puolueiden tavoin sekä toteuttaa niiden odotuksia eräiden sisältä onttojen periaatteiden, kuten tasa-arvon ja yhdenvertaisuuden, edistämisestä. Julkaisusensuuri vallitseekin vain siksi, että ministeriö aloitti kirjani kustantajaa vastaan ajojahdin, jolla se peri osan ajatuspajan valtionavustuksista takaisin käyttäen veruketta, ettei kirjani ”edistä tasa-arvoa ja yhdenvertaisuutta”. Näkökanta on vinksallaan siksi, että tutkimuksen tehtävä on pysytellä *arvovapaana* eikä edistää *mitään tarkoitusperiä*.

Kyseisessä ajatuskehässä oletetaan, että median ja tiettyjen puolueiden pitää toimia jonkinlaisina tieteen vahtikoirina, jotka ovat oikeutettuja puremaan ja haukkumaan poliittisten sossunormien noudattamattomuudesta, ikään kuin tasa-arvolait olisivat tieteen metodeja. Tosiasiassa ne ovat tieteen ulkoisia periaatteita. Ministerin pyrkiessä ohjaamaan tutkimusmetodologiaa Twitterissä alkoi häntä heiluttaa koiraa.

Koirametafora on siinäkin mielessä adekvaatti, että Internetistä löytyy videoita, joissa koira katselee itseään peilistä ja luulee, että peilistä katselee toinen koira. Sitten se kummastelee asiaa pää kallellaan ja alkaa hakea toista koiraa peilin takaa löytämättä kuitenkaan mitään. Toimittajat menettelivät kuin terrieri, joka alkaa räksyttää, kun sille laitetaan peili eteen, tajuamatta omaa olemassaoloaan ja oman eksistenssinsä tilaa. Juuri niin kävi myös byrokraateille ja poliitikoille.

14.2. Tätä on viranomaisahdistelu Suomessa

En ole voinut tehdä pitkään aikaan yhteiskunnassa mitään ilman, että kaikkea toimintaani on tulkittu median levittämän perättömän naisvihaväitteen kautta.Median panettelu ja henkinen pahoinpitely saivat siis aikaan paljon imagotuhoa muutenkin huonosti suojatussa elämässäni; minähän en ole missään virassa enkä muussa taloudellisesti turvatussa asemassa, kuten ammattipoliitikot, toimittajat, byrokraatit ja tieteen politrukit. Toisaalta heidän ei kannata olla minulle myöskään kateellisia, sillä minulle ei ole myönnetty syrjityille yleensä kannettavia uhrilahjoja. En ole pukenut päälleni marttyyriin viittaa tai saanut asiaan kuuluvaa sädekehää. Niille, jotka arvostelevat minua itseni marttyyrisoimisesta, muistutan että marttyyriksi ei koskaan ryhdytä vaan tuomitaan. En siis nauti roolistani masokistien tavoin, vaikka median ja byrokratian sadistit ehkä niin luulevat.

Tapaus tarjoaa näytön siitä, kuinka mediakohulla ja perättömällä vaahtoamisella voidaan pilata uria, maineita ja kokonaisia elämiä. Perättömillä väitteillään ”naisvihasta” opetus- ja kulttuuriministeriö, STT ja sen vääristelyjä toistavat mediat tuhosivat ammatillisen tulevaisuuteni sosiaalipsykologina, joka on perimmältään terapeuttinen ammatti. Siten ne tekivät mahdottomaksi jatkaa alallani, jolle olin pätevöitynyt tohtorinkoulutuksella. Vaikka väitteet ”naisvihasta” onkin ollut helppo osoittaa pelkiksi tekaistuiksi peiteuutisiksi, media on joka tapauksessa haavoittanut yhteiskunnallista luottamustani, joka on ammatillisen toiminnan edellytys. Mainettani kompromettoimalla ministeriö, STT ja muut tässä kirjassa osoittamani mediat syyllistyivät *rikokseen*, jolla ne tuottivat minulle yhteensä useiden kymmenien tuhansien ja aikaa myöten mahdollisesti satojen tuhansien eurojen ansionmenetyksen, jonka ne ovat velvollisia korvaamaan.

Lisäksi mediat depersonifioivat minut kirjaani käsitellessään täysin, sulkivat minut pois tutkimustani käsittelevistä TV- ja radio-ohjelmista sekä kohtelivat minua jonkinlaisena fiktiona, jolla on heidän itsensä keksimät mielipiteet. Median syytökset vaikuttivat perättöminäkin pahemmin kuin tuomiot, enkä voinut enää tunnistaa itseäni toimittajien maalaamista kuvista; eivät myöskään lähimmäiseni. Tämä on tietenkin filosofiasta tuttu subjektina ja objektina olemisen ongelma, jota vihervasemmistolainen toimittajakatras on aina käyttänyt porsasteleviin tarkoituksiinsa. Olen joutunut toimimaan koko tieteellisen urani ajan vihervasemmiston hallitsemassa vihamielisessä asenneympäristössä.

Pohjimmiltaan vihervasemmistolaisten harjoittama ahdistelu naisvihaväitteineen oli agraarisesta raivosta nousevaa *homovihaa*, jonka heidän tajunnassaan laukaisi havainto, etten ollutkaan sopeutunut vihervasemmiston kaupittelemaan tapaan olla feministinen kukkakeppihomo – saati että olisin antaunut kannattamaan heidän kansallisesti tuhoisia yleispoliittisia ohjelmiaan.

Hämmentävää ulkopuoliseksi julistamisessani on ollut ehdottomuus, jonka mukaisesti en voi sanoa enkä tehdä tieteessä, politiikassa, mediassa enkä koko yhteiskunnassamme enää mitään ilman, että alkaa posketon sensuuri, vaientaminen ja tukahduttaminen, joka tässä tapauksessa karkasi täysin mittakaavasta. Ilmeisesti olen kaikkia muita niin paljon isompi ja vapautuneempi, että pienet piskit hermostuvat heti, kun avaan suuni, vaikka tarkoitukseni olisi vain haukotella.

Kirjani vastaanotto vahvisti perusväitteeni mediajulkisuuden, viestinnän ja yhteiskunnan perusrakenteen halkeamisesta kahteen klusteriin tai paradigmaan. Tutkimukseni joutui kärsimään teoksessa kuvailemani kahden viestintäpoolin – monikulttuuri-ideologisen ja

kansallismielisen – väliin jäämisestä. Lopulta minut ajettiin tuohon kommunistien ja kansallismielisten ristituleen kuin Kennedy Teksasissa. Näin tulin myös kohtaamallani kohtelulla todistaneeksi oikeaksi väitteeni yhteiskunnallisen kahtiajaon vaikuttavuudesta. Se on elävä esimerkki filosofisen ajattelun pakottamisesta tappiolle poliittisen mielivallan puristuksessa.

Vaikutelma tutkimukseni ”pamflettimaisuudesta” puolestaan on tosi vain, koska vasemmistopopulistisen valtamedian oma diskurssi on niin likilaskuinen, että kaikki siitä poikkeava ajattelu leimautuu automaattisesti pamfletiksi. Media menetti pelin ottaessaan kritiikkini vastaan taitamattomasti, kun sen olisi kannattanut antautua arvioimaan itseään uudessa valossa ja ottaa peilikuvastaan opikseen.

Moninkertaisesti diskriminoituna ja tutkimustuet menettäneenä tuplatohtorina joudun vain luottamaan siihen, että onnistun vetämään kuiville nekin typerykset, jotka minua sensuroidessaan ja muihin tyhmyyksiin syyllistyttyään saattoivat itsensä pulaan. Kaikki tietävät, että en ole syyllinen mihinkään vaan tiedepoliittisen mielivallan ja vihervasemmistolaisen yliopistopolitiikan uhri. Ansioni on onnistuttu kääntämään epämeriiteiksi, niin kuin akateemisen kaleidoskoopin arviointiprosesseissa usein käy.

Sivustaseuraajien silmiin kaikkein sekopäisintä kirjani kohtelussa oli syrjityn ja pahoinpidellyn tutkijan syyttely syrjintäväitteillä. Siis ”syrjin” naisia, kun ei voisi vähempää kiinnostaa? ”Ahdistelen” heitä, kun arvostelen heidän omahyväisyyttään ja nenäkkyyttään suoraan? Ja ”häiritsen”, kun pakenen peloissani nurkan taakse piiloon? Tämä osoittaa todeksi vanhan vitsin: samaan huoneeseen naisen kanssa saa mennä vain välttämättömässä työasiassa, pakottavassa hätätilanteessa ja kahden esteettömän todistajan läsnä ollessa. Muuten saa osakseen syytöksiä, uhkauksia ja taloudellista kiristystä, aivan kuten pässinpäiseltä ministeriltä tulikin hänen alkaessaan kiristää kirjani julkaisijaa taloudellisesti.

Ministeriön, median ja puolueiden tapa käsitellä tutkimustani ohitseni osoitti, että valtiollinen tasa-arvopolitiikka on Veronican salongissa jaeltavaa miesten ruoskintaa. Kaltaiseni viattoman homomiehen tilalle feministit löytänevät aikaa myöten johonkin muuhun vähemmistöön kuuluvan ihmisen, jota he voivat kiusata omalla tasa-arvon ja yhdenvertaisuuden julistamisellaan.

Sukupuoliasioissa ei pitäisi koskaan syyllistyä ryppyotsaisuuteen, sillä vakavuuden vaatimuksiin sisältyy yleensä valheita ja valtapyrkimyksiä. Opetusministeriön syytöksiin ”häirinnästä” ja ”syrjinnästä” puolestaan vastaan, että lakien määritelmiä, käskyjä, kieltoja, lupia ja muita normeja häirinnästä tai syrjinnästä ei pitäisi venyttää *tutkimustulosten* alaan, eivätkä *koettu* häirintä ja syrjintä ole koskaan objektiivisia.

Filosofian näkökulmasta on mahdotonta ajatella, että kukaan *ei* kokisi itseään kritiikin johdosta häirityksi tai syrjityksi, ja häiriöiden tuottamista systeemeihin on pidetty filosofian *ihanteena*. Siksi on hyvä, jos koetaan, että filosofia häiritsee. Siinä mielessä kirjani sisälsi tynnyrillisen eettistä dynamiittia.

Monien mielestä oli huvittavaa (tosin eri syistä), että homofilosofilta vietiin tutkimustuet ja työpaikka kepulaisen ministerin aloitteesta, kun en suostunut edistämään ”naisten tasa-arvoa” enkä palvonut heitä. Pateettisuutta tavoittelematta voin voimaannuttaa itseäni väitteellä, jonka mukaan inhimillinen sankaruus on sitä, että yksin uhmaa yhteiskunnan sovinnaissääntöjä, tapoja ja käytänteitä, jotka tietää vääriksi, ja tekee tämän muiden erehdyksistä huolimatta. Voitokkuus on sitten sitä, ettei muiden pettymykseksi ja omaksi yllätyksekseen tuhoudukaan heidän aiheuttamiinsa vastoinkäymisiin.

14.3. Filosofian ja luolaihmisten ristiriita on klassinen

Sananvapaus on laadittu kansalaisten suojaksi viranomaisvaltaa vastaan. Niinpä kaikille pitäisi olla selvää, ettei minkään ministeriön pitäisi syyllistyä *tutkimustoiminnan* häirintään eikä *tutkijoiden* syrjintään. Sen sijaan vihervasemmisto on tehnyt tasa-arvon ja yhdenvertaisuuden ”arvoilla” ja ”periaatteilla” tallomisesta pelkkää sovinnaisuuden palvontaa, mikä banalisoi kirjani vastaanoton.

Aivan niin kuin ”vaikka”-sana voidaan usein korvata lauseessa ”koska”-sanalla lauseen totuusarvon muuttumatta, myös kirjaani arvioitiin keskenään vastakkaisilla näkemyksillä – kiitoksilla tai syytöksillä – minkään muuttumatta. Kirjastani ja minusta itsestäni liikkuu edelleen lehdissä ja Internetissä mitä valheellisinta informaatiota. Totuus on, että ajatteluani koskeva tieto tulee vain ja ainoastaan minulta itseltäni. Tietääksenne jotakin ajatuksistani teidän tulee siis lukea sitä, mitä sanon tutkimuksissani, eikä sitä, mitä toiset ihmiset sanovat niistä. Toisten tekstejä lukemalla saatte tietoa heidän mielipiteistään.

Ministeriön minua vastaan tekemiä rikoksia voi lieventää se, että kirjaani kohtaan suunnattu aggressio ei edustanut ensisijaisesti arviota *teoksestani* eikä *toiminnastani*, vaan kirjaani koskevasta kohusta tehtiin *veruke perussuomalaisten ajatuspajan toiminnan lopettamiseksi*. Koska Suomen Perusta tuottaa Halla-ahonkin mielestä ”vaarallista tietoa vastapainoksi vihervasemmiston valheille”, oli muissa puolueissa jo pitkään mietitty, kuinka ajatuspaja saataisiin suljetuksi. Ministeriö pyrki raatelemaan teokseni uskotellakseen, että maahanmuuton arvostelua ei saisi esittää edes tutkimuksellisin argumentein tai tutkimuksellisessa asiayhteydessä.

On vaikeaa kuvitella, mitä opetus- ja kulttuuriministeri oli odottanut minun sanovan kirjassani. – ”Kyllä, pomo, teen juuri niin kuin haluatte ja noudatan keskustapuolueen näkemyksiä tasa-arvosta ja yhdenvertaisuudesta, jotka tulevat liiteristä”?

Media puolestaan onnistui lehdistöreportaasitieteellään sekä vasta- ja peiteuutisoinnillaan toteuttamaan taktiikkaa, joka koostui niin sanotusta *refleksiivisestä kontrollista* ja *tökeröstä vaikuttamisesta*.

1. ”Refleksiivisellä kontrollilla” vastustaja yritetään saada toimimaan itselleen epäedullisella tavalla, ja siihen perussuomalainen puolue lankesi ryhtymällä myötäilemään mediaa ja muita puolueita. Tässä tapauksessa refleksiivisen kontrollin muodoksi tuli puolueen oma defensiivisyys.

2. ”Tökeröä vaikuttamista” media sovelsi lavastamalla kirjastani tahallisen läpinäkyvän kohun, josta kadunmieskin saattoi havaita, ettei siinä ollut toden jyvää. Siten media veti huomion itseensä tavalla, jolla yleisö saattoi antautua ajattelemaan, että ”Hei, mehän huomataan toimittajien karkeus, mutta media puolustaa naisia, joten se on kuitenkin oikeassa!” Media siis ohjasi huomion tahallaan väärään paikkaan, jolloin toimittajien harjoittama informaatiovaikuttaminen saattoi jatkua *maahanmuuttopropagandan* ja *monikulttuuri-ideologian* muodossa, kun niitä koskevasta kritiikistäni ei puhuttu mediassa mitään.

Median reaktioista voidaan oppia, että ei kannata katsoa vain taikurin sitä kättä, joka kerää kaiken huomion, vaan myös sitä, mitä toinen käsi tekee.

Kun perussuomalainen puolue joutui riitelemään Suomen Perustan valtionrahoituksesta hallinto-oikeudessa, oli foorumi asian käsittelylle edelleen väärä. Tutkimustoiminnan ja lainsäädännön normit ja ihanteet ovat erilaiset ja usein täysin vastakohtaiset. Siksi byrokraattien tai juristien ei pitäisi pyrkiä päättämään tutkimusten relevanssista. Suomi lakkaa olemasta oikeusvaltio, kun tutkimustoiminnan vapaudesta ja oikeudesta julkiseen rahoitukseen ja julkaisemiseen joudutaan taistelemaan tuomioistuimissa.

Oikeudellisen ajattelun ohkoisuus on filosofisesti katsoen fataalia. Diskurssin oikeustieteellistymisen kautta on tasa-arvopoliittisesta ja juridisesta arvioinnista pyritty tekemään tieteellisen merkityksellisyyden mittapuu. Sekä vasemmistoa että oikeistoa näyttää yhdistävän jakamaton luottamus esimerkkitapaukseen huonosti muotoillusta laista: ”Kaikki konnat linnaan!” Aivan yhtä löysää on ’vihapuheella’ ja ’tasa-arvolla’ argumentoiminen.

Sellaisen ajattelutavan mukaan yhteiskunnan kehitysastetta kuvaa lakien ja normien runsaus, ja ihmiset ovat onnellisia vasta, kun kaikki roikkuvat tasavertaisesti hirressä, kun taas filosofian näkökulmasta lait ovat luolaihmisten luuloja. Välillä ovat voimassa diktaattorien lait ja toisin ajoin erään toisen diktatuurin, eli kansanedustajien enemmistön, säätämät lait. Totuushan on, että se, mikä verhotaan juridiikan kaapuun, koostuu yleensä poliittisista valinnoista, ja kun juridiikan kaapu otetaan pois, alta paljastuu pelkkää politiikkaa. Itse asiassa kaikki lait ovat tuloksia poliittisista prosesseista, ja siksi lakien merkitys on filosofian näkökulmasta vain relatiivinen, aivan niin kuin ”filosofian lainmukaisuudella” korventaminen on pähkähullun umpikalloisuuden muoto.

Oikeudellisessa ajattelussa ”pääpiirteittäisestä” tarkastelusta yksityiskohtaiseen siirryttäessä sanotaan usein siirryttävän ”syvälliseen”. Tosiasiassa tuo syvällisyys on samanlaista kuin ”teoreettisuus” on ajokorttikokeen ”teoriaosuudessa”.

Todellinen syvällisyys alkaisi koko oikeusjärjestelmän perustattomuuden tunnustamisesta ja sen pohtimisesta, mitä lakien mielipiteidenvaraisuus ja soveltamisen relatiivisuus merkitsevät yleisen oikeudenmukaisuuden, oikeusvaltion, oikeusrauhan ja oikeusvarmuuden kannalta. Siihen kuitenkin oikeustieteen ala ja mielenkiinto loppuvat, ja siitä filosofia alkaa. Maahanmuuton ja kansainvälistämisen tuloksena syntynyt yhteiskunnallinen *legitimaatiokriisi* oli tutkimukseni keskiössä, mutta analyysini ja argumenttini yhteiskunnallisen luottamuksen pois sulamisesta ja rapautumisen sosiaalisista syistä liisivät kuin silkkiuikku byrokraattien lipan yli.

Laillisuusnormien viitekehys ylipäänsä on pelkkää sovinnaisuuden palvontaa, joka tapahtuu ”hyvien tapojen” puherekisterissä. Ne puolestaan ovat asioista ideologisimpia ja siten mitättömimpiä. Laillisuus ei ole filosofian normi, eikä se tieteellisesti arvioiden merkitse mitään eikä velvoita tiedettä mihinkään. Laki on normatiivisuutensa vuoksi epäälyllinen viitekehys, ja lain jumalatar on kaikeksi traagisuudekseen nainen. Filosofiassa asioita ei mietitä ensisijaisesti siltä kannalta, mitä saa, ei saa tai pitää tehdä, vaan siltä, mitä voidaan pitää hyvänä ja oikeudenmukaisena, ja näin syntyy yhteiskunnallinen moraali, jonka tulisi olla myös lakien pohjana. Asian määritteleminen kuuluu siis itse asiassa filosofeille.

Muutamat riitelystä innostuneet iloitsivat käsityksestään, että viranomaiskäsittelyn kautta saadaan rajoja sille, kuinka paljon tasa-arvopolitiikkaa saa arvostella. Kyseinen näkemys nousi ajattelun sakeudesta, jota on filosofian näkökulmasta mahdotonta hyväksyä. Näin *kiitettäisiin* julkista valtaa siitä, että se rajoittaa kansalaisten oikeutta arvostella poliitikkoja tai lausua poliittisia näkemyksiä.

Tosiasiassa tieteen ja filosofian sisällöistä päättäminen ei kuulu viranomaisten toimivaltaan. Julkisella vallalla ei ole minkäänlaista oikeutusta kansalaisten poliittisten mielipiteiden rajoittamiseen, sillä julkisen vallan oikeusperustus nojaa demokratiassa kansalaisten poliittisiin mielipiteisiin. Se puolestaan on tekemisissä ilmaisunvapauden kanssa. Sananvapaus joko on tai ei ole. Mikäli sananvapautta rajoitetaan vähänkin, se lakkaa olemasta, sillä rajoittamisen kriteereistä ei vallitse yksimielisyyttä, ja siten asia voisi vain valtapolitisoitua.

Mikäli juristit eivät olisi niin tyhmiä kuin he ovat, he tietäisivät, että asia on ratkaistu kielifilosofiassa jo aiemmin. Kieli ei voi kuvata omia toimintaehtojaan eikä lauseiden ja niiden viittauskohteiden välisen relaation oikeellisuutta objektiivisesti. Samaan tapaan myöskään sananvapauden ja sen käytön oikeellisuudesta ei voi olla objektiivista ja siten oikeudenmukaista tietoa. Lainopillisessa ajattelussa kiteytyvät loogisen argumentoinnin ja psykologisen asiantuntemuksen viholliset, ja juuri siksi juristit ja byrokraatit ovat filosofien ja psykologien päävastustajia.

Etiikka on nimenomaan totuttujen ajatuskulkujen kyseenalaistamista ja kaavamaisuuden katkaisemista eikä mitään sementtiin valettujen hallintomääritelmien toistamista tasa-arvosta. ’Tasa-arvoa’ ei pitäisi levittää kuin dystooppisen romaanin iskusanaa, eikä sillä pitäisi osoitella kansalaisia kuin poliisien virka-aseilla.

Filosofien ja tieteilijöiden tehtävä on valvoa poliitikkojen ja byrokraattien toimintaa eikä päinvastoin. Sen sijaan opetus- ja kulttuuriministeriö koetti kääntää kansalaisyhteiskunnan kontrollifunktion nurin pyrkimällä ohjaamaan tutkimustoimintaa ja julkaisujen ajatussisältöjä taloudellisella kiristyksellä, joka on jo nyt voinut vaikuttaa kielteisesti tutkijoiden halukkuuteen tehdä kriittistä tutkimusta. ”Ei edistä tasa-arvoa ja yhdenvertaisuutta”: siis rahat pois taannehtivasti! Se jos mikä on todellista häirintää, mielivaltaa ja henkistä väkivaltaa.

14.4. Naiset jotka vihaavat miehiä

Samoihin aikoihin kirjani *Totuus kiihottaa* julkaisemisen kanssa sattui toinen mutta Suomessa koettuun kirjakohuun verrattuna käänteinen tapaus. Misandristiksi eli miesvihaajaksi avoimesti tunnustautuva feministinen bloggaaja Pauline Harmange julkaisi vuoden 2020 syksyllä ranskalaisen pienkustantamon kautta noin satasivuisen pamfletin *Moi les hommes, je les déteste*, joka on käännetty suomeksi nimikkeellä *Miksi vihaan miehiä?* Teoksessa toistettiin miehiä syyllistävät ja kliseemäiset väitteet miessukupuolen väkivaltaisuudesta ja yleisestä paheellisuudesta sekä väitettiin naisten tunne-elämän olevan täynnä vastavuoroisuutta, lempeyttä ja voimaa.

Tasa-arvoasioista tarkassa ja edistyksellisessä Ranskassa kyseinen julkaisu koettiin niin hyökkääväksi, rähinöiväksi ja riidanhaluiseksi, että maan tasa-arvoministeriön eräs neuvonantaja vaati sen vetämistä pois myynnistä syytteen uhalla. Oli siis käymässä päinvastoin kuin oman kirjani kanssa. *Totuus kiihottaa* poistettiin näyttämöltä syyttäen minua ”naisvihasta”, jota kirjassa ei ollut. Feministi Harmangen teosta puolestaan vaadittiin poistettavaksi viitaten miesvihaan, jota teos avoimesti julisti.

Kirjojen kohtelu poikkesi toisistaan myös jatkon osalta. Teokseni jäi sensuurin telakettujen alle, mutta postmoderni ranskalainen media kiitteli Harmangen vihanjulistusta niin, että kunniallisena pidetty Seuil-kustantamo otti sen julkaisuohjelmaansa, teos käännettiin

englanniksi, ja siitä tuli – tai feministisen median aktiivisella ilmaismainoksella *tehtiin* – kansainvälinen myyntimenestys, ja tasa-arvoministeriö joutui pesemään käsiään todeten neuvonantajansa toimineen omasta aloitteestaan. Kirjan sisältämä miesviha selitettiin pois teoksen markkinoinnissa väittämällä, että syytökset teoksen sisältämästä miesvihasta vain ilmentävät pyrkimystä vaientaa feminististä keskustelua ja että miesten esittämä vastakritiikki osoittaa feminististä läksytystä jatkuvasti tarvittavan. Oikeutus myönnettiin feministien moitteille ja syytöksille; miesten itsepuolustusta paheksuttiin.

Vertailut yleensä paljastavat asioiden todellisen laidan, ja tämänkin vastakohtaisuuden kautta havainnollistui, kuinka epätasapainoisesti asiat ovat. Vähäinenkin puuttuminen feministien puolueellisuuteen tuomitaan mediassa ”naisvihana”, mutta miehiä avoimesti vihaamaan tunnustautuva teos glorifioidaan myönteisellä julkisuudella, ja mediat kukittavat kirjoittajan kiitoksilla. Eikä tapaus ole jäänyt ainoaksi.

Harmangen teos velloi pohjimmiltaan samassa ajatusmaailmassa kuin ruotsalaisen Stieg Larssonin romaani *Miehet jotka vihaavat naisia*, jossa rikoksesta epäilty toimittaja koetaan lehtensä toimituksessa ongelmaksi, ja lopulta hänen sukunsa historiasta ”paljastuu natsimenneisyyttä, sairasta mielivaltaa ja seksuaalista hyväksikäyttöä”. Kirjan pohjalta on filmattu pari elokuvaakin, joiden ahkeralla TV-kierrätyksellä katsojien mieliä murretaan feminismille suopeaksi. Miehet pakotetaan vannomaan kuuliaisuutta feminismille ja väistymään moraalittomiksi tarinoituina, vihaleimoilla varustettuina ja julkisesti nolattuina.

Harmangen aikaansaama feministinen Harmageddon ja lukuisat samanlaiset tapaukset todistavat sitä tässäkin kirjassa moneen kertaan todettua yleishavaintoa, että valtavirtamediat – kirjankustantamot ja elokuvateollisuus mukaan lukien – asettuvat feminististen hyökkäysten tueksi ja auttavat rakentamaan niistä tekijöilleen rahaa takovia ”maailmanmenestyksiä”. Sen sijaan vähäinenkin feminismin arvosteleminen hävitetään julkisesta sanasta, kirjastoista ja kaikkialta taloudellisella kiristyksellä uhaten.

14.5. Ministeriö filosofian ylimpänä laillisuudenvalvojana

On vaikea sanoa, mitä media ja suomalaiset naisministerit minulta odottivat; keväistä puistokävelyäkö kihlatun kanssa? Ja kun filosofi ei suostunut noudattamaan valtiollisen tasa-arvopolitiikan nuottiviivastoja, kaivoi ministeri käsilaukustaan kuittivihkon esiin, ja tuote poistettiin markkinoilta ”tasa-arvon kuluttajille vaarallisena”. Mitä te tekisitte feministien kanssa, jotka syyttävät miestä, jos hän on ”naisten vihaaja”, mutta syyttävät häntä myös, jos mies on naisten naurattaja?

Aivan lopuksi voidaan tieteen nimissä kysyä, miksi tutkimusta tehtäisiin tai teetettäisiin, mikäli rahoittaja tai tilaaja päättäisi tuloksista tai niiden julkaisemisesta. Agendojen ja tendenssien pois sulkemista on pidetty tieteen menetelmäopillisena perustana Edmund Husserlin puhtoisista viisauksista asti. Tieteenfilosofian tärkeä metodisääntö on tieteen ulkoisten tarkoitusperien, ennakkokäsitysten ja tutkimuksen aihetta vastaamattomien lähestymistapojen pois sulkeminen, josta Husserl käytti nimitystä *die Einklammerung*.[478]

[478] Ajatuksensa kreikkalaisen epookin mukaisesta ”arvostelmasta pidättäytymisestä” Husserl esitti fenomenologisen metodin ideaa kehittelevässä teoksessaan *Ideen zu einer reinen Phänomenologie und phänomenologischen Philosophie* vuonna 1913. Näkökanta ennakkokäsitysten,”maailmallisten intressien” ja tutkimusaihetta vastaamattomien tutkimusolettamien pois sulkemisesta on nykyisin hallitsevana kaikessa tieteellisessä menetelmäopissa.

Tieteen näkökulmasta tutkimusten ei pidä pyrkiä täyttämään mitään muita tavoitteita kuin etsiä tietoa ja ymmärrystä sulkien pois esiteoreettiset ennakko-oletukset ja ”maailmalliset intressit”, jotta näin voitaisiin päästä asioihin itseensä (*zu den Sachen selbst*).[479] Niihin ei pyritä eikä päästä enää tieteissä sen enempää kuin mediassakaan, sillä poliittinen korrektius, *woke*-vouhotus ja *cancel*-aktivismi ovat vallanneet esiintymislavat.

Ennen kuin kukaan valopää laukaisee suustaan, että saksankielisyyden perusteella Husserlhan oli selvästi *natsi*, niin sanottakoon, että hän oli juutalainen tieteenfilosofi, jonka ajatteluun nojaa kokonainen filosofinen ajatteluperinne: fenomenologia. Sen sijaan puoliksi oppineita ministereitä ja heidän virkamiehiään käsken menemään nurkkaan häpeämään ja pitämään aasinlakkia päässään niin kauan, kunnes annan luvan sen poistaa.

Minua vastaan suunnattu informaatiosodankäynnillinen terrori-isku oli viiltävän sadistista vihervasistista kidutusta, joka osoittaa, että Suomen hallitus kohtelee filosofia huonommin kuin kansalaisjournalisteja ja toisinajattelijoita kohdellaan Venäjällä. Vertaus ei ole kohtuuton, sillä ministeriön ja sen käyttämien lakeijoiden käsitykset ”tasa-arvosta”, ”yhdenvertaisuudesta”, ”syrjimättömyydestä” ja ”ihmisoikeuksista” ovat neuvostototalitarististen perinteiden mukaiset. Näin kirjani sisältämä totuus pysyy varmasti lukkojen takana – todennäköisesti ikuisesti.

Mika Waltari lausui eräistä kriitikoistaan, että sellaiset arvostelijat ”olisi ammuttava!”[480] Sen sijaan minä kiitän vain. Juuri heidän dynamiittityhmyytensä ansiosta voin sanoa: ”Minä elän.”

---

[479] Edmund Husserl vuonna 1901 julkaisemiensa *Loogisten tutkimusten* (*Logische Untersuchunge*) toisessa osassa *Untersuchungen zur Phänomenologie und Theorie der Erkenntnis* (§ 2, S. 7).

[480] Mika Waltari sanoi teoksessaan *Aiotko kirjailijaksi* (1935, s. 25) näin: ”Moni arvostelija luulee saavuttavansa arvoantoa ja kunnioitusta julistaessaan jokaisen hauskan ja jännittävän kirjan ’pintapuoliseksi’, ’kevyeksi’, joskus ’latteaksi’ jne. Tällaiset arvostelijat olisi ammuttava!”

Lähteet

Kirjallisuus

Luettelossa on mainittu tämän tutkimuksen lähteenä olevat painetut ja/tai verkkojulkaisuina esitetyt kirjalliset teokset ja tieteelliset artikkelit. Tekstilähteisiin viitattaessa on julkaisujen ja tekijöiden nimet sekä julkaisuajankohdat mainittu viitteissä.

Aarnio, Aulis, *Oikeutta etsimässä – Erään matkan kuvaus*. Helsinki: Talentum, 2014.

Ahmavaara, Yrjö, *Yhteiskuntakybernetiikka*. Helsinki: Weilin + Göös, 1976.

Annex of Statistical Information – Country Reports on Terrorism 2016. Published by National Consortium for the Study of Terrorism and Responses to Terrorism. Baltimore: A Department of Homeland Security Science and Technology Center of Excellence Based at the University of Maryland, 2017.

Asp, Kent, *Mäktika massmedier – Studier i politisk opinionsbildnin*g. Stockholm: Förlaget Akademilitteratur, 1986.

Backman, Eero, ”Kan vetenskaplig kritik vara ärekränkning”. *Nordisk Tidsskrift for Kriminalvidenskab*, 1994.

Bar, Shmuel, *Warrant for Terror – Fatwas of Radical Islam and the Duty of Jihad*. Lanham: Rowman & Littlefield, 2006.

Benoist, Alain de, ”Modernin yhteiskunnan rappio”. Suom. Timo Hännikäinen, alkut. “Gemeinschaft and Gesellschaft – A sociological view of the decay of modern society” translated by Tomislav Sunić, *Mankind Quarterly*, vol. 3, 1994. <https://sarastuslehti.com/2012/12/04/modernin-yhteiskunnan-rappio/>.

Boghossian, Peter, James Lindsay and Helen Pluckrose, “The grievance studies scandal – Five academics respond. *Guillette* 1.10.2018 <https://quillette.com/2018/10/01/the-grievance-studies-scandal-five-academics-respond/>.

Bono Edward de, *Uusi tapa oivaltaa – Lateraalisen ajattelun opas*. Suom. Leena Lehto, alkut. *The Use of Lateral Thinking*, 1967. Helsinki: WSOY 1971.

Brusila, Pirkko (toim.), *Seksuaalisuus eri kulttuureissa.* Helsinki: Duodecim, 2008.

Cameron, E. Leslie, Janice D. Fox, Michelle S. Anderson, and Catherine Ann Cameron, “Resilient youths use humor to enchange socioemotional functioning during a day in life”. *Journal of Adolescent Research*, vol. 25, issue 5, 4.5.2010, pp. 716–742.

Chomsky, Noam, *The Common Good*. Berkeley, CA: Odonian Press, 1998.

Coudenhove-Kalergi, Richard Nikolaus von, *Pan-Europa*. Wien: Paneuropa-Verlag, 1923.

Eco, Umberto, *Ruusun nimi*. Suom. Aira Buffa, alkut. *Il nome della rosa,* 1980. Helsinki: WSOY, 1983.

Europol, *European Union Terrorism Situation and Trend Report 2011*. The Hague: European Police Office, 2011.

---, *European Union Terrorism Situation and Trend Report 2017*. The Hague: European Union Agency for Law Enforcement Cooperation, 2017.

Flaubert, Gustave, *Rouva Bovary*. Suom. Anna-Maija Viitanen , alkut. *Madame Bovary*, 1857. Helsinki: WSOY, 2005.

---, *Valmiiden ajatusten sanakirja*. Suom. Mirja Halonen ja Ville Keynäs, alkut. *Le dictionnaire des idées reçues*, 1913. Helsinki: Loki-kirjat, 1997.

Freud, Sigmund, *Johdatus psykoanalyysiin.* 3. painos. Suom. Erkki Puranen, alkut. *Vorlesungen zur Einführung in die Psychoanalyse* [1916–1917] ja *Neue Folge der Vorlesungen zur Einführung in die Psychoanalyse* [1933]. Jyväskylä: Gummerus, 1981.

Fromm, Erich, *Pako vapaudesta*. Suom. Markku Lahtela, alkut. *Escape from Freedom,* 1941. Helsinki. Kirjayhtymä, 1976.

Garfinkel, Harold, *Studies in Ethnometodology*. Orig. 1967. Cambridge, Massachusetts: Polity Press, 1984.

Habermas, Jürgen, *Theorie des kommunikativen Handelns, 2 – Zur Kritik der funktionalistischen Vernunft*. Frankfurt am Main: Suhrkamp, 1981.

Gerbner, George, Larry Gross, and William H. Melody, *Communications Technology and Social Policy – Understanding the New "Cultural Revolution"*. New York: Interscience Publication, 1973.

Gerbner, George, Larry Gross, Michale Morgan, and Nancy Signorelli, "Mainstreaming of America – Violence Profile Number 11", *Journal of Communication*, Vol. 30, Issue 3, September 1980, pp. 10–29.

Golding, William, *Kärpästen herra*. Suom. Juhana Perkki, alkut. *Lord of the Flies*, 1954. Helsinki: Otava, 1960.

Halla-aho, Jussi, *Kirjoituksia uppoavasta Lännestä*. Helsinki: J. Halla-aho, 2009.

Hallberg, Pekka (et al.), *Perusoikeudet.* Helsinki: WSOY, 1999.

Hamilo, Marko, *Punavihreä kupla – Perussuomalaiset ja media*. Helsinki: Suomen Perusta, 2015.

Hankamäki, Jukka, *Dialoginen filosofia – Teoria, metodi ja politiikka.* Helsinki: Yliopistopaino, 2003.

---, *Enkelirakkaus – Filosofia ja uskonto homoseksuaalisuutena.* Norderstedt: Books on Demand, 2008.

---, *Filosofiset viuhahdukset – Populaarifilosofisia tekstejä sekseistä, vallasta ja filosofisista liikkeistä.* Helsinki: Feenix, 2007.

---, *Kansallisfilosofinen manifesti – Tie tulevaisuuden Suomeen*. Norderstedt: Books on Demand, 2011.

---, *Kuinka Suomi korjataan? Arvopohja ja kokonaisvaltainen ratkaisu*. Helsinki: J. Hankamäki, 2019.

---, *Kuka halusi murhata filosofin? Romaani filosofian hulluista päivistä ja myös rikoksesta*. Helsinki: Feenix, 2000.

---, ”Kun yliopistolla keksittiin digitaalikello – 'Digitaalisten ihmistieteiden' tarkastelua”. *Tieteessä tapahtuu* 1/2017, s. 53–56.

---, *Minä – Minäfilosofioiden filosofiaa*. Helsinki: Yliopistopaino, 1995.

---, ”Miten teknologia ja vauhtisokeus fasinoivat massakulttuuria? – F1-huumaa filosofisesti formuloituna”. *Filosofinen aikakauslehti Niin & Näin* 1/2003, s. 65–72.

---, ”Nauru tulevaisuudelle.” Teoksessa: Eila Jaatinen ym. (toim.), *Antaa tulla – ”Tähtäimessä tulevaisuus” -antologia*, s. 104–105. Helsinki: Nuoren Voiman Liitto ja Ikaros-kirjat, 1985.

---, *Rakkauden välittäjä – Kulttuurikritiikki ja eettisen ihmisen ideaali Simone Weilin ajattelussa*. [Väitöskirja] Helsinki: Like, 1997.
---, *Seksit selviksi – Onko naistutkimus tiedettä, filosofiaa vai poliittinen ideologia?* Helsinki: Feenix, 2007.
---, ”Sofistien puliveivaus – Miten filosofista tuli poliitikkojen pillipiipari?” *Tiedepolitiikka* 1/2013, s. 54–62.
---, *Sosiaalipsykologian sydän – George H. Mead ja symbolinen interaktionismi sosiaalipsykologian tutkimustraditioissa ja toimijuuden teoriassa*. [Väitöskirja] Sosiaalitieteiden laitoksen julkaisuja 2015:20. Helsinki: Helsingin yliopisto, 2015.
---, *Suomalaisen nykyfilosofian historia – Mustelmani taisteluista tieteen ja filosofian kentillä.* Norderstedt: Books on Demand, 2009.
---, *Totuus kiihottaa – Filosofinen tutkimus vasemmistopopulistisen valtamedian tieto- ja totuuskriisistä*. Helsinki: Suomen Perusta, 2020.
---, ”Tyttöjen kanssa saunan lauteilla – Tirkistysreikiä sukupuolierolla politikoivaan filosofiaan”. *Filosofinen aikakauslehti Niin & Näin* 4/2004, s. 111–120.
---, *Työttömän kuolema – Johdatus uuteen työyhteiskuntaan ja työn filosofiaan*. Helsinki: Yliopistopaino, 2005.
Harmange, Pauline, *Miksi vihaan miehiä?* Suom. Saana Rusi, alkut. *Moi les hommes, je les déteste*, 2020. Helsinki: S&S, 2021.
Heinämaa, Sara, *Ele, tyyli ja sukupuoli – Maurice Merleau-Pontyn ruumiinfenomenologia ja sen merkitys sukupuolikysymykselle.* Helsinki: Gaudeamus, 1996.
Helin, Markku, ”Perusoikeuksilla argumentoinnista”. Teoksessa: Tero Iire ja Martti Kairinen (toim.), *Varallisuus, vakuudet ja velkojat. – Juhlajulkaisu Jarmo Tuomisto 1952 – 9/6 – 2012*, s. 11–30. Turku: Turun yliopisto, 2012.
Holopainen, Tapio, *Islam ja Suomi – Huomioita 2000-luvun maahanmuutosta ja sen seurauksista*. Tampere: Tapionkirja, 2016.
Homans, George C., “Social behavior as exchange”. *American Journal of Sociology* 1958, vol. 63, pp. 597–606.
Honkasalo, Julian, *Väittelytaidoilla vihapuhetta vastaan*. Helsinki: Sorsa-säätiö, 2020.
Horkheimer, Max, *Välineellisen järjen kritiikki*. Suom. Olli-Pekka Moisio ja Veikko Pietilä, alkut. *Eclipse of Reason* [1947 (suomennettu vuoden 1967 painoksesta)] ja *The End of Reason* [1941]. Tampere: Vastapaino, 2008.
Horkheimer, Max and Theodor W. Adorno, *Valistuksen dialektiikka – Filosofisia sirpaleita*. Suom. Veikko Pietilä, alkut. *Dialektik der Aufklärung – philosophische Fragmente,* 1944. Tampere: Vastapaino, 2008.
Husserl, Edmund, *Ideen zu einer reinen Phänomenologie und phänomenologischen Philosophie – Erstes Buch: Allgemeine Einführung in die reine Phänomenologie*. Urspr. 1913. *Husserliana* XIX/1–2. Den Haag: Nijhoff, 1984.
---, *Logische Untersuchungen – Zweiter Teil: Untersuchungen zur Phänomenologie und Theorie der Erkenntnis*. Urspr. 1901. *Husserliana* III/1–2. Den Haag: Nijhoff, 1976.
Illman, Mika, *Hets mot folkgrupp*. Suomalaisen Lakimiesyhdistyksen julkaisuja, A-sarja 262. Helsinki: Suomalainen Lakimiesyhdistys, 2005.
Kalevala [koonnut Elias Lönnrot]. Näköispainos vuoden 1932 laitoksesta, kuv. ja painatuksen suunnitellut Akseli Gallen-Kallela, kieliasun valvojana toim. Jalo Kalima ja O. Manninen. Helsinki: WSOY, 2013.

Kuhn, Thomas S., *Tieteellisten vallankumousten rakenne*. Suom. Kimmo Pietiläinen, alkut. *The Structure of Scientific Revolutions*, 1962. Helsinki: Art House, 1994.

Kuka kukin on = Who's who in Finland – Henkilötietoja nykypolven suomalaisista. Toim. Ulla Paavilainen ym. Helsinki: Otava, 2014.

Laasanen, Henry, *Naisten seksuaalinen valta*. Helsinki: Multikustannus, 2008.

Larsson, Stieg, *Miehet jotka vihaavat naisia*. Suom. Marja Kyrö, alkut. *Män som hatar kvinnor*, 2005. Helsinki: WSOY, 2009.

Lehtola, Jyrki ja Markku Eskelinen, *Jälkisanat – Sianhoito-opas.* Helsinki: WSOY, 1987.

Lévi-Strauss, Claude, "The Structural study of myth". *Journal of American Folklore* 1955: 68(270), pp. 428–44.

Lieberman, Leonard (et al.), "Race in biology and anthropology – A study of college texts and professors". In: *Journal of Research in Science Teaching*, Vol. 2006:29, Issue 3, pp. 301–321.

Lönnrot, Elias, *Om Finnarnes magiska medicin*. Helsingfors: Frenckel & Son, 1832.

Mauss, Marcel, *Essai sur le don – Forme et raison de l'échange dans les sociétés archaïques*. Paris: Presses universitaires de France, 1925.

---, *Sociologie et anthropologie*. Alkusanat Claude Lévi-Strauss. Paris: Presses universitaires de France, 1950.

Niiniluoto, Ilkka, "Pitääkö olla huolissaan totuudesta?" *Tieteessä tapahtuu* 3/2020, s. 56–64.

Niiniluoto, Ilkka ja Paavo Löppönen (toim.), *Suomen henkinen tila ja tulevaisuus*. Helsinki: WSOY, 1994.

Noelle-Neumann, Elisabeth (et al.), "The 'Event as Event' and the 'Event as New' – The Significance of 'Consonance' for Media Effects Research". *European Journal of Communication*, 1987:2[4], pp. 391–414.

Marcuse, Herbert, *Yksiulotteinen ihminen – Teollisen yhteiskunnan tarkastelua*. Suom. Markku Lahtela, alkut. *One Dimensional Man – Studies in the Ideology of Advanced Industrial Society*, 1964. Helsinki: Kirjayhtymä, 1969.

Mäntylä, Jorma, *Journalistin etiikka*. Helsinki: Gaudeamus, 2004.

Nevanlinna, Harri (toim.), "Rodut". Teoksessa *Otavan Suuri Ensyklopedia*, osa 8, s. 5777–5779. Helsinki: Otava, 1986.

Nietzsche, Friedrich, *Iloinen tiede ("La gaya scienza")*. Suom. J. A. Hollo ym., alkut. *Die fröhliche Wissenschaft ("La gaya scienza")* 1882. Helsinki: Otava, 1989.

Olausen, Harald Birger, *Egyptin prinssi ja muita homonovelleja, eli, Kertomus siitä, miksi rannetta vispaavat sutturat ei nappaa*. Kotka: Kulttuuriklubi, 2012.

---, *Homorunoja*. Kotka: Kulttuuriklubi, 2011.

---, *Paavo on kova jätkä*. Kotka: Kulttuuriklubi, 2012.

Olli [pakinoitsijanimimerkki], *Hyviä tuloksia vähällä vaivalla*. Helsinki: Otava, 1989.

Palonen, Emilia ja Tuija Saresma (toim.), *Jätkät & jytkyt – Perussuomalaiset ja populismin retoriikka*. Tampere: Vastapaino, 2017.

Poroila, Heikki, *Luurangot portinvartijan kaapissa*. Helsinki: BTJ-kirjastopalvelu, 2007.

Raamattu <https://evl.fi/tutki-uskoa/kirjat/raamattu>.

Rodgers, Nigel and Mel Thompson, *Huonosti käyttäytyvät filosofit*. Suom. Mikko Metsämäki, alkut. *Philosophers behaving badly*, 2004. Helsinki: Ajatus, 2006.

Rousseau, Jean-Jacques, *Émile, eli, Kasvatuksesta*. Suom. Jalmari Hahl, alkusanat V. A. Koskenniemi, alkut. *Émile ou de l'éducation*, 1762. Porvoo: WSOY, 1933.
---, Y*hteiskuntasopimuksesta, eli, Valtio-oikeuden johtavat aatteet*. Suom. ja johdannolla varustanut J. V. Lehtonen, 3. painos [1. painos 1918], alkut. *Du contrat social ou principes du droit politique*, 1762. Hämeenlinna: Karisto, 1997.
---, *Yksinäisen kulkijan mietteitä*. Suom. Erkki Salo, alkusanat Lauri Mehtonen, alkut. *Les rêveries du promeneur solitaire*, 1776–1778 [julk. 1782]. Tampere: Vastapaino, 2010.
Ruoho, Iiris ja Sinikka Torkkola (toim.), *Journalismin sukupuoli*. Tampere: Vastapaino, 2010.
Saarinen, Esa, *Erektio Albertinkadulla – Kansallisfilosofinen puheenvuoro*. WSOY: Helsinki, 1988.
Salama, Hannu, *Juhannustanssit*. Helsinki: Otava, 1964.
Salminen, Esko, *Viestinnällä vallankumoukseen – "Demokraattisen toimittajakoulutuksen" aika 1960-luvulta 1980-luvulle*. Helsinki: Edita, 2004.
Salminen, Samuli, *Kuinka kalliiksi halpatyövoima tulee? – Ulkomaisen työvoiman saatavuusharkinta, työmarkkinat ja julkinen talous*. Helsinki: Suomen Perusta, 2018.
---, *Maahanmuutot ja Suomen julkinen talous, osa 1: Toteutuneet julkisen talouden tulot ja menot*. Helsinki: Suomen Perusta, 2015.
---, *Maahanmuutot ja Suomen julkinen talous, osa 2: Elinkaarivaikutukset Suomi, Irak ja Somalia*. Helsinki: Suomen Perusta, 2019.
Sartre, Jean-Paul, *L'Être et le Néant.* Paris. Gallimard, 1943.
Savolainen, Raimo, *Sivistyksen voimalla – J. V. Snellmanin elämä*. Helsinki: Edita, 2006.
Sherif, Musafer (et al.), *Intergroup Conflict and Cooperation – The Robbers Cave Experiment.* Norman, Oklahoma: The University Book Exchange, 1961.
Snellman, Johan Vilhelm, *Valtio-oppi*. Suom. Antero Tiusanen, alkut. *Läran om staten*, 1842. *Kootut teokset*, osa 5. Helsinki: Edita, 2005. <http://snellman.kootutteokset.fi/fi/dokumentit/valtio-oppi-tukholma-1842>.
Sokal, Alan and Jean Bricmont, *Impostures intellectuelles*. Paris: Odile Jacob, 1997.
Strömbäck, Jesper, "Four phases of mediatization: An analysis of the mediatization of politics". *The International Journal of Press/Politic*s, vol. 13[3], 2008, s. 228–246.
Sumanen, Pauli, *Valhe, emävalhe, naisen euro on 80 senttiä – Tutkimus palkkatasa-arvosta*. Helsinki: Multiprint, 2009.
---, *Kun naisen euro on 76 senttiä, niin miehen euro on 75 senttiä – osa 1: Tasa-arvoinen palkkaerotutkimus* ja *osa 2: Palkkaeropolitiikkaa*. [Verkkojulkaisu] <http://tasa-arvo.com/>.
Valkonen, Martti, *Journalismin salat, osa 1 – Sananvapaus kauppatavarana*. Helsinki: M. Valkonen, 2002.
---, *Journalismin salat, osa 2 – Ideologia korvaa tiedon*. Helsinki: M. Valkonen, 2003.
Väliverronen, Esa ja Kai Ekholm, *Tieteen vapaus & tutkijan sananvapaus*. Tampere: Vastapaino, 2020.
Westinen, Jussi et al., "Koulutusalan yhteys yliopisto-opiskelijoiden poliittiseen orientaatioon". *Politiikka* 58:1, 2016, s. 7–26.
Wilde, Oscar, *Teleny*. Suom. Erkki Vainikkala, alkut. *Teleny*, 1893. Jyväskylä: Gummerus, 1992.
Wittgenstein, Ludwig, *Tractatus Logico-Philosophicus eli Loogis-Filosofinen tutkielma*. Suom. Heikki Nyman, saatesanat G. H. von Wright, alkut. *Logisch-Philosophische Abhandlung*, 1918. Helsinki: WSOY, 1984.

Lehdet

Lähteinä on käytetty luettelossa mainittujen julkaisujen sähköisiä tai paperiversioita. Viitatuista jutuista on mainittu julkaisun, jutun otsikon ja ensimmäisen julkaisuajankohdan lisäksi yleensä myös kirjoittaja tai kirjoittajat, mikäli ne on mainittu lähteen sivuilla. Alkuperäislähteinä käytetyt tieteelliset artikkelit on mainittu tämän tutkimuksen kirjallisuusluettelossa, kun taas tieteellisissä aikakauslehdissä ilmestyneisiin tiedeuutisiin on viitattu samaan tapaan kuin lehtijuttuihin yleensä. Lehtien luettelossa mainittujen medioiden verkkosivuilla julkaistua aineistoa on voitu muokata viittausajankohdan jälkeen.

Aamulehti <https://www.aamulehti.fi/>.
Acatiimi <https://www.acatiimi.fi/>.
Aikuiskasvatus <https://aikuiskasvatus.fi/>.
Apu <https://www.apu.fi/>.
Aviisi <https://www.aviisi.fi/>.
Demokraatti <https://demokraatti.fi/>.
Frankfurter Allgemeine Zeitung <https://www.faz.net/aktuell/>.
Guillette <https://quillette.com/>.
Helsingin Sanomat <https://www.hs.fi/>.
Helsingin Uutiset <https://www.helsinginuutiset.fi/>.
Iltalehti <https://www.iltalehti.fi/>.
Ilta-Sanomat <https://www.is.fi/>.
Ilmiö – Sosiologinen media kaikille <https://ilmiomedia.fi/>.
Journalisti <https://journalisti.fi/>.
Kansan Uutiset <https://www.kansanuutiset.fi/>.
Kaleva <https://www.kaleva.fi/>.
Long Play <https://longplay.fi/>.
Me naiset <https://www.menaiset.fi>.
Media & viestintä <https://journal.fi/mediaviestinta/>.
MV-lehti <https://mvlehti.net/>.
Oikea Media <https://beta.oikeamedia.com/>.
Suomen Kuvalehti <https://suomenkuvalehti.fi/>.
Suomenmaa <https://www.suomenmaa.fi/>.
Kainuun Sanomat <https://www.kainuunsanomat.fi/>.
Keskisuomalainen <https://www.ksml.fi/>.
Keski-Pohjanmaa <https://www.keskipohjanmaa.fi/>.
Niin & Näin <http://www.netn.fi/>.
Nuorisotutkimus <https://www.nuorisotutkimusseura.fi/julkaisut/nuorisotutkimus-lehti>.
Oikea Media <https://oikeamedia.com/>.
Politiikasta <https://politiikasta.fi/>.
Politiikka <https://vty.fi/julkaisut/politiikka-lehti/>.
Sarastus <https://sarastuslehti.com/>.

Salon Seudun Sanomat <https://www.sss.fi/>.
Seiska <https://www.seiska.fi/>.
Seura <https://seura.fi/>.
Suomen Kuvalehti <https://suomenkuvalehti.fi/>.
Suomen Uutiset <https://www.suomenuutiset.fi/>.
Talouselämä <https://www.talouselama.fi/>.
Turun Sanomat <Turun Sanomat <https://www.ts.fi/>.
Tiedepolitiikka <https://www.tiedeliitto.net/tiedepolitiikka>.
Tiedonantaja <https://www.tiedonantaja.fi/>.
Tieteessä tapahtuu <https://www.tieteessatapahtuu.fi/>.
Uusi Suomi <https://www.uusisuomi.fi/>.
Vihreä Lanka <https://www.vihrealanka.fi/>.
Virallinen lehti <https://www.virallinenlehti.fi/>.
Yliopisto-lehti <https://www.helsinki.fi/fi/yliopisto-lehti>.

Blogit

Luettelossa on mainittu lähteinä käytettyjen blogien verkko-osoitteet. Kirjoituksiin on viitattu mainitsemalla kirjoittajan ja otsakkeen lisäksi alkuperäinen julkaisupäivämäärä, jonka perusteella postaukset löytyvät blogien verkkosivuilta. Tässä tutkimuksessa ei ole toistettu blogikirjoitusten url-koodeja niiden teknisyyden ja pituuden vuoksi. On huomattava, että blogien kirjoittajat, julkaisijat tai ylläpito ovat voineet muokata tai poistaa julkaisuja niiden ilmestymisen jälkeen.

Halla-aho, Jussi, Scripta <https://www.halla-aho.com/scripta/>.
Hankamäki, Jukka, Blogspot <https://jukkahankamaki.blogspot.com/>.
---, Uusi Suomi <https://puheenvuoro.uusisuomi.fi/hankamaki/>.
Timonen, Sakari, Apu-lehti <https://blogit.apu.fi/uuninpankkopoikasakutimonen/>.
Vihavainen, Timo, Blogspot <https://timo-vihavainen.blogspot.fi/>.
Yaşa, Anter <https://www.anteryasa.fi/>.

Muut verkkosivut

Luettelossa on mainittu lähteinä käytetyt verkkosivut. Joukossa ovat radio- ja televisiokanavien, yliopistojen, yhdistysten, järjestöjen ja yksityishenkilöiden Internet-sivustot, pois lukien jo edellä mainittujen tiedotusvälineiden ja blogien verkkosivut. Sosiaalisen median Internet-palveluissa olevia Facebook- ja muita tilejä ei ole listattu erikseen niiden käyttäjien mukaan, vaan niiden haltijat on mainittu viittausten yhteydessä.

Digi-Vallila <https://www.digivallila.com/>.
Finlex <https://www.finlex.fi/fi/>.
Facebook <https://fi-fi.facebook.com/>.

Hankamäki, Jukka <http://www.hankamaki.fi/>.
Helsingin hallinto-oikeus <https://oikeus.fi/hallintooikeudet/helsinginhallinto-oikeus/fi/index.html>.
Journalistiliitto <https://journalistiliitto.fi/>.
Julkisen sanan neuvosto <https://www.jsn.fi/>.
Koneen Säätiö <https://koneensaatio.fi/>.
Korkein hallinto-oikeus <https://www.kho.fi/fi/>.
Korkein oikeus <https://www.korkeinoikeus.fi/fi/>.
MTV3 <https://www.mtvuutiset.fi/>.
Oikeusministeriön säädöskokoelma <https://www.finlex.fi/fi/>.
Oikeusministeriön vaalitulospalvelu <http://vaalit.fi/vaalien-tulos-ja-tietopalvelu/>.
Opetus- ja kulttuuriministeriö <https://okm.fi/>.
OP-median verkkosivut <https://www.op-media.fi/>.
Silakkaliike <https://silakkaliike.fi/>.
Suomen Akatemia <https://www.aka.fi/>.
Suomen kansallinen vaalitutkimuskonsortio <https://www.vaalitutkimus.fi/>.
Suomen Tietotoimisto <https://stt.fi/>.
Tampereen Vasemmisto <https://tampere.vas.fi>.
Tasavallan presidentin kanslia <https://www.presidentti.fi/>.
Tasa-arvovaltuutetun virasto <https://tasa-arvo.fi/>.
Tradeka <https://www.tradeka.fi>.
UNCHR – The UN Refugee Agency <https://www.unhcr.org/>.
Varisverkosto <https://varisverkosto.com/>.
Yhdenvertaisuus- ja tasa-arvolautakunta <https://www.yvtltk.fi/fi/>.
Yleisradion verkkosivut <https://yle.fi/>.
YouTube <https://www.youtube.com/>.
Voice of America <https://www.americanrhetoric.com >.
Wikipedia <https://fi.wikipedia.org/wiki/Wikipedia:Etusivu>.

Twitter

Aarikka, Lotta <https://twitter.com/aarikanlotta>.
Hankamäki, Jukka <https://twitter.com/JukkaHankamaki>.
Heikkinen, Vesa <https://twitter.com/tosentti>.
Kaarisade, Keijo <https://twitter.com/keijomedia>.
Kari, Emma <https://twitter.com/EmmaKari>.
Koivisto, Sami <https://twitter.com/samipkoivisto>.
Korpinen, Laura <https://twitter.com/KorpinenLaura>
Kosonen, Hanna <https://twitter.com/KosonenHanna>.
Lehtovaara, Mimma < https://twitter.com/mimmal>.
Makkonen, Katri <https://twitter.com/KatriMakkonen>.
Marin, Sanna <https://twitter.com/MarinSanna>.
Nieminen, Liisa < https://twitter.com/NieminenLiisa>.

Purra, Riikka <https://twitter.com/ir_rkp>.
Raatikainen, Panu <https://twitter.com/panuraatikainen>.
Saresma, Tuija <https://twitter.com/tuijasaresma>.
Turkkila, Matias <https://twitter.com/MatiasTurkkila>.
Vihreät Naiset <https://twitter.com/VihreatNaiset>.
Väliverronen, Esa <https://twitter.com/esavaliv>.

Elokuvat

Das Experiment. Ohj. Oliver Hirschbiegel. Fanes Film, 2001.
The Experiment. Ohj. Paul T. Scheuring. Allienace Cinema, 2010.
Full Metal Jacket. Ohj. Stanley Kubrick. Warner Bros., 1987.
Huominen ei koskaan kuole. Ohj. Roger Spottiswoode, alkut. *Tomorrow Never Dies*. EON Productions, United Artists, 1997.
Kiimaiset poliisit. Ohj. Jouko Turkka. Yleisradio TV2, 1993.
Kingsman – The Secret Service. Ohj. Matthew Waughn. 20th Century Films, 2015.
The Stanford Prison Experiment. Ohj. Kyle Patrick Alvarez. Adelstein Productions, 2015.
Taru sormusten herrasta 1–3. Ohj. Peter Jackson, alkut. *The Lord of the Rings 1–3*. New Line Cinema, 2001–2003.

TV-ohjelmat

Alastomat selviytyjät [*Naked and Afraid*], Renegade 83, Discovery Channel, 5, 2013–.
Ensitreffit alttarilla [*Married at First Sight, Gift Ved Første Blik*], MTV3, AVA, 2014–.
Hengenvaarallisesti lihava [*My 600-lb Life*], Discovery Channel, TLC, 2012–.
Naked Attraction Suomi, Moskito Television, Discovery+, 2020–2021.
Raskaana, Yleisradio Fem, 2022.
Teiniäidit, Yleisradio TV2, 2012–2014.
Temptation Island Suomi, Banijay Finland, Nelonen, 2014–.

Äänitteet

Saarinen, Esa, *Filosofia*. LP-levy. Vaaralliset levyt, 1984.
Salminen, Simo, *Pornolaulu*. Single-julkaisu. Scandia, 1968.
Tenpenny, Mitchell, *The Truth About You*. Sony Music Publishing, 2021.
Vainio, Juha ”Watt”, ”Lehtimiehen moraali”. Vainion kokoelmalevyllä *Pahojen poikien lauluja 1–2,* [es. nimimerkki Aino Akti]. CD-levy. Audiovow Records, 1992.

Tässä kirjassa kerrotaan teoksen *"Totuus kiihottaa – Filosofinen tutkimus vasemmistopopulistisen valtamedian tieto- ja totuuskriisistä"* vastaanotosta.

Raportissa osoitetaan, kuinka valehtelu, vihapuhe ja maalittaminen toimivat vihervasemmiston hyökkäys- ja selvitymis-strategioina valtavirtamediassa, politiikassa ja yliopistollisessa toiminnassa.

Lukijalle valaistaan, mitä ovat tieteen ja politiikan medioituminen, vasta- ja peiteuutisointi sekä lehdistöreportaasitiede. Vasemmistolaisperäisen *woke*-häiriköinnin ja *cancel*-terrorin tuhoisuutta havainnollistetaan monin esimerkein.

***"Pavlovin koirat"* on teoksen *"Totuus kiihottaa"* jatko-osa, joka täydentää mediatutkimushanketta. Tässä kirjassa todistetaan, kuinka toimittajat ja byrokraatit osoittivat teoksessa *"Totuus kiihottaa"* esitetyn kritiikin täysin ansaituksi omalla suhtautumisellaan.**

Tämä tutkimus on tuotettu tarkoin tieteellisin arviointiperustein. Teos muodostaa tiukan akateemisen ruuvipuristimen, ja se on tarkoitettu kaikille median käyttäjille.

FT, VTT Jukka Hankamäki on väitellyt tohtoriksi teoreettisesta filosofiasta ja sosiaalipsykologian vuorovaikutusteorioista. Hän on käsitellyt tiedon, totuuden ja viestinnän kysymyksiä myös useissa aiemmissa kirjoissaan.